

50 ÜNLÜ AŞIK

Soyut

Ünlülerin kişisel ve hatta daha samimi yaşamları, en yüksek zevke yükselişe kural olarak gerçek dramalar ve duygusal ayaklanmaların eşlik ettiği olayların tuhaf bir iç içe geçmesidir. Üstelik bu hayat olağanüstü maceralar, şiddetli tutkular, romantik dürtüler açısından zenginse, o zaman ona olan ilgi kat kat artar.

Ünlü aşıklar her şeyden önce muhteşem erkeklerdir. Bu kitap bunlardan yaklaşık 50 tanesini anlatıyor - bir kadını benzeri görülmemiş yüksekliklere çıkaranlar, ona hayatın dolgunluğunu hissetme, tek ve tek hissetme fırsatı verdiler. Adil olmak gerekirse, bir kadın, kendisi değilse de seçtiği kişinin yeteneklerini takdir etmesi gereken büyük bir sevgiliye bir değerlendirme yapmalıdır. Ancak tarihte bu tür kanıtlar ne yazık ki azdır. Bu nedenle sözü erkeklere verelim: Giacomo Casanova ve Henry VIII, Cardinal Richelieu ve Louis XIV, Victor Hugo ve Alexandre Dumas, Amedeo Modigliani ve Salvador Dali, Charlie Chaplin ve Marcello Mastroianni...

- [Elena Vasilyeva](#), [Yuri Pernatiev](#)

o [Yazarlardan](#)

AT [Baskın Don Juanlar](#)

- [Papa Alexan Dr. VI, Roderigo Borgia](#)
- [Henry VIII](#)
- [Richelieu Armand Jean d'yu Plessis](#)
- [Liu d'ovik XIV Burbon](#)
- [Mazepa İvan Stepanoviç](#)
- [Franklin Ben D Jamin](#)
- [Orlov Grigory Grigorievich](#)
- [Napolyon I](#)
- [Alexan ben](#)
- [Tito Josip Broz](#)
- [Onassis Aristoteles](#)

Ey [günahkar zevklerin tutsağı](#)

- [Casanova d Giacomo](#)

- [D e Sa d . D onacien-Alphonse-Fransa ua](#)
- [Volta Alessan çekilişi](#)
- [D Yuma Alexan Dr.](#)
- [hugo victor](#)
- [Tyutchev Fedo R İvanoviç](#)
- [Dostoyevski Fedor Mihayloviç](#)
- [Maupassant Guy de](#)
- [wyle d osca r](#)
- [D' Annunzio Gabriel](#)
- [kuyu gerber rt](#)
- [picasso pablo](#)
- [Chaplin Charlie](#)
- [Sart R Jean Paul](#)

o [aşktan](#) ilham alıyor

- [Lope d e Vega](#)
- [Goethe Johann Wolfgang](#)
- [Burns Rob rt](#)
- [Puşkin Aleksan d r Sergeevich](#)
- [Russel Bertrand](#)
- [Mo d ilyani Ame deo](#)
- [Hemingway Ernest](#)
- [Brecht Bertol d](#)
- [Vadim Roger _](#)

İle Kadınların ölümüne

- [Byron George ve Gordon](#)
- [Liszt Franz](#)
- [Yesenin Sergey Aleksan d roviç](#)
- [Gable Clark William](#)
- [Sinatra Frank](#)
- [Mastroianni Marcello](#)
- [Presley Elvis](#)
- [Delon Alain](#)
- [Celentano Adriano _](#)

ö [Yalnız ama ateşli tutku](#)

- [Abelard Pierre](#)
- [Schumann Robert](#)
- [Turgenev Ivan Sergeevich](#)
- [Churchill Winston](#)
- [Fitz.d Geral.d Francis Scott](#)
- [Edward VIII, Windsor Dükü](#)
- [Dal Salvador](#)

• [notlar](#)

yaklaşık 1

Elena Vasilyeva, Yuri Pernatiev 50 ünlü aşık

yazarlardan

Ünlülerin kişisel ve hatta daha samimi yaşamları, en yüksek zevke yükselişe kural olarak gerçek dramalar ve duygusal ayaklanmaların eşlik ettiği olayların tuhaf bir iç içe geçmesidir. Üstelik bu hayat olağanüstü maceralar, şiddetli tutkular, romantik dürtüler açısından zenginse, o zaman ona olan ilgi kat kat artar.

"**Aşk**" kavramının o kadar kapsamlı olduğuna dikkat edilmelidir ki, her zaman ya din, ya merhamet ya da vatan, aile, doğa, zanaat ve tabii ki seks ile ilgili bazı tanımlara eklenmesi gerekir. . Öte yandan sözde "aşk maceraları", profesyonel tarihçilerin, doktorların, sosyologların ve genel olarak meraklı herkesin meşgul olduğu konuyu tamamen somutlaştırır. Bu anlamda, nadir istisnalar dışında tüm normal erkekler öyle ya da böyle sevgilidir.

Bununla birlikte, "sevgili" kelimesi, bir erkek ve bir kadın arasındaki yakın ilişkinin inceliğini yanlış bir şekilde aktarır. Yerleşik görüşe göre, onda değişen derecelerde tutkuyla düşüncesiz flört etmekten bir şeyler var. Doğru, laik hanımefendiler ve beyefendiler için sevgili olmamanın olduğu kadar sevgili olmamanın da neredeyse utanç verici olduğu zamanlar vardı. Başka bir şey de, ünlü insanlara veya şimdi dedikleri gibi halka açık insanlara gelince. O zaman aşk ilişkisi çoğu zaman başkalarına faydalı ve başkalarına zararlı olan bir skandal gölgesi kazanır.

Kitabın belirlenen teması, biraz farklı bir yönde düşünmek için sebep veriyor: olağanüstü bir kişilikten çok, sürekli aşk ilişkilerinin bir yaşam biçimi, bir yaşam biçimi olduğu bir kişiyi kastediyorsak, genellikle ünlü bir aşık olarak kabul edilebilecek bir kişi. bir tür inanç ve sadece geçici

bir aşık olma durumu değil. Sorunun böyle bir formülasyonunda, kaçınılmaz olarak zorluklarla karşılaşılır - en azından kişilik seçiminde, çünkü hiçbir şekilde tüm ünlüler çılgın aşklara sahip değildir ve hiçbir şekilde tüm seven erkekler halk tarafından tanınmamıştır.

Bu nedenle, tarihte iz bırakan ve aynı zamanda olağanüstü cinsel uyarılma veya çekiciliğe sahip erkekler hakkında konuşmalıyız. Ama aşk cephesindeki istismarlarını nasıl ve hangi "ölçekte" değerlendireceğiz? Ya da başka bir soru: dünya seçkin kahraman aşıkları arasına girmek için kaç kadını fethetmeniz gerekiyor? Gerçekten de, "tek ve biricik" için her şeyi kapsayan bir duygu bile, bir erkeğe sevgi dolu bir ilişkide olağanüstü bir kişiliğin ihtişamını getirebilir.

Adil olmak gerekirse, kadının kendisi, seçtiği kişinin yeteneklerini takdir etmesi gereken büyük sevgiliye bir değerlendirme yapmalıdır. Ancak tarihte bu tür kanıtlar ne yazık ki azdır ve her zaman güvenilir değildir. Tabii ki, **"her şey satılık"** sloganıyla hareket eden hanımların "çilek" sevenleri yatak odalarına isteyerek bıraktıkları şimdiki zamanları hesaba katmadıkça. Geçtiğimiz yüzyıllarda ise ünlü siyasetçiler, sanatçılar, bilim adamları vb. çoğunlukla kariyerlerine ve gelecekteki ihtişamlarına, hatta sadece akrabalarına ve arkadaşlarına zarar vermemek için aşk ilişkilerini gizli tutmayı tercih ettiler. Elbette günlükler, mektuplar hayatta kaldı, çağdaşların hatıraları kaldı ve şairler, yazarlar, besteciler, sanatçılar ile ilgili olarak aşklarının ve tapınmalarının imgelerini kolayca tanıyabileceğiniz eserler de var. Aslında bu belgeler, ünlü aşıkların samimi hayatlarına dair bilgilerimizin ana kaynağı. Üstelik bu hesapta, söylentilere, dedikodulara ve hatta tarihi figürlerin itiraflarına değil, kesin olarak doğrulanmış belgelere dayanan bütün bir bilim var. Örneğin, Puşkin'in kendi eliyle derlediği sözde "Don Juan listesi" var. Ancak bir Rus klasiğinin hayatı ve eserinin araştırmacısı için, ateşli şairin ifşalarına ne kadar güvenirse güvenelim, bu tanıma tek başına yeterli olmayacaktır.

Tek kelimeyle, ciddi bir tarihçi, edebiyat eleştirmeni, ünlülerin kişisel yaşamını anlatmanın titrek yoluna adım atarak, incelenen malzemeye karşı profesyonel bir tavrın yanı sıra ona her zaman incelik ve saygı gösterecektir. Ancak bu kitabın yazarları, her zaman var olan ve zaman zaman bazı yayınlar tarafından yayınlanan versiyonları bir kenara bırakmadan bu yaklaşım için çaba sarf ettiler. Bu tür versiyonlardan bahsederken, bunun yalnızca tam olarak kanıtlanmamış gerçeklere dayanan, ancak yine de var olan bir varsayım olduğu anlaşılmalıdır.

Kitabın yapısını belirli bir şekilde düzene sokmak için , kadın kalplerinin ünlü fatihlerinin kişiliğinin şu veya bu yönünü daha iyi anlamaya yardımcı olabilecek tematik bölümler eklenmiştir. Prensipte kahramanlarımızın duygu ve dürtülerinin gerçek takdirine müdahale etmese de, böyle bir ayırmada bazı özgürlükler olduğu açıktır. Bize sadece yaptıklarının hatırasını değil, aynı zamanda aşk denilen daha yüksek bir insan halinin kanıtını da bıraktılar. Tarihi hareket ettiren ve sizi uygunsuz eylemlerde bulunmaya iten, sizi tam bir umutsuzluğa sürükleyen ve ebedi bir gerçek ilham kaynağı olarak hizmet eden aşk.

Don Juan

Papa Alexander VI, Rodrigo Borgia

(d. 1430 - ö. 1503)

Papa, Ottos'tan beri en ahlaksız papa.

Rönesans İtalya'sının ünlü aileleri arasında Borgia ailesi özel bir yere sahiptir ve söylemeliyim ki hiçbir şekilde onurlu bir yer değildir. Kötü ünü, Orta Çağ'ın en ahlaksız papalarından biri olan Papa VI . Alexander - Rodrigo Lenzolo Borgia'nın yanı sıra oğlu Cesare ve kızı Lucrezia döneminde geliştirdi .

Son beş yüzyılda, tüm Borgia'ların eylemlerinin her türlü efsaneyi ve hatta varsayımı kazandığı açıktır ve bugün gerçeği mitolojik katmanlardan ayırmak zaten zordur . Bu durumda, saygın bir yayın olan Encyclopædia Britannica'ya tamamen güvenebilirsiniz. Ve tüm "Borgia faaliyet sisteminin oldukça sağlıklı bir temel üzerine kurulduğunu " açıkça belirtiyor . Hem belgesel bilgileri hem de her türlü versiyonu kullanarak bu "hastalığın" nelerden oluştuğunu anlamaya çalışalım .

Rodrigo'nun , soyağacı bazı tarihçilerin Aragon krallarına kadar uzanan, asıl adı Joanna Borgia olan annesi , Gottfried Lenzolo adlı birinin karısıydı. Erkek kardeşi Alfonso Borgia ile uzun bir ilişkisi vardı. Bu suç bağlantısının meyvesi , Gottfried'in karısından boşandığı ve çocuğu tanımayı reddettiği için tam olarak Rodrigo'ydü . Böylece Rodrigo , annesinin ve gerçek babasının adını miras aldı .

, gençliğinde içtihatlarla düşküdü ve söylenmesi gereken her türden şüpheli kişiliği savunmada çok ustalaştı . Bununla birlikte, iyi bir itibarı korumak için katı bir yaşam tarzı sürdürme ihtiyacı onu kısa sürede yordu. " Amca" (ve aslında baba) kurtarmaya geldi - Alfonso Borgia. Bu zeki ve kesinlikle ilkesiz politikacı, yetenekli bir entrikacı ve alaycı, 1455'te, zaten oldukça ileri bir yaşta, kardinaller meclisini aldatmayı başardı ve bir taç takarak Calixtus III adı altında Papa oldu . Gayrimeşru oğlunu tutkuyla sevdi ve aile duygularından hareketle, genç avukatı Roma'ya çağırmak için acele etti ve Valencia başpiskoposu rütbesini kabul etmesini önerdi . Yeni pozisyon parlak bir kariyer için daha fazla fırsat açtığı için Rodrigo bu teklifi memnuniyetle kabul etti .

Zaten Roma'da olan Calixtus III , Rodrigo'ya daha az cömert olmayan başka bir hediye sundu - yıllık on iki bin ecu'luk gelir sağlayan sözde faydalar. Bu miktar, aile mülklerinden otuz bin düka kira ile birlikte, Rodrigo'nun asil bir asilzade hayatı sürmesine izin verdi .

, başpiskoposluk görevinde uzun süre kalmadı . III . Calixtus'un şahsında güvenilir bir hamiye sahip olarak , kısa süre sonra curia'nın kardinal ve şansölye yardımcısı oldu ve böylece papalıktan sonra ikinci pozisyonu işgal etti. Rodrigo Borgia'nın karakterinin ve kişiliğinin ona ün kazandıran yönleri burada tamamen ortaya çıktı .

Bununla birlikte, Rodrigo'nun yaşam tarzı daha önce iyi huylu değildi. Genç bir adamken, karısını sevgilisinin kollarında bulan kocasını öldürdüğünden şüphelenilen dul Elena Vannozzi ile aşk ilişkisi yaşadı . Elena yorulunca, Rodrigo dikkatini annesinden nefret eden ve babasının öldürülmesinin intikamını alma hayalleri kuran güzel kızı Rosa'ya çevirdi. Katil anneden kurtulmasına yardım ederse , kendini şehvet düşkününe vermeyi kabul etti . Ertesi gün (hain sevgilisinin katılımı olmadan değil) Elena Vannozzi aniden öldü. Rodrigo'nun bu zalimce davranışının karşılığı ise hain kızı Rosa olmuştur.

Sevenler yedi yıl boyunca en ufak bir pişmanlık duymadan mutluluğun tadını çıkardılar. Rosa , Rodrigo'ya kızı Lucrezia ve oğulları Francesco, Cesare ve Gifrid'in hayatta kaldığı beş çocuğu doğurdu . Katolik kanonlarına göre hepsi , aslında Rodrigo'nun kendisi gibi , gayri meşru kabul edildi (kilisenin önde gelen figürleri bekarlık yemini eder).

Yüksek mevkiler alan Rodrigo , papanın sürekli arkadaşı oldu . Calixtus III'ün gayri meşru oğluna duyduğu sevginin hiçbir şekilde sadece babalık olmadığına dair bir versiyon olduğu burada belirtilmelidir . Bununla birlikte, davranışın dış ciddiyeti ve ikiye bölünmüş dindarlık maskesi , Rodrigo'nun kutsal bir adam olarak itibarını yarattı. Sadece çok azı kutsal babayla olan bağının gerçek doğasını tahmin etti . Papa kısa süre sonra Rodrigo'yu Kilise Şansölye Yardımcısı ve Kardinal ve Valensiya Piskoposu olarak atadı.

O andan itibaren, hırslı Borgia'nın tüm düşünceleri tek bir hedefe yöneldi - havarisel tahtın yolunu açmak . Meslektaşlarının sempatisini özenle kazanarak ve insanlara karşı olağanüstü alçakgönüllülük ve yardımseverlik göstererek birçok kardinal, büyükelçi ve İtalyan lordunu yanına çekti .

Saf insanları bu şekilde kandırarak , aynı zamanda sevgilisiyle sürekli bir yazışma sürdürdü ve onu dindar bir aziz rolünü oynamaya iten nedenleri mektuplarında kendisi açıkladı . **"Rose, sevgilim,"** diye tavsiyede bulundu Rodrigo, **"benim örneğimi izle: seninle yeniden sonsuz mutluluk içinde birleşme fırsatı bulacağım günü bekleyerek iffetli yaşa. Kimsenin ağzı senin çekiciliğini kirletmesin ve tek bir el , yalnızca bana ait olan gövdenin örtüsünü yırtmaya cesaret etmesin . Biraz daha sabır ve amcam olduğu söylenen kişi bana Aziz Petrus tahtından bir miras bırakacak . Her şey zamanla ve kendi yolunda gelecek . Bu arada , çocuklarımızı eğitmeye büyük özen gösterin, çünkü onlar ulusları ve kralları yönetecekler ! .."**

Rosa da çocuklarla birlikte Roma'ya taşındı . Rodrigo onları insan gözünden uzak, ücra bir mahallede bulunan bir saraya yerleştirdi . Kastilya Kontesi unvanını aldı (onunla hayali bir evliliğe giren saray görevlisinin adı buydu). Rodrigo , arkadaşını ziyaret etme bahanesiyle sevgilisini ziyaret etti ve Rosa ile kızı Lucrezia ile oğulları Francesco ve Cesare'nin de dahil olduğu seks partilerinde geceler geçirdi . İnanması zor ama bazı araştırmacılar Lucrezia'nın aynı zamanda hem babası hem de erkek kardeşi Cesare'nin metresi olduğunu iddia ediyor . Ve bu , onsuz bile soylu soylu ve ruhani ailelerden pek çok metresi olmasına rağmen . Ve iddiaya göre ensest bir ilişkiye giren Lucretia, en yakın akrabalarının tüm cinsel kaprislerini isteyerek yerine getirdi .

1492'de kardinallerin oylarını satın alan Rodrigo Borgia, Alexander VI adıyla papa seçildi . O zaman , herhangi bir günahla durmadan tutkuları tamamen açığa çıkardı . İyi kalpli baba , çocuklarını Napoli, Venedik ve Floransa'nın güçlü yöneticileri yapmak için Lucrezia'yı zengin İtalyan aristokrat Giovanni Sforza ile evlendirmeye karar verdi . Bu evlilik vesilesiyle Kardinal Cesare , kardeşi Francesco, fahişeler ve soylu hanımların müstehcen sahneler tasvir eden oyuncuların oyununu keyifle izledikleri bir ziyafet düzenlendi . Ve sonra Alexander VI şahsen genç eşleri , ortasında lüks bir yatağın bulunduğu yatak odasına götürdü. Kutsal Baba , kızının evlilik yatağında bir başhemşire rolünü oynadı ve Lucretia, tüm komediyi daha da müstehcen hale getiren bir bakireyi ustaca canlandırdı .

balayı sadece bir hafta sürdü . Kocasına davrandı , babasının şirketini, onun zarif ziyafetlerini tercih etti ve Senor Sforza'nın mülkü için Vatikan'dan ayrılmayı açıkça reddetti . Alexander VI'nın yaptıklarına sürekli tanık olan Citta di Castello Piskoposu Johann Burchard, " Kutsal babanın odalarından neredeyse hiç çıkmadı ," diye yazdı. O, papalık törenlerinin ustasıydı ve saf bir vicdanla, saatlerce papalık sarayında olan her şeyi yazdı . Alexander VI'nın "istismarlarına" ilişkin sayısız

ifşaatın tarihte kalması, Piskopos Burchard sayesinde oldu . Bu nedenle, Burchard'ın günlüğünde şu bölüm de anlatılıyor : “Bugün Hazretleri, Madam Lucretia'yı eğlendirmek için, papalık sarayının küçük avlusuna birkaç kısırak ve genç hareketli aygır getirilmesini emretti . Çaresiz bir kişnemeyle genç at sürüsü avluya dağıldı. Aygırlar kıkırdarak ve birbirlerini ısırarak kısırakları takip ettiler ve yatak odası penceresinden bu gösteriye hayran kalan Madam Lucrezia ve kutsal babanın alkışlarına kapıldılar .

Lucrezia'yı ekleyen yaşlı baba, Giulia Farnese adlı genç bir kıza aşık olarak kendini yeni bir tutkuya kaptırdı. Sahtecilikle suçlanan belirli bir Alexander Farnese'nin kız kardeşiydi . Borgia ona bu suçu affetti, ayrıca girişimci Julia , gelecekte papalık tahtını talep edebilmesi için kardeşi için kardinal rütbesini almayı başardı .

Mayıs 1498'de Alexander VI , Giulia Farnese tarafından oğlunun doğumu vesilesiyle bir kutlama düzenledi . Vaftiz töreni için seçilen bazilikaya Kutsal Bakire'nin simgesi yerine tapılacak olan Rosa Vannozzi'nin muhteşem bir portresinin yerleştirilmesini emretti . Daha sonra Lucrezia ve Giovanni Sforza'nın evliliğini kısırlıkla suçlayarak iptal etti ve kızını, İki Sicilya Kralı Aragonlu Alfonso'nun doğal oğlu Biseglia Dükü genç Alfonso ile evlendirdi . Bu birlik , papanın İtalya'daki etkisini önemli ölçüde güçlendirdi .

Ancak bu evlilik kısa sürdü. Dük bir şekilde , o yıllarda haclı seferlerinin organizatörlerinden biri olarak ünlenen Lucrezia'nın erkek kardeşi Cesare'nin yolunu geçmeyi başardı . Bir gece Bisegli , papa ile Cesare arasındaki bir komplo sonucu odasında boğulmuş halde bulundu. Bundan sonra, iyi ebeveyn, Lucretia'nın üçüncü evliliğini , bu kez Ferrara Dükü'nün varisi Alphonse d'Este ile kutsamaya karar verdi . Lucretia'nın düğünü 1501'de gerçekleşti. Vicdanlı Burchard, "Düğün öyle bir ihtişamlı kutlandı ki, antik çağ paganları bile bilmiyordu. Akşam yemeğinde tüm kardinaller ve yüksek saray rahipleri hazır bulundu ve her birinin yanlarında , kıyafetleri şeffaf muslin pelerinler ve çiçek çelenklerden oluşan iki asil fahişe vardı . Akşam yemeğinden sonra elli fahişe, önce tek başlarına, sonra kardinallerle edeple tarif edilemeyecek danslar yaptılar . Sonra diğer eğlenceye geçtik . Hazretleri işaret verdi ve ziyafet salonunda yanan mumlarla birlikte büyük gümüş şamdanlar simetrik olarak on iki sıra halinde dizildi . Lucrezia, papa ve konuklar kavrulmuş kestaneleri fırlattı ve fahişeler tamamen çıplak koşarak, sürünerek, gülerek ve düşerek onları aldı . Daha hünerli olanlar , Hazretlerinden ödül olarak ipek kumaşlar ve mücevherler aldı. Sonunda Papa yarışmaya işaret verdi ve akıl almaz bir cümbüş başladı. Bunu tarif etmek tamamen imkansız : misafirler kadınlardan ne isterlerse onu yaptılar . Lucrezia babasıyla birlikte yüksek bir platformda oturuyordu, elinde en ateşli ve yorulmak bilmez âşıklara yönelik bir ödül tutuyordu.

en sevdiği Cesare'yi unutmadı . Oğlunun siyasi işlerini avantajlı bir evlilikle halletmeye karar verdi . Cesare , 1499'da Navarre Kralı John'un kız kardeşi Charlotte d'Albret ile evlendi. Çok kısa

sürede bu evlilik, Cesare'nin Urbina ve Piombina'yı sağlam bir şekilde ele geçirmesine yardımcı oldu.

Sevgi dolu baba, oğlunu bir sonraki haçlı seferi için de kutsadı , bunun sonucunda Borgia Jr. bir dizi irili ufaklı mülke boyun eğdirdi . Fethedilen şehirlerin büyük kodamanları onun emriyle boğuldu veya asıldı . Ve akrabaları ve ebeveynleri, el konulan mülklerin iadesini talep etmemeleri için , kutsal baba tarafından zehir yardımıyla çoktan başka bir dünyaya gönderildi .

Borgia'nın ünlü zehirlerinden ayrıca bahsetmek gerekir . Deneyimli kimyagerlerin başarılarını kullanan baba ve akrabaları , istenmeyen insanları yok etme yöntemlerini mükemmelleştirmeyi başardılar . Alexander, Cesare ve Lucrezia ya kendileri ya da suç ortakları aracılığıyla hareket ettiler. Önceden planlanan kurbanları, ölmeleri için zehirli bir iğne ile delmek yeterliydi . Bu, örneğin kısa süreli bir toplantı sırasında tamamen fark edilmeden yapılabilir .

Bu ailenin gözdesi kokusu ve rengi olmayan zehirdi . Haftada bir kez bu zehirden bir damla alan mahkum , herhangi bir zamanda , yavaş yavaş öldü . Bu tam olarak zehirleyicinin izlerini örtmek için güvendiği şeydi . Ve ünlü Borgia şarabı , etkisinin ancak birkaç yıl sonra hissedilmesi özelliğine sahipti: Bir kişinin dişleri, saçları, derisi döküldü ve uzun ve acı verici bir ıstırapın ardından öldü .

Lucretia ise en sıradan anahtara sahipti ve bu anahtar sayesinde sevgililerinden kurtulmak istediğinde öbür dünyaya gönderiyordu . Bu anahtarın tutacağı, zehirle ovduğu göze çarpmayan bir noktada sona erdi ve can sıkıcı sevgilisine verdi . Kapıyı açarken, kaçınılmaz olarak kolundaki deriyi kaşıdı ve bir gün sonra öldü .

içinde ince çelikten yapılmış iki aslan pençesi benzeri olan , daha az ilginç olmayan bir yüzüğü vardı . El sıkışma sırasında , pençeler parmağın baskısı altında ele delinir ve derin oluklar hemen zehiri serbest bırakır. Ayrıca zehir için minyatür saklanma yerleri olan özel yüzükleri de vardı . Bu halkalardan bazıları günümüze kadar gelebilmiştir . Bunlardan birine Cesare Borgia'nın adı , tarih - 1503 ve "Ne olursa olsun görevini yap" yazısı kazınmıştır .

16. yüzyılın başında Borgia ailesine yönelik genel nefret sınırına ulaştı. Baba ve oğul , soygunları, cinayetleri, entrikaları, sefahatleri, zimmete para geçirmeleriyle İtalyanlardan oldukça bıkmıştı . Sonunda, Alexander VI öldü ve kendi silahlarının kurbanı oldu. Bir versiyona göre, böyleydi. Ağustos 1503'te papa, sakıncalı birkaç kardinalin başka bir zehirlenmesini tasarladı. Suç planı ciddi bir ayinde gerçekleştirilecekti . Diğer lezzetlerin yanı sıra , konuklara doğal olarak zehir eklenmiş pahalı Kirp şarabı ikram edildi. Bu şarabın bulunduğu şişeler , güvenilir bir saki gözetiminde yerleştirildi . Ancak , öyle oldu ki , şarap dökülürken yoktu . Ne yazık ki papa ve oğlu için başka bir hizmetkar şişeleri karıştırdı ve hain zehirleyiciler kardinaller yerine zehri kendileri aldılar . Kutsal baba korkunç kasımlar geçirmeye başladı . Hemen geceleri öldüğü saraya nakledildi . Uzun bir süre ,

Cesare yaşamla ölüm arasındaydı . Suyla seyreltilmiş şarap içme alışkanlığı olduğu için kurtuldu , bu yüzden zehir gücünü kaybetti .

Babasının ölümünden sonra şans kurnaz ve kibirli Cesare'den yüz çevirdi . Koşullar öyle gelişti ki, zorlukla iyileştikten sonra, Hristiyan erdemleri ve merhamet tutkusu ile ayırt edilmeyen düşmanlar tarafından yakalandı . Görünüşe göre şimdi her şey nihayet çökmüştü ve Cesare'ye acımasızca davranılacaktı. Ancak orada değildi: kurnaz Borgia yine de dışarı çıkmayı başardı . 1504'te, neredeyse bir yıldır esaret altında , çok sayıda entrika, pohpohlayıcı rüşvet ve büyük bir fidye yemini vaatleriyle , yine de kendini kurtarmayı başardı.

sonra karısı Charlotte'un erkek kardeşi Navarre Kralı ile saklandı. Ünlü Henry IV'ün atasının , papalık oğlunun planlarını çözmüş olması mümkündür . Her ne olursa olsun , katı entrikacı Cesare Borgia, 1507'de, henüz yirmi dokuz yaşındayken Navarre'da öldürüldü .

Kötü şöhretli ailenin son üyesi olan Lucrezia 1519'da öldü . Tarihsel belgelerden , Borgia'lardan birinin - en azından ailenin bu kolunda - yavru bırakmadığı biliniyor .

o dönemin adetlerinin ve geleneklerinin , en hafif deyiimiyle, bir miktar özgünlük açısından farklı olduğuna dikkat edilmelidir . Rönesans'ın üç kez yüceltilmiş İtalya'sında aşırı tutkular, kişisel irade ve ahlaksızlık her şeyin düzenindeydi . Din adamlarının kasap dükkanları, tavernaları, kumarhaneleri ve genelevleri vardı , hatta rahiplerin " para uğruna fahişe pezevengi olmasını" yasaklayan kararnameler çıkarmak zorunda kaldılar. Rahibeler hevesle Decameron'u okudular ve alemlere daldılar. O zamanın yazarları, manastırları ya hırsız inlerine ya da genelevlere benzetiyorlardı. Şehirlerde Fransiken rahipleri ve rahibeler arasında gerçek savaşlar yaşandı. Kiliselerde içki içip ziyafet çekiyorlardı ve mucizevi ikonaların önünde bu ikonlarla iyileşen cinsel organların resimleri asılıydı .

Buna böyle ilginç gerçekleri ekleyebiliriz . 1490'da Roma'da 6.800 fahişe vardı ve 1509'da Venedik'te 11.000 fahişe vardı. Bu zanaata adanmış tüm incelemeler ve diyaloglar , bazı ünlü fahişelerin anılarının yanı sıra günümüze kadar gelmiştir . Kamu kadınlarının her yıl Almanya'dan getirildiğini, bu kadınların aynı zamanda fizyonomi, el falı, tıp, tıbbi ve aşk ilaçları imalatı ile uğraştıklarını bildiriyorlar . Bu tuhaf aşk yapıtlarından Venediklilerin neleriyle ünlü oldukları , Cenevizlilerin karşı konulamaz gücünün nelerden oluştuğu ve İspanyol kadınlarının özel erdemlerinin neler olduğu da öğrenilebilir . Pius V gibi bazı papalar bu fenomenle mücadele etmeye çalıştı . Ancak, bir tarihin yazarına göre , sodomünün "aşağılık günahı" çok yaygınlaştığı için fahişe kurumunun teşvik edilmesi gereken zamanlar vardı. Bu nedenle fahişelerin erkeklerin dikkatini çekmek için erkek kıyafetleri giymeleri ve erkek saç modelleri yapmaları yasaklanmıştır.

Açıktır ki , böyle bir ahlakla , Papa VI . Alexander'ın yaptıkları hiç de istisnai bir şey gibi görünmüyor. Ek olarak, uğursuz Borgia ailesinin yaşamına ilişkin birçok gerçek , yine de belirli bir dikkatle ele alınmalıdır . Buradaki çoğu , tarihçilerin bazı sonuçlarının yanı sıra popüler söylentilere dayanmaktadır. Günahların çoğunun , her şeye gücü yeten klanın siyasi muhalifleri tarafından icat edilmiş olması muhtemeldir. Yine de Padre Rodrigo yaşlılığında onunla övünmeyi sevdiği için bir günah kesin : birçok metresinden çocukları oldu . O , çağdaşlarından günahların niteliğinde değil, yalnızca niceliğinde farklıydı . Ve Alexander VI'nın adı ihanet ve zulümle eşanlamlı hale geldiyse, bunun tek nedeni kendisinin önemli bir kişilik olması ve elbette ortaçağ Avrupa'sının yöneticileri arasında öne çıkmasıdır. Bu, 15. yüzyılın filozofu ve politikacısının ünlü çalışmasıyla doğrulandı . Niccolo Machiavelli'nin ideal bir yönetici imajının sergilendiği ve devleti alçaklık, vicdansızlık, aldatma ve ihanet yoluyla yönetmek için bir tür ders kitabı olan "Egemen" . Floransa'yı siyasi terörizmin merkezine çeviren Cesare Borgia, Machiavelli'ye ideal bir lider modeli olarak hizmet etti, ancak özel bir anlamda ideal . Herhangi bir yoldan kaçmayan belirli bir tür güçlü politikacıdan bahsediyoruz .

Machiavelli'ye , özellikle Borgia ailesinin tüm üyelerinin çağdaşı olduğu ve hatta Cesare ile arkadaş olduğu düşünüldüğünde güvenilebilir . Her halükarda, bugün , o uzak zamanlarda hüküm süren tüm zalim geleneklerle temas kurma fırsatı bulan bir yazar tarafından yöneticilerin ahlaki nitelikleri hakkında ne tür bir fikir verilebileceğini az çok net bir şekilde anlayabiliyoruz.

Henry VIII

(1491'de doğdu - 1557'de öldü)

1509'dan beri Tudor hanedanından, tarihe taç giymiş çok eşli olarak geçen İngiliz kralı.

Henry VIII, ortaçağ İngiltere'sinin belki de en kötü şöhretli yöneticilerinden biridir. Taçlı çok eşlinin adı birçok efsaneyle kaplıdır ve bunlardan en popülerleri "Mavi Sakal" adlı muhteşem "korku hikayesi" nin temelini bile oluşturmuştur. Elbette, büyük hikaye anlatıcısı Charles Perrault biraz abarttı: Henry'nin sakalı en sıradan olanıydı (bu, ünlü portrelerinden birinde açıkça görülebilir), ancak gerçekten de Avrupa hükümdarlarının herhangi birinden daha fazla eş vardı, yani altı. Bunlardan sadece ikisini ve o günlerde bile ciddi bir suç olarak kabul edilen vatana ihanet şüphesiyle idam etti .

Henry'nin sayısız evliliğinin , kralın evlilik tutkusu veya doğasının ahlaksızlığı tarafından değil, tamamen siyasi veya daha doğrusu devlet gerekliliği tarafından dikte edildiği söylenmelidir . Sadece yakın ilişkilerde, kral hiçbir şekilde düzensiz değildi ve metresleri bir elin parmaklarıyla sayılabilir . Bu bakımdan , taç giymiş çağdaşlarının her ikisi tarafından da geride bırakıldı , yalnızca saygıdeğer Fransa Kralı I. Francis tarafından değil, aynı zamanda ihtiyatlı ve dindar Kutsal Roma İmparatoru V. Charles tarafından da geride bırakıldı.

Ek olarak, Orta Çağ'da , aşkın evlilikten önce değil, sonra gelmesi gerektiği teorisi savunuluyordu. Ayrıca , tıpkı aristokratik evliliklerin genellikle ticari işlemler olması gibi, kraliyet evlilikleri de büyük ölçüde siyasi eylemlerdi . Aynı zamanda, kraliçenin efendisinin sadakatsizliğini protesto etmemesi gerekiyordu (bunu sık sık yapmasına rağmen), ancak taç giymiş eş bir tür aşk macerasına atılmaya karar verirse , mahkum edilmesi ve hapsedilmesi bekleniyordu . ve bazen ölüm . Bu eşitsizliğin nedeni oldukça açık. Kralın gayri meşru çocukları kimseye zarar vermedi ve hatta onun erkeksi gücünü gösterdi . Ancak kraliçeden doğan bir çocuğun meşruiyetiyle ilgili herhangi bir şüphe , eyaletteki miras sırasını ihlal edebilir. Heinrich ve çevresini eş seçimi ve fiziksel erdemleri konusunda bu kadar titiz olmaya zorlayan bu emirdi .

çocukluğu ve yetiştirilme tarzı hakkında çok az şey biliniyor . Kral VII . Bununla birlikte, İspanyol prenses Aragonlu Catherine ile evli olan ağabeyi Galler Prensi Arthur'un ölümü, Henry'yi kraliyet tahtının ana yarışmacısı yaptı .

1509'da Henry VII öldü ve kraliyet gücü, Henry VIII olan en küçük oğluna geçti . Saltanatının ilk aylarından itibaren , on sekiz yaşındaki kral , babasının hayatı boyunca nüfuz sahibi olan bazı popüler olmayan saray mensuplarını saraydan uzaklaştırarak olağanüstü bir bağımsızlık gösterdi . Bir sonraki perde, Henry'nin 1504'te nişanlandığı kardeşinin dul eşi Aragonlu Catherine ile evlenmesiydi .

Bu karara neyin yol açtığını söylemek zor. Ancak aşağıda da görüleceği gibi, İngiltere'deki siyasi durumu her açıdan karmaşıktı ve her iki eşin özel yaşamlarına pek çok dram getirdi . Bu

arada krala her şey yolunda görünüyordu. Hayata karşı neşe ve şevkle doluydu ve çiçek açan görünümü , tebaasında bir güven ve iyimserlik duygusu uyandırdı . Tarihsel kroniklerde , genç kralın gerçek bir adam gibi görüldüğü belirtilmektedir - uzun boylu, sağlam yapılı, güzel bir görünümü ve güçlü bir karakteri vardı. Ve mükemmel fiziksel gelişimi sayesinde, her zaman şövalye turnuvalarını kazandı .

Görünüşe göre oldukça ciddi bir eğitim almış ve cömertçe fiziksel enerji bahşedilmiş olan prens, zaten bir miktar cinsel deneyim yaşamış olmalıydı , ancak bunun genç Tudor'da tam olarak böyle olduğuna inanmak için hiçbir neden yok. Biyografi yazarlarından birinin Henry'nin tahta çıkmadan önce "genç bir bakire gibi" hayatta kaldığını belirtmesine şaşmamalı . 15 yaşındaki hasta Galler Prensi ile evlilik hayatı sadece dört ay süren Catherine, daha ileri yaşına rağmen aynı derecede deneyimsizdi. Neyse ki Catherine ve Heinrich birbirlerinden hoşlandılar. Çabucak hamile kaldı ve 1510 Ocak'ta ne yazık ki prematüre bir kız çocuğu doğurdu . Bu başarısızlık çok ciddi görünmüyordu ve birkaç hafta sonra Kraliçe tekrar hamile kaldı. 1511 Yılbaşı Günü , Henry adıyla vaftiz edilen bir erkek çocuk doğurdu . Henry VIII , varisin onuruna , amacı kral ve kraliçe arasındaki aşk anlaşmasını göstermek olan muhteşem bir mızrak dövüşü turnuvası düzenledi .

Ancak tam olarak yedi hafta sonra Henry Tudor lüks beşiğinde öldü . Bu sefer sarayda hem keder hem de endişe hüküm sürüyordu. Catherine dualara döndü , kral kendisi için üzüldü. Bilindiği kadarıyla karşılıklı suçlama yoktu . O dönemin popüler görüşlerine göre , çocukların yokluğu veya aşâğılığı , kural olarak , bir kadının suçuydu ve bebek ölümleri , her iki eşin günahının bir cezası olarak görülüyordu . Soru, ne tür bir günah olduğuydu.

Bu tür dramatik olaylardan sonra, kraliyet evliliği artık pastoral görünmüyordu ve Catherine tekrar hamile kalana kadar iki yıldan fazla bir süre geçti . Heinrich şu anda başka kadınlarla eğleniyorsa, bu konuda çok dikkatliydi ve bilinecek olan gayri meşru çocukları bırakmadı . Dıştan, karısına olağanüstü ilgi göstermeye devam etti ve o, bir evlilik görevi modeli olarak kaldı.

Ocak 1515'te kraliçe , eşlerin durumunun trajedisini daha da kötüleştiren başka bir prematüre bebek doğurdu . Catherine zaten otuz yaşındaydı, güzelliği solmaya başladı ve dindarlık bir saplantı gölgesi aldı . Bu sıralarda Henry , Elizabeth Blount adlı güzel bir saray hanımıyla flört etmeye başladı .

Şubat 1516'da Catherine nihayet sağlıklı bir çocuk doğurdu . Sevinç içtendi ama şiddetli değildi çünkü çocuğun Maria adıyla vaftiz edilmiş bir kız olduğu ortaya çıktı. Catherine zafer kazandı ve Henry, oğullarının kızını takip edeceği umudunu uyandırdı . Ancak Catherine sadece iki yıl sonra hamile kaldı. Bu zamana kadar dindar işler, ev işleri, kızını büyütmek ve sürekli dualarla meşgul , sessiz, göze çarpmayan bir kadın olmuştu .

Kasım 1518'de kraliçe başka bir kızı doğurdu. Bu çocuğun canlı doğup doğmadığı bilinmiyor . Eğer öyleyse , vaftizinden söz edilmediği için kız uzun yaşamadı . Henry'de bu , zaten korku sınırında olan yeni bir hayal kırıklığına neden oldu. Özellikle kraliçenin doğurganlık dönemi sona erdiğinden beri , bir prensin doğumuna dair umutlar soluyordu . Henüz otuz iki yaşında olmasına rağmen , bitmeyen gebelikler ve tekrarlanan doğumlar ve çocukların ölümlerinden kaynaklanan ıstıraplar , zihinsel gücünü ve sağlığını baltaladı . Dahası, hiç kimse Henry'yi hanedan durumunun bu şekilde ağırlaşmasıyla suçlamadı. Suç , yalnızca birincil görevini yerine getiremeyeceğine inanılan Catherine'e atıldı . Durum, 1519'da Henry'nin yaklaşık iki yıldır metresi olan Elizabeth Blount'un, kralın hemen tanıdığı ve Henry Fitzroy adını verdiği sağlıklı bir oğul doğurmasıyla daha da kötüleşti.

Henry ve Catherine'in evliliği sadece bir formalite haline geldi. Elizabeth Blount'un yerine Sir Thomas Boleyn ve Elizabeth Howard'ın en büyük kızı Mary Boleyn geçti . 1520'de mahkeme kralı William Carey ile evlendi. Bu evliliğin, kralın gerçek durumu gizlemek için düzenlediği basit bir perde olup olmadığı , yoksa Mary'nin düğünden sonra metresi olup olmadığı bilinmiyor. Henry'nin dikkatini Mary'nin küçük kız kardeşi Anne Boleyn'e çevirmesiyle ilişkileri 1525'te sona erdi.

Anna özel bir güzellikle parlamadı. Uzun boylu, koyu saçlı, asil bir duruşa sahip, zarif tavırları ve bugün seksilik olarak adlandırılan şehvetli çekiciliğiyle erkekleri daha çok çekiyordu. Böylece Anna, sanki geçerken Northumberland Kontu'nun oğlu ve varisi olan talihsiz Henry Percy'yi pervasız bir tutkuya sürükledi . Oldukça garip bir gençti ve sözleşmeye göre Shrewsbury Kontu'nun kızı Mary Talbot ile evlenmek zorunda kaldı. Bütün bunlar bir tür skandalla ve talihsiz Henry'nin rezaletiyle sona erdi .

Her ne olursa olsun , 1525'te, yirmi dört yaşındaki Anna sarayın en önde gelen hanımı olmuştu, ancak avantajlı bir evlilik hâlâ ufukta görünmüyordu . İşte o anda , yeni kraliçe olmak için geniş kapsamlı planlar inşa ederek kralın kendisiyle bir saray oyununa başladı .

zamana kadar Tudor hanedanını kimin miras alacağı sorusunun Henry için çok önemli olduğunu söylemeliyim . Kızı Maria ise , bir oğulları olacak olmasına rağmen en iyi ihtimalle kocası naip olacaktır. Oğul yoksa , o zaman en kötü seçenek , Mary'nin kocasının kendisinin kral olabileceğini ve ardından İngiltere'nin yalnızca Tudor hanedanını değil , bağımsızlığını da kaybettiğini gösteriyordu. Heinrich'in iki çıkışı vardı ve her ikisi de muazzam zorluklarla ilişkiliydi . İlki, Henry FitzRoy'u meşrulaştırmaktı. Resmi olarak bu mümkündü, sadece papanın desteğini almak gerekiyordu . Ancak gelecekte böyle bir karara itiraz edilme riski vardı . İkinci çıkış yolu , Henry'nin on altı yıldır birlikte yaşadığı ve ona bir mirasçı taşıyamayan karısını boşayıp yeni bir evliliğe girmekti . Dahası Henry , kardeşinin karısıyla evlilik birliğine girdiği için Tanrı'nın İlahi Takdirinin onu cezalandırdığına dair kendine güvence verdi.

Ekim 1527'de kral, "lanet" i yeniden evlenerek bozma fikrine o kadar kapıldı ki, sekreteri William Knight'ı çok garip bir istekle Roma'ya gönderdi. Tom , ilk evliliğinin nihayet feshedilmesi şartıyla , bu ilişki yasadışı olsa bile , kralın birinci dereceden akraba olduğu biri de dahil olmak üzere herhangi bir kadınla evlenmesine izin veren bir boğa yayınlaması için papayı ikna etmeliydi . Ancak papa tavizsizdi ve kralın isteğini reddetti .

Sonra Henry , Londra'nın danışmanları, saray mensupları ve yaşlılarından oluşan bir toplantı topladı ve tahtın hala varisi olmadığına üzüldüğü tövbe bir karar okudu : "... Ve Yüce Tanrı bize güzel bir kız göndermekten memnun olsa da Benden ve asil bir hanımdan, bize büyük sevinç verdi," dedi kral, "ancak birçok büyük din adamı bize ne onun meşru kızımız, ne de annesinin meşru eşimiz olmadığını söyledi."

Henry'nin haklı olduğuna içtenlikle ikna olduğu oldukça açık, ancak pişmanlık dolu mesajı mahkemede çok düşmanca karşılandı. Ancak bu, Heinrich'in Anna'ya metresi olmasını teklif etmesini engellemedi. Doğru, bunda başarılı olamadı. Kurnaz hanımefendi, kralın evliliğin iptali konusunda ısrar etmeye devam etmesi gerektiğini ve ardından onunla evlenebileceğini oldukça kesin bir şekilde belirtti.

Heinrich, Catherine'den kurtulmak için onu bir manastıra girmeye ikna etmeye çalıştı. O zaman, inandığı gibi, fıkıh açısından, yeniden evlenmesine izin vermek için makul bir bahane ortaya çıkacaktı. Tüm yılmaz gücünü bu planın uygulanmasına yöneltti, ancak kategorik bir ret aldı.

örtülü doğasını kaybetmişti . Sonunda kralın uzun süredir bastırdığı tutkusuna yenik düştü ve 1532 Aralık ayının sonunda hamile kaldı. Bir varis arayışında bu kadar ileri giden kral, artık doğumunun meşruiyetini sağlamak için çok hızlı hareket etmek zorundaydı. Anna, İngiltere'nin en yüksek asaletinin tam unvanını aldı ve özel bir zarafet işareti olan Pembock Markizi oldu. Ve 1533 Ocak ayının sonunda, Henry ve Anna gizlice evlendiler, ardından kralın ilk evliliğinin resmi olarak sona ermesi sadece zorunlu değil, aynı zamanda aceleci hale geldi.

5 Nisan 1533'te Henry, Katolik Kilisesi'ne çarpıcı bir meydan okuma yayınladı - sinod (birkaç kızgın piskoposun huzurunda) kralın ilk evliliğinin ilahi yasaya aykırı olduğunu ve papanın bununla bağlantılı günahı affedemeyeceğini duyurdu . 7 Nisan'da Parlamento feshedildi ve onsuz yasa , temyiz hakkı olmadan kraliyet onayı aldı . Böyle bir hareket , Londra ile Roma arasındaki hukuki bağların kopmasına neden olmuş ve İngiliz din adamlarını eyalet içindeki tüm dini konularda son söz sahibi yapmıştır . 10 Mayıs'ta Dunstable'daki mahkeme toplandı ve Başpiskopos Cranmer , Catherine'in kraliçe statüsünün hükümsüz olduğunu ilan etti . Ve yedi gün sonra Anna taç giydi.

Eylül 1533'te yeni kraliçe bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Heinrich, tutkuyla bir oğul beklediği

için bundan biraz hayal kırıklığına uğradı, ancak Elizabeth olarak vaftiz edilen kız sağlıklıydı, sağlam yapıydı ve bu nedenle evlilik idili devam etti. Üstelik kısa süre sonra Anna tekrar hamile kaldı. İlham alan Henry, bir varisin doğumundan o kadar emindi ki, kuyumcuya müstakbel prens için zarif bir gümüş beşik yapmasını bile emretti. Ancak yaz aylarında, tüm bahçe tatil deyken, Anna düşük yaptı. Görünüşe göre bu trajedi, Henry'nin ikinci karısıyla uzun süren balayının sonunu işaret ediyordu. Her şey için Anna'yı suçlama içgüdüsel ihtiyacı ile kendi cinsel yetenekleri hakkında derin şüpheler arasında kalmıştı. Ayrıca, belki de bir şekilde ikinci kez Tanrı'yı \u200b\u200bkırmış olabileceği düşüncesiyle eziyet görmeye başladı.

Ancak tüm bu acılar ve şüpheler, Henry'nin saray hanımlarıyla flört etmesini engellemedi. O sırada yabancı büyükelçiler , Henry'nin "çok güzel bir nedime" tarafından ciddiye alındığını fark ettiler. Bu hanımın kimliği hiçbir zaman tespit edilmedi ve büyük olasılıkla kralın ona olan ilgisi tamamen dışsaldı - mahkeme dünyasında genel olarak kabul edilen hafif bir flörtten başka bir şey değildi. Doğru, kraliçenin kendisine bir varis vermediği için hayal kırıklığına uğrayan kralın diğer hanımlara bakmaya başladığına dair başka kanıtlar da var.

Ancak mesafeli Catherine, kocasının romanlarına katlanırsa, o zaman gururlu ve küstah Anna'nın konumu farklıydı. Kraliyet karısının gölgelere itilen alışılmış konumu, onun kadınsı doğasına hiç uymuyordu. Catherine'in aksine, gerektiğinde sessiz kalmayı asla öğrenmedi. Kralla aynı fikirde değ ilse veya aptalca bir şey yaptığını düşünürse, bunu doğrudan yüzüne anlattı. Ayrıca Anna, kadınsı çekiciliği ve cinsel çekiciliğiyle kralın kalbini kazandığının ve bu nedenle onu tamamen aynı şekilde kaybedebileceğinin çok iyi farkındaydı. Bu nedenle, Heinrich'in şakalarına biraz küçümseme ve anlayışla yaklaşmak yerine, Anna kıskançlık sahneleri düzenlemeye başladı. Mesele, Henry ve Anna arasındaki ilişkinin her zaman derin bir tutku karakterine sahip olması, şiddetli tartışmalara ve tutkulu uzlaşmalara yatkın olması ve o zamanlar görgü kuralları tarafından kabul edildiği gibi kraliçenin böyle davranmaması gerektiği gerçeğiyle daha da kötüleşti. .

Ocak 1536'da , Galler'in Dowager Prensesi olarak anılan, görevden alınan Catherine öldü. Anna bu sırada tekrar hamileydi ve Henry'nin bir oğlunun doğumuna dair umutları yeniden canlandı. Ancak öyle görünüyor ki, kötü kader kralın peşini bırakmadı: Anna, düşük nedeniyle oğlunu kaybetti ve Henry, neredeyse histerik bir kendine acıma saldırısı daha yaşadı. Bu kadar kısa sürede üç hamilelikten sonra ikinci düşük olmasına özellikle üzüldü.

Acı verici bir yansımadan sonra, Aragonlu Catherine'den boşanmasına neden olan aynı sonuca vardı: Anna ile evlilik, İlahi İlahi Takdir için sakıncalıdır. Geçersizdir ve bu nedenle üçüncü kez evlenmek gerekir. Bu zamana kadar, yani 1536'da kral dikkatini kraliçenin saray hanımlarından biri olan Jane Seymour'a çevirdi. Kısa süre sonra onunla olan ilişkisi, cesur "kur yapma" sınırını aştı ve etkileyici bir gerçeklik olarak ortaya çıktı. Jane'in kraliçe olma fırsatına nasıl tepki verdiği

bilinmemekle birlikte, Privy Council ile yakın zamanda tanıştırılan hırslı kardeşi Edward Seymour kesinlikle böyle bir fırsat sağlamıştır. Jane'e, Anna'nın da Henry ile ilişkisinin başında ustaca kullandığı "sınırlama" taktikleri özenle öğretilmiştir. Bu nedenle, kral Jane'e pahalı bir hediye ve bir mektup gönderdiğinde (ve bunu her zaman sevdiği bir hanımla yaptı), en düşük saygı ve alçakgönüllülüğü ifade etmesine rağmen, hem hediyeyi hem de mektubu gösterişli bir katılıkla iade etti.

Anne Boleyn'in düşmanları, Henry'yi kraliçeyle olan evlilik ilişkisini kesmeye zorlaması beklenen hain bir plan geliştirdi. Henry'yi hain bir fahişenin yanında yaşadığına nasıl ikna ettikleri bugün bile belli değil. Ama gerçek devam ediyor. Anne'nin kralın en eski ve en yakın arkadaşlarından biri olan Sir Henry Norris ile alenen tartışması zekice istismar edildi ve bu sırada kraliçe onu "kralın başına bir talihsizlik gelirse" eline sahip çıkmakla suçladı. Bundan sonra Norris, Kule'ye gönderildi. Bunu bir süre Anna için iç geçiren saray müzisyeni Mark Smeaton izledi. Sorgulama sırasında, neredeyse kesinlikle bir uydurma olan kraliçeyle zina yaptığını ve belki de psikolojik baskının bir sonucu olarak kendi kendini suçlamasını itiraf etti. Böylece, Kraliçe'nin ihanetine dair "sağlam kanıtlar" vardı.

Ayrıca Anne'nin erkek kardeşi Lord Rochefort, kız kardeşi ile çok arkadaş canlısıydı. Ve bu koşullar altında, Henry'ye aralarında ensest bir ilişki olduğu fikrini aşlamak zor olmadı. Kral için "lanetli ve zehirli fahişe" olan Anna ve Lord Rochefort hemen tutuklandı ve ayrıca Kule'ye gönderildi.

Lordlar Kamarası'ndaki duruşmada Anne, zina, kralla alay ve onu öldürmek için bir komploya katılmakla suçlandı. Kraliçeye haraç ödemeliyiz: İnanılmaz bir ağırbaşlılıkla davrandı, tüm suçlamaları reddetti, bu arada, refah günlerinde hiç hissetmediği insanlar arasında bir miktar sempati uyandırdı.

Ancak Henry, Anna'nın ölümü için o kadar hevesliydi ki, herhangi bir mazeret dinlemek istemedi. Mahkeme ölüm cezasını onadı ve Anna'nın kafasının mı kesileceğine yoksa diri diri mi yakılacağına karar verme işini krala bıraktı. Sonuç olarak, kurbanlara başları kesilerek merhametli ve onurlu bir ölüm verildi. 18 Mayıs 1536'da gerçekleşen infaz gününde Anna artık Pembok Kraliçesi veya Markizi değildi. Sadık bir eşin itibarıyla birlikte tüm unvanlardan mahrum kaldı.

Anna'nın ölüm haberi krala ulaşır ulaşmaz hemen Jane Seymour'la görüşmeye gitti ve ertesi gün, 19 Mayıs 1536 , çoktan nişanlandılar.

Jane'e gelince, o açıkça bir güzellik değildi ve evliliğine 27 yaşında yaklaştı. Asi ve tehlikeli selefinin tam tersi olduğu ortaya çıktı. Jane ne tutkulu ne de talepkardı ve Anna ile heyecan verici ama yorucu bir şekilde fırtınalı bir ilişkinin ardından Heinrich için gerçek bir merhemdi. Sir John Russell,

"Kral cehennemden cennete gitti, birincisinde var olan kötülük ve talihsizlik yerine şefkat buldu" diye yazdı.

Jane altında, İngiliz mahkemesi neredeyse bir erdem modeli haline geldi. Zevkleri lüks elbiseler ve mücevherlerle sınırlıydı, ancak hiçbir şekilde aşırı ve dahası riskli eğlence tutkusu değildi. Saray kuyumcuları, yeni kraliçe için, Jane'in arması ve doğasına şaşırtıcı derecede uygun olan "Hizmet etmeye ve itaat etmeye hazır" sloganıyla kraliyet tuğrası ile süslenmiş lüks bir altın kupa yaptılar. Başka bir deyişle, Jane mükemmele yakın bir 16. yüzyıl kadınıydı.

1537'nin başında, çok zor bir doğumdan sonra, üçüncü kraliçe uzun zamandır beklenen güzel ve sağlıklı bir erkek çocuk doğurdu. Çağdaşlar, böylesine neşeli bir haberi öğrenen kralın heyecan ve mutlulukla ağladığını ifade ettiler. 18 Ekim'de Henry VIII'in oğlu Galler Prensi, Gornwell Dükü ve Cenarfon Kontu ilan edildi.

Bu arada çok zor bir doğum geçiren kraliçede lohusa ateşi yükseldi ve hayatı tehlikeye girdi. Sonra kan zehirlenmesi başladı ve kraliçe bilinçsiz bir duruma düştü. 24 Ekim'de vefat etti . "Krallıktaki hiç kimse kralın kendisinden daha fazla acı çekmedi ... yas tuttu ve uzun süre gizli yalnızlık içinde geçirdi ..." - o dönemin kroniklerinde not edildi. Gerçekten de Heinrich içtenlikle üzüldü, çünkü Jane ona paha biçilmez meşru bir oğul vermekle kalmadı, onunla ilk evliliğinin başından beri bilmediği o kadar güvenilir bir ilişkisi vardı.

Zamana karşı durup dayanamayacaklarını söylemek zor, belki daha sonra uysallığı ve güzellikten yoksunluğu Henry'ye Anna'nın tutkusu ve zihni kadar yorucu görünebilirdi. Ancak, çok erken vefat eden Jane, onun için bir mükemmellik modeli olarak kaldı ve kendi saati geldiğinde, Heinrich onun yanına gömülmesini emretti.

Henry, sevgili karısının kaybını ne kadar yaşamış olursa olsun, danışmanları arasında kısa süre sonra kralın yeniden evlenmesi gerektiği konuşuldu, çünkü krallığın bir varisi açıkça yeterli değildi. Şimdi gelini kraliyet kanından kişiler arasında aramaya karar verildi. Henry zaten kendi tebaasıyla "cinsel arzudan" iki kez evlenmişti, uluslararası çıkarları düşünenin zamanı gelmişti. Haziran 1538'in başlarında , Henry'nin Macaristan Mary mahkemesindeki temsilcisi John Hutton, Kiev Düşesi Anna ile evlilik olasılığını ima etti. Böyle bir evlilik için umutlar onaylandı ve ertesi yılın Mart ayı ortalarında özel müzakereler başladı.

Bir kişi olarak, Anna Kiev dikkate değer bir şey değildi. Yirmi üç yaşındaydı, yalnızca Aşağı Almanca lehçesinde konuşabiliyor ve okuyabiliyordu ve herhangi bir entelektüel yeteneği varsa da gelişmedi. Anna ciddi bir eğitim almadı, sadece iğne işlerinde akıcıydı ve sadece komşu bir Alman prensinin karısı olmak için yetiştirildi. Büyükelçiler, onun alçakgönüllülüğünü, utangaçlığını ve

sorgulanmayan erdemini her şekilde övdü ve onu bu şekilde bir tür Jane Seymour olarak sunmaya çalıştı.

Eylül ayının sonunda evlilik sözleşmesi nihayet imzalandı. Anna, Aralık sonunda İngiltere'ye geldi ve ... kral bundan hoşlanmadı. Zerafet ve zeka eksikliği onu hayal kırıklığına uğrattı. Düğün gecesinde çok az şey değişti. Anna'nın sadece bakire olmadığı ortaya çıktı, cinsel ilişkilerde tam bir cehalet gösterdi. Elbette bu durumda ateşli aşık nezaket, anlayış ve sabır göstermiş olmalıydı ki bu Henry için tamamen alışılmadık bir durumdu.

Anna'nın düğün gecesi hakkında ne düşündüğü bilinmiyor, ancak mahkeme hanımlarından biri, başlangıçta başka bir kraliyet oğlunun çok uzun süre beklemesi gerekeceğini belirtti. Kraliçe olanlara ne şaşırılmış ne de özellikle cesareti kırılmış görünüyordu, ancak daha deneyimli bir hanımdan tavsiye alması önerisini dehşetle reddetti.

Kral, elbette, başarısızlığı Anna'nın pek çekici görünmemesiyle açıkladı. Heinrich birkaç kez daha yeni karısına olan tutkusunu uyandırmaya çalıştı, ancak daha sonra çabalarından vazgeçti. Elbette başarısızlık onun suçu değildi. Cinsel refleksleri iyiydi, Anna onu tahrik etmedi. Bu talihsiz kraliçenin tek değeri, Henry'nin güzel kızlara olan ilgisinin yeniden uyanmış olması sayılabilir.

Aralıklı tatminsiz arzulardan muzdarip ve yaşının ve konumunun farkında olan kral, Anna'nın saray hanımı, Lord Edmund Howard ve Joyce Culpepper'ın kızı 19 yaşındaki Catherine Howard'ın yararlanamadığı herhangi bir bağlantıya hazırdı. . Catherine, genç yaşına rağmen zaten deneyimli bir koketti. On dört yaşında genç bir müzik öğretmenini olan Henry Manno ile ilk tutkulu ilişkisini yaşadı. Aralarındaki ilişki muhtemelen en az bir yıl sürdü ve Catherine'in Francis Durham ile ilişkisi çok daha ciddi ve kalıcıydı. Zavallı müzik öğretmeninin aksine, Durham onun eli için ciddi bir yarışmacı olmak için doğru statüye ve servete sahipti. Tek kelimeyle, Catherine zeki bir kızdı ve arkadaşlarının uyarılarına, "bir kadın bir erkeğe merhamet edebilir ve kendisi istemiyorsa çocuk sahibi olamaz ..." diye cevap verdi.

Çağdaşlarının açıklamalarına göre, Catherine Howard çok kısaydı ve hiçbir şekilde güzel değildi. Büyük olasılıkla, başlangıçta kralın dikkatini çeken görünüşü değil, gençliği, canlılığı ve buyurgan duygusallığıydı.

Henry'nin dördüncü evliliğini bitirme kararında Catherine'in çekiciliğinin özellikle etkili olması olası değildir, ancak bu, iptal sürecini daha hızlı tamamlama arzusu için ek bir teşvik sağlamış olabilir. Bir evliliğin sona ermesi birçok sorunu beraberinde getirdi, ancak bunlar, kralın 1529'daki benzer bir eyleminin neden olduğu sorunlarla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi .

24 Haziran'da Anne, görünüşte onu bir veba salgınından korumak için Richmond'a gönderildi

ve ertesi gün oraya kraliyet ateşkesi geldi ve kraliçeye evliliğini bildirdi.

Henry geçersiz. Büyükelçileri büyük ölçüde rahatlatacak şekilde, haberi mutlak bir sakinlikle aldı. Anna'nın o anda gerçekte hangi duyguları yaşadığı bir sır olarak kalıyor. Dört yıl önce Avrupa'da kaderi tartışılan Henry'nin daha önce reddedilmiş karısına ne olduğunu hatırladığında belki de dehşete düşmüştü. Ya da belki de, oğlunun doğumunun sorumluluk yükünün ondan kaldırıldığı için kadere minnettardı. Her halükarda Anna, kralın verdiği karardan memnun olduğunu söyledi ve kraldan boşanmaya resmi rızasıyla, kızlık soyadıyla imzaladı: "Kiev Dükü'nün kızı Anna."

Heinrich için her şey son derece iyi sonuçlandı. Temmuz 1540'ta meclis, kralın son evliliğinin yasadışı olduğu kararına vardı. Bununla birlikte, Anna'nın itaati cömert bir hediye ile ödüllendirildi - iyi bir gelir getiren arazi mülkleri. Ana ikametgahı haline gelen Hever Kalesi'ne emekli oldu ve İngiliz sosyal yaşamının sınırlarına barışçıl bir şekilde yerleşti.

Bu arada Parlamento, mirası korumak için Kral'dan yeniden evlenmesini istedi ve buna göre Anne Boleyn ve Catherine Howard gibi birinci nesil kuzenler için ensest hükmünü kaldırdı. Heinrich ve Catherine'in evliliği 28 Temmuz'da sona erdi. Belli bir anlamda, yeni eşin tam da 49 yaşındaki Heinrich'in ihtiyaç duyduğu kadın olduğu ortaya çıktı. Cinselliğiyle, onun zayıflayan enerjisine yeni bir ivme kazandırdı ve kaçınılmaz üreme konusunda güven uyandırdı.

Ne yazık ki kralın genç bir eşin saflığı ve saflığı hakkındaki fikirleri bir illüzyona dönüştü. Her halükarda, Catherine'in ona bakire almadığını fark edebilirdi. Öte yandan, bir kadını hiçbir şekilde süslemeyen kibir, açgözlülük ve sağduyu eksikliği gibi nitelikler dikkatini çekebilirdi. Evli hayatının başında Catherine oldukça itaatkar ve sadık bir eştı. Muhteşem bir slogan seçti (veya seçildi): **"Onun dışında başka arzu yok"** - ve görünüşe göre bu , evliliğe girdiği ruh halini gerçekten yansıtıyordu. Ancak kocasına olan hislerinin gerçek doğasını anlamak kolay değildir. Mükemmel bir hanımdı, ama duygularını iradesine ve sağduyusuna nasıl tabi kılacağını bilmiyordu. Catherine, kralın ateşli kucaklamalarından hemen sonra hamile kalsaydı, her şey farklı olabilirdi. Ama bu olmadı. Belki kısırlıktan muzdaripti ve bu onu önceki gizli aşkların sonuçlarından kurtardı ya da belki yaşlanan kocasının doğurganlığı şüpheli hale geldi.

Ama rüzgarlı kraliçe, Henry'ye bir varis veremeyeceği için hiç endişelenmemiş gibi görünüyordu. Ayrıca 1541 baharında eski hayranlarından biri olan ve hırslı bir bürokrasi olarak tanınan genç asilzade Thomas Culpepper ile ilişkisini yeniledi. Görünüşe göre planları, o sırada çok hasta olan Henry'nin ölümünden sonra Catherine ile evlenme olasılığını içeriyordu. Dahası, Catherine başka bir eski sevgilisi olan Francis Durham'ı kişisel sekreteri yapmayı başardı.

Tabii ki, nazik saray mensupları, kraliçenin sadakatsizliği hakkındaki bilgileri krala bildirmeye

çalıştı. Öfkelenen Henry, gizli bir soruşturma emri verdi, bunun sonucunda hem Durham hem de Culpepper Kule'ye gönderildi ve kısa süre sonra büyük olasılıkla psikolojik ve fiziksel baskı olmadan zina yaptıklarını itiraf etti.

Korkmuş Catherine'in sevgilileriyle gizli ilişkilerini de itiraf etmekten başka seçeneği yoktu, ancak Henry'ye onlarla "Majesteleri metresim Kiev'li Anna ile evlenmeden neredeyse bir yıl önce" onlarla teması kestiğine dair tutkulu bir şekilde güvence verdi.

Bununla birlikte, Culpepper'ın evlendikten sonra Catherine ile cinsel ilişki itirafları kısa süre sonra alındı ve ona yazdığı tutkulu mektuplarla doğrulandı. Bu, kraliçenin tüm aşk oyunlarından haberdar olan Leydi Jane Rochefort tarafından onaylanmaya zorlandı.

Kasım ayının sonunda, uzun toplantılar ve müzakerelerden sonra, Privy Council üçünün de, yani Catherine, Culpepper ve Durham'ın suçunu tanımayı kabul etti. Catherine'in kraliçenin onuruna ve haysiyetine ihanet ettiği ve sadece Leydi Catherine Howard olarak şekillendirilmesi gerektiği ilan edildi. Aralık ayında, Culpepper'ın başı kralın iradesiyle kesildi ve Durham, asılma ve esnetmeden dörde ayırmaya kadar acı verici cezanın tüm aşamalarından geçti. Kraliçe'nin idam edilen aşklarının başları Tower Bridge'de sergilendi.

Catherine'in kendisi ve Leydi Rochefort ile birlikte vatana ihanetle suçlandı, çünkü yine zina ile suçlanan başka bir kraliçenin kamuya açık yargılanması İngiliz tacını gülünç bir duruma getirebilirdi. Her iki hanım da Şubat 1542'de Kule'nin önündeki çimenlikte idam edildi ve yakındaki Aziz Petrus şapeline gömüldü. Böylece, Kral VIII. Henry'nin beşinci eşinin kısa hükümdarlığı şerefsizce sona erdi .

Ancak Heinrich sakinleşemedi. Ve bir süre sonra, daha çok kızlık soyadı Catherine Parr ile tanınan Leydi Latimer ile ciddi şekilde ilgilenmeye başladı. 30 yaşına geldiğinde iki kez evlenmeyi başardı ve iki kez dul kaldı. Leydi Latimer bir bakıma zor bir ikilemle karşı karşıyaydı: İhtiyacı olan son şey üçüncü bir başarısız evlilikti ve o zamana kadar kral, on yıl önceki tutkulu, yakışıklı aşğın çirkin bir karikatürüne dönüşmüştü. İnanılmaz derecede obez oldu ve sürekli olarak soğuk algınlığı ve kolikten muzdaripti. Bu sıralarda Cornelius Matthews tarafından oyulmuş VIII .

Yine de bir kralla evliliğin çekici tarafları vardı. Hangi kadın kraliçe olmak istemez ki! Bu nedenle Catherine kabul etti ve Temmuz 1543'te Henry, Leydi Latimer ile evlendi.

Bir kraliçe olarak, Catherine otoriteden çok nezaketi temsil ediyordu. Catherine Howard'ın aksine, oldukça zekiymi, ciddi bir sohbeti sürdürebiliyordu ama asıl zevki elbiselere, müziğe ve dansa veriliyordu. Ayrıca hayvanlara ve çiçeklere bayılırdı ve yanında şakacıları vardı. Neşeli bir eğilim ve alçakgönüllülük, çağdaşların Henry VIII'in altıncı karısını tarif ederken sürekli olarak kaydettiği iki

niteliktir .

Belki de Catherine, bir kraliçenin ve bir eşin görevlerini seleflerinin hepsinden daha iyi yerine getirdi. "Her şeyde faydalı olmak" sloganını benimseyerek, yalnızca kralın fiziksel ve zihinsel sağlığına olan sürekli ilgisini doğrulamakla kalmadı, aynı zamanda çocukları Edward, Mary ve Elizabeth için de iyi bir üvey anne oldu. Ek olarak, Catherine inanılmaz bir özdenetim ile ayırt edildi ve herhangi bir skandala karışmadı . Heinrich ile sadece üç yıl süren kısa evliliği birçok açıdan önemliydi , ama en önemlisi, patlayıcı bir karaktere ve şiddetli mizacı olan üçüncü kocasına vermeyi başardığı huzur ve sükunet açısından.

Henry VIII Tudor 1547'de öldü, henüz çok yaşlı bir adam değildi. Ancak bu kralın hayatı , kanlı da dahil olmak üzere o kadar fırtınalı ve olaylıydı ki , tarihçiler ve biyografi yazarları , elbette çok sayıda evlilik de dahil olmak üzere onun her adımını ve eylemini analiz etmekten hala yorulmuyorlar. Henry VIII'in arzulan huzuru ancak gerileyen yıllarında bulması mümkündür , ancak buna gerçek insan mutluluğu denilemez. Öte yandan, krallar için mutluluğun ne olduğunu kim cevaplayabilir ?!

Richelieu Armand Jean du Plessis

(d. 1585 - ö. 1642)

Kardinal, kraliyet konseyinin başı, Fransa'nın fiili hükümdarı, sayısız aşk ilişkisiyle tanınır.

17. yüzyılda Fransa'nın en güçlü yöneticilerinden birinin hayatı . Kardinal Richelieu, en ince ayrıntısına kadar anlatılmış gibi görünse de, gizemler ve sırlarla doludur. Aşk ilişkileri de biliniyor, üretken monsenyörün gayri meşru çocukları olduğu asil ve pek asil olmayan hanımların isimleri. Ancak, yine, anı yazarları her durumda bir çekince koyarlar: belki her şey öyleydi ve belki biraz farklıydı. Yine de, şehvetli bakanın ana aşk ilişkileri zinciri , Richelieu'nun günlükleri ve nesir çalışmalarının yanı sıra , bu arada Alexandre Dumas'ın Üç Silahşörler romanını yaratmak için kullandığı arşivler sayesinde izlenebilir . Tek soru , Fransız yazarın kardinal imajını doğru bir şekilde aktarıp aktarmadığı ve daha yakından incelendiğinde yorumunun bu kadar net olup olmadığıdır . Richelieu'nun yazarların onu tanımladığı "zorba ve kötü deha" dan çok daha karmaşık bir kişilik olduğu burada ortaya çıkıyor .

Gelecekteki Kardinal ve Richelieu Dükü Armand Jean du Plessis, 9 Eylül 1585'te eski bir soylu ailede doğdu. Babası François du Plessis , Henry III adıyla Fransız tahtını ele geçiren Anjou Prensi'ne sadakatle hizmet etti . Kralın öldürülmesinden sonra , Henry VI altında baş vekil oldu ve kırk iki yaşında ateşten öldü , karısını ve beş çocuğunu neredeyse geçimsiz bıraktı . Ailenin reisini gömmek için , kendisine III.Henry tarafından verilen Kutsal Ruh Tarikatı'nın elmas zincirini bile rehine bırakmak zorunda kaldı . Ancak yaşlı du Plessis'in sadık hizmeti karşılıksız kalmadı. Cimriliğiyle tanınan Henry VI , yine de öksüz aileye sağlam bir mali yardım sağladı . Yine de merhumun dul eşi Suzanne de la Porte, uzun bir süre oldukça sıkışık bir mali durumda kaldı.

Zekası, alçakgönüllülüğü, dindarlığı ve o zamanın mahkeme geleneklerinin aksine evlilik sadakati ile ayırt edilen bu değerli kadın, Paris parlamentosunda derin içtihat bilgisi nedeniyle asalet alan bir avukatın ailesinden geliyordu . Zenginlikle şımarık şöyle dursun, kocasının ölümünden cesurca sağ kurtulmuş , görece gençliğine ve güzelliğine rağmen bir daha hiç evlenmemiş , kendini tamamen çocuk yetiştirmeye adanmıştı .

Armand dokuz yaşındayken, eğitimin ağırlıklı olarak laik olduğu Paris'in en prestijli kolejlerinden biri olan Navarre'ye gönderildi . Altı yıl sonra zekice Latince'de ustalaştı, iyi İtalyanca ve İspanyolca konuştu ve eski tarihi iyice biliyordu . 15 yaşında Marquis de Scilla unvanını aldı ve kraliyet ordusu için süvari subayları yetiştiren askeri akademiye girdi.

Genç Marquis de Schillou , akademideki eğitiminden son derece keyif aldı . Ordunun oğlu, torunu ve torununun torunu , Fransız soylularının seçkinleri olan "kılıç çağı" olmaya hazırlanıyordu . Kim bilir, kader başka türlü hükmetseydi , belki de kraliyet silahşörlerinin kaptanının adı de Treville değil, de Scilla olurdu. Her durumda, fiziksel eğitimi ve ölçülü, pratik bir zihin , parlak bir askeri kariyer için gerçek fırsatlar yarattı.

Ancak iki yıl sonra, genç markinin hayatı aniden dramatik bir şekilde değişti. Ağabeyi ,

Richelieu ailesine geleneksel olarak mütevazı ama istikrarlı bir gelir getiren Lusson piskoposluğunu almayı reddetti . Bir keşiş olarak peçe takmayı tercih etti ve kıdemdeki bir sonraki erkek kardeş , saray mensubunun kaşkorsesini piskopos cüppesiyle değiştirmek için en ufak bir istek duymadı . Neyse ki anne için en küçük oğlu Arman , ailenin çıkarlarını kişisel çıkarların önüne koydu ve ayrıca düğümü atmaya çalışmadı . Doğru, piskopos unvanı için başvuranın 23 yaşına gelmesi gerekiyordu , ancak kral, eski Fransız soyadına ve babasının esasına saygı duyarak , Richelieu'nun atanmasını kendi kararıyla onayladı. 20 yaşındaydı .

1607'de genç Richelieu Roma'ya gitti . Papalık çevresi ve Papa V. Paul'ün kendisi , Huguenot'larına dikkat ederek Kral Henry'yi özellikle desteklemediğinden , burada dikkatle karşılandı . Ancak o zamana kadar yüksek lisans derecesi almış olan genç ilahiyatçı, kısa sürede Fransız kardinalleri ve papanın yeğeni Kardinal Borghese'yi kazanmayı başardı . Ve kısa süre sonra Richelieu , Papa ile yaptığı bir sohbette kralı için olumlu bir şekilde kabul edilen güzel bir söz söylemeyi başardı . Babam kesinlikle genç efendiyi sevmiştir . Romalı baş rahip , hem eğitimini hem de hitabet yeteneklerini ve saray vaizlerinin vaazlarını aynen tekrarlamayı mümkün kılan olağanüstü bir hafızayı takdir edebildi . Sonuç olarak Richelieu , şimdi bir kardinaler konseyi tarafından bir piskopos olarak atandı .

Aynı yılın Ağustos ayında, yeni Lusson Piskoposu Paris'e döndü ve burada Ekim sonunda İlahiyat Doktoru derecesi için tezini savundu . Richelieu'nun bilimsel çalışmasını o zamanın uygulamasında benzeri görülmemiş bir durum olan Henry IV'e adanması dikkat çekicidir . Bunun , kralın faaliyetlerine duyulan içten hayranlıktan mı yoksa arkasında genç piskoposun devlet gücünün dümenine mümkün olan en kısa sürede yaklaşma konusundaki erken arzusunun gizlendiği ayık hesaplardan mı kaynaklandığı ancak tahmin edilebilir.

Çok geçmeden , Lusson Piskoposu Paris'in en ünlü vaizlerinden biri olmayı ve birçok yararlı bağlantı kurmayı başardı. Bununla birlikte, saraydaki popülaritesinin artmasını kıskanan düşmanları da vardı . Gelecekteki kardinal, güçlü bir konum elde etmek için mükemmel tavırlardan, çekicilikten ve hitabetten daha sağlam bir şeye ihtiyacı olduğunun farkındaydı . Richelieu , eyaletlerde prestij kazanmak ve idari deneyim kazanmak amacıyla mahkemeden ayrıldı ve Lusson'a gitti .

Richelieu , Lusson'daki piskoposluğunda birkaç yıl geçirdi . Kral IV . _____ Dışişleri Devleti . İki yıl sonra kader yine Richelieu'ya gülümsedi. Kral Louis'in yeni gözdesi , Duke de Luynes, yeğeni ve Richelieu'nün yeğenlerinden biriyle evlenme teklifinde bulunarak , kardinal rütbesini almasına yardım edeceğine söz verdi . Ancak dük, iradeli ve kaprisli kralı çoktan kızdırmaya başlamıştı , ancak etkili bir asilzade olan Düşes de Luynes'in karısı, Louis'in fiziksel yakınlık kurduğu ilk kadındı ve bu çok şey ifade ediyordu . Düşes güzel ve akıllıydı: Avusturya Kraliçesi Anne'nin arkadaşı ve sırdaşı olan karşı konulamaz Düşes de Chevreuse'u anlatan Alexandre Dumas'a hayran

olan oydu .

Ağustos 1624'te Kardinal Richelieu , belirli bir içgörü ile ayırt edilmeyen , yine de kilisenin "mütevazı" bakanının siyasi yeteneğini tanımayı başaran XIII.Louis'in ilk bakanı oldu. Richelieu , ölümüne kadar on sekiz yıldan fazla bir süre bu görevi sürdürdü . Doğru, en iyi yıllar geride kaldı, ancak yeni bir yaşam çizgisi, kardinalin olduğu gibi, Fransa'nın gerçek kralı olmasına izin verdi.

Gücün zirvesinde olan monsenyör , dünyevi zevkleri unutmadı . Görev başında " kiliseye - karıma" sadakat yemini etmesine rağmen , kadın cinsine çok düşküncü. Söylentiler Richelieu'ya birçok metresi atfediyor, ancak çok sayıda boyun eğdirilmiş kadın hakkında güvenilir bilgi yok , çünkü Richelieu şehvetli tezahürlerde çok dikkatliydi ve aşk ilişkilerini mümkün olan her şekilde sakladı . Doğru, bazılarını saklamak o kadar kolay değildi . Örneğin, o yıllarda ünlü Fransız fahişe Marion Delorme ile bir ilişki . Son derece deneyimli kardinali cezbeden şey , 35 yaşındaki güzel ama ilk tazeliği değildi. Kadın? Her şeyden önce, belirli siyasi faydalar vaat eden erkekleri baştan çıkarma konusundaki olağanüstü yeteneği ile . Richelieu'nun ajanları onun hakkında pek çok bilgi topladı: Marion zengin bir ailede doğdu, babası kızına sağlam bir çeyiz atadı, ancak rüzgarlı güzellik , sessiz bir aile hayatına hızla değişen uzun bir hayran serisini tercih etti. Kardinal ile görüşme sırasında Marion'un aynı anda yedi sevgilisi olduğu ortaya çıktı, bunların arasında gardiyanlar , bankacılar ve yazarlar, yani değerli bilgi kaynağı olarak hizmet edebilecek insanlar vardı .

Kardinal, gizli toplantılar için bahçesinin derinliklerinde , akşamları uşak kılığına giren Marion'un yolunu açtığı bir çardak ayarladı. Bununla birlikte, bir metres olarak Richelieu'dan çabucak sıkıldı , çünkü yatakta güvendiği ateşli tutkuyu göstermedi . Görünüşe göre, yüksek rütbeli bir hayran , diğer, daha genç , enerjik ve yorulmak bilmez aşık erkeklerle kıyaslanamazdı .

Ancak Richelieu , daha iyi bir muhbir bulamayacağına karar vererek Marion'dan ayrılmayacaktı . Başka bir deyişle, yakın ilişkileri sona erdi, ancak iş ilişkileri korundu : Madame Delorme'nin salonunun müdavimleri , yargılarında her zaman ölçülü ve dikkatli değildiler , aşırı dürüst ifadelerinin derhal dikkatine sunulacağından şüphelenmediler bile . kardinal. Ve hizmetleri için önemli bir ücret alan Marion'a fayda sağlamadı .

Bu arada, Fransız tarihinde ilk kez , aralarında kadınların önemli bir rol oynadığı ajanları ve dedektifleri maaşlı tutan geniş bir casus ağı oluşturan Richelieu'ydu . Kalabalık veya soylulardan herhangi biri kışkırtıcı konuşmalar yaparsa, kardinal bunu hemen öğrendi ve bu nedenle, herhangi bir komployu tomurcuk halindeyken çoktan kırabilirdi . Her zaman yanında zehir ve panzehir hazırlamayı, el yazısını doğru bir şekilde kopyalamayı ve gizli bir mesajı çözmeyi bilen birkaç yetenekli asistan bulundururdu. Richelieu suikastçılar tuttu, rakiplerine rüşvet verdi , kendisine düşman olan klanların liderlerini birbirine düşürdü , kraliyet ailesinin üyeleri üzerindeki etkisini

zayıflatmaya çalışan kıskanç soyluları birbirlerine karşı kıskırttı . Soruşturma, ihbar, casusluk, mahkeme davaları uydurma, provokasyonlar Kardinal Richelieu döneminde görülmemiş boyutlara ulaştı. Bu alanda özellikle öne çıkan , kardinalin gizli servisinin başı, en yakın danışmanı, Capuchin tarikatının keşişi Peder Joseph idi. Ona "gri kardinal" (Richelieu'nun kendisine "kırmızı kardinal" lakabı takılmıştı) ve "kara dolap" (Louvre'da postanın okunduğu sözde özel gizli odalar) gibi sabit ifadeler borçluyuz . Tek kelimeyle, ilk bakan , aynı zamanda yasama, yürütme ve cezai güçleri temsil eden üç kişiden biriydi .

Her şeye gücü yeten hükümdarın faaliyetinin bu yönleri farklı şekillerde değerlendirilebilir, ancak başka bir şey de doğrudur : Richelieu'nun tüm iradesi, enerjisi ve etkisi bir şekilde Fransa'nın devletini güçlendirmeye ve monarşiyi güçlendirmeye yönelikti . Bu anlamda, kardinalin yaptığı pek çok şey, elbette, ülkenin ulusal çıkarlarını yansıtıyor, kültürünün ve biliminin gelişmesine büyük ölçüde katkıda bulunuyordu . Ve Fransız Akademisi'nin resmi kuruluşunun onuruna tam olarak bu politikacının sahip olduğu , ayrıca ünlü Sorbonne Üniversitesi'ni kurduğu ve Fransa'da ilkin yaratılmasının başlatıcıları arasında yer aldığı gerçeğini kesinlikle göz ardı edemeyiz . ve muhtemelen dünyada) haftalık gazete.

Richelieu'nun gücü o kadar büyüktü ki, bir zamanlar yeğeni Marie Madeleine de Vignereau , d'Aiguillon Düşesi ile kralın kardeşi Orleans Prensi Gaston ile evlenerek XIII . Louis ile evlenmeye bile çalıştı .

Bir zamanlar Richelieu , genç Marie'yi gençliğinde çiçek hastalığı yüzünden yüzü yemiş yaşlı bir kambur olan Anthony de Comballe ile evlenmeye zorladı. Düğünden kısa bir süre sonra de Comballe gizemli bir hastalıktan öldü ve genç dul kadın soylu bir isim ve iyi bir servet miras aldı. Sırayla Mareşal de Brazet ve zengin adam de Bethune, Kont Ledigier ve Kont Soissons , Marie'nin ellerini istedi . Tüm bu saygın insanlar reddedildi ve sadece Gaston d'Orléans ufukta görüldüğü için değil . Reddedilen mareşalin öğrendiği gibi , Marie uzun süredir kardinal ile birlikte yaşamıştı ! De Breze'ye göre , büyüleyici yeğen , monsenyöre dört çocuk bile verdi . Bu, Richelieu'nun zaten beş çocuk babası olduğu anlamına geliyordu, bunlara ayrıca Madame de Boutille'den doğal bir oğul olan seçkin dışişleri bakanı Chevigny'yi de eklersek .

Doğru, çocukların Tanrı'nın bir armağanı olduğuna inanan kardinal, evlilik dışı " aşk meyveleri " pek sorun yaratmadı . Ve hizmetçilere nezaret eden uşağı, monsenyörün yatak odasını temizleyen bir sonraki kızın yükten kurtulduğunu saygıyla bildirdiğinde , çocuğun sadece cinsiyetini öğrendi ve onu büyütmesi için köye gönderdi . annenin ailesi, ona belli bir miktar sağlıyor.

Kardinalin diğer metreslerinin yanı sıra, bazı biyografi yazarları Mareşal de la Meyere'nin karısını, Orleans Dükü Valois'nın kızı Madame de Brisac'ı, Paris'in en güzel kadınlarından biri olan

Madame de Chaun'u ve son olarak bir başka ünlü fahişeyi adlandırır. Ninon de Lanclos'un adı . Bu arada, kardinal , ikincisinin sevgisini elde etmek için , aracı olarak aynı Marion Delorme'yi seçti ve ona bir sonraki "Venüs rahibesine " 50 bin ecu teklif etmesi talimatını verdi . Richelieu'nun amacına ulaşp ulaşmadığı bilinmiyor , ancak "hizmetler için ödeme" teklifi güvenilir bir şekilde belirlendi.

Richelieu'nun "aşk iştahının" laik hanımlar, fahişeler, hizmetçiler ve kendi yeğeniyle sınırlı olmadığına dikkat edilmelidir . Arzuladığı hedef, Avusturya Kraliçesi Anne idi . Kardinal , haysiyetinin altında yasaklanmış duygularını gösterdi : iltifatlar yağdırdı , kendi bestesinden duygusal şiirler sundu ve ona içten acısını neredeyse açıkça itiraf etti . Kurnaz ve her zaman çok temkinli Richelieu , Anna'ya o kadar kapılmıştı ki, tüm uyanıklığını kaybetti ve hatta ona kraliçenin onunla birlikte bir veya iki saat geçirmekten çekinmeyeceğini söyleyen kurnaz Düşes de Chevreuse'ye inandı . kardinal. Ama onu şehvetli dürtülere itmek için, kurnaz düşes tavsiye etti , kraliçeye tutku ifadesiyle bir not göndermenin ve hayran odalara kabul edildiğinde , bir maskaralık kostümü içinde görünmesinin iyi olacağını söyledi. maydanoz ve majestelerinin önünde bir saraband dans edin.

soytarı kılığına girdi ve çingiraklı aptal bir şapkayla Avusturyalı Anna'nın önünde dans etti . Her ne kadar bu gerçekten bahseden bazı anı yazarları, kardinalin anavatanın iyiliği için kasıtlı olarak kendini küçük düşürdüğüne inanıyorlardı . Diyelim ki, XIII.Louis bir varis tasarlayamadı ve Richelieu , en azından kraliçeye sevinmesi gereken bu yükü üstlenmeye karar verdi . "Baştan çıkarıcı yük" ile ilgili olarak, bu versiyon doğru olabilir , ancak Anna'nın duygularına cevap vereceğine dair bazı şüpheler var. Richelieu gibi çok zeki ve ileri görüşlü bir politikacı olan sevimli Anna'ya sahip olmaya hevesli , gözleri kör bile olsa, neyi riske attığını anlamaktan kendini alamadı . Ve sanki çok eğlenmiş gibi, Avusturyalı Anna , kocasına birinci bakanın belirsiz davranışı hakkında bilgi vermekte gecikmedi. Düşes de Chevreuse ayrıca ateşe yakıt ekleyerek kraliçenin hikayesini Louis'in öfkeden mosmor olduğu ayrıntılarla renklendirdi . Ancak Richelieu, her zamanki gibi yara almadan çıktı . Her iki hanımı da utandırırken , davranışları için iyi bahaneler bulmayı başardı .

Bildiğiniz gibi Anna , her şeye gücü yeten Birinci Bakan yerine Lord Buckingham'ı tercih etti. Diğer şeylerin yanı sıra üretken bir oyun yazarı olan Richelieu, ondan çok orijinal bir şekilde intikam aldı . Saray tiyatrosunda "Miram" adlı oyunu yazıp sahneledi ve kraliçeyi bu oyunu izlemeye zorladı. Bu oyunda Buckingham , çok acınası bir şekilde bir aşık olarak sunuldu ve dahası, Huguenot La Rochelle yakınlarındaki savaş alanında da mağlup oldu. Geçerken , Dumas'ın "Üç Silahşörler" romanının temelini oluşturan olaylarla ilgili belgelerin - düellolardan (birinde kardinalin erkek kardeşinin öldüğü) Buckingham'ın emekli metresinin kullanımına kadar korunduğunu belirtmekte fayda var . , İngiliz sarayında bir casusluk görevini başarıyla tamamlayan Kontes Carlyle (kötü şöhretli Milady) ve Kraliçe ile Buckingham arasındaki görüşmelerin çok ilginç detayları .

sonunda kadınlara hevesli olan Richelieu, özellikle Avusturyalı Anne ona acımasız bir şaka

yaptıktan sonra kadınlara olan ilgisini kaybetmiş görünüyordu . Hastalıklar da kendini belli etti . 1632'de kardinale nefrolitiazis teşhisi kondu, iki yıl sonra eklemlerdeki romatizmal ağrılar şiddetlendi, sürekli ateşle eziyet gördü ve üç yıl sonra bir arıza nedeniyle kardinal ancak sedye üzerinde hareket edebildi . Ama ağır hasta olmasına rağmen , son güne kadar orduya emirler, diplomatik talimatlar, çeşitli vilayetlerin valilerine emirler dikte ettirdi son güne kadar saatlerce . 28 Kasım 1642'de sağlıkta keskin bir bozulma oldu . Kardinal zaman zaman bilincini kaybetti , ancak iyileşerek daha çok çalışmaya çalıştı .

2 Aralık'ta XIII.Louis ölmekte olan adamı ziyaret etti. "Öyleyse hoşçakal diyoruz, " dedi Richelieu zayıf bir sesle . — Majestelerinden ayrılıyorum , tüm düşmanlarınız yenilip küçük düşürülürken, krallığınızı en yüksek ihtişam ve benzeri görülmemiş bir etkiyle terk ettiğim gerçeğiyle kendimi avutuyorum. Majestelerinden çalışmalarım ve hizmetim için istemeye cüret ettiğim tek şey , yeğenlerimi ve akrabalarımı himayeniz ve lütfunuzla onurlandırmaya devam etmektir . Onlara ancak sadakat ve itaatlerini asla bozmamaları ve sonuna kadar sana bağlı olmaları şartıyla hayır duamı vereceğim .

Yeğeni Düşes d'Aiguillon, neredeyse ölümüne kadar Richelieu ile ayrılmaz bir şekilde birlikteydi . Ancak, sondan hemen önce Richelieu yalnız bırakılmak istedi . "Unutma, " dedi ona ayrılırken, " seni dünyadaki herkesten daha çok sevdiğimi . Senin önünde ölürsem iyi olmaz ..."

Peder Leon, ona son bağışlamayı veren ölmekte olan adamın yanında kaldı. Richelieu, "Teslim oluyorum Lord, ellerinize," diye fısıldadı, sonra ürperdi ve sustu. Kutsal baba ağzına yanan bir mum getirdi ama alev hareketsiz kaldı. Kardinal ölmüştü. Ölüm 5 Aralık 1642'de geldi.

Richelieu, ölümünden sonra bile Fransa'yı yönetmeye devam etti, çünkü XIII.Louis eyalet konseyinin iç ve dış politikada büyük kardinalin programı tarafından yönlendirilmesini emretti. İlk bakanından sadece altı ay geride kalan Louis XIII'ün ölümünden sonra, Richelieu'nun yaşamı boyunca ondan nefret eden Avusturyalı Anna, yine de merhumun Fransa devlet idaresindeki esasına saygılarını sundu. Portresinin önünde durduğunda anlamlı sözler söyledi: "Bu adam ölmemiş olsaydı, şimdi her zamankinden daha fazla güce sahip olacaktı."

Elbette dilerseniz kardinali "Fransız vatandaşlarının en değersizini" olarak nitelendiren ünlü düşünür Montesquieu tarafından verilen Richelieu'nun başka bir tanımlamasını bulabilirsiniz . Gördüğümüz gibi , bu iki ifadedeki zıtlık çarpıcıdır , ancak bu şaşırtıcı değildir. Çünkü her büyük politikacının hayatı bu tür zıtlıklar ve çelişkilerden oluşur. Ve aynı zamanda kardinalin yakın bağlantılarını da aklımızda tutarsak, o zaman bir zamanlar "Bay Kardinal çözülmek istemedi " diyen başka bir Fransız düşünür Blaise Pascal'ın sözleri burada en uygundur . Belki de bunlar tarihin doğruladığı en doğru sözlerdir . Gerçekten de Kardinal Richelieu'nun biyografisinde, kişiliğini hem

tarihçiler hem de ünlülerin hayatından keskin anları sevenler için olağanüstü çekici kılan birçok karanlık yer vardı .

Bourbonlu XIV.Louis

(1638'de doğdu - 1715'te öldü)

Güneş Kral; sadece sarayının ihtişamıyla değil, aynı zamanda Versailles'ı inşa etmesi ve sayısız savaş yürütmesiyle de tanınıyordu. Ama belki de her şeyden önce, büyük rol oynadığı yüksek profilli aşk hikayeleriyle ünlendi.

“Herkes emrediyorum: Eğer bir kadının, her kimse, üzerimde güç sahibi olduğunu ve beni kontrol ettiğini fark ederseniz, beni bu konuda uyarmalısınız. Ondan kurtulmam ve sana tatmin olmam yirmi dört saatten fazla sürmez. Louis XIV , saray mensuplarına böyle konuştu . Devletin çıkarlarının onun için her zaman kişisel çıkarların üzerinde olduğunu vurgulamayı severdi . Kral , Anılarında şöyle yazdı: “Aşkımıza ayırdığımız zaman , işlerimize asla zarar vermemeli . Bir kadına seninle önemli şeyler hakkında konuşma özgürlüğü verdiğin anda sana hata yaptıracaktır .

Bununla birlikte, kadınlar hükümdarın hayatında büyük ve önemli bir rol oynadılar . XIV.Louis , gençliğinde metreslerini sık sık değiştirdi . Ve favorilerinden her birinin mahkemede resmi bir konumu vardı . Majesteleri çekici bir bayanla ilgilenir ilgilenmez , etrafındakiler hemen ona iyilik yapmaya başladı. O girip çıkarken saray mensupları ayağa kalktı . Favorilerden doğan çok sayıda

ocuk , dük ve kont unvanlarını aldı, general ve amiral pozisyonlarını işgal etti. Hepsinin büyük kişisel servetleri vardı, Avrupa'nın en ünlü aristokrat ailelerinin çocukları ile evlendiler .

Favorilerin içeriğı devlet hazinesi için pahalıydı . Şehvetli hükümdar cömertti. Metreslerine saraylar, mülkler, araziler, mücevherler, para verdi. Talepleri , bakanlar ve diğer hükümet yetkilileri tarafından uysalca kabul edildi. Reddedilen favoriler bile günlerinin sonuna kadar efendinin lütfunu yaşadılar .

Louis , babası öldüğünde beş yaşındaydı ve kral oldu. Ülkenin yönetimi annesi Avusturyalı Anna tarafından devralındı . Ancak yetişkinliğe ulaştıktan sonra bile hükümetin dizginlerini kendi eline almak için acelesi yoktu, aşk meselelerine girmeyi tercih ediyor, devlet işlerini annesine ve Kardinal Mazarin'e bırakıyordu.

Aşk ilişkilerine gelince, burada Louis gerçek bir kraldı. İlk kadını 42 yaşında kraliçenin hizmetçisiydi , o on beş yaşındaydı. O zamandan beri, Ana Kraliçe'nin nedimelerinin neredeyse tamamı onun yatağındaydı . Sonra eldeki bütün kızlar harekete geçti ve bahçıvanın kızı ondan bir çocuk bile doğurdu . Kardinal Mazarin'in yeğenlerine - önce Olimpia Mancini ve ardından kız kardeşi Maria'ya özel ilgi gösterdi . Louis, büyük ölçüde Mary sayesinde, çağdaşlarının Güneş Kralı dediğı şey oldu ve "Devlet benim" sözüyle anıldı. Kardinal Mazarin'in 1661'de ölümünden sonra kral , ülkedeki tüm işlerin kontrolünü istisnasız kendi ellerine alarak birinci bakanlık görevini kaldırdı .

Maria Mancini , ona edebiyat ve sanat sevgisi aşılamanın yanı sıra , Avrupa'nın en parlak sarayı ve trend belirleyicisi haline gelen Versailles'ı inşa etmesi için ona ilham vermeyi başardı . Louis XIV döneminde Bilim, Mimarlık, Resim ve Heykel Akademileri, Paris Gözlemevi ve Kraliyet Müzik Akademisi ortaya çıktı . Latince'nin yerini alan Fransızca , diplomatların dili haline geldi ve ardından soyluların salonlarına girdi .

Tek gücü ele geçiren Louis XIV, Tanrı'nın ve insanın yasalarını ayaklar altına alarak tutkularını serbest bıraktı . Gönül sevgisini çabuk değiştirdiğı söylenemez . Bir sonraki önemli favori olan Louise de La Valliere ile olan ilişki yaklaşık on yıl sürdü . Genç kadın, geniş kapsamlı bencil hedefler peşinde koşmadan Louis'i içtenlikle seviyordu. Çağdaşlarından birinin belirttiğı gibi , "Lavalieri, Güneş Kralı'nın Louis'i gerçekten seven tek favorisiydi ve" Majesteleri "" değil. Aralarında Alexandre Dumas père ve Madame de Genlis'in de bulunduğu birçok yazar onun hakkında yazdı.

1644'te Tours'da Katolik soylu bir ailenin çocuğı olarak dünyaya geldi . On yedi yaşında, kralın küçük erkek kardeşi Orleanslı Philip'in karısı olan İngiltere Kralı Henrietta'nın baş nedimesi oldu. Philip bir eşcinseldi, bu yüzden XIV.Louis sevgili gelinini olabildiğince teselli etmeye çalıştı . Ve Fransa'nın genç kralının "fırsatları" sınırsızdı.

Bu roman , onu etkileyen tek kişi olan Louis'in annesi tarafından tanındı . Oğul ona Henrietta ile gürüşmeyi bırakacağına söz verdi . Aslında aşıklar bir numara tasarladılar: Kral , mutlaka Henrietta'nın nedimelerinden başka bir hanımefendi tarafından götürölüyormuş gibi davranacak , ona ilgi belirtileri gösterecek, belki onu kendisine yaklaştıracak . Kralın vurulması gereken hanımefendi, sevgili tarafından seçildi. Seçimi , mahkemede damadı ve koruyucusu olmayan en mütevazı, çirkin, fakir taşralı kadın olan Louise de Lavalier'e düştü . Henrietta, Ludovic'in "karakterine çok iyi bürünmesini" beklemiyordu .

İlk başta kral, Lavalier ile olan ilişkisini sakladı, onunla hiçbir yerde görünmedi ve 1663'te saraya taşındı. Louise'in XIV. Louis'den dört çocuğu oldu . Bebekler doğduktan hemen sonra annelerinin yanından alındı. İki oğlu bebekken öldü ve üçüncü oğlu Louis, iki yaşında Fransa Amiralisi Comte de Vermandois oldu , kızı Marie-Anne , Conti Prensi ile evlendi .

Genel Denetçisi Jean-Baptiste Colbert, "Tours'tan gelen topal bacaklıların" tüm işleriyle ilgilendi (çocukken Louise attan düştü, bacağını kırdı ve sonra biraz topalladı) . Colbert, kral adına Rennes'teki Vaujour malikanesini 800.000 liraya satın aldı . Mademoiselle de La Valliere'nin eşyalarını hiç ziyaret edip etmediği bilinmiyor , ancak bundan sonra Vaujour Düşesi olarak tanındı. Louise sevgilisinden hiçbir şey istemedi ama hediyeleri de reddetmedi . Colbert aracılığıyla büyük meblağlar aldı ve bunları hızlı ve pervasızca harcadı.

Ancak 1666'da saray mensupları , kralın favorisine doğru soğuduğuna dair işaretler fark etmeye başladı. Louis XIV'in yeni bir tutkusu vardı - evli bir hanımefendi, ilişkilerinin tamamı boyunca kralın sekiz çocuğunu doğuran Marquise Athenais de Montespan .

Majestelerinin zulmü sınırsız görünüyordu . Louise ve Athenais'i Château Saint-Germain-en-Laye'de tek kapılı bitişik dairelere yerleştirdi ve kadınların arası iyiymiş gibi davranmaları konusunda ısrar etti . Üçü yemek yediler , parkta yürüdüler , ancak yürüyüşten dönen Louis , Louise'e geldi, kıyafetlerini değiştirdi ve ona zar zor birkaç kelime attıktan sonra bütün akşam birlikte kaldığı Athenais'e gitti (o geceyi yasal eşi Kraliçe Maria Theresa'nın yatak odasında geçirdi).

Louis, Louise'i Montespan'ın doğurduğu kızının vaftiz annesi olmaya zorladı. Vaftizin ertesi günü , terk edilmiş favori , Paris'teki Saint-Jacques Bulvarı'nda bulunan ve Yalınayak Karmelitler Tarikatı'na ait olan manastırın başrahibesine bir rahibe olarak tonlanma talebiyle gitti. Ancak manastıra skandal bir üne sahip kadınlar değil, yalnızca kızlar kabul edildi .

Louise iki ay boyunca manastırın eşiğinde saatlerce diz çöktü ve sonunda dualarıyla başrahibin kalbine dokundu . 36 yılını manastır hücresinde geçirdi - hayatının çoğu. Genç, güç dolu Louise unutulmaya yüz tutmuştur . Louis XIV'in sarayında " Montespan dönemi " başladı.

bunun birdenbire olmadığını söylemeliyim . Athenais uzun zamandır Louis'i hayal etmiş ve mümkün olan ve imkansız tüm yollarla onun dikkatini çekmişti, hatta ünlü büyücü Catherine la Voisin ve Parisli Satanistlerin lideri mürted başrahip Guibourg'un düzenlediği "kara ayin" e bile katılmıştı. “Kara ayin” sırasında Athenais sunakta çıplak yatar ve karnı üzerinde bir bebek kurban edilir... Kral ona ilgi gösterince Athenais bunu şeytani ayinlerin bir sonucu olarak görmüş ve “kara ayinlere” katılmaya başlamıştır. tek favorisi olma umuduyla daha da sık.

Françoise Athenais de Montespan, ünlü bir aristokrat aileden geliyordu. Görünüşünde o zamanki mahkeme zevklerine karşılık geliyordu: dolgun, sarı saçlı, mavi gözlü. Ancak yeni favori, görgü kuralları veya asil karakter açısından farklılık göstermedi. Bununla birlikte, zekası ve gözlemi inkar edilemezdi. Kötü dilinden korkulmuştu ve sebepsiz yere: XIV.Louis'i eğlendirmek ve ilgilendirmek için kimseyi esirgemedi.

Montespan, kibir ve narsisizm ile ayırt edildi. Maria Theresa'nın treni onun sayfası tarafından taşındıysa, Athenais eyalet Düşesi de Noailles'in kıdemli hanımıydı. Favorinin kendi mahkemesi vardı, generaller, bakanlar, büyükelçiler tarafından ziyaret edildi. Versailles'da 20 odası vardı ve kraliçenin saray hanımları için odaların yanı sıra 10 odası vardı.

Louis XIV, metresi için para ayırmadı. Versay'dan çok uzak olmayan Clagny'de Athenais için 28 milyon liraya mal olan büyük bir kale inşa edildi. Sadece orada değil, kraliyet sarayında da kendini metresi gibi hissediyordu. Louis, "Madam de Montespan bana, Colbert, Versailles'daki inşaat çalışmaları sırasında başka hangi dileklerin dikkate alınması gerektiğini sormanızı yazdı," diye yazdı. "Böyle yaparak doğru olanı yaptın. Onu her zaman memnun etmeye devam et." Ve bakanlar yiyecek ve içecek sağladı: saraylar inşa edildi, onurlar verildi, favori, seçkin soylulardan oluşan bir müfreze tarafından korundu.

Kocası Marquis de Montespan, Athenais'in ihanetini hayatının sonuna kadar asla affetmedi. Aile mahzenine boş bir tabut gömdü ve sadakatsiz eşin adını mezar taşına kazıdı. Terk edilmiş koca, Louis için sürekli olarak kıskançlık sahneleri düzenledi ve saray mensuplarına kral hakkında açıkça şikayette bulundu. Maria Theresa'ya, kralın XIV.Louis'in markiye olan nefretini artıran aşk hikayesini anlattığı bir mektup gönderdi. Birkaç yıl sonra, tüm skandallardan sonra, çocukların layık bir şekilde yetiştirilmesi için kraldan önemli miktarda maddi tazminat alan Montespan Markisi, evliliğin feshedilmesini kabul etti.

O zamandan beri Athenais hüküm sürdü ve hüküm sürdü. Sarayda çağrıldığı şekliyle "Sultana", yalnızca saray mensuplarının kaderini belirleme, servet ve unvanlar verme, onları gözden düşürme, mahvetme, hatta kraliçeyle alay etme izni verdi. Maria Theresa, onun aracılığıyla herhangi bir kraliyet iyiliği elde etmek için favoriye dönmek zorunda kaldı. Ve Louis, bekleyen tüm İspanyol hanımların

karısından çıkarılmasını emrettiğinde, kraliçenin isteği üzerine Montespan onunla "araya girdi" ve Maria Theresa'nın yalnız kalmasına izin verildi.

Françoise'ın hâlâ endişelenmesi gerekiyordu. Kadınları seven Louis, ona bağlı olmasına rağmen başka kadınlara da düşküdü. Kimse kralı reddetmedi. 16 yıllık "hükümdarlık" boyunca Montespan, taçlandırılmış bir aşık olma hakkını birden fazla kez savunmak zorunda kaldı. Prenses Soubise, krala bir oğul doğurdu. Kontes Grammont, Madame de Ludre ve bakire Guesdam'ın geçici aşkları, "sultana"nın kibrini acı bir şekilde vurdu. Ancak, favorinin yerini ciddi şekilde talep eden Kraliçe'nin bekleyen genç hanımı Mademoiselle de Fontanges için özellikle endişeliydi. Montespan, bitkin ve itici görünen rakibinin zorlu hamileliği sayesinde kurtulmuşa benziyordu. Çocuk ölü doğdu ve iki yıl sonra Markiz Fontanges aniden öldü. Engel artık yoktu.

Zaman geçti ve Louis ile favori arasındaki ilişki giderek daha gergin hale geldi. Montespan, kaprisleri, fahiş talepleri ve para ve güç için önlenemez susuzluğuyla kralı yordu ve sinirlendirdi. Uzun bir ilişkinin sonu yaklaşıyordu, ancak Montespan'ın nihai istifasından sonra bile XIV.Louis ona büyük meblağlar ödemeye devam etti. Çağdaşlara göre, hükümdarın cömertliği ölçülemezdi: reddedilen metres , kraldan yılda 1 milyon 200 bin lira alıyordu.

Montespan mahkemeden ayrıldı ve hayatının son yıllarını Tanrı'dan af dileyerek yalnız geçirdi. Günahlarını kefarete etmek için jartiyer ve keskin tırnaklı bir kemer takmıştı. Cehennem azabı korkusuyla sürekli eziyet çekiyordu. Eski "sultana" 1707'de 66 yaşında öldü . Ondan önce kocasından af diledi ama Marki, eski karısı hakkında bir şey duymak istemediğini söyledi.

Louis XIV'in bir sonraki tutkusu, Marquise de Maintenon olarak bilinen Francoise d'Aubigny idi. 1635 yılında Paris'e 410 km uzaklıktaki Nioret şehrinde kalpazan, kumarbaz ve daha sonra Martinik adasının valisi olan katil Constant d'Aubigny'nin ailesinde doğdu.

Françoise, siyah gözleri ve esmer yüzü olan çekici, kahverengi saçlı bir kadındı. Kısıtlama ve sağduyu gibi yaşına göre çok ender niteliklere sahipti. Hayatı olağandışıydı. On altı yaşında, felçli 42 yaşındaki yetenekli şair Paul Scarron ile evlendi. Françoise, "Bir manastıra evlenmeyi tercih ettim," dedi ve sekiz yıl boyunca ağır hasta kocasına baktı, ölene kadar onunla hem dertleri hem de sevinçleri paylaştı.

Bir gün Marquise de Montespan ile tanıştı. "Sultana", Fransa Kralı'nın gayri meşru çocuklarının öğretmenini olarak yeni bir kız arkadaşını evine davet ederek çok pervasız davrandı. Louis XIV onu orada gördü. Zaten telaşlı hayattan tamamen bıkmış olan kralı büyük ölçüde etkileyen gürültülü, kaprisli, sinirli Montespan'ın tam tersiydi.

Kız arkadaşların sıcak ilişkileri yavaş yavaş düşmanca ilişkilere dönüştü. Madame Scarron, iki

yıl boyunca XIV.Louis'in iddialarına "kahramanca" direnerek olağanüstü bir baştan çıkarma sanatı gösterdi. Ancak sonunda kralın ona delicesine aşık olduğuna ikna olduğunda boyun eğdi. 1678'de Montespan , birkaç aydır bulunduğu Bourbon-l'Archambaut tatil beldesinden döndüğünde, daha önce ona ait olan yer zaten eski bir arkadaşı tarafından sıkı bir şekilde işgal edilmişti.

, kraldan aldığı 200 bin livre ile Versailles'dan kırk kilometre uzaklıktaki Maintenon malikanesini satın aldı. Francis I altında inşa edilen Rönesans sarayı yenilenmiştir.

Louis XIV bir keresinde metresi Madame de Maintenon'u çağırdı, bu isim altında tarihe geçti.

1683 yazında ölümü , kralın başka bir metresinin hayatında değişiklikler getirdi.XIV.Louis , karısının ölümüyle şok olmuş görünüyordu. Louis XIV, kendi prestiji adına görünüşte görünüşe bağlı kalmasına rağmen, inanması zordu: her zaman aile yatak odasında geceleyen nazik bir eşi canlandırdı. Ve kraliçe de kocasının favorilerine nazik davranmak, onları evde almak zorunda kaldı. Louis sadece karısına tamamen boyun eğdirmekle kalmadı, aynı zamanda onun kişisel servetinden de kontrolsüz bir şekilde elden çıkardı.

Maria Theresa'nın ölümünden sonra Louis'nin aklında bir şeyler kırıldı. Eğlenceden bıkan kral, dünyevi günahlar için göksel cezadan korkan dini korkuyla doluydu. Versailles'daki durum değişti: saray mensupları daha ölçülü ve temkinli davrandılar. Ancak mahkemedeki ahlak aynı kaldı, sadece kralın gazabından korkarak, daha önce açıkça gösterilenleri korkakça sakladılar.

Aniden Tanrı'dan korkan hükümdar, Maintenon ile evlenmeye karar verdi. Gizli evlilik 1683'te Versailles şapelinde gerçekleşti. Madam Maintenon'un evliliği herkes için bir sır olarak kaldı, yasallaştırılmadı ve kamuoyuna duyurulmadı. Kral, tüm ısrarlarına rağmen şair Scarron'un dul eşini tahta çıkarmaya cesaret edemedi. Ölümüne kadar favori olarak kaldı.

Kısa süre sonra, kralın dairelerinin karşısındaki Versay Sarayı'ndaki Maintenon'a dört küçük oda tahsis edildi. Derin bir kızgınlığı dikkatlice gizleyen Maintenon, tüm resmi törenlerde bir kraliçe gibi değil, bir saray hanımı gibi davrandı. Görünüşe göre özel bir konum iddia etmiyordu, Versailles'da Montespan'dan daha mütevazı yaşadı.

Eşler arasındaki ilişki olağandışıydı. Kralın samimi hayatı önemli değişikliklere uğradı. Françoise gençliğin erdemlerine sahip değildi: Louis'den üç yaş büyüktü ve yatakta üşüyordu. William of Orange bu konuda şaka yaptı: "Fransız kralı diğer hükümdarların tam tersi: genç bakanları ve yaşlı bir metresi var." Ünlü tarihçi Louis Bertrand şunları yazdı: "XIV.Louis hayal kırıklığına uğradı. Yeni eş, tüm zevkleriyle, tüm eğilimleriyle, doğasına özgü her şeyle çelişiyordu. Eşleri birbirinden bu kadar farklı hayal etmek imkansız. Kadınsı bir hassasiyeti yoktu. Ayrıca, gerçek bir kadın olarak kabul edilmesi pek mümkün değildi.

Françoise kocasını da güçlükle taşıyordu. Louis XIV'in bencilliği sınır tanı mıyordu. Hevesleri uğruna hiçbir şeyi ve hiç kimseyi hesaba katmadı. Maintenon, yüksek ateşı ve baş ağrısı olan hasta, balolara katılmak, mahkeme ile çeşitli gezilere çıkmak zorunda kaldı. Taslaklardan korkuyordu - pencereleri her havada sonuna kadar açtı. Erken yatmayı severdi - geç saatlere kadar çalıştı ve kesinlikle aynı zamanda bir arkadaşı olmasını istedi.

Maintenon, kocasının aşk ilişkilerini görmezden gelmek zorunda kaldı: On yıldan fazla bir süredir, Louis XIV'in kızıl saçlı güzel Anna de Roan ile ilişkisi devam etti. Zengin bir yaşam deneyimine sahip olan Françoise, işgal ettiği istisnai konumu kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu anlamıştı. Ve resmi olarak kraliçenin yerini alma umudu onu asla terk etmedi. Louis gençlik şevkini kaybetmesine rağmen, bazen yine de "şaka yapmasına" izin veriyordu, bu nedenle karısının dayanıklılığını, sakinliğini, inceliğini ve zekasını çok takdir ediyordu.

Araştırmacılar, Marquise de Maintenon'u "hırslı, doyumsuz ve ketum" bir kadın olarak görüyorlardı. Maintenon'un ideali, kişiliğinin evrensel hayranlığıdır: "Onunla bağlantılıysa her şey iyidir; onsuz yapılırsa her şey reddedilir. İnsanlar, işler, atamalar, adalet, aflar, din - istisnasız hepsi onun elinde; kral ve devlet onun kurbanlarıdır. Kendini değiştirmediği tek bir şeyde : hakimiyet ve güç tutkusunda.

Kraliyet ailesinin üyeleri, bakanlar, saray mensupları sık sık onun aracılığıyla krala başvurdu. Versay Sarayı'nda, tahtın varisi olan oğlu Louis'in ve İngiliz ta giymiş erkek kardeşinin huzurunda bir koltuğa oturdu. Aynı zamanda pahalı kıyafetlerden kaçındı, takı takmadı, zevkle ama mütevazı bir şekilde giyindi, yaşına göre değil. Maintenon nadiren siyah elbiseler giymesine rağmen, ona "siyahlı kadın" deniyordu - kral bu rengi beğenmedi.

Louis XIV, karısı okurken veya nakış işlerken Françoise'in dairesinde çalışıyordu. Orada bulunanlar yüksek sesle konuştular ve kendini işine kaptırmış gibi davrandı ama hiçbir şey dikkatinden kaçmadı. Markiz fikrini nadiren ifade ederken, kral ona danıştı. Şu veya bu olaya veya kişiye hiçbir zaman gözle görülür bir ilgi göstermedi, ancak ta giymiş hükümdarın iradesini her zaman ustaca ihtiyaç duyduğu yöne yönlendirdi. Bu nedenle saray mensupları, Maintenon odalarında XIV.Louis ile yapılan sohbetlere büyük önem verdiler. Neredeyse tüm bakanlar ona bağlıydı. Aynı zamanda onun yardımıyla güçlerini güçlendirdiler.

Markiz, destekçilerini ustaca korudu. Bakanı beklerken veya onun ayrılmasından sonra, kralın şu veya bu devlet adamı hakkındaki görüşüyle ilgilendi, halkının erdemlerini ve sadık duygularını ince bir şekilde övdü. Bir çeşit döner kavşaktı. Bakan kendi bakış açısına uymadıysa, "kraliçe" her zaman ve yeterince hızlı bir şekilde onu görevden almaya çalıştı. Hedefe basitçe ulaşıldı: yalanlar, spekülasyonlar, iftiralar kullanıldı. Birçok Mentenon kariyerlerini mahvetti ve istifalarına yol açan

gerçek sebeplerden şüphelenmediler bile.

Louis tarafından yürütölen Protestanlara karşı mücadele, tebaanın Katolik ruhu içinde eğitimi gerektiriyordu. Bu amaçla Maintenon, 1686'da fakir soylu ailelerin kızları için bir eğitim kurumu kurdu. Versay'dan çok uzak olmayan Saint-Cyr'de bulunuyordu ve 250 öğrenci için tasarlandı. Françoise, enstitüde günlerce ortadan kaybolan çocuğuna çok ilgi gösterdi. Yönetmen, kızlara heceleme, tarih, edebiyat öğretti ve çocuk yetiştirme konusunda özel bir kurs verdi.

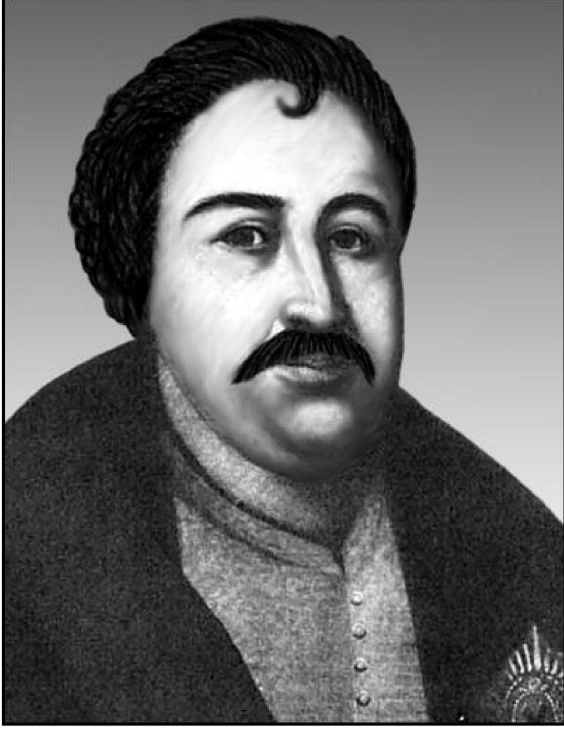
Louis XIV, karısının taahhüdünü onayladı. Şairler Racine ve Boileau ile bir kez sohbet ederken, Saint-Cyr hakkında şunları söyledi: "Hükümdarlığımın yıllıklarında enstitünün kuruluşundan bahsetmeyi unutmayın."

Louis XIV'in son favorisinin hayatı çelişkilerle doluydu. Tanrı'dan korkan bir kadın, Katolik ahlakının aksine kralın metresi oldu. Her şeyi biliyordu, çok şey yapabiliirdi ve aynı zamanda her şeyden korkuyordu, gerçek düşüncelerini ve bencil hedeflerini saklıyordu. Kralla evlendi, ancak hiçbir zaman resmi olarak kraliçe olarak tanınmadı. Marquise de Maintenon, hüküm süren kocasından yalnızca dört yıl kurtuldu.

Louis XIV yetmiş altı yaşında öldü ve ülkenin hazinesini fazlasıyla harap durumda bıraktı - borç iki milyar liraya ulaştı. Voltaire bu vesileyle şunları söyledi: "Ona karşı yazılan her şeye rağmen, adı saygı gösterilmeden anılmayacak ve sonsuza kadar minnettar kalacak bir yüzyıl fikrini bu adla birleştirecekler." Louis XIV, Avrupa'da ondan önce hüküm süren tüm krallardan daha uzun süre hüküm sürdü - 72 yıl.

Güneş Kralı hem oğlunu hem de torununu geride bıraktı. Ve ondan sonra, tarihte XV. Louis olarak bilinen beş yaşındaki torunu, Fransa'nın yeni hükümdarı oldu.

1639'da doğdu - 1709'da öldü)

Yaptıkları ve aşkları Puşkin, Byron ve Hugo'nun eserlerine yansıyan Ukraynalı hetman.

Son on yılda, Ukraynalı hetman Ivan Mazepa'nın kişiliğine olan ilgi ölçülemeyecek kadar arttı. Tarihçiler, özellikle Ukraynalılar, daha önce bilinmeyen arşivleri keşfederler, durugörü Pan Mazepa'nın faaliyetinin bireysel bölümlerini yeniden üretirler, kurnaz iktidar aşığı hakkında yeni mitler yaratırlar, hayatını bir kahramanlık ve özgürlük halesiyle sararlar. Puşkin'in "Poltava" şiirinde Peter I'in her zaman hatırlanacağını ve yüceltileceğini ve hain Mazepa'nın tamamen unutulacağını yazarken tamamen haklı olmadığı ortaya çıktı. Yüzyıllar sonra, Ukrayna'nın ulusal banknotunda çok yaklaşık bir benzerlikle tasvir edilen bir kişinin adı yeniden hararetli tartışmalara konu oluyor.

Ve Puşkin dışında Voltaire, Byron ve Hugo gibi edebi dahilerin Ukraynalı hetman imajına dönmesi boşuna değil. Doğru, Mazepa'nın faaliyetlerine ilişkin değerlendirmeleri, mevcut olanlardan biraz farklı, ancak bu, geçmiş yılların olaylarının ve kaderlerinin tarihsel resmine yalnızca ek entrikalar getiriyor.

Tüm bu uyumsuzluktan sonra, hikayenin kahramanının özellikleri bir şekilde bulanıklaşmaya başlar, gerçek, insanca tanınabilir görünümünü kaybeder ve bu da daha da fantastik versiyonlara yol açar.

Kesin olan bir şey var: Ivan Mazepa, önemli bir tarihsel ölçek figürü ve hem devlet eylemleri hem de zeka, sağduyu, entrika eğilimi ve son olarak ama en önemlisi gibi niteliklerin tezahürü açısından zamanımız için bir dönüm noktası. , şehvetli tezahürler . Buradaki alan sınırsızdır. Bazı araştırmacılar, Mazepa'nın Ukrayna'nın bağımsızlığının kazanılmasına katkısına odaklanıyor, diğerleri hetman'ın altınını arıyor, diğerleri onun aşk ilişkilerini daha az hevesle takip ediyor.

Mazepa'nın iğrenç kişiliğinin gizemi nedir ve tarihçilerin elinde hangi malzemeler var?

Ivan Mazepa'nın eski soylu bir aileden geldiği kesin olarak biliniyor. Babası Stepan-Adam Mazepa-Kolyadinsky, Bogdan Khmelnytsky'nin bir ortağıydı ve Beyaz Kilise'de Kazak atamanı olarak görev yaptı. Ve 1622'de Polonya kralı Jan Casimir onu Chernihiv valisi olarak atadı. Anne Maria, uzun süredir Belotserkovsky alayının topraklarına yerleşmiş olan Mokievskys'in soylu ailesine aitti. Oğulları Ivan, 20 Mart 1639'da Mazepintsy aile mülkünde doğdu (bazı kaynaklara göre - 1632'de)

Mazepa'nın çocukluğu ve gençliği hakkında neredeyse hiçbir bilgi korunmadı. İvan'ın ata binme, kılıç kullanma ve askeri tatbikatlarda ustalaşmayı içeren iyi bir ev eğitimi aldığı varsayılabilir. Üç yıl boyunca genç Mazepa, Latince retorik konusunda ustalaştı, eski Romalı yazarları taklit ederek şiir yazmaya çalıştı . Kiev-Mohyla kolejinde okuduktan sonra oğlu için harika bir kariyer hayal eden babası, Ivan'ı Polonya kralı Jan Casimir'in sarayına gönderdi .

Ukraynalı tarihçiler , genç Mazepa'nın kişisel niteliklerini vurguluyor - insanları cezbetme yeteneği, diplomasi, ihtiyat, laik bir konuşma yapma yeteneği . Tarihçiler I. Borshchak ve R. Martel'in yazdığı gibi : " Mazepa , yaşlılığın sonlarına kadar çekiciliğin sırrını korudu : krallar, prensler, kadınlar, Kazaklar ve hatta din adamları , onun kalpleri fethetme konusundaki inanılmaz gücüne karşı koyamadılar ." Muhtemelen öyleydi , aksi takdirde Mazepa , Ukraynalı hetman iken birbirine düşman olan üç ülkenin - Polonya, Rusya ve İsveç - taçlı başkanlarına güven kazanamazdı .

Mazepa'nın Polonya kralının sarayındaki faaliyetleri diplomatik misyonlarla başladı . Jan Casimir , mektupların Ukraynalı hetman Ivan Vyhovsky'ye iletilmesi için ona emanet etti ve bir yıl sonra onu halefi hetman Yuriy Khmelnytsky'ye bir göreve gönderdi . Mazepa'nın önünde parlak bir gelecek açıldı. Görevler çok ağır değildi ve ayrıca kraliyet çevresinden güzel bir bayanla evlenme olasılığı ortaya çıktı. Ancak daha sonra Mazepa , Polonya kralının yakın arkadaşlarından biri olan Pasek ile yersiz bir şekilde ciddi bir çatışma yaşadı. Bir versiyona göre, kavga , her ikisini de seven bir bayan yüzünden meydana geldi . İşler öyle bir noktaya geldi ki , sözlü çatışmalardan birinde Pasek, Mazepa'ya o kadar hakaret etti ki, kendini tutamayarak kılıcını ona doğru savurdu.

Temkinli Mazepa için garip bir hareket. Ne de olsa, kraliyet odalarında böyle bir hareketin suç olarak kabul edildiğini bilmeden edemedi . Elbette Jan Casimir, favorilerinin davranışlarını

değerlendirirken Polonyalı bir asilzade yerine bir Ukraynalıyı kurban etmeyi tercih etti . Ancak Mazepa'nın istifası, bu arada edebi bir yeteneğe de sahip olan hırslı Pasek'i hiç tatmin etmedi . Daha sonra , halen Avrupa anılarının en popüler eserlerinden biri olarak kabul edilen "Anılar" adlı bir anı kitabı yayınladı .

Pasika , ya gerçek bir hikaye ya da Mazepa'nın kadın cinsiyetine olan aşırı sevgisi nedeniyle nasıl cezalandırıldığına dair bir efsane ile dünyayı dolaşmaya hafif bir el ile çıktı. Sanki Polonyalı toprak sahibi Falbovsky'nin yanına yerleşmiş gibi, Ivan , yaşlı ve zengin bir adamla hesap yaparak evlenen karısı güzel Wanda'ya çoktan kapılmıştı. Mazepa , genç kadını etkileme fırsatını kaçırmadı , onunla hizmetkarlar tarafından yakalandığı "itibarını sarsan bir ilişkiye" girdi. Yaralı koca ayartıcıyı pusuya düşürdü, hizmetkarlara onu soymalarını , üzerine zift dökmelerini, yuvarlanıp sırtüstü ata bağlamalarını emretti . Ancak bu bile aldatılan eş için yeterli değildi. Atını kendisi kırbaçladı ve havaya birkaç el ateş etti. Perişan haldeki at , şanssız sevgiliyi uzun süre dikenli çalılıkların arasından taşıdı, ta ki Ataman Petro Doroshenko'nun Kazakları ona rastlayana kadar.

trajikomik olayda birden fazla Pasek'in kalemını denediğini belirtmek gerekir . " Charles XII Tarihi" nde bu davadan bahseden Voltaire'e, kreasyonlarında Mazeppa'nın cezasının bir bölümünü tasvir eden Byron ve Hugo'ya değil, besteci Franz Liszt'e bile ilham verdi. Bundan sonra, "çıplak Mazepa" efsanesi , kelimenin tam anlamıyla bir sembol, dramatik bir destan boyutuna ulaştı. Hangisi genel olarak anlaşılabilir : bozkırda dört nala koşan şanssız bir sevgilinin resminin parlaklığı sadece şiirsel hayal gücünü gerçekten şaşırtamaz . 70'lerde. 19. yüzyıl bu efsane , Fransa ve İngiltere'deki sirk pandomimlerinde bile ifadesini buldu. Seyirci, ten rengi taytlar giymiş ve bir ata bağlı olarak sirk arenasında koşan sanatçıdan çok memnun kaldı .

Ama tarihsel gerçeklere geri dönelim. Jan Casimir yönetimindeki başarısız diplomatik kariyer , Mazepa'yı Ukrayna gerçeklerine daha yakından bakmaya zorlamış olabilir . Ukrayna'nın siyasi faaliyet için geniş bir alan olduğunu fark etti , özellikle o zamandan beri Mazepa sınırsız bir güç iradesi hissetti . O zamanlar üç güçlü rakip - Varşova, Moskova ve Konstantinopolis - Ukrayna'ya kayıtsız bir bakışla bakıyorlardı . Orada her birinin kendi partisi ve kendi hetmanı vardı. Zaporizhian Ordusu'nun hetmanı Petro Doroshenko , Ukrayna'yı tek bir güçte birleştirmeyi hayal eden en yetkili kişi olarak kabul edildi. Bu sert savaşçının imajının Ukrayna şarkı folkloruna girmesi tesadüf değil . Bu arada, Doroshenko sadece Moskova'da değil , Paris, Londra ve Hamburg'da da iyi biliniyordu . Mazepa , yalnızca anlaşılır içgüdüünün rehberliğinde ona göründü . Polonya mahkemesinde edinilmiş , eğitilmiş ve en önemlisi başkalarını nasıl memnun edeceğini biliyordu .

Mazepa'nın kariyeri hızlıydı. Önce hetman muhafızlarının komutanlığına atandı ve ardından genel katip, yani Kazak devletindeki tüm diplomasinin temsilcisi olma onuruna sahip oldu . Mazepa'nın sadece tarihi tarihlerde değil, aynı zamanda insanların hafızasında da korunan bir dizi aşk

ilişkisi bu dönemde başladı. Genç güzeller kolayca anlaşılabilir : gelecek vaat eden, zarif, esprili ve konuşkan Mazepa dikkat çekmekten kendini alamadı . Sadece aşklarından zevk almakla kalmadı , hatta bazen bundan siyasi avantaj elde etti . Ne yazık ki , güzel hayranların çoğunun isimleri korunmadı, ancak Mazepa'nın tamamen maddi nedenlerle evlendiği Albay Samuil Fridrikevich'in zengin dul eşi Anna'nın adı tarihi belgelere kaydedildi . Anna çok geçmeden bu ölümlü dünyayı terk etti ve nişanlısı zengin bir miras aldı.

Ancak, daha önceki bir bölüm kesin olarak biliniyor . 1663'te, daha sonra Volhynia'da babasının malikanesinde yaşayan Mazepa, komşusu toprak sahibi Zagorovsky ile tanıştı . Ivan'ın dikkatini genç ve güzel karısı Elena çekti. Tamamen iradesiz biri olarak gördüğü kocasını hor görerek, alevlenen duyguyu pahalı hediyelerle pekiştiren yakışıklı bir erkek arkadaşın aşkına tereddüt etmeden karşılık verdi . Mazepa kendini o kadar kaptırmıştı ki sinir bozucu kocasından bir şekilde kurtulmayı çoktan hayal etmişti . Bununla birlikte, o kadar zayıf iradeli olmadığı ortaya çıktı - aldatılmış ve öfkeli olan Zagorovsky, karısıyla tüm ilişkilerini keserek onu yeni bir evliliğe girme fırsatından mahrum etti . Mazepa'nın kendisi acilen "aşk savaş alanından" geri çekilmek zorunda kaldı .

Doroshenko ile genel katip rütbesine kadar hizmet veren Mazepa, gelecekteki kariyeri hakkında düşünmeye başladı. Üstün olma şansı çok yakında kendini gösterdi . Mart 1674'te hetman , Ukrayna'nın Polonya ve Rusya'nın tecavüzlerinden kurtulmasını sağlamak için Türkiye ile bir anlaşma yapmaya karar verdi . Bu hassas görev , enerjik Mazepa'ya emanet edildi . Diplomat , Türk padişahına on yedi köle hediye ederek yola çıktı .

Ama asla padişahın odasına gitmedi . Sol Şeria'nın Moskova yanlısı hetmanı Ivan Samoylovich'in hizmetinde olan ünlü “ Kazakların Türk Sultanına Mektubu” nun yazarı ataman Ivan Sirko, konvoyu durdurmayı başardı . Mazepa'nın hayatı üzerinde ciddi bir tehdit belirdi . Ve ancak Sirk'ün şefaati onu cezadan kurtardı . Ancak Samoylovich , sıradan Kazaklar gibi hetman Mazepa'yı bir hain olarak gördüğünden , Kazakların mahkumu kendisine kişisel olarak misillemede bulunmak için iade etmesini talep etti . Zavallı diplomat, ateşten tavaya düştü ve ardından yeteneğini düşmanları bile cezbetmek için kullandı . Şanslı entrikacı sadece cezadan kaçmakla kalmadı, aynı zamanda hetman'ın çocuklarına öğretmen ve akıl hocası oldu .

Bir süre sonra Moskova'daki güç değişti: genç Peter ve Ivan'ın naibi Tsarina Sophia tahta çıktı . Ortaya çıkan durumdan yararlanan Mazepa , Sophia'nın favorisi Prens Vasily Golitsyn'e yazılı bir ifade vererek derhal Samoilovich'i suçladı . İhbar, diğer şeylerin yanı sıra, Samoylovich'in Ukrayna'yı Rusya'dan ayırmayı amaçladığı iddiasını içeriyordu . Prens, bu iftirayı henüz hiçbir şekilde kullanmadı, çünkü 1687'de Kırım Hanlığı'na karşı düzenlenen askeri sefer sırasında Sol Şeria'nın hetman'ı 50.000 Kazakla çarlık birliklerine katılmak istedi . Ancak Vasily Golitsyn'in Kırım'daki seferi başarısızlıkla sonuçlandığında, Mazepin'in raporundan sonuna kadar yararlandı ve yardımıyla

yenilginin tüm suçunu Samoyloviç'in üzerine attı . Gözden düşen hetman hemen Sibirya'ya sürüldü ve hetmanın topuzu Mazepa'ya geçti. Sonunda, önceki yıllarda hayalini kurduğu güce kavuştu .

Uzun bir süre , yeni Rus hükümdarı I. Peter de Mazepa'ya inandı . Ve hetman ilk başta bu güveni tamamen haklı çıkardı . Ukrayna'da Peter'ın reformları ruhuna uygun olarak güçlü bir faaliyet başlattı : toplar attı, seçkin ailelerden gelen gençleri yurtdışında eğitim görmeleri için gönderdi , matbaalar açtı , yeni kaleler inşa etti, Kiev-Mohyla kolejini bir akademi haline getirdi. O zamanlar ödüller ve unvanlar Mazepa'ya bereket gibi düştü : 1700'de Peter onu İlk Aranan Aziz Andrew Nişanı'nın ikinci sahibi yaptı; Polonya Kralı II . Ağustos , Beyaz Kartal Nişanı ile ödüllendirildi ; ve Avusturya İmparatoru I. Joseph , Kutsal Roma İmparatorluğu Prensi unvanını takdim etti . Peter I'in sınırsız güveni sayesinde hetman , kendisini Peter'ın favorisine karşı düzinelerce gelen ihbarlar gibi ölümcül silahlardan korudu . Sıradan insanlara zulüm , zimmete para geçirme, rüşvet ve tabii ki zina ile suçlandı . Zimmet olayına gelince, resmi bir soruşturma yapılmadı , ancak Mazepa'nın sadece Ukrayna'da değil , Rusya'da da en büyük toprak sahiplerinden biri olduğu ve bol miktarda altını olduğu yaygın olarak bilinen bir gerçektir .

Tutkuların yoğunluğu açısından mevcut Latin Amerika dizilerinden daha aşağı olmayan bu suçlamalardan biriyle dramatik bir hikaye bağlantılı. Şöyle ki : Hetman Mazepa'nın 16 yaşındaki Matryona Koçubey'e olan aşk hikayesi. Babası Yargıç General Vasily Kochubey, Hetman Petro Doroshenko'nun günlerinden beri Mazepa'nın uzun süredir silah arkadaşıydı . Birçok kişi Koçubey'in servetini kıskanıyordu ama en büyük hayranlığı Mazepa'nın vaftiz kızı olan kızı Matryona uyandırdı . Puşkin, romantik bir coşku duymadan , "Poltava" şiirinde güzelliğine şu satırları ayırdı :

Göğüsü köpük gibi beyazdır.

Yüksek alnın çevresinde,

Bulutlar gibi bukleler siyaha döner.

Gözleri bir yıldız gibi parlıyor;

Dudakları bir gül gibi parlıyor.

Mazepa, Matryona'ya aşık olduğunda ve onunla mutlaka evlenmeye karar verdiğinde altmışın üzerindeydi. Sevgilisine pahalı hediyeler yağdırdı ve hatta onun için şiirler yazmaya çalıştı . Ama yaşlı Koçubey düğünü duymak istemedi . Yaş farkından bahsetmiyorum bile, bu birliği engelleyen daha az iyi olmayan başka bir neden daha vardı . Ortodoks Kilisesi , bir vaftiz babası ile vaftiz kızı arasındaki evliliği kesinlikle yasakladı . Ayrıca Mazepa'nın kadınları baştan çıkaran biri olarak ünü , Koçubey'i böyle bir yanlış ittifaka ilham veremezdi . Öyle ya da böyle, ama Matryona'nın ebeveynlerinden

kategorik bir ret aldıktan sonra Mazepa, vaftiz kızını çalmaktan daha iyi bir şey bulamadı (diğerkaynaklara göre , kız onu büyülemek için evden kaçtı .

yaşlı nişanlı). Arkadaşları , kalbi kırık babaya yardım için krala başvurmasını tavsiye etti. Koçubey talihsizliğine onların tavsiyelerini dinledi. Hetman ile Polonya kralı Stanislav Leshchinsky ve İsveç kralı Charles XII arasındaki gizli müzakerelerden bahseden Peter'a bir ihbar yazdı . Ayrıca Mazepa'nın kızına tecavüz ettiğine dair bir şikayet vardı. Genel yargıcın mesajını okuyan Peter I, her zamanki gibi, Mazepa'ya şikayetçiyle ilgilenme fırsatı verdi . Bundan sonra Koçubey ağır işkencelere maruz kaldı ve 15 Temmuz 1708'de Belaya Tserkov yakınlarında idam edildi.

ölümünden sonra Mazepa , Matryona'dan vazgeçmek zorunda kaldı ama onu sevmekten vazgeçmedi . Bu aşkın kanıtı olarak , yaşlı erkek arkadaşın Matryona'nın güzelliğini ve erdemlerini her şekilde övdüğü , aşıkların yeniden bir araya gelmesini engelleyen güçlerden kederli bir şekilde şikayet ettiği birkaç mektup korunmuştur. İşte hetman'ın aşık olduğu şehvetli taşkınlıkların örneklerinden biri : “ Sevgili Motronka! Yayımı Ekselanslarına, kalbime veriyorum ve eğildiğimde Ekselanslarına bir hediye gönderiyorum - bir kitapçık ve bir elmas yüzük , sizden bu minnettarlığı kabul etmenizi ve elbette beni sevginizde saklamanızı rica ediyorum . Allah izin verirse, en iyisini umuyorum ve sonra mercan dudaklarını, küçük beyaz ellerini ve küçük beyaz vücudunun tüm kısımlarını öpüyorum sevgilim. Mazepa'nın " sevgili Motronka"sına gönderdiği tüm mesajlar aynı duygusal-tatlı ruhla yazılmıştır .

bir hayranın aşk büyüsunü hiç tatmamış olan büyüleyici Panna Motria'nın sonunda güvenli bir şekilde evlendiği tarihsel kayıtlardan bilinmektedir .

Bu arada hayat devam ediyordu. Görünüşe göre hiçbir şey , yalnızca hetman'ın kişisel mutluluğunu değil , aynı zamanda tüm siyasi kariyerini de tehdit eden bir fırtınanın habercisi değildi. Poltava Savaşı , Mazepa'nın parlak siyasi entrikaları zincirinde ölümcül bir hata oldu . İsveç kralı Charles XII olan Peter I'in düşmanı ile işbirliğine güvendi . Sonrası biliniyor. Hetman'ın Baturin'de konuşlanmış karargahı Rus birlikleri tarafından yenildi ve İsveçliler Peter I tarafından yenildi . Mazepa , Charles XII ile Türkiye'ye kaçmak zorunda kaldı . Orada uzun süre yaşamadı , son yılların korkunç ayaklanmaları eski hetmanın canlılığını tüketti . Ivan Mazepa, 1709'da Bendery yakınlarındaki Varnitsy köyünde öldü .

Mazepa'nın kesin ölüm tarihinde önemli tutarsızlıklar var. Bazı kaynaklara göre, hetman 22 veya 28 Ağustos'ta öldü ve diğerlerine göre - 22 Eylül veya 2 Ekim'de, hatta 18 Mart 1710'dan bahsediliyor .

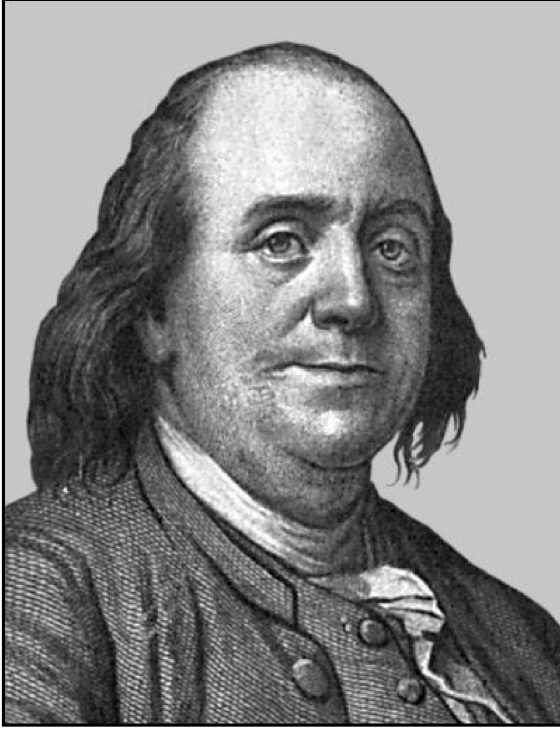
Ivan Mazepa'nın ölümü ve cesedinin geri kalanı bile birçok farklı efsaneye neden oldu . İşte onlardan bazıları. Birincisi: Mazepa , frengiye benzeyen bilinmeyen bir hastalıktan öldü ve ölüm

döşğinde, hiçbir şey tarafından uzaklaştırılmayan ve kelimenin tam anlamıyla onu yiyen bitlerden muzdaripti . İkincisi: Peter I'in paralı askerleri tarafından zehirlendi . Ve son olarak, üçüncüsüne göre, ölümünü ve hatta bir cenaze törenini gerçekleştiren Mazepa, gizlice Kiev'e taşındı, manastırcılığı kabul etti ve hayatını tövbe ederek sonlandırdı , günahların kefareti.

gelince , Mazepa Romanya'nın Galati kentindeki St. Yuri kilisesine gömüldü . Ancak altın arayan Yeniçeriler, hetmanın cesedini çıkardılar , kıyafetlerini yırttılar ve onu Tuna'ya attılar. Daha sonra Mazepa'ya sadık insanlar cesedini buldu ve tekrar gömdü .

Pekala, kişinin ölümüyle bile gelecek nesilleri şaşırtabilmesi için gerçekten olağanüstü bir hayat yaşaması gerekir .

Franklin Benjamin

(1706'da doğdu - 1790'da öldü)

Sadece bilime değil, aynı zamanda ilgi alanlarına da çok fazla enerji ayıran Amerikalı filozof, bilim adamı, politikacı.

Uzun bir tarihsel geleneğe göre, Amerika Birleşik Devletleri'nin "kurucu babalarından" biri olan Benjamin Franklin'in bazı Amerikalı biyografi yazarları, onun aşk ilgisinin çoğunun çok platonik duygulara dayandığına inanıyor. Bununla birlikte, Avrupalılar, özellikle de büyük Amerikalı'nın

yaşlılığa kadar hatırı sayılır cinsel enerjiyi koruyan kadınların uzmanı ve uzmanı olarak güçlü itibarına dikkat çeken Fransız araştırmacılar böyle düşünmüyor . Bir rol oynadı ve mükemmel sağlık

Franklin, ebeveynlerinden miras kaldı ve bilim, ticaret, edebiyat, siyaset gibi birçok faaliyet alanında değerini kanıtlama arzusu . Ve tabii ki , özellikle genç yaşlarında çok ilgi duyduğu samimi alanda.

Ve kadınlar , görünüşünden çok güzel muhataplarının bağımsız görüşlerine karşı saygılı tavrıyla dikkat çeken esprili, neşeli Franklin'in flörtüne neredeyse her zaman karşılık verdiler . Hayatın kendisi ona böyle bir davranış öğretti - zengin ve fırtınalı.

Benjamin Franklin, 17 Ocak 1706'da Boston'da doğdu. Babası Josiah Franklin , geniş bir aileyi geçindiriyordu ve pek hoş olmayan ama karlı bir zanaatla uğraşıyordu : küçük sabun dükkanı, Boston pazarına sabun ve donyağı mumları sağlıyordu . Benjamin'in annesi Abia Folger, Josiah'ın ikinci karısıydı ve ailede on yedi çocuk vardı.

mütevazı ihtiyaçlarla bile böyle bir aileyi beslemek kolay değildi . Bu nedenle, baba Franklin yorulmadan çalıştı ve en büyük oğullarını meslekle tanıştırdı . Ve yedi yaşından itibaren kızlar annelerinin yardımcısı oldu. Evin tüm üyeleri en basit kıyafetleri giyiyorlardı ve kurtarılabilecek her şeyde gıda ve ekonomide ölçülü olmaya alışmışlardı . Görünüşe göre, bu yaşam tarzı , zaten olgun olan Benjamin'e tasarrufla ilgili bir dizi parlak aforizmaya ilham verdi , örneğin: "Bir hevese başvurmadan önce , cüzdanınıza bakın" veya "Kendinizdeki ilk arzuyu bastırmak , sonraki tüm arzuları tatmin etmekten daha kolaydır .”

Çocuklar fiziksel olarak güçlü, neşeli ve sağlıklı büyüdüler. Genç Franklin'in adıyla Ben, erken yaşta iyi yüzmeyi öğrendi , mükemmel bir kürekçiydi. Ebeveynlerinden miras kalan mükemmel sağlığını yaşlılığa kadar korudu .

Çocuğun olağanüstü yetenekleri ve bilgi susuzluğu ile ayırt edilmesine rağmen , yetersiz fon nedeniyle babası Ben'e iyi bir eğitim veremedi . Çalışma iki yıllık dilbilgisi okuluyla sınırlıydı ve ardından Ben, mum ve sabun işinde babasının asistanı olmaya zorlandı . Ancak Josiah , oğlunun bundan hoşlanmadığını gördü ve bu nedenle onu , gence demirhanede ve torna tezgahında çalışmayı ve tuğla ateşlemeyi öğreten Bostonlu zanaatkarlarla tanıştırdı . Bu el sanatlarına sahip olmak , Franklin için daha sonra - tüm ekipmanı kendi elleriyle yaptığı bilimsel araştırmalar sırasında çok faydalı oldu .

Benjamin okumayı beş yaşında öğrendi. Kısa bir süre sonra Plutarch'ın Biyografilerini okudu , popüler olarak çeşitli icatlardan ve bilimsel deneylerden bahseden kitapları sevdi . Okuma tutkusunu , Ben'in sonraki kaderini belirledi. Sonunda baba, kitap seven bir oğlun zevk alacağı tek bir meslek olduğu sonucuna vardı - kitap basmak. Böylece, 12 yaşında Franklin , İngiltere'de tipografi eğitimi

almış olan ve Boston'da kendi matbaasını donatan ağabeyi James'in öğrencisi oldu .

Ben'in kararlılığı, bilgi uğruna her şeyi feda etmeye istekli olması gerçekten inanılmazdı. İlgi çemberi hızla genişledi . Artık geometri, aritmetik, retorik, mantık üzerine kitaplar okuyor , Platon'un sunduğu şekliyle Sokrates'in diyaloglarına kapılmıştı. Franklin, özellikle Sokratik polemik yöntemine ilgi duyuyordu. Antik Yunan bilgesini taklit eden Ben , sorularını muhataplarını şaşırtacak şekilde formüle etmeyi öğrendi . Bununla birlikte, anlaşmazlıkta deneyim kazanan genç polemikçi , kısa sürede zaferlerinde bir şeylerin ters gittiğini hissetti . Bir arkadaşının yanına yaklaşıp “ Ben , sen imkansızsın. Görüşleriniz , sizinle aynı fikirde olmayan herkes için saldırgandır . O kadar pahalı hale geldiler ki artık kimse onlarla ilgilenmiyor . Benjamin davranışını analiz etti ve doğru sonucu çıkardı . Daha sonra Otobiyografisinde şunları hatırladı: "Şimdi 'bana öyle geliyor' veya 'sanırım', 'Şunu söyledim . . . ', 'yanılmıyorsam' demeyi tercih ettim. " Franklin'in bu anılardan daha az doğru olmayan başka bir aforizma geliştirmesi oldukça olasıdır: "Deneyim pahalı bir okuldur, ama ya aptallar için başka bir okul yoksa."

Bu arada, Benjamin ve James arasında imzalanan sözleşmenin süresi ve çıraklık ile birlikte sona eriyordu. 17 yaşındaki Franklin, tipografik işinde en iyi uzmanlardan biri oldu. Ayrıca edebiyat alanında da tecrübesi vardı: güncel sosyo-politik konulardaki makalelerinin birçoğu Boston halkı arasında büyük başarı elde etti . Bağımsız dil çalışmalarının başlangıcı da bu zamana aittir . Franklin akıcı bir şekilde Fransızca, İspanyolca ve İtalyanca biliyordu ve Latince'yi iyi biliyordu.

Kendi kaderini bağımsız olarak yönetme fırsatı bulan Benjamin, ebeveyn evinden ayrıldı ve Kuzey Amerika'nın en hızlı büyüyen şehirlerinden biri olan Philadelphia'ya gitti . Yerel bir matbaaya yerleşen genç Bostonlu, kısa sürede iyi para kazanmaya başladı ve bu da onun yeni koşullarda rahatça yaşamasına izin verdi. 1730'da 24 yaşındaki Franklin'in kişisel hayatı da belli bir şekilde modernize edildi. Bir buçuk yıl önce, ekipman satın almak için Londra'ya giderken , Amerika'da Deborah Reed adında bir gelin bıraktı . Memleketine dönen Benjamin , onun evlendiğini, ancak son derece başarısız olduğunu öğrendi. Başarısız olan evlilikten biraz sorumlu hissederek , Deborah ile medeni bir evlilik içinde yaşamaya karar verdi . Ben'in seçtiği kişinin, kendisi kadar çalışkan ve tutumlu , iyi bir eş olduğu ortaya çıktı . Kocasına isteyerek yardım etti, broşürleri katlayıp dikti, kağıt yapmak için keten satın aldı ve eve baktı . Çift hizmetçi tutmuyordu, masaları basitti ve mobilyalar en mütevazıydı. Franklin'in biyografisini yazanlardan biri , "Deborah," diye yazmıştı, " çok eğitilmiş olmasa da ve bazen sert de olsa , heybetli, zeki bir kadındı . Kocasının faaliyetlerine ve düşüncelerine çok az ilgi duyuyordu , ancak tutumlu ve ihtiyatlı bir şekilde ona bağlıydı. Deborah'ın bağlılığı ve sağduyusu , evlenmeden önce kadınlara olan tutkusunu çok eleştiren Benjamin üzerinde olumlu bir etki yaptı. Pragmatik Franklin, " Ergenliğin boyun eğmez tutkuları , " diye anımsıyordu, " beni sık sık kolay erdemli kadınlarla temasa itti ; bu da belirli masraflar, büyük rahatsızlıklar ve sağlığım için sürekli tehditler gerektiriyordu, ancak büyük bir mutlulukla bundan kaçındım . tehlike”.

Deborah Reid , Sarah adında bir kızı ve dört yaşında ölen bir oğlu doğurdu . Ayrıca , Franklin'in adı bilinmeyen bir kadınla ilişkisinden doğan gayri meşru oğlu William'ı da büyüttü . Ancak Benjamin ve Deborah, uzun yıllar medeni bir evlilik içinde olmalarına rağmen pek birlikte yaşamadılar . Deborah, deniz yolculuğundan çok korkuyordu ve Franklin'e ülke ve Avrupa'daki pek çok gezisinde eşlik etmeyi reddetti ve ısrar etmedi .

1734'te Franklin, Boston'da Katherine Ray adında güzel bir genç kadınla tanıştı. Birlikte Newport'a bir posta arabası yolculuğu yaptılar. Bu yolculuk sırasında aralarında olanlar bir sır olarak kaldı ama Benjamin , hayatının sonuna kadar Catherine ile yakın bir ilişki sürdürdü. Ancak, sevgi dolu Franklin burada durmadı , daha sonra Katherine'in kuzeni Betty ile küçük bir ilişki başlatmaya çalıştı ve onu da bir geziye davet etti. Ancak bu durumda başarısız oldu.

Benjamin'in arkadaşları ve tanıdıkları tarafından fark edilmeyen başka bir romantik bağı daha vardı . Bir zamanlar Franklin , Deborah ile paylaştığı evin sahibi olan güzel dul Margaret Stevenson'a aşıktı. Aşk ilişkileri birkaç yıl sürdü . Bir gün Deborah , Franklin'in eski bir arkadaşı olan William Strahan'dan bir mektup aldı . Belki de Margaret'in kızı genç Polly'nin bir süre Franklin'in metresi olduğunu kastetmişti .

Yukarıda Franklin'in edebi olanlar da dahil olmak üzere çok yönlü yetenekleri hakkında söylendi. Çok çeşitli konularda yazdı . Ancak kitabımızın konusu göz önüne alındığında, eserlerinden biri özel ilgiyi hak ediyor . 1745'te 39 yaşındaki Franklin, bir erkek ve bir kadın arasındaki cinsel ilişkiler hakkındaki bazı düşüncelerini ifade ettiği bir mektup yazdı. Bu mektup sonunda en değerli epistolar nadirliklerden biri haline geldi. Orijinal mektup ABD Dışişleri Bakanlığı arşivlerinde saklandı ve ilk olarak 1926'da yayınlandı . Franklin'in bu mektubu herhangi bir arkadaşı için mi yazdığı yoksa kendi eğlencesi için mi yazdığı hala bilinmiyor . Bunun, o zamanlar gerçekten yaşamış bir "arkadaş" a bir cevap olması durumunda , görünüşe göre Franklin'den cinsel arzularını nasıl kontrol edeceğini öğrenmesi konusunda tavsiye istedi. Cevap kısa ve özdü: "arkadaş" acilen kendisi için bir eş bulmalıydı ve genç değil, daha olgun bir kadın seçerse akıllıca hareket ederdi . Pratik Franklin , kendisini bu tavsiyeyle sınırlamadı ve ayrıntılı olarak, nokta nokta, böyle bir adımın gerekçesini doğruladı. Aşağıdaki kanıtları sundu:

"1. Olgun kadınlar daha akıllıdır, daha fazlasını görmüş ve bilmişlerdir. Muhatap olarak daha hoşturlar .

2. Kadınlar güzelliklerini yitirdiklerinde hep örnek olmayı öğrenirler . Bir erkek üzerindeki etkilerini sürdürmek için , ona her konuda yararlı olmayı - her türlü hizmeti vermeyi, nazik olmayı öğrenirler . Herhangi bir sıkıntınız olduğunda veya hastalandığınızda en iyi dostlarınız ve yardımcınız onlardır.

3. Olgun kadınların bebek sahibi olma olasılığı daha düşüktür . Ve bildiğiniz gibi, istenmeyen bir çocuğun doğumu çok sayıda soruna ve rahatsızlığa neden olur.

4. Olgun bir kadın arkanızdan başka bir erkekle yakın bir ilişki kurmaya karar verirse , bunu her zaman büyük bir beceri ve incelikle yapacaktır. Olgun bir kadın, genç bir kadının aksine her zaman itibarınızı korumaya çalışır. Kendi itibarına gelince, bağlantısı öğrenilirse , insanlar her zaman olgun bir kadını anlamaya ve affetmeye çalışacaklar (ama kesinlikle genç değil!), Genç bir adamı koruması altına almaya karar veren ona görgü kurallarını öğretin veya örneğin, fahişelerle toplantılar sırasında sağlık ve esenlik konusunda ona bazı değerli tavsiyeler verin .

5. Olgun kadınlarla tanışırken çok daha az günah işlersiniz . Yolda genç bir bakireye rastlar ve onunla günah işlersen , onu ömür boyu mutsuz edebilirsiniz.

6. Daha az pişmanlık duyacaksınız. Daha sonra genç bir kızı mutsuz ettiğiniz için çok pişman olabilirsiniz ama olgun bir kadını mutlu ettiğiniz için asla pişman olmayacaksınız .

7. Ve sonuncusu. Sonrasında her şey için çok minnettarlar !!!”

Franklin'in kadınlarla ilişkilerinde her zaman kendi kurallarına bağlı olmadığı doğrudur . Yaşlılığında bile, kendisinden çok daha genç bayanlarla aşk maceralarına olağanüstü bir eğilim gösterdi . Böylece, Paris'te 30 yaşındaki büyüleyici Fransız kadın Briyon de Jouy , 70 yaşındaki Franklin'in flört konusu oldu. Romantik ve müzikal olarak yetenekli, birçok kişinin dikkatini çekti . Aşık Benjamin onun çekiciliğine kapılmadan edemedi . Paris'te yaygın olarak bilinen , Franklin ve arkadaşının Briyon'un güneşlendiği banyonun yanında satranç oynadığı durum . Büyük olasılıkla, onunla ünlü Amerikalı arasında yakın bir ilişki yoktu , ama açıkça hevesli bir hayranın arzu eksikliğinden kaynaklanmıyordu.

Genel olarak, Paris yaşam dönemi, Benjamin Franklin'in biyografisinde özel bir sayfaydı. Fransa'nın başkentini ilk olarak 1767'de özel şahıs olarak ziyaret etti. Bu zamana kadar mütevazı takımını modaya uygun bir elbiseyle değiştirmiş ve hatta pudralı bir peruk takmıştı. "Bir düşünün, " diye ironik bir şekilde arkadaşlarına yazmıştı Franklin , " küçük bir saç örgüsü ve açık kulaklarla nasıl göründüğümü ." Bu arada, 1776'da Fransa'ya büyükelçi olarak gelen Franklin , Fransız modasını tamamen reddetti - şimdi mütevazı bir kahverengi kaftan içinde yürüyordu , uzun saçları düzgün bir şekilde taranmıştı ve peruğunun yerini sansar kürklü bir şapka aldı. Ancak denizaşırı büyükelçinin Fransa'daki popülaritesi o kadar büyüktü ki, sadece kıyafetlerdeki eksantrikliği için affedilmekle kalmadı, onu bir rol model bile yaptı . Parisli züppeler peruk takmayı reddettiler ve kuaförlerden " a la Franklin" saç modelleri sipariş ettiler. Büstleri ve portreleri şık dükkanların ve kafelerin vitrinlerini süsledi ve alçak kabartması yüzükler, madalyonlar, bastonlar ve enfiye kutuları üzerinde tasvir edildi .

, yukarıda bahsedilen Brion de Jouy'a ek olarak, Paris'te başka bir güzel kadınla, ünlü bir filozofun dul eşi Anna Catherine Helvetius ile yakın bir tanışma kurdu. Onun son aşkı olmaya mahkumdu. Franklin ona bir teklif bile yaptı ve Anna Catherine onu kabul etmese de yakın ilişkileri

1785'e kadar sürdü - Amerika'ya gitmeden önce ve aralarındaki aşk yazışmaları Franklin'in ölümüne kadar devam etti .

Amerikalı beyefendinin cinsel gevşekliği , etrafındakileri sık sık samimi bir şekilde şaşırttı. Biyografisinin yıllıklarına neredeyse anekdot niteliğinde bir bölüm girdi ve ünlü politikacının herhangi bir sözleşmeye aldırış etmediğini açıkça gösterdi . Yetişkinlikte güneşlenmeye çok düşkündü ve bunu tamamen çıplak yaptı. Uzun vadeli tutkularından biri olan Polly Stevenson , bunun hakkında şunları söyledi : " Adam'ın kostümü içinde olmayı seviyor ve içinde üşütmekten hiç korkmuyor . " Franklin bir keresinde arkadaşının evinin önündeki çimenlikte en sevdiği "takım elbisesiyle" güneşleniyordu . Bir hizmetçi kızın kendisine bir mektupla yaklaştığını fark ederek, bu mektubu dört gözle beklediği için ayağa kalktı ve hızla onu karşılamaya gitti. Ve kadın onu görünce dehşet içinde koşarak uzaklaştığında çok şaşırdı . Eve atlayan hizmetçi korkunç bir çığlık atarak herkese Franklin'in Kızılderililer tarafından öldürüldüğünü ve Redskins'in liderinin kendisinin onu kovaladığını söyledi .

Bu tür şakalar oldukça Benjamin tarzındaydı. Bir tane daha hatırlayabilirsin . Bu durumda, önceden kendisinin hallettiği kitabeden bahsediyoruz . İşte Amerika'nın "kurucu babası"nın mezar taşında görmek istediği şey :

BENJAMİN FRANKLİN

YAYIMCI

kitabın cildi gibi

İçeriğinden arındırılmış _

Başlıklar ve yaldız

Bedeni burada yatıyor

Solucanların neşesi için.

Ama işin kendisi kaybolmaz,

Çünkü, imanda güçlü, tekrar yükselecek

yeni

en iyi sürüm

Yazar tarafından kontrol edildi ve düzeltildi .

Ve bu kitabe sadece projede ve Franklin'in karısıyla birlikte yattığı Philadelphia'daki mezarında kalmasına rağmen , üzerinde sadece isimlerinin belirtildiği basit bir taş levha var , varlığının gerçeği büyük bir masrafa tanıklık ediyor bu adamın peşini asla bırakmayan iyimserlik ... Hayatının son yılında bile yatalak olarak , nefrolitiazisin neden olduğu dayanılmaz ağrılardan muzdarip olarak , iyi ruh halini ve düşünce netliğini korudu.

Benjamin Franklin 17 Nisan 1790'da öldü. Amerika'da daha önce hiç kimse bu kadar ciddi ve ulusal bir kederle gömülmemiştir . Philadelphia limanındaki son yolculuğunda binlerce insan onu uğurladı , tüm gemiler bir yas işareti olarak bayraklarını indirdi ve Pennsylvania milislerinin topçu bataryası cenaze töreni sırasında yaratıcısını selamladı . Bu , büyük Amerikalı filozof-eğitimcinin dünyevi yaşamının ve daha az büyük olmayan yaşam sevgisinin sonucuydu .

yazarlar ve mucitler, filozoflar, bilim adamları ve politikacılar, gerçek demokrasi ve özgürlüğü insan toplumunun en yüksek değerleri olarak tanıyan insanlar tarafından büyük kabul edilir. Franklin , biraz daha az zaferle ve yükselen Amerikan ulusunun

canlılığını , dayanıklılığını ve dayanıklılığını gösteriyormuş gibi , kadınların kalplerini fetheden biri olarak tarihe geçti .

Orlov Grigory Grigorievich

(d. 1734 - ö. 1783)

Rus İmparatoriçesi Catherine II'nin favorisi.

Orlovs soyadı, özellikle asil olmasa da çok eski olmasına rağmen, 18. yüzyıl Rus tarihinin en ünlülerinden biri oldu. Ailenin reisi Grigory İvanoviç Orlov, uzun yıllar askerin kayışını çekti ve Peter döneminde okçuluk ordusunun albay rütbesine yükseldi. Kuzey Savaşı'na ve Türk seferine katıldı ve Orlov'ların kont diplomalarında belirtildiği gibi, "tüm savaşlarda mükemmel cesaret ve aldığı yaralar için, İmparator Büyük Peter tarafından altın bir zincirle onurlandırıldı." saltanat içine

Elizaveta Petrovna Orlov Sr. kamu hizmetine geçti ve bir süre Novgorod'da valilik yaptı. Bununla birlikte, Rusya'nın en büyük ihtişamı ve soyadı, Grigory İvanoviç'in beşi olan oğulları tarafından getirildi - İvan, Grigory, Alexei, Fedor ve Vladimir.

Çocuklar, o zamanın en iyi askeri eğitimini aldıkları toprak eşrafı harbiyeli birliklerinde büyütüldü. Kolordu sonunda Orlov kardeşler, ünlü Preobrazhensky Alayı'nda hizmetlerine başladıkları St. Petersburg'a yerleştiler. Bu büyük bir onurdu ve en önemlisi İmparatoriçe Elizabeth Petrovna'nın himayesine girme fırsatıydı.

Başkalaşım askerleri özel bir özgür adam kullandı. Hizmetlerinde tavernalar ve içki evleri, şarap ve kartlar, bilardo ve güzellikler vardı. Orlov kardeşler bu yaşam tarzına, bu yeni yaşam ritmine o kadar kolay ve doğal bir şekilde uyum sağladılar ki, kışlalardan tavernalara ve diğer eğlence yerlerine giden karmaşık olmayan yollarda o kadar iyi ustalaştılar ki, kısa süre sonra vahşi yaşamda üstünlük sağlamaya başladılar ve sabit hale geldiler. başkentin sözlü skandal tarihçesinin kahramanları.

Tarihçi Thiebo, Orlov'lar hakkında "Beşinin tümü, en azından Avrupa'da nadiren görülen, muazzam bir büyüme ve olağanüstü güçteydi" diye yazmıştı. İkinci erkek kardeş Gregory en yakışıklısıydı; ve üçüncüsü, Alexei, en güçlüsü."

Ve tarihçi V. Klyuchevsky'ye göre: " Memurların etrafında birleştiği merkez, özellikle ikisi, Grigory ve Alexei'nin öne çıktığı Orlov kardeşlerin tüm çekirdeğiydi: güçlü adamlar, uzun ve güzel, rüzgarlı ve umutsuzca cesur , St.Petersburg'un eteklerinde içki partileri düzenleme ve ölümüne yumruk atma ustaları, tüm alaylarda o zamanki muhafız gençliğinin idolleri olarak biliniyorlardı.

Grigory Orlov (aslında, onun sayesinde Orlovs yükseldi) belki de kardeşlerin en şanssız ve en kibarıydı. Muhafızdaki herkes ona hayrandı: Bir kişiye yardım etmek için son gömleğini çıkarır ve esirgmeden geri verirdi. Ancak (Alekhan takma adını taşıyan) Alexei Orlov eli sıkı ve ileri görüşlüydü. Dıştan iyi huylu ve sevecen, avantajını asla kaçırmadı ve kârı uzaktan hissetti. Alekhan en güçlü ve en cüretkar olanıydı. Bir geniş kılıç darbesiyle bir boğanın kafasını kesti, bir eliyle altı atın

çektığı bir arabayı durdurdu. Alekhan, bir düzine el bombacısını yumruk dövüşüne davet etti, para için bahse girdi. Kanlar içinde, ancak bacaklarında sabit, on kişiyi yere yatırdı. Yaşlı İvan'ın kardeşlerden para alacak vakti yoksa, o zaman bir tavernaya gittiler ve onlar gibi aynı vahşi kız arkadaşlarla hepsini birlikte içtiler.

Daha önce de belirtildiği gibi, beş Orlov kardeşin tümü, kahramanca yapıları ve olağanüstü güçleri ile ayırt edildi ve Grigory, şaşırtıcı bir şekilde bir erkek makalesi ve olağanüstü enerjisiyle birleşen güzelliği ile de öne çıktı. Yedi Yıl Savaşları sırasında Zorndorf savaşında ciddi şekilde yaralandığında ilerledi, ancak savaş alanını terk etmedi. Grigory Orlov, Prusya kralının eski yardımcısı Kont Schwerin'i bizzat ele geçirdi; mahkumla birlikte Koenigsberg'e gönderildi. Orada Orlov, birçok kadının kalbini kırdı ve Prusyalı kasabalıların evlerinde hoş bir misafir oldu. Gerçekten de, yakışıklı el bombasının aşka eşi benzeri yoktu, başkentin tüm memurları onun yatakta yorulmazlığı hakkında dedikodu yaptılar.

St.Petersburg'a döndükten sonra Grigory, her şeye gücü yeten Kont Peter Shuvalov olan Feldzeugmeister General'in emir subayı oldu. Asil bir asil ile Orlov çok özgürce yaşadı. Ancak bir gün, mahkemede akşam yemeğinden sonra Shuvalov, kraliçenin masasından Topçu Bürosuna kocaman bir ananas getirdi, bu denizaşırı meyvenin, bir çapkın-komiserin yardımı olmadan, bir bomba gibi, mutluluğunu patlatacağını henüz bilmiyordu. ve esenlik.

Sayın kendisi bu egzotik merakı yemedi ve karısını tedavi etmedi, ancak emir subayına onu Prenses Elena Kurakina'ya götürmesini emretti. Prenses ve Shuvalov arasındaki bağlantı, St. Petersburg'un her yerinde biliniyordu. Eski anılarda şöyle not edildi: "Kurakina çok deneyimli bir hanımefendiydi ve her zaman Aşk Tanrısının yayı sürekli gergin olduğu için gurur duyuyordu ..."

Elena Kurakina sadece ananastan değil, Grigory'den de memnun kaldı. Böylece Shuvalov, emir subayını sevgilisinin kollarına itti.

Yol boyunca Gregory, başka bir asil hanımefendi, gelecekteki İmparatoriçe Büyük Düşes Catherine'in en yakın arkadaşı Kontes Praskovya Bruce ile bir ilişkiye girdi.

Bir keresinde, yağmurlu bir günde, canı sıkılan Büyük Düşes, yabancı bir subaya dikkat çekti. Hatta şöyle düşündü: "İşte ender bir resim: Herkül'ün gövdesi üzerinde Apollon'un başı." Kısa bir süre sonra arkadaşı Kontes Praskovya Bruce ile tanıştığında, şüpheli bir şekilde mutlu görüldüğünü fark etti. Sonra kontes, gerçekten mutlu bir gece geçirdiği için Catherine'e böbürlenmekten geri kalmadı. Ve sevgilisinin adını verdi - Grigory Orlov.

Doğru, Kontes'in mutluluğu uzun sürmedi. Kısa süre sonra, akşamları onu ziyaret eden Grigory'nin sabahları Prenses Kurakina'yı yatıştırdığını öğrendi. Kızgın Praskovya Bruce, ona emir

subayının şakalarını anlatarak Shuvalov'un gözlerini açmaya karar verdi. Kont bu haber karşısında o kadar şok oldu ki hemen hastalandı, felç oldu ve kısa süre sonra öldü.

O zamandan beri Catherine, Grigory Orlov ile ilgilenmeye başladı. Dahası, ilgisi tamamen kadınsıydı - ahlaksız dönem, bir erkeğin metresi arttıkça daha arzu edilir hale geldiği kendi geleneklerini dikte etti. Catherine, özlem duyan bir kadının tüm şevkiyle kendini Gregory'ye verdi ve ancak o zaman, şehvetli zevklerden kurtularak, Orlovların başkentin muhafızları arasındaki popülaritesinin ona hatırı sayılır bir fayda sağlayabileceğini anladı. Dahası, orduda büyük etkiye sahip sadık silah arkadaşları kadar bir sevgiliye ihtiyacı olmadığını fark etti.

1761 yazının sonunda Catherine hamilelik belirtileri hissetti. Zamanla, çılglık atmaktan korkarak, odasında bir oğul doğurdu (gelecekteki Kont Bobrinsky) ve sadık hizmetkarı Vasya Shkurin, bebeği bir çarşaf demeti gibi bir çarşafa sararak onu gizlice dışarı çıkardı. Saray. Şimdi ceninden kurtulan Catherine daha kararlı davranabilirdi.

Mahkemedeki olaylar kısa sürede o kadar hızlı ilerledi ki, aşk ilişkisi Catherine, Orlovlar ve tüm Rusya için belirleyici olan siyasi bir ittifaka dönüştü.

Grigory Orlov'un Catherine'e daha çok ihtiyacı vardı. Mahkemedeki son kişi olmadığı açık, ama sonuçta popüler bir laik beyefendi, cesareti hem askeri işlerde hem de aşkta kendini gösteren parlak bir subay. Ama bu onun için yeterli değildi. Gregory, ancak taht yarışmacısıyla yakın bir bağ kurarak elde edilebilecek daha yüksek bir pozisyon hayal etti. Büyük Düşes'in tutkusu, tüm sorunları bir kerede çözebilir, hırsı tatmin edebilir ve hem kendisinin hem de tüm Orlov klanının yükselişi için verimli bir zemin yaratabilirdi. Bu nedenle, bu bağlantının daha kapsamlı bir şekilde güçlendirilmesi gerekiyordu. Görünüşe göre, o zaman Catherine, Gregory'ye Peter III'ün ölümünden sonra karısı olma sözünü verdi. Orlov'a verilen ipucu açıktı: imparatorun ölümü hızlandırılmalıydı.

28 Haziran 1734'te Orlov kardeşlerin önderliğinde bir saray darbesi gerçekleşti. Kısa süre sonra, Orlovların, yani Alexei'nin katılımı olmadan da, İmparator III. Peter gizemli koşullar altında öldü. Catherine'in tahtına giden yol temizlendi. Orlov'lara yardımcıları için cömertçe teşekkür etti: kardeşler bir kontun haysiyetine yükseltildi ve Grigory tümgeneral ve gerçek vekillğe terfi etti. Kışlık Saray'ın zemin katındaki favori işgal odaları. Yukarıda, gizli bir sarmal merdivenle alttakilere bağlanan İmparatoriçe'nin odaları vardı.

Grigory Orlov'un tahta çıktıktan sonra Catherine üzerindeki etkisi o kadar büyüktü ki, olası bir evlilik ve gayri meşru oğullarının kraliyet ailesine sınıflandırılması sorunu bile ortaya çıktı. Ancak bu söylenti gardiyanların hoşnutsuzluğunu uyandırdı, ayrıca etkili soylulardan biri olan Tsarevich Pavell'in öğretmeni Kont Panin, Catherine'e anlaşılır bir şekilde açıkladı: "İmparatoriçe'nin emri bizim için

yasadır, ancak Kontes Orlova'ya kim itaat edecek?"

Favori haline gelen Orlov, bağımlılıklarını her türlü eğlenceye değıştirmede. Genel olarak, bir tür bağımlıydı. Örneğin Epiphany donlarında, kapları suyla doldurarak, onları sokakta bırakarak ve bir çocuk gibi yüksek sesli gece patlamalarına sevinerek eğlendi. Onlardan elektrik kıvılcımları çıkarmaya çalışırken, Catherine'in yatak odasındaki tüm değerli ipek duvar kağıtlarını mahvetti . Sonunda, Catherine'de bile elektrik algılamayı başardı - karanlıkta taradığında saçlarından mavi kıvılcımlar döküldü ve yatağının çarşafı arasında hafif bir çıtırtı duyuldu. Orlov eğitim sahasında silahları test etmeye başladığında Catherine huzurunu tamamen kaybetti. İçlerine o kadar çok barut koydu ki silahlar parçalandı, hizmetliler sakatlandı ve öldürüldü.

Ama Gregory her şeyi affetti. Ve arkadaşı Praskovya Bruce'a Ekaterina, bir kadın olarak son derece mutsuz olduğundan defalarca şikayet etti: Orlov'un sağlıklı güzelliği onu hiç teselli etmiyor, çünkü onu başka birçok kadın kullanıyor.

Bu anlaşılabilir bir durum: görünmez bir sosyal engelle ayrılmışlardı. Orlov, tüm inanılmaz cesaretine rağmen, kendisi, bir erkek ve bir kadın arasındaki engelin önünde korkaklaştı ve onları bir imparatoriçe ve sadık bir tebaa olarak böldü. Favori, Catherine'de kendisine eşit görmek isterdi ve herkesin onu İmparatoriçe'ye yakın gördüğü düşüncesine öfkeliydi. Bununla birlikte, ona sahip olan Orlov aldatılmadı: önünde ondan çok daha yüksekte duran imparatoriçe vardı ve bu nedenle, bir erkek gibi, sosyal merdivende ondan çok daha aşağıda duran kadınlar arasında unutulmayı arıyordu. Bu nedenle baş nedimler ve çamaşırcılar, dolayısıyla Praskovya Bruce!

İnsanca anlaşılması kolay olan böyle bir durumda, Catherine iç huzurunu kazanmak için en tehlikeli yolu seçti. Kıskançlık sancılarını ikna ya da sitemlerle değil, fidye ile bastırmayı tercih etti. Bunun anlamı şuydu: Grigory, Olsufiev'in karısını sevdiğinde, Catherine, metresini rahat bırakması şartıyla, en sevdiği kişiye bin serf verdi. Grishenka, Prenses Gagarina tarafından götürüldü - İmparatoriçe ona elmaslı tokalar verdi, ancak bu küstah kızı bir daha asla duymamak için. Ve Orlov, Kato'suna gücendiğinde, onu elmaslarla kendi portresiyle ikna etti.

Sürekli bir mücadeleydi ama mücadele eşit değil. Ve Orlov, elbette, alaycı bir ticari anlaşmayla sonuçlanan bu acı verici kavgaları her zaman kazanmak için daha fazla güce ve sinire sahipti ...

Ancak zaman zaman Orlov ve Ekaterina arasında yine de mutlu anlar yaşandı. Böyle anlarda daha sade giyindiler, fark edilmeden saraydan dışarı çıktılar ve kimse tarafından tanınmadan Vasilyevsky Adası'na gittiler - orada eski bir uşak ve şimdi bir uşak olan Vasily Shkurin tarafından karşılandılar.

Shkurin çocuğu dışarı çıkardı ve telaşla ona kraliyet hediyeleri ve şekerlemeler yağdırdılar. Bu,

aşklarının meyvesi olan oğulları Alexei Grigorievich - Kont Bobrinsky'ydi (Bobriki malikanesinin adından).

Yabancı diplomatlar, İmparatoriçe'nin Orlov ile olan romantizmini yakından takip ederek kendi aralarında merak ettiler - her şey nasıl bitecek? Louis XV, Petersburg'dan düzenli olarak bu türden gönderiler aldı: "Orlov'da yalnızca imparator unvanı eksik ... İmparatoriçe ile başa çıkmadaki kolaylığı herkesi şaşırtıyor, kendisini herhangi bir görgü kuralının üzerine yerleştirdi ve metresine o kadar canavarca özgürlükler verdi ki, kendine saygısı olan hiçbir kadına izin veremezdi."

Catherine, sevgilisinin tüm kaprislerini şımartarak gerçekten dışa dönük bir metres gibi davrandı. Paris'te Madame Geoffrin'e şunları yazdı: "Son mektubunuz geldiğinde Kont Orlov odamdaydı. Mektupta bana faal dediğin bir yer var, çünkü ben kanun taslağı yapıyorum, yünle nakış yapıyorum. Çok zeki ve yetenekli olmasına rağmen, kötü şöhretli bir tembel adam olarak haykırdı: "Doğru!" Ve ondan ilk kez övgü duyuyorum. Ve bunu size borçluyum, zarif hanımefendi."

İmparatoriçe'nin en sevdiği kişiye yağdırdığı iyilikler, çağdaşlarının hayal gücünü etkiledi. Kontun haysiyetine ek olarak, Orlov'a emir subayı general, mühendisler genel müdürü, baş general, general feldzeugmeister, yani tüm Rus topçularının komutanı, Yabancı Sömürgecileri Koruma Dairesi başkanı rütbeleri verildi. , tüm tahkimatların başı. Ayrıca ücretsiz bir daire, yemek ve tüm masrafları karşılayan favori, ayda 10.000 ruble harçlık aldı, on binlerce serf, arazi, saray ve kulübeye sahipti.

Görünüşe göre Grigory Orlov ile olan tüm yıllar boyunca Ekaterina, onu herkese hiç olmadığı gibi sunmaya çalıştı ve yumuşak ve iyi huylu doğasından kaynaklanamadı. İmparatoriçe, favorisinin bir sevgili değil, devlet işlerinde ana yardımcı olduğunu herkese (ve her şeyden önce Avrupa'ya) kanıtlamaya çalıştı. Yabancı büyükelçilere , Orlov'un en zor siyasi meseleleri çözmesine nasıl yardım ettiğine dair katıksız hikayeler anlattı. Ve Madam Geoffrin'e yazdığı mektuplarda, favorinin Montesquieu'yu okurken o kadar ince sözler söylediğini ve herkesin nefesini tuttuğunu garanti etti.

Bu arada Grigory, yumruklaşmayı, arenalarda zıplamayı, kılıçlarla eskrim yapmayı, fahiş ağırlıkları kaldırmayı ve rastgele kızlarla aşk oyunlarını hâlâ seviyordu. Tabii ki, Orlov'u yalnızca boş bir favori, bir eğlence düşkünü ve bir çapkın olarak temsil etmek büyük bir hata olur. Devletin ilk ileri gelenlerinden biri olan Orlov, eğitimini yenilemeye çalıştı, özellikle doğa bilimleriyle ilgileniyordu, oyun yazarı Fonvizin'i koruyordu, Lomonosov'un bir arkadaşıydı ve J. J. Rousseau ile yazışlıyordu. Grigory Grigoryevich, Free Economic Society'nin kurucularından biri ve onun ilk seçilmiş başkanı oldu. Orlov, köylülerin yaşamını iyileştirme sorunuyla da ciddi şekilde ilgileniyordu; Derneğe ilan edilen çok iyi bilinen konuyu öneren oydu: "Mülk armağanı köylüler için yararlı mı?" Kanunun hazırlanması komisyonuna Koporsky bölgesinin soylularından bir milletvekili olarak katıldı ve komisyon mareşallerine seçildi, ancak bu unvanı reddetti.

Görünüşe göre Catherine'in Grigory Orlov'a olan sevgisi asla azalmayacak. Ancak, deneyimli yöneticilerin siyasi değişikliklere ve özellikle "personel değişikliklerine" her zaman sezgisel olarak ihtiyaç duydukları bilinmektedir. Catherine ile sevgilisi arasında zaman zaman "küçük yanlış anlaşılmanın" ortaya çıkmaya başladığı ve çoğu zaman kavgaya dönüştüğü saray mensuplarının dikkatinden kaçmadı. Bunlar, gelecekte daha ciddi sonuçlar vaat eden ilk çatlaklardı.

1771'de Orlov'a karşı şimdiden soğumaya başlayan Catherine, en sevdiğinden kesin olarak kurtulma fırsatı buldu. Korkmuş ve asi insanları sakinleştirmesi için onu o sırada vebanın şiddetlendiği Moskova'ya gönderdi. İmparatoriçe'nin yakın çevresinin hiçbiri, Orlov'un veba şehrinde başkente dönmesinin olası olmadığından şüphe duymuyordu. Bu, kendisine sıcak bir şekilde veda eden imparatoriçe tarafından anlaşıldı.

Ancak Orlov, herkese zaferle döneceğine dair güvence verdi. Nitekim Moskova'da olağanüstü bir cesaret gösterdi: vebadan saklanmadı, her yere açık, neşeli ve arkadaş canlısı bir yüzle gitti. Orlov, varıştan hemen sonra, bir hastanenin yerleştirilmesi için Voznesenskaya Caddesi'ndeki sarayını verdi. Sonra katilleri ve hırsızları topladığı hapishaneye gitti, onlara tüm cesetleri Moskova'dan çıkarmalarını teklif etti ve bunun için özgürlük sözü verdi. Hapishane bir anda boşaldı . Şaşırtıcı bir şekilde, tüm bu kardeşler kaçmadı, dürüstçe temizlik işi yapmaya başladı .

Orlov , hastanelerdeki tüm bakanların öldüğünü öğrendiğinde , Moskova'da gönüllü olarak hastanelerde veba hastalarına bakmak isteyen serflik halkının daha sonra özgür adam olacağını duyurdu . Serfler böylece kendilerini feda ederek kölelikten kurtulmuş oldular .

Hastaneden iyileşenlerin serbest bırakılması üzerine Orlov, bekarlara on evli beş ruble verdi. Ve " iyiliği anlamayan ve uzak evlerden bulaşıcı eşyaları soyanlar " Grigory , sanki tüm hayatı boyunca bunu yapıyormuş gibi şaşırtıcı bir kolaylıkla asıldı .

Yavaş yavaş Moskova temizlendi: enfeksiyondan, ölümlerden, köpeklerden, kedilerden, farelerden. Veba azaldı ve bir anda vuran donlar işi tamamladı . Bu kadar sıkı çalışmanın ardından , aynı anda başka bir aptal dul kadını baştan çıkarmayı başaran İmparatoriçe'nin gözdesi, kendisine bu kadar yüksek bir kişinin ilgisinden tamamen şaşkına dönerek, Petersburg'a geri döndü.

Ve Catherine onu tekrar görmeyi bekleme de , ona tam olarak ödedi . Tsarskoe Selo'da "Orlov Moskova'yı beladan kurtardı " yazısıyla bir zafer takı dikilmesini emretti . Sonra ona prens unvanı verildi . Ve Neva'nın kıyısında, favori için İmparatoriçe'nin "Şükran Binası" çizmesini emrettiği alınlığa bir Mermer Saray inşa edildi. Sonra Grigory Orlov , prens unvanını taşımaya başladı (o, Kutsal Roma'nın, yani Avusturya İmparatorluğu'nun prensiydi). Ancak Catherine en sevdiği prensi hem de kontu çağırdı .

Doğru, her şey hızla değiştiği için Gregory'nin 1772'de Focsani'deki Türk temsilcilerle müzakereler için tam yetkili bir büyükelçi olarak ayrılması yeterliydi. Catherine onun için elverişli durumdan hemen yararlandı. Mahkemede yeni bir favorinin ortaya çıktığı öğrenildi . İlk başta Vasilchikov'du ve ünlü Prens Grigory Potemkin uzun süre İmparatoriçe'nin kalbini kazandıktan sonra. Bir tarihçinin esprili bir şekilde belirttiği gibi: " Catherine'in altındaki favorinin yeri hiçbir zaman boş olmadı, ancak her zaman potansiyel olarak özgür kaldı."

Türklerle barışın sağlanması konusundaki müzakereler kesintiye uğradı. Ve bozulmalarının ana nedeni Orlov'un öfkesiydi . Yokluğunda imparatoriçenin yerini başka birinin aldığı haberi ona ulaştığında, hemen Fokshany'den ayrıldı ve St.Petersburg'a koştu. Grigory Orlov'un başkente gidecek vakti yoktu , çünkü Catherine'in mülke gitme emriyle onu karşılaması için bir kurye gönderildi . Ondan istifa etmesi istendi. Dünün Rusya'nın taşsız hükümdarının St. Petersburg'a girmesi yasaklandı . Onun hakkı ve görevi - Catherine'in emri buydu - St. Petersburg'dan " Rus İmparatorluğu'nun herhangi bir başka yerine" gitmek.

Ancak Orlov, savaşmadan teslim olacak biri değildi. Başkentten çok uzak olmayan bir yerde durduktan sonra öfkeli, itaat etmeyi reddediyor , eski sevgilisini mektuplarla bombalıyor , bir buluşma için yalvarıyor ve belli ki Catherine'in onu görmeye direnmeyeceğini umuyor .

Ancak , İmparatoriçe tarafında artık herhangi bir taviz veya küçümseme konuşmasının olmadığı an geldi . Şimdi söylemesinin hiçbir maliyeti yok : "Grigory Grigoryevich Orlov bir dahiydi, güçlü, cesur, kararlıydı, ancak bir koç kadar yumuşaktı ve dahası, bir tavuğun kalbine sahipti." O ve eski favorinin erkek kardeşi Alexei Orlov , inanılmaz derecede yüksek bir fiyata da olsa kararlı bir şekilde "geçen her şeyi tamamen unutulmaya vermeyi " teklif ettiler.

Pazarlık başladı, bunun sonucunda Grigory Orlov En Huzurlu Prens unvanını , büyük bir emekli maaşını ve diğer faydaları aldı. Petersburg'da yaşamasına ve İmparatoriçe'yi rahatsız etmesine izin verilmedi . Bununla birlikte, yaklaşık bir yıl sonra, her ikisinin de duyguları çoktan soğuduğunda, Catherine onu kabul etti ve Kasım 1773'te, eski favori, Rusya'nın en zengin insanlarından biri, imparatoriçesine en büyüklerinden biri olan ünlü Orlov elmasını sundu. dünyada _

Doğru, istifadan sonra bile Gregory sakinleşmedi. Kur yapması onarılamaz bir kız gibi felaketle sonuçlanan Prenses Louise'i mutlu etmeye karar verdiğinde Catherine'in sinirlerini çok daha fazla bozdu . Louise , Tsarevich Paul'un gelini Anhalt-Zerbst'li Prenses Wilhelmina'nın kız kardeşiydi . Land Countes-anne utandı ve Catherine gecikmiş kıskançlıktan boğuldu ve Prenses Louise ve annesini günahıtan uzaklaştırarak bu soylu kişilere cömertçe ayrılma bahşederek hemen Prusya'ya gönderdi.

1776'da 43 yaşındaki Grigory Orlov, Catherine'e başka bir "hediye" sundu - kuzeni olan güzel

ve zarif Ekaterina Zinoviev'in bekleyen kadınlarından birine tutkuyla aşık oldu . Genç büyücü , Orlov gibi asil bir asilzadenin flörtünü reddetmedi ve bir yıl sonra evlendiler. Ancak bu evlilik, Meclis'in yakın akrabalık derecesine sahip kişiler arasında evlilik ilişkilerinin yapılamayacağını öngören yasaya uygun olarak aldığı bir kararla iptal edildi.

Ve burada Catherine cömertlik gösterdi. Meclisin kararını onaylamakla kalmadı , aynı zamanda kontesi elmaslarla süslenmiş portresiyle ödüllendirdi - mahkemenin devlet hanımı ayrımı .

Çağdaşlar , genç Orlova'nın en coşkulu övgülerini esirgemediler . Rus mahkemesinin hayatının yabancı gözlemcilerinden birinin sözleriyle , 18. yüzyılın sonlarının popüler aşklarından biri haline gelen müziğe ayarlananlara atfedilen o, "romantik kontes" idi. şiir:

Dileklerimiz gerçekleşti

başka ne istiyor?

bana sadık kalman için

Karısına aşık olmamak için .

Seninle her kenarım var cennet!

Ve Gavrila Derzhavin, Orlova'ya o kadar yüce dizeler adadı : " Gökten gelen bir güzellik meleşti gibi, yüzünün ve zihninin hoşluğuyla parladı ."

Ne yazık ki , neredeyse bir kitabeydi. Orlovların mutlu evliliği kısa sürdü. Genç prensesin ciğerleri zayıftı ve 1780'den itibaren çift yurtdışında yaşadı , çünkü doktorlar ona iklimi daha ılıman bir iklime değiştirmesini tavsiye etti . Ancak hastalığın tedavi edilemez olduğu ortaya çıktı ve ünlü uzmanların sayısız istişaresine rağmen , 1782'de Ekaterina Orlova-Zovieva Lozan'da veremden öldü .

Grigory Orlov karısından sadece altı ay kurtuldu . Çağdaşlarının sözleriyle "Akılda başladı ", dünyevi günlerini hayatının ellinci yılında mülkü Neskuchnoye'de bitirmek için Moskova'ya döndü . Görgü tanıklarından birinin yazdığı gibi : "Orlov korkunç bir durumda ölüyordu ..."

Özetle, Ekselansları Prens Grigory Grigoryevich Orlov'un pervasız cesareti, doğasının genişliği ve manevi cömertliği ile yaşamı boyunca ancak ruhen tam bir Rus'un deneyimleyebileceği kadarını deneyimlediğini söyleyebiliriz. Tüm ahlaki iniş çıkışları, her şeyde - silah başarılarında, saray entrikalarında, zenginlik, şöhret ve aşta - ilk olma dizginsiz arzusuyla inanılmaz bir insanın inanılmaz bir hayatıydı. Grigory Orlov, Rus devlet tarihine bu şekilde damgasını vurdu ve 18. yüzyılın

efsanevi aşıkları grubuna bu şekilde girdi .

Napolyon I

Gerçek adı Napolione di Buonaparte (d. 1769 - ö. 1821)

Fransız imparatoru, politikacı ve yetenekli askeri lider. Muzaffer savaşlar sayesinde imparatorluğun topraklarını önemli ölçüde genişletti, Batı ve Orta Avrupa eyaletlerinin çoğunu Fransa'ya bağımlı hale getirdi. Sadece halkla ilişkilerde değil , kadınlarla ilişkilerde de otorite gösterdi .

Ne Josephine, ne Avusturya'dan Marie-Louise, ne aktris Weimer, ne Kontes Walewska ve genel olarak Napolyon'un yaşamı boyunca yakınlaştığı kadınların hiçbiri onun üzerinde hiçbir zaman gözle görülür bir etkiye sahip olmadı, sadece olmadı , ama olmadı . Bu boyun eğmez , despotik ve asabi doğayı anlayarak öyleymiş gibi davranma . Muhafız siyasi zihniyetinden dolayı ona kızmadan önce bile ünlü Madame de Staël'e dayanamadı ve tam da ona göre siyasi ilgi bir kadın için , bilginlik ve düşüncelilik iddialarından dolayı aşırı olduğu için ondan nefret etti .

Ve Napolyon'a göre kadınlar için uygunsuz olan bu nitelikleri affedemezdi . Sorgusuz sualsiz itaat ve iradesine boyun eğme, onun için bir kadının var olmadığı en gerekli nitelikler . Evet ve çalkantılı hayatında uzun süre duygular hakkında çok fazla düşünecek ve içten gelen dürtülere boyun eğecek kadar zamanı yoktu .

Gelecekteki Fransız imparatoru, 15 Ağustos 1769'da Korsika şehri Ajaccio'da küçük bir mülk asilzadesi Carlo Maria Buonaparte ve Letizia Ramolino'nun ailesinde doğdu. Bu , Korsika'nın Fransızlar tarafından fethinden üç ay sonra oldu. Aile fakirdi ve birçok çocuğu vardı ve oğullarına kamu pahasına eğitim vermek isteyen baba, Aralık 1778'de iki yaşlıyı - Joseph ve Napolyon - Fransa'ya götürdü.

Autun Koleji'nde kısa bir süre kaldıktan sonra Napolyon, ilk olarak beş yıl kaldığı Brienne askeri okuluna burslu olarak yerleştirildi . Daha sonra 1785'te topçu olarak mezun olduğu Paris Askeri Okulu'nda okudu, teğmen rütbesini aldı ve Lyon yakınlarında konuşlanmış bir alaya gönderildi .

14 Temmuz 1789'da, belirsiz bir topçu subayının kaderini önemli ölçüde değiştiren Bastille'in ele geçirilmesiyle Büyük Fransız Devrimi başladı . Ailesi veya kabilesi olmayan fakir bir teğmen , zeytin tenli bir Korsikalı , yanlış Fransızca yazıp konuşan , ücra bir garnizonda bağlantısız, tanıdiksız ve parasız bitki yetiştiren bir yabancı , sadece beş yıl içinde tuğgeneral ve yakın Sözleşmenin en etkili komiseri olan Augustin Robespierre'nin arkadaşı.

Bir keresinde, 1794 baharında, Napolyon'un ağabeyi onu , kızları Julie ve Desiree'nin çekim merkezi olduğu Marsilya tüccarı Clary'nin evine getirdi . Daha ilk ziyaretlerinden itibaren Napolyon ve Desire ortak bir dil buldular. Sık sık ayrılmak zorunda kalan aşıklar arasında hayatta kalan yazışmalar , karşılıklı duygularının ne kadar hızlı geliştiğini gösteriyor . Mektuplarında kız arkadaşına şunu itiraf etti : " Caziben , karakterin sessizce sevdiğinin kalbini kazandı ." Ama tamamen aşık olan Desiree'nin aksine - " Beni her zaman sev, diğer tüm talihsizlikler benim için hiçbir şey değil!" - Bonaparte başka birçok şeyle meşguldü . Tüm düşünceleri İtalya'da gelecekteki bir savaşa çevrildi . Cumhuriyetin şanını, generallerinin ve dolayısıyla onun şanını artırması gerekiyordu .

Aşıkların sık sık değiş tokuş ettikleri mektuplarda sürekli olarak aşk sözleri ve sadakat güvenceleri yer alıyordu. "Sözlerinizin her birinde kendi duygularımı, düşüncelerimi tanıyorum ... Görüntünüz kalbime kazınmış durumda. Ömür boyu senin," diye yazdı Napolyon. Duyguların değişmezliğine dair bu yeminlerin artık daha sağlam temelleri vardı: 1795 baharında Desiree ve Napolyon resmen gelin ve damat ilan edildi.

Aynı yılın yazında General Bonaparte, Paris'in en etkili siyasi salonlarından biri olan Theresa Tallien'in evinde görüldü. Daha sonra St. Helena'da şunları hatırladı: "O zamanlar Madame Tallien çarpıcı bir şekilde güzeldi; herkes isteyerek ellerini ve mümkün olan her şeyi öptü.

Bonaparte, nişanlısına gönderdiği mesajlarda Madame Tallien'in salonundan küçümseyici ve kayıtsız bir tonda bahsetti, sadece biraz alay ederek Theresa'nın genel olarak tanınan güzelliğini hatırlattı. Ama amaca ulaşıldı. Desiree Clary paniğe kapıldı ve sezgisiyle, damat tarafından bildirilen

tüm haberler arasında en önemlisinin Madame Tallien'den rastgele söz edildiğini fark etti.

Desiree, 1795 kışında, özellikle mektuplar soğumaya başladığından beri nişanlısından daha az posta almaya başladığında boşuna endişelenmedi. Kafası karışmıştı ama çözüm oldukça basitti. Evde Tallien Bonaparte, sık ziyaretçilerinden biriyle tanıştı. Artık ilk genç değildi ve kendi kabulüne göre, güzellik açısından salonun hostesinden daha aşağıydı, ama yine de, ilk bakışta ona çekici göründü.

Bu, Devrim Mahkemesi'nin kararıyla 1794'te başını giyotine dayayan bir generalin dul eşi Viscountess de Beauharnais ile evli olan Marie-Josephine Tachet de la Pagerie idi. Martinik adasından bir Creole , canlı, hızlı hareket ve konuşma, zeki, 32 yıllık hayatında çok şey deneyimlemiş , 19. yüzyılın başında dedikleri gibi , bir "maceracı" - cesurdu. kadın , risk almaya hazır . Her şeye gücü yeten diktatör Barras da dahil olmak üzere birçok sevgilisine kötü diller atfedildi .

, saf Desiree ile karşılaştırıldığında , yeni tanıdık, Bonaparte'a aristokrasinin vücut bulmuş hali olan olağanüstü bir kadın gibi geldi . Dünyevi tecrübesi , özellikle kadınlarla ilgili olarak büyük değildi . Öte yandan Josephine , Napolyon garip görünüyordu, yeterince anlamsız değildi, muhtemelen, onun gözünde yıllarca neredeyse bir çocuk olan bu adamın bir tür içsel konsantrasyonundan korkmuştu .

artık sadece Beauharnais'in dul eşi olarak kalmak mümkün değildi . Josephine'in çocukları vardı - bir oğlu ve bir kızı, büyütülmesi gerekiyordu ve çok sevdiği para en gerekli şeyler için bile yeterli değildi . Devrimci bir generalle evlilik , idam edilmiş bir aristokratın karısı olan onu yeni rejimin zulmüne veya hilekarlığına karşı sağlam bir şekilde güvence altına alırdı.

Josephine doğası gereği aptal değildi ve hayat ona koşullarda hızla gezinmeyi öğretti . Kendisine bu kadar hararetle kapsanan , sabırsız ve hatta tutkusuyla onu biraz korkutan Korsikalı'nın , eski hayranlarının inatla kaçındığı şeye hazır olduğunu - onunla evlenmeye hazır olduğunu anlaması onun için zor değildi . Josephine, yumuşak imalarıyla, muhatabının konuşmalarını sempatik bir şekilde dinleme yeteneğiyle Bonaparte'ı büyüledi. Büyülenmiş bir şekilde, güzel bir metresin asil unvanını ve dünyevi inceliğini memnuniyetle fark etti. Onun için deli oluyordu ve bir an önce evlenmek için acele ediyordu.

Bonaparte , Desiree Clary'ye soğuk, sert bir mektup yazdı. Bu bir mola anlamına geliyordu ve darbenin gücünü bir şekilde yumuşatmayı hiç umursamadı . Napolyon, hafif bir yürekle ağlayarak bıraktığı bu gösterişsiz, saf Marsilya taşralısının bir süre sonra İsveç ve Norveç kraliçesi olacağını ve tahtta ondan daha uzun yaşayacağını o zaman hayal bile edemezdi. Karısını ve oğlunu kaybetmiş, hayatını okyanusta kaybolmuş bir adada tutsak olarak yaşadığında , Stockholm Kraliyet Sarayı'ndaki ilk gelini hanedanın atası oldu ve şimdi İsveç'te hüküm sürüyor .

Bonaparte , onun fikrini hesaba katmaya alışkın olmasına rağmen , annesinin hoşnutsuzluğunu da ihmal etti . Kimseyi ve hiçbir şeyi dinlemedi . 8 Mart 1796'da Madame Beauharnais'in Chanterin Caddesi'ndeki malikanesinde Josephine ile evliliğini kaydettirdi . Dahası, evlilik sözleşmeleri kasıtlı yanlışlıklarla doluydu: Bonaparte'tan altı yaş büyük olan karısının hatırına , "gençlerin" doğum yılları yanlış belirtilmişti : Napolyon kendisine iki yıl ekledi , Josephine dört çıkardı, ve fark ortadan kalktı.

Ancak Napolyon , kendisini esir alan kadına karşı duyduğu güçlü duyguya tamamen kapılmasına rağmen , önündeki sınavı bir an bile unutmadı . İlk kez ordunun komutasına emanet edildi: kazanmak ya da ölmek - orta yol olamazdı. Düğünden üç gün sonra, zaten güneşe , Fransız ordusunun bulunduğu yere koşuyordu.

Bonaparte'ın tüm İtalyan kampanyasını Josephine'den zihinsel olarak ayrılmadan yürüttüğü belirtilmelidir . Sık mektuplarda , kendisine gelmesi için yalvarmaktan asla vazgeçmedi . Tutkulu aşk hezeyanlarıyla dolu bu mesajlar, karısına karşı dizginlenemeyen şehvetli aşka tanıklık ediyor. Kıskançtı , sadakatsizliğinden acı bir şekilde şüpheleniyordu , tekrar tekrar öpücükleri ve okşamaları hatırladı .

Josephine tek bir tesadüfi entrikayı reddetmedi ve kocasına yalnızca eğlenme arzusuyla gitti, ancak hiçbir şekilde özlem ve sevgiyle yönlendirilmedi . Ek olarak, Bonaparte'ın gürültülü zaferleri, adının popülaritesi , Rehberin ona bağımlılığı - tüm bunlar onu Napolyon'un yükselişine ve yaklaşan parlak geleceğe inandırdı . İtalya'yı dolaştı , hediyeler yağmuruna tutuldu , genç memurlar onu dikkatle çevreledi .

Napolyon'un İtalya'dan dönüşü Parisliler tarafından coşkuyla karşılandı . Kampanyanın başarısı ve dolayısıyla hemen tahmin edemediği kocasının başarısı şimdi Josephine'e ilham verdi. Duruşunda, kendini taşıma biçiminde görkemli bir şey vardı . Hüküm sürmek için doğmuş gibiydi. Bonaparte gurur duydu ve bundan hoşlandı. Hâlâ karısının büyüğü altındaydı , onun üzerindeki gücü büyüktü . Bununla birlikte, o da alınmadı , sürekli olarak yoğun bir hayran ve hayran çemberi ile çevriliydi : herkes Fransa'nın en ünlü kişisiyle tanıştırmaya çalıştı .

İtalyan seferi zaferle sona erdi ve Buona-Parte , Korsika ruhunu ortadan kaldırmak için ad ve soyadındaki fazladan harfleri hemen kaldırdı . Şimdi hayalleri Fransa'ya ve orada, görüyorsunuz, tüm dünyaya hakim olmaya uzanıyordu .

İnce bir siyasi hesapla yarı fantastik bir planın birleşimi, Napolyon'un kafasında uzak Mısır'a bir sefer için bir plan oluşturdu . Bir yıldan fazla bir süre önce gitti ve Josephine hiç vakit kaybetmedi . " İtalyan" ordusundan , sevgilisi ve görevler için memuru olan bir kurmay subayı Hippolyte Charles'ı Paris'e getirdi . Ayrıca, tüm Paris'in bahsettiği , sürekli değişen romantik eğlenceler vardı .

Suriye seferinin en başında , Fransa'da kalan karısının hilelerini ve değersiz davranışlarını öğrendi . Charles ve dedikodularla çoğalan uzun bir sıradan aşıklar listesi hakkındaki söylentiler , Bonaparte'ın kibri için dayanılmazdı. Öfkesi sınırsızdı: Dün en pahalısı olan isme küfürler yağdırdı, askerlerin hakaretlerini yağdırdı.

Josephine'e borçlu kalmamak için subaylardan birinin genç karısı Pauline Fouret ile arkadaş oldu . İnce, çocuksu bir yapıya sahip, erkek kıyafetleri giyerek herkesi aldatmayı ve bir kampanyada kocasını takip etmeyi başardı . Ne yazık ki, kocasına olan takdire şayan bağlılığı çok güçlü değildi: Kur yapmasıyla onu pohpohlayan Napolyon'a karşı koyamadı . Polina'nın kocası olan teğmen, istenmeyen komplikasyonları önlemek için Fransa'ya acil bir görev verildi. Ancak Mısır kıyılarından yola çıktığı gemi İngilizler tarafından durduruldu . Biri Teğmen Fouret hariç tüm mahkumları tutukladılar . Tüm öngörülerini ile onu Kahire'ye geri göndermek için acele ettiler .

gelen aldatılan koca her şeyi öğrendi. Çift boşandı, olay bitmişti . Ama Pauline Bonaparte'ın dediği gibi bu "küçük aptal" kendi başına onu pek ilgilendirmiyordu . Ayrıca , Fransa'dan binlerce mil uzakta olan Josephine'i nasıl cezalandırabilirdi ? Bu yüzden eşinden başka kimseye bahsetmedi . Evet ve neden? Bir askerin görevi, kişisel deneyimlerini bir kenara bırakarak ona ilerlemesini emretti .

Napolyon , Mısır'dan Paris'e Ekim 1799'da geldi . Uzun ve zor bir açıklama vardı, karısının tövbekar vaatleri . Elbette, onu aldatan kadından ayrılma arzusunda samimiydi ama yine de onu seviyordu ve dahası, konumunda boşanma davasının istenmeyen olduğunu açıkça anlamıştı . Karısının onu aldattığı dedikodularına yemek yedirmek, parlak bir gelecekte vazgeçmek demekti . Parisliler için, özellikle de Parisliler için bu , kaybedilmiş bir savaştan daha kötü olurdu . Napolyon sonunda Josephine ile barıştı . Cumhuriyetin ilk konsolosu , sıkı bir şekilde Fransız tacına giden kişisel işlerin yeniden düzenlenmesine bağlı değildi .

Artık Josephine'in tüm çabaları , Tuileries Sarayı'nın lüksü, zenginliği ve ihtişamının Avrupa monarşilerinin tüm saraylarını gölgede bırakmasını sağlamaya yönelikti . Şimdi burada bir mahkeme oluşturuldu - ilk konsolosun mahkemesi. Napolyon Bonapart'ın doğum günü ulusal bayram ilan edildi. Madame Bonaparte'a dört nedime atandı , elbette hepsi eski aristokrat ailelerden alındı . "Vatandaş" ve "vatandaş" kelimelerinin yerine "madam" ve "mösyö" adresleri geri döndü. Ve artık vatandaş Bonapart değil, Napolyon'du. Duyulmamış: sadece krallar isimleriyle anılır ve bu düzenbaz cumhuriyette oynuyor , ama kendisi yeni bir hanedan kurdu !

Karısının tüm zayıflıkları ve eksiklikleri Bonaparte için aşikar hale geldi . Yine de ona sonsuz bağlıydı, onun üzerinde bir tür gücü vardı . Bu yaşlanan Creole hala cazibesini, kadınlığını ve zarafetini koruyordu ; insanları kazanmak için özel bir yeteneği vardı. Fransa'nın First Lady'si rolüyle , sanki çocukluğundan beri alışmış gibi, kolayca ve kendinden emin bir şekilde başa çıktı . Zekiydi, her

şeyi çabucak kavradı, yumuşaklığı Bonaparte'ın açısallığı ve keskinliğiyle o kadar zıttı ki. Tüm zor oyunlarında en yetenekli, en güvenilir müttefiki ve arkadaşıydı .

Ve aniden, en önemli ve hassas görevi çözerken , Josephine ona karşı çıktı . Karısı, adı ne olursa olsun , Bonaparte'ın monarşisine karşıydı . Gündüleri temelde herhangi bir siyasi hesaplamadan uzaktı : daha fazla çocuğu olamazdı , Napolyon'un varisi olmayacaktı ve bu nedenle boşanma kaçınılmazdı. Açıkçası, bu argümanlar kamuoyu tartışması için sunulmadı .

Bonaparte'ın ünü ne kadar çok yayılırsa, gücü ve bundan kaynaklanan onur ve zenginlik o kadar çok ileri sürüldü, Josephine Napolyon'un karısı unvanına o kadar çok sarıldı . Artık onu sevmemesine rağmen, her yıl onu daha fazla aldattı . Rollerini değiştirdiler: Bir zamanlar Napolyon'a çok eziyet eden Josephine'in kayıtsızlığının yerini dizginsiz tutku ve yaşlanan bir kadının kıskançlık sahneleri aldı. Bir erkek çocuk doğuran birçok favoriden birinin onun yerini alacağından özellikle korkuyordu .

, 1802'de ayrılamadığı ve ayrılmak istemediği Josephine'i yatıştırmayı başardı . Ona gereken tüm güvenceleri verdi ve onu tamamen rahatlatmak için kızı Hortense'yi küçük kardeşi Louis ile evlendirmeyi ve ardından bu birliktelikten çocukları evlat edinmeyi teklif etti . Tarafların karşılıklı eğilimleri dışında her şeyin dikkate alındığı, siyasi bir evliliğin ustaca düşünülmüş bir versiyonuydu . Hortense ve Louis'in evliliği mutsuzdu ve çift kısa süre sonra ayrıldı. Ancak bu daha sonra oldu , ancak şimdilik Bonaparte, karısının planlarına karşı direnişinin üstesinden gelmeyi başardı .

Mayıs 1804'te Senato'nun bir kararnamesi ile "Cumhuriyet hükümeti , Fransız İmparatoru unvanını alacak olan İmparator'a emanet edildi ." Bu olaydan sonra basılan gümüş paraların üzerinde "Fransız Cumhuriyeti. İmparator I. Napolyon Josephine imparatoriçe oldu , Joseph ve Louis kardeşler imparatorluk evinin prensleri oldular . Artık kendi saraylarına ve avlularına güveniyorlardı.

Bu sırada Napolyon, Josephine'den giderek daha fazla uzaklaşmaya devam etti ve yeni yapılan Fransa imparatorunu reddedemeyen çok sayıda metresin eşliğinde teselli buldu . Vekil , 15 yıldır efendisinin yanında olan en yakın arkadaşı ve yardımcısı General Duroc'du . Metresleri toplayıp şahsen imparatorun Tuileries'deki çalışma odasının yanında bulunan yatak odasına teslim eden oydu . Rastgele, geçici bağlantılara ek olarak , Napolyon'un daha uzun vadeli bağları da vardı. Aktris "Matmazel Georges" (Marguerite Weimer) ve 1806'da ondan bir oğul doğuran baş nedime Eleanor Denuel ile yaptığı romanlar geniş çapta tanıtıldı.

Varşova kışı sonsuza dek Napolyon'un anısına kaldı. Uçsuz bucaksız ormanların arasından kıvrılan viskoz yollardaki zorlu geçişlerden sonra , ışıkla dolu oturma odaları, polonez sesleri , Polonyalılar için doğal Fransızca konuşma, hayranlık, coşkulu beklentiler. Bu kısa kışta , Polonyalı

yaşlı bir kontun 19 yaşındaki karısı Maria Walewska onun kaderine girdi . Ve 38 yaşındaki Napolyon, imparator olduğu için değil , kendi iyiliği için sevebileceğini hissetti .

Radziwill Sarayı'nda onuruna verilen bir baloda Bonaparte, Valevsky'ye her türlü ilgi işaretini gösterdi. Ve balodan sonra muhteşem bir buket çiçeğe iliştilmiş kısa bir notla ona şunları yazdı : “Senden başka kimseyi görmedim , senden başka kimseye hayran değilim, kimse senden daha çekici olamaz. Sabırsız şevki ancak hızlı bir tepki yatıştırabilir . N.”

kafasını karıştıran Napolyon'u reddetti . Bu ona daha önce hiç olmamıştı . Kendini ilk kez aşık olan bir teğmen gibi hissetti . Odasında çürüyen aşk notları gönderdi , ancak gururlu Polonyalı kadın kararlıydı. Sonunda, Prens Poniatowski ve eski Polonyalı soyluların baskısı altında , Maria pes etti ve imparatorla bir akşam yemeğinde kocasıyla birlikte bulunmayı kabul etti .

Buz kırıldı - aşk kazandı. Karşılıklı oldu , Napolyon'un duygularının samimiyeti ve şevki ona aktarıldı . Mary artık Napolyon'suz, onsuz olduğu kadar zordu. Neredeyse ayrılmıyorlardı , ondan ayrılır ayrılmaz ona bir not gönderdi : “ Benim için ne kadar değerli olduğunu sana söyleme ihtiyacı hissediyorum ... Maria, seni nasıl sevdiğimi ve bunun ne kadar hoş olduğunu düşün. duygularımı paylaştığın için.” Sıradan bir "kamp olayı" değildi, ertesi gün unutulmuş sıradan bir ilişki değildi; imparatoru ele geçiren ve onun uğruna dünyadaki her şeyi unutturan aşktı.

Operasyon sahasından gelen haberler de özel ilgi gerektiriyordu. Metresinden bahsettiği gibi "Polonyalı karısı" ile iki kez askere gitti.

gerekli. Napolyon bahara kadar Varşova'da kalmayı umuyordu, ancak 20 Ocak'ta aceleyle askerlere gitti ve Mary'yi terk etti.

Napolyon ve Walewska arasındaki ikinci görüşme Ekim 1809'da Viyana'da gerçekleşti. Bundan önce, onu görmek isteyip istemediğini sorduğu mektubu geldi . Napolyon , ona tam bağlılığı ve sevgisi konusunda güvence vererek, mümkün olan en kısa sürede gelmesini isteyen bir cevap gönderdi . Maria Valevskaya geldi. Bir akşam ondan bir çocuk beklediğini itiraf etti .

Napolyon ilk başta mutluydu. Bir süreliğine, bunun hanedanın halefi olan imparatorluk tacının gelecekteki varisi olduğuna bile karar verdi . Ancak mutluluk kısa sürdü. Aniden küçük, boş düşünceler geldi. Tahtın varisi , yabancı bir Polonyalı kontesin oğlu - Fransız halkı bunu kabul edecek mi ? Bu , Fransız iktidarının duygularını incitmez mi ? Bu şüphelerin mantığı, Napolyon'u kibrine ve zaten tanıdık düşüncesine geri döndürdü : yalnızca en eski Avrupa emperyal hanedanlarının prensesi, iktidarının ve tahtının varisinin annesi olabilir .

Walewska'ya alelacele, neredeyse soğuk bir şekilde vedalaşarak acil devlet meselelerinin onun

Paris'e dönmesini gerektirdiğini açıkladı . Gelecek hakkında tek söz söylenmedi .

Kısa süre sonra , İkinci İmparatorluğun Dışişleri Bakanı Kont Walevsky adıyla tarihe geçen Mary'nin bir oğlu doğdu . Sonra adı birçok kişinin ağzındaydı . Hatta diğerleri bunun zafer merdivenindeki yükselişin başlangıcı olduğunu bile tahmin ettiler. Ancak büyük imparatorun yeğeni olan Napolyon III , hanedanın kurucusunun doğrudan oğlunun başarısını teşvik etme eğiliminde değildi . Kont Walewski kenara çekilmek zorunda kaldı . Küçük mahkeme soylularının kalabalığı arasında kayboldu ve 1868'de öldü.

Paris'e dönen Napolyon, hem oğlunu hem de son zamanlarda düşündüğü gibi onsuz hayatın olamayacağı kadını hemen unuttu . Görünüşe göre , duygusallığa ve affedilmez bir zayıflığa yenik düşmediği için bile memnundu . İmparatorluğun inşasını en ünlü monarşilerden muhteşem bir kişiyle parlak bir evlilikle taçlandırmanın zamanı gelmişti.

1808'de Napolyon, Talleyrand'a Josephine'den boşanacağını Rus Çarının dikkatine sunması talimatını verdi ve " imparatorun işlerini ve hanedanını yeni bir evlilikle güçlendirmek için Büyük Düşeslerden birinin elini istedi. Birlik." Evlenebilecek yaştaki tek kişi olan Büyük Düşes Catherine, Fransız İmparatoriçesi olmaya karşı değildi, ancak İskender , sevgili kız kardeşini Minotaur tarafından yutulması için asla kabul etmezdim . Rus Büyük Düşesi'nin Napolyon'un yatağındaki sürtük Josephine'in yerini alacağı düşüncesi onu kızdırdı. Bu nedenle, aceleyle Catherine'i küçük bir Alman prensi olan Oldenburg Dükü ile nişanladı.

Viyana mahkemesi, aksine, Talleyrand'ın aynı ipuçlarına hemen yanıt verdi. Ve pek güzel olmayan Avusturyalı Marie-Louise'nin soyağacı , Fransız tarafına oldukça yakıştı .

Josephine son zamanlarda işlerin bir ara vermek üzere olduğunu fark etmişti ama yine de her ikisi için de kesin bir açıklama yapmak çok zordu. Napolyon , resmi nitelikteki birçok engelin üstesinden gelmek zorunda kaldı . Yasal boşanma eylemini gerçekleştirmek için, yalnızca kendisinin oluşturduğu anayasa yasalarını değil , aynı zamanda kilise yasalarını da ihlal etmek zorunda kaldı .

Saint-Cloud'da resmi bir nikah töreni yapıldı ve ertesi gün Louvre'da bir kilise töreni düzenlendi. Paris'te ve imparatorluğun her yerinde büyük kutlamalar yapıldı, ancak ne halk, ne ordu, ne de itaatkar seçkinler her konuda bu evliliği onaylamadı . Habsburg Evi'nden bir prenses olan "Avusturyalı" yine Fransız İmparatoriçesi oldu . Marie Antoinette idam edilerek on beş yıl sonra neredeyse aynı adı taşıyan yeğeni Fransız tahtına mı çıktı ? Bu evlilikte Fransız ulusunu rahatsız eden bir şeyler vardı.

Siyasi olarak, "Avusturya evliliği " Napolyon'un güvendiği avantajları vermedi ve veremezdi . Hanedanın prestijini ne ülke içinde ne de ülke dışında güçlendirmede . Görünüşe göre Napolyon ilk

başta hayatında çok şey değiştiren yeni bir duruma kapılmıştı . Belki de, yaşlanmaya başlayan genç bir kızla evlenmiş olan Napolyon bile gençleşmiş gibi hissetti .

Ama uzun sürmedi . Marie Louise , kocasına kesinlikle kayıtsızdı. Gereksinimlerini sorgusuz sualsiz yerine getirdi , vicdanlı bir şekilde evlilik görevlerini yerine getirdi. Ama sadece _ Mart 1811'de, Roma kralının tahtını alan Napolyon'un bir oğlunu doğurdu . İmparatorun düşüşüne daha sonra kayıtsız kalması ve önemsiz bir Neiperg'e ihanet etmesi elbette tesadüfi değildi: bu, bir çıkar evliliğinin devamıydı . Gürültülü bir düğünden ve hatta mutlu bir babalıktan sonra, Napolyon kendini eskisinden daha da yalnız hissetti .

Bonaparte'ın düşüşü , Nisan 1814'te, Rus seferindeki yenilgisinin ardından , imparator unvanını koruyan ve ona ömür boyu Elba adasını veren bir antlaşma imzaladığında gerçekleşti. Orada hemen gitti.

Ancak Napolyon memnun değildi: Fontainebleau'daki antlaşma kapsamında üstlenilen yükümlülükler yerine getirilmedi . Karısı Marie-Louise'den ve oğlundan ayrılmıştı. Paris'te gelecekteki II . Napolyon'dan korkuyorlardı ve Bonaparte hanedanının halefinin tahta çıkmasını imkansız kılmak için Fransız imparatorunun oğlunun Avusturyalı bir prense dönüştürülmesine karar verildi. Babasının yerini , gelecekteki Reichstadt Dükü'nün sarayında büyüdüğü büyükbabası İmparator Franz alacaktı.

Mayıs 1814'ün sonunda Josephine 51 yaşında öldü. Bu arada, Napolyon sadece 51 yıl yaşadı . Daha sonra eski imparator , onu tedavi eden doktora neyin hasta olduğunu, ölüm sebebinin ne olduğunu sorduğunda , "Yazıklar olsun, endişe, endişe senin için" diye cevap verdi.

Ancak büyük askeri lider, devlet adamı, olağanüstü kader adamı Napolyon Bonapart, bir askeri darbe sonucu başarısız bir şekilde yeniden iktidara gelme girişiminin ardından nihayet Temmuz 1815'te tarihi sahneden ayrıldı. Bundan altı yıl sonra, okyanusta kaybolan kayalık St. Helena adasında , ihtişamını geride bırakmış bir adamın hayatı hâlâ titriyordu . Yavaş yavaş ölüme mahkûm bir mahkumun aylarca süren ıstırapıydı bu . 5 Mayıs 1821'de yapayalnız öldü.

1777'de doğdu - 1825'te öldü)

1801'den beri Rus imparatoru

En çekici taçlı aşıklardan biri.

Saltanatın parlaklığına ve parlaklığına göre, Rus İmparatoru I. İskender, Peter I ve Catherine II'nin doğrudan varisiydi. Başka şekillerde, onlardan başka koşullarda ama aynı ölçekte Rus devletini genişletmeyi, güçlendirmeyi ve yüceltmeyi başardı. Saltanatının başında, İskender evrensel olarak sevilen bir hükümdardı. Ansiklopedizmi, hümanizmi ve ayrıca 18. yüzyıldan kalma hoş bir görgü inceliğini benimseyen büyüleyici bir gülümsemeye sahip yakışıklı bir genç adam, nasıl olduğunu biliyordu ve büyülemek istedi. Tarih ona böyle bir şans verdi. Napolyon savaşlarında kazanılan parlak zaferler sayesinde, Rusya aniden yarı Asya krallığından Avrupa güçlerinin en güçlüsüne dönüştü ve hükümdarı, Tüm Rusya'nın İmparatoru İskender, Napolyon'un galibi olarak kabul edildi. O zamanlar bazen pohpohlayıcı, bazen samimi olan ne tür övgü dolu lakaplar ona yağdırmadı: Kutsanmış Agamemnon, Rusya'nın tanrısı, Kralların Kralı.

Ancak tüm bu övgüler ve dalkavuklar, İskender'in tamamen çelişkilerden oluşan doğasını anlamakta zorlandılar. Gerçeği özlüyordu ve nasıl samimi olunacağını bilmiyordu. Şiddetten nefret etti ve babasının parçalanmış cesedinin üzerinden geçerek tahta çıktı. Halkın aydınlanmasını hayal etti ve

kraliyet büyükannesinden bile "Nazik, hayırsever, şefkatli ve liberal olun" kuralını aldı ve hayatının sonunda tüm liberallerin nefret ettiği Arakcheev'e tam hareket özgürlüğü verdi. Rusya.

İskender, gençliğinde Rusya'nın koruyucu meleği olma cazibesine kapıldı: köylülere özgürleştirmek, tebaanın kanun önünde eşitliğini sağlamak. Daha sonra, Hristiyan emirlerini uygulayacak bir milletler kardeşliği yaratmaya çalışarak Avrupa'nın koruyucu meleği olmaya bile başladı. Ve iç siyasette askeri yerleşim yerleri ve dış siyasette sembolü olan zalim bir yönetimle sonuçlandı - Avrupa'da kurulan düzene karşı her türlü direnişi bastırmak için bir araçla sonuçlanan Kutsal İttifak.

İskender aşkta aynıydı - çelişkili, kararsız, narsist ve aynı zamanda alışılmadık derecede çekici ve çekici.

Rus Çarının karakter özellikleri, özellikle "narsisizm" olarak adlandırılan, büyükannesi II. Catherine'in çocuk üzerindeki sınırsız etkisi nedeniyle oluşmuştur. Catherine'in hayatı boyunca nefret ettiği oğlu Pavel'in doğumunda içinde uyanmayan annelik içgüdü, ilk yakışıklı torunu doğduğunda beklenmedik bir güçle uyanı. Bu gecikmiş anne şefkati patlaması onu memnun etti ve İmparatoriçe tüm düşünce ve duygularını yeni doğan bebeğe odakladı. Ebe sadece uzaktan annesine, ilk oğlu Büyük Düşes Maria Feodorovna'yı gösterdi, ardından Catherine onu ele geçirdi ve odasına götürdü ve o zamandan beri, ölümüne kadar annesinin neredeyse izin vermedi. oğlunu gör Büyük İskender kadar büyük ve Aleksandr Nevsky kadar kutsal olması için büyükannesinin isteği üzerine ona İskender adı da verildi.

Torununu dadılara, eğitimcilere, mürebbiyelere ve öğretmenlere emanet eden Catherine, yine de eğitiminin baş gözetmeni Adjutant General N. I. Saltykov'u yedi bölüm halinde "Torunların yetiştirilmesi için El Kitabı" nı derledi. İçinde fiziksel ve ahlaki sağlığın önemini, ruhun büyüklüğünü ve kibar tavırları kanıtladı. Bu görüşlerde orijinal hiçbir şey olmamasına rağmen, Catherine verdiği talimattan çok gurur duydu, ondan düzinelerce kopya yapılmasını emretti ve iyiliğini hak edenlere verdi.

İskender'deki olgunluk belirtileri zaten 14 yaşında ortaya çıktı. Bu, günlüğüne şunları kaydeden öğretmen Protasov tarafından kanıtlanıyor: "Bir süredir, Alexander Pavlovich'te hem konuşmalarda hem de uykulu rüyalarda, güzel kadınlarla sık sohbetler olarak çoğalan güçlü fiziksel arzular fark edildi." Ayrıca akıl hocası, öğrencisinde dikkatsizlik, dikkatsizlik ve zevk için susuzluk gibi özellikler fark etti. Ancak Alexander, gündüz tanıştığı güzel kadınları gece rüyasında ne kadar görse de, onlara olan fiziksel çekim henüz uyanmamıştı. Yeterince hayali vardı.

Torununun ergenlik çağının uzayacağından endişelenen Catherine, 15 yaşında bir erkek çocukla

evlenmeye karar verdi. İskender'e yalnızca evlilikle gerçek olgunluğun geleceğini düşündü. Seçim Baden Princess Louise'e düştü. Ekim 1792'de on üç yaşındaki Louise, gelin için St. Petersburg'a geldi. Catherine ilk bakışta genç prensesin yarı çocuksu zarafetini ve çekiciliğini takdir etti. İmparatoriçe'nin çevresi de onun hayranlığını paylaştı. Saraydaki hanımlardan biri, Büyük Dük'ün seçtiği kişiyi şöyle tarif etti: "İnce bir vücudu, küllü saçları, bukleler halinde omuzlarına dökülen, gül yapraklarından bir derisi, büyüleyici bir ağzı var. Siyah kirpiklerle çerçevelenmiş, kara kaşlarının altından sana bakan mavi, badem şeklindeki gözlerinin yumuşak ve ruhani bakışında tarif edilemeyecek kadar çekici ve heyecan verici bir şey var.

Böylece gençler çalışmaya, yakından bakmaya ve birbirlerini değerlendirmeye başladı. Sonunda, utangaçlığın üstesinden gelmekte güçlük çeken İskender, gelini takdir eden sözler yazdı; ona aynı ruhla cevap verdi. Ve Catherine, "hiç bu kadar uygun bir çift olmamıştı, gün kadar güzeller, zarafet ve zeka dolu" diyen gençlerden etkilendi. İskender'i "harika, yakışıklı ve kibar" bulan büyükanne, onu pohpohlamadı. Çağdaşlarının oybirliğiyle görüşüne göre, genç varis, ender bir tavır zarafeti, uzun boylu, ince bir figür, ince, asil yüz hatları ve büyüleyici bir gülümseme ile ayırt edildi.

Mayıs 1793'te prenses Ortodoks ayinine göre vaftiz edildi ve Protestan adı Louise, Rus Elizaveta Alekseevna ile değiştirildi. Ve on altı yaşındaki İskender ile on dört yaşındaki Elizabeth'in düğünü üç ay sonra, 28 Eylül'de Kışlık Saray'ın büyük kilisesinde gerçekleşti.

Evliliğe giren İskender birdenbire kendini tamamen özgür hissetti. Ona, eş olduktan sonra, zorunlu derslerle eğitimcilere bağımlılığı ile inandığı gibi hayatı yalnızca zevklere adanmış bir yetişkinin konumu arasındaki görünmez çizgiyi aşmış gibi geldi. Büyük Dük tamamen tembelleşti: tuvaletler, gevezelik, oyunlar onu tarih, hukuk veya siyaset üzerine sıkıcı çalışma sayfalarından çok daha fazla cezbetti.

İskender'in gençlik narsisizmi, kelimenin tam anlamıyla saray mensuplarının her taraftan kendisine yağan coşkulu övgülerinden çiçek açtı. Aynı Protasov acı bir şekilde şunları kaydetti: "Alexander Pavlovich'in davranışı beklentilerimi karşılamadı. Çocukça önemsiz şeylere ve hatta askerlere daha çok sarıldı, kardeşini taklit etti, ofisinde hizmetkarlarla çok müstehcen bir şekilde durmadan şakalar yaptı. Bütün bu müstehcenlikler, yıllarına benzer, ancak durumuna değil, karısının şahidiydi.

Protasov boşuna üzülmeydi. Çok erken evlenen, neredeyse bir genç olan İskender, ne karısını tatmin edebiliyor ne de eğlenebiliyordu. Romantik ve utangaç olan o, okşamalarına hiç cevap veremedi. Ek olarak, geleceğin imparatoru hiçbir zaman tutkulu bir mizaca sahip olmadı, çünkü kendine fazlasıyla aşıktı. Ve eğer isteyerek diğer kadınların arkadaşlığını ararsa, o zaman sadece onların hayranlık uyandıran gözlerinde, bir aynada olduğu gibi, karşı konulmazlığına tekrar tekrar ikna

olmak için kendine hayran olmak için. Bunun ötesinde, flörtü gitmedi. Karısına döndüğünde, onun nazik, zarif, zeki ve iyi eğitilmiş olduğunu itiraf etti. Sorun, erdemlerinin onu baştan çıkarmaması, aksine soğutmasıydı.

Catherine II'nin ölümünden sonra Paul I tahta çıktı, ancak herkes imparatoriçenin İskender'i tahtın varisi olarak görmek istediğini biliyordu. Tiksintiyi bastıran Büyük Dük, birçok küçük görevini yerine getirmeyi kabul ederek babasının iradesine boyun eğmek zorunda kaldı. Hizmetle meşgul, neredeyse tüm zamanını evin dışında geçirdi, bitkin, yorgun, karısına beklediği şefkati ve ilgiyi göstermeden saraya döndü. Bu nedenle, özel olarak yapılan nadir toplantılar, hem acı hem de hayal kırıklığı bıraktı.

Elizabeth gerçek erkek aşkını, evliliğinin ilk günlerinde hayalini kurduğu ve yakışıklı kocasından hiç görmediği heyecan verici tutkuyu özlüyordu. Uzun sürmedi: İskender'in en iyi arkadaşı, baştan çıkarıcı Prens Adam Czartoryski, terk edilmiş karısının tesellisi oldu. İşin garibi, bu aşk ilişkisi yalnızca İskender'in kendisini eğlendirdi ve karısının aşk şakalarına göz yummakla kalmadı, aşıkların yakınlaşmasına bile yardımcı oldu. Üç yıl boyunca Büyük Dük, bir yabancının hoşgörüsüyle bu aşk hikayesinin iniş çıkışlarını izledi.

İskender, tüm mahkemenin hakkında dedikodu yaptığı karısının sadakatsizliğine gerçekten kayıtsız mıydı yoksa Elizabeth'i en sevdiği kişiyle paylaşmaktan sapkın bir zevk mi aldı? Büyük olasılıkla, karısına ihanet, onu evlilik görevinden kurtardı ve henüz bu özgürlüğü kullanmasa da, ona sevindi.

18 Mayıs 1799'da Elizabeth, Mary adında siyah saçlı ve kara gözlü bir kız çocuğu dünyaya getirdi. Bebeğin görünüşü, saraylıların düpedüz övünmesine neden oldu. Üstelik vaftiz töreni sırasında İmparator Paul, kendisine yenidoğanı gösteren Kontes Diven'e dönerek kuru bir şekilde şunları söyledi: "Hanımefendi, sarışın bir eşin ve sarışın bir kocanın esmer bir çocuğu olabileceğine inanıyor musunuz?" Kontes bir an için kafası karışmış bir şekilde cevap verdi: "Efendim, Tanrı her şeye kadirdir."

Sonunda kendini tehlikeye atan Adam Czartoryski'nin Rusya'daki kariyeri bitmişti. Paul'ün emriyle Sardinya'ya diplomatik bir göreve gitti. Ve sevgilisinin ayrılmasından kısa bir süre sonra Elizabeth yeni bir darbe aldı: minik kızı öldü. İskender de kendini kaybolmuş hissetti, ama daha çok bir çocuğun ölümünden çok Adam Czartoryski'den ayrıldığı için.

Aslında, Alexander ve Elizabeth uzun zamandır birbirlerinden hoşlanmıyorlar. Artık birbirlerine sevgiyle değil, dostlukla, ortak çıkarlarla ve karşılıklı güvenle bağlıydılar.

1801'de tahta çıkış, yalnızca İskender'in sosyal konumunu değil, kişisel yaşamını da kökten

değiştirdi. Ancak şimdi halk arasında ne kadar popüler olduğunu ve kadınlar da dahil olmak üzere kendisine yakın olanları nasıl memnun edeceğini bildiğini anladı.

Moskova'daki taç giyme töreni kutlamaları sırasında, ata binerken, insan kalabalığının arasından yavaşça hareket ederken, insanlar dizlerinin üzerine çöktüler, haç çıkardılar, botlarını öptüler ve yeni hükümdara "Çar-babamız", "Kırmızı güneşimiz" diye seslendiler. ... Şehrin en soylu aileleri, kralın onuruna, imparatorluk çiftine karşı saygılı zevklerini ve sadık duygularını ifade ettikleri şenlikli resepsiyonlar düzenlediler. Herkes oybirliğiyle İşkender'in uzun boylu, görkemli figürüne, güzelliğine, sade ve zarif tavırlarına hayran kaldı. Toplar bir hafta boyunca durmadı. Bacaklardaki ne yorgunluk ne de ağır Moskova güzellerini tutamazdı ve gerçek bir "mor taşıyan melek" olan yirmi dört yaşındaki çarın etrafında yuvarlak bir dansla döndüler.

Alexander, ailesinin tüm üyelerine, özellikle de annesine karşı her zaman son derece nazikti. Ve imparator olduğuanda karısına karşı tavrını değiştirerek ona daha fazla saygı ve ilgi gösterdi. Doğru, aşk maceralarına olan ilgisini kaybetmedi. İki arkadaşının - Stroganov ve Kochubey'in eşlerine kur yaptı, Fransız şarkıcı Mademoiselle Chevalier ile kısa süreli bir ilişki kurdu; başka bir Fransız aktris Matmazel Georges'un cazibesine yenik düştü; Madame de Bacharach, Madame de Kremmer, Madame de Severin ve Madame de Schwartz'a tesadüfen aşık oldular ve kocaları, eşlerinin Çar'la olan aşk oyunlarını görmezden geldi.

Üstüne üstlük, İşkender güzel kız kardeşi Ekaterina Pavlovna'ya en azından belirsiz bir tutkuyla itiraf etti. Özel olarak ihale toplantılarında erkek ve kız kardeş hangi sırada durdu? Mektuplardan bu anlaşılıyor. Örneğin, randevularından birinin ardından İşkender ona şöyle yazdı: "Elveda, gözlerimin büyüşü, kalbimin hanımı, yüzyılın meşalesi, doğanın mucizesi." Ve başka bir zaman: "Sevgili burnun ne yapıyor? Ona sarılıp öptüğüm için çok mutluyum.", "Eğer deliysen, o zaman en güzeli! Senin için deli oluyorum.", "Mutluluğum için senin sevgin gerekli, çünkü sen tüm dünyadaki en güzel varlıksın.", "Seni delice seviyorum!.. Seni görünce sahip olmuş bir adam gibi seviniyorum. . Sana deli gibi koşuyorum, umarım geri kalanını senin şefkatli kucaklamanda yaşarım.

Ancak bu ensest hobisi İşkender için yeterli değildir. Bütün kadınların kalbini ateşe vermeyi özlüyordu. Arkadaşlarından birine, "Aşk oyununun zevklerini anlamıyorsun," diye öğretti. "Hep çok ileri gidiyorsun." Ve sonra, kendisinin "çok ileri gittiği" an gelir, 1802'de en zengin haysiyetin eşi Maria Naryshkina'ya, Majesteleri Dmitry Naryshkin'in Baş Jägermeister'ına aşık olur.

Genel görüşe göre, Polonyalı prens Svyatopolk-Chetvertinsky'nin kızı Maria Antonovna Naryshkina, tüm saray güzelliklerini gölgede bıraktı. Hayranlarından biri yıllar sonra "Ağzım açık, tiyatroda locasının önünde durdum ve aptalca güzelliğine hayran kaldım, o kadar mükemmel ki doğal değil, imkansız görünüyordu" diye hatırladı. Generalissimo M. Kutuzov, karısına, "Bana onun bir

melek olduğunu söyle," diye yineledi, "ve eğer kadınları putlaştırıyorsam, o zaman sadece bu cinsiyetten olduğu için; ve eğer bir erkek olsaydı, o zaman tüm kadınlar bana kayıtsız kalırdı. Doğru, büyüleyici görünümün arkasında, sürekli bir zevk susuzluğu ve ciddi çıkarları ortaya çıkarmayan bir zihin gizliydi. Bu nedenle, mahkeme şakacıları, Naryshkina'nın kocasının iki pozisyonu olduğunu söyledi: açık - baş vekil ve gizli - "hoşgörülü koca" veya "Masonik boynuzlular locasının büyük ustası."

Maria Naryshkina, Alexander ile ilişkilerinde Madame Pompadour gibi davranmadı, çarı asla herhangi bir istek veya tavsiye ile rahatsız etmedi. Şirketinde halkla ilişkilerden dinlendi, rahatladı ve eğlenceye daldı. İskender doğası gereği soğuk olduğu için, Naryshkina'yı putlaştırdı çünkü Naryshkina, içinde hayal bile etmeye cesaret edemediği tutku patlamaları uyandırdı. İskender kollarında her şeyi unuttu: komplocular tarafından öldürülen babasının kanlı gölgesi ve cinayet gecesi yanında olan karısı tarafından acımasızca takip edildiği imparatorluk sarayının salonları ve bu nedenle zihinsel ıstırabından ayrılamazdı.

Yine de Alexander, Elizabeth'i tamamen terk etmedi - iki kadın arasında bir seçim yapmadı, sadece birbirini tamamlayan iki hayat yaşadı. Daha önce olduğu gibi, imparator neredeyse her zaman imparatoriçe ile yemek yer ve yemek yerdi, toplum içinde ona karşı saygılı ve nazikti. Hatta Elizabeth'in ona meşru bir varis vermesi umuduyla zaman zaman geceyi onunla geçirdi. Ancak Elizabeth'in hala çocuğu yok ve sessizlik içinde acı çekmesi gerekiyor, İskender'in saray mensuplarına Maria Naryshkina'nın nihayet hamile kaldığını ve duyulmamış bir aşağılanmaya katlandığını söylediğini görünce sessizce acı çekmesi gerekiyor: müstakbel anne imparatoriçeye "ilginç durumu" hakkında bilgi verdi. .

Tanınan favori her zaman İskender'in yanında olduğu için Elizabeth, yakışıklı muhafız subayı Alexei Okhotnikov'a karşı şefkatli bir duyguya kapıldı. Yakışıklı kornet gizemli koşullar altında öldü: tiyatrodan çıkarken kimliği belirsiz bir kişi onu bir hançerle bıçakladı. Elizabeth, sevgilisinin ölümünden sonra açıkçası yalnızlığı tercih etmeye başladı. İskender'in sadakatsizliğine tamamen boyun eğdi ve hatta Maria Naryshkina'dan yeni doğan kızının ölümünün yasını tutarak onunla yas tuttu. Kocasının acı çektiğini göremeyen cömert Elizabeth, metresine başsağlığı bile diledi.

Aralık 1806'da İmparatoriçe nihayet, annesinin onuruna Elizabeth adını taşıyan bir kızı doğurdu. Kendini yalnız ve işe yaramaz hissederek tüm sevgisini bu çocuğa aktardı. Ancak on beş ay sonra kız, diş kesmenin neden olduğu iltihaptan beklenmedik bir şekilde öldü. "Şimdi," diye yazıyor Elizabeth annesine, "kalbim katılaştı, ruhum öldü." İmparatoriçe'nin başka çocuğu yoktu.

Ve imparator, yasal karısı ve favorisi olan iki kadınla iyi geçiniyor, yine de diğer güzel kadınları nadiren özlüyordu. Örneğin, Kral III.Frederick William'ın karısı Prusya Kraliçesi Louise ile ilişkisi

tüm Avrupa'da biliniyordu. Onunla Mayıs 1802'de kraliyet çiftini ziyareti sırasında tanıştı ve 26 yaşındaki kraliçenin güzelliği ve zekası tarafından hemen büyüldü. Ve Louise, onun için Rus Çarının dünyadaki en mükemmel yaratılış olduğu gerçeğini saklamadı.

İskender zarif nezaketler, sevgi dolu bakışlar ve belirsiz iltifatlar alışverişinde bulunmaktan zevk aldı. Ancak, bu sözlü düellodan içtenlikle eğlendiği için, sonuna kadar gitmeye hiç niyeti yoktu. "Yalnızca çok ender durumlarda," dedi iğneleyici Adam Czartoryski, "bu hükümdarın kayırdığı hanımların erdemleri gerçekten tehlikeydi." Kraliçe çok ateşli hale geldiğinde, İskender bir çekingenlik ya da sosyal nezaket kisvesinin arkasına saklandı. Hatta gece izinsiz girilmesinden korkarak yatak odasının kapısını geceleri iki kilitle kilitledi.

Ama bu beyhude bir önlemdi, çünkü Louise Alexander'ın deyişiyle "büyücü kadın" cinsel arzulara boyun eğmeyecek kadar romantikti. Ancak imparatorun kraliçeyi fethettiği düşüncesinden zevk aldığı gibi, o da imparatoru büyülemiş olduğu bilgisinden zevk alıyordu. Platonik romantizm, karşılıklı sempatilerini güçlendirdi. Başka bir "kalbin hanımını" ona parmağıyla bile dokunmadan fetheden İskender, ona ancak uzaktan tapmaya devam edecek. Buna ek olarak, kraliçe, Prusya'yı tüm cazibeleriyle kişileştirdi ve imparator, onun ne tür bir entrika - siyasi ya da aşk - yönettiğini anlamadı.

Ocak 1809'da Louise, Büyük Düşes Catherine'in düğünü vesilesiyle St. Petersburg'u ziyaret ettiğinde ve olağanüstü bir parlaklıkla karşılandığında tekrar bir araya geldiler. Sosyete salonlarında dedikodu yapmak: "Bu ziyarette bir sır yok: Louise, İmparator Alexander ile yatmaya geldi." Doğru, çoğu gözlemci hala bu söylentilere inanmıyordu, ancak herkes Kraliçe Louise için hazırlanan aşırı lüks hediyelere şaşırılmıştı: incilerle işlemeli bir düzine mahkeme elbisesi, ender güzellikteki elmaslar ... Kuşkusuz, estetik İskender yenilemek istedi. Anavatanının yok edilmesinden sonra her şeyini kaybeden bu uzun süredir acı çeken kraliçenin yoksul gardırobu. Yaşanan zorluklardan genç kadının güzelliği bir nebze solmuş ve İskender'in ilgisini çekmeye çalışsa da, bu huzursuz koketle yarı duygusal, yarı politik sohbetlerden çoktan kaçınmıştır. St.Petersburg'dan ayrılan Louise, Çar'a bir veda mektubunda şunları yazdı: "Seni zihinsel olarak kucaklıyorum ve yaşamda ve ölümden senin sadık arkadaşın olduğuma inanmanı istiyorum ... St.Petersburg'da her şey harikaydı, sadece seni gördüm çok nadiren."

İskender'in evde sakin ve duvarlarının dışında rüzgarlı olan erkek türünden olduğu belirtilmelidir. Bunun bir örneği 1814 yılında yapılan Viyana Kongresi'dir. Kongre'nin açılışından bu yana Viyana, taçlı başların ve havai kadınların, diplomatların ve dolandırıcıların, prenslerin ve tüccarların dünyanın her yerinden toplandığı bir tür uluslararası panayır haline gelmiştir. Avrupa üzerinden. Avrupa'nın yeniden dağıtımı, yalnızca ilgili tarafların hararetle çatıştığı müzakere masasında değil, aynı zamanda seküler salonlarda da gerçekleştirildi. En çekici kadınlar dans ederek, sohbet ederek ya da sevişerek eşlerinden bir şeyler öğrenmeye çalıştılar. Tiyatro localarında ve oyuklarda, iki gülümseme ya da iki kucaklaşma arasında, sırları elde etmek için kelimenin tam

anlamıyla yarışıyorlardı.

Alexander kendini burada kendi unsurunda hissetti. Kırkinci yaş gününün eşiğindeyken hâlâ çok yakışıklıydı ve hanımlarla ilişkilerinde incelikli bir centilmenlik sergiliyor, onlara gösterişli iltifatlar yağıdırıyordu. Ya dönüşümlü ya da eşzamanlı olarak, Prenses Gabrielle d'Auersperg'e - "erdemli güzellik", Kontes Caroline Szechenyi - "cilveli güzellik", Kontes Sophie Zichy - "önemsiz güzellik", Kontes Esterhazy - "inanılmaz güzellik" ve Kontes Julia Zichy - düşküdü. "göz kamaştırıcı güzellik." Metternich'in iki kız arkadaşı - Düşes de Sagan ve Borodino Savaşı'na düşen 1812 kahramanının dul eşi Prenses Bagration ve daha mütevazı bir kökene sahip önemli sayıda genç kadın onlara katıldı.

Tek kelimeyle, İskender kudret ve ana ile eğlendi. Bu arada, Avusturya Polis Bakanı'nın emriyle Rus imparatoruna atanan ve onun her adımını izleyen uyanık casusların gözünden kaçmadı. Bu nedenle, bir polis memurunun ifadesine göre, "Karl Zichy ile akşam yemeğinde Çar Alexander ve Kontes Vbrna, erkek mi kadın mı daha hızlı kimin kıyafet değıştirdiğini tartıştı. Bahse girdiler ve yan odalara geçmek için emekli oldular. Kontes Vbrna kazandı."

Ancak, tüm bu süslü gevezeliklerin ve sosyete oyunlarının ciddi sonuçları olmadı. Zor dokunuşların, kısacık sevgi dolu bakışların ve kibar imaların aşığı olan İskender, yalnızca hafif bir duygu titremesiyle yetindi ve fazla ileri gitmedi . Aynı bol ama çeşitli polis raporları bunun kanıtı olabilir : " İskender , Prenses Leopoldina Lihtenştayn'ı diğer laik hanımlardan daha çok seviyor . Bu vesileyle, buz gibi soğuk kadınları tercih ederek kendisini gerçek bir Rus olarak gösterdiği konusunda şaka yapıyorlar. Ve bir şey daha: "İskender , Kontes Sophie Zichy ve Prenses Auersperg'e çok ilgi gösteriyor. Çok dans ediyor ve Prenses Liechtenstein ile genç Széchenyi'ye karşı nazik . İkisi de onu ağlarına yakaladıklarına inanıyor ; ama geri kalanlar, başka yerlerde olduğu gibi burada da İskender için tüm bunların saf cilveden başka bir şey olmadığını gayet iyi farkındalar .

Doğru, gözlemci casuslar , çarın bazen gece geç saatlerde Prenses Bagration'ın malikanesine girdiğini ve sevimli yurttaşıyla üç saat geçirdikten sonra gizlice ayrıldığını da kaydetti. Bazıları , imparatorun karanlık bir koridor boyunca hızla karısının nedimelerine ayrılan odalara doğru yürüdüğünü gördüklerini iddia etti .

Ama ne olursa olsun, Viyana, Stuttgart ve Münih'teki parlak kutlamalardan sonra Alexander kendini yorgun hissetti. Kendini dindar düşüncelere kaptırabileceği yalnızlığın hayalini kurmaya başladı . Ve burada kader, daha sonra inandığı gibi, ona Tanrı'ya giden yolu göstermeyi üstlenen bir "koruyucu melek" ile bir araya getirdi . Barones Julia de Krudener'di. Eski bir ailenin Livonyalı asilzadesi Baron Fitingof'un kızı ve önde gelen bir diplomatın dul eşi Baron de Krudener, fırtınalı bir gençlik geçirdi, tüm Avrupa'yı dolaştı , Fransız yazarlar Kraliçe Hortense, Kraliçe Louise ile dostane

ilişkiler kurdu. . Kocasının ölümünden sonra, servetinin bir kısmını kaybetmiş olarak, o zamana kadar hayal gücünü karıştıran ve duygularını harekete geçiren ve yaşla birlikte kilise ayinlerini yerine getirmekte teselli bulan yakışıklı subaylar ve parlak diplomatların şirketinden yavaş yavaş uzaklaştı . ve dini yüceltme. Barones, Swedenborg doktrinine tutkuyla kapılmıştı ve Providence tarafından insanlığı ahlaki olarak yeniden canlandırması için çağrıldığına inanıyordu .

Barones Krüdener , o sırada Rus ordusunun ana dairesinin bulunduğu Alman kasabası Heilbronn'da Rus imparatorunu ziyaret etti . Ve İskender hemen onun etkisine yenik düştü. Elbette, Viyana'da pek çok güzele kur yapan kral, düzensiz yüz hatları, sivri bir burnu ve derisinde kırmızımsı lekeler olan solmuş bir yaratık olan yeni bir tanıdıktan hoşlanmadı. Bu elli yaşındaki bayanda baştan çıkarmaya değer bir kadın değil , ısıltılı bakışları ruhunu tatlı bir korkuyla dolduran bir peygamber gördü .

Üç saat boyunca , "kurtarıcı" , metalik notaların çınladığı bir sesle, vicdan azabından ezilerek , Pavlus'un öldürülmesini ima ederek hükümdarı suçladı . Zavallı İskender'i gözyaşlarına boğdu. Sonunda çok ileri gittiğini anlayan barones, Tanrı'nın iradesine atıfta bulunarak bahaneler üretmeye başladı. Ama ona güven verdi ve onu takip etmesini ve eğitici sohbetlerle ruhunu güçlendirmesini istedi .

Barones ve tek başına değil, kızı, damadı ve çalışanı vaiz Empeytaz ile birlikte onu takip etti .

Müttefiklerin orduları ile Napolyon'un yeni ordusu arasında kesin bir savaşın hazırlandığı Heidelberg'e gitti , ardından Napolyon'a karşı kazanılan zaferden sonra Paris'e geldi . İlk başta, Rus imparatoru neredeyse her akşamını onunla geçirdi, onunla İncil okudu , ruhun kurtuluşu veya onu ziyaret eden vizyonlar hakkında konuştu , sırrına sahip olduğu bazı şiddetli suçlamaları alçakgönüllülükle dinledi . Fakirdi ve ilgisiz görünmeye çalışsa da Rus Çarından mali yardımı isteyerek kabul etti . Aynı zamanda, barones ona dokunaklı bir şekilde " göksel alacaklısı " adını verdi ve onun yanında nasıl lütfatıldığını ve Mesih'in ruhuyla aşılandığını hissettiğini garanti etti .

Dindar idil , kötü dillerin dediği gibi Kryudenersha'nın İskender'in onuruna düzenlenen kutlamalara katıldığı Paris'te devam etti. Zarif bir saray vagonunda seyahat etti , kendisini tatilin kahramanı ve hatta yeri mistik kocası imparatorun yanında olan gerçek bir imparatoriçe olarak hayal etti .

Ancak Paris'teki peygamberden ayrıldıktan ve Rusya'ya döndükten sonra İskender ondan tamamen uzaklaştı. Her zamanki gibi tutkuyla aşık olduğu kişiden çabucak bıktı. Ve mektupları şöyle büyüler: "Ruhumdaki bir çocuk olan Büyük İmparator, sana korkmadan açacağım - Tanrı'ya giden yolda bensiz ilerleyemezsin , çünkü Rab bana rehberlik ediyor ...". İskender'i bombaladığı, onu

pohpohlamalarına rağmen onu sıktılar ve cevapsız kaldılar.

Rusya'ya bir davet beklemeden, “kayıp ruhların kurtarıcısı” her zaman olduğu gibi paraya muhtaç bir şekilde İsviçre ve Almanya'da bir süre dolaştı. Tanrı'nın sözünü azar azar her yere ektikten sonra, sonunda yanılısamalarını kaybederek, Livonia'daki memleketine, malikanesine döndü.

Ve gençliğinde hanımların arkadaşlığını çok seven İskender, yetişkinlikte onlara olan ilgisini tamamen kaybetti. Napolyon ile savaş yıllarında metresi güzel Maria Naryshkina'dan uzaklaştı. Aynısı, Rusya ve Avrupa'da çok seyahat etti, bu süre zarfında birçok aşk macerası yaşadı. 1818'de St.Petersburg'a döndüğünde, İskender üzerindeki gücünü tamamen kaybettiğini fark etti. Zihinsel olarak kırılmış, artık etin baştan çıkarıcılığına boyun eğmiyordu. Eski favorinin varlığı, ona sadece utanç ve suçluluk duygusu verdi. Sadece kızları Sofia Naryshkina tarafından bağlandılar. İskender'in İmparatoriçe'den çocuğu yoktu ve bu "zina çocuğunda" ruhu aramadı - zarif ve eğitilmiş, on sekiz yaşında sevimli bir kız. Ancak Sophia'nın veremi vardı ve Haziran 1824'te Kont Shuvalov ile yaptığı düğünün arifesinde öldü. Bunu öğrendikten sonra, İskender tam anlamıyla kederden perişan oldu.

Garip bir şekilde, keder İskender'i eski metresine değil karısına yaklaştırdı. Elizabeth, her zaman her şeyi anladığı gibi, kocasıyla birlikte, onu başka birinin doğurduğu bir çocuğun ölümüne yas tuttu. Solmuş, zayıflamış, yüzünden kırmızı damarlar görünen kadın, kadınsı çekiciliğini geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybettiğini anladı ve İskender'i yalnızca manevi duyarlılıkla tutmayı umdu. "Yüzüme güvenecek hiçbir şeyim olmadığını biliyorum" dedi. "Cesaretimin geri kalanını sadece ahlaka adadım."

Gerçekten de, uzun bir karşılıklı yabancılaşmanın ardından, İskender ancak Elizabeth'in yanında bir güvenlik duygusu kazanmaya başladı. Uzun soluklu aşkın yerini hassasiyet aldı. Çift, Tsarskoye Selo'da sık sık birlikte vakit geçirdi. Kışlık Saray'da, meraklı gözlerden kaçınmaya çalışan Elizabeth, fark edilmeden imparatorun odalarına girmek için تنها koridorları seçti. Ancak onları birbirlerine çeken şey hiç de tutkulu bir duygu değildi : birlikte İncil'i okudular , aile meseleleri hakkında açıkça konuştular ve siyasi meseleleri tartıştılar. Bu konuşmalar sırasında , o nezaket kişileştirilmişti , o nezaket kişileştirilmişti. Elizabeth , kocasının erkek tecavüzleri olmadan mutlu hissediyordu .

Hayatının sonunda İskender de iktidarla ilgilenmeyi bırakmıştı . Yüksek kaderini gördüğü her şeyin çöküşünden sağ çıktıktan sonra , gençlik rüyasına geri döndü : tahttan vazgeçmek , dünyadan emekli olmak ve günlerini yalnızlık içinde , kendini Tanrı'nın hizmetine adanarak bitirmek. Saltanatının sonlarına doğru, geniş bir ülkenin kontrolünü uğursuz Arakcheev'e kaydırarak rahatlatarak , asosyal bir münzevi hayatı sürmeye başladı . İskender uzun bir süre ikonların önünde dua etti , doktor Tarasov'un ifadesine göre dizlerinde nasır bile oluştu .

Haziran 1825'te Elizabeth'in durumu keskin bir şekilde kötüleşti. Doktorlar , verem geliştirmeye başladığına inandılar ve sıcak bir yere nakledilmesini tavsiye ettiler . Uzun müzakerelerden sonra kraliçenin Azak Denizi'ne, Taganrog'a götürülmesine karar verildi . İskender bu gezide eşine eşlik etmeye karar verdi ve ancak yıl sonuna kadar St. Petersburg'a dönmeyi planladı .

Eylül ayının sonunda kraliyet çifti Taganrog'a yerleşti. O zamandan beri çift , balayını yeniden yaşıyor gibi görünüyor . Birlikte dolaşırlar , yoldan geçenlerin selamlarına nazik bir şekilde yanıt verirler, mahallede bir araba ile dolaşırlar, İskit mezar höyüklerini hayranlıkla seyretmek için dururlar veya Tatarlar tarafından donatılmış deve kervanlarının yavaşça geçişini izlerler. İskender herhangi bir nedenle karısına sorar : “Rahat mısın ? Bir şeye ihtiyacın var mı ?” Ayrıca maiyetsiz kahvaltı ve öğle yemeğini birlikte yerler .

Ancak bu idil uzun sürmedi. Ekim ayında İskender, yakın arkadaşlarıyla birlikte Kırım'a bir teftiş gezisine çıktı . Orada pitoresk yerleri ziyaret ediyor , Kırım manzaralarına hayran kalıyor ve hatta şöyle diyor: “Yakında Kırım'a taşınacağım ve burada bir ölümlü gibi yaşayacağım . Yirmi beş yıl hizmet ettim ve ondan sonra asker emekli oldu ... ”

Ancak, bu hayaller gerçek olmaya mahkum değildi. Kasım ayı başlarında İskender, ateşe dönüşen şiddetli bir soğuk algınlığı ile Kırım'dan döndü . 1 Aralık (eski usule göre 19 Kasım) 1825'te kırk yedi yaşında Rus İmparatoru I. Aleksandr aniden öldü . Otopside doktorlar organların çoğunun mükemmel durumda olduğunu ve bazı uzmanlara göre ölüm nedeninin büyük olasılıkla beyne komplikasyon veren safra hastalığı olduğunu belirtti.

Elizabeth , hayatının son dakikalarına kadar İskender'in yanındaydı . Gözlerini kapattı ve mendili katlayarak çenesini bağladı. İhanet, aşağılanma, eski kayıtsızlık - her şey affedildi ve unutuldu ve yalnızca Elizabeth'in ruhu , hayatına uzun zaman önce giren ve ona şefkatini bahşeden bir adamın yüce, ideal imajına sahipti . Annesine şöyle yazmıştı : “ Aramızdaki tüm dünyevi bağlar koptu... Çocukken tanışıp otuz iki yıl birlikte yürüdük ve hayatımızın tüm dönemlerini birlikte yaşadık. Sık sık ayrıldık ama her seferinde yeniden bulduk birbirimizi. Sonunda gerçek doğa bize açıklandı ve birlikteliğimizin tatlılığını tattık. Ve o anda benden alındı.”

29 Aralık 1825'te yas alayı Taganrog'dan ayrıldı ve imparatoriçe şehirde kaldı, çok zayıftı ve bu kadar uzun bir yolculuğa dayanamadı. Ancak 1826 Şubatının sonunda İskender'in cesedi St.Petersburg'a ulaştı ve 13 Şubat'ta Kazan Katedrali'ne gömüldü. Elizabeth, aşırı zayıflığına rağmen kısa bir süre için Petersburg'a dönmeye karar verdi. Ancak Tula bölgesindeki bir şehir olan Kelev'de 3 Mayıs 1826'da kocasını sadece bir yıl kurtararak öldü. 21 Haziran 1826'da Elizabeth'in tabutu bir manastıra bırakıldı ve taç giymiş kocasının tabutunun yanına yerleştirildi.

İmparator İskender'in yaşamını araştıran araştırmacılar defalarca şu soruyu sordum : "İskender gerçekten birini sevdi mi?" Kaç tane sevgilisi vardı? Kuichikh'ler, aktrisler, emir subaylarının eşleri, istasyon şeflerinin eşleri, Prusya Kraliçesi Louise, Kraliçe Hortense. Bu sadece birçoğunda sadece öpücüklerle geldi. Belki de İskender, kadınsı özelliklere sahip olduğu için kadınları gerçekten sevmeydi. Kraliçe Hortensia'nın ona, "kadınların gözünde, aynalarda olduğu gibi, sadece kendini gösteren", iflah olmaz bir züppe olan "Coquette" demesine şaşmamalı.

Kraliçenin haklı olup olmadığı , tarihçilerin veya psikologların yargılaması içindir. Açık olan bir şey var: Sözleri gerçeği aydınlatmak için çok az şey yapıyor . Sadece Rusya'nın en tartışmalı imparatorlarından birinin imajına gizem katıyorlar.

Tito Josip Broz

Gerçek adı Josip Broz (1892'de doğdu - 1980'de öldü)

20. yüzyılın en güçlü ve gizemli kişiliklerinden biri . Yugoslavya'nın ömür boyu başkanı, SFRY Başkanlığı Başkanı, mareşal, üç kez Yugoslavya Halk Kahramanı ve Sosyalist Emek Kahramanı. Blok dışı bir politikayı savundu, Bağlantısızlar Hareketi'nin liderlerinden biriydi. Ayrıca "Balkan aşığı" olarak anıldığı sayısız aşk ilişkisiyle de tanınır.

Tarihçiler, diğer sosyalist ülkelerden farklı olarak Tito rejiminin Sovyet tanklarına değil, kendi otoritesine ve tebaasının köylü zihniyetine dayandığına inanıyor: halk için, hepsi bir araya getirilmiş

bir tanrı, kral ve efendiydi . Tito, yaşamı boyunca ülkesine , YSFC'nin siyasi ve ekonomik potansiyeli açısından hak etmediği kadar yüksek bir uluslararası konum ve etki sağlamayı başardı . Ve ABD Başkanı Nixon'a göre mareşalin kendisi, parçalanmış Yugoslavya'nın mevcut politikacılarının ancak hayal edebileceği Hitler karşıtı koalisyon ülkelerinin efsanevi liderleriyle aynı düzeyde algılanıyordu .

Savaşın bitiminden altı yıl sonra yazdığı otobiyografik kitabı Tito Tells'te, çağdaşlarının tabiriyle " Balkan aşığı", giyimindeki müstehcenlik , belli bir ölçüdeki pervasızlık ve hatta para konusunda sahtekârlık . Sayısız aşkının ve gayri meşru çocuklarının reklamını yapmasa da, saygın bir aile babası gibi davranmadı .

Parti takma adıyla Tito adıyla tarihe geçen " devrimci hareketin devi" Josip Broz, 25 Mayıs 1892'de Hırvatistan'ın Kumrovs köyünde doğdu. Müstakbel mareşal, Hırvat köylü Franz ile Sloven Maria'nın yedinci çocuğuydu . Broz ailesinin hem arsası hem de kendi büyük evi olmasına rağmen iyi yaşamıyorlardı .

Yüzbinlerce akranı gibi, çocuğa erken çocukluktan itibaren çalışması öğretildi - sığır çobanlığı, tarladaki yetişkinlere yardım etti. Büyükannesi onu o kadar dövdü ki , hayatının sonunda bile bunu hatırladı . Josip ilkokuldan mezun oldu , çilingirliği öğrendi ve servetini aramaya gitti . Slovenya, Çek Cumhuriyeti, Avusturya ve Almanya'da çalıştı .

1913'te genç adam Avusturya-Macaristan ordusuna katıldı ve Sırp kardeşlerine karşı savaşlarda yer aldı. Daha sonra, Josip Broz bir "yoldaş Tito"ya dönüştüğünde , parti yoldaşları ona askeri geçmişini daha az hatırlamasını tavsiye ettiler : Sonuçta, Yugoslav kurtuluş hareketinde çoğunluğu Sırpolar oluyordu. Josip ayrıca doğu cephesinde Rus ordusuna karşı savaştı ve hatta daha sonra dikkatlice gizlenen bir ödül için sunuldu . Nisan 1915'te Çerkes süvarilerinin beklenmedik bir saldırısı sırasında Josip Broz bir mızrakla yaralandı ve baygın bir halde esir alındı . Sviyazhsk kasabasındaki bir hastanede on üç ay geçirdi ve ardından Kungur POW kampında kaldı.

Şubat Devrimi'nden sonra Josip kamptan kaçtı , Petrograd'a ulaştı ve hatta başkentin sokaklarından birinde makineli tüfek ateşi altında kaldı . Finlandiya'ya girmeyi planladı , ancak tutuklandı ve Peter ve Paul Kalesi'nde üç hafta kaldı. Kampa geri gönderildi , ancak yolda tekrar kaçtı. Ekim Devrimi'nden sonra , resmi versiyona göre Josip, Kızıl Muhafızlara katıldı ve ardından "üçüncü bir Sibirya köyünde Kolçak'ın çetelerinden saklandı ."

Tito, anılarında 1917'de eski bir Avusturya-Macaristan savaş esiri ve şimdi bir Kızıl Muhafız olarak Omsk'ta Pelageya Belousova adında 13 yaşındaki bir köylü kızla nasıl tanıştığı ve iki yıl sonra onunla nasıl evlendiği konusunda sessiz kalıyor. 1920'de Bolşeviklerin gücü güçlenip ülkede demiryolu iletişimi yeniden sağlandığında Tito , eşiyle birlikte Petrograd'a gitmek üzere yola çıktı ve

ardından Stettin'e gitmekte olan bir grup Yugoslavya katıldı . Almanya'da yarım yıl geçirdikten sonra Ekim 1920'de nihayet Hırvatistan'a ulaştılar .

Rusça öğrenmesine rağmen , ne o zaman ne de daha sonra dünya proletaryasının anavatanında geçirdiği zamandan bahsetmekten hoşlanmadı . Bu arada, Rusça ve yerli Sırp-Hırvatça'ya ek olarak , Almanca , Slovence ve daha kötüsü - Çekçe konuşuyordu, İngilizce biliyordu ve hatta Kırgızca konuşabiliyordu .

Birkaç başarısız girişimden sonra Josip bir tamirci olarak çalışmaya başladı ve görünüşe göre o zaman Komünist Partinin bir üyesi oldu . Komünist Partinin 1921'den beri Yugoslavya'daki faaliyetleri yasadışıydı ve genç işçinin yüksek siyasi faaliyeti yetkililer tarafından takdir edildi: sonunda tutuklandı.

Kasım 1928'den Mart 1934'e kadar Tito, Zagreb yakınlarındaki Beyaz Kardeşler'in eski Pauline Manastırı'nda hapsedildi ve burada " bomba bulundurmak ve yasadışı komünist edebiyat " suçundan mahkeme cezasına çarptırıldı . Bu sırada karısı Pelageya , başka bir adama aşık olduğu Rusya'ya evine döndü ve oğlu Zharko'yu yetimhanelerde dolaşmaya bırakarak terk etti (daha sonra babası çocuğu buldu ve ona götürdü). Tito, karısının sadakatsizliğinden derinden yaralandı , ancak o günlerde parti "burjuva duygularının" bu tür tezahürlerine şüpheyle baktı , bu nedenle 1936'da Moskova'da karşılıklı anlaşma ile evliliklerini feshettiler .

1938'de Pelageya Belousova, NKVD tarafından tutuklandı. O zamana kadar yeniden evlendi . İki yıl sonra serbest bırakıldı. 1948'de Stalin ve Tito arasındaki çatışmadan sonra CPY Merkez Komitesi Genel Sekreteri'nin eski karısı olarak yeniden baskı altına alındı ve 10 yıl hapis cezasına çarptırıldı. 1957'de rehabilite edildi . Ancak 1966'da Sovyet yetkilileri Zharko'nun Moskova'ya gelip annesini görmesine izin verdi. Bu vesileyle, kendisine Starokonyushenny Lane'de 30 numarada iki odalı bir daire bile verildi . Nisan 1968'de Pelageya Denisovna kalp krizinden öldü. Tito , Yugoslavya'nın Sovyetler Birliği büyükelçisine , cumhurbaşkanı adına eski karısının mezarına çelenk koyması talimatını verdi. Lideri yakından tanıyan kişilere göre , isteksizce ilk evliliğini hatırladı .

Mart 1934'te Josip serbest bırakıldı. Yugoslavya'da değişiklikler patlak veriyordu , ancak ülkeyi terk etti ve Komintern Yürütme Komitesinde çalışmak için Moskova'ya gitti . Bu sırada ikinci kez evlendi. Karısı , 1937 sonbaharında Stalin'in emriyle " Gestapo ile işbirliği yapmaktan " tutuklanan ve NKVD'nin zindanlarında kaybolan , uyruklu bir Alman olan Lucia Bower'dı (Johanna Koenig) . Tito'nun ticari niteliklerine ve dünya devrimi davasına olan bağlılığına ikna olan Stalin, onu Yugoslavya Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreterliği görevine atadı ve eve gönderdi .

Savaşı'nın patlak vermesinden önce Moskova liderliğinin talimatlarını yerine getiren Tito , daha

sonra "sivil eşleri" olarak adlandırdığı iki kızla tanıştı.

İlk "eş", Josip'ten 22 yaş küçük , Avusturya kökenli bir Sloven olan güzel bir evli öğrenci Terta Has Macika idi . 1936'dan beri Komünist Parti üyesi , CPY Merkez Komitesi Politbürosu için bir kuryeydi ve ardından Genel Sekreterin kişisel sekreteri oldu. 1941'in başında Alexander- Misho'nun oğlu Terta Has ve Tito'da doğdu.

Yugoslavya'da bir darbe gerçekleşti . Yeni hükümet , SSCB ile bir dostluk ve saldırmazlık paktı imzaladı ve bir gün sonra Alman uçakları Belgrad'ı bombaladı . Şehir yanıyordu, radyo susmuştu, yağmacılar dükkanları soydular. Alman, Macar, İtalyan ve Bulgar tümenleri sınırı geçti . Yugoslav ordusunun önemli bir bölümünü oluşturan Hırvatlar, ülkeyi terk etmek zorunda kalan Sırp kralı için ölmeyeceklerdi .

Hitler ülkeyi birkaç parçaya böldü. Saldırıya katılanlar her birinden birer parça aldılar ve sözde Bağımsız Hırvatistan Devleti , Yugoslavya'nın kalıntıları üzerinde yükseldi. Milliyetçi fanatik Ante Pavelić ve onun Ustaše partisi tarafından yönetiliyordu . Yeni hükümetin varlığının ilk gününden itibaren Katolik Hırvatlar , Sırlara karşı korkunç bir soykırım başlattı. Gerçek işgalcilerin - Almanlar ve İtalyanlar - Sırp köylerinin nüfusunu kurtardığı noktaya geldi . Hırvatların şiddeti misilleme amaçlı bir halk savaşına neden oldu, ancak komünistler ilk başta bunda ana rolü oynamadı . Ustasha'ya karşı mücadele , sürgündeki kralın destekçileri olan Albay Dragoljub Mihayloviç liderliğindeki Çetniklerle başladı.

İşgal altındaki Yugoslavya'da iç savaş çıktı . Bu sıkıntılı zamanda Tito, görünüşte delice ama dahice doğru bir karar verdi: hafif küçük silahlarla, neredeyse cephanesiz, küçük ordusu batıya , Bosna'ya , Pavelić'in Ustaşa krallığının tam merkezine ilerledi . Komünist partizanlar , öncelikle o zamana kadar halkın artık başka lideri olmadığı için yerel halk tarafından destekleniyordu.

1942 sonbaharının sonlarında , Bihac şehrinde bulunan Tito'nun partizan ordusunun karargahında, ülkenin gelecekteki hükümetinin embriyosu olan Yugoslavya Halk Kurtuluş Anti-Faşist Konseyi ilan edildi . Ancak müttefikler ve hatta komünist Stalin yalnızca Mihayloviç'i destekledi. Bu, Tito için ciddi bir darbe oldu.

partizanlara oldukça farklı davrandı . Balkanlar'daki Alman birliklerinin komutanı Mareşal Baron von Weichs, karargaha rakibinin " dağlık bölgelerde savaşmaya uyarlanmış, güçlü, iyi silahlanmış ve merkezi olarak kontrol edilen bir ordu " olduğunu bildirdi. Reich'in Balkanlar'daki ana düşmanının Josip Broz Tito olduğuna inanıyordu . Reichsführer Himmler daha da net konuştu: "O bizim düşmanımız, ancak Almanya'da böyle bir düzine Tito'ya sahip olmamızı istiyorum - büyük kararlılığa ve güçlü sınırlara sahip liderler ..."

Tito'nun başarıları sadece düşmanları tarafından not edilmedi. Asıl mesele, müttefiklerin ona olan güveninin artmasıdır. 1943 yazında Winston Churchill, Yugoslavya'ya askeri bir heyet gönderdi. Stalin ayrıca Mihayloviç'i desteklemeyi reddetti ve komünistlere geçti.

Kasım ayında Tito'ya mareşal rütbesi verildi. Görgü tanıkları, mutluluktan parladığını söyledi. Zagreb yeraltında bir yıl geçirdikten sonra kavga eden kız arkadaşı Gerta Has, Ustaşe tarafından pusuya düşürüldü ve tutuklandı. Şans eseri, infazdan bir gün önce tam anlamıyla kurtarıldı - bir grup partizan, yakalanan Nazilerle değiştirildi.

Şu anda, mareşal zaten ikinci "eş" - Davorianka (Zdenka) Paunovich ile bağlantılıydı. Serbest bırakıldıktan sonra Herta, savaşın sonuna kadar bir partizan müfrezesinde kaldığı memleketi Slovenya'ya gitti. Zaferden sonra yasal kocasına döndü ve Belgrad'da yaşayarak Uluslararası Politika ve Ekonomi Enstitüsü'nde çalıştı.

Paunović, 1943'ten 1946'ya kadar Tito'nun sivil karısıydı. O da Hertha gibi bir öğrenciydi ve kızına yakışırdı. Zdenka, nadir bir güzellikle ayırt edildi, ancak aynı zamanda korkunç bir egoist ve kavgacı olarak biliniyordu. Bu nedenle, Tito'nun ilk nikahsız eşi olan cesur ve kibar Hertha'yı tercih eden diğer komünist liderler arasında popüler değildi. Mareşal ise Zdenka yüzünden, belki de cinselliği nedeniyle kafasını kaybetti. Ve savaşın ortasında, Hertha saklanırken Paunovich'i telsiz operatörü, sekreteri ve metresi yaptı.

Sevgilisiyle birlikte çoğu zaman ölümcül tehlike altında olan birçok ön cephe yolunda seyahat etti, ancak tüberküloza yakalandı ve SSCB'de başarısız bir tedavi gördükten sonra, ancak kısa süre sonra ölmek üzere Belgrad'a döndü. Tito onu Beyaz Saray'ın bahçesine gömdü. Mareşalin resmi biyografi yazarları Zdenka'dan bahsetmiyor ve o da savaş yıllarının fotoğraflarında yer almıyor. Yine de çağdaşlarına göre, "yaşlı adam" onun ölümüne çok üzüldü.

Yugoslavya topraklarındaki askeri operasyonlar 9 Mayıs 1945'ten sonra sona erdi. Avusturya'ya girmeye ve Amerikalılara teslim olmaya çalışan Alman kuvvetlerinin kalıntıları, sekiz yüz bin partizan ordusu ve Sovyet müttefikleri tarafından kuşatıldı ve kelimenin tam anlamıyla ezildi .

Tito'nun savaştaki rolü farklı şekillerde değerlendirilebilir , ancak cesaretine ve organizasyon becerilerine saygı gösterilemez. Josip Broz, 2. Dünya Savaşı'nın kendi düzenli ordusu olmadan savaşa başlayan tek başkomutanıdır ve başkomutanlardan savaşta yaralanan tek kişidir.

Savaşın sonunda , ünlü mareşal elli yaşın üzerindeyken , Sovyet sinemasının ve tiyatrosunun yıldızı Tatyana Okunevskaya'ya karşı romantik bir duygu besledi. Tito'nun bu otuz yaşındaki güzelle olan aşkı uzun zamandır efsanelerle kaplıdır. Ancak aktrisin anılarının yayınlanmasından ve 90'lı yıllarda gazetecilerle yaptığı röportajlardan sonra . ilişkilerinin bazı detayları ortaya çıktı .

Okunevskaya'nın Yugoslavya'da "Night over Belgrade" filmiyle yaptığı gezi sırasında tanıştılar . Tito'ya aşık , büyüleyici konuğa çok güzel kur yaptı , SSCB'ye döndükten sonra bile onu unutmadı . Aktris , " İlişkimiz fazlasıyla romantikti " dedi . Mükemmel Rusça konuşuyordu ve harika bir mizah anlayışı vardı. Tiyatro ziyaretini hatırlıyorum ... Ve güller... Bir yıl boyunca , her performans için Yugoslavya'dan lüks bir siyah gül sepeti gönderdi. Harika!"

Sonra Tito Moskova'ya geldi ve hemen Metropol Hotel'in restoranında Tatyana Okunevskaya ve yazar kocası Boris Gorbato'v'u davet ettiği bir resepsiyon düzenledi. Burada ona teklif etti. Aktris nasıl olduğunu hatırladı: "Masada oturuyoruz, müzik çalıyor ve sonra Tito kalkıp beni dansa davet etmek için koridorda yürüyor. Vals yapıyorduk, ben kadife kırmızı bir elbise giymiştim, o da altın işlemeli bir üniforma giymişti. Mareşalin bu kadar zekice dans edebileceğini hayal bile edemezdim. Tito bana şöyle dedi: "Sonunda seni kollarıma alıyorum! Bu hareketi bilerek yaptım. Sana karşı konulmaz bir şekilde ihtiyacım var, sensiz ne yaşayabilirim ne de var olabilirim. Seni "Belgrad Üzerinden Bir Gece"de görmeyeli uzun zaman oldu. Sizi anavatanım Hırvatistan'a davet ediyorum. Senin için Zagreb'de bir stüdyo kuracağız, her türlü filmde oynayacaksın... "Ben de," Ülkemi terk edemem, dedim.

Okunevskaya'nın reddi, yalnızca vatansever bir nedenle dikte edilmedi. Bu süre zarfında Tito'nun asistanı genç diplomat Popovich'e aşıktı. Mareşal, kendi adına aktrise aynı siyah güller çiçek getirmesi talimatını verdi. Ancak Popovich bu aşk üçgeninde uzun süre kazanan olarak kalmadı: İlk başta çok mutlu olan roman kısa çıktı.

Ve Yugoslav lideri teselliye kamusal alanda buldu. 1945'te Tito, Yugoslavya Başbakanı oldu. Siyasi bir temizlik yaptıktan sonra Yugoslav sosyalizminin temellerini atmaya başladı. Mareşale zorlukla verildi - tüm ekonomi bilgisi Marx - Lenin - Stalin teorisiyle sınırlıydı. Batı ile ilişkiler de, öncelikle Yugoslavya'nın İtalyanlara karşı toprak iddiaları nedeniyle kötüleşti. Bir diğer ciddi sorun, SSCB ile ortaya çıkan tartışmaydı.

1947'de "halkların babası" önderliğinde Komünist Partiler Enformasyon Bürosu Moskova'da toplanmaya başladı. Stalin, Sovyet birlikleri tarafından kurtarılan ülkelerin çoğunda sosyalizmin inşası için tek bir çizgi izlemek amacıyla bu organı bir araya getirdi. Ancak Tito, SBKP(b)'nin tek tek tarafları bağlayıcı kararlar alma hakkına sahip olmadığına inanıyordu. Sovyetler Birliği'nin ülkesini Hitler'den kurtarmak için ne kadar çok şey yaptığını anladı, ancak 1944'te şunu ilan etti: "Her şeyden önce, demokratik ilkeler üzerine inşa edilmiş güçlü ve bağımsız bir Yugoslavya istiyoruz." Ve hiçbir minnettarlık onu geri çeviremezdi.

Öte yandan Stalin, Yugoslav delegasyonundan Bulgaristan ile ve sonuçta 20. yüzyılda Sırplarla bir Yugoslavya federasyonu kurulmasını kabul etmesini talep etti. Bulgarlarla iki kez savaştı ve bunu

unutamadı. 1948'de Yugoslavya Komünist Partisi Bilgi Bürosundan çekildi ve SSCB ile ilişkiler keskin bir şekilde kötüleşti. "Titoizm" suçlaması, rakiplere karşı mücadelede ortak bir argüman haline geldi, "Titoistler" Sibiryaya kamplarına katıldı. Muhtemelen Tito'yu şu ya da bu şekilde rencide etmeyi görev sayan hiçbir gazete ya da dergi yoktu. En iyi Sovyet sanatçıları, Yugoslav liderin karikatürlerini icat ederek zanaatkarlıkta mükemmeldi. Sovyet gizli servisleri , Tito'nun öldürülmesi için çeşitli seçenekler hazırlıyordu , ancak Stalin tereddüt etti ve bu eylem emri asla verilmedi.

Yugoslavya , Stalin'in ölümünden sonra bile sosyalist kampın kara koyunu olarak kaldı . Ne Kruşçev ne de Brejnev , 1953'ten beri Yugoslavya Devlet Başkanı olan inatçı Tito'yu kendi sosyalizm fikirlerinden vazgeçmeye zorlayamadı . Ve Sovyet kanonlarından uzaktılar . Örneğin, savaştan sonra toprakların kolektifleştirilmesine başlayan Yugoslavlar, bunun verimsizliğini keşfettiler ve bu programı terk ettiler. Sanayide millileştirme de tamamen değil , 50'li yıllardan itibaren gerçekleştirildi . Yugoslav komünistleri bir "sosyalist özyönetim" sistemi uygulamaya başladılar. Genel olarak Yugoslavya'da idari-komuta sistemi şekillenmedi, ancak piyasa ekonomisinin belli bir payı mevcuttu.

"Ağabey" ile ikinci ciddi tartışma, Sovyet birliklerinin Çekoslovakya'ya girmesi nedeniyle oldu. Ağustos 1968'de Belgrad Radyosu'nda konuşan Tito, "Yabancı askeri birliklerin meşru hükümetin daveti veya izni olmaksızın Çekoslovakya'ya girmesi bizi derinden endişelendirdi. Böylece sosyalist ülkelerden birinin egemenliği çiğnenmiş, ayaklar altına alınmış ve dünyadaki sosyalizm ve ilerleme güçlerine ciddi bir darbe indirilmiştir. Yüze gerçek bir tokattı - "muzaffer sosyalizm ülkelerinden" tek tokat.

Çekoslovakya, Varşova Paktı'nın tüm ülkelerinin birlikleri tarafından işgal edildi. Tito için bu, herhangi bir bloğu reddetme politikasının doğru olduğunun teyidiydi. Yugoslavya, Bağlantısızlar Hareketi'nin en aktif katılımcılarından biri oldu ve Tito onun açık lideri oldu. İlk Bağlantısız Ülkeler Kongresi'nin 1961'de Belgrad'da toplanması tesadüf değil .

Savaşın sona ermesinden sonra Tito'nun gücü, zenginliği ve sadık arkadaşları vardı. Tek eksik, onunla aynı yatağı paylaşabilecek ve bulması hiç de kolay olmayan genç ve güzel bir kadındı. Yeraltı faaliyeti ve savaş yıllarında, ideolojik komünistler Terta veya Zdenka'nın varlığına katlandılar, ancak şimdi Tito'nun ahlak ilkelerine bağlı kalmasını talep ettiler. Belgrad, Beria'nın Moskova'sı gibi değildi, bu nedenle Tito'nun flört ettiği yerel operanın yıldızları, kendileri için herhangi bir sonuç olmaksızın onu reddedebilirdi. Ek olarak, mareşale sürekli olarak çok sayıda gardiyan eşlik ediyordu ve gizli bir randevuda kaçamazdı ya da bir kadını sessizce yatak odasına getiremezdi.

Böylece Tito, çevresi arasında bir kız arkadaş aramaya zorlandı. Seçim, kendisinden 32 yaş küçük olan "muhteşem, güzel, son derece çekici, sağlıklı bir Sırp kadın" Binbaşı Jovanka Budisavlevich'e düştü . Tito'nun kişisel korumasının bir parçasıydı ve aynı zamanda temizlikçi olarak

da görev yaptı. Jovanka, Tito ile onu karısı yapma kararına iten bir yakınlık derecesi ortaya çıkana kadar altı uzun yıl beklemek zorunda kaldı. 1952'de Tito'nun safra kesesi iltihabı nedeniyle ameliyat edildiği klinikten taburcu edilmesinin ardından evlendiler .

Düğünden sonra liderin genç karısı pozisyonundan dolayı çok gergindi ve utanmıştı ama sonra değişti ve onu aşırı gösteriş, kibir ve bayağılıkla suçlamaya başladılar. Yine de Tito, üvey annelerinden şiddetle nefret eden oğulları hakkında söylenemeyen evlilik hayatından zevk aldı. Aile hayatındaki mutluluğun, ekonomi, hukuk, uluslararası ilişkiler ve medyada liberal bir yol izleyen Tito'nun içindeki yüksek morali kısmen belirlemesi olasıdır.

Son yıllarda Tito, genç karısıyla birlikte Brioni adasındaki bir konutta yaşıyordu. Yaşlı hükümdarın bir yatı, lüks arabalardan oluşan bir koleksiyonu, onlarca takım elbise ve üniforması ve hatta zaman zaman üzerinde zevkle çalıştığı bir torna tezgahı vardı. Hala seyahat etmeyi severdi, ancak 60'ların sonlarından beri. gittikçe daha az yaptı.

Mayıs 1974'te Meclis, Josip Broz Tito'yu süresiz olarak ülkenin cumhurbaşkanı seçti ve aynı yıl Yugoslavya Komünistler Birliği'nin sınırsız görev süresi için başkanı oldu. Tito, tüm Yugoslav bilim ve sanat akademilerinin fahri üyesi, birçok üniversitenin fahri doktoru, Yugoslavya'daki ilk askeri bilimler doktoru, ülkenin en yüksek nişanlarının sahibi, en yüksek Sovyet askeri düzeni "Zafer" idi. , üç kez Yugoslavya Halk Kahramanı. Ancak yaşlılıkta "yıldız humması" nın üstesinden geldiğini düşünmeyin. Uzun süre Yugoslavya'da yaşayan yazar Richard West, "meziyetleriyle meşru bir şekilde gurur duyduğuna, aynı zamanda başkalarına asla sahip çıkmadığına" inanıyordu.

Tito'yu tek kelimeyle nitelendirmek mümkünse, ona en çok "canlı" sıfatı yakışır. O gerçekten tüm zayıflıkları ve erdemleri ile inanılmaz derecede canlı bir insandı. Zevkle çalıştı, eğlenmeyi severdi, arkadaşlarla oturmayı severdi, güzel kadınlara bayılırdı, yemek hakkında çok şey bilirdi - genel olarak hayatı normal, sağlıklı insanların yapabileceği şekilde severdi.

1977 yazında Madame Tito, kocasıyla resmi ve gayri resmi etkinliklerde görünmeyi bıraktı. Yugoslav liderinin eşi en son Belgrad'a gelen Norveç Başbakanı onuruna verilen bir resepsiyonda görüldü. Norveçli konuğu uğurlamak için havaalanına gelmedi, kocasının Sovyetler Birliği, Kuzey Kore ve Çin ziyaretlerinde ona eşlik etmedi. Jovanka'nın yaşlı diktatörü devirmeye karar veren Sırp generallerin yanında yer aldığı iddia edildi. Ancak Yugoslavya başkanı, karısının kaybını yabancı gazetecilere kendisi açıkladı: " 85 yaşındayım , sinirlerim kuvvetli ama onun sürekli homurdanmasına dayanamadılar."

Yine de Jovanka, devlet başkanının ideal eşiydi: siyasete karışmadı, en yüksek mevkileri işgal etmeye çalışmadı ve elmaslara ve kürklere bayıldı. Sırp generallerle yaptığı görüşmenin Jovanka

Broz'un ilk bağımsız adımı olduğu söyleniyor. Ve son olarak. İktidarı gasp etmeye çalışmakla suçlandı, onunla görüşen ordu kabaca cezalandırıldı ve ev hapsine gönderildi. Resmi konutunda yaşamasına rağmen kocasıyla bir daha görüşmedi.

1979'un sonunda doktorlar Tito'nun sol bacağındaki damarlarda kangrene yol açabilecek bir tıkanıklık olduğunu keşfettiler. Ljubljana'daki bir hastaneye götürüldü ve burada cerrahlar önce bir bacağı, ardından diğer bacağı kesti. Mareşal, oğulları ve kocasının hastalığından derinden endişe duyan Jovanka tarafından ziyaret edildi. Komünist Tito, Katolik rahibeler tarafından bakılıyordu. Doktorlar devlet başkanının ömrünü uzatmayı başardı

4 Mayıs 1980 Sanki bütün ülke onun ölümünden korkuyor gibiydi. Cenazeye eski silah arkadaşları Margaret Thatcher, ABD Başkan Yardımcısı Leonid Brejnev ve Üçüncü Dünya ülkelerinin birçok lideri katıldı.

On yıl daha, 4 Mayıs 15: 55'te tüm Yugoslavya liderin ölüm tarihini bir dakikalık saygı duruşuyla kutladı.

Onassis Aristoteles

(d. 1906 - ö. 1975)

Yunan armatör, milyarder.

Mali başarıları, kadınları kadar önemliydi.

Dünyanın en zengin insanlarından biri olan Aristoteles Onassis'in adı yaşadığı dönemde efsanelere konu olmuştur. Yunan milyarderinin olağanüstü kaderi, olağanüstü karakteri ve tabii ki tüm Avrupa ve Amerika'nın bildiği sayısız aşk ilişkisi sayesinde ortaya çıktılar. Onassis ilk olmaya çalıştı

her şeyde - işte, aşta, kendi hayatının reklamında - ve neredeyse her zaman başarılı oldu.

Devasa bir süper tanker ve kargo gemisi filosu yaratan uluslararası işadamı olan ünlü iş adamı, 1906'da doğdu. O zamanlar Yunanistan'ın Smyrna şehrinde (şimdiki Türkiye İzmir'i) iş yapan varlıklı bir tütün tüccarı ailesinden geliyordu. 1922'de Türkler Smyrna'yı ele geçirdi ve Onassis ailesi, birikmiş servetlerinin neredeyse tamamını kaybederek kaçmak zorunda kaldı. Rahat bir varoluşun yollarını arayan genç Aristoteles

Onassis, kısa süre sonra ticaret için olağanüstü bir yetenek keşfettiği Güney Amerika'ya gitti. Vapur Buenos Aires'e vardığında cüzdanında yüz dolardan fazla olmadığı söylendi. Yaklaşık bir yıl boyunca, geleceğin milyarderi, sonunda Amerikan telefon şirketi ITT'nin Arjantin şubesinde elektrikçi olarak işe başlayana kadar limanda tuhaf işlerde çalıştı.

Onassis'in ilk mutlu anlaşması, Yunan tütününün Arjantin pazarına ithal edilmesi idi. Bir süre sonra Aristo satın aldığı yarı su dolu eski tankeri tamir etmeye başladı. Böylece bir armatör olarak kariyerine, dünya ticaretinin zirvelerine giden "yıldız yolu" başladı. 70'lerin ortalarında, Yunan'ın serveti 1,5 milyar doları aştı. Onassis, 15 tanker dahil 50 büyük kapasiteli gemi ve ABD ve Batı Avrupa şirketlerinde yüz milyonlarca dolarlık sermaye yatırımı dahil olmak üzere güçlü bir ticaret filosuna sahipti. .

Onassis'in bu kadar yükseğe uçmasına ne yardım etti? Karakterinin özellikleri arasında inanılmaz enerji, azim ve muhteşem performans göze çarpıyordu. Ayrıca kıskanılacak bir sağlıkla da ayırt edildi. Onassis, genç yaşlarında 3-4 saatten fazla uyumadı ve geri kalan zamanını çalışmaya ayırdı. Aristoteles'e ayrıca çeşitli maceralara, riske, karışıklığa olan tutkusu da yardımcı oldu.

Onassis'in enerjisi çağdaşları hayrete düşürdü. Sözleşmeler yapmayı, gemilerin geçişini izlemeyi, karmaşık muhasebe tutmayı, çok sayıda müzakereye katılmayı ve aynı zamanda aşk ve zevk için zaman bulmayı başardı. Dahası, başarılı iş adamı, kişiliğinin manyetizmasından büyülenmiş, basit balıkçılardan birinci büyüklükteki yıldızlara kadar kadınların kalbini şaşırtıcı bir kolaylıkla fethetti. Aynı zamanda, arkadaşlarının dediği gibi Ari'nin inancı, sinizm noktasına kadar basitti: "Yatakta aptalca konuşmalar istemiyorum. "Benim için olduğu kadar senin için de iyi miydi?" "Ona her zaman şu ilke rehberlik etti: yalnızca "bana yararı olan" önemli. Ve burada bir açıklama yerinde. Birçok aşk ilişkisine rağmen, Onassis'in yalnızca yüksek sosyete kadınlarıyla ciddi bir ilişkisi vardı, çünkü

şehvetli zevklere ek olarak pratik faydalar da elde etmeye çalışıyordu.

Bunun bir örneği, 35 yaşındaki İtalyan opera prima Claudia Muziyo ile Buenos Aires'teki kısa aşk ilişkisidir. Claudia'nın sevgilisi olan genç ve girişimci Onassis, onu kendi üretimi olan halka açık sigaralarda görünmeye ikna etti. Ve XX yüzyılın 20'li yıllarından beri. Bir kadının toplum içinde sigara içmesi ahlaksızlığın zirvesi olarak görülüyordu, o zaman tütün ürünlerine olan talebi artıracak daha iyi bir reklam yoktu. Özellikle ücretsiz!

Onassis için çok yararlı olduğu ve bir balina avcılığı filosunun sahibinin kızı olan genç bir Norveçli Ingeborg Dediechen ile ilişkisi olduğu ortaya çıktı. Onunla 1934'te transatlantik bir gemide tanıştı . Doğru, babasını kaybetmeyi başaran Bayan Dediechen'in kendisinin o sırada bir tacı yoktu, ancak Ingeborg ailesinin İskandinav gemi yapımcıları arasında çok fazla ağırlığı vardı. Ve o zamanlar birkaç gemiye sahip olan ve kendi tanker filosunu inşa etmek için bir program geliştiren hünerli Onassis, onun aracılığıyla İskandinavya tersanelerinde önemli tanıdıklar edinmekte pek zorluk çekmedi.

Bu fırtınalı aşk, neredeyse on iki yıl kadar uzun sürdü, ancak evliliğe yol açmadı. Inga, Onassis'e bir sevgili olarak hayrandı, cildi, tutkulu öpücükleri için deli oluyordu ama aynı zamanda vahşi güney kıskançlığını da biliyordu. Daha sonra onu kendi gölgesi için bile kıskandığını söyledi. Üstelik kıskançlık sahnelerine genellikle dayak eşlik ediyordu. Onassis, Inga'ya ilk kez elini kaldırdığında buna ciddi bir önem vermedi ve hatta vücutta en ufak bir iz bırakmayan profesyonel darbelerine hayran kaldı. Ancak dayaklar, hem sebepli hem de sebepsiz olarak giderek daha sık tekrarlanmaya başladı. Aynı zamanda Onassis, metresine şiddetin kendisine cinsel zevk verdiğini itiraf etti. Yunanlıların kanında olduğunu gururla söyledi ve hatta alaycı bir atasözünden alıntı yaptı: "İyi vuran, iyi sever."

Onassis, Ingeborg ile evlenmeye cesaret edemedi: Aşıkların karakterlerindeki fark çok büyüktü. Ve dayaklarla pekiştirilen şiddetli tutku, sonunda Ingeborg'u kızdırmaya başladı. Ayrıca metreslerle kim evlenir?

Ingeborg Dediechen ile aradan sonra Onassis uzun süre yalnız kalmadı ve hatta ciddi bir şekilde evlenmeyi düşündü. En büyük Yunan armatörü Stavros Livanos'un kızı Athena (herkes ona Tina derdi) Livanos, seçtiği kişi oldu. Onassis onunla 1943'te New York'ta sosyal resepsiyonlardan birinde tanıştı ve kısa süre sonra ona evlenme teklif etti. Doğru, o sırada Tina sadece 14 yaşındaydı ve Onassis gelinin büyümesi için neredeyse üç yıl beklemek zorunda kaldı. Ama yine de bekledi! Bu arada bu süre zarfında müstakbel kayınpeder ve müstakbel damat birbirlerinin kitaplarını titizlikle incelediler.

Aristoteles Onassis ve Athena Livanos, Aralık 1946'da evlendi . Damadın geline verdiği düğün hediyelerinden biri, üzerinde "TL.L.U" tuğrası olan pırlantalı lüks bir bilekliği. (Tina. Seni seviyorum). Burada, Onassis'in bu tür bilezikleri verdiği üç muhteşem kadından ilkinin Tina olduğu belirtilmelidir. Daha sonra, Maria Callas ve Jacqueline Kennedy onları sırayla aldı. Monogramdaki metin aynı kaldı, sadece isimler değişti.

46 yaşındaki Onassis için bu evlilik çok iyi bir anlaşmaydı. Eş olarak soylu bir Yunan ailesinden zeki, iyi yetiştirilmiş sevimli bir kız aldı. Ayrıca Tina, babasının serveti neredeyse 1 milyar doları bulduğu için zengin bir mirasçıydı. Livanos, müstakbel damadına düğün hediyesi olarak değeri bir milyon doları aşan iki gemi bağışladı. Doğru, evrak işlerine gelince, kayınpederin en hafif deyişiyle hile yaptığı ve iki gemi yerine Onassis'in yalnızca bir gemi aldığı ortaya çıktı.

Tina'nın çeyiz olarak aldığı para ise Livanos'un bu amaçla özel olarak oluşturduğu Tina Realty Corporation'a yatırıldı. Livanos'un sevgili kızına reddettiği milyonlardan genç çift , New York'ta daire kiralamak için ellerine 446 bin dolar aldı. Tina Realty Corporation'ın parasının geri kalanı, sözleşmenin çeşitli maddeleri tarafından Onassis'in olası tecavüzlerine karşı güvenilir bir şekilde korunuyordu.

Böylece aile hayatı oldukça güvenli bir şekilde başladı. Tecrübeli kocasına aşık olan genç Tina, onun çekiciliğine, tutkusuna ve tükenmez aşk şevkine hayran kaldı. Düğünden bir buçuk yıl sonra Onassis çiftinin Alexander adında bir oğlu ve 1950'de Christina adında bir kızı oldu.

İş de olabildiğince geliyordu ve Aristoteles, çok zengin insanların bile karşılayamayacağı şeyleri zaten elde edebiliyordu. Bu pahalı satın almaların belki de en önemlisi, çok sevdiği kızının adını taşıyan "Christina" yatıydı. 1954'ten beri bu ünlü yat, Onassis ve ailesi için adeta gerçek bir yuva haline geldi.

Onassis, beş katlı bir bina yüksekliğinde ve 100 metre uzunluğundaki "yüzen saray"ın düzenlenmesi ve dekorasyonu için para ayırmadı. Lüks salon, El Greco'nun orijinal tablolarıyla, antik Yunan sahnelerini anlatan paha biçilmez mozaik tablolarla dekore edilmişti. Sigara içilen odada lapis lazuli ile dekore edilmiş bir şömine vardı ve banyolar mermerle kaplanmıştı. Geminin su temin sisteminin muslukları altından, bardaki korkuluklar fildişinden, parke ise değerli ağaçlardan yapılmıştır. Gemide, doğrudan yattan havalanabilecek küçük bir uçak için iniş alanı bile vardı. Yaklaşık 40 kişi çok sayıda misafire ikramda bulundu. Tabii yatta kolaylıkla dans pistine dönüştürülebilen bir de yüzme havuzu bulunuyordu.

Dünyanın her yerinden ünlüler sürekli olarak Christina'yı ziyaret etti. Bir zamanlar kraliyet ailelerinin üyeleri, Hollywood "yıldızları" (Greta Garbo, Marilyn Monroe, Marlene Dietrich, Elizabeth

Taylor, Frank Sinatra, Grace Kelly gibi) önde gelen Avrupalı politikacılar burada dinleniyordu. Onassis, o zamana kadar emekli olmuş olan 80 yaşındaki Winston Churchill'in ziyaretinden özellikle gurur duyuyordu. Aslında yatın kendisi gibi ünlü konuklar da Onassis'in başarılı bir milyoner imajını desteklediler .

Yatta Onassis aşk zevklerine daldı . Bu kendine güvenen, büyüleyici, enerjiyle dolup taşan Yunan , pratikte ret almadı. Aristoteles yenilgiyi yalnızca bir kez kabul etti: Tüm çabalara rağmen , Greta Garbo kararlı kaldı ve cazibesine kapılmadı .

Onassis'in Tina ile evliliği on yıldan fazla sürdü . Ta ki yorulmak bilmez enerjisi, tutkuları ve hırslarıyla Onassis'ten beklenebilecek bir şey olana kadar . Onu uzun süre büyüleyen kadının adı dünyaca ünlü opera sanatçısı Maria Callas'tır . Onassis , 1959 yazında karısıyla birlikte Kontes Costelbarco tarafından verilen yıllık baloya gittiği Venedik'te onunla ciddi bir şekilde ilgilenmeye başladı. Ve herkesin dikkati , elmaslar, yakutlar ve zümrütlerle süslenmiş lüks bir elbise giymiş Tina'ya odaklanmış olsa da , Onassis bütün akşam gözlerini Mary'den ayırmadı. Ondan önce onunla yalnızca bir kez, yine Venedik'te ve ayrıca bir sosyal etkinlikte bir araya geldi.

Daha sonra bu toplantıların tarihi olduğunu, çünkü "dünyanın en ünlü Yunanlıları olduğumuzu " söyledi .

Mary'den memnun olan Onassis , şarkıcıyı ve kocası Giovanni Batista Menegini'yi "Christina" ya davet etmekte başarısız olmadı . Maria başlangıçta reddetti, ancak Onassis'in ısrarına direnmek zordu . Sonunda kabul etti .

Bu önemli yolculuğun en başında Onassis ve Mary gerçek bir aşk ateşine kapıldılar ve yatta Tina veya Giovanni'nin varlığı onları engellemedi , tam anlamıyla şok olmuş ve çok kırılmış olan. Nitekim Veronalı zengin bir sanayici olan Maria Callas uğruna ailesini ve işini terk etti , on yıl sadık bir koca oldu ve kendini tamamen genç bir eşin kariyerine adadı . Neredeyse 30 yıllık yaş farkına rağmen , herkes evliliğini mutlu olarak görüyordu . Ve aniden, Onassis'in yatında, Maria çok değişti ! Bütün gece Aristoteles ile dans etti ve daha sonra kamarasında emekli oldu . Tabii ki bir skandaldı! Ve Maria'nın kocası yatı en yakın limanda terk etmeleri, uçağa binmeleri ve Milano'ya dönmeleri konusunda ısrar etti .

Bu yolculuk , Kallas'ın aile hayatı için ölümcül oldu . Onassis'e o kadar özverili bir şekilde aşık oldu ki , onun iyiliği için laik sözleşmeleri ihmal etmek için kocasından ayrılmaya karar verdi . Bir röportajda kocasından ayrıldığını duyurdu ve bunu Kasım 1959'da resmi bir boşanma izledi.

Öfkelenen Tina da boşanma davası açtı. Doğru, bu zamana kadar , çocukların büyük ölçüde acı çektiği sürekli skandalların da gösterdiği gibi , eşler arasındaki ilişki zaten ters gitmişti . Tina ,

kocasının güçlü, iddialı, bencil kişiliği karşısında uzun süredir kendini savunmasız ve zayıf hissediyordu. Onassis ve Mary arasındaki ilişki , bu pek mutlu olmayan evliliği özetliyor gibiydi . Ünlü çiftin boşanma davası uzun ve skandaldı ve Kasım 1960'ta sona erdi . Aristo , milyonlarca dolarlık servetinin bir kısmını karısına bıraktı ve bir buçuk yıl sonra bir İngiliz lorduyla evlendi.

Onassis'in hırsı artık tatmin olmuş gibi görünebilir : Sesi ve inanılmaz güzelliği tüm dünya tarafından beğenilen ünlü bir kadına sahipti . Ancak Mary , Aristoteles'i tutkuyla sevmesine rağmen, bu aşk birlikteliğinde bir sorun vardı . Arnie'nin isteği üzerine neredeyse bütün gece misafirleri için şarkı söyleyebilir ve aynı zamanda kazançlı bir sözleşmeyi ve eğer Arnie istemezse bir performansı reddedebilirdi! Her zaman işlemlerle meşgul olan sevgilisini bekleyerek sık sık yalnız başına uzun günler geçirmek zorunda kalıyordu . Milyarder imparatorluğunun ofislerinin bulunduğu Londra ve Monte Carlo arasındaki sürekli yolculukları sırasında Onassis'i "durdurmak" için Paris'e taşındı . Hatta hamileliği daha sonraki bir tarihte (yedi ayda!) Sırf Onassis talep ettiği için sonlandırdı. Aşk uğruna şarkıcılık kariyeri dahil her şeyini feda etti. Röportajlarından birinde “Artık şarkı söylemek istemiyorum” diye itiraf etti . - Yaşamak istiyorum. Herhangi bir kadın gibi yaşa ."

Onassis ile evlenmeyi hayal etti ve hatta bir kez bunun gerçekleşeceğini kamuoyuna duyurdu . Ancak hemen ertesi gün Onassis bu ifadeyi "sadece bir fantezi" olarak nitelendirdi. Maria'yı kendi yolunda sevdi , ünlü elmas bileziği verdiği ikinci kadın oldu , ilk harfi T'yi M olarak değiştirdi , ama onunla evlenmeyi bile düşünmedi . Ayrıca hayatında Bayan Onassis rolüne daha uygun bir kadın belirdi . Amerika Birleşik Devletleri'nin 35. Başkanı'nın dul eşi efsanevi Jacqueline Kennedy'ydi . Onassis daha sonra bunu "en büyük başarısı" olarak nitelendirdi.

Onassis, Jacqueline ile John F. Kennedy senatörken tanıştı . Çift , Winston Churchill'in orayı ziyaret ettiği bir sırada "Christine" i ziyaret etti. Politikacılar uzun uzun sohbet ederken , Onassis sevimli konuğa yatı gösterdi.

Jacqueline ünlü yatta ikinci dinlenmesi Ağustos 1963'teydi. O sırada, yeni doğan üçüncü çocuğunu kaybetti ve Yunan kodaman ona biraz gevşemesini ve depresyonundan kurtulmasını önerdi . John F.Kennedy bu gemi yolculuğuna kesinlikle hevesli değildi ve bu nedenle bir şart koydu: Jacqueline'e kız kardeşi Lee ve eşiyle birlikte ticaretten sorumlu dışişleri bakan yardımcısı eşlik edecekti .

Onassis , Jacqueline'i rahat ettirmek için mümkün olan her şeyi yaptı . Hizmetinde iki kuaför, bir masöz, onun için çalan bir orkestra , lezzetli yemekler yapan aşçılar vardı. Amerika'nın First Lady'si dinleniyor, kelimenin tam anlamıyla lüks içinde yıkanıyordu. Ancak Jacqueline'in İzmir sokaklarında yürüdüğü veya Onassis'le bikinili rahatladığı fotoğrafların Amerikan gazetelerinin sayfalarında yayınlanmasıyla her şey mahvoldu . Patlayan bir bomba etkisi yarattılar . First Lady'nin

davranışının nezaketi sorgulandı !

Öfkeli Kennedy , Jacqueline'in hemen eve dönmesini istedi . Reddetti, ancak yine de bir ay sonra Teksas'a yapılacak bir kampanya gezisinde ona eşlik etmeyi kabul etti . Bu önemli yolculukta 34 yaşındaki Janklin dul kaldı: Başkan Kennedy , Teksas'ın tam ortasında binlerce kişinin önünde vuruldu. Onassis hemen cenazeye uçtu. Jacqueline ile bu trajik olaylardan bir yıl sonra , şimdi Paris'teki Foch Bulvarı'ndaki evinde yeniden karşılaştı . Bu görüşmeyi bir sır olarak saklamaya o kadar uğraştı ki , hizmetkarlarını bile gönderip yemeği kendisi ısmarladı. Sonra Aristoteles onu New York'ta giderek daha sık ziyaret etti, bazen restoranlarda birlikte yemek yediler . Ve Jackie , muazzam canlılığı olan bu adamla yavaş yavaş kendini güvende hissetmeye başladı . Onassis'in alışılmadık derecede cömert , ona karşı çok dikkatli olmasını sevdi . Onunla başarısız aile hayatı, bir çocuğun ölümü ve kocasının öldürülmesi sırasında yaşadığı dehşet hakkında açıkça konuşabiliyordu . Mayıs 1968'de, Onassis'in onunla evlenme teklifini kabul etmeye çoktan hazırды , ancak merhum kocası Robert Kennedy'nin erkek kardeşi tarafından kazanılacak olan başkanlık seçimine kadar bir erteleme istedi . Robert'ı çok sevdi ve seçim kampanyasında aktif rol aldı .

5 Haziran 1968'de Kennedy klanını başka bir trajedi vurdu . Robert, Los Angeles'taki Ambassador Hotel'de ölümcül bir şekilde vuruldu . Jacqueline dehşete kapılmıştı. " Bu kahrolası Amerika'nın en iyi insanlarını öldürmesinden nefret ediyorum . Bir gün bu ülke beni ve çocuklarımı öldürecek ! ” dedi sekreterine .

Ve bu talihsizliği öğrenen Onassis, sevincini gizleyemedi : "Sonunda, bu Kennedy'lerden kurtuldu!" diye haykırdı .

Sonunda Onassis istediğini aldı. 20 Ekim 1968'de Ege Denizi'ndeki Skorprios adasında Jacqueline Kennedy ile evlendi . O zamana kadar damat zaten 62 yaşındaydı.

Bu düğün, bir ay boyunca tüm Batı basını tarafından beğenildi. Tüm detaylarıyla, Hollanda'dan Skorprios'a lale dağlarının teslim edildiği "hava köprüsü" hakkında da bilgi verildi ; ve Skorprios limanında gece gündüz yiyecek ve içecek kasalarını boşaltan gemi donanması hakkında ; ve Onassis'in devriye gemileri ile Yunan donanmasının gemilerinin oluşturduğu abluka çemberini boşuna kırmaya çalışan muhabirlerin olduğu bir motorlu tekne filosu hakkında . Adayı havadan ve paraşütle koruyan helikopter pilotlarının teyakkuzunu kandırmayı başaran yiğit gazeteci de göz ardı edilmedi. Damadın pardösüsünü kesin , gelinin gelinliğindeki mücevherleri , "JILY" tuğralı pırlanta bileziği ; "yüzyılın düğünü"nde yer almaktan onur duyan konuklar ; ve hatta Onassis'e itaat eden polislerin, gelinin New York'tan gelişini haber yapmak için koşan yüzlerce muhabirin kameralarını öldürdüğü Atina havaalanında gazetecilerin katledilmesi - tüm bunlar dünya çapında bir sansasyon olarak sunuldu .

Katolik olmasına rağmen "genç" Ortodoks ayinine göre evlendi. Çok az misafir vardı - en yakın akrabalar ve iş ortakları, sadece yaklaşık 30 kişi. Ve tabii ki basın yok !

Kennedy ailesinin üyeleri bu düğünü görmezden geldi . Suikaste uğrayan başkanın annesi Rose Kennedy, artık eski gelinini telefonda tebrik etme, mutluluklar dileme gücünü kendinde buldu ama telefonu kapattıktan sonra ağlamaya başladı. Jacqueline'in çok arkadaş canlısı olduğu Robert Kennedy'nin dul eşi Ethel bir tebrik telgrafi gönderdi, ancak ailenin geri kalanı gibi düğüne gelmedi .

Amerika , Jacqueline Kennedy'nin evliliğini ulusal bir trajedi olarak kabul etti. Tüm demokrasilerine rağmen, Amerikalılar asla bu kadar bariz bir yanlış ittifakı kabul edemediler. Gazeteler şöyle yazdı: “Muhteşem bir şaheser kaidesinden düştü ve etten ve kemikten yapılmış olduğu ortaya çıktı . Jacqueline artık ulusun trajedisinin mistik bir sembolü değil, o sadece bir kadın.

Yine de, Onassis'in parlak Jacqueline'e neden ihtiyacı vardı? Christina ve Alexander babalarının yanında annelerinden başka bir kadın görmek istemediklerine göre neden Maria Callas'tan ayrılıp çocuklarını ona karşı kıskırttı ?

Basın açıkça şunları söyledi: Büyük bir denizcilik gücününkine benzer bir tanker filosuna ve Monte Carlo'daki kumar işinin yarısına sahip olan zengin bir Yunan kibri yüzünden dünyanın en ünlü kadını satın aldı . Gerçekten de, Jacqueline Kennedy ile evlenmek sadece bir pazarlıktı : Onassis , karısına kendisi ve çocukları için mali bağımsızlık ve güvenlik sağladı , ayrıca kocasını işi için çok gerekli olan Amerika'nın aşkın sosyitesiyle tanıştırdı . 170 puan içeren evlilik sözleşmeleri en iyi ticari kanonlara karşılık geldi. Daha çok , geminin mevsime göre değişen fiyatlarla kullanıma sunulduğu geleneksel bir kiralama sözleşmesi gibiydi . İşte sadece birkaç örnek. Düğünün hemen ardından Jacqueline 3 milyon dolar aldı ve çocukları adına bir milyon kondu . Onassis'in onu terk etmesi durumunda birlikte yaşadığı her yıl için 10 milyon dolar alacak ; Onassis terk edilirse (ancak yalnızca beş yıllık aile hayatından sonra), o zaman ona parasal tazminat 18,75 milyon dolar olacaktır . Kocasının ölümü durumunda yılda 200.000 dolar alacaktı ...

gazetelerin tirajını artıran sayısız masrafını şehvetle anlattı . Jacqueline , konteynırlarda ayakkabı ve iç çamaşırı satın alıyor , en iyi modacıları muhteşem paraya kıyafet koleksiyonları , her biri 60.000 bin dolar değerinde samur kürkleri , kuyumcular tarafından tek bir nüsha halinde yapılan benzersiz mücevherler , yatları satın alıyor. . . Jacqueline Rolls-Royce kullanıyor, özel jetlerle uçuyor, korumaları var, emrinde Paris, Fas, İtalya'da iyi eğitilmiş personel ve her türlü sırrı saklayan sessiz sekreterlerle lüks villalar var.

Ancak Onassis'in yanında çılgın harcamalardan zevk alan Jacqueline, kendisini mutlu hissetmiyordu, onun için bir yabancıydı. Kocasının rahatsız edici ve hatta baskıcı davranışları ve

alışkanlıkları, onun rafine zevkinin, ölçülü tavrının, anlaşılmazlığının, kırılğanlığını gizlemesinin bir alay konusu gibi görünüyordu. Onassis, dedikleri gibi, "tahtada basitti", gürültülü eğlenceyi severdi, büyük jestler, düşüncesizdi, duygularını gizlemedi. O ve Jacqueline o kadar farklıydılar ki ayrı vakit geçirmeyi tercih ediyorlardı. O Paris ve New York'ta, o Yunanistan'da. Ya da tam tersi.

Daha sonra gazeteler şunu sordu: "Fortune, Aristoteles'i son ödülü için kıskandı ve en sevdiğinden intikam almaya karar verdi mi? Yoksa Jacqueline Kennedy ona kötü şans mı getirdi? Öyle olabilir ama 1969'dan beri Onassis'e iş ve aşta bu kadar uzun süredir eşlik eden şans, aniden ondan yüz çevirir. Mali imparatorluğu parçalanmaya başladı. Filosunun üçte birinin operasyonunu ve halihazırda sipariş edilen yeni süper tankerlerin inşasını terk etmek zorunda kaldı. Ayrıca, bir diğer çocuğu olan Olympic Airways iflas tehdidi altındaydı.

Bazı uğursuz kader, ailesine ve akrabalarına musallat olmaya başladı. Ocak 1973'te, babasının denizi sevdiği kadar gökyüzüne de hayran olan oğlu Alexander bir uçak kazasında öldü (dümende kendisi vardı). Onassis, oğlunun ölüm haberinden bir gece sonra yaşlı bir adama dönüştü. 1973'ün aynı önemli yılında, ilk karısı Tina aşırı dozda uyuşturucuya bağlı olduğuna inanılan vefat etti. Jacqueline'den nefret eden kızı Christina, sonunda onunla tartıştı, evden kaçtı ve yaşlı bir çapkınla evlendi.

Evet ve Jacqueline'in Onassis'in aradığı ideal olmadığı ortaya çıktı. Evliliğin başlangıcında karısının büyük harcamalarında kınanacak bir şey görmediyse, onun karşı konulmaz güzelliğine, kadınlığına ve çekiciliğine hayran kaldıysa ve kendini beğenmiş bir şekilde : "Çok acı çekti, şimdi istediğini almasına izin ver" dediyse, o zaman zamanla , coşku azaldı. Faturalar büyüdükçe Onassis daha az cömert hale geldi. " Bütün bu paçavralarla ne yapıyor ? şimdi sordu. "Onu kottan başka bir şeyle hiç görmedim ." Onassis, karısının tabloid dergilerindeki resimlerinden pek memnun değildi : bir şekilde paparazziler , Bayan Kennedy - Onassis'i çıplak olarak bile yakaladılar .

Ancak Jacqueline , Şubat 1970'te, Onassis'le balayında yazdığı eski sevgilisi Rodzwill Gilpatrick'e yazdığı samimi mektubu Amerikan gazetelerinde yayınlandığında ona en güçlü darbeyi indirdi . "... Konuştuğumuz her şeyi hatırlıyorum," diye yazdı, "sevgili Ros. Hayatımda hangi yeri işgal ettiğinizi, işgal ettiğinizi ve işgal edeceğinizi de anladığınızı düşünüyorum. Seni seviyorum Jackie. Onassis çok kızmıştı: "Tanrım, kendimi ne kadar alay konusu yaptım!"

Eşinde hayal kırıklığına uğrayan Onassis , boşanma davası başlatmak için bir avukat bile tuttu. Ancak İskender'in trajik ölümü, diğer her şeyi arka plana itti. Onassis savaştan bıktı. Neşeli ve enerjik bir iş adamı ve ateşli bir aşıkta, her türlü rahatsızlığın üstesinden gelen eskimiş yaşlı bir adama dönüştü. Hastalık ve kederden kırılan Aristotle Onassis, 70. doğum gününden dokuz ay önce, 15 Mart 1975'te Paris'teki bir Amerikan hastanesinde öldü.

Gazeteciler tarafından hayatı ve eylemleri gerçek bir hükümdarın yaptıklarıyla karşılaştırılan bir adamın dünyevi günleri böylece sona erdi. Doğru, Onassis'in kendisi, doğup büyüdüğü dünyada bir asadan, bir taçtan veya bir başkanlık koltuğundan daha önemli ve anlamlı bir şey olduğunu söyledi. Ve hayatı boyunca takip ettiği en sevdiği emri verdi: “Bugün hesaba katılan tek şey paradır. Onlara sahip olanlar, günümüzün gerçek krallarıdır.”

Aristoteles Onassis, milyonlarını 24 yaşındaki kızı Christina ile uçak kazasında ölen oğlunun anısına kurulan bir vakıf arasında paylaştırdı. Vasiyette Jacqueline'den bile bahsedilmedi. Christina Onassis ile on sekiz aylık zorlu müzakerelerin ardından, Onassis ailesiyle bağlarını tamamen kesmeyi kabul ederken yalnızca 26 milyon dolar aldı.

Christina'nın " talihsizlik getiren kara dul" dediği ikinci kocası Jacqueline'in ölümünün hemen ardından resmi bir açıklama yaptı: "Hayatım karanlığa gömülürken Aristoteles Onassis beni kurtardı . O benim için çok şey ifade ediyordu . Birlikte asla unutmayacağım ve ona sonsuza kadar minnettar olduğum harika anlar yaşadık .

Hâlâ halkın gözünde olan Jacqueline , özel hayatını , Güney Afrika elmas madenlerinin sahibi ünlü kuyumcu Maurice Tempelsman'ın görüldüğü sinir bozucu basından şiddetle savundu . Eski eş , Onassis'ten yirmi yıl kurtuldu ve 1994 baharının başlarında , iki kez büyükanne olmayı başaran lenf bezleri kanserinden öldü . Ancak Amerikalıların anısına bu harika kadın , Bayan Onassis olarak değil, Jacqueline Kennedy olarak kaldı .

Ve birkaç koca değiştiren ve oldukça telaşlı bir hayat süren Christina Onassis, Kasım 1988'de öldü. Polis , bir Yunan kodamanının kızının cesedini okul arkadaşının evinde buldu. Doktorlar kalp krizinden öldüğünü açıkladı, ancak Christina'nın tanıdıkları ve arkadaşları onun çok fazla uyuşturucu kullandığına inanıyor .

Maria Callas'a gelince , Onassis'ten ayrılmanın şoku onun için o kadar güçlü oldu ki, muhteşem sesini kaybetti . Ve onun gibi harika bir şarkıcı için daha kötü ne olabilir ?! Maria , Aristoteles ve Jacqueline arasındaki bağlantı hakkında acı bir şekilde konuştu : “ Ünlü kadınları topluyor. Ünlü olduğum için beni takip etti . Şimdi kibirine daha uygun bir nesne buldu - Amerika Birleşik Devletleri Başkanının dul eşi ! Ve en sevdiğim operanın kahramanı Medea gibi Aşkına inanarak her şeyimi kaybettim !” Onassis evlendikten sonra görüşmeye devam etseler de onun ihanetini asla affetmedi . Tabloid basını , Maria'nın sevgilisini vatana ihanet ve doğmamış çocuğunun ölümü için lanetlediğini bile bildirdi .

Maria Callas , 1977'nin sonunda 53 yaşında öldü . Dünyevi günlerini , yalnızca iki kaniş tarafından aydınlatılan lüks bir Paris apartman dairesinde tam bir yalnızlık içinde yaşayarak

sonlandırdı . Ve Callas vasiyet bırakmadığı için , şarkıcının kazandığı 12 milyon dolar , ironik bir şekilde, ancak yasalara sıkı sıkıya bağlı olarak , en az sevdiği insanlara - annesi ve kocasına gitti .

Onassis ailesinin son üyesi , Christina'nın kızı Athena Roussel, üç yaşında dedesinin devasa imparatorluğunu devraldı ve tarihe en genç milyarder olarak geçti . Babası ve koruyucusu işadamı Terry Roussel ile Fransa'da yaşıyor .

Bugüne kadar Athena sosyete gelin avcılarını için en gıpta edilen partidir . Dünyanın en temsili talipleri uzun süredir fotoğraf modellerine, mankenlere ve diğer güzelliklere aldırış etmiyor , sadece Athena'nın 30 Ocak 2003'te 18 yaşına bastığını ve milyar dolarlık bir servetin sahibi olduğunu düşünüyor.

Athena bir keresinde , büyükbabasının milyarlarını alırsa , onları hemen hayır kurumlarına bağışlayacağını ve kimseye bağımlı olmamak için kendine sadece önemsiz bir yirmi milyon bırakacağını ve at yetiştirmek için kırsalda bir yere gideceğini itiraf etti .

İstersen inanabilirsin . Doğru, bir şartla - genç Athena , annesinin ve büyükbabasının yılmaz enerjisini miras almadığı sürece .

Günahkar zevklerin tutsağı

Casanova Giacomo

Tam adı Giacomo Girolamo Casanova de Seinghalt (d. 1725 - ö. 1798)

XV. Louis'nin hizmetinde uluslararası itibara sahip Venedikli maceracı, asker, yazar ve gizli ajan . Dünyaca ünlü anıların yazarı ve kahramanı, yaratıcısının mahrem hayatını anlatırken son derece açık sözlü olmasıyla öne çıkıyor. Anıları ona ün kazandırdı ve adını sefahat ve dolandırıcılıkla eş anlamlı yaptı.

Büyük İtalyan baştan çıkarıcı Giacomo Casanova, tüm dünya tarafından biliniyor. Ama elbette, çok az insan ünlü maceracının elini sadece bu alanda denemediğini biliyor. Casanova çağdaşlarına yazar, çevirmen, kimyager, matematikçi, tarihçi, finansör, avukat, müzisyen, simyacı olarak göründü ... Arzularındaki en önemli şey elbette şehvetli zevkti. Ancak Giacomo, hayatın tek gerçek sembolü haline geldi. bir oyun. Zaten o kimdi? Farklı zamanlarda, ünlü maceracı ya bir Katolik rahip ya da bir Müslüman ya da bir subay ya da bir diplomat gibi davrandı. Londra'da bir keresinde tanıdığı bir bayana şöyle demişti: "Mesleğim gereği çapkınım ve bugün kötü bir tanıdık edindin."

Kendisi hakkında şöyle yazdı: "Ben, Giacomo Casanova, bir Venedikliyim, eğilimlerim gereği bir bilim insanıyım, alışkanlıklarım gereği bağımsız bir insanım ve o kadar zenginim ki kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Zevk için seyahat ederim. Acılarla dolu uzun hayatım boyunca, alçakların entrikalarının kurbanı oldum. Anılarını "bir filozof gibi yaşadığına" ve "bir Hristiyan gibi öldüğüne" dair güvencelerle bitirdi. Giacomo'nun maceraları, taç giymiş kişilerin ünlü muhatabı, Avrupa hapishanelerinin tutsağı ve kumarhanelerin ve kumarhanelerin müdavimi olduğu sorusuna en iyi cevabı veriyor.

Prusya kralı Büyük Frederick'in iltimaslarından yararlandı, onun devlet idaresi işleriyle ilgili fikirleriyle ilgilendi, sarayına Fransız geleneklerini aşıladığı Stuttgart prensinin danışmanıydı, XV . Marquise de Pompadour ile sohbetler. Casanova, Catherine II'ye aşınaydı ve hatta İmparatoriçe'nin kişisel sekreteri veya Büyük Dük'ün öğretmeni olmak istiyordu. Bu arada, ünlü İtalyan'ın her eylemi başka bir maceraya dönüştü.

Geleceğin büyük baştan çıkarıcısı, 2 Nisan 1725'te Venedik'in En Sakin Cumhuriyeti'nde aktör Gaetano Casanova'nın ailesinde ve ayakkabıcı Zanetta Farussi'nin kızı olarak dünyaya geldi. Bununla birlikte, Giacomo'nun gerçek babasının Venedikli aristokrat Michele Grimani olan San Samuele tiyatrosunun sahibi olduğuna inanmak için sebepler var . Bir keresinde, kökeni sorununun kendisi için her zaman çok hassas olduğu Casanova, "Bir asilzade olarak doğmadım - asalete kendim ulaştım," dedi.

Giacomo, genç bir aktris olan annesi Londra'ya gittiğinde 2 yaşındaydı. Orada bir İtalyan komedisinde oynadı, Galler Prensi'nin metresi oldu ve ondan bir çocuk doğurdu . Buna dayanarak

Casanova'nın kardeşi Francesco'nun İngiltere Kralı II . George'un gayri meşru oğlu olduğu varsayılmaktadır . Francesco Casanova , savaş resimlerinin yazarı olarak tanınan bir ressam oldu. Büyük Catherine , Hermitage'de saklanan “Ochakovo'da Savaş” resmini sipariş etti. Casanova'nın iki erkek ve bir kız kardeşi daha vardı : Dresden Sanat Akademisi müdürü Mengs'in öğrencisi , sanatçı Giovanni ; Gaetano - rahip ve vaiz; Mary Magdalene , Dresden Opera Binası'nda dansçıdır .

Giacomo , hayatının ilk dokuz yılında büyükannesi Marzia Farussi ile yaşadı . Oğlan sekiz yaşındayken babası öldü .

İki yıl sonra annesi, "Comedi dell'arte" oyuncu grubuyla birlikte St. Petersburg'a gönderilir. Ve Giacomo, kendisine keman dersleri veren ve onu bilimlerle tanıştıran Dr. Gozzi ile bir pansiyonda yaşadığı Padua'ya gönderilir . Casanova, eğitimine Padua Üniversitesi'nde devam etmektedir . 1741'de başını belaya sokar ve çırak olur. Sonra seyahat etmeye başlar : önce Korfu'ya, sonra Konstantinopolis'e.

1743'te Casanova bir ilahiyat okuluna kabul edildi , ancak kısa süre sonra bir din adamına yakışmayan davranışları nedeniyle oradan atıldı . Ve yine yolda - Ancona, Roma, Napoli, Calabria, Napoli, yine Ancona. Roma'da Casanova, Kardinal Acquaviva'nın hizmetine kabul edildi ve Papa XIV.Benedict ile görüştü . Kesinlikle masum olduğu bir kızın kaçırılmasına suç ortaklığı yapmakla suçlanan Casanova , Roma'yı terk etmek zorunda kalır. Ancona'da genç bir kastrato şarkıcısı olan Teresa Bellino ile tanışır. Şarkıcının aslında kılık değiştirmiş bir kadın olduğuna dair şüpheler onu sarar...

Casanova, Bellino'yla (gerçek adı Anjola Calori, daha sonra tüm Avrupa'da ün kazanan seçkin bir şarkıcı) bir maceranın ardından cüppesini çıkardı ve askere gitti. Korfu adasında, kalyon komutanı Giacomo da Riva'nın emir subayı oldu. Korfu'dan Konstantinopolis'e geri döner. 1746'da Casanova Venedik'e döndü ve San Samuel tiyatrosunda sıradan bir kemancı oldu. Düğünlerde ve partilerde çaldı, hatta ünlü Antonio Vivaldi'nin oratoryo bestelemesine yardım etti. Ve aldatıldı, aldatıldı.

Bir çift güzel göz uğruna , başarısız din adamı şehirden şehre taşındı . Bazı hanımlarla felsefi sohbetler yaptı ve hatta birine koca bir kitaplık verdi . Casanova aristokratlarla, fahişelerle, rahibelerle, kızlarla , yeğeniyle, belki de kızıyla yattı . Ama görünüşe göre hayatı boyunca tek bir metresi onu hiçbir şey için suçlamadı. Ancak Casanova için aşk sadece hayati bir ihtiyaç değil, aynı zamanda bir meslekti. Sevdığı kızları satın aldı (en çok genç , zayıf esmerleri severdi), onlara aşk bilimini, laik nezaket öğretti ve sonra, kendisi için büyük bir kârla, yerini başkalarına - finansörlere, soylulara, krala verdi. Zavalı kızların mutluluğunu derlemek , Casanova için sürekli gelir kaynaklarından biriydi .

1746 baharında, karanlık gecelerden birinde Casanova , Venedik'te kırmızı cüppeli bir adamla

tanıştı ve gözlerinin önüne bir mektup düşürdü . Giacomo bu mektubu aldı ve sahibine geri verdi. Cübbeli adam Venedikli senatör Matteo Giovanni Bragadini'ydi. Bir minnettarlık göstergesi olarak Bragadini, Casanova'yı gondoluyla bırakmayı teklif etti. Yolda senatör felç geçirdi . Casanova gondolun durdurulmasını emretti ve bir doktor aradı. İlk tıbbi yardımdan sonra hastayı eve götürdü ve burada senatörün iki arkadaşı hemen koştu - Venedikli asilzadeler Marco Dandolo ve Marco Barbaro. Casanova, doktorun hastaya yanlış davrandığını fark etti ve kendi başına çalışmaya koyuldu. Ertesi sabah senatör kendini çok iyi hissetti. Casanova patronlarıyla böyle tanıştı .

Venedikli asilzadeler gizlice Kabalacılık ve simya ile uğraşıyorlardı. Casanova , kendisinin bundan hoşlandığını ve güvenilirliğinden tam olarak emin olmasa da kendi Kabalistik yöntemine sahip olduğunu itiraf etti. Birlikte kontrol etmeyi üstlendiler - ve yöntem işe yaradı. Bragadini, Barbaro ve Dandolo farklı sorular sordular ve kahin onlara tam olarak bekledikleri cevapları verdi. Soylular , genç Casanova'nın büyük bir büyücü olduğuna ikna olmuşlardı .

Kendi Kabalistik yöntemiyle olan numara Casanova , özellikle Paris'te , Casanova'nın büyüleri yeteneklerine körü körüne inanan zengin bir markiz olan Madame d' Urfe ile birlikte, bir kereden fazla kullanırdı .

Müzik alanından ayrılan Casanova, Bragadini'nin dostluğunu ve kutsamalarını kullanarak, adında bir oğul olarak evine yerleşti ve boş zamanlarında sihir ve kehanetlerle uğraşmaya başladı. Maceracı , o zamanki yaşam tarzını birkaç kelimeyle anlattı : "Ben fakir, hoş ve etkileyici bir görünüme sahip, çaresiz bir oyuncu, müsrif, hatip ve kabadayı, korkak değil, kadın hayran , zeki değildim. rakipleri ortadan kaldıran, neşeli bir arkadaş ... Her fırsatta kendime düşmanlar için para kazandım ama kendimi nasıl savunacağımı biliyordum ve bu nedenle her şeyi karşılayabileceğimi düşündüm.

Casanova'da her şeyden önce doğuştan sanatı, çekme yeteneği ve anında ilgi görmesi ona hayrandı . Şanlı İtalyan, zekice, kendisi kalarak , kadınların kalplerini yiyen laik bir aslana, ardından yüzlerce bilimsel kitabın metinlerini özümsemiş bilge bir filozofa, ardından çok deneyimli bir madencilik uzmanına dönüşmeyi zekice başardı . ve finans, bu sorulara yetkin tavsiyeler vererek , şimdi önde gelen bir politikacıya, şimdi de saygıdeğer bir diomat'a.

Bir çağdaşı görünüşü hakkında şunları yazdı: "Çirkin olmasaydı yakışıklı olurdu: uzun boylu, Herkül gibi yapılı, esmer yüzü. Gururlu çünkü o bir hiç ve hiçbir şeyi yok. Zengin hayal gücü ve doğal canlılık, çok sayıda seyahat deneyimi , denenmiş meslekler, ruhun sertliği ve dünyevi nimetlere karşı küçümseme, onu nadir bulunan bir kişi yapar, tanınması en ilginç, saygıyı hak eden ve kazanan az sayıda insanın gerçek dostluğu onun lütfü.

Casanova'nın patronları Senatör Bragadini ve arkadaşları Barbaro ve Dandolo, ona bir süreliğine Venedik'i terk etmesini tavsiye ettiler - Devlet Engizisyonunun arkadaşlarını küfür ve büyücülükle suçlayabileceğinden korkuyorlardı.

şair Marina Tsvetaeva gibi edebi eserlerin yaratılmasına ilham veren bir aşk hikayesi .

Casanova'nın ruhunda, Cesena'da bir Macar subayın eşliğinde tanıştığı Henriette kadar başka hiçbir kadın bu kadar hassas anılar uyandırmadı. Onunla Parma'da geçirdiği üç ay, hayatının en mutlu zamanlarıydı : “ Bir kadının günün tüm saatlerini ve anlarını dolduramayacağını düşünen, Airietta'yı hiç tanımadığı için öyle düşünüyor ... Birbirimizi sevdik elimizden gelen tüm güçle birbirimizden tamamen memnunduk, tamamen aşkımızda yaşadık.

1750'de Casanova Fransa'ya gitti: “Lyon'da mason oldum. İki ay sonra Paris'te ikinci basamağa, birkaç ay sonra da üçüncü basamağa yani usta oldum. Bu adım en yüksek olanıdır. Zamanla bana bahşedilen diğer tüm unvanlar sadece hoş icatlar ve sembolik bir anlamı olsa da usta unvanına hiçbir şey katmıyor.

Casanova daha sonra Orta Avrupa'yı dolaştı ve eski yaşam tarzını sürdürdüğü Venedik'e döndü. Engizisyon düşmanlığına maruz kaldı ve 26 Temmuz 1755'te Masonluk, ahlaksız yaşam tarzı, özgür düşünce, okültizmle suçlandı ve Doge Sarayı'nda beş yıl hapis cezasına çarptırıldı. 15 ay sonra Casanova, daha sonra Fransızca yazdığı ve 1788'de Prag'da yayınlanan "Uçuşumun Hikayesi"nde anlattığı Piombi hapisanesinden kaçtı.

Ve yine gezintiler: Milan, Ferrara, Bologna. Her yerde oyun, her yerde şenlik. Casanova, Paris'te Bakan Choiseul'un güvenine girdi, iş ve ticarete elini denedi, ancak zekice yandı. Ve yine dolaşmaya başladı: Almanya, İsviçre, İtalya, Rusya ve yine - Avrupa.

Bu yıllarda çok oynadı çünkü oyun aslında hayatının tek gerçek anlamıydı.

İtalyan, yirmi yaşında bile şöyle yazdı: "Bir şekilde hayatımı kazanmam gerekiyor ve sonunda bir oyuncu mesleğini seçtim." Şans, Casanova'ya kumarda sık sık eşlik etti ve bu, o zamanın biyografi yazarlarının çoğunun şeffaf bir şekilde ima etmesi için ciddi bir neden verdi: Ünlü İtalyan, "kumarla ilgili her şeyde sık sık Majesteleri Şansının lütfundan şüpheli bir şekilde yararlandı." Ancak şans, Casanova'nın adı geçen babası Bragadini'nin talimatlarını çok iyi hatırlamasıyla açıklanabilir: “Sözünüzü kaybederseniz borcu ödemeyin, asla ıslık çalmayın, bankayı kendiniz tutun ve şans gelir gelmez oyunu bırakın. ortağın yanına gitmeye başlar” .

Tarih, yalnızca bir kez, bir kez Venedik'te ve bu arada, yalnızca asil doğumlu oyuncuların banka sahibi olma ayrıcalığına sahip olduğu bir kumarhaneye girerken Casanova'nın bir gecede 500.000 altın

pul kaybettiğini biliyor. Ancak, kısa sürede meydana gelen kayıpları tamamen telafi etmeyi başardı. Doğru, buradaki asıl değer, kendi parasıyla görünüşte geri dönüşü olmayan bir şekilde kaybedilen altını geri kazanmayı başaran normal metresine aitti. Ancak İtalyan, hayatındaki en önemli miktarı oyunda değil, 1757'de Paris'te düzenlenen devlet piyangosu organizasyonunda kazandı .

Sonra Fransa kralı Yüksek Askeri Okulu açmaya karar verdi. Ancak bu girişim 20 milyon lira gerektirdi. Aynı zamanda hükümet, devletin veya kraliyet hazinesinin yardımına başvurmak istemedi, gerekli miktarı halktan almayı amaçladı. Ama insanların gönüllü olarak ayrılmasını nasıl sağlarsınız? Sonra Casanova sahneye çıktı ve kralın bir piyango düzenlemesini önerdi.

Çekilişte oldukça büyük ödüller olacağı ve gelirin kesinlikle krala kâr getireceği için halkın piyango biletlerini kolayca satın alacağını ikna edici bir şekilde savundu. Ek olarak, dolandırıcının planına göre piyango, özel girişimciler adına değil, tacın himayesinde yapılacaktı, bu da kasaba halkının ona olan güvenini önemli ölçüde güçlendirecek ve herhangi bir şeyi ortadan kaldıracaktı. organizatörlerin dürüstlüğü ve nezaketi hakkında şüpheler. Sonunda teklif kabul edildi ve Casanova, piyangoyu yönetmekten sorumlu kralın resmi temsilcisi olarak atandı. O sırada arkasını döndü ve piyango bileti satışı için yedi şubeden altısına yöneldi. Ayrıca Casanova'ya 4.000 lira ödül verildi .

Casanova iki ay içinde zengin oldu ve neşelendi. İyi bir daire kiraladı, güzelce döşedi, bir araba aldı ve etrafını milyonluk bir kraliyet koleksiyoncusuna yakışan lüksle çevreledi. Yakında tüm Paris onu görerek tanıdı. Her yerde - tiyatrolarda, partilerde, balolarda, insanlar ona yaklaştı, kazanma fırsatının cazibesine kapıldı, ellerine para attı ve piyango bileti göndermesini istedi.

Her şey nasıl sona erdi, tarih sessiz. Ancak, Casanova'ya daha önce hiç bu kadar büyük bir iyilik yapmadığı biliniyor. Ona göre piyango girişimi, parlak haydutun son büyük girişimi olmasına rağmen en başarılı girişim oldu.

hayatının geri kalan 35 yılında ne yaptı! Genç kızların güzelliğiyle takas edilen "ebedi gençlik tarifi" ve "filozof taşı formülünü" sattı. Ama sadece o değil. Devrimci Fransa'da Jakoben terörü günleri geldiğinde, eski Casanova Robespierre'e öfkeli, çok sayfalı bir mektup gönderdi, burada şu sözler vardı: "Binlerce ve binlerce insanın hayatını uğruna mahvetmeye ne hakkınız var? "evrensel mutluluk"? İnsanlara inançlarını, hatta önyargılarını bırakmalıyız - 1760'ta Voltaire ile bu konuda tartışmıştım. Aksi takdirde onları mutsuz edersiniz.

Hayatının sonraki birkaç yılı bitmeyen bir dizi şenlik, romantik olaylar ve bir kart oyunudur. Ancak, sonunda tokluk başladı, yorgunluk süründü. Casanova'yı aşk ilişkilerinde, her türlü numarada ve kumarda giderek daha fazla başarısızlık bekliyordu.

"Aşk sadece meraktır" - bu cümle genellikle Casanova'nın anılarında bulunur. Yorulmak

bilmeyen merak, bu adamın gerçek tutkusuydu. Kadınların sıradan bir favorisi değildi, mutlu bir sevgili, tesadüfi bir amatör değildi. Kadınlarla yakınlaşmayı ciddi ve alışkan bir sanatçının sanatına davrandığı gibi ele aldı. Casanova her zaman aceleci ve ayırım gözetmeyen bir ahlaksızlığa kapılmamıştı. Bu tür dönemler, yalnızca az önce geçen büyük aşkın anılarını ve yenisine olan sonsuz susuzluğu bastırmak istediğinde başına geldi.

Bu "mesleği gereği apkın" tarafından bahsedilen sayısız kadın arasında, onun ruhunda derin bir iz bırakan birkaç kişi var. Anıların en iyi sayfaları onlara ayrılmıştır. Onlar hakkında konuşurken Casanova müstehcen ayrıntılardan kaçındı. Görüntüleri, okuyucular için Venedikli maceracının kendi görüntüsü kadar yakın ve canlı hale geliyor. Genç baştan ıkarıcının ilk aşkı, barışçıl bir Venedik romanının ruhundaydı. On altı yaşındaydı ve iyi kalpli Signora Orio'nun iki yeğeni olan Nanetta ve Marton'u seviyordu: "Benim ilk aşkım olan bu aşk bana hayat okulunda hiçbir şey öğretilmedi, çünkü o tamamen mutluydu ve hiçbir hesap ya da kaygı rahatsız etmiyordu. onun ".

İkinci aşkında hafif bir ağıt belirdi. Belki de bunun nedeni Roma'da, Ludovisi ve Aldobrandini'nin yaprak dökmeyen bahçelerinde geçmesidir. Orada Giacomo, Lucrezia'yı sevdi: "Ah, bu yerlerle benim için ne kadar hassas anılar bağlantılı! .."

Casanova, Korfu adasında kaldığı süre boyunca, modern romanların temalarının karmaşıklığını ve eziyetini anımsatan bir aşk yaşadı. Bu aşkın uzun tarihi dramatiktir. Yıllar sonra Venedikli aristokrat Andriana Foscari'nin "F. F.", Casanova'nın "Aşk nedir? Bu, aklın üzerinde hiçbir gücünün olmadığı bir tür deliliktir. Bu, her yaşta insanın maruz kaldığı ve yaşlı bir adama çarptığında tedavisi olmayan bir hastalıktır. Ey aşk, tanımlanamaz olan ve hissedilen aşk! Doğanın tanrısı, acılığın tatlı, acılığın zalim...

Marsilya inlerinden birinde başka bir kız arkadaşı Rosalia'yı aldı: "Günlerinin sonuna kadar benimle kalacağını umarak bu genç bayanı bana bağlamaya çalıştım ve onunla uyum içinde yaşarsam, artık bir aşktan diğerine dolaşma ihtiyacı hissetmiyorum." Ama tabii ki Rosalia onu terk etti ve gezintileri yeniden başladı.

Sadık bir metresi yerine Giacomo, onu kıskandıran ve acı bir şekilde aldatılmış hissettiren küçük dansçı La Corticelli ile tanıştı. Bologna'lıydı ve "tek yaptığı gülmektir." Casanova'ya her türden pek çok sorun çıkardı: ona karşı entrikalar çevirdi ve her fırsatta onu aldattı. Ancak hikayelerinin tonu, bu "delinin" yaşlanmaya başlayan maceracının kalbine son mola anında bile asla kayıtsız kalmadığını ele veriyor.

Bu , Londra'da genç fahişe Sharpillon'a tutkuyla aşık olan 38 yaşındaki Casanova'nın karşılıklılık yerine soğuk ve aşağılayıcı bir hesapla karşılaştığı 1764 yılına kadar devam etti. Ve sonra

Casanova, "Gençliğimin bittiğini anladım" diye hatırladı.

Büyük baştan çıkarıcı Sharpillon ile fırtınalı bir aşkın ardından emekli olmaya karar verdi. Sonraki otuz yıl boyunca hayatında muhtemelen hiç kadın yoktu. Casanova artık sadece yemekten, anı yazmaktan ve okumaktan zevk alıyordu. Yaşıyla ilgili uzun bir anı yazmaya başladı. Uzun süre yayınlanmadılar çünkü görünüşe göre yayınevleri onun ifşaatlarından korkuyorlardı ve gelecek nesil romantikler Casanova'nın varlığına hiç inanmıyorlardı.

Sonunda polis muhbiri olarak iş bulduğu Venedik'e dönmek zorunda kaldı. 1782'de başka bir skandal onu İtalya'yı terk etmeye zorladı.

Kuzey Bohemya'nın pitoresk bir köşesindeki eski bir kalenin üç geniş odası, maceracı ve yazar Giacomo Casanova'nın son sığınağı oldu. Bir gün 1785'te Viyana'dan Berlin'e giderken Kont Joseph Waldstein ile karşılaştı. Ve eskimiş yaşlı adama (Giacomo yetmişli yaşlarındaydı) , Casanova'nın hayatının son on üç yılını geçirdiği şatosunda kütüphaneci olmasını teklif etti.

Burada Dux'ta, Bohemya'da (modern Duchkov), ünlü Venedikli'nin kaleminden "Anılar" ve beş ciltlik "Icosameron" romanı çıktı. Casanova'nın Fransızca yazılmış anıları ancak 1774'e kadar getirildi. İlk başta bunların gerçekliği sorgulandı, ancak özel araştırmalar, burada bahsedilen tarihi olayların ve karakterlerin gerçekliğini doğruladı. Yazar, kendisini "sefahat ve aşk zaferlerinin kahramanı" olarak sunarak maceralarını açıkça süsledi.

Avrupa'nın farklı şehirlerinde sayısız muhatapla hararetli bir yazışma yürüttü, hatta birçoğuyla görüştü ama sonunda günlerini neredeyse tamamen yalnız yaşayan, ebediyen doyumsuz, hasta ve homurdanan bir ihtiyara dönüştü. 4 Haziran 1798 Giacomo Girolamo Casanova öldü. Büyük İtalyan maceracının adı, bugüne kadar hala bir ev adıdır. Ve ne olursa olsun, tarihe damgasını vurdu ...

Casanova, "Aşk benim mesleğim, meslek değil," diye tekrarlamayı severdi. Onun için aşk kendi içinde her zaman hayatın en yüksek anlamını içermiştir, diğer tüm zaferler, yenilgiler ve nimetler - ona kıyasla - ikincildir. Bu harika insan, hayatı boyunca sevginin "yüksek duygu" ve "yozlaşmış", "düşük", "bedensel" tutku olarak ayıramayacağına ikna olmuştu, çünkü ruh ve beden tek bir bütündür, bu nedenle sevginin tüm bileşenleri vardır. bir ve ayrılmaz. Ve Casanova'nın dürüstçe itiraf etmesine rağmen (veya belki de bu nedenle): "Kadınları delilik noktasına kadar sevdim, ama her zaman onlara özgürlüğü tercih ettim", eşsiz İtalyan aşkta yenilgiyi bilmiyordu.

(d. 1740 - ö. 1814)

Eserlerinde yazarın cinsel deneyimlerini yansıtan Fransız yazar.

"Annem aracılığıyla krallığın en soylu aileleriyle akraba olduğum, Languedoc'un en seçkin insanlarıyla babalık bağıyla bağlı olduğum, Paris'te lüks ve bolluk içinde doğmuş olarak, düşünmeyi öğrenir öğrenmez doğanın ve talih bana hediyelerini yağdırmak için birleşti." Bu sözler 18. yüzyılın en ünlü insanlarından birine aittir. Donatien-Alphonse-Francois de Sade, daha çok Marquis de Sade olarak bilinir. Zamanla bu seçkin kişiliğe olan ilgi hiç azalmadı, aksine sürekli artıyor. Dahası, psikologlar ve seksologlar, markinin kendine özgü cinsel eğilimlerini tam olarak yansıtmaya da, biraz şok edici "sadizm" terimini uzun süredir tanıttılar. Bugün sadizm, kaba şiddet, insan etiyile alay etme olarak anlaşılırken, de Sade'ın cinsel dışavurumlarının incelikli biçimi, acı çekmenin neredeyse bir bedene sahip olmanın sevinciyle eşdeğer olduğu acıdan ortak zevk almayı varsayıyordu. Tabii ki, bu yorum varsayımlar kategorisindedir, çünkü henüz kimse tutku psikolojisine girememiştir. Ancak gerçek gerçeklerden yola çıkarsak, Marquis de Sade'nin aşk açısından alışılmadık derecede zengin, fırtınalı bir hayat yaşadığını güvenle söyleyebiliriz.

Marquis de Sade, 1740'ta Paris'te eski bir soylu ailede doğdu. Bir zamanlar Rusya'da büyükelçi olarak görev yapan profesyonel bir diplomat olan babası, edebi arayışlara yabancı değildi ve hatta

biraz anlamsızlıktan yoksun olmayan şiirler bile yazıyordu. Ve anne tarafından, yukarıda bahsedildiği gibi, de Sade, Bourbons kraliyet evinin genç koluyla akrabaydı.

Bununla birlikte, edebi analogiler, baba eğilimleriyle sınırlı değildir. Tuhaf bir şekilde, yüzyıllar öncesine, daha doğrusu XIV. Kahramanımızla belirli bir ilişkisi olan romantik bir hikayenin başlangıç tarihini bile adlandırabilirsiniz - Kutsal Cuma, 6 Nisan 1327. O zamanlar mütevazı bir öğrenci olan Francesco Petrarch, çekici bir genç kadını ilk kez o gün gördü. Provence'ın Avignon kentindeki St. Clare kilisesinde, ilk görüşte ve ömür boyu aşık oldu. Daha sonra bu aşk tüm dünyaca tanınan sonelere yansıdı. Genç kadının adı evli olan Laura de Noves - de Sade. Petrarch ile tanışmadan bir buçuk yıl önce, günlerinin sonuna kadar sadık kaldığı yiğit Avignon şövalyesi Hugo de Sade ile evlendi. Ve kırkın biraz üzerinde vebadan öldü.

Markinin hayatıyla ilgili olarak, bu hikaye elbette çok yüce görünüyor. Bununla birlikte, tüm asil atalar arasında de Sade, atasına her şeyden çok değer verdi ve bu, onun sofistike cinsel eğilimlerinin izlenimini bir anlamda yumuşatabilir.

Aile geleneğine tam olarak uygun olarak, genç Donatien mükemmel bir ev eğitimi aldı ve ardından Paris'teki en iyi eğitim kurumlarından biri olan Büyük Louis Koleji'ne gönderildi. Asalet mektubu daha sonra okulda Versailles garnizonunun kraliyet muhafızlarının hafif süvari alayı ile çalışmayı mümkün kıldı. 1755'in sonunda teğmen rütbesini aldı ve bir subay-taşıyıcı pozisyonuna karşılık gelen bir kornet olarak Comte de Provence'ın Carabinieri alayına gönderildi. Dört yıl sonra, de Sade zaten bir yüzbaşısıdır, ancak daha sonra askeri kariyeri tamamen net olmayan nedenlerle aniden sona erer. Bunun olası bir açıklaması, "küçük kalbinin veya daha doğrusu vücudunun son derece ateşli olduğunu" fark eden Marki'nin yoldaşlarından birinin sözlerinde yatıyor.

23 yaşındaki de Sade istifa etmek zorunda kaldı, ancak bundan hiç pişman olmadı. Sivil hayattan oldukça memnundu, özellikle de güzel bir Provence kızı olan belli bir Laura de Loris tarafından ciddiye alındığı ve hatta onunla evlenmek istediği için. Ancak bu evliliğe ailesi karşı çıktı. Talihsiz oğullarına, çok daha zengin ve daha aristokrat başka bir geline baktılar: Yüksek Vergi Mahkemesi Başkanı Bay de Montreuil'in en büyük kızı. Seçilen kişinin adı Rene idi (tam adı Rene-Pelagie Courier de Launay de Montreuil'di) ve gelecekteki kocasından sadece bir yaş küçüktü.

Ancak evlilik tehlikeyeydi: damada zührevi bir hastalık teşhisi kondu. Görünüşe göre, bunu öğrendikten sonra, erdemli Rene bir çapkınla uğraşmak istemediğini beyan etmeliydi. Ama hiçbir şey olmadı, gelin hiç kızmadı, üstelik nişanı bile bozmadı. Gerçek şu ki, genç kadın "kötü adama özverili bir şekilde aşık oldu, Tanrısını, dinini ... ve erdemini tanrılaştırdığı kadar tutkuyla aşık oldu." Marki, gelinin davranışını yıllar sonra, yetkililerin bu eseri resmi olarak tanımladığı şekilde "tüm müstehcen romanların en korkunçu" olan Justine veya Talihsiz Erdem adlı romanında böyle açıkladı.

Böylece nikah törenine birkaç gün kala damada ahlaksız bir hastalık teşhisi konur ama nişanlısını tüm kalbiyle seven gelin sabırla onun iyileşmesini bekler . Son olarak 17 Mayıs 1763'te bizzat kralın himayesinde St. Roch kilisesinde muhteşem bir düğün töreni gerçekleştirilir . Ve altı ay sonra bir skandal patlak verdi - yeni evli Vincennes kalesinin hapishaneye uyarlanmış kasvetli bir kulesine konuldu . Hayran pazarlamacısı Jeanne Testar olduğu ortaya çıkan ortağına karşı küfür ve zulümle suçlandı . Görünüşe göre Jeanne , evinde genç ve yakışıklı bir asilzade ile bir aşk buluşması yapmayı kabul etti . Onu , duvarları ağır siyah perdelerle kaplı ve köşelerinde birkaç kırbaç bulunan penceresiz küçük bir odaya götürdü . Soylu, Jeanne'i alışılmadık bir cinsel eyleme davet etti : önce onu kırbaçladı , sonra Jeanne onu kırbaçladı. Korkmuş Jeanne reddetti. Sonra onu ölümle tehdit eden de Sade, pornografik çizimlerle çevrili duvarda asılı olan haçlardan birini kırmaya zorladı .

De Sade hapisten karısına şöyle yazdı : “On dokuz demir kapıyla kilitlenmiş bir kuledeyim. Her biri yirmi çubukla kaplı iki küçük pencereden ışığı görüyorum . Dokuz ya da on iki dakika boyunca bir adam bana yiyecek getiriyor , geri kalan zamanı gözyaşları içinde geçiriyorum. Genç eş de kocasının acıklı mesajını okurken ağladı . Bunlar acıma, şefkat ve belki de kızgınlık gözyaşlarıydı . Ama yine de kendini alt eden Rene , etkili tanıdıkları olan güçlü, girişimci bir kadın olan annesine gitti ve kocasını esaretten kurtarması için yalvardı. Madame de Montreuil sonunda kızıyla yarı yolda buluşmayı kabul etti . Ama bunu ilk ve son kez yaptığı konusunda uyardı .

Böylece, Marquis de Sade, iki haftalık bir hapis cezasının ardından , üzerinde Madame de Montreuil'in sınırsız etkiye sahip olduğu etkili kayınpederinin şartlı tahliyesiyle serbest bırakıldı . Ahlaksız damadı, elbette, alçakgönüllülükle dinlediği ve bir cevap verdiği bir ders okudu , ancak bir süre sonra: “Zevk benim için her zaman tüm nimetlerin en değerlisi olarak kaldı. Hayatım boyunca ona taptım ve zevk içinde ölmek istiyorum ” - " Bir Rahibin Ölmekte Olan Bir Adamla Sohbeti " böyle bitiyor - bir tür de Sade'ın manifestosu . Doğru, ne tür zevklerden bahsettiğini belirtmiyor ama bu, Marki'nin diğer eserlerinde son derece açık sözlülükle ortaya çıkıyor. Onun için zevk , hem fiziksel hem de manevi acıdan ayrılamazdı . Görünüşleri de Sade'ı son derece heyecanlandırdı: "Aslında," diye düşündü, "neden tutku nesnesine acı çekirtmeyelim, onun acısı zevklerimizi artırır. Ne de olsa zulüm, acı gibi , bizden tamamen bağımsız olan ruhun zulmüdür ve bundan utanmamıza veya bununla övünmemize gerek yoktur .

Hapisten çıktıktan sonra , de Sade akli başına gelmiş gibiydi ve herhangi bir saygın Fransız asilzadesi gibi metreslerini almaya başladı . Ama ruhu ya da daha doğrusu eti, tamamen alışılmadık aşk deneyimleri yaşatabilecek yeni maceralar için can atıyordu. Ve sonra kader onu, genç olmaktan uzak, ancak bir dansçı olarak büyük popüleriteye sahip olan Madame Beauvoisien'e getirdi. Onunla olan bağ, de Sade'a uzun süredir aradığı şeyi verdi. Dünyanın tüm yasalarına ve geleneklerine meydan okuyarak metresini Lacoste ailesinin kalesine getirdi ve burada Madame Beauvoisien'i karısı olarak tanıttı . Toplum dehşete kapıldı - Marki'nin "karısı" , Provence'ın soylu halkı için özel olarak başlatılan

ev performanslarında bir sirk sanatçısı gibi dans etti .

Bu arada polis , de Sade'nin davranışlarını izlemeye devam etti , ancak bu onu pek rahatsız etmedi: 1767'de babası öldü ve oğul, yalnızca geniş mülkleri ve toprakları miras almakla kalmadı, aynı zamanda bir dizi ilde kralın genel valisi oldu . Böylece de Sade, kolluk kuvvetleri tarafından neredeyse erişilemez hale geldi, kendisini herhangi bir yasanın üstüne koydu ve neyin kötü neyin iyi olduğuna kendisi karar verdi. Ve polis genelev sahiplerine sadece ahlaksız markiyi işyerlerine sokmamalarını tavsiye edebilirdi .

çılgın sevgiliden uzaklaştı . 1768 baharında, Paskalya Günü, Lyon şehir meydanında sabah yürüyüşü yaparken Marki, Rose Keller adında genç bir kadınla tanıştı . Üstelik çok sıkışık maddi koşullarda duldu. Rose , saygıdeğer genç beyefendinin kendisine gösterdiği ilgi işaretlerini isteyerek kabul etti. Tereddüt etmeden , onu Arkay'ın banliyölerindeki küçük bir kır evine kadar takip etmeyi kabul etti ve burada cesur beyefendi ona unutulmaz saatler vaat etti.

Ve de Sade, Rosa Keller'ı aldatmadı. Dul kadın , o kır yürüyüşünü hayatının geri kalanında hatırladı . Son derece cesur sohbetler ve asil kur yapma ummadığı açık. Ancak gerçeklik , tüm korkularını aştı . Markinin evinde şarap ve meyve yerine Madam Keller deri bir kırbaç ve keskin bir bıçak bekliyordu . Direnmenin faydası yoktu - daha önce kurbanını bağlamış olan de Sade, onunla istediğini yaptı. Memnun kalarak kadının kanayan yaralarına kendi tarifine göre hazırlanmış bir iksir sürerek onu yalnız bıraktı . Bunun ölümcül bir hata olduğu ortaya çıktı - Rose kendini bağlardan kurtarmayı başardı ve kaçtı.

Olay , Rosa'nın sözlerinden aynı gün polis tarafından öğrenildi . Korkunç görünüşü , yemin altında sunulan tüm ifadelerden daha anlamlıydı . Ancak üç gün sonra kurban onları reddetti . De Sade ailesine (daha doğrusu karısının akrabalarına) o zamanlar için iki buçuk bin livre makul bir meblağ mal oldu.

Bununla birlikte, Marki'nin başka bir cinsel "başarısı" geniş bir tanıtım aldı. Ailesinden bir tanıdık, de Sade'nin yakın akrabalarına dehşet içinde, " Tüm halkı saran ona yönelik nefret, herhangi bir tanımın ötesindedir , " dedi. " İnsanlar , İsa'nın tutkularıyla alay etmek için bu değersiz kırbaçlamayı yaptığına inanıyor ." Ancak Marki , şiddet olaylarına karıştığını saklamaya çalışmadı . Aksine, talihsiz dul kadın üzerinde denediği yaraları iyileştirmek için özel bir merhem icat ettiğinden , her türlü cesaretlendirmeye layık olduğuna ikna olmuştu . Ancak bu iddialar yargıçları ikna etmedi . Ve Rosa'ya önemli bir tazminat ödenmesine rağmen de Sade , Saumur kalesinde hapis cezasına çarptırıldı . Ve ancak kralın müdahalesinden sonra marki affedildi . Görünüşe göre, taç giymiş hanımefendiye duyduğu saygı nedeniyle , hazineye tamamen sembolik 100 livre para cezası ödemek zorunda kaldı .

Görünüşe göre de Sade'in artık sakinleşme zamanı gelmişti. Gerçekten de, sonraki iki yıl boyunca aşk ilişkileriyle ilgili yüksek profilli skandallar olmadı . Askerliğe döndü ve hatta süvarilerden albay rütbesini aldı . Ancak şiddetli doğası bedelini ödedi ve öncekileri gölgede bırakan bir skandal yeniden patlak verdi . Marsilya'da oldu . Bir sabah de Sade, bir hizmetçinin eşliğinde yerel bir geneleve gitti ve burada neredeyse bütün gününü aynı anda beş kızla her zamanki karmaşıklığıyla eğlenerek geçirdi . Onlara heyecan verici tatlılar verdi, onlara en sevdiği kırbaçla "tedavi etti", bu eğlencelerin arasına anal seksin en masum olduğu samimi oyunlarla serpiştirdi.

Korkmuş mağdurlar , işkence ve zehirlenme hakkında hemen yetkililere şikayette bulundu. Polis soruşturmasına yeniden başladı . Ve zehirlenme hikayesi doğrulanmamış olsa da (kızların neredeyse bir hafta boyunca şiddetli karın ağrısından eziyet görmelerine rağmen) , de Sade için olaylar ciddi bir hal aldı : tam bir sodomit günahıyla suçlandı . Ve o günlerde Fransa'da bu tür suçlar ölümle cezalandırılıyordu. Bu nedenle mahkemenin kararı , "de Sade'nin kafasını kesmekten " ve uşağı Latour'un " darağacına asılmasından " başka bir şey öngörmedi . Cümle müthiş bir taleple sona erdi: "De Sade ve Latour'un cesetleri yakılmalı ve külleri rüzgara savrulmalı."

Provence Parlamentosu , mahkemenin kararını onayladı , ancak her iki suçlu da kaçmayı başardığı için saman heykelleri gösterici bir infaza tabi tutuldu . Yüzlerce meraklı kasaba halkının önünde birinin başı kesildi , diğeri asıldı, ardından her iki heykel de yakıldı ve mahkemenin gerektirdiği küller rüzgara savruldu .

Marki , o sırada İtalya'da karısının kız kardeşi Matmazel Anna ile var gücüyle eğleniyordu. Dahası , de Sade aniden bir oyun yazarının yeteneğini keşfetti ve sadece Anna'yı değil , karısı Rene'yi de içeren erotik performanslar sahnelemeye başladı .

Ve burada, nihayet, de Sade'nin sert kayınvalidesinin sabrı patladı. Artık damadının can düşmanı oldu. Ve Fransa sınırlarının çok ötesine uzanan çok sayıda bağlantısı olan güçlü bir düşman olduğu için, Sardunya kralının kişisel müdahalesinden sonra , Fransız tebaası de Sade daha fazla uzatmadan gözaltına alındı ve Miolan kalesine kadar eşlik edildi .

Rene ne yaptı? Annesinin bakış açısından , kızının eylemlerine çılgınlıktan başka bir şey denilemezdi . Kocasının komplo amacıyla tutuklandığını öğrenen Rene, erkek kıyafeti giymiş, peruk takmış ve hapsedildiği yere gitmiştir. Kimse tarafından tanınmadan, çeşitli yollarla mahkumu kurtarmaya çalıştı , ancak bunu başaramadı. Rene hiçbir şey almadan Paris'e döndü . Ancak dörtten sonra

bir ay sonra kendini tekrar kalenin duvarlarında buldu - şimdi kaçış organizatörü rolünde . Bu sefer planı başarılı oldu ve Marki yeniden özgürdü. Ve Provence Parlamentosu'nun ölüm cezasına ilişkin

kararı hala yürürlükte olmasına rağmen , kurbanları fahişeler , otellerde hizmetçiler ve hatta sosyeteler olan daha da büyük bir coşkuyla alemlere giren de Sade'nin davranışını etkilemedi .

Bu bitmeyen skandal aşk ilişkileri dizisi beş yıl sürdü. 1777'de de Sade'nin annesi öldü ve arkadaşlarının kayınvalidesinin onu tekrar tutuklamaya çalışacağına dair uyarılarına rağmen cenazesi için Paris'e gitti . Korkular boşuna değildi : Başkentte göründükten hemen sonra Marki tutuklandı . Sonra gerçek bir bacchanalia olur: yine bir kaçış, yine bir tutuklama ve bu kez on yıldan fazla süren hapis ve de Sade yarısını Bastille'de geçirdi .

, Marquis de Sade (neyse ki bol zamanı vardı!) yazmaya ilgi duymaya başladı ve daha sonra rezil olan romanlarını ateşli bir şekilde yazmaya başladı. Amacı - ve bunu doğrudan söylüyor - bir kişiye " ahlaksızlığın dönüştürücü etkisine maruz kalırsa ve tutkuyla doluyorsa nasıl olabileceğini " göstermektir. Eserlerinin kahramanları , yaratıcılarıyla aynıdır . Ve bu yüzden okuyucuyu dürüstçe uyarıyor: " Kalbinizi ve zihninizi , dünyanın yaratılışından bu yana anlatılan en aşağılık hikayeye, ne eskilerde ne de eski çağlarda benzerini bulamayacağınız bir kitaba hazırlamalısınız . yeni yazarlar." Eserlerini besteleme hızı gerçekten etkileyici: ünlü romanı "Sodom'un 120 Günü veya Sefahat Okulu" sadece 37 günde yazıldı !

Ancak esaret altında, de Sade sadece roman yazmakla kalmadı, aynı zamanda mektuplar da yazdı, çoğunlukla karısına. Ve onlarda da son derece dürüsttü. "Otoriter, asabi bir mizaca sahip , düşüncesiz , her şeyde aşırılıklara eğilimli, delicesine zengin bir hayal gücüne sahip, hayatta eşi benzeri olmayan - kısaca buradayım. Ve ekliyorum: ya beni öldüreceksin ya da beni olduğum gibi kabul edeceksin , çünkü değişmeyeceğim .

İşin garibi , Rene her şeyi anladı ve kabul etti . Belki de Marquis , "Justine veya Mutsuz Erdem" adlı romanında bunun için bir açıklama yaptı : " Saatlerce bu adamın zulmünü , ahlaksız zevklerini, onları ayıran ahlaki uçurumun aşılmazlığını düşündü , ama dünyadaki hiçbir şey onun tutkusunu söndüremez ".

not edilmelidir : Marki'nin sayısız kadını olmasına rağmen , yalnızca biri gerçekten erdemli olarak adlandırılabilir - yasal karısı Rene. Justine romanında Tanrı'dan korkan kahramanının fantastik maceralarını anlatırken aklında her şeyden önce o vardı .

Çaresiz Rene , kocasıyla bir görüşme sağladı, ona kitaplar sağladı (Marquis de Sade, zamanının en çok okunan insanlarından biriydi), hapisane şatosunda onun için mükemmel yemekler düzenledi . " Sevdiğin birini nasıl reddedebilirsin !" Yapamadığı tek şey onunla bir hücrede yaşamaktı ve özgür olduğu için yanında erkekler olabilirdi . Ve bu özgür aşk şarkıcısı olan marki, hastalıklı hayal gücünde korkunç ihanet resimleri çizerek sıradan bir kıskançlıkla eziyet çekiyordu . Ve sonra, henüz kırk

yaşında olan, üç çocuk annesi Rene, sevdiği kişiyi , üzerinde hiçbir kontrolü olmadığı belirsizlik ve şüphenin eziyetinden kurtarmak için gönüllü olarak bir manastıra hapsedildi .

Tüm Fransa'yı dehşete düşüren , daha yaşarken adı ahlaksızlıkla anılan bu adamın onu büyüleyen nesi vardı ? Ya da belki başkalarının onun hakkında ne bildiğini bilmiyordu?

Rene biliyordu. De Sade , mektuplarından birinde ona şöyle açıkladı : “Evet, ben bir çapkınım ve şunu itiraf ediyorum : Bu alanda anlaşılabilir her şeyi anladım ama elbette anladığım her şeyi yapmadım ve tabii ki yaptım . asla yapmayacak." . Ben bir çapkınım ama bir suçlu ya da katil değilim ." Mektupta "suçlu" ve "katil" kelimelerinin altı çizilmiştir .

Ancak , katiller ve sofistike katiller de dahil olmak üzere her türden suçlu , kitaplarını doldurdu . Daha doğrusu yeniden yerleştirildi. Neden? Niye? Yazar Marquis de Sade , genel olarak romanları ve özel olarak da kendisi hakkında ele alan "Romanlar Üzerine Düşünceler" adlı bir tür edebi manifestoda bu soruyu kapsamlı bir şekilde yanıtladı . “Kalemimin çok keskin olduğunu söylüyorlar, ahlaksızlığa çok iğrenç özellikler veriyorum: nedenini bilmek ister misin ? Kötülüğün sevilmesini istemiyorum ve kadınlara kendilerini aldatan kişilere hayranlık duymalarını sağlamak için ... tehlikeli bir planım yok, aksine onlardan nefret etmelerini istiyorum; bir kadını kurtarabilecek tek çare budur ; ve bu nedenle , ahlaksızlığa giden kahramanlarıma öyle korkunç bir şey verdim ki, ne acıma ne de sevgi uyandırıyorlar.

Fransız Devrimi Marki'yi hapisten kurtardı . De Sade'ın parlak kalemi ve skandal şöhreti Jakobenler tarafından rağbet görüyordu. Ve ilk başta , yozlaşmış aristokratların ahlaksızlığını öfkeyle ifşa ederek umutlarını haklı çıkardı. Hatta devrimci Fransa'da kendisine bir kariyer yaptı. Başlangıçta, de Sade süvari komiseri olarak atandı ve 1793'ten itibaren devrimci mahkemenin bir üyesi oldu . Doğru, bazı tanıklıklara göre, Marki cümlelerde aşırı zulmün destekçisi değildi . Dahası, devrim karşıtlarına aşırı sadakat, bir başka trajik sona daha yol açtı. De Sade, davası değerlendirilmek üzere kendisine havale edilen kayıinvalidesi için ölüm cezası talep edemedi . "İlmli" ilan edildi ve giyotinden kıl payı kurtuldu.

bir süre saklandı ve 1800'de Napolyon Bonapart ve karısı Josephine Beauharnais ile kötü niyetli bir şekilde alay ettiği "Zoloe ve iki arkadaşı" broşürünü yayınladı . Ancak Fransa'nın ilk konsolosuyla şakaların kötü olduğu gerçeğini hesaba katmadı. Kısa süre sonra de Sade deli, toplum için tehlikeli ilan edildi ve Charenton'da bir akıl hastanesine yerleştirildi . Üstelik hastanenin başhekimisi , de Sade'nin yerinin hastanede değil hapisanede olduğuna inanarak buna çaresizce direndi çünkü " tek hastalığı bir ahlaksızlıktır."

Bir akıl hastanesinde, hasta, sarkık ve inanılmaz derecede şişman de Sade , ölümüne kadar

neredeyse 13 yıl geçirdi. Sessiz davrandı ve dramalarını yerel amatör tiyatrodaki sahnelemesine bile izin verildi . Kendisi bir aktör olarak, kötüleri yetenekli bir şekilde canlandıran performanslara katıldı .

Marquis de Sade'in ölümü kolaydı. Klinikte yaşayan Dr. Ramon, günlüğüne "Akşam 10'da, susuzluğunu zar zor söndüren de Sade tek bir inleme olmadan öldü," diye not etti . Bu Aralık 1814'te oldu .

vasiyetinde , cenazesinde tören yapılmamasını , konuşma yapılmamasını istedi . “Çukur dolduğunda , üstüne meşe palamudu atılmalı , bunlar filizlenecek ve mezarımın izi sonsuza dek dünya yüzeyinden kaybolacak . Umarım , hafızam insanların zihninde nasıl silinir .

Markinin vasiyeti ayrıca, herhangi bir bahaneyle vücudunun otopsisinin kategorik olarak yasaklandığını da belirtti. Yasak , tüm hayatını kafatasının şekli ile bireyin zihinsel potansiyeli ve ahlaki nitelikleri arasındaki bağlantıyı incelemeye adanmış Alman doktor Fran Gaal tarafından ihlal edildi . Marquis de Sade'in onun için tamamen bilimsel açıdan büyük bir ilgi duyduğu açıktır . Mezar açıldı ve kalıntılar dikkatlice incelendi. Çalışmanın resmi eyleminde şöyle belirtildi: “Kafatası, tüm bunak kafatasları gibidir. Çocuklara yönelik baba şefkati ve sevgisi ölçüsüz bir şekilde gelişmiştir .

De Sade'nin unutulma umutlarının aksine, sadece unutulmakla kalmıyor, aynı zamanda hem skandal bir aşık hem de seçkin bir yazar olarak heyecanlandırıyor, zihinleri karıştırıyor . Elyazmalarına bitmek bilmeyen müsaderelelere , ömür boyu tutuklu bir kişinin ölümünden sonra arşivinin oğullarından biri tarafından şöminde yakılmasına , de Sade'nin kitaplarının basılmasına ve basılmasına ve daha da fazlasına rağmen. Marki'nin ölümünden tam olarak bir buçuk asır sonra , onun on beş ciltlik toplu eserleri gün ışığına çıktı.

Belki de burada şaşırmaya gerek yok . Sansasyonel halk , insan davranışı ve karakterindeki aşırılıklarla her zaman ilgilendi ve ilgilenmeye devam edecek . Ve Marquis de Sade onlara ölçüsüz bir şekilde bahşedildi , bu yüzden yıllar boyunca kişiliği , sonuna kadar açıklığa kavuşturulması

pek olası olmayan bir gizemle daha da örtülüyor.

(1745'te doğdu - 1827'de öldü)

İtalyan bilim adamı - fizikçi ve fizyolog, elektrik doktrininin kurucularından biri. Bilime olan tutkusu, kadınlara olduğu kadar büyüktü.

Alessandro Volta çalkantılı zamanlarda yaşadı. Gözlerinin önünde bilim güncelleniyor, genç Amerika yüksek sesle kendini ilan ediyor, Napolyon bir kez daha Avrupa haritasını yeniden çizerek gücün zirvesine çıkıyordu. Volta, bilim ve teknolojik ilerleme dünyasında meydana gelenler başta olmak üzere birçok önemli olayın sadece tanığı değil, aynı zamanda katılımcısıydı. Aynı zamanda, profesyonel tutkusu yoğunluk açısından insan tutkularından hiçbir şekilde aşağı değildi . Doğru, başka birkaç parametre daha vardı . Volta'nın aşk ilgilerinin gücü ve öngörülemezliği , tarihe "volt" adı altında geçen fiziksel nicelikle ölçülemez . Paradoksal olarak, doğuştan bir aile babası, sevecen ve şefkatli bir baba olan Volta , ancak elli yaşın altındayken evlendi . Ancak evlenmeden önce , hayatın zevklerinden çekinen bir münzevi değildi . Volta çok seyahat etti, ünlü insanlarla tanıştı , hem büyük aşkı hem de her zaman hatırladığı her şeyi tüketen tutkuyu biliyordu .

tam adı Alessandro Giuseppe Antonio Anastasio Volta'dır, ancak 10.000 liralık en büyük İtalyan mezhebindeki yazıt çok daha mütevazıdır - “A. Volta. Ancak bir dahinin adının bu kısa tanımını bile , yalnızca İtalyanlara değil, aynı zamanda elektrik hakkında en azından bir şeyler duymuş olan

herhangi bir dünya sakinine de çok şey anlatacaktır.

alışılmadık bir ailede doğdu . Cizvit tarikatının bir üyesi olan babası yakışıklı Filippo Volta, melek güzelliğiyle herkesi hayrete düşüren Kont Inzaga Maddalena'nın kızı olan manastırlardan birinin on dokuz yaşındaki rahibesine aşık oldu . Karşı konulamaz bir tutku , genç Cizvit'i o kadar ele geçirdi ki, bir rahip olarak kariyerini feda etmekten çekinmedi , sevgilisini kaçırdı , onunla kaçtı ve gizlice evlendi. Genç , küçük bir Como kasabasına yerleşti . Ancak, kaçıranın ve yemini bozan aceminin üzerine düşen damga yüzünden mutlulukları sonsuza dek karardı . Evet , ve yedi çocukta (aralarında Alessandro veya onun adıyla Sandro, Sandrino dördüncü çocuktu), ebeveyn suiistimalinin gölgesi düştü. Inzaghi'nin kont ailesi , günahkar Maddalena'nın adını kalpten ve hafızadan sonsuza kadar sildi , çünkü böyle bir günah silinmez kabul edildi .

Küçük Sandro'nun anne ve babası, kendisine bırakılan yaşamının ilk üç yılını geçirdiği köydeki hemşireye verilmek zorunda kaldı. Köylü ailede çocuğa bakacak kimse yoktu çünkü Sandrino "anne" kelimesini dört yaşında ağzından çıkardı ve ancak yedi yaşında normal konuşmaya başladı.

Çevresindekiler Sandro'nun gelişmemiş olduğunu düşünüyorlardı ve eğer birisi onun geleceğin büyük bir bilim adamı olduğunu söyleseydi , büyük bir şakacı olarak kabul edilirdi. Ama dışarıdan , çocuk her şeyi aldı - güzellik, karakterin canlılığı , duyarlılık, tek kelimeyle, açıkça ailesine gitti.

Zavallı karısına bir ila on yedi yaşları arasında yedi çocuktan başka bir şey bırakmayan Philip Volta'nın ölümünden sonra , yedi yaşındaki Alessandro, babasının amcası katedral kanonu Alexander tarafından büyütüldü . Pek gelişmemiş, ancak oldukça yetenekli yeğeninin eğitimiyle başa çıktı . Alessandro sanki yetişiyormuş gibi , Latince, tarih, aritmetiğin temellerinin yanı sıra masada, ailede yabancılarla ilişkilerde davranış kurallarını hızla öğrendi . Tek kelimeyle, asil bir ailenin soyuna yakışan mutlu , düşüncesiz bir varoluşun yerini bir manevi gelişim kültü aldı .

Eğitimin meyvelerinin gelmesi uzun sürmedi . Akrabalarını şaşırtacak şekilde, Sandrino ikinci bir doğum yaşamış gibi görünüyordu : zeka, parlak doğaçlama yeteneği , soyut fikirleri anlama ve bilimsel problemlerin özünü gösterdi .

Bunu , Felsefe Fakültesi'ndeki Cizvit okulunda ve Alessandro'nun fiziğe ilk kez katıldığı Santa Catarina Ruhban Okulu'nda yıllarca çalışma izledi ve bu ona büyük bir neşe getirdi . On sekiz yaşına geldiğinde, enerjik genç adam zaten akıcı bir şekilde Fransızca ve Latince biliyordu ve oldukça derin ve sağlam bir bilim ve sanat bilgisine sahipti. Ancak hayata karşı ilk ve en güçlü aşk , Volta'nın asla değiştirmedeği fizik olarak kaldı .

Alessandro yirmi yaşındayken akrabaları aylıklık zamanının bittiğini söyledi: Ailenin durumu öyle ki, kendi başına para kazanma zamanı geldi. Ve burada Volta ilk kez sağlam bir karakter gösterdi .

Akrabalarının istediği gibi bankacı, noter, doktor olmayı kararlılıkla reddetti , özellikle en sevdiği fizik için bilimi seçti .

başlayarak Volta, ele geçirilmiş bir adam gibi çalıştı . Arkadaşı Giulio Cesare Gattoni ile birlikte teorik incelemeler okudu , aletler yaptı ve deneyler yaptı. Como sakinleri arasında bir sansasyon , şehirdeki ilk paratonerin, arkadaşların bir evin kulesinin sivri ucuna monte edilmesi idi . Dıştan sade Gattoni , uzun bacaklı yakışıklı arkadaşını kelimenin tam anlamıyla putlaştırdı ve onunla birlikte her şeye yardım eden, hizmet eden ve borç veren bir tür Sancho Panza idi . Bu garip, son derece kibirli kişi herhangi bir nedenle kolayca sinirlenirdi, absürt bir karaktere sahipti , ancak Alessandro ile ilişkilerinde onu büyük bir araştırmacı olarak görerek dönüştü .

Evet , ve yerliler Volta'nın olağanüstü yeteneklerine inanıyorlardı , onu neredeyse bir büyücü olarak görüyorlardı , her türlü mucizeyi gerçekleştirebiliyorlardı. Bir adam anlaşılması güç kitaplarından birini açar açmaz, diye fısıldadılar, şeytanın kendisi sayfalardan fırlayıp emirler veriyor ve Sandro'nun onları yerine getirmesi gerekiyor .

Bu zamana kadar Volta , Torino Kraliyet Üniversitesi'nde matematik profesörü olan Patrician Beccaria'ya hitaben yazdığı " Elektrik Ateşinin Çekici Gücü ve Bunun Neden Olduğu Olaylar Üzerine" adlı ilk tezini tamamlamıştı . Takdir edildi ve bu övgü dolu eleştiri , genç bilim adamına daha fazla enerji ve hırslı umutlar verdi .

1769'dan 1775'e kadar olan yıllar eski dostlukların, yeni keşiflerin ve hizmet arayışlarının damgasını vurdu . Aktif çalışmalar , Volta'nın kendisini hem ahlaki hem de mali açıdan her türlü girişimde destekleyen Kont Giovio ile tanışmasıyla kolaylaştırıldı . Ekim 1771'de Alessandro , Giovio'nun komşusu genç Kontes Teresa Ciceri di Castiglione ile tanıştı.

Çocukken Teresa ince, zeki bir kızdı, ama büyüdüğünde, büyük bir yüzü, güçlü bir şekilde sıkıştırılmış dudakları, büyük düz bir burnu ve büyük siyah gözleri olan iri yarı, kısa bir kadına dönüştü . Ana erdemleri zekası ve iyi yetiştirilmesi idi . Genç fizikçiyi büyüleyen bu niteliklerdi . Ancak henüz ailesini geçindirmek için yeterli parası olmadığına inandığı için evlenmeyi düşünmedi. Ancak bu, Donna Teresa'nın yalnızca genç bilim adamı tarafından ciddiye alınmasını değil, aynı zamanda erdemleriyle onu büyülemesini de engellemedi. Avrupa'yı dolaşan Alessandro, kesinlikle farklı şehirlerden "büyüleyici donnama selamlar" gönderdi , izlenimlerini onunla paylaştı ve Torino, Ulzio, Chambéry, Lyon, Cenevre, Basel, Strasbourg'un manzaralarını özenle listeledi.

Volta , kardeşi Başdiyakoz Luigi'ye yazdığı mektuplarda gezilerini biraz farklı anlattı . Onlarda coşku, yalnızca büyük şehirlerin manzaralarıyla ilgili değildi . Bu yüzden, Paris'ten yorulmak bilmeyen bir gezgin şöyle yazdı: "İşte dünyanın en iyi kadınları , burada gerçekten kadınlığın kendisi

hüküm sürüyor ... Şehirde dolaşıyorum, sık sık doğa bilimi sevenlerin ve uzmanların beni davet ettiği ünlü evlerde yemek yiyorum."

Gerçekten de, çağdaşlarına göre "uzun boylu, sakın bir görünümüne sahip düzenli bir antik yüze sahip, net, basit, kolay, bazen anlamlı ama her zaman alçakgönüllü ve zarif bir şekilde konuşan" büyüleyici, konuşkan ve yüksek eğitilmiş İtalyan Volta'yı cezbedi. Bir süre tüm aristokrat Paris'in dikkatini çekti. Ve daha önceki müzisyenler, şarkıcılar, şairler, filozoflar sosyete salonlarının konukları olsaydı, şimdi fizikçiler ve kimyagerler, aralarında Alessandro'nun haklı olarak ilk sırayı aldığı eşit derecede onurlu bir yer aldılar. Örneğin, kızı Volta'nın fizik dersleri verdiği Madame Nanteuffel, ondan soyut bir şey değil, bir akşam yemeğinde dar bir daire içinde elektrik üzerine bir ders vermekten daha azını istemedi. Başka bir sosyetik, Madame Bouillon, ona sadece yüksek öğrenimi için değil, aynı zamanda hanımlara karşı nezaketi ve yiğitliği için de "milyonlarca iltifat" etti.

Böylesine bir ilgi, evrensel hayranlık ve saygıyla okşanan Volta, kaderin ona beklenmedik bir sürpriz sunacağını hayal bile etmemişti. Mayıs 1782'de Londra'dayken, Luigi'den, diğer haberlerin yanı sıra erkek kardeşinin "doğuran bir kadının bakımı için altı payet ödediğini" bildirdiği bir mektup aldı. Alessandro, doğumda ne tür bir kadından bahsettiklerini hemen tahmin etti: Giuseppe adını alan, ondan bir oğul doğuran Teresa'ydı. Sonra daha da şeffaf ipuçları içeren mektuplar geldi: Çocuk, seçimleri büyük olduğu için manastırlardan birinde eğitime bırakılmalıdır.

Böyle bir ihbar Volta'yı ciddi şekilde endişelendirdi, çünkü bu, görmediği oğlunu bile kaybetmekle tehdit ediyordu. Evlenmeye niyeti yoktu ama kardeşine haber verdiği Giuseppe'ye bakmaya karar verdi. Ayrıca Teresa'ya sevgi dolu ve dokunaklı bir mektup gönderdi. Metresi bir süre sakinleşti, ancak sonra Volta ondan başka bir tutkulu mesaj aldı ve burada talihsiz kadın zaten doğrudan sordu: ". benimle evlen Alessandro, kendi iyiliğin ve oğlun için sana yalvarıyorum!"

Volta bu mektuba fazla duygusal olmadan cevap verdi : "Size tavsiyem : biriyle evlenin . Açık mektubunuza biraz sert yanıt veriyorum çünkü bir bilimsel makaleyle meşgulüm. Üzerinde o kadar çok iş var ki başım dönüyor. Yakında evlenemem çünkü işler önemli değil ... Burada, Pavia'da kızamıkçık çok yaygın ... Doktorlar bu hastalığa karşı güçsüz, hastaneler aşırı kalabalık . Size merhaba".

Taktikler Alessandro basit ama doğru olanı seçti. Her şeyi (dikkati başka yöne çekmek için), diğer insanların dertlerini (kendi acısı daha az görünecek), nesnel zorlukları anlattı ve ardından Teresa ile evlilik için tüm umutlar ortadan kalktı. Arkadaşı, danışmanı ve yorganı rolünden memnun olması gerekiyordu.

Ve yine de Volta, uzun bir ilişkisi ve bir çocuğu olan Teresa Chicheri ile neden evlenmedi?

Bunun nedenleri farklı olabilir - örneğin Teresa bir kontes olmasına rağmen ona çok az bir çeyiz verdiler ve Alessandro daha müreffeh bir hayat istiyordu. Ek olarak, fiziksel çekim henüz aşk değildir ve Volta hala romantik tutkunun hayalini kurmaktadır. Ayrıca o günlerde entelektüeller arasında evlilik "kabul edilemez bir israf" olarak görülüyordu.

Bununla birlikte, daha önceki uzmanlar bile evlilik bağlarıyla kendilerine yük olmak istemediler. Voltaire, evliliği "bir korkak için mevcut olan tek eğlence" olarak adlandırdı. Örneğin, en zeki ve çekici adam olan Galileo Galilei de hiç evlenmedi çünkü çeyiz bekleyen kız kardeşlerine, ahlaksız bir fanatik ağabeyine ve huysuz bir anneye bakmak zorunda kaldı. Ve bu nedenle, on yıl bir düğünü bekledikten sonra, eş olmadan ona üç çocuğu veren sadık bir kız arkadaşı onu terk etti.

Volta da aynısını yaptı ve vicdanının rahat olduğuna inandı. Merhametli aşık, Teresa'yı sakinleştirdi ve ilgi alanlarını ustaca başka bir konuya, yani yeni kumaş imalatına çevirdi. Bu görevle zekice başa çıktı. Aralık 1783'te Volta, arkadaşlarından birine gururla şunları bildirdi: "Abbé Amoretti, vatansever topluma orijinal tablonun bir örneğini verdi ve tek metresim ve sevgilim Sinyora Donna Teresa Ciceri, tüm kumaş yapım operasyonlarını anlattı ve hak etti. ödül!" Mayıs 1784'te Volta Milano'da yeni bir kumaş sergiledi ve oradan Teresa'ya bilgi verdi: "Madam, bu Müslümanlar ve çocuklar için bir nimettir ve küçük bir altın madalyayı haklı olarak hak ettiniz ."

Ancak kumaş kumaştır ve evlilik, medeni olmasına rağmen çok fazla sorun gerektiriyordu. Volta şefkatli bir baba olmaya çalıştı . Giuseppino'nun altı yaşında olan oğlu , onun ısrarı üzerine bir tür yetimhane olan Calci Koleji'ne gönderildi . Alessandro , Teresa'yı sürekli olarak çocuğun sağlığı , davranışları, yetiştirilme tarzı ve başarısı hakkında mektuplarla bilgilendirdi . O da Volta'nın isteklerini itaatkar bir şekilde yerine getirdi, onun için haberler öğrendi ve onu doğru insanlarla buluşturdu . Oğlunu yanına alamadı: para yoktu, dedikodudan korkuyordu. Sonunda Teresa, kendisiyle Alessandro arasındaki ilişkinin sakin ve güvenilir kaldığı fikrine boyun eğdi .

diğer kadınlarla olan bağlantıları daha romantikti . 1785 baharında genç markiz Alexandra Botta Como'ya geldi . Alessandro onu daha önce duymuştu - harika hayranlarla çevrili, harika bir şekilde iyi, akıllı, çekici olduğunu söylediler . Genç donnayı gören Volta, onun güzelliği ve zarafetinden hemen büyüldü . Markiz yeni tanıştığını da beğendi : uzun boylu, yakışıklı, zeki, çok ilginç konuşuyor, ayrıca birçok akademi üyesi ve hatta şair. Tek kelimeyle , rüyalarında gördüğü kahraman ! Ve en önemlisi, etrafında kıvrılan gençlere hiç benzemiyor . Markiz Volta'nın olmayışı için can atıyordu, ondan çekiniyordu . Sonunda ona bir mektup göndermeye karar verdim .

Volta'nın gururu okşanmıştı ve neredeyse mutluydu. Ruhu tedirgindi, hayallere ve duygulara yer veriyordu . Doğru, şüpheler yakında geldi. Alexander ile evlen - ama o artık genç değil ve para yok. Ve onlar kapıyı işaret edene kadar evlenmemek, yaşlı bir aşık olmak ayıptır.

Ve aşk tutkularıyla mücadele eden Volta, deneyimsiz bir kızın duygularını kötüye kullanmamaya karar verdi. Veda mektubunda asalet ve itidal vardı: “Sevgili markiz! .. Senin gibi çiçek açan bir yaratık için çoktan yaşlıyım . Beni utandırma: sen tazesin, ben yıprandım ... Sana sevgi ve sempati dolu olduğumu anlamak kolay, ama eğiliminin nesnesi olmaya uygun muyum? Gururumu okşuyorsun, hiç de düşündüğün kadar zeki değilim Ah , seninle hayatın yapısı hakkında kafamı kaç fantezi ziyaret etti , ama ben onları ciddi bir şekilde düşünmek zorunda kaldığımda hepsi uçup gitti. . .”

Alexandra kibar reddi sessizce ve gururla kabul etti. Bir daha asla birlikte toplum içine çıkmadılar. Bir yıl sonra, ailesiyle birlikte Hollanda'ya büyük bir gezi için ayrıldı ve Alexandra'nın özlem duyduğu söylentileri Volta'ya ulaştı.

On yıl sonra, Haziran 1795'te ölüm haberi geldi. Ve burada Volta duygularını açığa vurdu. Bu haber karşısında o kadar şok oldu ki, bir süre onu reddiyle öldürenin kendisi olduğuna, onun yüzünden Alexandra'nın otuz yaşına gelmeden mutluluğu bulamadan öldüğüne bile inandı!

Marquise Botta ile ara, Volta'nın alışkanlıklarında çok az değişiklik yaptı. Hayatı boyunca hayalini kurduğu kadınla tanışana kadar evliliği düşünmedi. Yeni sevgili bilim adamının etrafındaki tutkular ciddi şekilde şiddetlendi. Ve neredeyse üç buçuk yıl boyunca kaç ilgili kişi, aşıkların eylemlerine her şekilde meyilliydi! Aralarında akrabalar, arkadaşlar, üstler, meslektaşlar ve hatta Kutsal Roma İmparatorluğu'nun İmparatoru bile vardı!

1788'de ailelerinin eski bir tanıdığı Kontes della Porta de Salazar'dan aldığı bir mektupla başladı . Deneyimli bir pezevenk ona Romalı şarkıcı Marianne Paris hakkında şunları yazdı: “Kız bir mucize, alışılmadık derecede terbiyeli, çok ilginç, konuşması asil, iyi giyimli ve neşeli. Bu tür insanlar arasında nadir bir durum. Ve sanatçılarla iletişim kurmanın imkansız olduğuna inansalar da, bu gerçek bir arkadaş olacak.

Mektup, Volta'nın duygusal ruhuna bir umut kıvılcımı ekti. Uzun zamandır romantik bir tutku ve güzel bir eş hayal etmişti. Alessandro ilk fırsatta solisti Marianna olan Roma Operası'nın turne yaptığı Milano'ya gitmiş ve ondan büyülenmiş. Genç şarkıcı bilim adamına da olumlu tepkiler verdi.

Ve sonra romantik profesörü bir duygu fırtınası ele geçirdi - tutku, gençlik ve güzellikle sarhoşluk, çekicilik - ve tüm bunlar muhteşem müziğin zemininde. Volta, sevgilisinin huzurunda önemli ölçüde sessizdi, gözlerini parlattı veya tutkulu monologlarla patladı, onu güldürdü, gözyaşı döktü. Tek kelimeyle, aşk onu tamamen ele geçirdi.

Sadece bir yıl sonra Alessandro, kardeşine duygularını anlatmaya karar verdi: “Uzun zamandır ruhum için zor, umrumda, bu aramızda, kendimden bile sakladığım aşk. Defalarca sana söylemeye çalıştım ama cesaretim yok. Kalbimden vuruldum, günaha yenildim. O kim? Söylemeye korkuyorum

ama o bir tiyatro yıldızı. Ama hayranlığımın nesnesine saldırmadan önce sanatın ayıp olmadığını unutma. Bir sorgulayıcı gibi davranma. Onu hiçbir şey lekeleyemez, o çok saf, çok nezih!”

Yakınlarının tepkisi gecikmedi. Birader Luigi kategorik olarak karşıydı: "Zayıflığının üstesinden gelin, koşullara bağlı kalmayın, Paris'in vermeyi başardığı tüm vaatlerden kendinizi kurtarmazsanız saygımı kaybedersiniz."

Zayıf iradeli erkek kardeşinin sağduyusuna güvenmeyen Luigi, yardım için ailelerinin bir arkadaşı olan Kont Wilzek'e döndü ve o, aşk ateşini söndürme girişimlerine Milano'dan katıldı: “Bir eş seçerken, kişi birbirini birleştirmeli. Akrabaların görüşü ile özelemler,” diye uyardı Volta. “Kalbiniz için kolay olmasa da, muhtemelen ihtiyacınız olmayan bu kötü ittifakla ilgili planlarınızdan ve varsayımlarınızdan vazgeçmelisiniz gibi geliyor bana.”

Volta yanıt olarak şöyle yazdı: "Evet sevgili kardeşim, Teresa Chicheri'ye her şeyi anlattım ama "bu başka bir eğlence değil", "bu bir zayıflık değil", "geçen seferki gibi" olmayacak. Tamamen samimiyim: talep ettiklerinde keder değil mi: aşkımdan yüz çevir!

Ancak yavaş yavaş soğuk bir zihin, aşk tutkusunun önüne geçmeye başlar. Ve etrafındaki herkes onun aşkına karşıysa, başka türlü nasıl olabilirdi? Chicheri nazık davrandı, ancak aileye itaat etmesini tavsiye etti. Vilsek defalarca yazdı ve fikrini değiştirmesini de tavsiye etti: “Evlilikte bir tür eşitsizlik olduğunda, bu birçok dramaya neden olur, bu yüzden bu yükü tek başına kaldırmayın, ancak şimdilik doğal tutkunuza teslim olun.”

Volta tartışmaları dinliyor gibiydi. Ve o zamana kadar Marianne'e olan sevgisinden dolayı terk edilmiş olan bilimsel işlere yeniden başladı. Ancak bir yıl sonra, yani 1790'ın sonunda , tutku alevi yenilenen bir güçle alevlendi. Alessandro, onuncu kez ihtiyatlı danışmanlarına aynı argümanları aktarır, aşktan, nişanlısının saflığından, ailesinin asil kökeninden bahseder. “Erdeminiz, sevginiz, hoşgörünüz nerede? kardeşine seslenir. — Herkesin sempati duyduğu bu dünyanın yaralarını kim saracak? Boşanmak için evlenmek isteyenler etrafa saçılmış, yazıklar olsun!.. Aşk günah mı? Gerçekten de aşk olmadan mutluluk olamaz, aşk geldi ve sen onu mahvediyorsun!

Hatta Teresa Chicheri'ye yazdı, mektubun sonunda sevdiklerinin ortak baskısına karşı öfkeli ve kavgacı bir şekilde aşkı için ayağa kalkma cüretini gösterdi. Ama kiminle konuşuyordu? Aşkını kendisi arayan ve hâlâ onunla evlenmeyi uman bir kadına!

Sonra Marianne'in annesi aşk dramasının görünmez sahnesine çıktı. Düğünü beklemeden kızının sevgilisine bir ultimatoma verdi: “Evlilik hakkında konuşmaya devam etmek istiyorsan, sözlerini garanti et. Noter, sizin adınıza, evlenemezseniz, anne babanız ölene kadar kızınızı bakmakla yükümlü kılacağınızı taahhüt ettiğinizi beyan etmelidir.

Luigi ve destekçileri muzafferdi: Sonuçta, Marianna'nın ailesinin Volta'dan yalnızca paraya ihtiyacı olduğu konusunda uyardılar. Onları elde etmek için ebeveynler kızlarını takas eder.

Bütün bunlardan, profesöre aşık olan kafa etrafta dolaştı. Gerekli emekli maaşını ödeyemedi ve kardeşi Luigi masrafları karşılamak istemedi. Kısır döngüden kurtulmaya çalışan Alessandro, çaresiz bir adım atmaya karar verir - Milano'da kaldığı süre boyunca İmparator II. Leopold ile bir seyirci arar. Romalı bir kadınla evlenmesi için hükümdardan kendisine Milano'da bir pozisyon vermesi için sözlü ve yazılı olarak yalvarır.

Mahkemenin kararını tahmin etmek zor olmadı. Beş ay sonra, dilekçede imparatorun notu çıktı: "Dilekçe sahibinin ısrarı tatmin edilemez." Ancak Volta'nın sevgisinin akıldan daha güçlü olduğu ortaya çıktı. İnatla "erdemın galip geleceğini" iddia etmeye devam etti. Marianne niyetinin samimiyetini kanıtladı, güzellik, zarafet ve asalet konusunda beni geride bıraktı. Evet, beni fark etmesi bir mucize! Ne de olsa artık genç değilim, aile evi eski ve bana ait bile değil.

İki yıl daha, acı bir kader hakkındaki duyguların ve şikayetlerin değişmezliğine dair tutkulu güvenceleri geldi. Talihsiz aşık, Paris'in annesinden bir mektup daha alınca umut kalıntıları da yok oldu. Başarısız olan kayıvalide, ruhunda uzun süredir acı çeken şeyi kalbinde ifade etti. Kutsal bir şekilde ağıt yakarak Volta'ya zaten ellinin üzerinde olduğunu, parası olmadığını ve onların, zavallı ebeveynlerin sağlıklarının kötü olduğunu, ölümün yaklaştığını ve Marianne'in gelir ve eğlence sağlayan herkes için tiyatrodan nasıl ayrılabilceğini hatırlattı.

Ve burada Volta, resmi tatili ertelemeye çalışmasına rağmen zaten kabul etmek zorunda kaldı. Ayrıca mektuplarda ağıt yaktı: "Ah, Paris! Onunla ne kadar mutlu olurdum! Allah'ım kaderim ne kadar acı!" Ancak 1792'nin sonunda Volta , Canon Petirossi'ye Marianne Paris ile evliliğinin gerçekleşmeyeceğini üzülerek bildirdi.

Sonunda akrabalar, Alessandro'nun aşk ilişkilerinden bıkmıştı ve aktif olarak uygun bir gelin arayışına girdiler. Ocak 1793'te Volta'nın eski arkadaşı Kont Giovio'nun kız kardeşi Antonietta Giovio'nun adaylığı düştü. Kaprisli Volta, Giovio'dan daha iyi Chicheri, kardeşine yazdı ve öfkeyle kendisinin, derler ki, kendisinin evlilik hayali kurduğunu, şimdi yaşlı Louise'e, sonra genç Antonietta'ya ve şimdi geri adım atmaya meyilli olduğunu söyledi. Nihayet Kasım ayında Luigi, Como kraliyet delegesi don Ludovico'nun sakin, makul ve makul bir kadın olan en küçük kızı Teresa Peregrini'nin ailesiyle evlilik konusunu tartışırken rahat bir nefes aldı. Doğru, gelin zaten otuz yaşın altındaydı, ama sonuçta damat yarım asırlık bir yıldönümünü kutlamak üzere.

"Pekala, katılıyorum," diye yanıtladı Volta kardeşine, "sadece mali işleri kendin hallet ... Peregrini'ye gelince, şimdiden üç veya dört ziyaret yaptım ve bu kadarı yeter. Sonuçta, iki yıldır

talipleri ayaklar altına alıyorum. ” Ve aynı zamanda damat şikayet etti: ne yazık ki, gelini Marianne ile karşılaştırılmaz!

Eylül 1794'te Alessandro Volta, Maria Aloneso Teresa Peregrini ile evlendi. Bir günden fazla süren evlilik münasebetiyle yakınları ellerinden gelenin en iyisini yaparak muhteşem bir ziyafet düzenlediler.

Ve aile hayatı başladı. Ve mutlu. Aslında babasını hiç tanımayan Volta, annesini uzun zaman önce kaybetmiş, hayattaki tek dayanağı kardeşleri olmuş, sonunda bunca yıllık aşk zaferleri ve yenilgilerinden sonra kendi evini bulmuştur. Düğünden bir yıl sonra ilk doğan Zanilo, ardından ikinci oğul Flamingo ortaya çıktı. Ve Teresa, kardeşi Alessandro'nun onuruna Luigi adında başka bir oğul doğurdu.

Elbette Teresa, Marianne değildir ve Volta ona başkaları tarafından mektuplar yazmıştır. Aşk hakkında hiçbir kelime yoktu, giderek daha çok çocuklar, aile sorunları ve örneğin Milano'daki bir evde hırsızlık gibi sıkıntılar hakkındaydı. Volta, Milano'daki evlerine dönerken karısına, "Geldik, her şey sonuna kadar açıldı," dedi, "ahşap bir merdiven yardımıyla kapılar bile menteşelerinden söküldü ve hemen terk edildi. Odada ve ofiste, en azından yuvarlanan bir top gibi, gardırop, üç çift çarşaf, masa örtüsü, yatak odasından tabaklar kayboldu. Neden çarşaf, yataklar var ve sonra hayır. Hiçbir bez, hiçbir kağıt, şamdan ve mum iz bırakmadı. Hiç bir şey".

Genel olarak evlilik, daha sonra da olsa Volta için mutluluk arayışının doğal bir sonucu haline geldi. Kendini bilime adanmış, kendi kaderini belirleme hakkını savunduğu aynı tutkuyla bunu hayal etti. Dahası, tüm kişisel başarısızlıklarına rağmen, çok sevdiği fiziği ona her zaman bir teselli olmuştur. Ve bu alanda Volta, yalnızca sezgiye, sağduyuya dayanan ve yıldızına kesin bir şekilde inanan, durumun egemen ustasıydı. Bilimde başardıkları inanılmaz. Alessandro, otuz yaşında statik elektrikle deneyler için bir cihaz olan elektroforu icat ettiğinde ünlü oldu. Bunu, başka bir olağanüstü buluş izledi - "gemilerin tacı" olarak adlandırdığı bir elektrik pili. Seyretilen asitle kaplı çiftler halinde indirilmiş seri bağlı birçok çinko ve bakır levhadan oluşuyordu ve halihazırda oldukça sağlam bir elektrik enerjisi kaynağıydı.

Büyük bilim adamı ve mucitin esası sadece anavatanında değil, tüm dünyada takdir edildi. Fransa'da onuruna bir madalya basıldı ve Rehberin ilk konsolosu General Bonaparte elektrik alanında "parlak öncüler" için 200.000 franklık bir fon kurdu ve birincilik ödülünü voltaik sütunun yazarına takdim etti. . Volta, Legion of Honor şövalyesi Demir Haç unvanını aldı, senatör ve kont oldu, Paris ve St. Petersburg Bilimler Akademileri üyesi, üye

Ona Copley Altın Madalyası veren Royal Society of London. Elektrik voltajının birimi, Alessandro

Volta'nın adını almıştır. Bu nedenle, "şebeke voltajı 220 V" veya " 1,5 V pil " gibi ifadeler söylerken, elektrik mühendisliğinin gelişimine paha biçilmez katkılarda bulunan büyük İtalyan fizikçinin adını hatırlamakta fayda var.

Emekli olan Volta'nın hayatının son yılları memleketi Como'da geçti. 28 Temmuz 1823'te bir apopleksi (bilim adamı zaten 78 yaşındaydı) onu uzun süre yatağa zincirledi. Darbeden asla tam olarak kurtulamadı. Büyük İtalyan 5 Mart 1827'de öldü . Como Belediye Kongresi, "Don Alessandro Volta, eski İtalya Krallığı Senatörü, İtalyan Bilim, Edebiyat ve Sanat Enstitüsü üyesi, Felsefe Fakültesi Dekanı ve Onurlu" ilan edildi. Avrupa'nın birçok akademisinin üyesi olan Pavia Üniversitesi'nden Prof.

Alessandro Volta son sığınağını memleketi Como'daki eski bir mezarlıkta buldu ve birkaç yıl sonra ailesi mezarın üzerine alegorik figürler ve yüksek kabartmalarla süslenmiş küçük bir kaleyi andıran bir yapı ve bir Volta büstü dikti. , ünlü heykeltıraş Comolli tarafından yapılmıştır.

Dumas İskender

Tam adı Alexandre Dumas Davi, Marquis de la Pailletti (d. 1802 - ö. 1870)

Fransız yazar. Çok sayıda tarihi macera romanının yazarı. Olağanüstü Fransız oyun yazarı, şair, öykücü, biyografi yazarı, gazeteci. Gezegendeki en çok okunan Fransız, aynı zamanda aşk ilişkileriyle de tanınır.

Tarihçi Jules Michelet, babası Alexandre Dumas hakkında "Bu bir insan değil, doğanın bir gücü," dedi, "imkanlarının ötesinde yaşayan bir dev, geniş bir doğa, ince bir mutfak sanatları uzmanı, tükenmez bir yazar. her zaman başarı, borçlar ve kadınlar eşlik etti. Hayatı, tüm eserlerinin en büyüleyici olanıdır ve bize bıraktığı en ilginç roman, maceralarının tarihidir.

Ve Alexandre Dumas'ın oğlu babası hakkında şöyle yazmıştı: "Çağdaşlarının hiçbir ölçüsü olmayan olağanüstü, istisnai bir kişi, Jüpiter'i silahsızlandırmayı ve uçurtmasını tükürüğe saplamayı başaran bu tür iyi huylu Prometheus ... Ben Coşkusu, bilgisi, belagati, iyi doğası, zekası, merhameti, gücü, tutkusu, mizacı, nesneleri ve hatta insanları taklit etmeden ve çalmadan özümseme yeteneği beni eziyor. O her zaman açık, net, göz kamaştırıcı, sağlıklı, naif ve naziktir."

Jord Sand, Alexandre Dumas'ı "yaşamın dehası" olarak adlandırdı. Bu özelliğe "ve aşk" kelimesini eklemek oldukça mümkün olacaktır.

24 Temmuz 1802'de Dumas'nın doğup sevgili annesi Marie-Louise ile yaşadığı, ancak yer olmadığı Ville Cottre kasabasında geçirdiği olağan çocukluk hakkında, tutkusu nedeniyle çok yüzeysel olan çalışmaları hakkında. Tiyatro, yazar "Anılarım" adlı anı kitabında şiirsel bir şekilde anlatmıştır. Yaşam için doyumsuz bir susuzluk, her şeye ve herkese üstün gelmek için çılgınca bir istek gösterirler.

İskender 15 yaşındayken noterde ulak olarak ekstra para kazanmaya ve boş zamanlarında dans dersleri almaya başladı. Bu dönemde Dumas, ziyarete gelen Parisliler Laurent ve Vittoria ile tanıştı. Onları memnun etmek için eski moda pahalı bir takım elbise giydi ve onları zeka ve el becerisiyle baştan çıkarmaya çalıştı, ancak kibirli kızlar sadece küçük taşralı ile alay ettiler. Hayal kırıklığına uğrayan İskender ciddi bir şekilde hastalandı: kendisine beyin iltihabı teşhisi kondu. Hastalığından kurtulduktan sonra, şiddetle kadınların kalpleri için savaşa girdi ve kısa süre sonra zafere ulaştı - on dokuz yaşındaki sarışın Adele Dalvin, ilk metresi oldu. Bu olaydan sonra, gelecekte hiç kimse onun saldırısına karşı koyamadı.

20 yaşında İskender, Napolyon ordusunda bir general olan babasının eski arkadaşlarının koruyucusu Thomas-Alexandre Dumas'ı umarak Paris'e gitti. Nitekim, onlardan biri, General Foix, genç adam başka hiçbir şey yapamadığı için, onu gelecekteki Kral Louis Philippe olan Orleans Dükü'nün ofisinde bir katip olarak ayarladı. Ancak buna rağmen Dumas, kalemıyla sadece Paris ve Fransa'yı değil, tüm dünyayı fethedeceğinden emindi.

Bir tiyatro oyunu yazmaya yönelik birkaç sonuçsuz girişimden sonra, acemi yazara nihayet şöhret geldi: Dumas'ın ilk draması Henry III ve Mahkemesi sahnede sahnelendi. Orleans Dükü, romantik gençliği kendi tarafına çekmek için prömiyerin başarısına kişisel olarak katkıda bulundu. Tiyatro, Dumas'a şöhret için ilk biletini verdi. İmkanları kısıtlı, işten sonra eser besteleyen genç adam,

kısa süre sonra Paris salonlarını, sosyete hanımlarını ve ünlü aktrisleri fethetmeye başladı.

Paris'te genç oyun yazarı, Place des Italies'ta bir evde yaşıyordu. Boş zamanının bir kısmını, şimdi bir pansiyonda hizmetçi olarak çalışan, ancak kısa süre sonra komşusu 29 yaşındaki terzi Marie-Catherine-Laure Labe'ye geçen, eski bir Ville-Cotres sakini olan Manet Thierry'ye ayırdı. inişte.

Bir anı yazarına göre, "Catherine güzel değildi ama yüzünde hoşlandığı bir çekicilik vardı." Bu cazibe, komşusunun kalbini hızla kazanmayı başaran ateşli taşralıdan kaçmadı. 27 Temmuz 1824'te Catherine Labe, dünya edebiyat tarihine Kamelyalı Leydi romanının yazarı olarak giren oğlu Alexander'ı sevgilisine verdi. Baba Dumas, çocuğu 1831'de tanıdı , ancak annesiyle neredeyse hiçbir ilişkisini sürdürmedi. Doğru, ertesi yıl Katrin'in o zamanlar modası alışılmadık derecede yüksek olan sözde "okuma odasını" açmasına yardım etti.

İskender sık sık metreslerine müstehcen epigramlar ve kendi bestelediği şiirler verirdi. Bayan gücendiyse, "Papa Dumas'ın kaleminden çıkan her şeyin bir gün çok pahalı olacağına" dair güvence verdi.

1827 yazında bilim adamı ve yazar Mathieu Villenave'nin salonunda Dumas, kızı Melanie Valdor ile tanıştı.

Melanie'nin kaderi ve kişiliği çok romantik. 28 Haziran 1796'da doğdu, çocukluğu babasının Vendée'deki şiirsel malikanesinde geçti. Şubat 1818'de, Melanie'nin erkek kardeşine karşılıksız aşık olduğu en iyi arkadaşı aniden öldü. Çaresizlik içinde, malzeme sorumlusu servisinin kaptanı François-Joseph Valdor ile evlendi ve bir kızları oldu. Ancak çift birlikte yaşamadı : hizmet, kocayı bir uzak garnizondan diğerine attı ve karısı, babasının Paris edebiyat salonunun metresi oldu .

Paris'i çılgın bir enerjiyle fetheden Dumas, aynı zamanda , ancak çok daha hızlı, şimdiye kadar kusursuz bir üne sahip evli bir hanımefendi olan 30 yaşındaki şairi üç buçuk ayda fethetti. Bunun olduğu tarih bile biliniyor : 23 Eylül 1827 ve on gün önce fırtınalı bir aşk ilanı vardı - Melanie'nin vasiyetine göre bu tarihlerin her ikisi de beyaz mezar mermerine oyulmuş olmalıydı .

Tutkulu, delicesine kıskanç, romantik bir doğa olan Valdor, genç bir yeteneğin ilham perisi olmayı hayal etti . Dumas'ı büyük bir geleceğin beklediğini fark etti ve kendisini ciddi bir şekilde tiyatroya ve şiire adama arzusunu teşvik etti . Melanie çok yetenekli bir kadındı ve kendisi yazdığı şiirleri sevgilisinin çıkardığı Psyche dergisinde yayımladı .

Roman Melanie ve Alexander fırtınalı, gürültülü ve tutkuluydu; Valdor kıskançlıktan eziyet çekiyordu çünkü idolü " böylesine büyük bir aşka karşı koyamayan " tek bir güzel aktrisi kaçırmadı .

Bunlardan biri en büyük trajik aktris Marie Dorval, diğeri ise aktris Belle Krelsamer'di. İkincisi ona, daha sonra annesini hiç görmeyen Marie-Alexandrina adında bir kızı doğurdu .

ve Melanie'den bir çocuk hayal etti . Evli bir kadın ve özgürlüğü seven İskender için, birlikte bebek sahibi olma arzusuna "sardunya yetiştirmek" kod adı verildi , ancak 1830'da düşük yaptı. Talihsiz kadın şoktan hastalandı . Dumas arkadaşına güvence verdi : " Kırık bir sardunya yüzünden eziyet etmeyin ... Fırtınalı açıklamalarımız bu suça yol açtı - çünkü bu bir suçtu."

1831'in başında acı bir mola oldu. Melanie intihar etmekle tehdit etti (sonra bir vasiyet ortaya çıktı), sevgilisine yalvaran mektuplar yazdı: "Ah, ne kadar acımasızsın! Sana olan sevgim ne kadar kötü ve kendimi nasıl da hor görüyorum!" Ancak Dumas kararlı kaldı.

kendisi tarafından reddedilen sevgilisini davet ettiği en ünlü draması "Antony" de Melanie Valdor'u ölümsüzleştirdi . Dizinin kahramanı finalde aşık olduğu evli Adele'yi öldürür. Dumas , Valdor'la yaşadığı fırtınalı aşkı sahneye aktardığını itiraf etti : "Antonius , kıskançlık ve öfkenin beş perdelik bir aşk sahnesi . Anthony benim ama öldürmeden. Adele o. . ."

Alexander ile aradan sonra Melanie laik ve edebi bir yaşam sürdü. Şiirler ve romanlar yazdı ve 1841'de Dumas'ın karakterlerden birinde kolayca tahmin edildiği Kız Okulu oyunu sahnelendi. Gauthier, Sainte-Beuve ve Flaubert ile yazışan Victor Hugo'nun salonunda kabul edildi.

Melanie Valdor ünlü sevgilisinden sadece birkaç ay kurtuldu. Ölümünden sonra, oğlu Dumas'a şunları yazdı: "Eğer dünyada her zaman nazik ve şefkatli bir adam yaşadıysa, o zaman bu, şüphesiz babanızdır. Onu sevmekten asla vazgeçmedim."

30 Mart 1830'da Dumas'ın "Christine" adlı oyununun galası yapıldı. Ertesi gün, Odeon Meydanı'nda yürürken aniden yanında bir taksi durdu, kapı açıldı ve tanımadığı bir kadın ona seslendi: "Yanıma otur ve beni öp. Ah, ne kadar yeteneklisin ve kadın imajlarında ne kadar başarılısın! Genç oyun yazarının bu coşkulu hayranının, Romantik dönem Fransız tiyatrosunun ünlü aktrisi Marie Dorval olduğu ortaya çıktı.

1798'de doğdu . Gezici komedyenlerin gayri meşru kızı olarak, on beş yaşında aktör Dorval ile evlendi ve kısa süre sonra öldü. Başka bir aktör, Charles Pottier, Marie'yi Paris'e getirdi ve onu Porte Saint-Martin tiyatrosuna yerleştirdi. 1823'te genç İskender, Marie'yi sahnede ilk kez burada gördü. Daha sonra Dumas'ın draması Antony'de Adele rolünü oynadı.

1833'ün sonunda onun metresi oldu. Marie şakayla karışık İskender'e "benim iyi köpeğim" dedi. Anılarında "Dorval'ın bana verdiği bir arkadaş canlısıydı, hatta bir aşk takma adı bile diyebilirim" diye yazdı. "Ve 'iyi köpek' sonuna kadar ona sadık kaldı."

İlişkileri uzun sürmedi. Marie, kendisine aşık olan şair Alfred de Vigny'yi ve metresi Ida Ferrier Dumas'ı üzmemeye karar verdi.

1849 baharında, ölmekte olan, yoksullaşan Marie Dorval , eski arkadaşını çağırdı ve ortak bir mezara gömülmesine izin vermemesi için ona yalvardı . Dumas , hürmetle muamele ettiği emirlerini sattığı aktrisin son vasiyetini yerine getirdi . Altı yıl sonra Alexander , George Sand'a ithafen “ Marie Dorval'ın Son Yılı ” kitabını yazdı ve elde ettiği gelirle mezarlıkta ebedi mülkiyet için bir arsa satın aldı ve burada kız arkadaşı için değerli bir mezar taşı dikti .

Temmuz 1830'da Dumas, isyancılarla birlikte ateş açtı, Paris sokaklarında barikatlar kurdu . İnsanlar endişelendiğinde yazar kenara çekilemez. Dumas bir cumhuriyetçiydi, ancak bu onun aristokratlarla arkadaş olmasını ve Bourbon hanedanının temsilcilerine sempati duyarak imparatorluğa hayran kalmasını engellemedi .

1832 baharında, Nel Kulesi oyununun (yazar tarafından imzalanmamış) prömiyeri, büyük alkışlarla karşılanan "Port-Saint-Martin" tiyatrosunda yapıldı . Bu zamana kadar, 17 aydan kısa bir süre içinde, Alexandre Dumas'ın yedi oyunu sahnede sahnelendi: beşi imzalı ve ikisi imzasız. Ve şimdiden sıkılmıştı.

Kadınlarda olduğu gibi Dumas'taki tiyatrodan da her şey oldu: başlangıçta ateşli tutku ve daha sonra pes ettiklerinde kayıtsızlık . Asıl mesele peşinde koşmak olan bir avcı gibiydi . Ve Dumas, öykünün ve öykünün türünü ve ardından tarihi romanı keşfetmek için tiyatrodan uzaklaştı . Tek başına veya "edebi zenci" Auguste Macquet'nin yardımıyla Üç Silahşörler, Monte Kristo Kontu, Kraliçe Margot, Yirmi Yıl Sonra, Chevalier de Maison Rouge, Kontes de Monsoro, Joseph Balsamo" ve "Kırk-beş" (bu sekiz roman , 1844'ten 1847'ye kadar dört yıldan az bir sürede yazılmıştır).

Ama o zamanlar sadece yazdığı sanılmamalı. Hayatında büyük bir yer arkadaşları tarafından işgal edildi - Victor Hugo, Alfred de Vigny ve Orleans Dükü Ferdinand. Üstelik kadınlar da var. Ayrıca seyahat, karaca avı, ruhaniyet seansları, emlakla ilgilenmek. ..

1839'da otuz yedi yaşındaki oyun yazarı, on yıldır Parisli bir ünlüydü. Bu zamana kadar Dumas, aktris Ida Ferrier ile yaklaşık yedi yıl yaşadı. Bir keresinde, Kral Louis Philippe'in oğlu Orleans Dükü'nün verdiği bir baloda metresiyle birlikte görünme küstahlığını göstermişti . " Madam Dumas'ı gördüğüme sevindim . Umarım yakında karınızı daha dar bir çevrede bizimle tanıştırsınız , ” diye belirtti Dük , ünlü yazarı selamlayarak. Dumas açık ipucunu anladı ve evlenmeye karar verdi. Evlilik sözleşmesi Şubat 1840'ta imzalandı; Damadın yanından tanıklar , büyük Chateaubriand'ın kendisi ve Halk Eğitim Bakanı Francois Villemain idi.

Bu garip evlilik , Dumas'ın farklı kadınlardan bir oğlu ve bir kızı ve ayrıca sayısız metresi

olduğunu bilen tüm Paris'i hayrete düşürdü. Yazara doğrudan neden Ida ile evlendiği sorulduğunda kısaca şöyle cevap verdi: "Evet , ondan kurtulmak için ..." Başka bir versiyona göre İskender'in tek resmi evliliği şantaj sonucuydu. Bir aktris olan Ida Ferrier, bir suç ortağından hevesli bir yazarın tüm borç senetlerini satın almasını istedi ve ona cömertçe bir seçenek sundu: onunla evlen ya da borçlarını ödemediği için hapse gir.

Karısının, Dumas'ı düğün gecelerinde en iyi arkadaşı Roger de Beauvoir ile aldattığı söylendi. Onları yatağında bulan Dumas, cömertçe ikisini de affetti. Ve arkadaşlar, ellerini İda'nın koynuna koyarak barışma ayinini gerçekleştirdiler ve böylece bu mahrem yerin tanıtımını ima ettiler.

Marguerite Josephine Ferrand (sahnede - Ida Ferrier) 31 Mayıs 1811'de Nancy'de doğdu. On yedi yaşındayken babası öldü ve aileyi zor durumda bıraktı. Strasbourg'daki bir pansiyonda küçük bir tiyatrodaki iyi bir eğitim alan ve dramatik sanatın temellerini öğrenen kız, büyükşehir banliyölerindeki tiyatro kurumlarını kontrol eden erkek kardeşinin yanına taşındığı "Paris'i fethetmeye" karar verdi. Ida takma adıyla Belleville tiyatrosunda ayda 50 frank alarak ilk çıkışını yaptı. Aktris kısa sürede kendine zengin bir patron, kendisine koruyucusu diyen Jacques Domange buldu; onun için Paris'te bir daire kiraladı ve ona Nuvote Tiyatrosu'nda bir iş buldu.

Dumas, Ida'yı ilk kez Aralık 1831'de gördü: aktris, Teresa adlı oyununda genç bir kız rolünü prova ediyordu. Sonra Ferrier, göz kamaştırıcı beyaz tenli ve mavi gözlü, dolgun bir sarışındı. Bir anı yazarının sözleriyle, ancak kırk yaşına geldiğinde "bir su aygırı kadar şişman" oldu. Şubat 1832'de prömiyer büyük bir başarıyla yapıldı; Kendini Dumas'ın kollarına atan Ida, " Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum!" Daha sonra aktris Belle Krelsamer ile ilişkisi olan ünlü oyun yazarı, sosyeteye takdim edenin cazibesini tatmayı reddetmedi .

Ida birkaç yılını rüzgarlı sevgilisini kazanmak için harcadı. 1836'da nihayet Dumas'ın evine yerleşti . Ferrier , İskender'in kızını çok seviyordu ama oğlu Dumas'a katlanamıyordu.

tek yasal karısının çekici olmayan bir portresini çizdiler. Kontes Dash , " Yeryüzünde Ida yalnızca kendini sevdi , başka kimseyi sevmeyi " diye yazdı. Ferrier tutkulu, ihtiyatlı, kaprisli ve kıskanç bir kadındı . Sürekli olarak İskender için sahneler ve tartışmalar ayarladı , çoğunlukla tuvaletiyle ilgilendi ve tüm zamanını kendi güzelliğine bakmaya adadı. Oyunculuk yeteneği pek iyi değildi ve 1839'da sahneden ayrıldı .

ünlü kocasına uzun süre sadık kalmadı . 1841'de asil bir Sicilyalı asilzade Prens de Villafranca ile tanıştı ve onun metresi oldu. Ekim 1844'te Alexandre Dumas ve Ida Ferrier ayrıldı. Ida kırk sekiz yaşında Cenova'da öldü ve prensin sözleriyle " ruhunun yarısını" mezara götürdü . Ama İskender onu sonsuza dek kalbinden çıkardı .

rakamlar olmadan yapmak zor : titiz biyografi yazarları, Üç Silahşörler'in yaratıcısının dünyanın dört bir yanına dağılmış yaklaşık 350 sevgilisi ve 500 çocuğu olduğunu hesapladılar . Paris'te yazarın fırtınalı mizacı hakkında efsaneler vardı . " 'Afrika tutkularımdan' bahsediyorlar ," diye itiraf etti . Ölümsüz d'Artagnan'ın yaratıcısı, aşk sevgisini bile sergiledi : “ Hayırseverlikten birçok metresim var ; bir metresim olsaydı , bir hafta içinde ölürdü.”

, çok sık olmayan Dumas'ı ziyaret ettiğinde , evde bir kargaşa çıktı , baba, yarı giyinik çok sayıda kadını dolaplarda ve hizmetlilerin odalarında saklamaya çalışarak odaların içinde koşturdu .

1864 baharında Dumas , belediye binasında eski metresi Catherine Labe ile oğullarının Prenses Nadezhda Naryshkina ile evliliğinde bir araya geldi. Oğul Dumas, yaşlı ebeveyniyle evlenme fikrine sahipti , ancak asla başarıya ulaşamadı . Catherine , 22 Ekim 1868'de Paris'te öldü .

Dumas, kendisini her zaman bir tiyatro adamı olarak gördü, öncelikle bir oyun yazarı olarak tanınma ve ün kazandı . Yazarın yaşadığı birçok kalp macerası arasında trajediler ve komediler, romantik melodramlar ve hafif komik vodviller vardı. Bu nedenle aşk romanlarının kadın kahramanlarının çoğu aktrislerdir. İskender , kendisi için en önemli şeyin heyecan verici tutku entrikası olduğu aşkla ilgili sonsuz bir oyunda , ateşli ilk sevgiliden aldatılmış kocaya kadar tüm rolleri oynamayı başardı .

Dumas için unutulmaz, İtalyan şarkıcı Fanny Gordoza ile tanışmaktı. Fanny'nin ilk kocası , onun cinsel iştahından o kadar bıkmıştı ki, aşk ateşini bir şekilde soğutmak için onu beline ıslak, soğuk bir havlu bağlamaya zorladı . Yazarın "Afrika şevki" sayesinde bu prosedürden uzun süre kurtuldu . Ancak Dumas, kısa süre sonra Fanny'yi evden kovdu: Bir müzik öğretmeniyle temasa geçen Fanny , yine de onu diğer kadınlar için kıskanıyordu.

Dumas , "amiralim" dediği aktris Emilia Cordier eşliğinde tüm İtalya'yı dolaştı . Gün boyunca bir operet denizci kılığına girdi ve erkek çocuğu gibi davrandı . Ancak, herkes bu maskeli baloyu biliyordu . Yakında "oğlan" hamileydi. Amiralin , zamanında Dumas'ın çok sevdiği Mikaela adında bir kızı vardı. Emilia , İskender'i evlenmeye ikna etti ve reddettiğinde babalığını resmen ilan etmesine izin vermedi. Doğru, yazarın arkadaşı Giuseppe Garibaldi kızın vaftiz babası oldu.

Dumas'ın bir sonraki metresi, ona bir oğul doğuran aktris Isabelle Constant'dı . Ancak bu durum onları uzun süre bir arada tutmadı . İskender , ilişkisini Madame de Chamblay romanında ölümsüzleştirdiği şair Emma Mannouri-Lacour'a ciddi şekilde kapılmıştı. Yeniden evlenen , ancak Dumas ile tanışmadan önce bakire kalan genç bir dul kadınla fırtınalı bir aşk başladı. Emma neredeyse onun için başka bir çocuk doğuracaktı , ancak Dumas'ı çok üzecek şekilde , zorlu hamileliği düşükle sonuçlandı. 1857'de aşıklar , duygularını şiirsel bir dille konuştukları "İki Yalnızlık" adlı ortak bir şiir

koleksiyonu yayınladılar.

Üç yıl sonra, 37 yaşındaki Emma veremden öldüğünde , Alexander şunu itiraf etti: " ... kalbim, bana öyle geliyor ki, bunu iddia etmesem de, onunla birlikte öldü."

Ardından Dumas, performansları kadınları şok eden ve erkekleri memnun eden ünlü dansçı Lola Montes ile eğlendi. Lola, İskender'i uzun ünlü aşıkları arasına ekledi ve onunla sadece iki gece geçirdi. Ancak bunu olağanüstü bir zarafetle yaptı.

Dumas'ın en çarpıcı aşklarından biri, 1866 yazında başlayan Amerikalı sirk binicisi Ada Isaacs Mencken ile olan ilişkiydi. Güzel bir vücuda ve çekici bir yüze sahip bu genç, muhteşem Yahudi kadın edebiyat, teoloji ve uzun süre felsefe ve aynı zamanda bir yudum votkada üç bardak devirin. Tanıştıklarında Alexandre Dumas zaten 64 yaşındaydı. Ancak yaş, tutkulu bir biniciyi evcilleştirmede bir engel olmadı. Ada Mencken'in oturmuş şişman bir adama yaslanmış çok anlamsız bir pozda durduğu fotoğraflar korunmuştur. Dumas'ın hiçbir zaman ödeme yapmadığı fotoğrafçı Libert, fotoğrafları satışa çıkardı. Bir skandal patlak verdi. Ve "Business" hiciv dergisinde çok yakıcı bir beyitle bir kafiye çıktı:

Tazeydi, hafifti, Hayatının baharındaydı ve bir şarap tulumundan biraz daha az büyümüştü.

Bu fotoğraf, şu satırlarla bir şiir yazan genç Paul Verlaine'i çok sevindirdi:

Tom Amca'nın yanında Bayan Ada ile,
Ne manzara, aman Tanrım!

Ancak Dumas'ın kızı Marie farklı bir görüşteydi: Kartpostalları satıştan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Alexandre Dumas, Libert'e dava açtı ve birkaç ay sonra fotoğraflar Paris pencerelerinden kayboldu. Oğul Dumas, babasına, daha önce dört kez evlenmiş eksantrik bir Amerikalı kadınla olan skandal ilişkisinin reklamını yapmamasını söyledi. Ancak Dumas dinlemedi: Temmuz 1868'de İngiltere gezisinden dönen Ada ile Le Havre'de tekrar bir araya geldi.

İskender'in son metresinin kaderi trajik çıktı. Aniden hastalandı ve 10 Ağustos 1868'de otuz dört yaşında akut peritonitten öldü. Monte Cristo Kontu'nun yazarı, Dumas'tan Ada Mencken'e yazılan ve hayatta kalan bir mektupta şöyle yazmıştı: " Yetenekli olduğum doğruysa, o zaman aşkım olduğu da doğrudur ve onlar sana aittir ."

1870 yılında, Alexandre Dumas hayatında yirminci kez yeniden iflas etti. Dumas, ölmeden önce oğluna "Herkes benim bir zavallı olduğumu söylüyor," dedi. Herkesin ne kadar aldandığını

görüyor musun ? Paris'e ilk geldiğimde cebimde iki louis vardı . - Ve yatağın yanındaki masayı gözleriyle işaret ederek bitirdi: - Bak ... Hala sağlamlar. Birkaç gün sonra, 5 Aralık'ta gitmişti. Büyük yazar fırtınalı bir hayat yaşadı. Zevk aldı ve çalıştı, büyük bir şekilde yaşadı ve yorulmadan çalıştı. Sıradan tabiatlar, neyle yetineceklerini seçmek zorunda kalırlar. Hayattan her şeyi aldı.

Romantizm çağının ünlü aktresi Dumas'ın arkadaşı Marie Dorval şaşırmıştı: "Peki, kadınları bu kadar iyi nereden tanıdınız?" Şimdi sorusuna cevap verebilirsiniz: Onları dehasıyla hayatta kavradı. Dumas kadınların ruhunu anladı ve en önemlisi onları sevdi ve sevgileri için onlara her zaman minnettar kaldı. Bu tutkulu Don Juan, tüm sevdikleri tarafından hissedilen ve takdir edilen nazik bir kalbe sahipti.

hugo victor

Tam adı Victor Marie Hugo (d. 1802 - ö. 1885)

Fransız edebiyatının bir klasiği, ünlü bir şair, yazar, oyun yazarı ve sanatçı. Çok türde şarkı sözleri ve sanatsal nesir şaheserlerinin dünyaca ünlü yaratıcısı; demokratik romantizmin lideri ve teorisyeni. Fransa'nın büyük vatandaşı; artık ülkedeki her şehrin onun adını taşıyan bir sokağı var.

Hugo'nun kişiliği, çok yönlülüğüyle dikkat çekiyor. Yurttaşları için dünyada en çok okunan Fransız nesir yazarlarından biri, her şeyden önce büyük bir ulusal şair, Fransız şiiri, dramaturji reformcusu ve aynı zamanda yurtsever bir gazeteci, demokratik bir politikacıdır. Uzmanlar onu

olağanüstü bir grafik ustası , kendi eserlerinin temaları üzerine yorulmak bilmeyen bir fantezi ressamı olarak tanıyor.

Hugo'nun yaratıcı mirasının bazı yönleri şimdiden geçmişe ait : bugün onun hitabet ve tımtırlı dokunaklılıkları, ayrıntılı belagatleri ve muhteşem düşünce ve imge antitezlerine olan tutkusu modası geçmiş görünüyor . Bununla birlikte, insanlık , ölümünden önce faaliyetlerini özetleyerek haklı bir sebeple şunu söyleyen kişiyi asla unutmayacak : “ Kitaplarımda , dramalarımda , nesirlerimde ve şiirlerimde küçük ve talihsiz olanı savundum , güçlü ve amansız olana yalvardım. Soyтары, uşak, hükümlü ve fahişenin haklarını iade ettim .”

Hugo bir keresinde "hayat bozuk bir cümledir" demişti. Ancak hayatı boyunca yazdığı cümle o kadar uzun, o kadar sonsuz, karmaşık, o kadar duygu ve düşünceyle dolu ki, kırılması pek mümkün değil . Bu tabirle tüm eserleri: şiirleri, oyunları, romanları ve makaleleri, risaleleri, gezi skeçleri, denemeleri. Hayata bir monarşist olarak giren (20 yaşında mahkemeden ömür boyu aylık 1000 frank emekli maaşı aldı), Hugo bir cumhuriyetçi, demokrat, hümanist, ölüm cezasına karşı, yoksulların ve dışlanmışların savunucusu oldu. Prusya ordusu tarafından Paris kuşatması sırasında 68 yaşında Ulusal Muhafızlara kaydolun ve nöbet görevini yürüten o ünlü yaşlı adam oldu ...

Fransız halkının büyük oğlu, devrim takvimine göre Cumhuriyetin 10. yılının 7. Ventose'sinde (28 Şubat 1802) Besançon'da doğdu. Ailesi Napolyon subayı Joseph Léopold Sigisbert Hugo idi ve doğumlu Sophie Françoise Trebuchet de la Renaudiere idi. Çocuğun vaftiz babası General Victor Lagori ve kale komutanı General Delele'nin karısı Madame Marie Desirier idi. Onların şerefine, çocuğa Victor Marie adı verildi.

Küçük Victor, iki ağabeyi Abel ve Eugene ile ya babasıyla ya da annesiyle birlikte şehir şehir, Fransa'dan İtalya ve İspanya'ya taşınyordu. Beş yaşından itibaren babasının alayına atandı ve kendisini bir asker olarak gördü. Gerçekten de, bu kadar hassas bir yaşta, Napolyon istilasına umutsuzca direnirken, Madrid yolunda, tüm İspanya boyunca savaşın ve ölümün dehşetini gördü .

Şairin babası Binbaşı (daha sonra General) Leopold Hugo ateşli ve tutkulu bir adamdı , İtalyanların "Bay Her Zaman Hazır " dediği türden bir adamdı. Karısına aşıkı ve yasal hakkını kullanarak sık sık onu evlilik görevlerini yerine getirmeye ikna etmeye çalıştı, bu da kısa süre sonra tartışmalara ve ciddi skandallara yol açtı . Madam Hugo, makul bir şekilde , her zaman bir aile eklemenin mutlu beklentisi içinde kalmak istemedi ve bu konudaki iyimser koca, "ne kadar çok o kadar iyi" görüşündeydi .

Victor Hugo , bu karakter özelliğini tamamen babasından miras almıştır. Genel olarak , babasından canlılık , aktivite ve annesinden - belirli bir sağduyu ve soğukkanlılığı dışlamayan

duyarlılık, hayal gücü miras aldı.

Hugo ailesinin damarlarında bir damla asil kan akmadı . Hepsi burjuva sınıfından geliyordu, belli bir cimrilikle terbiye , aile düzeni ve rahatlığı, ekonomi kültürünü savunuyorlardı . Örneğin Victor , günlerinin sonuna kadar günlük harcamalarını en küçüğüne kadar yazma alışkanlığını sürdürdü . Ancak en küçük oğlun babasının coşkulu mizacı, insan ilişkilerine lirik bir bakış açısına yönelik doğal bir eğilimle yoğunlaştı. Romantik acılar, Victor Hugo'yu şöhretin zirvesine yükseltti ve aynı zamanda onu hayali ve kurgusal olmayan tutkuların ve ıstırabın uçurumuna sürükledi .

Yoksunluğa dayanamayan ateşli Leopold Hugo, bir metres aldı ve bunun sonucunda çift ayrı yaşamaya başladı (Sophie Hugo'nun arkadaşı , ünlü Moreau'nun bir ortağı olan uzun süredir arkadaşı General Victor Lagori idi . Bonaparte bölünmemiş güce). Güçlü bir Breton karakterine sahip bir kadın olan Sophie, o zamanlar olağan olan kocasının “bölünmesine” katlanmak istemedi ve çocukları kendisine aldı. Küçük Victor acı çekti ve aynı zamanda gelecek için olmayan dersler aldı.

Yazarlar - bu ilham mahkumları - sıradan insanlar gibi özel yaşam ve aile hayalleri kuruyorlardı . Bununla birlikte, seçtiklerinde inatla doğaüstü yaratıklar, benzer düşünen insanlar ve eski tanrıçalar görmek istediler ve içlerinde sadece kadınları keşfederek romantik bir şekilde acı çektiler . Hugo bir istisna değildi.

Ergenlikten itibaren , çok zengin bir aileden gelen burjuva ve terbiyeli bir kız olan komşunun kızı Adele Fouche'ye sırılsıklam aşık oldu . Başta Victor'dan Adele'ye olmak üzere , mülk ve parasal engelleri aşan en uzun mektupların birkaç valizine yansıyan mektup , roman, 1822'de mutlu bir düğünle sona erdi . Adele Hugo-Fouche , çocuklarının güvenilir annesi olan geleceğin büyük şairinin ilk ve son, tek yasal eşi oldu. Ve - parlak kocasının kurbanı .

O zamana kadar kalemle para kazanmaya başlayan Victor, babasına olan maddi bağımlılığından çoktan çıkmış ve dünyayı ziyaret etmeye başlamıştı. Hemen çağdaşlarından " Faun " lakabını aldı . İlk başta, bir monarşist ve nazik bir Katolik olan Victor , arkadaşlarına ve nişanlısına erdem ve ahlak üzerine görkemli söylemlerle dolu büyük mektuplar yazdı. Ancak teatral ve edebi atmosfer, pek çok güzel ve oldukça uygun fiyatlı bayan , görüşlerini hızla değiştirdi . Dahası, sevgili karısı kısa sürede tutkulardaki ölçülülüğünü ve sınırlamasını keşfetti .

, tıpkı kayınvalidesi gibi , haklı olarak aile işleriyle uğraşmak ve tüm zamanını evlilik yatağında geçirmek istemiyordu . Kocasını onu yatak odasına sürüklemeye çalışırken , düzgün bir yaşam ve "yüksek ilişkiler" konusunda kendi fikri vardı. Sık sık başardı - kısa sürede çiftin dört çocuğu oldu. Şimdi Hugo evrensel olarak tanınan bir yazar, Notre Dame Katedrali'nin yazarı , tiyatro sahnelerinden bugüne kadar inmemiş birkaç şiir ve oyun koleksiyonu haline geldi : Hernani, Ruy Blas, Kral Kendini

Eğlendiriyor. Bu zamana kadar hem edebi hem de siyasi alanda ün kazandı .

Ailenin bir dostu olan yazar Sainte-Beuve , yazarın evini diğerlerinden daha sık ziyaret etmeye başladı . Adele Hugo , o an için çok mütevazı olan bir erkek, hayran ve benzer düşünen kişi idealini onda gördü . Ve her şeyi gören ve anlayan Victor, bir arkadaşına karşı öfke ve asaletten muzdarip , ayrıca bir keşiş olmadı ve uygun fiyatlı bir " zevk için arkadaş " aldı.

- ikinci sınıf aktris Juliette Drouet. Daha sonra, tesadüfî bir metresi , onun ilham perisi ve ölümüne kadar gerçek bir arkadaşı olacak ve yetenekli şair için ona olan aşk, "dünyadaki en önemli şey, kızından daha önemli, Tanrı'dan daha önemli ..." olacaktır.

1833'te Port-Saint-Martin tiyatrosunda, Juliette'e Prenses Negroni'nin küçük rolünün emanet edildiği Hugo'nun yeni oyunu Lucretia Borgia'nın provaları sırasında tanıştılar. O sırada 26 yaşındaydı ve güzelliği, yakıcı mizacı ve fevriliğiyle büyülenen erkeklerin ilgisine çoktan alışmıştı. Hayata dair hangi görüşlere sahip olduğu ünlü sözüyle değerlendirilebilir: “Tek sevgilisi olan bir kadın melek, iki sevgilisi olan bir canavardır. Üç sevgilisi olan kadın gerçek kadındır.” Tüm bu aşamalardan geçerek zengin hayranlarından geçinen tipik bir Parisli fahişe oldu. Aşıkları arasında , aktrisin ilk kez modellik yaptığı ve iki yıl sonra çocuğunun annesi olduğu ünlü heykeltıraş D. Pradier de vardı.

Juliette gerçek bir yarı sosyal yaşam sürdü, güzel giyinmeyi, para harcamayı, borç almayı ve borç almayı biliyordu. Ayrıca, basit kökenlerine rağmen bir mizah anlayışı vardı ve çok zarıftı. Bu arada genç oyuncu bunu saklamadı ve çekinmedi, aksine erkeklerle olan ilişkilerinde bunu vurguladı ve cilveli bir şekilde kullandı. Bu nedenle, parayla hiçbir zaman sorunu olmadı: her zaman onun parasını ödeyebilecek biri vardı.

Juliette'in gerçek adı Govin'dir, ailesi henüz bebekken ölmüştür. Kız, daha sonra sahne adı olan Drouet olan amcası tarafından büyütüldü. Sonra Juliette'in edebiyatın cazibesini ilk kez hissettiği bir Katolik pansiyonu vardı. İyi bir eğitim aldıktan sonra, karşı cinsle kendi oldukça orijinal ilişki ilkesini bularak çok okudu. Juliette, alttan gelen bir kadının sadece güzel bir vücudu değil, aynı zamanda Fransız aristokratlarının ayrıcalığı olarak kabul edilen eğitimini de çekebileceğine inanıyordu. XIX yüzyılın başlangıcı için. oldukça cesur bir fikirdi.

Pansiyondan kaçtıktan sonra oyuncu olmaya karar verdi . O zamanlar bir kız için bir meslek değil, zengin erkeklerle dolu bir yaşam tarzıydı. Tiyatroda çalışmak ilk başta rahat bir yaşam sürmeyi mümkün kıldı ama Juliette bunun tüm hayatı boyunca devam edemeyeceğini anlayacak kadar akıllıydı . Belki de bu yüzden gülümsemesi her zaman biraz hüzünlüydü.

Büyük Hugo'yu büyüleyen bu gülümseme idi . Yıllar sonra şöyle yazdı: “ İkisi de Şubat'ta olmak üzere iki doğum günüm var. İlk kez 28 Şubat 1802'de doğdum , annemin kollarındaydım , ikinci

kez 16 Şubat 1833'te sevgin sayesinde senin kollarında yeniden doğdum . İlk doğum bana hayat verdi, ikincisi bana tutku verdi. Aşk tutkusu , yaratıcılık tutkusu, yaşam tutkusu. Yazarın ruhani ve edebi bir canlanmasıydı: tarzı da değişti - uzak tarihten (" Notre Dame Katedrali", "Mary Tudor", "Cromwell") gerçek hayata daldı .

cesur pozlar veren bir model ve vasat bir aktris olan Juliette, sadece çok güzel değil, aynı zamanda şehvetli bir kadındı . O zamanlar zaten ünlü bir şair ve nesir yazarı olan genç "Faun", kendisinin ve yeni kız arkadaşının tek başına ayağa kalktıklarından çıldırdı . Karının " aşkın zevklerine" karşı ürkek alçakgönüllülüğü ve kılık değiştirmemiş kayıtsızlığı, neşeli müsamahakârlıkla karşılaştırılmazdı .

Hugo , yeni kız arkadaşına zulüm etti. Onun için bir ev kiraladı , masraflarını karşıladı ve koşulsuz itaat istedi.

Juliette'in tek başına hiçbir yere gitmeye hakkı yoktu, nefes almak için dışarı çıkması bile yasaktı . Ünlü yazar, yoğun işi nedeniyle onu her gün ziyaret edemedi , bazen notlar ve mektuplarla kaçtı . Alistıkça yoklukları uzadıkça uzadı . _

Ancak buna rağmen aşıklar hayatları boyunca birlikte kaldılar . Juliette, Hugo'ya uzun yolculuklarda eşlik etti , onu Guernsey adasındaki siyasi sürgüne kadar takip etti . İlişkilerini meşrulaştırmayı talep etmedi , Victor'un karısından boşanmayı asla kabul etmeyeceğini biliyordu , tek kızı Claire'in (babası Hugo değildi) hayatını düzenlemesini istemedi , yıllarca gönüllü inzivada geçirdi . sevgilisinin maskaralıklarına katlandı ve soğumasına göz yumdu.

Juliette , ünlü yazarın hayatının her şeyi anlayan arkadaşı ve eserlerinin ilham kaynağı oldu. Bu birlik, mektup türünün bir klasiği haline gelen, bazen tutkulu, bazen entelektüel olan elli yıllık yazışmalara dayanıyordu : 15 binden fazla mektup ve birbirlerine mesaj. Hugo, Juliette'in yanında huzuru buldu ve onun için tiyatrodan ayrıldı , sosyal hayatı terk etti, birçok hayranını unuttu ve parlak bir şairin gölgesine dönüştü . Nadir karşılaşmaların neşesi ile ayrılmanın hüznü arasında bölünmüş olan sonraki hayatı , ayrılmaz bir şekilde kaderiyle bağlantılıydı .

1834 yazında, Hugo hala aile görgü kurallarına uyuyor ve her zamanki gibi ailesiyle birlikte taşrada dinleniyordu. Ama Juliette çoktan oradaydı, birkaç kilometre ötede. Aşıklar herkesten uzakta buluşmaya devam etmiş , yaşlı kestane ağacı onlar için posta kutusu görevi görmüştür . Görünüşe göre şefkatli mektuplar, seyrek ziyaretlerini telafi ediyor: “Evet, size yazıyorum! Ve sana nasıl yazmayayım ... Ve bu akşam sana yazmazsam gece bana ne olacak? Juliette'im, seni seviyorum. Hayatımın veya ölümümün kaderine yalnız sen karar verebilirsin. Sev beni, kalbinden aşkla bağlantılı olmayan her şeyi sil ki benimkiyle aynı olsun. Seni hiç dün kadar sevmedim ve bu doğru. Üzgünüm. Kıskançlık ve

aşktan aklını kaybetmiş aşağılık ve canavarca bir deliydim. Ne yaptığımı bilmiyorum ama seni sevdiğimi biliyorum."

En sadık eş olmayan Adele, resmi olarak Madam Hugo olarak kalan memnuniyetsizliğini ifade ediyor gibiydi, gerçekte eşlerin her biri kendi seçimini yaptı ve ilişkileri tamamen nominaldi.

Ve Juliette, şairin el yazmalarını yazıya dökerek inzivaya çekildi. Tüm yeni şaheserlerini ilk bilen oydu. Kadın sığınağını yalnızca Fransa, İsviçre, Belçika, Hollanda, Almanya, İspanya'ya ortak yaz gezileri için terk etti. Bu seyahatler hem onun hem de onun ufkunu genişletti. Hugo çok sayıda şiirsel ve sanatsal eskiz yaptı. Bu dönemin arkadaşlarına yazdığı mektuplar, şiirlerine yansıyan derin ve felsefî bir dünya görüşüne tanıklık ediyor.

"Işıklar ve Gölgele", "Sonbahar Yaprakları", " Alacakaranlık Şarkıları", "İç Sesler" şiirlerinden oluşan harika koleksiyonlar çıktı.

Juliette'e karşı tutkulu duygular , o zamanlar çok kişisel bir karakter kazanan Hugo'nun sözlerinde görülebilir . Aile hayatının sıradan sevinçlerini , ocağı, tabiatın güzelliğini , sevginin büyüklüğünü, çocuk sahibi olmanın mutluluğunu seslendirdi . Bu temalar ilk olarak çalışmalarında ortaya çıktı , daha önce sadece ortaçağ tarihi ve iç savaşlarla ilgileniyordu .

1841'de Hugo Fransız Akademisi'ne seçildi , dört yıl sonra Fransa'nın en fahri meslektaş unvanını aldı ve 1848 ve 1849'da. Paris milletvekili seçildi . Edebi ve siyasi kariyerinin en parlak dönemi . Victor , cumhuriyetçiler ve monarşistler arasında başarılı bir şekilde manevra yaptı, ancak nihai bir karar vermek gerektiğinde , büyük imparatorun yeğeni ve Hugo'nun gelecekteki hiciv broşürü "Napolyon'un kahramanı olan geleceğin kralı Louis Bonaparte Napolyon III'ün adaylığını desteklemeyi reddetti. küçük". Yazarın hayatının yirmi yılını anavatanından uzakta geçirmesine mal oldu. 1851 darbesinden sonra, birçok ihanetine göz yuman Juliette ile Fransa'dan ayrıldı (hesaplamalarına göre, Victor yalnızca son iki yılda en az 200 aşk ilişkisi yaşadı).

1843'ün başında, Hugo'nun kalbinin bir sonraki hanımı , saray ressamı Auguste Biard'ın karısı olan genç sarışın Leonie d' Aunay'dı. Bir keresinde, vatana ihanetten şüphelenen kocasının isteği üzerine polis, Hugo'nun gizli toplantılar için ayrılmış تنها dairesine baskın düzenleyerek aşıkları " samimi bir sohbet içinde " yakaladı . O zamanlar Fransa'da zina ciddi şekilde cezalandırılıyordu. Leonie tutuklandı ve Hugo, akran dokunulmazlığı statüsüne sahip olduğu için serbest bırakıldı . Gazeteler bu komik durumla çok dalga geçti : metresi kendini fahişeler topluluğunda parmaklıklar ardında buldu ve baştan çıkaran kişi serbest kaldı.

yazara bir süreliğine Paris'ten ayrılmasını tavsiye eden krala geldi . Ancak Victor , skandallardan, rakiplerden ve siyasi ayaklanmalardan korkmayan sadık Juliette ile saklanmayı seçti .

Napolyon III iktidara geldiği anda Hugo için gerekli olan sahte belgeleri bulan, ülkeden hızlı bir şekilde ayrılmayı organize eden ve onu önce Belçika'ya , ardından İngiltere'ye kadar gizlice takip eden oydu . O zamandan beri Hugo, diktatörlüğe karşı entelektüel direnişin bir sembolü haline geldi.

Juliette Drouet her zaman oradaydı. Sadece bir metresten , Hugo'nun belgeleri ve arşivleriyle ilgilenen bir arkadaşına, benzer düşünen bir kişiye, sekretere dönüştü . İlişkileri o kadar verimli hale geldi ki, Adele bile ölmeden önce kocasından ve ilham perisinden af diledi. Hayatının son ayında, kocasının ayrılmaz "gölgesine" teslim olan Juliette'in aile çevresine girmesine izin verdi.

1868'de öldü ve üç yıl sonra Hugo, Juliette Drouet ile birlikte Fransa'ya döndü. Yazar ulusal bir kahraman oldu ve kız arkadaşı, evrensel olarak tanınan bir arkadaş, adı dışında her şeyiyle bir eş oldu. Ancak, o zamanlar artık onun için o kadar önemli değildi. Neredeyse tüm hayatı boyunca idolüyle bir metres olarak yaşadı ve daha fazlaymış gibi davranmadan bu konuma alıştı. Dahası, yaşlı "Faun" genç yaştaki rastgele cinsel ilişki alışkanlıklarını asla terk etmedi.

Hugo'nun yaşamının son yılları, resmi Fransa'nın dışı dönük bir hürmet atmosferinde geçti. Kitaplarının sonsuz baskıları sayesinde inanılmaz derecede zengindi. Ocak 1876'da Senato'ya seçildi, basın onun kaleminin altından çıkan her şeyi övdü. Bu arada, dünyevi yolun yaklaşan sonu kendini giderek daha net hissettiriyordu. Haziran 1878'de Hugo, iyileştiği bir beyin kanaması geçirdi, ancak bundan sonra neredeyse yeni hiçbir şey yazmadı. Bazen ulusal bir ünlüye bakmak isteyen asil yabancıları kabul etmesine ve arada yazar Theophile Gauthier'in 22 yaşındaki kızı evli Judith Mendez'i baştan çıkarmayı başarmasına rağmen, bir münzevi oldu.

28 Şubat 1882 Hugo sekseninci doğum gününü kutladı. Bu gün, 500 binden fazla insan Eylau Caddesi'ndeki evinin önünden geçerek büyük ulusal şairi karşıladı ve akşam, Doña Sol'un rolünü oynadığı "Ernani" dramasının yüzüncü performansı gerçekleşti. Sebepsiz yere metresi sayılan ünlü Fransız aktris Sarah Bernard. . Birkaç gün sonra Senato, az önce ulus tarafından en yüksek onurlara layık görülen Victor Hugo'yu üç kez tekrarlanan alkışlarla ayakta karşıladı.

Tüm bu zaferler, artık yazardan neredeyse hiç ayrılmayan sadık arkadaşı 75 yaşındaki Juliette Drouet tarafından paylaşıldı. Aynı zamanda her fırsatta birbirlerine mektup yazma alışkanlığını da sürdürdüler. Ocak 1883'te Juliette, hayat arkadaşına Yeni Yıl dileklerini göndererek şunları yazdı: "Sevgilim, gelecek yıl bu tarihte nerede olacağımı bilmiyorum, ama şimdi senin için hayat sertifikamı onunla imzalamaktan mutlu ve gururluyum. sadece bu kelimeler: seni seviyorum". Bu onun son Yeni Yıl selamıydı - 11 Mayıs 1883'te öldü. Hugo, cenazesine bile katılamayacak kadar kederle ezildi. Şu andan itibaren her şey onun için kayıtsız hale geldi: Juliette ile tüm geçmişi, tüm hayatı gitmişti.

Büyük şair, "Fransızların en Fransızı", cömert ve cimri, sadık ve rüzgarlı, merhametli ve öfkeli,

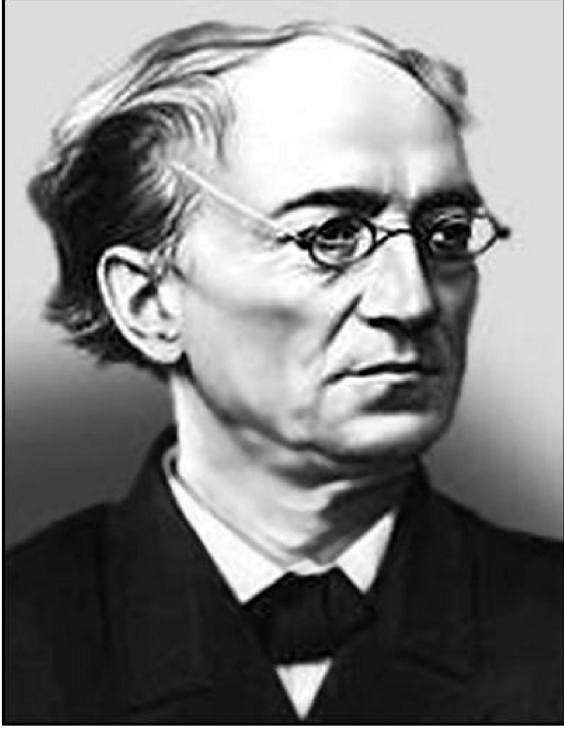
kutsal bir günahkarın hayatını yaşamış, fırlatmasının, ihanetinin ve tövbesinin bedelini tam anlamıyla ödemiştir. Kader, kendisi için değerli olan insanlara uygun bir şekilde darbeler indirdi: Hugo Leopoldina'nın en büyük kızı bir gemi kazasında öldü, evlenemeyen en küçük kızı Adele, bu temelde sessizce çıldırdı. Karısı kalp hastalığından öldü ve ardından sadık metresi. Ölüm, iki oğlu da aldı - Charles ve Francois. Hugo, yaşlılığında iki torununun - Georges ve Jeanne - yalnız büyükbabası olarak kaldı.

1884 yazında son seyahatini İsviçre'ye yaptı. Defterde, okunaksız şiir eskizleri, başlamış ve bitmemiş şiirlerle birlikte bir giriş belirdi: "Yakında ufku karartmayı bırakacağım." Bununla birlikte, o zamanlar bile, yaşlı Hugo kendine sadık kaldı: tanıdığı bayanlara sadece ellerini öpmek ve iltifatları tartmakla kalmadı, aynı zamanda yatak odası penceresinden "yıldızlardaki gökyüzünü" de gösterebildi - orada buna şahitler. Günlüğündeki kayıtlar, 83 yaşındaki Victor'un ölümünden önceki son dört ay içinde sekiz kez kadınlarla cinsel ilişkiye girdiğini gösteriyor.

15 Mayıs 1885 Kalp krizi geçiren Hugo zatürreye yakalandı. Hiçbir şey onu kurtaramadı ve 22 Mayıs'ta Juliette Drouet'in isim gününde şu sözlerle öldü: "Görüyorum ... karanlık bir ışık."

Hugo'nun ölümünün ertesi günü hükümet, 1 Haziran'da yapılması planlanan ulusal bir cenaze törenine karar verdi. Görkemli, benzersiz bir tören gerçekleşti: Cenazeden önceki gece 200 binden fazla Parisli, üzerinde büyük bir krep peçenin asılı olduğu Arc de Triomphe'nin altında duran tabutun önünde yürüdü. Gün boyunca yaklaşık 2 milyon kişi, cenaze arabasının Yıldız Meydanı'ndan Pantheon'a giden yolu boyunca sıraya girdi. Orada bulunan Maurice Barres'e göre ülke "ütopyalarıyla kalpleri titreten yaşlı bir şair-peygamberi" gömüyordu.

Hugo'nun ünü uzun zamandır ulusal sınırları aştı, yaşamı boyunca zaten tüm dünyaya ait olmaya başladı ve Fransa'ya gelince, her yeni nesil Fransız, elbette, Hugo algısına kendi aksanlarını koydu, ancak şaşkınlık, eğer bu figüre duyulan hayranlık neredeyse evrenseldi. Bununla birlikte, anavatanındaki edebî şöhrete ek olarak, şimdi azalan, şimdi parlak bir ışıkla yeniden aydınlanan Hugo, dünyanın dört bir yanındaki kitlesel okuyucular arasında sürekli bir popülerliğe sahiptir ve bu, edebî nesillerin sıralama tablolarını da hesaba katmaz. veya edebiyat tarihçilerinin etiketleri.

(d. 1803 - ö. 1873)

Aşk ilişkileri lirik şaheserlerin yaratılmasının kaynağı haline gelen Rus şairi .

Fedor Ivanovich Tyutchev, en orijinal Rus şairlerinden biridir. Çalışmalarında derin, felsefi temalar ve nazık, ince sözler kolayca bir arada var oldu. Aşk şiirlerinin çoğunun popüler romanslar haline gelmesi tesadüf değil. Aynı zamanda Tyutchev, faaliyet alanı olarak diplomatik hizmeti seçerek hiçbir zaman profesyonel bir şair olmayı arzulamadı. Sözlere yansıyan şiirsel ilhamın kökenleri, şairin bilinçli yaşamının tüm yıllarında mahrum kalmadığı aşk ilişkilerinde aranmalıdır.

Kadınlar hayatı boyunca Tyutchev'i sevdiler, sadakatle ve sadakatle sevdiler. Ancak aşık olan Fyodor İvanoviç'in kendisi, duygularına tamamen teslim oldu.

5 Aralık 1803'te Rusya'nın en güzel köşelerinden biri olan Oryol eyaleti, çocukluğunu ve ergenliğini geçirdiği Ovstug köyünde kalıtsal soylulardan oluşan bir ailede doğdu . 1810'dan beri Tyutchev ailesi, kendi evlerinin olduğu Moskova'ya taşındı . Çağdaşlara göre, Tyutchev'ler açık, geniş ve misafirperver bir şekilde yaşadılar. Bayramların, vaftiz törenlerinin, düğünlerin, isim günlerinin ritüellerini açıkça gözlemlediler. Geniş evde çok sayıda akraba, misafir ve sakin vardı. Böylece Fedya hem çocuklukta hem de gençliğinde özgürce ve sakin bir şekilde yaşadı.

1822'de Moskova Üniversitesi sözlü fakültesinden mezun olduktan sonra Tyutchev, Devlet Dışişleri Koleji'ne kaydoldu. O zamandan beri diplomatik kariyeri başladı ve hayatı boyunca devam etti. Almanya, İtalya, Fransa'da görev yaptı, birçok diplomatik misyonda yer aldı, Kırım seferi sırasında siyasi ve tarihi içgörü göstermeyi başardı ve 1865'te Özel Meclis Üyesi rütbesine yükseldi.

Anlayışlı ve ihtiyatlı Tyutchev'in hizmet kariyerinin neredeyse her zaman aşağı yukarı tahmin edilebilir bir şekilde gittiğini söylemeliyim. Birçok dramatik dönüşten geçen kişisel hayatı daha zordur. Aşk, daha doğrusu aşk unsuru, Fyodor İvanoviç'in varlığında ve bilincinde istisnai bir yer işgal etti. Olduğu gibi tutkulara kapılmış ve sarsılmış bir insan bulmak belki de zordur. Aşık olduktan sonra artık nasıl olduğunu bilmiyordu, sevmekten vazgeçemiyordu: sevgili kadın onun için olduğu gibi tüm dünyanın vücut bulmuş hali oldu - şaşırtıcı ve benzersiz.

1823 baharında Münih'e gelişinden kısa bir süre sonra tutkuyla ilgilendiği genç Amalia von Lerchenfeld olarak kabul edilir (Tyutchev ilk aşk ilgisini Almanya'ya gitmeden önce Rusya'da yaşamış olsa da, ancak hakkında bilgi korunmamıştır).

Prusya Kralı III. Heinrich Heine, Pushkin, Nikolai gibi birçok seçkin insan ona hayran kaldı! Bavyera kralı I. Ludwig, Avrupa güzelliklerinin portrelerinden oluşan koleksiyonu için Amalia'nın bir portresini bile görevlendirdi.

Amalia'nın Tyutchev ile ilişkisi yarım asır sürdü. Ve bu gerçek, onun sevgisini takdir edebildiğini, ancak yine de kaderini onunla ilişkilendiremediğini veya istemediğini gösteriyor. 1825'in başlarındaki dramatik iniş çıkışlar hakkında belirsiz bilgiler , genç diplomat neredeyse bir düelloya girdiğinde (kiminle bilinmemekle birlikte, Amalia'ya olan sevgisinden dolayı) ve Münih'i terk etmek zorunda kaldığında , torunlara ulaştı. uzun bir tatil Tyutchev'in yokluğunda Amalia, daha sonra Rusya'nın İsveç büyükelçisi olan meslektaşı Baron Alexander Sergeevich Krudener ile evlendi. Kraliyet kızı ve ayrıca göz kamaştırıcı bir güzellik olan Amalia, açıkça toplumda mümkün olan en yüksek konuma ulaşmaya çalıştı. Ve başardı. Zaten 1830'larda. Petersburg sosyetesinde çok önemli bir rol oynadı ve mahkemede büyük bir etkiye sahipti. Kryudener'in ölümünden sonra Amalia Maksimilianovna, aynı zamanda mahkemenin her şeye gücü yeten bakanının oğlu olan Finlandiya valisi ve Devlet Konseyi üyesi Kont N. V. Adlerberg ile yeniden evlendi. O sırada kırk altı yaşındaydı ama yine de güzeldi.

Amalia, Tyutchev'e birden çok kez ve tamamen ilgisizce çok önemli hizmetler sağladı ve bu onu büyük ölçüde utandırdı. Özellikle Tyutchev, 1836'da bu hizmetlerden biri hakkında şunları söyledi : “Ah, ne talihsizlik! Ve böyle dostane ilişkileri bozmak için neye ihtiyacım var! Her şey aynı, sanki çıplaklığını örtmek isteyen biri, bunu yapmanın başka bir yolunu bulamamış, Raphael tarafından boyanmış bir tuvalden nasıl pantolon kesileceğini bulmuş gibi ... Ve yine de, dünyada tanıdığım tüm

insanlar arasında , hiç şüphesiz, en az tiksinti ile kendimi mecbur hissedeceğim tek kişi o.

Burada, Tyutchev'in Amalia'nın onun hakkındaki endişelerinden gerçekten rahatsız olup olmadığından şüphe edilebilir. Ne de olsa, derin bir karşılıklı sempatiyi onaylıyor gibiydiler. Şairin yarı şaka yarı ciddi bir şekilde o zamanki arkadaşı Prens Ivan Gagarin'e sorması boşuna değildi: "Ona beni unutursa talihsizliğin başına geleceğini söyle."

Ama Amalia, Tyutchev'i unutamadı. Tutkulu bir aşktan çok şefkatli bir dostluk olmasına rağmen, onu her zaman sevmiş olan adam da öyle. 1840'ta ailesine şunları yazdı: "Rusya'dan sonra en eski aşkımla Krüdener Hanım ... O hala çok güzel ve neyse ki arkadaşlığımız görünüşünden daha fazla değişmedi. "

1870 yılında , tatil beldesi Karlsbad'da (şimdi Karlovy Vary) Amalia Maximilianovna ile tesadüfen tanışan 67 yaşındaki Tyutchev, ünlü "Seninle tanıştım" şiirini adadı.

Ama 1825'in sonundaki olaylara dönelim . Tyutchev'in Amalia'nın düğününü ne zaman öğrendiği bilinmiyor ama onun acısını ve çaresizliğini hayal etmek kolay. Bununla birlikte, çok geçmeden, 5 Mart 1826'da , kızkılık soyadı Kontes Bothmer olan Eleanor Peterson ile evlendi . Birçok yönden garip bir evlilikti. 22 yaşındaki genç bir adam, başkaları için beklenmedik bir şekilde, kendisinden dört yaş büyük, yakın zamanda dul kalmış, dört çocuk annesi bir kadınla gizlice evlendi. Buna, şair K.V. Pigarev'in biyografi yazarlarından birinin yargısına göre, "Eleanor'un ciddi zihinsel taleplerinin yabancı olduğu" da eklenmelidir. On yıl sonra bile, 1836'da , kendisine karşı çok nazik olan Tyutchev'in Münih şefi G. I. Gagarin, "ölümcül evliliği nedeniyle içine düştüğü nahoş ve yanlış bir durumun" korkunç sonuçları hakkında yazdı.

Doğru, bu evliliğin lehine, Eleanor'un kendisine adanmış portreleri ve şiirleriyle kanıtlandığı gibi çok çekici bir kadın olduğu gerçeğidir. Bavyera'nın en köklü ailelerinden birine mensup olan Kont Theodor Botmer'in kızı, çok genç yaşta Rus diplomat Alexander Peterson ile evlendi ve ölümüne kadar yaklaşık yedi yıl onunla yaşadı. Bu arada, ilk evliliğinden olan üç oğlu daha sonra Rus deniz subayı oldu.

Şairin birçok biyografi yazarı, gerçek sevgilisinin kaybının neden olduğu acıyı bir şekilde hafifletmek için bu evliliğe çaresizlikten karar verdiğine inanıyor.

Öyle ya da böyle, ama Tyutchev, onu sonsuza kadar seven kadında yanılmıyordu. Anne babasına yazdığı bir mektuptan da anlaşılacağı gibi, duygularını takdir etti: "... beni sevenlerin bilmesini istiyorum ki, hiç kimse bir başkasını onun beni sevdiği gibi sevmeyi. hayatında, benim iyiliğim için bir an bile tereddüt etmeden benim için ölmeyi kabul etmeyeceği tek bir gün bile yoktu.

Tyutchev, yalnızca sadık bir eş değil, aynı zamanda mükemmel bir hostes olan Eleanor ile on iki yıl yaşadı. Ve ilk yedisi, 1833'e kadar (hayatına yeni bir aşk girdiğinde), neredeyse bulutsuz bir aile mutluluğu dönemi idi. Daha sonra şair, bu yılları kayıp bir cennet olarak defalarca hatırladı.

Şubat 1833'te balolardan birinde Tyutchev, arkadaşının kız kardeşi Bavyeralı gazeteci Karl Pfeffel, yirmi iki yaşındaki güzel Ernestina ve bir ay önce Münih'e gelen kocası Baron Dernberg ile tanıştı. Bu akşam, bu arada, harika bir hikaye oldu: Dernberg kendini hasta hissetti ve balodan ayrıldı, Tyutchev'e veda etti: " Karımı sana emanet ediyorum" ve birkaç gün sonra öldü.

Ernestina, kocasının ölümünden sonra Münih'ten ayrıldı, ancak kısa süre sonra geri döndü. Ve ilk başta mutluluktan çok ıstırap getiren aşk patlak verdi. Tyutchev, yeni bir aşk uğruna, sadece Eleanor'dan ayrılamaz, hatta onu sevmekten vazgeçemezdi. Aynı zamanda Ernestina ile ilişkilerini koparacak gücü de yoktu.

Ernestina, Tyutchev'i hem bir kişi hem de bir düşünür olarak ve bir şair olarak muhtemelen herkesten daha fazla anlayıp takdir edebildi (daha sonra Tyutchev'in şiirlerini okuyabilmek için özellikle Rusça çalıştı). Aşklarında, şairin ilk - bir dereceye kadar tesadüfi - evliliğinde açıkça eksik olan o samimiyet dolgunluğu vardı. Bu aşkta, yazışmalarının da kanıtladığı gibi (Ernestine Tyutchev 500'den fazla mektup yazdı) derin bir manevi anlayış ve aşırı ifadelerinde şairi bile korkutan buyurgan bir tutku vardı. Dolayısıyla ona adadığı şiirleri - "Gözlerini seviyorum dostum." ve "İtalyan villası".

Aşkın doluluğu onları o kadar birleştirdi ki, ayrılmak inanılmaz derecede zordu, ancak, tahmin etmek için sebepsiz olamayacağı gibi, ilişkilerini koparmaya çalıştılar. Üstelik bağlantıları uzun süre gözden kaçmadı. Zaten Temmuz 1833'te Eleanor, şairin kardeşi Nikolai Tyutchev'e şunları yazdı: "Bana öyle geliyor ki aptalca şeyler yapıyor ya da onlara yakın bir şey ... Bence Fyodor anlamsızca kendisine küçük laik entrikalara izin veriyor, ki bu önemsizdirler, tatsız bir şekilde karmaşık hale gelebilirler. Kıskanmıyorum ve bunun için bir nedenim yok ama onun delilere nasıl benzetildiğini görünce endişeleniyorum.

Görünüşe göre Tyutchev, 1833'ün sonunda Ernestina'dan ayrıldı, çünkü o ne kışın ne de 1834 baharında Münih'te değildi. Belki de kendisi aşkından kaçmaya karar verdi. 1834'teki toplantıları hakkında hiçbir şey bilinmiyor (belki de hiçbiri yoktu), ancak Haziran 1835'te Ernestina albümüne "Eglofsheim'da geçirilen mutlu günler" hakkında bir giriş yaptı.

Bu kayıtlardan bir sonraki "20 Mart 1836 Anma Günü!!!" Şu anda, Tyutchev'in Ernestina ile görüşmeleri muhtemelen çok açık hale geldi ve bu da dramatik sonuçlara yol açtı. Eleanor'un intihar girişimi hakkında. Kocasının yokluğunda, süslü elbisesine ek olarak hizmet eden bir hançerle kendini birkaç kez bıçakladı. Büyük olasılıkla, kesin bir ölme kararlılığından ziyade bir çaresizlik hareketiydi.

Yaralarından sızan kanı gören Eleanor sokağa koştu ve bilincini kaybetti. Komşular onu eve getirdi. Yakında Tyutchev geldi ve görünüşe göre Ernestina ile ilişkileri koparma sözü verdi.

Eleanor, kocasını affetme gücünü buldu ve ilişkileri aynı kaldı. Ayrıca Rusya'ya gitmek üzere Münih'ten ayrılmaya karar verdiler. Haziran 1837'de Tyutchev ailesi St. Petersburg'a geldi. Tyutchev iki ay evde kaldıktan sonra ailesi olmadan yalnızken yeni bir görev istasyonuna - Torino'ya gitti. Ve oradan ailesine şunları yazdı: "Sizinle karım hakkında konuşmak istiyorum. Ona karşı hislerimin ne olduğunu sana açıklamaya çalışmak faydasız olurdu. Onları tanıyor ve bu yeterli. Size şunu söyleyeyim: Ona yapılacak en küçük bir iyilik, benim nazarımda bana yapılan en büyük iyiliklerden yüz kat daha değerli olacaktır.

Kuşkusuz bu, karısına karşı derinden samimi duyguların bir ifadesiydi. Ama hala. Bu mektubu yazdıktan birkaç gün sonra Tyutchev, Ernestina ile görüşmek için Cenova'ya gitti. Şairin biyografi yazarları, o zamanlar yazdığı "1 Aralık 1837" şiirinde söylediği gibi, bu tarihin Tyutchev'in aşkına vedası olabileceğine inansa da:

Yani burada kaderimiz vardı

Son özür dile. ..

Karşılıklı anlaşma ile şair ve sevgilisinin sonsuza dek ayrılmaya karar vermesi muhtemeldir.

Ernestine'e "son af" diyen Tyutchev, tüm düşüncelerini aileye çevirdi. Torino'da Rusya'da bulunan karısı ve çocuklarını dört gözle bekliyordu. Ve burada korkunç bir trajedi yaşadı: 1838'de Eleanor zamansız öldü. Ölümünün dolaylı nedeni, Kronstadt'tan Lübeck'e giden bir gemide çıkan yangındı. Aralarında ünlü Rus şair Pyotr Vyazemsky ve genç Ivan Turgenev'in de bulunduğu üç yüz yolcu arasında üç küçük kızıyla birlikte Eleanor da vardı. Çocuklarını kurtarıırken şiddetli bir sinir şoku yaşadı. Yangın sırasında belgelerin, paraların ve eşyaların kaybolması durumu daha da kötüleştirdi. Tyutchev'ler bu olaydan sonra büyük bir maddi ihtiyaç içindeydiler ve zar zor yeten bir devlet ödeneğiyle yaşıyorlardı. Bütün bunlar nihayet Eleanor'un sağlığını baltaladı ve 39 yaşında şiddetli bir soğuk algınlığının ardından 27 Ağustos'ta bir gecede kederden ağarmış olan kocasının kollarında öldü.

Yaşadığı trajedi, Tyutchev'in ruhunda çok uzun süre iyileşmemiş bir yara olarak kaldı. 1 Aralık 1839'da ailesine şunları yazdı: "... hakkında konuşulamayacak şeyler var - bu anılar kanıyor ve asla iyileşmeyecek."

Ancak tüm derin kedere rağmen Tyutchev, eski aşkını unutmadı. Aralık 1838'de Cenova'da Ernestine Pfeffel ile gizlice nişanlandı; en yakın akrabaları bile bunu bilmiyordu. 1 Mart 1839'da

Tyutchev, yeni bir evliliğe girme niyetine dair resmi bir açıklama yaptı ve 17 Temmuz'da Bern'de Rus büyükelçiliğindeki kilisede Ernestina Fedorovna ile evlendi. Otuz beş yaşındaydı, yirmi dokuz yaşındaydı. Hayat yeniden başlıyor gibiydi. Şubat 1840'ta ilk kızları Maria doğdu. Ertesi yıl, bir oğul Dmitry doğdu. Ayrıca Ernestina Fedorovna, Tyutchev'in ilk evliliğinden olan kızları Anna, Daria ve Ekaterina'yı evlat edindi ve onların gerçek annesi oldu.

1844'te Tyutchev nihayet anavatanına döndü ve kendisini hızla St. Petersburg toplumunun kültürel ve politik yaşamına alıştırdı. Ve yaşamak zorunda olduğu otuz yılda , sadece ara sıra yurt dışına seyahat etti . O zamanlar çok az Petersburglu onun şiirsel yeteneğini biliyordu ve Tyutchev'i olağanüstü bir şair olarak daha da çok düşünüyordu . Önlerinde , konuşmaları Avrupa'daki birçok düşünür ve politikacıyı memnun eden bir adam belirdi . Ve Tyutchev , zamanının tüm esprili insanlarını kelimenin tam anlamıyla gölgede bıraktı .

Bununla birlikte, kısa süre sonra çağdaşlar , Tyutchev'de Puşkin ve Lermontov'un ihtişamına layık bir halef görecektlerdi . 1849'dan itibaren , şairin çalışmalarında on buçuk yıldan fazla süren yeni bir çiçeklenme başladı. Ve ertesi yıl, 1850'de Elena Denisyeva'ya olan en derin ve heyecan verici aşkı başladı.

Bundan öncesini anlamak zor. Tyutchev'in karısıyla ilişkisi ideale yakındı . On yedi yıl mutlu yaşadılar ve bu süre zarfında bir kez bile başka bir kadınla ilgilenmedi . Onun soyundan gelen ve biyografi yazarı K. V. Pigarev , bunu şairin özelliği olarak görüyordu. Şöyle yazdı: “Tyutchev , aileden asla “kırılmadı” ve buna karar veremedi . Tek eşli değildi. Daha önce olduğu gibi, ilk karısına olan sevgisi, E. Dernberg'e olan tutkulu sevgisinin yanında yaşadı , bu yüzden şimdi ona, ikinci karısına olan sevgisi , Denisyeva'ya olan sevgisiyle birleşti ve bu , her ikisiyle de ilişkisinde acı verici bir bölünmeye yol açtı. KADIN.

Ancak mesele sadece Tyutchev'in kendisini tek başına sevmekle sınırlayamaması değil. Her biri onun için mutluluğun zirvesiydi : aşık olduktan sonra artık sevmekten vazgeçemezdi. Gerçek şu ki , Tyutchev için her zaman vazgeçilmez bir arkadaş olarak kalan Ernestina Fedorovna idi . Temmuz 1851'de , Denisyeva'ya olan aşkın başlamasından bir yıl sonra Tyutchev , Ernestina Fedorovna'ya St. _ tutarlılık, tüm tutarlılık. Dünyada senden daha akıllı bir yaratık yok. konuşacak kimsem yok herkesle konuşan ben." Bir ay sonra yazılan başka bir mektup: “Sen. dünyada bildiğim en iyi şey."

Bu tür itiraflar , Tyutchev'in o dönemin düzinelerce mektubunda bulunabilir ve şairin samimiyetinden şüphe etmek için hiçbir neden yoktur . Hatta karısıyla ilişkisi bu kadar ideal olmasaydı, yine de bir başkası uğruna ondan kopacağı bile varsayılabilir .

Tyutchev'in yeni seçtiği Elena Denisyeva , kızları Daria ve Ekaterina'nın çalıştığı Soylu

Bakireler Enstitüsü A.D. Denisyeva'nın müfettişinin yeğenydi . O sırada Smolny'den mezun oluyordu. Şair , Denisyeva'yı ilk gördüğünde yirmi yaşındaydı, o ise kırk iki yaşındaydı. Önümüzdeki dört yıl boyunca oldukça sık bir araya geldiler , ancak ilişkileri karşılıklı sempatinin ötesine geçmedi, çünkü Elena zor ve hatta biraz gizemli bir kızdı. Olağanüstü canlılık ve karakter özgürlüğü onda derin bir dindarlıkla birleşmişti ; ama aynı zamanda, yüksek bir davranış ve bilinç kültürü , jestlerin ve kelimelerin zarif inceliği, yerini aniden keskin, hatta şiddetli öfke patlamalarına bırakabilir.

Denisyeva'nın o zamanlar ünlü yazar Kont Sologub da dahil olmak üzere birçok parlak hayranı vardı . Ancak , çeşitli açılardan Tyutchev ailesinin yaşlı babasına çok tercih edilen birçok hayranı arasında yine de onu seçti. İlk açıklama 15 Temmuz 1850'de yapıldı. Tam on beş yıl sonra, Tyutchev bu "mutlu kader günü" hakkında yazacak :

Bütün ruhunu nasıl üfledi, Kendini nasıl içime döktü .

Elena Denisyeva'nın şairle yaptığı gizli görüşmeler kısa sürede tüm St. Petersburg'da tanındı . Babası öfkeyle kızını evlatlıktan reddetti ve akrabalarının onunla görüşmesini yasakladı. Ancak Elena'yı çocukluğundan beri büyüten ve onu kendi kızı gibi seven teyze, yeğeninin duygularına anlayışla davrandı . İstifasını Smolny'de aldıktan sonra Elena ile özel bir daireye yerleşti . Bir vekil olan ve aynı zamanda mahkemede belirli bir ağırlığı olan Tyutchev'e büyük bir saygıyla davrandı ve bu nedenle yeğeninin sevgisine karışmadı .

Mayıs 1851'de Denisyeva, annesinin onuruna Elena adını taşıyan bir kızı doğurdu . Bu nihayet aşıkları çözülmez bir bağla birbirine bağladı . Doğru, bir çocuğun doğumu bazı zorluklara neden oldu: Elena Alexandrovna kızı Tyutcheva olarak vaftiz etse de, bu eylemin yasal bir gücü yoktu. Bu, kızın gayri meşru çocukların üzücü kaderini paylaşmak zorunda olduğu anlamına geliyordu . Ancak kendisine Tyutcheva adını veren gururlu Denisyeva, resmi engellerde yalnızca ölümcül bir koşullar kombinasyonu gördü . Tyutchev'in onunla evlenemeyeceğine ikna olmuştu çünkü “zaten üç kez evlendi ve dördüncü evlilik kilisede kutsanamaz ... Ama bu Tanrı'yı \u200b\u200bmemnun ediyor ve ben O'nun kutsal iradesi önünde kendimi alçaltıyorum, onsuz değil zaman zaman kaderinin yasını tutmak için.

Elena Alexandrovna'nın zihninde gerçeğe uymayan bu inancın neden oluştuğu açık değil (Tyutchev'in iki değil üç kez evli olduğu iddiası da dahil), ama görünüşe göre onu bir şekilde "acınası" ile uzlaştırdı. ve yanlış konum.

Tyutchev, Denisyeva ile her zaman mümkün olduğu kadar çok zaman geçirmeye çalıştı. Bu, Ernestina Fedorovna'nın küçük çocuklarıyla birlikte genellikle yılın büyük bir bölümünü Tyutchev'in sık da olsa, ancak uzun sürmeden geldiği Ovstug'da yaşamasıyla kolaylaştırıldı. Ve eşi bazen kıs

aylarını yurtdışında geçirdi.

Ancak yeni aşk, karısına karşı geçmişteki duygularını gizlemedi. Ağustos 1851'de Tyutchev, Ernestina'ya şunları yazdı: “Ah, benden ne kadar iyisin, ne kadar yükseksin! Aşkında ne kadar kısıtlama, ne kadar ciddiyet - ve sana kıyasla seni ne kadar küçük, ne kadar acınası hissediyorum.

Tyutchev'in her iki kadında da uyandırdığı aşkla sınırsız bir sarhoşluk yaşadığı varsayılabilir. Öte yandan, neden olduğu aşk ona hak edilmemiş, gerçekten harika bir hediye gibi geldi. Kendisi bir kereden fazla itiraf etti: “Benden daha az sevgiye layık kimseyi tanımıyorum. Bu nedenle, birinin sevgisinin nesnesi olduğumda, bu beni her zaman şaşırttı.

Denisyeva'nın aşkı gerçekten olağanüstü bir fenomendi. Kız kardeşinin kocası Georgievsky'nin anılarına göre, “özverili, çıkarsız, sınırsız, sonsuz, bölünmemiş ve her şeye hazır aşk. - her türlü laik geleneği ve genel kabul görmüş koşulları tamamen ihlal ederek her türlü dürtüye ve çılgın aşırılıklara hazır olan böyle bir aşk . Şair , Lelya'sının sınırsız sevgisinden bir kereden fazla mısralarda bahsetmiş , böyle bir sevgiyi doğuran kendisinin yüksekliğine ve gücüne yüklemediğine üzülmüştür.

Yine de Tyutchev, Denisyeva'ya çok bağlıydı . Aşağı yukarı uzun bir süre için Moskova'ya gittiğinde , onu da yanına aldı. Son olarak, hayatının son yıllarında, Avrupa'da bir kereden fazla birlikte seyahat ettiler. Elena , bu geziler sırasında Tyutchev'in "ona tam ve bölünmez bir şekilde sahip olduğunu" söyleyerek özellikle değer verdi.

Denisyeva'nın yasadışı aşkı nedeniyle bir tür parya haline geldiğine inanılıyor . Ama durum buysa , o zaman Tyutchev ile olan ilişkisinin en başında . Yıllar geçtikçe , bir şekilde ona yakın insanların çevresine girdi .

Ernestina Fedorovna, kocasının başka bir kadına olan sevgisini nasıl algıladı? Kredi verilmeli. Ernestina Fedorovna , onun için çok acı verici yaşam koşullarında ender görülen bir sabır ve haysiyet gösterdi . On dört yıl boyunca kocasının metresi hakkında hiçbir bilgi göstermedi ve kimseyle onun hakkında konuşmaya tenezzül etmedi . Kocasına yazdığı mektuplarda bahsettiği tek şey , kocasının onu sevmeyi bıraktığıydı.

Tyutchev, bu tür durumlarda her zaman olduğu gibi, ona olan sevgisini inkar eden karısına kararlılıkla itiraz etti. Ve bu, ruhunun anlaşılması zor, hatta belki de ürkütücü bölünmesiydi . Sübjektif olarak , huzursuz bilincin içinde dürüst ve kendi yolunda haklı olduğu tartışılabilir . Ancak bunu günlük bir bakış açısıyla anlamak ve gerekçelendirmek kolay bir iş değildir.

Ancak, hem karısı hem de çocukları yine de anlamaya çalıştı. 1855'te şairin durum hakkında net bir fikri olan en büyük kızı Anna, üvey annesi hakkında şunları yazdı : “Anne, tam da babanın ihtiyaç

duyduğu kadındır - tutarsızca, körü körüne ve sabırla sevmek . Papayı sevmek, onu tanımak ve anlamak için ... dünyevi her şeyden tamamen kopmuş bir aziz olmanız gerekir.

Tyutchev'in karısıyla uzun süreli ilişkisi, aslında, örneğin 1851'den 1854'e kadar olan dönemde olduğu gibi, yalnızca yazışmaya indirgenmişti. Ernestina Fedorovna'nın Mayıs 1854'te Almanya'dan dönüşü üzerine, elbette tamamlanmasa da uzlaşma gerçekleşti. Özünde Tyutchev'in yaşadığı iki farklı yaşam arasında belirli bir koşullu denge kuruldu.

Ekim 1860'ta Cenevre'de Denisyeva ikinci çocuğu olan oğlu Fyodor'u doğurdu . Dört yıl sonra oğlu Nikolai doğdu. Doğumdan hemen sonra Elena'nın tüberkülozu hızla ilerlemeye başladı. Tyutchev teselli edilemezdi. Temmuz ayında kızı Ekaterina , Daria teyzesine " Üzgün ve depresyonda" diye yazdı , "çünkü D. ciddi şekilde hasta, bunu bana yarım imalarla söyledi ; hayatta kalamayacağından korkuyor ve sitemlere boğuluyor ... Moskova'ya döndüğünden beri kimseyi görmedi ve tüm zamanını ona bakmaya adadı. Zavallı baba!

4 Ağustos 1864 Elena Denisyeva öldü. Cenazenin ertesi günü Tyutchev, Georgievsky'ye şunları yazdı: "Boşluk, korkunç boşluk. Onu nasıl olduğunu, nasıl baktığını, hareket ettiğini, konuştuğunu hatırlayamıyorum bile -hafızamda onu canlı olarak adlandırıyorum- ve bunu yapamam. Çok dayanılmaz."

Denisyeva'nın ölümünden üç hafta sonra Tyutchev, Almanya'da bulunan en büyük kızı Anna'nın Darmstadt'a geldi. Neredeyse herkesin sevgisini kınamasına rağmen, durumu karşısında şok oldu: "Babam benimle daha yeni üç gün geçirdi - ve o ne durumda, kalbim acıyarak eriyor," diye yazdı kız kardeşi Catherine'e. "On beş yıl yaşlandı, zavallı vücudu bir iskelete dönüştü." Bir sonraki mektupta babasının "delirmeye yakın bir durumda" olduğunu söyledi. O sırada, kraliyet mahkemesi, Anna'nın oraya birlikte geldiği Darmstadt'taydı ve "babasının herkesin önünde nasıl gözyaşı döktüğünü ve ağladığını görmek onun için çok zordu."

Eylül ayında Tyutchev, Ernestina Fedorovna'nın kendisini beklediği Cenevre'ye geldi. Bir görgü tanığına göre, "ateşli bir şefkatle karşılaştılar." Ve bu toplantının etkisi altında, Tyutchev bir süre sadece sakinleşmekle kalmadı, aynı zamanda korkunç kaybıyla da yüzleşiyor gibiydi. Ancak trajediyle bu uzlaşma kısa sürdü. Tyutchev, Ernestina'nın önünde görünürlüğünü bile koruyamadı. Çok sonra, kocasını daha önce hiç kimseyi görmediği bir şekilde ağlarken gördüğünü anlattı. Ama ruhunun yüksekliği inanılmazdı: "Acısı," dedi, "sebebi ne olursa olsun benim için kutsaldır."

Tyutchev , Mart 1865'te St. _ yaklaşık on dört yaşında, özel bir pansiyonda kalıyordu; dört yaşındaki Fedya ve on aylık Kolya, büyük halaları A.D. Denisyeva ile yaşıyordu. Tyutchev'in dönüşünden kısa bir süre sonra Elena geçici bir tüketim geliştirdi. 2 Mayıs 1865'te öldü. Ertesi gün

küçük Kolya aynı hastalıktan öldü. Tyutchev, çocukları Elena Alexandrovna'nın yanına gömdükten sonra arkadaşı Georgievsky'ye şunları yazdı: "Son olaylar önlemi aştı ve beni tamamen duyarsızlığa getirdi. Ben de bilmiyorum, anlamıyorum." Yapacak gücü bulduğu şey, en büyük kızı Anna'yı kalan tek çocuğu Fedya'yı almaya ikna etmekte.

Çocukların ölümünden birkaç ay sonra Tyutchev yeniden umutsuzluğun eşiğine geldi. Haziran 1865'te kız kardeşi Denisyeva'ya şöyle yazdı: "Bir insanın kafası kesilmiş ve kalbi parçalanmış olmasına rağmen nasıl yaşamaya devam ettiğine şaşırımdan başlamadığım tek bir gün yoktu."

Elena Alexandrovna'nın ölümünden bir yıl sonra şair, zamansız kaybın acısını bir dereceye kadar yendi. Ama yine de, dünyanın acı dolu boşluğu ona eziyet etmeye devam ediyordu. 23 Kasım 1865 Tyutchev şiir yazıyor:

Ruhun sızlamadığı gün yoktur,

Geçmişe üzülmeydim,

Kelimeleri aradım, bulamadım, Ve kurudum, her gün kurudum.

Öyle ya da böyle, bu zayıf boşluk, Denisiev'in yakın arkadaşı olan bir kadına duyulan bir tür aşk yanılsamasıyla doluydu. Aynı adı taşıyordu ve kaderi büyük ölçüde Elena Alexandrovna'nın kaderiyle örtüşüyordu. Barones Uslar doğumlu Elena Bogdanova, Smolny Enstitüsünde Denisyeva ile çalıştı. Tyutchev, görünüşe göre Denisyeva ile aynı zamanda onunla tanıştı. Ve sevgilisinin ölümünden sonra, onu çok uzun zamandır ve iyi tanıyan bir kadınla onun hakkında konuşma fırsatını takdir etti. Ve 1865'in sonunda veya 1866'nın başında onunla sürekli görüşmeye başladı.

Tyutchev'in oldukça eğitilmiş ve yetenekli bir kadın olan Elena Bogdanova'ya karşı tavrı , hayatının sonuna kadar devam eden bir tür tapınmaydı . Yine de , bu "kült" de yapay bir şey hissedildi: şairin bu genç kadına olan bağlılığı yalnızca "boşluğu" doldurmanın bir yolu olarak algılanıyordu.

1870'lerin başında. ölüm, şairin ailesini yeniden işgal eder. 1870 yılında oğlu Dmitry ikinci evliliğinden öldü, küçük, sevgili kardeşi Nikolai oğlundan sonra öldü ; iki yıl sonra - kızı Maria.

ve acı hayal kırıklıklarına katlanmış bir şairin nefesine hakim olmasına ancak hayret edilebilir . Tüm bu zorlukların Tyutchev'in refahını etkilediği açık . Tek teselli , ölene kadar Ernestina Fedorovna'nın yanında kalmasıydı . 1 Ocak 1872'de felç geçirdikten ve bunun sonucunda vücudunun sol tarafı felç olduktan sonra kocasını neredeyse hiç terk etmedi .

Cennetin ve cehennemin tüm çevrelerinden geçen Fyodor Ivanovich Tyutchev, 15 Temmuz

1873'te nihayet sonsuz huzuru buldu. Endişelenen ve şaire acı çektiren her şey gitmiştir. Ama büyük ve ölçülemez bir tutku

olduğu sürece bizi heyecanlandıracak ölümsüz dizeler var .

Dostoyevski Fyodor Mihayloviç

(d. 1821 - ö. 1881)

Mahrem hayatı romanlarının kahramanları kadar sancılı ve sancılı olan Rus yazar.

Fyodor Mihayloviç Dostoyevski'nin kişisel ve hatta daha samimi hayatını anlatan herhangi bir hikaye anlatıcısı, kaçınılmaz zorluklarla karşılaşacaktır. Hiçbir şeyde sınır ve sınır tanımayan böylesine parlak ve aynı zamanda hasta bir bireysellikten bahsediyorsak, incelik ve orantı duygusunu nasıl koruyabiliriz? Her halükarda, biyografi yazarları, ister istemez, yazarın ruhunun asi "yeraltına" dalmak da dahil olmak üzere tüm çılgın dürtülerini ve boyun eğmez tutkularını takip etmeye zorlanır.

Kitapları en gizli arzularını detaylandıran devasa bir itiraf olan başka bir Rus klasiği olan Leo Tolstoy'un aksine , Dostoyevski varoluşunun gizli taraflarını açığa çıkarmak konusunda isteksizdi . Genel olarak , duyuşal deneyimleriyle ilgili olarak çok ölçülüydü , erkek kardeşine yazdığı mektuplar dışında , yakın insanlara yazdığı mektuplarda bile bu tür itiraflardan kaçınıyordu. Ancak Dostoyevski , ikinci karısı Anna Grigorievna ile ilişkilerinde mutlak cinsel özgürlük yaşadığı hayatının son yıllarında

, duygularını sözlü taşkınlıklarla tam olarak açığa çıkardı . Doğru, bu vahiyler bugün artık okunamıyor. Anna Grigoryevna Dostoevskaya , kocasının mektuplarındaki ona fazla erotik görünen tüm yerleri kıskançlıkla kararttı . Üstelik sansürü , kocasının sevgisinin hem geçmişini hem de bugününü kapsıyordu .

Elbette Dostoyevski'nin kendisi , eserlerinin kahramanlarının yazışmalarından veya karakterizasyonlarından yargılanabilecek olandan çok daha karmaşık bir kişilikti . Mukaddes hakikatlerin patolojik aşığı ve arayıcısı , çetin imtihanlardan, meşakkatli çalışmalardan , yoksulluktan ve yalnızlıktan geçen , sürprizlerle ve çığır açan çelişkilerle dolu muhteşem bir hayat yaşadı .

Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, 11 Ocak 1821'de Moskova'da doğdu. Gelecekteki yazarın ebeveynleri ne asalet ne de zenginlikle övünemezdi ve özellikle şansları farklı değildi . Büyük bir ailede (Dostoyevskilerin sekiz çocuğu vardı), Mariinsky Yoksullar Hastanesi'nde doktor olan baba Mikhail Andreevich üstün hüküm sürdü . Aile reisinin sert tavrı hem karısı hem de çocukları tarafından hissedildi . Büyük olasılıkla, Fedor'un morbiditesi, tam olarak babanın öfke patlamaları ve sevdiklerine yönelik şiddet ile bağlantılıdır . Doğru, bu nadiren oldu . Temelde babanın çocuklarla, özellikle de oğullarla ilişkisi dostçaydı. Çocuklar katılık ve itaat içinde yetiştirildi , yaşlılara saygı duyuldu , davranış ve yargılardaki tüm özgürlükler bastırıldı . Bilhassa kadınlardan sadece klasiklerin âyetlerinden örnekler üzerinden söz edilmesine izin verilmiştir . Ve herhangi bir flörtten bahsetmeye gerek yok .

Sadece Dostoyevski ailesinin yaz için gittiği küçük mülkleri Darovoye'de biraz daha fazla özgürlüğe izin verildi . Küçük kız kardeşler ve köylü kızlar - bu, Fedor'u on altı yaşına kadar çevreleyen kadın toplumdur . İlk erotik duyumları , daha sonra çalışmalarına yansıyan bu çocukluk anılarıyla tam olarak ilişkilendirilir . Yazar Dostoyevski, küçük kızlara (modern terimlerle "nimfler") her zaman artan bir ilgi duymuştur . Ayrıca çocuk tacizi konusundan da etkilendi . "Aşağılanmış ve Hakarete Uğramış ", "Suç ve Ceza", "Şeytanlar" romanlarından harika sayfalar ona ayrılmıştır (özellikle romanın ana metninde bariz nedenlerle yer almayan "Tikhon'da" bölümü) .

Fedor'un ağırlaştırılmış etkilenebilirliği , ailede hüküm süren durumla da kolaylaştırıldı. Doktor Dostoyevski elbette oğullarını severdi ama onları aşırı ciddiyette tuttu. Fedor , çok acı çektiği, ancak hayatının sonuna kadar kurtulamadığı kasvetli , kasvetli, sinirlilik gibi karakter özelliklerini ondan miras aldı .

Ancak çocuk annesi Maria Fedorovna'yı çok sevdi ve ona davrandığı şefkatle cevap verdi. Ancak, görünüşe göre, baba genlerinin daha güçlü olduğu ortaya çıktı ve Dostoyevski , samimiyetinden dolayı annesine sonsuza dek minnettarlık duygusunu korusa da , karakteri daha sonra değişmedi . Yumuşak ve kibar bir kadın olan bir annenin imajı , ömür boyu Fedor'un hafızasında kaldı

. Ancak kaderi pek mutlu olmadı. Tüberküloz, onda erken keşfedildi ve nispeten genç yaşta, 1837'de, genç Dostoyevski on altı yaşında bile olmadığına öldü .

Dul kalan babası , Fedor ve küçük kardeşi Mikhail'i Askeri Mühendislik Okulu'nda okumak için St. Petersburg'a gönderdi . Okuldaki akranlar , izolasyonu, çekingenliği, görgü eksikliği ve asil doğumu nedeniyle Fedor ile kaba bir şekilde karşılaştı . Asosyaldi , mesafeliydi , bazen komikti ve on yedi yaşında serf kızlarının ya da St. _ Fedor ise ziyaretten kaçındı , toplum içinde nasıl davranılacağını bilmiyordu ve kadın toplumunda utanıyordu .

Büyük oğullarının ayrılmasından sonra , hayat doktoru Dostoyevski emekli oldu ve eski Moskova hizmetçisi Katerina Alexandrova ile birlikte Darovoye malikanesine yerleşti ve onu metresi yaptı. Mihail Andreyeviç sürekli içti, köylülere ve avlulara acımasızca davrandı ve öfkesi bazen gergin nöbetlere ulaştı . Köylüler efendilerinden nefret ediyorlardı ve bir keresinde metresi Katerina'nın akrabalarının da yer aldığı ona karşı gerçek bir komplo düzenlediler. Bu onu trajik bir ölüme götürdü : 1839 yazında köylüler , usta toprak sahibine acımasızca davrandılar .

Sefahat, sarhoşluk ve şiddetin neden olduğu babasının ölümünün koşulları , on sekiz yaşındaki çocuğu şok etti. Bu deneyimler onun hafızasına o kadar kazınmıştı ki, yazar bunları kırk yıl sonra Karamazov Kardeşler'de kullandı, ancak eski Karamazov'un portresinin emekli doktor Mihail Dostoyevski'nin gerçek görünümüne ne ölçüde karşılık geldiğini söylemek zor . Öyle ya da böyle, Darovoye'deki trajedi , Fedor'un kişiliği üzerinde ölümcül bir iz bıraktı . Özellikle , ünlü Sigmund Freud , eserlerinden birinde , babasının ölümünden kaynaklanan travmatik şokun , müstakbel yazarın hastalığını ağırlaştırdığını ve ona epilepsi karakteri verdiğini öne sürdü . Daha sonra, baba ve oğul arasındaki ilişkinin teması , Dostoyevski'nin çalışmasında birden fazla kez ortaya çıktı . Belki de, bir dereceye kadar, babanın Darovoe'daki davranışı , şehvetli yaşlı adam Karamazov imajının üzerine inşa edildiği psikolojik temel haline geldi.

Dostoyevski'nin gençliğinde kişiliğinin oluşumunun zor ve sancılı olduğu sonucuna varabiliriz . Annesinin erken ölümü , köylülerin babasına karşı cinayete yol açan nefreti, etrafındakilerin ikiyüzlülüğü, Fyodor'un kırılgan ruhunda kaosa ve kafa karışıklığına yol açtı. Durum , Mühendislik Okulu'ndaki bürokratik, ruhsuz durumla daha da kötüleşti . Dostoyevski yaratıcılık, yüksek sanat, özgürlük ve saf aşkı hayal ederken , hayat başka gerçekler sunardı - akranların kötü niyetli küstahlığı , öğretmenlerin ve patronların aptallığı. Dostoyevski'nin ortaya çıkan yaratıcı düşüncenin heyecanından, yeni izlenimlerin keskinliğinden o kadar büyüldüğü sık değil , gelecekteki hizmet ona gerçek bir kabus gibi geldi. Kardeş Mikhail'e yazdığı bir mektupta önemli bir cümlenin parıldaması tesadüf değil : "Deli olmak için bir projem var " - yani, delilik maskesinin arkasına saklanarak bağımsız ve özgür kalmak. Evet , Dostoyevski on sekiz yaşında peygamberce şöyle deseydi , sözlerine nasıl inanmamalı : “İnsan bir muammadır. Çözülmesi; hayatın boyunca çözeceksen, o zaman boşa zaman harcadığını

söyleme . Bu sırıla uğraşıyorum çünkü erkek olmak istiyorum.

Yalnızlık, gelecekteki mesleğe karşı hoşnutsuzluk ve askeri tatbikat , Dostoyevski'nin üniversiteden mezun olduktan bir yıl sonra Mühendislik Bölümü'ndeki hizmetinden ayrılmasına ve kendisini çoğunlukla çeviriler olmak üzere edebiyata adamaya karar vermesine neden oldu. Zaten biraz tecrübesi vardı: 1844'te Balzac'ın "Eugene Grandet" romanının çevirisi basıldı .

hayat , öncelikle maddi açıdan başarısız bir şekilde geliyordu. Dostoyevski'nin geçim kaynağından tamamen mahrum kaldığı söylenemez . Devlet maaşları ve velilerin yardımıyla birlikte,

5 yılda bin banknot . Ancak Dostoyevski'nin günlük yaşamda son derece pratik olmadığı ortaya çıktı . Para ona inanılmaz bir hız kazandırdı ve neredeyse tüm harcamaları kaprisli ve kaprisli bir kişi tarafından harcandı : bilardo , rulet oynamayı severdi ve neredeyse her zaman kaybederdi. Sürekli parasızlık ona eziyet etti ama kendisiyle baş etmek istemedi ve nasıl olduğunu bilmiyordu. 1844'te Dostoyevski hizmetten ayrıldığında, yoksulluk hayatının değişmez bir arkadaşı oldu .

Dostoyevski'nin yaratıcı kaderinde bir dönüm noktası Mayıs 1845'te gerçekleşti . Birkaç ay süren sıkı çalışmanın ardından , eleştirmenlerden ve okuyuculardan hemen çok sayıda zevk uyandıran ilk kurgu eseri olan " Yoksul İnsanlar" öyküsünü tamamladı . Hikayenin başarısı , Dostoyevski'yi aralarında Grigorovich, Nekrasov, Belinsky, Turgenev'in de bulunduğu ünlü yazarlar çemberine soktu .

Ne yazık ki, bu dostluk kısa sürdü. Sinirlilik, kibir, kendi dehasına olan inanç, ani yeteneğiyle çarptığı Dostoyevski'den kısa sürede yabancılaştı . Saflığı ve şüpheciliği , "Yoksul İnsanlar" kahramanı Makar Devushkin'in alay konusu olduğu yakıcı sözlere, dikenlere ve hatta parodik dizelere yol açtı .

Bu arada Dostoyevski'nin kendi deneyimleri "Yoksul İnsanlar"a (Makar Devushkin'in Varenka'ya olan aşkı) yansımıştır . Hayali olmayan ama yaşayan kadınların huzurunda karşılık veren aşk ve güzel yabancılar hakkında saatlerce hayal kurarak utandı, utandı, garip ve gülünç hale geldi. Ve onlarla fiziksel yakınlaşma girişimleri her zaman tam bir fiyaskoyla sonuçlandı.

Bu arada Poor Folk'un başarısı, St. Petersburg salonlarının kapılarını Dostoyevski'ye açtı. Daha sonra ünlü yazar Panaev'in evinde genç eşi Avdotya Yakovlevna ile tanıştı ve hemen 22 yaşında , güzel bir yüzün kusursuz hatlarına sahip çapkın bir esmerle ilgilenmeye başladı. Dostoyevski , erkek kardeşine onunla tanıştıktan üç ay sonra bunu kendisi anlattı : " Panaeva'ya gerçekten aşkıttım, şimdi geçiyor ..." Bu ilk aşk hem acı verici hem de aşağılayıcıydı. En başından beri, karşılıklı güvenmenin imkansız olduğunu ve hissinin yavaş yavaş solmaya mahkum olduğunu fark etti. Dostoyevski, Panaeva'ya olan aşkı daha da acı verici bir şekilde yaşadı çünkü o zamanlar muhtemelen onu bu kadar güçlü bir şekilde uyandıran tek kadın oydu. O yıllardaki yazışmalarında Panaeva dışında başka kadın adı yok.

Ancak buradan yola çıkarak 25 yaşındaki Dostoyevski'nin kadınlarla hiçbir fiziksel yakınlığının olmadığı sonucuna varılmamalıdır. Yaşadığı ortamda - ve kendi itirafına göre, genellikle yoldaş şölenlerine katıldı - gürültülü akşamlar genellikle genelev ziyaretleriyle sona erdi ve Teğmen Dostoyevski'nin onları ziyaret etmediğine inanmak zor. Büyük bir şehrin meyhanelerinde dolaşırken fahişelerle karşılaşmadığı da şüphelidir. Fyodor Mihayloviç kolay erdemli kadınları iyi tanıyor olmalı, yazarın kişisel erotik deneyiminin çeşitliliğine ikna olmak için "Hanım", "Netochka Nezvanova", "Çifte" gibi eserlerini okumak yeterli.

Ancak, Dostoyevski'nin eski hayranlarından şaşkınlığa ve acımasız eleştirilere neden olan, Zavallı İnsanlar'dan sonra ortaya çıkan tam da bu eserlerdi. Bu, hassas yazarı edebiyat toplumundan uzaklaşmaya ve 1847'de Petrashevsky'nin devrimci çevresine katılmaya sevk etti. Fikirlerinden etkilenen Fyodor Mihayloviç, edebiyat ve hükümet karşıtı bildiriler basmak için gizli bir matbaa kurmaya bile çalıştı .

23 Nisan 1849'da Dostoyevski , Petrashevsky davasıyla bağlantılı olarak tutuklandı ve Peter ve Paul Kalesi'nin Alekseevsky dağ geçidine yerleştirildi . 22 Aralık 1849'da, diğer Petraşevitlerle birlikte, sanığa ölüm cezasının okunduğu St. Petersburg'daki Semyonovsky geçit törenine götürüldü . Ancak ilk grup hükümlülerin gözleri bağlanıp infaz için hazırlandıktan sonra , infazın yerini ağır işçiliğe ve ardından er olarak orduda hizmete bırakacağı açıklandı . Mahkemenin nihai kararına göre Dostoyevski , Omsk hapishanesinde 4 yıl süreyle ağır çalışmaya gönderildi ve 1854'te Semipalatinsk'te askerlik hizmetine başladı ve burada 1859 Şubatına kadar, yani kendisine izin verilene kadar kaldı . Avrupa Rusya'ya dönmek için .

Hapisten çıktıktan sonra Sibiry'a'da kaldığı süre boyunca Dostoyevski , kötü sağlığına, parasızlığına ve umutlarına rağmen , belki de ilk kez gerçekten aşık oldu. Seçtiği kişi Maria Isaeva idi . Kıskançlık, dizginlenemeyen tutku, kavga ve uzlaşma sahneleriyle karşılıklı aşktı . 1857'de Fedor , kendisine hem tatlı hem de zarif, zeki, kibar ve çekici görünen Maria ile evlendi . Ancak ilk aşık olmanın sisi dağıldıktan sonra Dostoyevski , Maria Dmitrievna'ya olan hislerinin doğduğu özel koşulları oldukça iyi anladı . Daha sonra , " Bir kadının bana elini uzatması bile hayatımda bir dönemdi ," diye yazmıştı .

1859'un sonunda Dostoyevski çifti St. Petersburg'a döndü. O zamandan beri, Fyodor Mihayloviç'in bir yazar olarak ikinci doğumu olduğu gibi oldu. 1860'larda Yazara tüm Rusya'da ün kazandıran "Ölümler Evinden Notlar", "Aşağılanmış ve Hakarete Uğramış ", "Suç ve Ceza", "Oyuncu", "Aptal" romanları yazılmıştır .

Ancak aile hayatı yürümedi. Yıllar geçtikçe Dostoyevski , Maria Dmitrievna'nın şehvetini ve duygusallığını paylaşamayacağına ve paylaşmak istemediğine ikna oldu . Sürekli tartışmalarda

birbirlerini sinirlendirdiler, yordular ve eziyet ettiler , keskin suçlamaların yerini karşılıklı tövbe ve kendini kırbaçlama aldı, sonsuz sevginin güvenceleri bedeni tatmin edemedi . Tam bir bağlantı yürümedi ve bedensel tahriş yalnızca melankoli ve hoşnutsuzluğu artırdı . Aslında 1861'den itibaren eşler sadece fiziksel olarak değil , ruhen de ayrı yaşamaya başladılar . Ve hemen ertesi yıl , ciddi bir hastalık, verem, Maria Dmitrievna'yı sonsuza dek yatağa zincirledi. Nisan 1864'te öldü. Daha sonra mutsuz evliliğini arkadaşı Wrangel'e yazdığı bir mektupta hatırlayan Dostoyevski, " Beni sonsuza kadar sevdi, onu ölçsüz sevdim ama mutlu yaşamadık."

Maria Isaeva , yazarın çalışmasında gözle görülür bir iz bıraktı. Aşağılanmış ve Hakarete Uğramış'ta Natasha, Suç ve Ceza'da Marmeladov'un karısı, Aptal'da kısmen Nastasya Filippovna ve Karamazov Kardeşler'de Katerina - solgun yanakları, ateşli gözleri ve aceleci hareketleri olan kadınların tüm bu görüntüleri , ilişkinin karmaşıklığı , yazarın ilk ve büyük aşkıydı .

Maria Dmitrievna'nın hayatının son yıllarında Dostoyevski'nin kendisini hiçbir şekilde yalnız hissetmediği söylenmelidir . Petersburg hayatı onu tamamen ele geçirdi. Artık korkmuyordu, aksine kadın toplumunu arzuluyordu. Öğrenci akşamlarında halka açık okumaları, ağır işlerle ilgili hikayeler çok popülerdi. Bu akşamlardan birinde Dostoyevski , kaderinde yazarın hayatında ölümcül bir rol oynamaya mahkum olan 22 yaşındaki Apollinaria Suslova ile tanıştı . Kız, özellikle savunmasız ruhunu heyecanlandıran Dostoyevski'ye olan aşkını ilk itiraf eden kişiydi. Apollinaria, yalnızca gençliği, tazeliği ve sevdiği kişiyle manevi birlik arzusuyla ayırt edilmiyordu. Çok güzeldi ve en az onun kadar önemli olan Dostoyevski onun hayal gücünü sarsan ilk erkeğiydi. 1863'ün başında , Fyodor Mihayloviç'in çekiciliği hakkında hiçbir yanılsaması olmamasına rağmen, onlar zaten sevgiliydi. Çağdaşlarından biri onu şöyle anlatıyor: “Çok solgun, orta yaşlı, yorgun, kasvetli, bitkin bir yüzü, çökük yanakları ve geniş, kalkık bir alnı vardı ... Tam olarak bir anahtara kilitlenmişti: hayır hareketler, jest yok, sadece konuşurken gergin bir şekilde seğiren ince, kansız dudaklar.

Ancak Apollinaria'nın Dostoyevski'de ne güzelliğe ne de çekiciliğe ihtiyacı yoktu. Her şeyden önce, eserlerinde insan tutkularının uçsuz bucaksız dünyasının ortaya çıktığı ünlü bir yazar gördü. Ve bu kadar yetenekli ve bu kadar popüler bir yazarın ona ilk görüşte aşık olması, o zamanlar olduğu idealist kızı pohpohlamaktan başka bir şey yapamazdı. Yine de Suslova ve Dostoyevski arasındaki ilişki kolay gelişmedi. Aşklarının başlamasından iki yıl sonra Apollinaria'nın idealizminden eser kalmamıştı. Dostoyevski'yi herkes için kışkırdı, bir fahişe gibi mobilyalı odalarda buluştukları bir metresin konumundan memnun değildi. Suslova'nın gerçek karakteri de ortaya çıktı - buyurgan, sert, uzlaşmaz ve kıskanç. 1863 yazında beklenmedik bir şekilde Dostoyevski'den ayrıldı, Paris'e gitti ve burada İspanyol bir tıp öğrencisine aşık oldu ve sanki eski aşkını unutmuş gibi tüm tutkusuyla ona kendini verdi.

Elbette Dostoyevski, sevgilisinin kaybını kabullenemedi. Aynı 1863 yazında Paris'e koştu ve

Apollinaria ile fırtınalı bir açıklamanın ardından onun başka birine aşık olduğunu öğrendi ve bu duygu onu tamamen ele geçirdi. Dostoyevski'nin çok şey beklediği aşk, üzücü bir sonun habercisiydi. Ve gerçekten de, İtalya ve Almanya'ya kısa bir geziden sonra Dostoyevski ve Suslova ayrıldıktan sonra, bu tutkulu ve bu kadar dramatik ilişkinin onlar için ne olduğunu anlamamışlar gibi görünüyor. Doğru, Dostoyevski'nin karısının ölümünden sonra , bu kez Şubat 1866'da St. Apollinaria, eski bir sevgilinin evlilik teklifini reddetmekle kalmadı , aynı zamanda üç yıllık ihanet, kavgalar ve başarısız uzlaşma girişimlerinden sonra ayrılmaları gerektiğini belirtti. Bu açıklama Dostoyevski'yi şaşırtmadı, sadece daha önce öngördüğünü ve öngördüğünü doğruladı. Ve onun için ne kadar zor olursa olsun, acı ve utançla birlikte belli bir rahatlama yaşadı.

1880'de Suslova , geleceğin yazarı ve filozofu olan taşra öğretmeni Vasily Rozanov ile evlendi. O sırada 24 yaşındaydı ve o zaten 40 yaşındaydı. Bu evlilik başarısız oldu ve 1886'da Dostoyevski'nin artık hayatta olmadığı bir arayla sona erdi. Suslova uzun bir hayat yaşadı ve 1918'de Kırım'da 78 yaşında bir kadın olarak öldü. Aynı Kırım kıyısında, aynı yıl Anna Grigorievna Snitkina'nın öldüğünden şüphelenmedi - elli yıl önce büyük yazarın kalbinde yerini alan ve karısı olan bir kadın.

Ancak ona gerçek mutluluk, rahatlama ve huzur getiren kadınla tanışmadan önce Dostoyevski'nin iki garip romanı daha vardı.

Apollinaria ile son aradan sonra, şimdi kesinlikle iyi ve saf bir kızla evlenmesi gerektiğine karar vererek bir şekilde dikkatini dağıtmaya çalıştı. Dava, onu soylu bir aileden gelen güzel ve yetenekli genç bir bayan olan 20 yaşındaki Anna Korvin-Krukovskaya ile bir araya getirdi. İlk başta Dostoyevski aşık olduğunu düşündü. Mart 1866'da tanıştılar ve Nisan ayında, heyecanlı bir hayran Anna'dan evlenme teklif etmeye hazırdı. Ancak bu romandan hiçbir şey çıkmadı çünkü Anna, evlilik için gerekli olan aşkla hiç sevilmediğini anlamaya başladı. “Benim gibi bir eşe hiç ihtiyacı yok” dedi küçük kız kardeşi Sofya'ya, “karısı kendini ona adamalı, tüm hayatını vermeli, sadece onu düşünmeli. Ama yapamam, kendi başıma yaşamak istiyorum.”

Başka bir aşk ilişkisi, daha tutkulu olsa da, daha az tuhaf değildi. Dostoyevski, ünlü Avrupalı fahişe Marfa Brown ile ilgilenmeye başladı. Fakir, soylu bir ailede doğdu, ancak erken yaşta evi terk etti ve eskiden dedikleri gibi "yürüyen" oldu. Tüm Avrupa'yı dolaştı, Fransa, İtalya, Avusturya, İspanya'da yaşadı, olağanüstü bir hızla aşık değiştirdi ve en inanılmaz değişikliklere girdi. Arkadaşları arasında dolandırıcılar ve kalpazanlar, maceracılar ve suç geçmişi olan serseriler vardı.

Oltayla ya da sahtekarlıkla, Rusya'ya dönen Martha , edebiyat kardeşliği çevresinden olanlar da dahil olmak üzere şüpheli kişiliklerle çok sayıda bağlantı kurdu. Küçük bir gazeteci olan belirli bir Gorsky, bir keresinde Marfa'yı Dostoyevski'nin editörlüğünü yaptığı bir derginin yazı işleri ofisine getirdi. Hemen bu olağanüstü kadınla ilgilenmeye başladı ve hatta onu dairesine taşınmaya davet etti.

Yazarın mizacı ne kadar ileri gitti ve Martha Brown'ın ona yaklaşp yaklaşmadığı bilinmiyor. Bununla birlikte, Martha'nın Dostoyevski'ye yazdığı ve içinde şu sözlerin yer aldığı bir mektup korunmuştur: “Sizi fiziksel olarak tatmin edip edemeyeceğim ve aramızda ruhsal uyumun gerçekleşip gerçekleşmeyeceği, bunun üzerine tanışmamızın devamı olacak. ama inanın size her zaman minnettar kalacağım çünkü bir süreliğine dostluğunuzla beni onurlandırdınız.

Böyle bir ilişki gerçekten varsa, o zaman uzun sürmedi, çünkü iki ay sonra Dostoyevski, kaçak bir fahişenin tam tersi olan genç bir kıza kapıldı.

Anna Grigorievna Snitkina, Dostoyevski'nin hayatında neredeyse tesadüfen ortaya çıktı. Yazar, Kumarbaz romanı üzerinde çalışırken, o zamanlar bir yenilik olan ve çok az kişinin sahip olduğu stenoya dönmeye karar verdi. Eserlerini okuduğu ve hayran olduğu ünlü yazarla çalışma fırsatına sahip olmaktan çok memnun olan Anna Grigoryevna'ya tavsiye edildi: Ölüler Evinden Notlar için ağıladı, mütevazı ve asil olan Ivan Petrovich'e aşık. Aşağılanmış ve Hakarete Uğramış romanından bir kahraman.

Snitkina, kadınların eşitliği, eğitimi, bağımsızlığı ile ilgili her şeyde kendini altmışlı yılların ileri bir döneminde gören 20 yaşında, kısa boylu, zayıf bir kızdı. Steno öğretmeni Stoyunina, gençliğinden Anna Grigorievna'nın canlı, ateşli bir mizacı olduğunu iddia etti: "O, kalbi titreyen ve atışı bile bilmeyen o ateşli tabiatlardan biri."

Tabii ki, bu biraz yüce kız için Dostoyevski ile tanışmak büyük bir olaydı. Yazarın sadeliği ve içtenliği gerçekten hoşuna gitmişti ama konuşması ve konuşma tarzı onu heyecanlandırmış ve biraz da şaşırtmıştı. Dostoyevski'nin onda uyandırdığı karmaşık duyguları annesiyle paylaştı: acıma, şefkat ve şaşkınlık vardı. Ve en önemlisi, hayatın bu kırılganlığına karşı konulmaz bir şekilde çekildi , ama çok harika, kibar ve olağanüstü bir insan.

Birkaç haftalık ortak çalışma geçti ve Fedor Mihayloviç, belki de ilk kez, her zaman hayalini kurduğu kadınla tanıştığını fark etmeye başladı. Kısa süre sonra Anna Grigorievna Snitkina'ya bir teklifte bulundu ve minnetle kabul edildi. 15 Şubat 1867'de gençler, Trinity-Izmailovsky Katedrali'nde evlendi. Bunu, dört yıldan fazla süren ortak bir yurtdışı gezisi izledi.

Eşlerin samimi yaşamına gelince, Dostoyevski ilk başta genç karısına karşı tutkulu bir çekiciliğe sahip değildi ve ona itidalli ve hatta biraz mesafeli davrandı. Ancak yıllar geçtikçe, sevdiği kadınla cinsel birleşmeden aldığı evlilik zevki gerçek bir tutkuya dönüştü. Anna, genç ve sevgi dolu bir kadının sağlıklı mizacına sahip olduğu için ona doğal ve tutkulu bir şekilde cevap verdi. Ve Dostoyevski'de gerçek aşkı uyandıran şey, onun sadeliği, deneyimsizliği ve gündüz olduğu kadar geceleri de onu memnun etme arzusuydu. Onunla bir eş gibi, bir metres gibi, bir çocuk gibi

oynayabilirsin. Anna Grigorievna, kendi kabulüyle ona tüm özgürlüğü verdi, ona çok "izin verdi". Ve sadece kocasının "şakalarını" sevdiği için değil, aynı zamanda onu o kadar çok sevdiği için her şeye neşeyle katlanmaya, her şeye görev bilinciyle katlanmaya hazır olduğu için. Keşke sevgilisi mutlu olsaydı.

Erotik her zaman ilişkilerinin doğasında var olmuştur. Dostoyevski, aşk ve aşık olmanın aynı şey olmadığını, kişinin daha fazla fiziksel çekim hissetmeden derinden ve gerçekten sevebileceğini biliyordu ve bu nedenle Anna Grigorievna'ya tekrar tekrar aşık olma yeteneğine çok şaşırmıştı. Bu aynı zamanda, eşler ayrıken yazarın karısına yazdığı çok sayıda mektupla da kanıtlanmaktadır. Onlarda, tereddüt etmeden, tüm samimi arzularını, serpiştirilmiş ifadeleri ve açıkça yabancılara yönelik olmayan kelimeleri anlattı. Muhtemelen bu nedenle, bu mektupların bir gün halka açıklanacağını bilen Anna Grigorievna, daha sonra tutkulu kocasının görünüşe göre en açık sözlü taşkınlıklarını içeren paragrafların tamamını dikkatlice kararttı. İşte yazarın aşk mektubu üslubunun örneklerinden biri: “Ama beni senin kadar şımartan, benimle tek beden ve tek ruhta birleşen kim? Evet, bu konudaki tüm sırlarımız ortak! Ve o zaman, olduğu gibi, her zerrenize hayran kalmamalı ve hepinizi doymadan öpmemeli miyim? Ne de olsa, bu konuda ne tür bir melek olduğunu kendin anlayamazsın! zaten size binlerce kez kanıtladık ” .

Yıllar, Dostoyevski'nin karakterini ve mizacını çok az değiştirdi. Sessizlik ve yalnızlık içinde daha sık dua etmeye başlamadıkça ve giderek daha isteyerek çocukluğuna dönmedikçe. Hayatının sonunda, geçmiş zamanlara ait anılar, eserlerinin birçok görüntüsünü yaratması için ona ilham verdi.

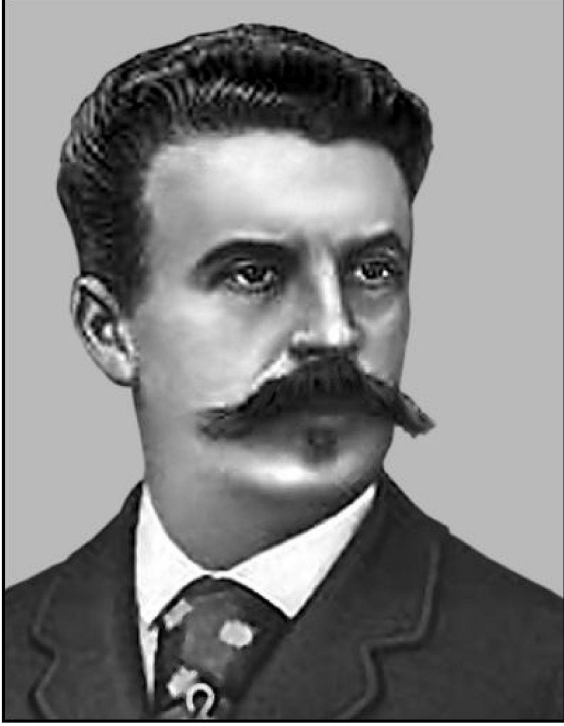
1880'in başında Fyodor Mihayloviç'in sağlığı büyük ölçüde kötüleşti. Anıtın açılışında Puşkin'e yapılan konuşma, onun hem kuğu şarkısı hem de edebi bir vasiyeti oldu. Ertesi yılın Ocak ayının başlarında, bu ünlü konuşmayla Yazarın Günlüğü'nün yeni sayısını yayınlamaya hazırlarken, şimdiden umutsuzca hastalandı. Bunu sadece eşi ve yakın arkadaşları biliyordu. Onu o günlerde gören Strakhov, "Alışılmadık derecede zayıf ve zayıftı" diye yazdı. "Belli ki yalnızca sinirleriyle yaşıyordu ve vücudunun geri kalanı öyle bir kırılganlığa ulaştı ki, küçük bir itiş bile onu yok edebilirdi."

Fyodor Mihayloviç Dostoyevski , 28 Şubat 1881'de pulmoner arterin yırtılmasından öldü. Son sözleri karısına hitaben: "Unutma Anya, seni her zaman çok sevdim ve seni zihinsel olarak bile asla aldatmadım."

Anna Grigoryevna, mezarın ötesinde kocasına sadık kaldı. Öldüğü yılda henüz 35 yaşındaydı ama kadın hayatının sona erdiğini düşündü ve kendini Dostoyevski'nin adına hizmet etmeye adanmıştı. Eserlerinin eksiksiz bir koleksiyonunu yayınladı, çalışmalarının bir bibliyografyasını derledi, Staraya Russa'da Dostoyevski okulunu kurdu, mektuplarını ve notlarını topladı, arkadaşlarını onun biyografisini yazmaya zorladı ve anılarını kendisi yazdı. Ve ölümüne kadar tüm yıllar, Dostoyevski

onun anısında yaşıadı - sadece ona aşık, sadık ve özverili bir şekilde sadece ona bağılı.

Maupassant Guy de

Tam adı Henri-Rene-Albert-Guy de Maupassant (1850'de doğdu - 1893'te öldü)

Fransız yazar. Zamanının en muhteşem aşıklarından biri.

Guy de Maupassant'ın hayatının tam anlamıyla açık olmasına rağmen, yazarın çağdaşları onun hakkında çok az şey biliyorlardı, belki de kendisi insanlara fazla açık olmak istemediği için - bu, "modaya uygun bir yazarın" tamamen özelliğı olmayan bir özellik. Bunun en iyi teyidi, Maupassant'ın bir kereden fazla tekrarladığı şu sözleridir: "Eğer bir gün meraklı nesiller için hayatımın sırrıyla ilgilenecek kadar ünlü olursam, o zaman sadece düşüncem, içinde tuttuğum gölgedir. Yüreğı aydınlatacak basılı mesajlar, vahiyler, göndermeler, açıklamalar bende tarifsiz bir ıstırap ve karşı konulamaz bir öfke doğuruyor.

Ancak Maupassant düzyazısında her zaman samimi ve dürüsttü ve aşk hakkında çok az Avrupalı yazarın yapmayı başardığı bir şekilde yazdı. Üstelik hiç kimse, Maupassant'ı çocukluğundan beri tanıyan anlayışlı Flaubert bile, kaba ve güçlü zevkleri tercih eden, sokak kızlarıyla uğraşan "aylak aylakların" aşk hakkında şefkatle ve biraz da hüznle yazabildiğini hayal edemezdi. bazen alaycı olsa da.

Maupassant, bir erkek ve bir kadın arasındaki ilişkiye dair böylesine ince bir anlayışı, yalnızca ruhun görünmez hareketlerini altıncı hisle yakalamasına izin veren inanılmaz sezgisine borçlu değil. Ustanın eserlerinde, insan psikolojisi hakkında mükemmel bir bilgi, davranış ve eylemler için güdüler hissedilebilir, bunun arkasında kişisel izlenimlere dayalı zengin bir yaşam deneyimi kolayca tahmin edilebilir. Yazarın hayatını ve eserlerini inceleyen herhangi bir öğrenci, Maupassant'ın zamanının en harika aşıklarından biri olduğunu onaylayacaktır. Çeyrek asırlık aktif yaşam boyunca, onlara göre yüzlerce genç kadınla cinsel ilişkiye girdi ve kendi kitaplarından daha az olmamak üzere aşk istismlarlarıyla gurur duyuyordu.

Normandiya doğumlu olan Guy, balıkçılar ve çiftçiler arasında büyüdü. Bu insanları, geleneklerini, erdemlerini ve ahlaksızlıklarını sevdi. Dolayısıyla genç tutkuları ve hayata karşı pragmatik tavrı. Bununla birlikte, ailede küçük Guy, burjuva entelijensiyasının en iyi geleneklerinde yetiştirildi. Ailesi en yüksek Norman soylularına ait olan annesi Laura Le Poitevin, zeki ve eğitimli bir kadındı. Bir hikaye anlatıcısı olarak yeteneği, oğluna kendi fantezilerini yaratması için ilham verdi. Ne yazık ki Laura, oğluna kalıtsal bir hastalık da aktardı - dengesiz bir ruh, Maupassant'ın kendisi tarafından düzensiz bir yaşam tarzı ve ucuz zevklere susuzlukla daha da kötüleşti.

Genç Guy'ın çalışmalarını ve gelişimini yakından takip eden Laura'nın arkadaşları, ünlü Fransız sanatçı ve yazarlar, sık sık Poitevin ailesinin evini ziyaret ederdi. Özellikle, daha sonra Maupassant'ın bir yazar olarak gelişmesinde önemli bir rol oynayan Flaubert, onu "özenli ve çalışkan bir yazar" olarak görmek isteyen çocuğun zekasına, eğitimine ve çekiciliğine dikkat çekti.

Elbette Maupassant, hem gençliğinde hem de yetişkinliğinde Flaubert'in büyük bilgisine sahip değildi, ancak Guy'ın akıl hocasının kendisinin de belirttiği gibi, "yolunu bulduğunda, bir elma ağacının elmaları gibi kısa öyküler üretecek." Bu arada Flaubert, genç Maupassant gözlemini, her gün gördüğü en sıradan insanların karakterlerini anlama sanatını öğretti.

Guy'ın bilimleri kolayca kavradığı Rouen Lisesi'nde şiirle de ilgilenmeye başladı. Çoğunlukla bunlar, onu bir vahşi olarak gören "Bayan X'e Mesaj" gibi kadınlara yönelik duygusal dizelerdi; veya formun özgünlüğünden çok duygu şevkiyle ayırt edilen "Gençlik" şiiri:

Oh, ne mutlu, ne mutlu ruhunu dökebilene,

Neşeli rüyalar, umutlar, ilham, Bir kadının kalbinde: her şey, kötülüklerimizin
unutulmasını çektiğimiz Nehir tarafından iyileştirilebilir.

Bu ilk şiirsel deneyler ve aynı derecede dürtüsel ve ilham verici diğerleri (dergilerden birinde yayınlanan "Hanımımın Geçirilen Son Akşam" şiiri en azından adlandırılabilir), muhtemelen bir kadın arasındaki ilk bağlantı dönemine aittir. Maupassant'ın annesinin Anılarında bahsettiği genç bir adam ve

güzel bir kadın E.

Başka bir hikaye, yazarın çağdaşı Giselle d'Estocq tarafından anlatılan romantik şiirle bağlantılı. Tarifine göre, bir akşam genç Guy, Etretat manzaralarının tadını çıkaran Parisli bir Fanny de Cl. ile tanıştı. Fanny hoştu, komikti, incelikli parfümler kokuyordu. Young Guy, genç ve deneyimli büyücüye karşı anında tutkuyla alevlendi. Bu küçük heyecan arayan oldukça orijinal bir hayrandı: dönüşümlü olarak ya alaycı ya da duygusal şiirler yazdı ve onları hemen hayranlığının nesnesine sundu. Bir akşam, kendini aşta sınamaya kararlı cüretkar bir çocuk, başka bir şiirsel mesajla ona gitti . Bahçeye çıkar çıkmaz bir kahkaha patlaması duydu. Kahkahadan boğulan, arkadaşlarına genç hayranının mısralarını okuyan Fanny'ydi. Giselle d'Estocq yaşananları şöyle anlattı: “ Guy bu hakareti hiç unutmadı. Diğer kadınlara bu acıları asla affetmedi . . . Bu acımasız sahneyi hatırladığında bile huzursuz oldu ve tiksintisini bastıramadı.

Giselle d'Estocq'un anlattığı her şeye dikkatle yaklaşılması gerekiyorsa, Maupassant'ın kişisel doktorundan alınan bilgiler şüphesizdir. Charles Ladame, Maupassant'ın kadınlara karşı tavrını da "erken bir travma", genç bir adamın ruhunu sarsan ciddi bir hayal kırıklığı olarak açıkladı. Ladame, "Aşkın reddi, yazarın karamsarlığını keskinleştirdi" dedi.

Maupassant oldukça erken yazmaya başladı, ancak profesyonel bir yazar olarak ancak ünlü hikayesi "Dumpling" in baskısında göründükten sonra yerini aldı. Ve yine, bu kısa öykü, Guy'ı birçok kez yaptığını yeniden yazmaya zorlayan aynı Flaubert sayesinde büyük ölçüde edebi bir başyapıt haline geldi. Maupassant, aralarında Zola'nın da bulunduğu arkadaşlarına "Hamuru" okuduğunda, onun yeteneğini takdir etmek için istemeden ayağa kalktılar. Flaubert kısa öyküye de yanıt vermiş, yazara şöyle yazmıştı: “Memnun oldum. Çeyrek saat boyunca seni öpme isteği duydum. gerçekten mutluyum! Şaşırdım".

Bundan böyle, Flaubert'in tahmin ettiği gibi, Maupassant'ın yazdığı kısa öyküler, romanlar, öyküler kitapçıların raflarında, gazete ve dergilerde sanki bir bereketten çıkmış gibi yer aldı. Maupassant'ın otuzuncu ve kırkıncı yıl dönümleri arasındaki on yıl boyunca 29 cilt yazdı. Doğal olarak, yazarın eserleri birçok ülkede hemen çevrilmeye başlandığı için şöhret de hemen dünya çapında geldi.

Çağdaşlar ve özellikle Fransız yazar Emile Zola, genç Maupassant'ı yakışıklı, küçük, kısa boylu ama sağlam yapılı, güçlü, kıvrıkcık bıyıklı, kalın saçlı, sabit bakışlı, gözlemci ve aynı zamanda yok olarak tanımladı. fikirli, kare alınlı, "genç bir Breton boğası görünümünde."

Bu portre, Maupassant'ın arkadaşlarından biri olan Henri Rougeon'un sözleriyle desteklenebilir : " Görünüşünde romantik hiçbir şey yoktu , " diye hatırlıyordu . Balıkçı gibi bronzlaşmış yuvarlak

yüz, açıklık, sade tavırlar, sade tavırlar ... Sadece kırdaki yürüyüşleri, sporları ve Pazar günleri nehirde kürek çekmeyi hayal ediyordu. Guy sadece Seine kıyısında yaşamak istiyordu. Her gün şafakta kalkar, kayığını yıkar, birkaç pipo içer ve şehre gitmek için olabildiğince geç trene atlardı. Çok içti, dört kişilik yedi."

Ünlü olan Maupassant, çevresini tamamen değiştirdi. Daha önce güzel ve kolay erişilebilir genç bayanlarla uğraşırsa, şimdi asil hanımlarla yemek yemeye, akşam saat tam beşte, genellikle bir şişe şeklinde değişmez bir hediye bekleyen laik metresleri ağırlamaya başladı. pahalı parfüm. Bayanlar onu davet ettiğinde, Guy altın kenarlı küçük bir defter çıkardı ve hastalarına bir doktor gibi çok uzak bir gün atadı.

En yüksek çevrelerdeki inanılmaz popülaritesine rağmen, Maupassant seküler toplumu hâlâ sevmiyordu. Elbette, Guy ünlü bir yazar olduğunda, daha önce erişilemeyen sosyete salonlarının tüm kapıları, Our Heart romanında kendisinin tasvir ettiği o komik kıskançlıkla yazarı "ele geçirmeye" çalışarak önünde açıldı. Ancak Maupassant, yeteneğinin hevesli hayranlarına ve hayranlarına karşı her zaman kibirli bir bağımsızlık ve biraz aşağılayıcı, soğuk bir nezaket sürdürdü. O, şehvetli hayatının gücüne sevgi kattı ama onun manevi hayatına müdahale etmesine izin vermedi. Bu nedenle, zeki, çapkın ve soğuk laik bayanlara zevk rahibelerini veya "Sevgili Arkadaş" ın daha az karmaşık kadın kahramanlarını tercih etti.

Guy, laik hanımları defalarca küçümseyerek yanıt verdi ve bir keresinde arkadaşlarına ya şakayla ya da ciddiyetle şöyle dedi: "Güzel Elena için bile bir alabalık takas etmem." Yazar, öykülerinden birinde kadınları ihmal etmesinden acı bir şekilde yakınıyordu: "Hiç sevmedim. Kadınları cazibelerine yenik düşmeyecek kadar sert bir şekilde yargıladığımı düşünüyorum. Her insanın ahlaki bir varlığı ve fiziksel bir varlığı vardır. Sevmek için , bu iki varlığın arasında hiç tanışmadığım böyle bir uyumla tanışmam gerekiyor . Sürekli olarak biri diğerine üstün gelir, bazen ahlaki , bazen de fiziksel.

Ayrıca Maupassant, o dönemde birçok yurttaşı tarafından paylaşılan , bir erkeğin kendisine karşı görevinin S. Maugham'ın mecazi ifadesiyle "görüştüğü her kadınla yatağa düştüğü" saplantısına kapılmıştı . kırk yaşında." Görünüşe göre , bu nedenle , Maupassant'ın aşk hikayelerindeki birçok karakter , yalnızca öz saygı uğruna bedensel ihtiyaçlarını karşılıyor , çünkü bu onları başkalarının gözünde yükseltecek .

Yine de aristokrat salonlarda görünen Maupassant neşeli, alaycı, esprili ve becerikli hale geldi. Bu yüzden bir akşam , bir keresinde sohbeti kadınların güzel çıplak omuzlarından yamyamlığa çevirdi ve sahte bir ciddiyetle insan vücudunun mükemmel bir yemek olduğunu ilan etti . Muhatap , içten şaşkınlığını dile getirip, " İnsan eti yedin mi? " "Hayır, " diye yanıtladı Maupassant alçak sesle, "ama

bir kadının etini tattım: yumuşak ve lezzetli, ona birden çok kez geri döndüm ." Bu şakayı defalarca tekrarladı .

Aşık Maupassant'ın ayırt edici bir özelliği, çekici bir kadın karşısında inanılmaz heyecanlanmasıydı. Her nasılsa aynı anda birkaç aşk ilişkisi yaşamayı başardı . Maupassant'ın arkadaşları , Maupassant'ın çalışmadığı, kürek çekmediği ve tedavi görmediği zamanlarda kadın avladığını söyleyerek sık sık bu konuda alay ederdi .

Bu bağlamda , Maupassant'ın Paris'teki dairesi, sırayla ondan hoşlanan çok sayıda bayanı kabul ettiği tarif etmeye değer . Bu egzotik konutta II . Henry zamanından yataklar ve Rönesans büfeleri , tuhaf kürkler, İtalyan azizlerinin resimleri vardı. Ustanın çalışma odası sofistike kokot tadında döşenmişti : yaldızlı melek başları , demirle çevrelenmiş vitray pencereler , tırmanıcı bitkilerin gür yeşillikleri, halılar ve perdeler. Maun bir masanın üzerine yerleştirilmiş, yanlarında iki Hristiyan aziz bulunan devasa bir Buda , heybetli ev sahibini oryantal nirvanaya ayarladı .

uğraştığı kadınlar arasında uzun süredir kalbinde yer etmiş olanları ayırmak zor . Nedense, laik hanımların yanında her zaman sıkılırdı, ancak onlara yapılan ziyaretler , tıpkı onların ona yaptığı ziyaretler gibi, sürekli ve değişmemişti. Görünüşe göre mecazi ifadesi bu yüzden : " Laik kadınların zihni, krema ile tatlandırılmış pirince benziyor." Belki de bu tutumun nedenlerinden biri , Guy'ı genç yaştan beri rahatsız eden şiddetli migrenler ve alışılmadık bir coşkudan tam bir depresyon durumuna kadar genellikle ruh halinde keskin bir değişikliğe yol açan zihinsel dengesizliğidir .

Maupassant'ın neredeyse tüm biyografi yazarları , çoğu kadınla yalnızca kısa bir yakın ilişkisi olduğunu belirtiyor. Ancak çoğu evli olan bazı hanımlarla birkaç yıl yakın ve dostane ilişkiler sürdürdü.

Samimi bir şefkatle davrandığı Hermine Leconte du Nouy , uzun yıllar özel bir konumun tadını çıkardı . Ermina , bir kraliyet mimarının karısıydı ve kocasının Bükreş'te kalıcı bir işi olduğu için Maupassant'ın bitişiğindeki Etretat'ta küçük oğluyla yalnız yaşıyordu.

Maupassant'ın Hermine'ye yazdığı mektuplar hayatta kaldı, seyahat raporlarından sonra her zaman " Ellerini öpüyorum " ve daha sonra daha samimi olan " Ayaklarını öpüyorum " u takip ettiler. Ermina ilk başta kocasını aldatmak istemese de , her zaman olduğu gibi , uslanmaz Don Juan'ın bu asil hanıma boyun eğdirmesi biraz zaman aldı . Ama ortaya çıkan duyguya teslim olmak zorunda kaldıktan sonra , cesur beyefendi baştan çıkarılan kadına olan ilgisini hemen kaybetti ve "sadece bir arkadaş" oldu. Yazar burada da kendine sadık kalmıştır. Yazdığı gibi : "Aşk bir erkekte bir bekleme süresiyle sınırlandırılmalıdır . Bir kadına karşı kazanılan her zafer , bize kollarımızda neredeyse aynı olduklarını bir kez daha kanıtlıyor ... "

Daha sonra Ermina, Philippe de Luzy adı altında biraz idealize edilmiş bir Maupassant'ın görüldüğü "Aşk Arkadaşlığı" romanını yazdı ve anonim olarak yayınladı.

1883'te Guy, Kontes Emmanuela Potocka ile tanıştı. Prenses Pignatelli di Cergaria, Regina Dükü'nün kızı ve dindar bir Romalı kadın olan abartılı kontes, Avusturya- Macaristan büyükelçiliğinde ataşe olan Kont Felix Nicholas Potocki'nin karısıydı. Çift ayrı yaşadı , "ahlaklarını" korumalarına rağmen aralarını gizlemeyi gerekli görmediler .

" Dünyanın yöneticilerinin önünde eğilmez, düşüncelerinde (en azından ben öyle olduğuna inanıyorum), şüphelerinde ve hoşlanmamalarında özgürdür . Bu yüzden onu çok sık düşünüyorum," diye yazmıştı Maupassant Potocka hakkında. Kararlı, bağımsız, eksantrik - onu böyle gördü ve bunu fethetmeye karar verdi . Uzun flörtleri , içten dostluk ve sevgiyle beslenen, bitmek bilmeyen bir ayrılıklar, geri dönüşler, korkaklıklar, uzlaşmalar, kaprisler silsilesine dönüştü.

Yazarın , bu arada Kontes Pototskaya'nın yakın arkadaşı olan genç , zengin ve güzel Marie Kann ile ilişkisi daha az uzun sürmedi . Sekiz yıllık "aşk dostluğu" için Guy, Marie'ye iki binden fazla coşkulu mektup yazdı. Doğru, bu rakam biyografik kaynaklarda yalnızca Madame Cannes'ın sözlerinden ortaya çıkıyor , çünkü hiçbir yayımlanmadı .

Maupassant'ın uzun süredir aşk ilişkisi sürdürdüğü , eşit derecede çekici bir kadının başka bir adı biliniyor . Bu, zengin bir avukatla yeniden evlenen besteci Georges Bizet'nin dul eşi Genevieve Stroh . Guy , olağanüstü zekası ve çekiciliği ile ayırt edilen , Paris'in en ünlü salonlarından birinin parlak hostesini baştan çıkarmakta gecikmedi ve duygularını pek çok anlamsız mektupla sürekli güçlendirdi . Bu arada, Geneviève Straw ile Maupassant arasındaki yazışmalardan , yazarın kendisinin başarıyla kullandığı ve "Sevgili Arkadaş" romanının kahramanı Georges Duroy'un çok ustaca kullandığı laik salona girme taktikleri hakkında bilgi edinilebilir. .

Onlarca kadına sayısız aşkını ilan etmesine rağmen , Guy hiçbir zaman evliliğe yönelik kararlı bir adım atmadı . Evliliğe yönelik bu tutum , herhangi bir kadının evlilik niyetlerini duymak bile istemeyen, otoriter bir aristokrat olan annesi tarafından da desteklendi . Ve oğlunun ölümünden sonra, Laura de Maupassant geçmişinin üzerine bir peçe atmış gibiydi. Birisi ona Guy'ın gayri meşru çocukları hakkında soru sorduğunda , öfkeyle , “Çocuklar! Bunlardan başka çocuk tanımıyorum ” diyerek oğlunun kitaplarını işaret etti .

Buna Maupassant'ı iyi tanıyan yazar C. Lapierre'nin ifadesini ekleyebiliriz . Intimate Memoirs adlı kitabında şöyle yazdı: "Hiçbir kadın Maupassant'ta onu zihin ve ruh bağımsızlığından mahrum bırakacak bir tutku uyandırmakla övünemez . "

Ne yazık ki Maupassant hiçbir zaman katı ve ölçülü bir hayat yaşamadı . Tutkulu doğasının

buyurgan buyruklarına ölçsüz itaat etti: Ateşli bir aceleyle , sanki çabuk bir son bekliyormuş gibi olası tüm zevkleri bir kerede almaya çabaladı . İnsan gücünün olağan sınırlarını aşmada keskin bir şehvet buldu . İrade ve duygunun her dizginsiz tezahürü , her sinir şoku, fantezi ve rafine duygularla her sarhoşluk - tüm bunlar onu derinden sevindirdi . Ve Maupassant, sağlıklı bir zihin mantığının yardımıyla tehlikeli ilişkilerden kaçınmaya çalışsa da , güçlü doğasını cinsel zevkten asla mahrum bırakmadı. Yapıtlarının kendisi kaba duygusallığa tanıklık ediyor : Kitaplarında her zaman kaygı, bir kadına sahip olma konusunda takıntılı bir düşünce , hatta bir tür saplantı var - aşka değil, en ilkel, yani cinsel içgüdüye sahip olduğu gerçeğiyle . Aşkla ilgili tüm dürtüleri bir doğa olayı olarak görmüş ve bunların hiçbir utanma ve heyecan olmadan anlatılması gerektiğine inanmıştır . Aynı zamanda, sürekli olarak yenilenen arzular, Maupassant'ı yalnızca anında tatmin oldukları için ilgilendiriyordu .

Paris idolünü putlaştırdı . Ancak aşkları hakkında bu kadar efsane anlatılan bu yakışıklı, atletik yapılı ve bronz yüzlü adamın hasta ve ağır hasta olduğunu çok az kişi biliyordu . 38 yaşına geldiğinde, Maupassant çiçek açan sağlıklı bir adamdan eskimiş yaşlı bir adama dönüşmüştü . Biyografi yazarlarının çoğu , hastalığı hakkında veya daha doğrusu, aşırı aktif, düzensiz bir yaşam tarzı , zihinsel yorgunluk, uyuşturucu bağımlılığı ve kalıtımdan kaynaklandığını düşünerek , ortaya çıkma versiyonları hakkında yazdı ve yazmaya devam ediyor .

Hastalık , bir zulüm çılgınlığı , depresyondan heyecana keskin geçişler eşliğinde , ölme aşamasına - delilik - girene kadar hızla ilerledi . Son mektuplarında bir dehşet çılgılığı işitilir : “Tek bir tutarlı düşüncem yok, kelimeleri, her şeyin adını unutuyorum ve halüsinasyonlarım, ıstıraplarım beni paramparça ediyor. Yazamıyorum: Artık göremiyorum , bu hayatımın mahvolması ."

2 Ocak 1892 gecesı, aydınlanmanın son anlarından birinde , aklının çöküşünü yaşamak istemeyen Maupassant intihar etmeye çalıştı ama başarısız oldu. O günden itibaren tamamen kırılmış hissetti, " acıya yabancı" zihni umutsuz karanlığa gömüldü. 7 Ocak'ta son yıllarda annesiyle birlikte yaşadığı Cannes'dan Paris'e getirilerek Dr. Meriot'un hastanesine yerleştirildi . 18 aylık neredeyse cansız bir varoluştan sonra, 6 Temmuz 1893'te Guy de Maupassant öldü.

Üçüncü gün, 9 Temmuz'da Montparnasse mezarlığına gömüldü . Cenazeye yazarın dostları ve hayranları ile çok sayıda yazar ve sanatçı katıldı . Emile Zola , bir arkadaşının mezarı başında bir konuşma yaptı : “ Maupassant'ı tanıyan bizler, onun canlı ve trajik görüntüsünü ruhlarımızda taşıyacağız . Ve sonra onu sadece eserleriyle tanıyanlar , bu yazara ömür boyu söylediği ölümsüz aşk şarkısında âşık olacaktır.

tüm tutkularını söndürebilecek ve onu daha huzurlu ve güvenli bir yaşam rotasına yönlendirebilecek bir kadın idealini mi aradığını söylemek zor . Belki de böyle bir görüntü gözünün önünde sık sık canlanıyordu . Yazarın kendisi tarafından yazılmış, bunun güzel bir kanıtı var :

“Yalnızca tek bir kadını seviyorum - Yabancı, Uzun zamandır beklenen, Arzulanan - kalbime sahip olan , hala gözle görülemeyen , sevdiğim. hayallerime akla gelebilecek tüm mükemmellikleri bağışla. .
.”

Maupassant'ın söylediği şey kulağa yüce ve tutkulu geliyor. Ancak, büyük olasılıkla, bu sadece yaratıcı hayal gücünün bir meyvesidir. Ruhunun özlemlerinin aksine, dünyada böyle bir kadının bulunmadığından emindi, aksi takdirde hayatının sonunda romantik yücelikle değil, derin trajediyle renklenmiş bambaşka bir cümle söylemezdi. : “Ben hiç sevmedim!”

O halde aşkın akla gelebilecek tüm insan gizemlerinin en büyük gizemi olmadığını kim söyleyebilir!

Vahşi Oscar

(d. 1854 - ö. 1900)

Bireyin cinsel özgürlük hakkını savunan İngiliz yazar ve oyun yazarı .

Bu adamın tüm hayatı bir gösteriye benziyordu - bazen muhteşem, bazen komik, bazen dramatik - ama kaçınılmaz trajik bir sonla. Bu performansta başrolü oynadı ve ayrıca yönetmen, makyöz, kostüm tasarımcısıydı. Ve elbette, "prömiyerden" sonra Londra halkı tarafından alınan inanılmaz derecede esprili diyalogların ve aforizmaların yazarı. Ona yetenekli bir peçe demek daha

kolay olurdu. Ama nedense kalem bu sözü çizmek için kalkmıyor. Çünkü sadece eşsiz bir adamdan değil , dünya tarihine Oscar Wilde adıyla giren İngiliz edebiyatının klasiklerinden de bahsediyoruz .

Oscar'ın babası Sir William Robert Wiles Wilde, Dublin'in en saygın vatandaşlarından biri olarak kabul edildi . Yetenekleri apaçık ortadaydı: harika bir cerrah, tarihçi, arkeolog, etnograf, popüler öğretim görevlisi - geleceğin yazarının babasının doğası ona hiçbir şey bahşetmedi! Oscar'ın annesi Leydi Jen Franziska Wilde da daha az eğitilmiş değildi . Latince, Yunanca, birkaç Avrupa dili biliyordu ve kendisi , İrlandalıların efsanevi başarıları sırasındaki yiğitliğini yücelten kesinlikle vasat şiirler yazmıyordu. Ama en önemlisi, Lady Wilde sosyal hayata ilgi duyuyordu. Kızlık soyadı Algy'yi Alighieri'den çarpıtılmış bir biçim olarak görmesi ve Dante'yi ataları arasında sayması boşuna değildi .

Böylesine bereketli bir atmosferde genç Wilde büyüdü . Çocukluk yılları , sosyete, pahalı restoranlara ve yeni moda, bazen çok abartılı kıyafetlere olan tutkusunu sonsuza kadar tanımlayan annesinin salonunda geçti . Estetizm arzusu Oscar'da çok erken bir zamanda kendini gösterdi. Hâlâ İrlanda'daki ünlü Portola okulunun öğrencisiyken, ideal bir saç modeli olan kıyafetlerindeki altı çizili düzgünlüğüyle diğer çocuklar arasında göze çarpıyordu . Her zaman neşeli, esprili, mükemmel bir hikaye anlatıcısıydı, yoldaşlar ve öğretmenler için iğneleyici takma adlar buldu . Oscar hiçbir zaman eğlenceye katılmadı, sadece kriket oynamadı çünkü ona göre bazen bu oyunda " çirkin pozlar" almak zorunda kalıyor , jimnastiği hor görüyor ve aynı zamanda öğretmeni. Ama çok okurdu ve kitap hayatı onu gerçek hayattan çok daha fazla ilgilendirirdi. Kaderinde büyük bir şair mi yoksa büyük bir sanatçı mı olacağını henüz bilmiyordu, ancak genç Wilde'ın gelecekte olağanüstü bir şey yapacağından hiç şüphesi yoktu .

Davranışı , genç adamın üç yıl okuduğu Trinity College'da değişmedi . Orada ahlak çok kabaydı, öğrenciler meyhanelerde dolaştı , geceleri garsonlarla ve genelevlerde geçirdiler . Bu nedenle, ölçülü, görgü kurallarında rafine olan Oscar , kimseyle arkadaş değildi ve boş günlerini Cumartesi günleri Wilde evinde toplanan Dublin'in yüksek sosyetesinin tadını çıkararak evde geçirmeye çalıştı .

Oscar , Trinity College'dan altın madalya ile mezun oldu ve Ekim 1884'te Oxford'a girdi . Ve zaten burada, doğasının gerçek özü açıkça ortaya çıktı - diğerleri arasında öne çıkmak , alışılmadık görünümle şaşırtmak, başkalarını şok etmek, bir ironi, paradokslar, esprili epigramlar maskesinin arkasına saklanmak .

Wilde tarafından ustaca kendisi için yaratılan görüntü, Oxford'dan mezun olduktan sonra yerleştiği Londra'da derinleşti ve giderek daha fazla karmaşıklık özellikleri kazandı . Para kıtlığına rağmen evini gösterişli bir lüksle donattı : ünlü aktrislerin portreleri ve çıplak kadın resimleriyle yan yana halılar, vazolar, perdeler . Zarif züppe tek bir tiyatro galasını kaçırmadı , sık sık sahne arkasına gitti , sanatçılar ve aktrislerle arkadaş oldu ve onlara soneler gönderdi . Kısa süre sonra kendisi ,

gelecek vadeden aktris Florrie Balkum tarafından taşınan bir "aşk başlangıcı" yaptı . Dahası, romantik hayal gücünde , güzel ama rustik bir kız önce Rosalind, sonra Julia, sonra Beatrice olarak göründü.

Doğru, Oscar'ın sevgilisi onun coşkusu biraz ihtiyatla paylaştı. Keyifsiz bir sahneden büyük bir tiyatroya geçmeyi hayal etti ve Wilde'ın onu etkili bir gazeteci zannettiği için ona bu konuda yardım edeceğine inandı . Yanlış hesap yaptığına ikna olarak , ondan aniden ayrıldı . Oscar, oldukça sakın bir aşk başarısızlığı yaşadı ve daha sonra Florrie'yi ancak The Picture of Dorian Gray'de Sibyl Vane imajını yarattığında hatırladı .

1881'de Wilde , büyük olasılıkla masrafları kendisine ait olmak üzere Şiirler kitabını yayınladı. İddialı başlıklarda ve sözlü taşmalarda , yüce doğayı heyecanlandırabilecek her şey vardı - müzeler, geziler, kitaplar, kahramanlar, aşk, Yunanistan ve İtalya'nın güneşiyle aydınlatılan tanrılar ve heykeller . Eleştirmenlerin kayıtsızlığına rağmen kitap , İngiltere'nin uzun süredir bilmediği beklenmedik derecede gürültülü bir başarı buldu . Ve Wilde sosyete salonlarına girmek zor olmadığı için . Doğru, çoğu kişi onu , kendini tanıtmaya uğruna her türlü edebi numaraya ve eksantrik maskaralığa hazır, estetik bir soytarı olarak görüyordu. Bu tam olarak Oscar'ın istediği şeydi. Orijinal kostüm de dahil olmak üzere maceralarını en küçük ayrıntısına kadar düşündü . Gerçekten de Wilde'ın kıyafeti , şaşkın olmasa da halktan skandal bir ilgi uyandırdı : dizlere kadar kısa pantolonlar, siyah uzun çoraplar , genellikle ayçiçeği olmak üzere kocaman bir çiçekle süslenmiş altın bir ceket . Ve katı bir İngiliz toplumu için kesinlikle düşünülemez olan, omuzlarındaki uzun buklelerdi .

, 30 yaşında oldukça geç evlendi . Seçtiği kişi , Dublinli bir avukat olan Constance Lloyd'un kızıydı . Kırılgan, çekici kız tam bir İngiliz hanımefendisi gibiydi. Oscar , her zaman hayalini kurduğu kadını onda gördü . Ve onun içinde, bu mütevazı, utangaç kız bir peri masalı prensi gördü ve hafızasızca aşık oldu.

neredeyse bir yıl sürdü . Oscar , karakteristik romantizmiyle genç karısını arkadaşlarına hayranlıkla övdü : " Zambak gibi güzel, beyaz ve narin ve gözleri dans ediyor gibi ve kahkahası müzik gibi titriyor ve heyecanlandırıyor." Constance'ı, aralarında Mark Twain, Sarah Bernhardt, Ruskin'in de bulunduğu , onun için egzotik kıyafetler icat eden konuklara göstermeyi severdi . Oturma odasında Yunanca, Felemenkçe ve hatta ortaçağ kostümü içinde göründü . Ve kendi kendine Oscar'ın hayal gücünden doğan yaratıklardan biri gibi görünüyordu .

iki yıldan kısa bir süre içinde Cyril ve Vivian adında iki erkek çocuk doğurdu . Karısını ve çocuklarını sevmek Oscar'a kolay ve keyifli göründü ve çalışma ve özveri dolu bir hayata başlamaya karar verdi . Sonuç olarak Wilde, kadın modasına adanmış bir dergi olan Women's World'ün yazı işleri müdürlüğünü üstlendi . Neredeyse iki yıl boyunca her türlü şey hakkında özverili bir şekilde yazdı - hizmetçiler, ev dekorasyonu, şapka modelleri , parfümlerin kalitesi vb.

Ancak kısa süre sonra , karısı ve oğulları hakkında endişelerle dolu günlük, günlük hayatın ona göre olmadığı ortaya çıktı. Ve akşamları Constance giderek daha sık evde yalnız kaldı. Ve Oscar'ın nerede olduğunu, ne yaptığını - en yakın insanlar bile söyleyemezdi. Bazen eve o kadar garip bir kıyafetle gelirdi ki, bu çok yersiz şüphelere yol açabilirdi .

Çağdaşlar , Wilde'ın alışılmadık yöneliminin ilk ipuçlarını " Portrait of U. X" adlı öyküsünde gördüler. Bu çalışma , soneleri Wilde'ın en sevdiği kitaplar arasında yer alan Shakespeare'in özenle okunması sonucunda ortaya çıktı . Her an bu muhteşem dizelerden onlarca gizli içerikle dolu ezbere okuyabilirdi. Yüzlerce çalışma ve onu açıklamaya çalışan incelemeler tarafından gizlenen gizemlerinden etkilendi . O zamanlar, Sonelerin Lord William Herbert'e hitaben yazıldığına inanmak oldukça yaygındı . Öte yandan Oscar, kahramanlarının aslında imajı zarafet ve şiirle dolu genç bir aktör William Hughes olduğuna dair uzun zamandır unutulmuş bir teori ortaya attı . Yayıncılar , kendilerine göre Shakespeare'in genç erkeklere olan sevgisinin şüpheli versiyonunu dağıtmaktan korktukları için taslağı kabul etmediler . Son olarak, bir dergi tarafından skandal bir makale yayınlandı ve ardından oturma odalarında, kulüplerde ve basında hararetli bir tartışma alevlendi. Dava , makalenin Wilde'ın genç erkeklere sağlıksız bir sempati duyduğuna dair kişisel itirafı olarak alınmasıyla sona erdi .

Oscar bundan kesinlikle utanmadı ve meydan okurcasına davrandı . Son zamanlarda Soho'da bir İtalyan restoranına sık sık gitti ve sürekli olarak genç bir edebiyatçı olan Robert Ross'a eşlik etti. Wilde , onunla Saturday Review'in resepsiyon odasında karşılaştı ve burada , uysalca editör tarafından çağrılmayı bekledi . Ve kısa süre sonra aralarında oldukça garip bir dostluk ortaya çıktı , ancak cömert, yardımsever ve minnettar olan Wilde adına; ve Ross açısından, itaatkar, özverili, sarsılmaz. Bu arada Ross, hayatı boyunca Wilde'a hayranlık ve bağlılık duygusu hisseden birkaç kişiden biriydi .

Nisan 1891'de Dorian Gray'in Portresi Londra'daki kitapçılarda çıktı . Balzac'ın Shagreen Skin romanından esinlenen olay örgüsü, gençliğini korumak için vicdanıyla bir anlaşma yapan genç bir adamın bozulmaz güzelliğini anlatıyordu. Tüm ahlaksızlıkları ve suçları , yalnızca her gün ve her ay daha da korkunç hale gelen portreye yansır . Aynı ürkütücü tonlarda anlatılan Dorian Gray'in ölümü , onun bitmez tükenmez arzularının ve vahşetlerinin doğal bir sonucu haline geldi . Ve ancak Dorian'ın ölümüyle portre, sanki hayatın faniliğini ve sanatın sonsuzluğunu onaylıyormuş gibi orijinal güzelliğini kazandı . Romanda açıkça iki ana karakter belirdi - Uyard'ın yolunda akıl yürüten Lord Henry Wotton ve Uyard'ın tutkularından ilham alan genç Dorian Gray.

Bu arada, sonsuz gençlik hayali yaratıcısını çok heyecanlandıran şeytani yakışıklı Dorian hakkında bir kitap yazmak Wilde'ın sadece iki haftasını aldı.

Dorian Gray'in Portresi , Oscar'ın kendisine çok katkıda bulunduğu, öfke olmasa da genel bir

hoşnutsuzluğa neden oldu. Kulüplerde, tiyatrodan, yürüyüşlerde, kendisine büyük bir şiirsel armağan verildiğini söyledikleri , büyüleyici görünümüne sahip genç bir adamın eşliğinde görüldü . Genç adamın adı John Gray'di. Wilde , tartışmalı romanını bitirdikten bir ay sonra onunla tanıştı ve bu olağandışı buluşmayı , hayatın sanatı taklit ettiği teorisinin en iyi kanıtı olarak gördü .

Ancak diğer söylentiler inatla Londra'da yayıldı: Dorian imajını yaratmak için prototip görevi gören John Gray'di . Halk bu durumu skandal buldu ve basın , yazarı ahlaksızlıkla ve toplumu zihinsel olarak yozlaştırmaya çalışmakla suçlayarak yaygara kopardı. Birkaç hafta boyunca Wilde , tüm Londra gazetelerine açıklamalar ve protestolar göndererek , eleştirmenlerine karşı aktif olarak savaştı . Sonunda bundan bıktı. Ahlaksız ve çirkin bir kitap yazdığını kabul eden Wilde, küstahça , "Lütfen bana bu kitabı ait olduğu Eternity'ye verme nezaketini gösterin " diyerek öfkeli halkla tartışmayı sonlandırdı .

Bu zamana kadar, Oscar zaten bu tür özgürlükleri karşılayabilirdi. Prömiyerinde seyircilerin çok mutlu olduğu parlak komedi " Lady Windermere's Fan " Wilde'ı ünlü ve zengin yaptı. Ve bu, artık boş zamana , özgürlüğe ve paraya sahip olduğu anlamına geliyordu - züppenin anladığı şekliyle fantezinin onsuz boş hayallere ve iktidarsızlığa indirgendiği üç şey . Oscar , Oxford'dan beri bir şarkıcı ve gerçek güzelliğin taşıyıcısı olma misyonuna inanmıştır . Ve güzellik kavramının sınırları yoktu. Güzelliğin, bir insanın ruh hali kadar çok formu vardır . Ve bu nedenle Oscar, kötü ya da kısır şeylerin olmadığına, güzellik ve çirkinlik, karmaşıklık ve bayağılık olduğuna inanıyordu . Nadir bir beceriyle kabalıkla bir savaş yürüttü, onu ayaklı sözlerle ve küçük burjuva ahlaksızlıklarıyla takip edip alay etti , ahlakın ikiyüzlülüğünü ve ikiyüzlülüğü yalnızca kendisine özgü iğneleyici bir tavırla teşhir etti . İngiltere'nin en çok hayran olduğu ve en nefret ettiği adamdı . Oscar Wilde'ın sayısız fotoğrafı ve karikatürü sarayları, burjuva evlerini ve tavan aralarını süsledi . O dönemin birçok romanında, Wilde'ın kendisi hayali bir isim altında oynamasa da, bu eserlerin kahramanlarının özelliklerinde ona uzaktan bir benzerlik kendini gösteriyordu. Böylece romanın adı "Yeşil Karanfil" , romanın kahramanı Esme Amarinta'nın imajında \u200b\u200bkimin tasvir edildiğini açıkça belirtiyordu . Yazar, Mısır'da yanlışlıkla Wilde ile tanışan ve Nil boyunca tüm yolculuk boyunca ona ayak uyduran ve Londra'da bir süre ona yaklaşmaya çalışan belli bir Robert Hichens'di .

Bu roman , kolayca tanınabilir ilişkilerle birbirine bağlanan, aşırı hassas sinirlere ve estetik coşkuya sahip genç aylaklardan oluşan bir toplumu anlatıyordu . Kitap bariz bir iftiraydı ve başka bir durumda polisin dikkatini çekirdi. Ama Oscar çok yüksekteydi. Kendisine tahsis ettiği ve sonsuza dek adıyla ilişkilendirdiği Paradox Prensi unvanı, konumunun münhasırlığını haklı çıkarıyor gibiydi ve kendisini İngiltere'nin akranlarıyla eşit bir zemine koyma hakkı veriyordu . Kendisini en yüksek aristokrasiye ait hissetti , onun için kaprislerinin bir modeli ve yasa koyucusuydu . Tuvalette, mobilyaya, takıya, parfüme dair her konuda müşavir ve hakemdi . En seçkin ailelerden arkadaşları vardı . Hiçbir sarayda Wilde ile geçirilen bir akşam , eski armalar için bir aşağılama olarak görülmez.

Geleceğin VII . Edward'ı olan Galler Prensi, uzun süredir moda kralı unvanının kendisini tehdit ettiğini hissederek , rahatsızlığını nezaket kisvesi altında sakladı - Opera'da Wilde ile kol kola birden çok kez görüldü .

Belki de bu, hayatının son mutlu dönemi idi . Talihsizliğin ve daha fazla talihsizliğin nedeni , 1891 sonbaharında hayatında ortaya çıkan altın saçlı ve menekşe gözlü ince bir genç adama olan aşkı . Büyüleyici ephebe'nin adı Alfred Bruce Douglas'dı. Queensberry Markisinin üçüncü oğluydu . Onunla ilk görüşmesinden sonra, Oskar'a , bir mucize eseri, idealin canlı, görünür bir düzenlemesi ona göründü gibi geldi .

Mutluluk şu şekilde sunuldu : ikisi de şöminenin yanına, bir kutu sigaranın yanına oturdu , masada Ren şarabı . Oscar , soğukkanlı bir ciddiyetle genç dinleyicisine ayartmalarla mücadelenin geri kalmışlığın bir işareti olduğu konusunda ilham verdi. Onun yerine kültürle soylulaştırılan içgüdü gelmelidir . Günah denen şey ilerlemenin önemli bir unsurudur. O olmasaydı , dünya durgunluk içinde kemikleşir, yıpranır ve solurdu. " Tanrılar gibi olacağız , " diye vaaz verdi Wilde, " zevkte kusursuz, tüm aşta lekesiz ."

Douglas'taki her şey Wilde için mükemmel görünüyordu - gülümsemesi, ifadesi, sürekli olarak jestlerinin ve hareketlerinin özel zarafetinden bahsediyordu . Bir arkadaşının her davranışını onaylamaya hazırdı, tüm kaprislerine boyun eğdi, Oxford'u ziyaret etti , Wilde'ın hayranlığının nesnesine yaklaşan herkesi kıskandı . En kısa ayrılık onlar için dayanılmazdı. Hatta yüzük bile değiş tokuş ettiler - nişanlandıklarında birlikte çok seyahat ettiler , Paris, Venedik, Floransa, Roma, Cezayir'e yüksek sosyete gezileri yaptılar .

Elbette Oscar ve Douglas arasındaki ilişki her zaman bulutsuz değildi. Sık sık tartıştılar, sonra birbirlerine pişmanlık mektupları yazmaya başladılar ve her şey yeniden başladı . Ortak geziler, ortak tatiller çoğu zaman başkalarını şok eder. Örneğin , yazı Goring'de, Thames kıyısında geçirdiklerinde olduğu gibi. Orada yerel cemaatin papazını ziyaret etmeye karar verdiler . Ve bahçede böyle bir resim görmek onun için nasıldı - Tamamen çıplak olan Douglas çimlere uzanmıştı ve Oscar onu bir hortumla suluyordu . Wilde din adamını şu ünlemle selamladı : " Yunan antik çağından bir sahneye hayran olmak için en uygun anda geldiniz ." Şaşkına dönen papaz koşarak uzaklaştı, ardından Wilde'ın yüksek sesli kahkahası geldi.

Bu dört yıl boyunca devam etti. Kötü, zalim ve kinci bir adam olan Douglas'ın babası Queensberry Markisi'nin şahsında arkadaşların üzerinde bir tehdit belirdi . Douglas'ın sınavlarını geçmeden Oxford'dan ayrılmasına çok kızmıştı . Marki , oğluna yazdığı bir mektupta iddialarını dile getirdi : "Aylaklığının bedelini ödeyeceğimi bekleme . Kendinize dilenci bir gelecek hazırlıyorsunuz ve bu konuda size yardım etmem zalimce ve ahlaksız olur ... En acı noktaya değiniyorum - bu, bu

tiple, Wilde ile yakınlığınız hakkında olacak. Bu son bulmalı yoksa seni evlatlıktan reddederim ve seni geçim kaynağından mahrum ederim. Bu yakınlığı analiz etmeyeceğim ve hiçbir şeyi suçlamayacağım ama ikinizi birlikte gördüm - yakın ilişkinizi ne kadar utanmazca ve itici bir şekilde gösterdiniz. Hayatımda yüzünüzdeki ifadede daha aşağılık bir şey görmedim.

Senin hakkında bu kadar çok konuşmalarına şaşmamalı . Güvenilir bir kaynaktan - ki bu doğru olmayabilir - karısının onu sodomi ve diğer ahlaksızlıklarla suçlayarak boşanmak istediğini biliyorum . Bu şüphenin bir dayanağı varsa ve bu konuda bir söylenti varsa , onu ilk görüşmede vurma hakkım olacak .

Douglas bu mektuba yakıcı bir telgrafla cevap verdi: "Ne komik küçük bir adamsın!" Sonra marki tamamen öfkeleni. " Ahlaksız bir İrlandalıya " küfrederek , Wilde'ın üyesi olduğu kulüpte " Sodomit kılığına giren Oscar Wilde'a" yazan bir aşağılayıcı kart bıraktı .

Burada Oscar zaten öfkeliydi ve öfke onu aceleci bir davranışa itti. Queensberry Markisine kendisini iftira atmakla suçlayarak dava açtı . Ancak güçler eşit değildi. Marki süreç için iyice hazırlandı. Masrafı ne olursa olsun , Piccadilly inlerinde görev bilinciyle tanık arayan koca bir özel dedektif ekibi tuttu . Evde kadın kıyafetleri giymeyi tercih eden yarı profesyonel bir pezevenk olan Taylor'ı bulmada çok başarılı oldular . Temin ettikleri gibi , Wilde'a genç adamlar - küçük memurlar, uşaklar, gazete satıcıları - sağlayan oydu . İddia makamı , Oscar'dan Savoy Otel'de kalıcı bir daireye sahip olmasının amacını açıklamasını istemenin yanı sıra tanık olarak çağrılmalarını talep etti .

Bu tanıkların mahkemede ifade verebilecekleri netleşince Wilde'ın avukatı davayı düşürmeye karar verdi . Ancak marki , Oscar'ı ahlaksızlıkla suçlayarak ve suçlamasını cinsel sapkınlığının kanıtlarıyla destekleyerek hemen bir karşı dava açtı . Wilde'ı "son derece müstehcen eylemler" ile suçlayan tanıkların ifadesine göre, 11 Nisan 1895'te dava ana ceza mahkemesine devredildi. Yazarın yargılanması beklentisiyle üç hafta boyunca halka açık bir duruşma yapıldı. Kitapçılar onun eserlerinin satışını durdurdu, tiyatrolar posterlere adının üstünü çizdi, Wilde'ın oyunları repertuardan çekildi. İki oğlu, Cyril ve Vivian, sanki cüzzamlıymış gibi okulu bırakmak zorunda kaldılar.

Doğru, Oscar'ın hala İngiltere'den kaybolma fırsatı vardı ve böylece yargılanmaktan kurtuldu. Ancak kaçmak istemedi ve mahkemede kendini savunmayı tercih etti. Bunu her zamanki gibi zekice ve esprili bir şekilde yaptı ve çoğu zaman mahkeme salonunda alkışlara neden oldu. Yine de muhteşem konuşmalar Wilde'ı ağır bir cezadan kurtarmadı. O sırada mevcut İngiliz yasalarına göre en yüksek ceza olan iki yıl ağır çalışma cezasına çarptırıldı.

Kırılmış Wilde, o zamanlar İngiltere'de çok acımasız olan iki yıl hapis yattı. Hapishanede, Wilde intihar etmeye bile çalıştı, Douglas'ı reddetti ve onu düşüşüne sürüklemekle suçladı. "Onu

öldüreceğim, onu öldüreceğim. Buradan ayrıldığım gün, onu gördüğüm gün, onu bir köpek gibi öldüreceğim!" onu ziyarete gelen korkmuş Constance'a bağırdı. Bu bir çaresizlik çılgılığıydı. Yalnız kaldı: karısı soyadını değiştirdi, şimdi Bayan Holland oldu, kanun çocuklarını elinden aldı. Oğullara gelince, en büyükleri Vivian için baba korkunç bir figür, daha küçüğü Cyril için gizemli bir figür haline geldi. Anneleriyle birlikte Avrupa'da çok seyahat etmek zorunda kaldılar ve Constance her yerde birinin çocuklarının kökenini öğrenebileceği korkusuyla titriyordu.

Wilde hapishaneden hasta, baskı altında, aşağılanmış ve hiçbir geçim kaynağı olmadan çıktı. Sebastian Melmont adı altında mütevazı bir apartman dairesine yerleştiği Paris'e gitti. Geçim kaynağı yoktu. Ve karısının yardımını kabul etti. Şefkatli Constance, ona kendi fonlarından küçük bir yıllık maaş verdi, ancak Douglas ile görüşmemesi koşulunu koydu. Ancak bu, Wilde için yapması en zor şeydi. Psikolojik zorunluluk nedeniyle yeniden Douglas'la çıkmaya başladı: ödemesi gereken bedel ne olursa olsun birini sevmesi ve sevildiğini hissetmesi gerekiyordu. Kederi bir kereden fazla deneyimlemek zorunda kalacaktı, ama ya Douglas'ı seviyorsa ne olmuş yani? Belki de tam da hayatını mahvettiği için seviyordu. Dünya kapılarını Wilde'a kapattı ve sadece aşkın kapıları açık kaldı.

Sonunda Constance'ın Wilde'a yazdığı tehdit mektuplarından sonra kira ödemeyi bıraktılar. Öte yandan Lady Queensberry, oğlunun evden yardım almak istiyorsa Wilde'ı derhal terk etmesini talep etti. Aşıklar ayrıldı, sonra tanıştı ve bu Wilde'ın ölümüne kadar devam etti. 30 Kasım 1900'de menenjitte öldü . En son eseri The Ballad of Reading Jail, İngiliz baladlarının klasik basit dilinde yazılmış, ender güzellik ve ihtişamlı bir sanat eseridir. Paris'in varoşlarında, Bagnes'deki mezarlığa gömüldü. Hayatın eski Kralı'nın son yolculuğunda, aralarında Lord Alfred Douglas'ın da bulunduğu yirmiden biraz fazla insan uğurlandı.

Biyografi yazarları, Wilde'ın ölümünden önce en sadık arkadaşı Robert Ross'a şunları söylediğini iddia etti: "Yüzyılımızdan sağ çıkamayacağım. Onunla ayrılacağım. Birbirimiz için yaratılmışız ve gelecek yüzyıla yeni bir şey veremem. 20. yüzyılda İngiliz klasiği figürünün daha önce olduğu gibi çekici kaldığı ortaya çıktı. Ve görüntüsü, sanki Wilde'ın ünlü aforizmasını doğrularcasına gizemin özelliklerini kazandı: "Maske bize her zaman yüzün kendisinden daha fazlasını anlatacaktır."

(d. 1863 - ö. 1938)

İtalyan şair, yazar, oyun yazarı, efsanevi aşk maceralarıyla da tanınır.

Her ulusun, sevgi dolu bir adamın bir tür "arama kartı" görevi görebilecek kendi büyük sevgilisi vardır. 19. yüzyılın sonunda ve 20. yüzyılın ilk üçte birinde İtalya hakkında konuşursak, o zaman böyle bir kahraman elbette savaşçı, şair, yazar ve oyun yazarı Gabriele D'Annunzio'ydu. Efsanevi aşk istismarları, yalnızca çağdaşlarının anılarında anlatılmıyor, yazarın kendisi de bunları, çoğu hala skandal şöhretini koruyan kendi romanlarının sayfalarında yeniden üretti.

Gabriele D'Annunzio çok sıradan insanlardan geliyordu, ancak bu onun hayatı boyunca kendisine asil bir asilzade demesini engellemedi. Gerçeğe daha uygun olan, kendisine verdiği başka bir tanımdır - "erotizm şarkıcısı".

Gerçekten de D'Annunzio'nun hayatı ve eseri, onun hayat yolunda pek çok şekilde tanışan kadınların imgelerinden ayrılamaz. İlk kez yedi yaşında aşık oldu ve on iki yaşındayken okuduğu ilahiyat okulunda gerçek bir skandal yaşandı. Genç öğrenci, giysilerini düzelterken rahibenin elini vücudunun en mahrem yerine bastırmaya çalıştı. Gabriele'in on altı yaşında bir fahişenin aşkını tatması şaşırtıcı değil. Hizmetlerinin karşılığı olarak saatini rehine vermek zorunda kaldı.

Asil kökenine güvenen D'Annunzio, her zaman doğuştan ve seküler kadınlara ilgi duymuştur. Ve bunun ilk teyidi, yirmi yaşındaki Gabriel'in Ardua di Gallese Dükü'nün kızı Maria ile abartılı evliliğidir. Savurganlık, Duke di Gallese'nin kızının köksüz bir sahtekarla evlenmesine kategorik olarak karşı çıkması ve hatta onu terk etmekle tehdit etmesinde yatıyordu. Sonra ısrarcı damat gelini ebeveyn evinden çaldı. Çiftin daha sonra üç oğlu oldu.

Ancak sadık bir eş olan Gabriel rolü, evliliğin ilk yıllarından sonra yoruldu. Güzel Mary'nin kadınsı cazibesinden tam anlamıyla zevk aldıktan sonra, tereddüt etmeden aşk maceralarının girdabına koştı ve zaman zaman karısına "keyifli bir gece" yazdığı gibi verdi. Dört yıl sonra bu geceler unutuldu. D'Annunzio sonunda karısından ayrıldı.

Yeni basılmış Don Juan'ın tutarsızlığının sebeplerinden biri, keşfedilmemiş seks alanlarına olan tercihidir. Genç erkeklere ve lezbiyenlere olan aşk tutkusunun kanıtı var ve "yenilikleri fanteziyi canlandırabilen" rastgele kadın arayışının gerçekleri de biliniyor. Doğru, çoğu zaman bu tür ilişkiler kısa sürdü, ancak bazıları trajik bir şekilde sona erdi. Bir yazarla fırtınalı bir aşkın ardından dindar Kontes Mancini, suçluluğunun bilincinden o kadar çok acı çekti ki delirdi ve bir psikiyatri hastanesine yerleştirildi. Gabriel tarafından terk edilen bir başka metresi, İtalya Başbakanı'nın kızı Marquise Alessandra di Rudini Carloti, ailesini terk etti ve günahını kefarete etmek için başını belaya soktu ve Savoy manastırlarından birinde öldü.

Maria'dan sonra "samimi arkadaşlar" galerisine, D'Annunzio'nun Barbara adını verdiği Kont Leone'nin karısı devam etti. Onunla 1887'deki konserlerden birinde tanıştı. Kontesin güzelliği, yorulmak bilmez kadın avcısı üzerinde çarpıcı bir izlenim bıraktı. Aşk karşılıklıydı ve beş yıl sürdü. Her toplantıda Gabriel, Barbara'ya gül yaprakları yağdırdı ve o uyuduğunda yanına oturdu ve sevgiliyle olan yakınlık duygularını yazdı. D'Annunzio bu izlenimleri en iyi romanlarından biri olan Ölümün Zaferi'nde ve ayrıca Masum'da ölümsüzleştirdi.

Bu zamana kadar, yazarın hafif, lirik tarzı, doğal olarak, Wagner'in müziğinin ve Nietzsche'nin o zamanlar moda olan felsefesinin etkisi olmadan daha koyu, trajik tonlar almaya başladı. Barbara ile ilişkisinden sonra, daha sonra faşizm fikirlerinin yüceltilmesinde somutlaşan ölüm, şiddet, bölünmemiş özgürlük motifleri yazılarında açıkça ortaya çıktı.

Ama bu daha sonra olacak, şimdilik erotoman yazar hayatın anlamını gerçek aşk maceralarında gördü. Bir köylü gibi yoğun yapılı, çarpık bacaklı, erken kel ve çürük dişler nedeniyle nefesi kötü olan bu çirkin, kısa adamın güzel seksi nasıl fethettiğini anlamak zor. Kadınları, diğer durumlarda çekici bir görünümünden daha fazlasını etkileyen şiirsel ve nesir kelimenin sofistike büyüyle cezbedtiği varsayılabilir.

1891'de Gabriel aşk hikayelerinde yeni bir sayfa keşfetti . Bu kez, Napoliten bir asilzadenin karısı olan güzel, zarif bir kadın olan Kontes Maria Gravina di Ramacca sevgilisi oldu. D'Annunzio belki de ilk kez kadın kıskançlığının tüm gücünü hissetti. Maria, ünlü sevgilisini yanında tutabilmek için büyük miktarda para harcadı. Ancak dava, mahkemenin çifti zina yapmakla suçlayıp ikisini de beşer ay hapis cezasına çarptırmasıyla sonuçlandı. Ancak karar daha sonra iptal edildi ve baştan çıkarıcı, kontesin iki çocuğunu evlat edindi. Kısa süre sonra bir oğul doğdu ve kıskanç Maria, D'Annunzio'yu onu aldatmayı bırakmazsa çocuğu öldürmekle tehdit etti.

Böyle bir tehdit, aşk tırmığını hiç durdurmadı. Ve hemen ünlü aktris Eleonora Duse ile bir ilişki başlattı. Gabriel'den dört yaş büyüktü ve o zamana kadar birçok hayranıyla aşk ilişkilerinde çok fazla deneyime sahipti. Yine de D'Annunzio ile Duse, itirafına göre en şehvetli duyguları yaşadı. Bazı kesintilerle bu ilişki neredeyse dokuz yıl sürdü. Oyuncu Gabriel'den hiçbir şey talep etmedi, aksine ona para bile sağladı, bir danışman ve gerçek bir arkadaş olarak hareket ederken ona yeni eserler için ilham verdi. D'Annunzio ise , ana rollerin sevgiliye verildiği oyunlar yazdı.

1900'de Eleanor , sevgilisinin bir sonraki romanından gerçek bir şok yaşamak zorunda kaldı; bu romanda, karakteristik erotik tarzıyla birlikte tüm hayatlarını ayrıntılı olarak anlattı. D'Annunzio yaşlanan metresinden çoktan bıktığı için 1904'te ayrıldılar .

D'Annunzio'nun Don Juan listesinde sanatsal çevreden epeyce kadın olduğunu belirtmek gerekir. Eleonora Duse'ye ek olarak, farklı zamanlarda Ida Rubinstein ve Tamara de Lempika, muhteşem Sarah Bernhardt ve eşit derecede ünlü Isadora Duncan'dan ilham aldı. Ancak Duncan'a gelince, D'Annunzio'nun cazibesine direnmeyi başaran tek kadın oydu. Ve o zaman bile, kendisinin de kabul ettiği gibi: "Duse'a olan hayranlığım nedeniyle ona direndim."

D'Annunzio, sanatçılar, aktrisler ve şarkıcılarla olan ilişkilerini aşktan çok iş açısından değerlendirdi. Ebedi parasızlıktan bitkin düşen yazara sadece mali açıdan değil, aynı zamanda inandığı gibi değerli bir imaj yaratmasına da yardımcı oldular. Tarih, çok sayıda dansçının, hizmetçinin, hayranın ve sadece kolay erdemli kızların isimlerini korumadı.

Ancak D'Annunzio, aşk ilişkilerinden daha fazlasıyla ünlüydü. Neredeyse 50 yaşındayken, iradesi dışında Birinci Dünya Savaşı'na çekilen İtalyan ordusunda gönüllü olmaya karar verdi. En ünlü askeri istismarları, çift kanatlı bir asker tarafından gerçekleştirilen ilk elden yapılan hava bombardımanlarıydı. Ayrıca, bombaları değil, kendi yazdığı broşürleri dağıttığı Viyana üzerinden uçmasıyla da ünlendi. D'Annunzio tarihe geçti ve iki torpido ile donatılmış bir teknede düşman hatlarının 300 mil gerisinde bir gece baskını yaptı. Ancak en büyüğü, oldukça kötü şöhretli olmasına rağmen, ona Sırp şehri Fiume'nin soygunla ele geçirilmesiyle getirildi. O sırada yanında sahip olduklarından belki de en çirkini olan Louise Baccarat adında bir kadın belirdi. Görünüşe göre Sinyora

Bakkara, dış çekiciliğin eksikliğini başka avantajlarla telafi etti. Yazarın biyografi yazarları, onun uzun yıllar kadın güzelliğine kayıtsız kalmayan D'Annunzio'nun dikkatini nasıl çekmeyi başardığı konusunda hâlâ şaşkın. Sevgisiyle, askeri savaşlardan sonra cesur bir savaşçının ruhundaki boşluğu doldurdu ve Louise'in cephedeki arkadaşlarının D'Annunzio dediği gibi "patolojik İlham Perisi" nin yerini aldı. Daha önce de belirtildiği gibi, D'Annunzio liderliğindeki İtalyan maceracılar tarafından ele geçirilen Fiume'de Louise, kendi kendini ilan eden şehir yönetiminin genel merkezindeki First Lady gibi hissetti. Her şeye ve herkese komuta etme arzusunda o kadar yücelmişti ki, çok geçmeden şehirdeki tüm subaylar ondan nefret etmeye başladı. Hatta bazıları can sıkıcı "İlham Perisi"ni kaçırmayı, onu Dalmaçya kıyılarına yakın ıssız bir adaya götürmeyi ve sonsuza dek orada bırakmayı planladı. Gabriel'in bu planları bildiği ve onlara hiç direnmediği varsayımı var.

D'Annunzio, savaşı bir bombardıman uçağı komutanı olarak bitirdi. Savaşmaktan yorulmuştu ve özellikle aktif Louise yazarın hayatını donatmayı üstlendiğinden, kendine yeniden bakma zamanının geldiğine inanıyordu. 1921'de yerleştikleri Villa Vittoriale'de güçlü bir faaliyet geliştirdi ve kısa süre sonra hayatının tüm alanlarını tekeline aldı. Louise'in kontrol edemediği tek şey sevgilisinin erotik tutkularıydı. Ve bu yüzden, eğlendiği birçok hizmetçiye, terziye ve fahişeye gözlerini kapatmak zorunda kaldı.

Sırbistan'ın Fiume kentinde yaşanan olaylar, D'Annunzio'yu İtalya'da ulusal bir kahraman yaptı. Ve yükselen faşizme yönelen Mussolini liderliğindeki yeni İtalyan hükümeti bundan yararlanmak için acele etti. Duce, yazarla ilgilenmeye başladı. Eski cesur savaşçının erdemlerini o kadar takdir etti ki, 1924'te ona Montenevoso Prensi unvanını verdi. Ancak Mussolini daha sonra halk arasında popüler olan ulusal kahraman D'Annunzio'nun kendisiyle ciddi şekilde rekabet edebileceğini hissetti. Ayrıca Mussolini, yazarda ideolojik olarak doymuş dostluklarından ayılma belirtileri fark etti. Bu durumda D'Annunzio'nun mesafeli durması ve yarattığı imajı korkusuzca kullanması daha karlı oldu. Mussolini, görünüşe göre, eski meslektaşı Fiume'nin popüler anısına kaydedilen görüntüden kendi görüntüsünü şekillendirdi. Duce'nin balkondan yaptığı konuşmalar, D'Annunzio'nun kendisinin nasıl yaptığını taklit ederek özellikle başarılıydı. Mussolini, görünüşte ona benzemeye bile çalıştı. Ve bu, orijinalin sahneden kaldırılmasının istenmesinin bir başka nedeniydi. Bu nedenle, D'Annunzio'nun hayatı boyunca Villa Vittoriale, kişisel ihtişamının bir müzesine dönüştürüldü ve istemsiz de olsa, yorgun gezgin ve yorulmak bilmeyen bürokrasi için yine de sakin bir sığınak haline geldi.

Ve böylece yetkililer, İtalyan faşizminin şarkıcısını villasında tamamen asil ama haklarından mahrum bırakılmış bir mahkum olarak tuttular. Devlet, evin ve parkın bakımını, hayranlarından ve hane halkından oluşan personelin maaşını üstlendi. Villa sahibi evden fazla uzağa gidemesin diye araca mütevazı bir benzin oranı belirlendi. Elbette sürücü komploya karıştı. Louise Baccarat'ın, istemsiz bir mahkum üzerinde bir gardiyan kadar bir sevgili rolünü oynadığı bir versiyon bile var.

D'Annunzio'nun hayatının son yıllarından bahsetmişken, ona onlarca yıl sadık kalan kadından da bahsetmek gerekiyor. Savaş öncesi zamanlardan beri yazarın hizmetçisi olarak hizmet veren, daha çok Alice olarak bilinen Emilia Mazuail adında birinden bahsediyoruz. 1950'de yazarın biyografisi yazarlarına görevlerinin neler olduğunu anlattı. Alice'in, Louise Baccara'ya erkek başarısızlığı fikriyle sürekli ilham verirken, hayatının son günlerine kadar onu kurtarmadığı D'Annunzio ile sevişmek zorunda kaldığı açıktır. Ayrıca , sahibinin önerisi üzerine erotik bir üçlü veya dörtlüye katılan tüm konuklara hizmet etmesi gerekiyordu . Alice ise âşkın isimleriyle bile ilgilenmediği taze köylü kızlarını villaya getirir .

Kadınlar gelip gitti ama Emilia Mazuayle kaldı çünkü bağlılığı ve sadakati sayesinde sevgi dolu yazardan bıkamadı. Ayrıca D'Annunzio'nun 1 Mart 1938'de beyin kanamasından kaynaklanan ölümünde de oradaydı . 75. doğum gününden önce sadece on bir gün yaşamadı .

İlginç bir şekilde, D'Annunzio'nun son yıllarındaki takıntısı , ölümü yaşamı boyunca yaptığı birçok kahramanlık kadar unutulmaz bir olay olacak şekilde ölmekti . Ya vücudunun gülle olarak kullanılmasında ısrar etti ya da cesedin bir asit tankına daldırılarak öldürülmesini talep etti . Gabriel D'Annunzio'nun sıradan ölümünden fazlasını bilseydi , kesinlikle hayal kırıklığına uğrayacağı belli bir olasılıkla tartışılabilir .

Wells Herbert

(d. 1866 - ö. 1946)

Kişisel hayatı eserleriyle örtüşen İngiliz bilim kurgu yazarı.

Eleştirmenler ve gazeteciler genellikle İngiliz yazar HG Wells'i harika bir deneyci olarak adlandırdılar. İngiliz nesirinde yeni yönler açtı, sosyal, bilimsel ve teknik alanlarda cesur kehanetlerden çekinmedi ve hayatı boyunca insan kaderinin anlamını belirleme girişimlerinden vazgeçmedi. Ve aynı önlenemez tutkuyla , ünlü romanlarının en dinamik bölümlerinden daha az yoğun olmayan özel hayatında denedi .

Görünüşe göre Wells'in görünüşü , özellikle kadınlardan sempati tezahürleri için özel nedenler vermiyordu - ona yakışıklı denemezdi . Kısa boyluydu, tıknazdı, kolları kısıydı ve pek ifadesiz bir yüzü vardı. Ve HG Wells'in karakteri kesinlikle melek gibi değildi . Bununla birlikte, biyografi yazarlarından biri hiç iddiada bulunmadan şunları yazdı: "Bütün eksikliklerine rağmen onu sevmek imkansızdı . Olağanüstü zekiydi, olağanüstü bir mizah anlayışı vardı ve tek kelimeyle çekici olabilirdi. Bütün bunlar birçok kadın tarafından onaylanacaktı .

adıyla Bertie'nin çocukluğu bulutsuz olmaktan çok uzaktı ve Wells'in evinde aile rahatlığının ne olduğu hakkında hiçbir fikirleri yoktu . Porselen dükkanı olan babası Joseph bütün gününü kriket kulübünde geçirirdi ve annesi Sarah için Herbert, "Annenin mutfakla baş etmekte tamamen beceriksizliği onun doğuştan gelen özelliklerinden biriydi" dedi . Bertie tatlı ve itaatkar bir çocuk değildi . Günlerce yorulmadan merdivenlerden yukarı koştu , sürekli sevdiği oyuncakları ağabeylerinden almaya çalıştı ve ona ait bir şeye dokunduklarında vahşi bir kükreme yükseltti . Sarah Wells'i teselli eden tek şey Bertie'nin akademik ilerlemesiydi . Çocukken her şeyi anında kavradı, iyi çizdi ve şiirleri kolayca ezberledi. Başarıyla tamamladığı Morley Ticaret Akademisi'nde de herhangi bir sorun yaşanmadı .

Herbert, on sekiz yaşında öğretmenlik yapmaya karar verdi . Aradığını bulmuş gibi görüldüğü kırsaldaki devlet okullarından birinde stajyerlik pozisyonu almayı başardı . Öğrencileri , Herbert'in para ödülü aldığı ve Milli Eğitim Bakanlığı yetkililerinin dikkatini çektiği sınavları başarıyla geçti . Ve 1884'te Wells, Biyoloji Fakültesi'ndeki Royal College of Science'da bir ders almaya davet edildi . Burada üç yıl okudu ve ilk yılı mükemmel notlarla bitirmesine rağmen , uygulamalı derslerin başladığı sonraki iki yılda daha kötü çalışmaya başladı ve 1887'de final sınavlarında başarısız oldu ve bu da onun yolunu tıkadı. bilimsel kariyer

taşra okulunda bir süre çalıştıktan sonra Wells , şansını Londra'da denemeye karar verdi . Bir buçuk yıl işsiz kaldıktan sonra sonunda yılda 60 pound veren okulda kalıcı bir yer edindi. Bu arada, burası John Vine Milne'a aitmiş. Tüm dünya bu soyadını biraz sonra, bir zamanlar Wells'in öğrencisi

olan okul sahibinin oğlu Alain Milne ünlü Winnie the Pooh'unu yazdığında öğrendi . Wells'in öğretmenlik kariyeri iyi ilerledi ve 1890'ın başlarında sınavları geçtikten sonra , Öğretmenler Koleji'nin tam üyesi unvanını aldı ve Correspondence University College'da öğretmenlik yapmaya başladı .

Wells'in babasının baldızı Mary Teyze Londra'da yaşıyordu ve mobilyalı odalar kiraliyordu. Bertie'yi evlat edindi. Çok geçmeden, fotoğrafçı mesleğinde ustalaşmış, zarif, siyah saçlı bir güzellik olan Mary Teyze'nin kızı Isabella ile ilgilenmeye başladı. Herbert ve kuzeni sık sık birlikte vakit geçirmeye , şehirde dolaşmaya, sanat sergilerini ziyaret etmeye , karanlık verandalarda gizlice öpüşmeye başladılar. Ve nihayet sıra düğüne geldi: 31 Ekim 1891'de bölge kilisesinde evlendiler .

Ancak Wells, aile rahatlığının tadını uzun süre çıkarmadı. Daha sonra Tono-Benge romanında şöyle hissettiğini anlattı: “Aile hayatı ... bana içinde yaşadığım geniş ilgi alanlarını kesen dar, derin bir hendek gibi görünmeye başladı. Okuduğum her aşk romanı sıkıcı hayatımızın alay konusu gibi geliyordu bana; her şiir, her güzel resim, birlikte geçirdiğimiz uzun saatlerin donukluğunu ve donukluğunu ortaya koyuyor.

Wells, uzun süre sadık bir eş olarak kalmadı. Düğünden kısa bir süre sonra, aşk ilişkilerinde zaten çok deneyimli olan arkadaşıyla Isabella'yı aldatmayı başardı. Karısını hala sevdiğini kendine kanıtlamak için yapmış olmasına rağmen. Muhtemelen, herhangi bir kanıt almadı, çünkü artık ne evde ne de işte gerçek bir tatmin yoktu ve Herbert de buna daha soğuk bir tavır almaya başladı.

1892/1893 öğretim yılının başında her şey değişti. Yeni setin öğrencileriyle tanıştığı sırada, narin yüz hatları, koyu kahverengi gözleri ve sarı saçları olan zayıf bir kızı hemen fark etti. Adı Amy Katherine Robins'di. Ancak daha sonra Wells, ona hayatının geri kalanında taşıdığı bir isim olan Jane demeye başladı .

"Hayal gücümü kamçıladi..." diye anımsıyordu, "ve onunla fikirler ve umutlar hakkında daha önce hiç olmadığı kadar özgürce konuşabiliyordum. Öğrencilik yıllarımdan beri içimde biriktirmeyi başardığım her şeyi çıkış yolu bulamadan şimdi dile getiriyordum. Arkadaştık ve kusursuz bir samimiyetsizlikle birbirimizi asla daha ileri gidemeyeceğimize inandırmıştık. Ve daha da ileri gittik."

İronik bir şekilde, Welles bir kadın olarak ondan etkilenmemişti. Onun tarafından - hem o zaman hem de daha sonra - sadece "Dresden porseleninden güzel bir heykelcik" olarak görüldü. Isabella hala onun için tek ve arzulanan kadındı. Ancak Jane'i benzer düşünen biri, bir arkadaş, bir asistan olarak görüyordu ve giderek daha sık bir kadında onun için en önemli şeyin bu olduğu sonucuna vardı. Tüm hikaye, Bayan Robins ve kocası arasındaki karşılıklı sevginin ne kadar büyük olduğunu fark eden Isabella'nın Herbert'e açıkça dağılmanın daha iyi olduğunu söylemesiyle sona erdi.

Boşanmaları Ocak 1894'te resmîyet kazandı.

Eski eşler arasındaki yazışmalar hiç durmadı. Wells, Isabella'ya iyi bir nafaka ödedi ve tüm çabalarında onu destekledi. Ve çok vardı. İlk başta kendini bir iş kadını olarak hayal ederek bir kümes hayvanı çiftliği kurdu ama neredeyse gelir getirmede. Sonra bir çamaşırhane almaya karar verdi (Wells bunun için bin pound verdi) ve ömrünün sonunda kendi evini inşa etmeye karar verdi. Ancak Isabella'nın çamaşırhane sahibi olması, iyi tolere edemediği bir apandisit ameliyatı ile engellendi ve ani bir ölüm, evin inşasına engel oldu. Eylül 1931'de şeker hastası olan Isabella aniden komaya girdi ve bir gün sonra bilinci yerine gelmeden öldü.

Ama Wells ve Jane arasındaki ilişkiye geri dönelim. 27 Ekim 1895'te evlendiler. Peki Herbert ikinci karısını gerçekten seviyor muydu? Aksine, onu takdir etti. İçsel zekası için, onun eksikliklerine göz yummasına izin veren inanılmaz inceliği için, nihayet, Wells'e inanmanın kolay olmadığı bir zamanda gelen yeteneğine olan inancı için, meşgul olduğu yol için. hasta, huzursuz, mutsuz. Ayrıca Jane mükemmel bir ev hanımıydı. Jane , sabahtan akşama kadar kocasının sekreterlik görevlerini yerine getirmek , onun el yazmalarını inanılmaz bir hızla yeniden basmak, onun için gerekli kitapları incelemek ve onlardan alıntılar yapmakla meşgul olmasının yanı sıra, bahçeyle de ilgileniyordu. kimseye güvenmedi

Wells, sağlığının kötü olmasına rağmen (gençliğinden akciğer tüberkülozu geçirdi), Jane ile evlendikten sonra , çalışma kapasitesinin gerçek mucizelerini gösterdi. Ortalama olarak, her altı ayda bir kitap ve üç düzine öykü ve makale yayınladı. 1896'dan 1901'e Moreau'nun Adası, Çarkıfelek, Görünmez Adam, Dünyalar Savaşı , Uyuyan Uyandığında, Aşk ve Bay Lushem ve Aydaki İlk İnsanlar romanları çıktı. The Time Machine'den The First Men on the Moon'a sadece altı yıl geçti, ancak bu süre Wells'in büyük bir bilim kurgu yazarı olarak ün kazanması için yeterliydi .

Böylece Jane'in sabrı ve sağduyusu sayesinde Wells ailesinde düzen, barış ve karşılıklı uyum hüküm sürdü . Evliliklerinin en başından beri Herbert'in zinaya eğilimli olduğunu biliyordu , ancak geleceği ve çocuklarının iyiliği için kocasının hobilerini fark etmemeyi tercih etti . 1901'de çiftin George Philip adında bir oğlu ve iki yıl sonra Frank Richard adında ikinci bir oğlu oldu.

Frank'ten sonra Jane'in artık çocuğu olamazdı. Wells'in her zaman için uğraştığı değişim sevgisi artık tamamen tezahür etmişti . Bir kadın olarak Jane artık onunla ilgilenmiyordu. Hem maddi hem de manevi refah sağlandı, bu da duyguların unsurlarına tamamen teslim olmanın mümkün olduğu anlamına geliyor . Ve aile Londra'dan biraz uzakta yaşıyor olsa da, bu durum Wells'in sürekli şehre gitmesini ve zamanını özgürce yönetmesini engellemedi . Üstelik karısı ona tam bir cinsel özgürlük verdi . Jane'in kocasına delicesine bağlı olduğu ve onu sevdiği düşünülürse , gerçek elbette şaşırtıcı . Ama belki de, evlilik ilişkilerini hayatının sonuna kadar sürdürmesine izin veren tam da böyle bir

hoşgörüydü .

özgürlüğüne sahip olan Wells , çeşitli aşk maceraları için tutku ve özlemin gücünü tam olarak gösterdi . Hayatında birbirinin yerini alan çeşitli kadınlar görünmeye başladı . Önce Londra'nın ucuz meyhaneleri ve aşkların vazgeçilmez konfor odası Soho semtinin hayatını çok iyi bilen genç yazar Violet Hunt ile bir ilişki başlattı . Doğru, bu ilişki uzun sürmedi . Violet , Wells'in bir arkadaşı olan Ford Medox'un sahibi olduğu English Review dergisinde çalışmaya başladı . Ford , Violet'in yalnızca edebi yeteneklerini değil, aynı zamanda kadınsı çekiciliğini de takdir etti . Onu dergisi için bir eleştirmen ve aynı zamanda metresi yaptı.

Doğru, Wells çok geçmeden kendini teselli etti. Violet'in yerini eşinin okul arkadaşı Dorothy Richardson aldı. Jane ile bir şeylerin yolunda gitmediğini hissederek , en samimi niyetlerle arkadaşına aile ilişkilerini güçlendirmede yardım etmeye karar verdi. ben .. . Wells'in tutkusunun saldırısına karşı koyamadı.

Dorothy daha sonra The Left Hand of Sunrise adlı romanlarından birinde bu bağlantıdan bahsetti. Kitabı okuduktan sonra Wells, sevgilisini nasıl hayal kırıklığına uğrattığını büyük bir şaşkınlıkla öğrendi. Dorothy'nin derin manevi yakınlık, entelektüel iletişim hayal ettiği ortaya çıktı, Herbert ise sadece güzel bir sarışındaki duygusallığıyla ilgileniyordu, başka bir şeyle ilgilenmiyordu. Ancak, Dorothy'nin itiraflarında bazı gerçekler vardı. Gelecekte Wells, ona sürekli kendini hatırlattığı sürece onu hatırladı. Gerçek şu ki, Dorothy Richardson bir yazar olarak başarılı olamadı ve hayatının çoğunu Wells'in provalarını okuması için ona ödediği parayla yaşadı.

Yıllar geçtikçe Wells'in aşık olduğu kadınların sayısı arttı ve yazar yavaş yavaş Londralı bir Don Juan olarak ün kazanmaya başladı. Oldukça çirkin görünüme rağmen, kadınlar onun zihni, çekiciliği, mizah anlayışı, aşk enerjisi ve son olarak yazarın dünya çapındaki ünü tarafından fethedildi. Doğal olarak, bu kadar geniş bir popülariteye sahip olan Wells, hiçbir zaman hayran sıkıntısı yaşamadı. Yeteneğinin genç hayranları arasında en hevesli olanlardan biri, Wells'e "öğretmen" den başka bir şey demeyen Amber Reeves adlı genç bir bayandı. Wells'in bir erkek ve bir kadın arasındaki ilişki hakkındaki tuhaf görüşlerinden çok etkilenmişti, ama özellikle grup evliliğinin izin verilebilirliği hakkında defalarca ifade ettiği fikirle ilgileniyordu.

Bir keresinde bir yürüyüş sırasında Amber, Wells'e aşık olduğunu itiraf etti. Ve seçtiği mutlu kişinin kim olduğunu sorduğunda , ateşli kız tam bir zevkle kendini onun boynuna attı. Böylece sevgili oldular.

Amber'in bağlılığı o kadar büyüktü ki , Wells metresinden çoktan ayrılmış olan yaşlılığında bile ondan her zaman şaşmaz bir zevkle söz ederdi. Grup evliliği fikrine olan hayranlığında kadın hilesi

yoktu ve Wells, ilişkilerinin en başında bir tutkuyla ondan onunla evlenmesini istediğinde, o kararlılıkla reddetti. Noble Amber , Wells'i özverili bir şekilde seviyordu ama Jane ona zarar vermek istemiyordu .

Ancak Jane her şeyi biliyordu. Ve her zaman olduğu gibi, Amber'ı sadece bir aile dostu olarak görmeyi tercih ederek katlandı . Bu 1908 yılı boyunca devam etti. Ama sonra olaylar Jane için beklenmedik bir hal aldı . Nisan 1909'da Amber'in hamile olduğu ortaya çıktı ve Wells onunla İngiltere'den ayrılmaya karar verdi . Aşıklar Fransa'ya gittiler , orada bir ev kiraladılar ve ardından aileden kopmak kaçınılmaz görünüyordu. Welles , Spand House'daki evini bile satmaya karar verdi ve acilen Jane ve çocuklar için Londra'da bir ev satın aldı . Ancak çok geçmeden yazar büyük bir aptallık yaptığını anladı - Jane'den ayrılamadı.

Amber neredeyse çıkmazı kendisi çözdü. Wells'le birlikte yaşarken, nasıl olduğunu bilmediği ve bunu öğrenmek için özel bir arzusu olmadığı için evi tek başına idare etmek zorunda kaldı . Jane tarafından şımartılan Wells, sürekli olarak kendisine daha fazla özen ve dikkat talep etti. Ve güzel bir gün Amber dedi ki : gerekirse ayrılacaklar . Dahası, Wells ile olan ilişkisini ve hamileliğini bilmesine rağmen , yine de Amber'a elini ve kalbini teklif eden genç bir avukat Blanco White ona birkaç yıldır aşıktı .

Wells karısına döndü ve karısı onu tekrar kabul etti. Bu arada, Jane asla kocasını bu tür hikayeler için bir sözle suçlamadı: uzun zamandır ilişkilerinin hiçbir şeyin yok edemeyeceği kadar manevi yakınlık üzerine inşa edildiğine karar vermişti ve diğer kadınlarla sık sık yaptığı hobileri bir tür salgın olarak görüyordu. kronik hastalık . Yani bu sefer öyleydi. Wells ise karısına (bu arada, buna içtenlikle inandı !), Evi satmaya başladığını ve kendi iyiliği için Londra'ya taşınmaya başladığını açıkladı : derler ki, müziği seviyor ve yapabilecek oradaki konserlere gitmek için

Ancak Amber ile olan ilişkisi burada bitmedi . Annesi kızına maddi destek vermeyi reddettiği için, Wells yeni evlilerle kendisi ilgilenmek zorunda kaldı . Onlar için bir ev kiraladı , onları ziyaret etmeye başladı ... ve onunla Amber arasında yeniden tutku alevlendi. Sonunda, cesaretini toplayan Blanco White, Wells'in yakınlarda görünmesini yasakladı ve Amber bu sefer onu her konuda destekledi. Ancak yazar, Anna-Jane adını verdiği Wells'ten bir kızı doğurduktan sonra bile, onlarla birkaç kez meydan okurcasına parkta yürüdü ve tanıdıklarını şok etti. Yine de pratikte "grup evliliği" romanlardakinden biraz farklı görünüyordu. Ve Wells'in kendisi de, bazen kendisine öyle görünmek istediği geleneklere karşı pek de kahramanca bir savaşçı değildi. Amber'den ayrıldı ve birkaç yıl onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Duygular tamamen kaybolduğunda çoktan tanıştılar.

Wells'in her zaman yazmaya eğilimli kadınlara taraf olduğu belirtilmelidir. Kasım 1910'da, başarılı bir Alman yazar olan Kontes Elisabeth (Bettina) von Arnim, bir sonraki edebi tutkusu oldu.

Dengeli bir mizacı, cıvıl cıvıl bir sesi ve sevecen tavırları olan, zayıf, güzel yapılı bir kadındı. O kadar tatlıydı ki, Jane bir keresinde şöyle demişti: "Ağzında Almanca bile hoş görünüyor."

Peki, Wells onun cazibesine nasıl kapılmazdı! Ek olarak, zamanla bir tür şaşırtıcı refleks geliştirdi: elbette, hayat yolunda tanışan güzel bir kadının karşılıklılığını arayın. Doğru, Elizabeth, son derece genç görünmesine rağmen, onun yaşındaydı ve erkeklerle ilişkilerde büyük bir deneyime sahipti. Bu nedenle Wells'e acı çektmek, kıskandırmak başta onun için zor olmadı. Elizabeth, ancak beklenmedik bir şekilde İsviçre malikanesine vardıldıktan sonra yumuşadı.

Bu bağlantı 1911, 1912 boyunca ve 1913'ün başına kadar devam etti. Ancak buna Wells'in diğer hobilerinin aksine "roman" demek çok sorunlu. Aslında onun duyguları etkilenmeden kaldı, bu arada onunki de. Elizabeth, Wells ile tanıştığında zaten duldu ve kendisini bağımsız bir kadın olarak görüyordu. Kocasını için uygun olmadığına inandığı için Herbert'i Jane'den almaya niyetli değildi. Wells'in talepkar, kaprisli ve aşık olduğunu düşünüyordu. Evet ve bir sevgili, ona göre ideal olmaktan uzaktı : karısına her gün mektuplar yazdı , yanıt aldığıında içtenlikle sevindi. Ayrıca Elizabeth , kendisine gösterilen tüm ilgi belirtilerine rağmen, her şeyden önce her zaman işi olacağını anladı. Ama o tamamen farklı bir şey istiyordu: "Ben de sevilme ya da anlaşılma istiyorum - ki bu aynı şey ."

Elizabeth Wells'le iki yıl uğraştıktan sonra ona olduğu kadar diğer metreslere de soğuk geldi. Dava , bir gün eşyalarını toplaması ve kısa bir açıklamadan sonra eve dönmesiyle sona erdi . Ne aşktan ne de tutkudan eser kalmamıştı .

Ünlü İngiliz filozof Bertrand Russell'ın kardeşi Earl John Russell ile evlenen Elizabeth ile Wells , 1927'de bir ev inşa ettikleri Fransa'da tanıştı . Kontes Russell ve ailesinin yan evde yaşadığı ortaya çıktı . Ara sıra birbirlerini görüyorlar ve edebi ve politik konularda büyük sohbetler yapıyorlardı. Bu arada, o zaman Wells , Elizabeth'e , adını artık hatırlamadığı yeteneğinin hayranlarıyla onu aldattığını itiraf etti .

Ve saklayacak hiçbir şey yoktu . Herkes uzun zamandır her şeyi biliyordu ve en kötüsü, Wells'e hayran olmadılar ve ona kızmadılar, sadece ona acıdılar. Onunla ilgili olarak "kadınlara takıntılı" ifadesi kulağa hiçbir şekilde abartı gelmiyordu. Zaten eksantrikliğin başka bir tezahüründen daha fazlasıydı. Soğukkanlı İngilizler, bildiğiniz gibi , eksantrikliğe yabancı değiller . Ancak Wells'in tutkularına tam olarak alışamadılar . _

süredir hiçbir şeye şaşırmayan Jane de ona acıyordu . Kocasının zayıflıklarını biliyordu ama bir şey daha biliyordu: Hiçbir koşulda onu terk etmeyecekti . Jane, Wells'in birlikte yaşayabileceği tek kadındı . Amber ile olan hikaye tesadüfi bir çöküştü. Ondan sonra hiç yerleşme de karısından ayrılmayı aklından bile geçiremezdi . Zaten Eylül 1913'ün sonunda, hayatına başka bir harika kadın

girdi - Rebecca West.

Bir gün Wells , haftalık Free Woman dergisinde The Marriage adlı romanının yıkıcı bir eleştirisini okudu ve adetin aksine hiç gücenmedi . İnceleme , "Rebecca West" takma adıyla imzalandı . Yazar, bu ad altındaki makalelere birden çok kez rastladı ve keskinlikleri ve cesur düşüncelerinden dolayı onları gerçekten beğendi . Artık Rebecca West onu eleştirisinin nesnesi olarak seçtiğine göre , tanışmak için bir neden vardı . Wells ona akşam yemeği için yazılı bir davet gönderdi . Belirlenen gün ve saatte Rebecca geldi ve hem Herbert hem de Jane'i hemen büyüledi .

Rebecca'nın gerçek adı West Cecily Fairfield'di. Henüz yirmi yaşındaydı. Güzel, zeki, neşeli, esprili, yaşının ötesinde iyi okumuş ve mükemmel bir hafızası vardı. Cecily oyuncu olmak istedi, bir süre başarısız bir şekilde Londra'daki bir tiyatrodaki iş bulmaya çalıştı ama sonunda farklı bir yol seçmeye karar verdi . Makaleyi , hemen yayınlandığı Free Woman dergisine gönderdi . Kısa süre sonra Rebecca bir gazeteci, daha sonra bir yazar ve oldukça ünlü oldu.

Wells için hayatındaki en ciddi ilişkilerden biri haline geldi . Rebecca'nın kendisi için de önemliydi . Akranlarını hor görüyordu ve ünlü bir yazar olacağına kesin olarak ikna olduğundan, HG Wells'ten daha küçük ölçekli biriyle bir bağlantı hayal bile edemiyordu. Ancak bu, ona karşı bağımsızlığını sürdürmesini engellemedi .

Doğru, Wells'in bazı karakter özellikleri, daha yakından tanıdığına , ona tamamen zeki görünmüyordu . Zaten yaşlılıkta olan Rebecca, kendisini bir kez daha önemli bir halk figürü olarak hissederek, ne kadar komik bir özgüvenle dolu olduğunu anlattı. Lenin'le görüşükten sonra , Wells'in önemle şişkin bir şekilde ortalıkta dolaştığını ve bir sonraki Amerika gezisinde , seyircinin önüne her çıktığında tüm seyircinin nasıl uyum içinde ayağa kalktığını görünce , tek kelimeyle dayanılmaz hale geldiğini hatırladı. Sıra komik olaylara geldi . Bir keresinde, Cebelitarık'tayken ve Herbert çok soğuk algınlığı geçirdiğinde, hancıdan (yerel doktor izinliydi) derhal Cebelitarık'ta bulunan İngiliz filosofunun komutanıyla temasa geçmesini ve ona şunları söylemesini istedi : “Welles hasta. Hemen bir doktor gönderin .” Ona göre Rebecca, o zaman neredeyse utançtan yanıyordu.

Ama her şeye rağmen, Herbert'i tutkuyla sevdi , ancak birçok kez onu terk etme arzusu duydu . Bunun için pek çok sebep vardı. Rebecca çok sık aşağılanmış hissetti, çünkü Wells asla sosyete yanında olmadı , onu tiyatroya götürmedi , taşra sinemalarını ziyaret etmeyi tercih etti . Ancak ilişkileri kimsenin sırrı değildi! Ve kendi edebi itibarı arttıkça, Wells'in metresi olarak rolü daha belirsiz hale geldi .

Bu aşk on yıl sürdü . Oğulları Anthony'nin 1914'te doğmasına rağmen, daha fazlası için yeterli olmadılar . Wells için Rebecca'dan ayrılmak gerçek bir zihinsel travmaydı. Postscript to an

Autobiography'de şöyle yazdı: " Onun gibi bir kadınla hiç tanışmadım ve onun gibi bir şeyin bir daha dünyada görüneceğinden emin değilim ."

Wells , tüm kadınlarından bu kadar sevgi ve şefkatle bahsetmedi . 1923'te yakınlaştığı Odette Köhn'e bambaşka bir karakterizasyon verdi. Daha sonra Wells, onu hatırlayarak o kadar uzun ve renkli bir küfür listesi oluşturur ki , muhtemelen birkaç iğrenç kadına yetecek kadar uzun ve renkli bir küfür listesi oluşturur . Bu listedeki "bebek" en zararsız tanımıdır. Hatta Odette'i Dolores'ten Konuşma romanının kahramanının prototipi yaptı ve ona olası tüm kadın ahlaksızlıklarının bir tür düzenlemesi olarak gösterdi , en ayrıntılı şekilde çalıştı.

, İstanbul'daki Hollanda Elçiliği tercümanının kızıydı . Hollanda'da bir Yunan yatılı okulundan mezun olduktan sonra çok hızlı bir şekilde ve sadece kurşun kalemle yazdığı romanlar yazmaya başladı çünkü açıkladığı gibi kalem düşüncelerine ayak uydurmuyordu. Sonra dine kapılan Odette , manastıra rahip olarak girdi . Ancak manastır yeminlerinden biri, yani cinsel zevklerden vazgeçmek ona uymadığı için manastırdan ayrıldı ve özgür aşk vaizi oldu . Genç yazar, Wells'i ruhani akıl hocası olarak gördü ve hatta laik geleneklerin üzerinde duran olağanüstü bir kadından bahseden Modern Kadın adlı romanını ona adadı . Wells'ten bunun hakkında bir inceleme yapması istendi ve incelemesinde yazarın son derece eğlenceli bir yaratık olduğunu belirtti .

Bu incelemenin hemen ardından yazar , Odette'den onu " hayatının kahramanı" olarak adlandırdığı coşkulu bir mektup aldı. Onunla bir yazışma başlatmasaydı Wells , Wells olmazdı . Bu , Ağustos 1924'te Rebecca'dan nihayet ayrıldığında Cenevre'ye gittiğinde, Odette'in hemen ona gitmesine yol açtı. Ucuz bir otelde buluştular . Wells'in daha sonra hatırladığı gibi, yalnızca bir zayıf gece lambasının yandığı yasemin kokulu odaya girdiğinde, şeffaf bir sabahlık giymiş minyatür bir kadın ona doğru koştu ve onu kucaklayıp öperek sonsuz aşka yemin etmeye başladı . Peki, büyük hanımefendi buraya nasıl karşı koyabilir! Üstelik bu sevgili ondan yirmi yaş küçüktü: Odette otuz altı, Wells ise elli yedi yaşındaydı.

Odette , ilişkilerinin başlangıcında kendini sevecen, ekonomik bir hostes olarak gösterdi ve en önemlisi, işine saygı ve anlayışla davrandı. Ve Wells (onuncu kez!) sonunda daha sıcak iklimlerde sakin bir sığınak bulduğuna karar verdi . Sevenler kendi evlerinin yapılmasını beklerken Fransa'da bir villa kiraladılar . Odette , Wells'in İngiliz yaşamına karışmadı , ona Londra'ya veya Paris'e kadar eşlik etmeye hevesli değildi , karısını kıskanmıyordu. Hatta Jane'e ne kadar harika bir insanla bağlantı kurduğunu ve onunla nasıl ilgileneceğini açıklayan mektuplar yazdı .

Tabii ki, Odette'e gerçek bir melek demek zordu: Hizmetçileri önemsiz dırdırlarla taciz etti, sebepsiz yere Wells'le konuşmayı reddetti ve yakınlarda yaşayan villanın sahibiyle o kadar çok tartıştı ki , sadece taşınacakları günün hayalini kurdular. Ancak Wells , metresinin tüm bu maskaralıklarına

alışılmadık bir soğukkanlılıkla davrandı, çünkü kendisinin tutkulu bir aşkın nesnesi olduğuna inanıyordu . Nihayet 1927'de yaptırdığı evin şöminesinin üzerine "Bu ev iki aşık tarafından yapılmıştır " yazıtının asılmasına bile karar verildi .

Aşıklar , evlerine tam olarak "küçük tanrı" olarak tercüme edilmeyen Lou Pida adını verdiler - Odette, Wells'i böyle çağırdı . Doğru, böyle bir takma ad onun için kolay olmadı. Başkasının villasının metresini zehirleme fırsatının ortadan kalktığı andan itibaren Odette, skandallar açısından ateşli mizacını Wells'e aktardı . Zihni canlıydı, hızlıydı, histeriye düşme yeteneği , "küçük tanrıyı" çok aştı . Ve Wells, Odette ile hayatın tatlı olmayacağını hemen anladı . Özellikle onu sürekli kızdıran yabancıların önünde kancayı takmayı severdi . Oldukça sık ve birçok kişinin önünde skandal çıkardılar .

bir üzücü durum olmasa bu ilişkinin ne kadar süreceği bilinmiyor - İngiltere'den Jane'in ölümcül bir şekilde hasta olduğu haberi geldi ve aceleyle işini bitiren Wells hemen eve gitti . Orada, şok içindeki yazar Jane'e ilerlemiş, ameliyat edilemeyen mide kanseri teşhisi konduğunu öğrendi . Jane'in ondan daha uzun yaşayacağından her zaman emin olmuştu ve şimdi hızlı bir sonun kaçınılmazlığını gördüğüne göre , kederi sınır tanımıyordu. Karısının önünde bir suçluluk duygusuyla eziyet çeken Wells, onun ölüm karşısında değişmeyen cesaretine ve dayanıklılığına hayran olmaktan asla vazgeçmedi .

Jane 6 Ekim 1927'de öldü. Büyük bir insan kalabalığıyla birlikte St. Paul Katedrali'ne gömüldü - bu harika kadın birçok kişi tarafından sevilirdi . Wells, katedralin rektöründen anma vaazlarından örnekler aldı ve bunlardan birini baştan sona kopyaladı . Şu sözcükleri içeriyordu : " Hayatı boyunca bir yıldız gibiydi ve şimdi ateş ateşe, ışıktan ışığa dönüşüyor ."

Yine de Jane'in ölümünün yarattığı şok , Wells'in 1932'ye kadar birlikte kaldığı Odette'e dönmesini engellemedi. Bu sırada Herbert ona güçlkle dayanabildi ve ondan ayrılmaya karar verdi . Bir skandalla ayrıldılar . Odette mektuplarını satmakla tehdit etti ve Wells onları ondan satın almak zorunda kaldı. Lou Pida'yı seviyordu ve onu elinde tutmak istiyordu ama bu fikrinden de vazgeçmesi gerekiyordu . Eski sevgilisinin onu mahkemelerde sürükleyip çamur atacağını anladı.

Yine de hayat sonunda yazara başka bir aşk verdi. Son sevgilisi, herkesin Mura dediği Maria Ignatievna Zakrevskaya idi. Zakrevskaya (o sırada Kontes Benckendorff) Wells'i 1914'ten beri tanıyordu , ancak 1920'de Rusya'da kaldığı süre boyunca onunla yakınlaştı . Tüm bu yıllar boyunca, Barones Budberg olan Mura, Maxim Gorky'nin sekreteri ve nikahsız eşi olarak yaşadı . Napoli yakınlarında, Sorrento'da. Ancak yazarın Sovyetler Birliği'ne son gidişinden sonra yalnız kaldı ve 1929'da Wells ile tanıştığı Berlin'e taşındı . O zamandan beri ayrılmadılar. 1933'e kadar Wells, Odette'den tamamen koptuğunda ilişkilerini sakladılar ama sonra açık bir şekilde yaşadılar ve Wells

tek bir şeyin hayalini kurdu - Mura'nın onunla evleneceğini. Ona birçok kez teklif etti ama o her zaman reddetti. Birkaç kez ondan ayrılmaya çalıştı - ama hiçbir şey olmadı : Moura, aynı sakinlikle , hem evlilik teklifini hem de aralarındaki her şeyin bittiğine dair açıklamalarını sağır kulaklarla aktardı . Ancak bir kez arkadaşlarını bir düğün yemeğine davet etti , ancak onlara hemen tüm bunların bir aldatmaca olduğunu duyurdu . Wells bundan sonra arkadaşlarına " Evliyim ama karım benimle evlenmek istemiyor " diye şikayet etti.

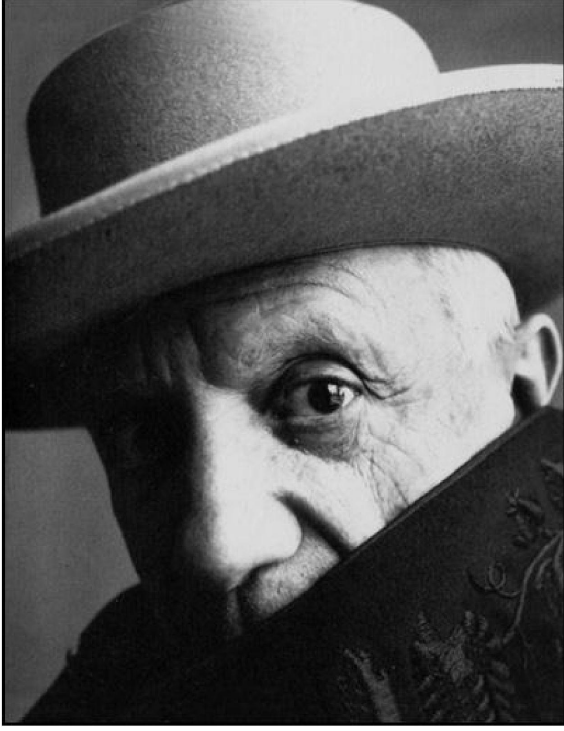
hayatının geri kalanında Herbert'in yanında kaldı . 1944'te doktorlar karaciğer sirozu olduğunu keşfettiler. Yazar, yaşam doktoru Lord Horder tarafından tedavi edildi . Bir keresinde yatak odasından aşağı inerken ailesine hastanın mahkum edildiğini , büyük olasılıkla birkaç ay yaşaması gerektiğini söyledi . Moura , Wells'e bu kadar korkunç bir teşhisten bahsetmemeye karar verdi, ancak oğlu George, bunun babasına saygısızlık olduğunu söyleyerek öfkeleni : her şeyi bilmesi gerekiyor. Ve kendisi doktorların kararından bahsetti . Ancak Wells , Jane'in gösterdiği cesareti göstermedi , ıstıraba düştü. Moura , onu neredeyse hiç tanımasa da , artık tüm boş zamanını onunla geçiriyordu .

HG Wells, 13 Ağustos 1946'da, sekseninci doğum gününe bir aydan biraz daha az bir süre kala öldü. Hayatı hem yaratıcılıkta hem de aşkta uzun ve verimli oldu.

R.8. Aşka gelince, Wells'in kendisi onu özetlemeye çalıştı . 1933'te, daha sonra " Otobiyografi Deneyimi" olarak adlandırılan otobiyografik bir kitap üzerinde ciddi bir şekilde çalışmaya başladı . Hikayesini 1900'de bitirdi ve okuyuculara hakkında yazmak istediğim birçok insanın hala hayatta olduğunu açıkladı . Ve o zamanlar hala onlar hakkında yazdığından kimse şüphelenmedi! Yine de herkes hakkında değil, ama çoğunlukla kadınlar hakkında .

Wells in Love adlı kitabının 1984'te ortaya çıkışı mutlak bir sansasyondur. Hatta hiç kimse oğlu George Wells'in belirli bir "Otobiyografiye Son Yazı" tuttuğunu bilmiyordu. Yazar, içinde bahsedilen kadınların sonuncusu öldüğünde onu yayınlamayı vasiyet etti . Bu "son bahsedilen ", önde gelen İngiliz yazar ve sosyal aktivist Rebecca West'ti. "Leydi Rebecca" doksan yaşında öldü (bir kadının şövalye unvanına karşılık gelen "leydi" unvanı verildi), sevgilisinden otuz yedi yıl geride kaldı. Ve tüm bu süre boyunca kitap , yine de onu sansasyonel kılan kanatlarda bekledi.

Doğru, duyumun çok göreceli olduğu ortaya çıktı . Wells'in halkla ilişkiler yapmayı mümkün görmediği kadınların neredeyse tamamı bu konuda farklı görüşteydi ve bu tür önlemler alınarak yayınlanan kitapta aslında tek bir yeni isim bile yoktu.

(d. 1881 - ö. 1975)

Fransız ressam, doğuştan İspanyol. Hayatı hem yaratıcılıkta hem de aşkta uzun ve verimliydi.

Pablo Picasso'nun hayatı ve eseri üzerine çalışan araştırmacılar, sanatçı hakkında o kadar çok çelişkili tanıklık bıraktılar ki, bazen tamamen farklı kişiliklerle karşı karşıyayız gibi görünüyor. Bazıları için garip, ürkütücü bir canavardı; diğerleri için, neredeyse ilahi bir bilgelikle donatılmış bir kahin. Bir yandan, sürekli aşk ilişkilerine ihtiyaç duyan, zenginlik ve şöhrete doymuş bir dahi sunulur; Öte yandan, sadeliği ve hatta alçakgönüllülüğü sempati uyandırmaktan başka bir şey yapamayan bir adam.

Bu paradoksların kökenleri, diğer şeylerin yanı sıra, Pablo Picasso'nun İspanyol kökeninde yatmaktadır. Eski zamanlardan beri, İspanyollar hem yüce aşk tutkuları hem de öngörülemez davranışlarıyla tanınırlar. Ve Picasso yarım yüzyıldan fazla bir süre sürgünde yaşamasına rağmen, derinlerde her zaman bu ulusun patlayıcı, genellikle şiddetli mizacına sahip gerçek bir İspanyol olarak kaldı. Hem yaratıcılıkta hem de aşkta tamamen kendini gösterir.

Genç Pablo'nun yetenekleri çok erken ortaya çıktı. Annesi Maria Picasso Lopez, oğlunun çıkardığı ilk sesin bir kalem için bir kelime gibi olduğunu söylemekten hoşlanırdı. Pablo, kağıt üzerine daireler, spiraller çizerek saatler geçirdi, pencereden güvercinleri izlemeyi severdi ve daha sonra hayatı

boyunca boyadı. Yerel sanat müzesinde çalışan amatör sanatçı babası Jose Ruiz Blasco da oğlunun yeteneklerinin gelişmesine katkıda bulundu. Pablo'ya bir güvercin çizme görevi verdiğinde ve bu işi ne kadar zekice yaptığını gören don Jose, bir duygu patlaması içinde oğluna şövaletini, boyalarını ve fırçalarını verdi ve Pablo'nun yeteneğinin babasıninkini aştığını ilan etti.

Kısa süre sonra Pablo çizimde o kadar başarılı oldu ki akrabalarının ona saygı duymasını sağladı. Evet ve genç sanatçı görünüşte değişti: kısa kesilmiş zifiri saçlar, yuvarlak oval bir yüz, düzenli yüz hatları, sıkıca devrilmiş kısa bir figürle oldukça birleştirildi. Pablo'nun kara gözleri ve delici bakışları özellikle çarpıcıydı. Yaşamları boyunca, sanatçıyla tanışan herkeste hayranlık ve şaşkınlık uyandırdılar. Görünüşe göre bu gözler nesnelere nüfuz etme ve özlerini ortaya çıkarma yeteneğine sahipti ve içlerindeki öfke veya ironi kıvılcımları muhatabı tam anlamıyla yakabilirdi. Tek kelimeyle, Picasso birden fazla görkemiyle kadınların kalbini fethetti.

1895'in sonunda aile, 14 yaşındaki Pablo'nun güzel sanatlar okuluna girdiği Barselona'ya taşındı ve gencin bariz yetenekli olması nedeniyle hemen son sınıfa kabul edildi. Ve iki yıl sonra, Barselona'da Picasso'nun resimlerinden oluşan bir sergi düzenlendi (İspanyol geleneğine göre Pablo, annesinin soyadını aldı).

1897 yazında aile tatillerini memleketleri Malaga'da geçirmeye karar verdi. Akrabalar, genç Picasso için ciddi bir toplantı düzenledi. Biraz sonra Pablo ile genç yeğeni Carmen Blasco arasındaki ilişkinin nasıl geliştiğini ilgiyle izlediler. Herkese aşık olduğu görülüyordu, hatta çoğu kişi bu aşkın Picasso'nun memleketinde kalmasına neden olacağını umuyordu. Doruk, Pablo'nun kıza güzel bir buket çiçek sunmasıyla geldi, ancak canlı değil, ancak bir tef üzerine boyanmıştı. Ancak akrabaları hayal kırıklığı bekliyordu - Picasso, Carmen'e asla evlenme teklif etmedi. Ve gerçekten de ailesiyle birlikte Endülüs'te geçirdiği son yazdı.

Pablo, San Fernando Kraliyet Akademisi'nden parlak bir şekilde mezun olarak Madrid'de eğitimine devam etti. Böylece 16 yaşında daha yüksek bir sanat eğitimi aldı. Picasso'nun eğitiminden sonra döndüğü Barselona'da çok ve çok çalıştı. Doğru, istikrarlı bir şekilde büyüyen şöhretine hiçbir şekilde gelirindeki bir artış eşlik etmedi. Sanatçı, stüdyodan stüdyoya taşındı ve bazen maliyetleri minimumda tutmak için bazı arkadaşlarıyla paylaştı. Daha geniş bir faaliyet ölçeğine olan ihtiyacı giderek daha fazla hissetti. Bu nedenle ailesine ve arkadaşlarına her zaman içtenlikle bağlı olmasına rağmen İspanya'dan ayrılmaya karar verdi. Pablo, Barselona'dan bir sanatçı olarak mesleğine güvenerek, bir umut ve neşe duygusuyla ayrıldı. Ayrılmadan kısa bir süre önce Picasso, kaşlarından birini akılda kalıcı bir yazıyla süsleyen bir otoportre yaptı: "Ben kralım", üç kez kırmızı boyayla çizilmiş.

Picasso, önünde eğildiği İngiltere'de yaşamayı ve çalışmayı planladı. Planına göre Paris,

yaratıcı yolunda sadece kısa bir duraktı. Ve Fransa'nın başkenti bu kadar baştan çıkarıcı bir şehir olmasaydı, o zaman kim bilir, belki de sanatçının hayatı oldukça farklı olabilirdi.

Çok geçmeden Picasso, sofistike Fransız eleştirmen ve sanatçıların gözünde yeteneğinin tanınmasını sağladı. Bununla birlikte, Paris'i fethetmek için değil, arkadaşı Maurice Raynal'ın yazdığı gibi, "yaşam için iyileştirici bir çare bulmak için" ihtiyacı vardı.

Pablo, böyle bir "iyileştirici ajanı" yalnızca işinde bulmadı. 1904'te ressamların ve heykeltıraşların yaşadığı Bato Lavoie evinin bitişiğinde oturan Fernanda Olivier adında bir kıza dikkat çekti. Yeşil badem şeklindeki gözleri ve gür kahverengi saçlarının çevrelediği düzgün yüz hatları onu kayıtsız bırakamazdı. Pablo onunla birkaç kelime alışverişinde bulunduğunda ve bu kısacık görüşme ilk ciddi aşk ilgisine yol açtı.

Fernanda Olivier, anılarında Picasso'nun onun üzerinde bıraktığı izlenimden söz etti: "İlk başta, onda herhangi bir özel çekici özellik bulmak zordu. Bununla birlikte, biraz tuhaf ama değişmez nezaketi dikkat çekti. Etrafı insanlarla çevrili değildi ama ondan yayılan sıcaklık, içinde yanan ateş, karşı koyamadığım bir tür manyetizmaya yol açtı.

Picasso, Fernande'ye olan sevgisini sayısız portre ve çizimlerinde dile getirdi. Gerçek bir İspanyol gibi, Pablo ona yeni evli gibi kur yaptı. Her yerde Fernanda'ya eşlik etti, daireyi kendisi temizledi, bakkala gitti.

Picasso'nun arkadaşlarının dediği gibi "Güzel Fernanda", sanatçının ayrılmaz bir arkadaşı oldu, hayatın zorluklarını ve sonraki altı yıl boyunca ilk başarılarını onunla paylaştı. Doğru, hayatları her zaman sorunsuz geçmedi. Yakın arkadaşları, Pablo ile kız arkadaşı arasındaki tartışmayı görmeden edemedi. Ve sık sık yaşanan tartışmaların sonuçları yumuşatılabilse de, özellikle Picasso'nun mali durumu düzelmeye başladıktan sonra, ilişkilerinin zamana karşı duramayacağı yavaş yavaş anlaşıldı. Kendi üzücü itirafıyla, sanatçının ihtiyaç içinde geçen bunca yıl boyunca gerçek bir dostu olan Fernanda, evlerine refah geldikten sonra kendini tutamadı. Fernanda ile geçirdiği süre boyunca Picasso, fakir bir ressamdan sadece Fransa'da değil, sanat uzmanları tarafından saygı duyulan bir ustaya dönüştü. Şöhreti tüm dünyaya yayıldı. Pablo'nun şimdiye kadar Fernanda'ya gösterdiği nezaket, yerini daha az nazik bir ilişki biçimine bıraktı. Sonunda o da kırıldı. Aralarında kurulan güven, sadakatsizlik delili ortaya çıkmadan ortadan kalktı.

Picasso, dolambaçlı ilişkiler karmaşasını hemen ortadan kaldırırdı. Bu durumda, 1912'de Fernanda ile ara, karşılıklı suçlamalar olmaksızın gerçekleşti. Pablo, o zamanlar en çok kendi iç durumuna karşılık gelen özgürlüğü buldu.

Bu, başka bir kızla ilişki kurmasının yolunu açtı. Amber Picasso, yeni kız arkadaşı Marcella

Eve'i aradı. Fernanda'nın gizemli güzelliğine sahip değildi ama daha uzlaşmacı, sevecen ve sabırlıydı. Sanatçı, onunla birlikte küçük Sorgues kasabasındaki "Le Clochet" Villasına yerleşti ve yine çılgınca çalışmaya başladı.

1914'ün başlarında Picasso, Eva ile birlikte sevgili Provence'a gitti ve burada Birinci Dünya Savaşı'nın patlak verdiği haberini aldı. Aceleyle Paris'e dönmem gerekiyordu. Burada Pablo kişisel bir trajedi yaşadı: kırılgan, çekici Eva tüberkülozdan öldü. Cenaze törenine sadece birkaç yakın arkadaş katıldı. Daha sonra sanatçı Juan Gris, anılarında bu üzücü gün hakkında şunları söyledi: "Max Jacob'ın yaşananların trajedisini daha da artıran kelime oyunları ruhu kaldırma girişimleri dışında acı bir manzaraydı." Maalesef Picasso, Marcella Amber'in tek bir portresini bırakmadı. Ama onu farklı bir şekilde ölümsüzleştirdi: Tuvallerinin birçoğunda yazıtlar bulunabilir: "Sevincim" ve "Havva'yı seviyorum!"

1917 baharında şair Jean Cocteau, Diaghilev'in o yıllarda ünlü olan Ballets Russes tarafından sahnelenen Parade oyunu için sahne ve kostümler yaratmasına yardım etmesi için beklenmedik bir şekilde Picasso'yu Roma'ya davet etti. Çok büyük bir gezgin olmayan Picasso, pek çok kişiyi şaşırtacak şekilde kabul etti. Ve ortaya çıktığı gibi, çok kullanışlı: yetenekli Rus dansçılarla iletişim kurmanın ilhamı, sanatçının Eva'nın ölümüyle ilişkili melankoliyi ortadan kaldırmasına yardımcı oldu. Picasso'nun kadınlarla iletişim kurmadan uzun süre yaşayamayacağı belirtilmelidir. Kız arkadaşının ölümünden hemen sonra, onun için içtenlikle yas tuttu, yine de birkaç roman yaşadı ve metreslerini, yeteneğinin hayranı ve yakın bir arkadaşı olan yazar Gertrude Stein ile tanıştırdı. Tüm bu rastgele ve rastgele olmayan aşıkların güzelliği, hatta bazılarının yeteneği vardı ama hiçbiri kalbini kazanmayı başaramadı. Sadece Rus balerin Olga Khokhlova ile Roma'da yapılan bir görüşme, kaderinde yıllarca sürececek bir duygu dalgasına yol açtı.

Bir Rus generalin kızı olan Khokhlova çok güzel ve yetenekliydi ama hiçbir zaman olağanüstü bir balerin olmadı. Kolordu balesinde dans etti ve baleyi çok sevmesine rağmen profesyonel balerinlik kariyeri Picasso ile tanıştıktan sonra sona erdi.

Diaghilev, Roma ve Paris turunu tamamladıktan sonra önce Madrid'e ardından Barselona'ya gitti. Picasso bu gezide topluluğa eşlik etti. Barselona'da Olga'yı annesiyle tanıştırdı. Dona Maria, oğlunun sevgilisini sevdi, ancak müstakbel gelinini dürüstçe uyardı: "Sadece kendisi için yaratılmış ve başka hiç kimse için yaratılmamış oğlumla hiçbir kadın mutlu olamaz." Ama o sırada Olga, aslında Picasso kadar mutluydu. Kendisine sadık kalarak, tüm tutkularını, onu tasvir eden sayısız tuvalden ilki olan bir mantilladaki Olga portresinde ifade etti. Bu portreyi annesine verdi.

Rus Balesi Güney Amerika turu için Barselona'dan ayrıldığında, Olga Khokhlova Picasso ile kaldı. Onunla birlikte Paris'e döndü ve 12 Temmuz 1918'de düğünleri gerçekleşti. Evlilik kaydındaki

tanıklar Apollinaire, Max Jacob ve Jean Cocteau idi.

Yeni evliler, Picasso'nun resimlerinin sergilendiği galerinin yakınında iki katlı bir daireye yerleştiler. Olga, odaların kendi zevkine göre döşenmesine ve çok sayıda misafir için yeterince güzel koltuklara sahip olmasına dikkat etti: onları uygun bir şekilde karşılayacaktı. Picasso'nun stüdyosu bir üst kattaydı.

Burada Picasso'nun parlak keşiflerle dolu sanat yaşamının aile yaşamıyla neredeyse hiç temas etmediği ve hatta çoğu zaman zıt yönlerde gittiği söylenmelidir. Her zaman kendisi için bir şehvetli zevk kaynağı, ailede bir destek olacak ve aynı zamanda yaratıcı planlarına müdahale etmeyecek bir kadınla uyum sağlamaya çalıştı. Ve aile hayatlarının ilk yıllarında, Picasso'ya rafine ve rafine Olga'nın hayalini kurduğu ideal kadın gibi geldi.

1921 doğumlu çok sevdiği oğlu Paulo'nun (Paul) birçok güzel portresi, sanatçının ilk yıllarda aile ocağına olan dokunaklı ilgisinin ikna edici kanıtıdır. Ancak ailede yavaş yavaş anlaşmazlık başladı. Ve bu, Picasso'nun son derece değişken doğasıyla açıklanabilir. Kendisi ve karısı arasındaki ilişki keskinliğini ve yeniliğini kaybeder kaybetmez, Picasso hemen manevi özgürlüğüne karşı onsuz var olamayacağı bir tehdit duygusuna kapıldı.

Görünüşe göre güzel ve tutkulu Olga'nın da önemli iddiaları vardı. Zengin bir ailede büyüdüğü için yüksek toplumda eşit olarak kabul edilmeye çalıştı ve ona göre bu ancak aile hayatındaki geleneksel gelenekleri gözlemleyerek başarılabilirdi. Picasso, laik geleneklere tamamen kayıtsızdı. Alışkanlıkları gençliğindeki kadar basit kaldı. Ve Olga en pahalı kıyafetleri giymeyi tercih ederse, Pablo eski, yıpranmış şeylerden memnun olabilir. Dikkatini çeken egzotik eşyalara para harcamayı ya da başı belada olan arkadaşlarına ihtiyatlı bir şekilde yardım etmeyi tercih etti. Yıllar sonra, neden karısıyla aynı hayatı yaşayamadığı sorulduğunda, Picasso basitçe şöyle cevap verdi: "Benden çok şey istedi."

1932 baharında Picasso, uyuyan çıplak kadınların şehvetli figürlerini tasvir eden bir dizi büyük tuval yarattı. Profilleri, alını ve burnu kalın şehvetli dudaklarla birleştirerek tek bir ustaca hareketle yürütülür. Tüm figürlerin kolayca tanınabilen profili, model hakkında ipucu veriyor. Bu tuvalerde şehvetli etkisi çok güçlü bir şekilde hissedilen sanatçının yeni modeli, tesadüfen tanıştığı, iri vücudu, Kuzeyli görünümü ve biraz garip duruşuyla dikkatini çeken genç kız Marie-Therese Walder'dı. Bu arada, Picasso'nun yaptığı devasa kaymaktaşı kafalarda da Maria Theresa'nın imgesinden esinlenilmiştir. Onunla fırtınalı bir bağın ardından Olga ile bir kopuşun kaçınılmaz olduğu açıktır. Bununla birlikte, ortaya çıkan durumu yalnızca karmaşıktır. Picasso ve Maria Theresa'nın 1935'te doğan kızıydı. Çocukluğundan beri Maya olarak adlandırılmasına rağmen ona Maria Concepcion adı verildi. Picasso bu durumdan tek bir çıkış yolu gördü: Kıskançlığıyla ona eziyet

eden Olga'dan boşanmak ve Maria Theresa ile yeni bir aile kurmak. Ancak Picasso'nun vazgeçmeyeceği İspanyol vatandaşlığına sahip bir kişinin boşanma prosedürü o kadar karmaşıktı ki, sonunda bu fikirden vazgeçti. Böylece Olga, resmi olarak 1953'teki ölümüne kadar Picasso'nun karısı olarak kaldı.

Ancak bu görünüşte mutlu olan ilişki uzun sürmedi. 1936'nın başlarında şair Paul Eluard, Picasso'yu alçak sesi ve canlı ikna edici konuşması güçlü bir karaktere ve zihne tanıklık eden çekici siyah saçlı genç bir kız olan Dora Maar ile tanıştırdı. Resim ve fotoğrafçılığa düşküncü ve ilk başta Picasso'yla öncelikle seçkin bir sanatçı olarak ilgilenmeye başladı. Ve pek çok çekici kız sürekli olarak onun ilgisini çekmesine rağmen, Dora Picasso hemen öne çıktı. Dora bir süredir Güney Amerika'da yaşadığı ve bu dili çok iyi bildiği için, belki de onunla sanat hakkında ve İspanyolca hakkında uzun sohbetler yaparak onda akraba bir ruh hissetti.

Dora Maar'ın güzel, unutulmaz yüz özellikleri ilk olarak Eylül 1936'da mürekkep çizimlerinde ortaya çıktı. Yarı insan, yarı kuşun vücuduna Dora benzeri bir kadın kafasının dikildiği bir tuval de dahil olmak üzere diğerleri izledi. Profili, deniz kızında kolayca tanınabilir, sudan minotaura bakan, kızın çıplak vücudunu tekneye daldırır. Sanatçı bazen çiçeklerle çevrili Dora'yı veya uzun dalgalı saçları olan uçan bir kadını tasvir etti. Daha sonra Picasso şaka yollu bir şekilde İkinci Dünya Savaşı sırasında en sevdiği bakıcılarının sevgili Afgan çobanı Kazbek ve Dora Maar olduğunu itiraf etti.

29 Nisan 1937'de Paris'e, Franco'nun yanında savaşan Alman bombardıman uçaklarının, antik dönemde Baskların başkenti olan küçük İspanyol kasabası Guernica'yı yerle bir ettiğine dair bir mesaj geldi. Şehrin sokaklarının çarşıya gelen insanlarla dolup taşıdığı bir dönemde yapılan bu anlamsız zulüm, daha sonra tabloların en ünlüsü olacak tabloya konu olmuştur. savaş karşıtı tema

Picasso ünlü "Guernica" üzerinde çalışmaya başladığında, Dora sürekli yanındaydı, sürekli yaptığı değişiklikleri düzelterek resmi fotoğrafladı. Tuval üzerindeki çalışmanın benzersiz bir tarihçesini temsil eden çok sayıda fotoğrafından, bu parlak eseri yaratmanın kesintisiz süreci izlenebilir .

Picasso , Paris'te Dora ile İkinci Dünya Savaşı'ndan sağ çıktı . İşgal döneminde Almanlar ona dokunmadı, ancak " sanatta devrimci" olarak bir ün onunla başa çıkmak için yeterliydi . Ancak fatihler ona karşı herhangi bir önlem almadılar ki bu, açıkça, o sırada Nazilerin kendi taraflarına çekmeye çalıştıkları Amerika ve Fransız entelijensiyası tarafından eleştirilme korkusuyla açıklandı . Picasso, diğer bazı kültürel figürlerin aksine , Almanya'ya bir gezi , fazladan bir tayın veya şömine için fazladan kömür ikmal olsun , kendisine yapılan tüm teklifleri reddetti . Son cümleye yanıt olarak gururla şöyle yanıt verdi: "İspanyol asla soğuk değildir."

Picasso , Gestapo ajanlarının dairesinde yaptığı aramada sinirlenmedi bile ve bu sırada sanatçı , bir Nazi subayının sorusuna yanıt olarak ünlü olan bir cümle söyledi . Guernica'nın bir fotoğrafını gören memur, "Bu senin işin mi?" diye sordu. - Picasso'nun yanıtladığı: "Hayır, senin."

Ağustos 1945'te sanatçı kısa bir süre için Paris'ten ayrıldı. Altı yıllık bir aradan sonra Akdeniz kıyılarına döndü . Burada, küçük Manebre köyünde surların üzerine inşa edilmiş eski bir ev satın aldı . Bu evi Dora Maar'a veda hediyesi olarak verdi. Bu zamana kadar ciddi bir hastalığa yakalanmış olan Dora, kendisini bu pitoresk yerde bulduğu için mutluydu . Burada daha sonra ve sonsuz dinlenme buldu.

Picasso zaten altmışın üzerindeydi, ama daha önce olduğu gibi, aşkta mucizevi bir verimlilik ve şevk gösterdi. Yeni tutku - Françoise Gilot - ondan neredeyse kırk yaş daha gençti. Gençliği, neşesi, kahverengi gözlerinin parlaklığı , zihni hem pastoral hem de dünyevi bir imaj yarattı . Ayrıca resim yapmaya ciddi anlamda düşküncü ve kendisi de iyi çiziyordu . 1946 sonbaharında Picasso bir kez daha Akdeniz kıyılarına gittiğinde onu da yanına aldı. Sanatçı yine mutlu hissetti ve bunda Françoise'in varlığının önemli bir rolü oldu.

1947'de Françoise , Claude adında bir erkek çocuk doğurdu . İki yıl sonra bir kızı doğdu. Daha önce de belirtildiği gibi, Picasso güvercinlere çok düşküncü , bu yüzden yeni doğan çocuğa İspanyolca'da güvercin anlamına gelen Paloma adını verdi . O sırada Françoise ve çocuklarla birlikte, küçük Vallauris kasabası yakınlarındaki pitoresk bir yerde bulunan Villa La Galoise'de yaşıyordu . Tüm arkadaşlar , Picasso'nun belirli saatlerde tüm ev halkıyla birlikte sahilde bulunabileceğini biliyordu ve bu nedenle büyük bir şirket akşam yemeği için kıyıda toplandı ve ardından tam orada, kıyıda bulunan bir restorana gitti . Sanatçı , bu yıllarda parlak giysiler giymiş çocuklarının oyuna tutkulu , kaygısız ve neşeli olduğu birçok resim ve çizim yaptı.

Ve yine de, o yıllarda Picasso'nun aşık olduğu tek kadın Françoise olmasına rağmen , ne Olga, ne Marie-Therese, ne de Dora Maar hayatından ayrılmadı . Eski karısı ve metresleriyle mektuplaştı , onları sık sık ziyaret etti , onları akşam yemeğine davet etti . Doğru, aynı zamanda ziyaretleri sırasında Françoise'in her zaman yanında olması gerektiğinde ısrar etti .

Dışarıdan mutlu bir birlik gibi görünüyordu. Picasso'nun Françoise'a olan sevgisinin kanıtı, onun güzelliğini yansıttığı sayısız tuvaliydi .

İkisi de çocuklarını çok seviyordu . Sanatçılar olarak, çalışmaları onlara tatmin sağladı, ancak Picasso'nun yanında , Françoise'in yeteneği elbette parlaklığını yitirdi. Bununla birlikte, zamanla ilişkileri giderek daha gergin hale geldi. Sonunda, 1953 yazının sonunda, Françoise çocuklarla birlikte Paris'e döndü ve Pablo'yu Vallauris'te yalnız bıraktı . Hayatının geri kalanını tarihi bir anıtlarla geçirmek

istemediğine dair ifadesi geniş yankı uyandırdı ve Picasso'nun ruhunu incitti . Buna, belki de tamamen haklı olmayan bir öfkeyle, "Hiçbir şey bir kanişten başka bir kanişe benzemez. Aynı şey kadınlar için de söylenebilir ." Ve Françoise ile arasını çok zorlamış olmasına rağmen .

Daha sonra, daha doğrusu, 1964 sonbaharında, kırgın Frasoise Gilot , New York'ta Amerikalı gazeteci Carlton Lake ile ortaklaşa yazılan Life with Picasso kitabını yayınladı. İçinde , sanatçıyla tanıştığı andan 1943'ten, aralarında bir kopuşun olduğu 1953'e kadar olan yaşamını anlattı . Bu kitapta eski sevgilisi çok çirkin bir şekilde ortaya çıktı. Öfkelenen ve öfkelenen Picasso , bu kitabın yayınlanmasını mahkemeler aracılığıyla engellemeye çalıştı , ancak süreci kaybetti . Yayınlının ciddi sonuçları oldu: Claude, Paloma ve babası arasındaki ilişkiler , tamamen yabancılaşmalarına kadar tırmandı . Tüm aile ilişkilerinin kopmasında, Claude'un 1969'da , görünüşe göre mirasının bir kısmını alma hakkını elde etmek için babasına açtığı dava da etkili oldu.

Olga , Picasso için aynı talihsiz 1953'te öldü. Hayatının son yıllarında Cannes'da yaşadı ve sık sık sağlığından şikayet etti. Olga'yı hastanede ziyaret eden arkadaşı Alice Toklas'a göre , Picasso ve oğulları hakkında sıcak bir şekilde konuştu . Picasso , karısının ölümünden önce bile büyükbaba oldu. Paulo, oğlu Pablo'ya babasının adını verdi.

Picasso için yalnızlık ve hayal kırıklığından kurtuluş 27 yaşındaydı . Yerel bir dükkanda tesadüfen tanıştığı genç ve güzel bir kadın olan Jacqueline Rock. Tanıştıklarında , Jacqueline mutsuz bir evlilik geçirmişti ve kızı Katie'yi tek başına büyütüyordu .

14 Mart 1961'de gazeteler, Pablo Picasso ile Jacqueline Rock'ın yaklaşan evliliği hakkında bir mesaj yayınladığında , arkadaşlarının çoğu , bir aldatmaca olduğunu düşünerek bu mesaja inanmadı. Ancak 24 Mart'ta, muhteşem bir resmi tören olmadan gerçekleşen Vallauris belediye binasında evlilik kaydı yapıldı . 80 yaşındaki bir gencin hayatındaki bu önemli olaydan on gün boyunca belediye başkanı ve iki tanık dışında kimsenin haberi olmadı . sanatçı.

tam anlamıyla putlaştıran Jacqueline'in özverili sevgisinden şüphe etmek için hiçbir neden yok. Sekreterin görevlerini sıkı bir şekilde yerine getirdi, beslenmesini sürekli izledi , evde düzeni sağladı ve hayatın en küçük detaylarına dikkat etti . Jacqueline , Picasso için günlük önemsiz şeylerden rahatsız olmadan kendini tamamen yaratıcılığa adayabileceği koşullar yaratmayı başardı . Röportajlardan birinde Picasso'nun onun için her şey olduğunu söyledi - harika bir sanatçı, neredeyse bir tanrı ve aynı zamanda bir çocuk: " Bensiz bir saniye bile yapamadı , sürekli sordu: " Sen misin? işte Jacqueline - bu sözler o kadar sık öğrenildi ki papağanımız onları öğrendi ve artık beni kimin aradığını bilmiyordum - papağan mı yoksa Pablo mu?

Elbette , sanatçıya böylesine özverili bir bağlılık, Jacqueline'i inzivaya mahkum etti . O, başka

hiçbir kadın gibi , karpisli Picasso'nun beklenmedik ruh hali değışimlerini, başkaları hakkındaki görüşlerini yumuşatmayı başardı . Zamanla Jacqueline , sanatçının ölümüne kadar yaşadığı Notre-Da-de-Vie evinin tam metresi olmakla kalmadı , aynı zamanda Picasso'nun hayatı üzerinde de belirleyici bir etkiye sahip oldu ve aynı zamanda bir kaynak olarak kaldı. onun ilham kaynağı.

Büyük Picasso 8 Nisan 1973'te öldü. Arkadaşları arasında hemen bir sorun ortaya çıktı : Picasso için ne tür bir veda ritüeli uygun olurdu ? Muhteşem törenin kesinlikle kocasının arzusuna uymadığını bilen sadık Jacqueline, küçük Vovnarg kasabasının şapelinde mütevazı bir cenaze töreni için ısrar etti. Cenazeye Jacqueline, oğlu Paulo ve küçük bir seçkin arkadaş grubu katıldı. Basına izin verilmedi .

Sanatçının biyografî yazarları , farklı zamanlarda ve farklı tutku güçleriyle hayat yolunda tanıştığı tüm kadınları sevdiğini oybirliğiyle kaydetti. Her ne kadar çoğu zaman aşkla bir öfke, küskünlük ve düşmanlık duygusu karıştırsa da . Ama büyük ustanın reddedemeyeceğı şey, onun şu şekilde tanımladığı niteliktir: " Hayatta en önemli şey , dürtüyü uyandırmaktır ." Ve bildiğiniz gibi, dürtü ve tutku olmadan ne aşk ne de sanat olmaz.

Chaplin Charlie

Tam adı Charles Spencer Chaplin (d. 1889 - ö. 1977)

Özel hayatı fırtınalı ve olaylı ama her zaman mutlu olmayan seçkin bir Amerikalı sinema

oyuncusu, senarist, yönetmen, yapımcı, filmleri için müzik yazarı.

Daha fazla gülünecek kimse yok. Aslında seyircinin sinemalarda gördüğü kurmaca karakterden çok farklıydı. Diğer bir deyişle, ekranda herkesten ve muhtelif tekmeler alan Charlie, hayatta onları almayı değil, dağıtmayı tercih etti. Cömertçe. Ve bunun için ona "tiran", "ahlaksız" deniyordu,

"baştan çıkarıcı". Gerçekten öyle miydi , yoksa çağdaşlarının kıskançlığı bir kez daha abartmış mıydı ? Yarım asırdan fazla bir süre sonra romanları, ihanetleri ve genç kızlara olan zaafı farklı görülür.

Onlarca yıldır dünyanın her yerindeki film eleştirmenleri Charlie Chaplin'in mizacı hakkında hararetle tartışıyorlar : Bazıları onun soğukkanlı biri olduğunu savunurken, diğerleri onun inanılmaz derecede çabuk sinirlenen ve agresif olduğunu söylüyor. Geçenlerde Cenevre Gölü kıyısındaki malikanesi Manoir-de- Bains'te yıllarca süren çekişmeye ışık tutuldu , filminin "Büyük Diktatör" filminin çekim anlarını anlatan amatör renkli film . Bu sinema kalıntısı, Chaplin'in en küçük oğlu Christopher tarafından , büyük bir revizyona hazırlamak için aile manastırının bodrum katına tırmandığında keşfedildi . 25 dakikalık kaset sonunda , büyük komedyenin duygularını ifade etmekte kısıtlı olduğu ve her zaman çok doğru davrandığı efsanesini çürüttü. Film , özellikle Charlie'nin bir sonraki sahneyi zamanında çekmek için vakti olmadığı için operatörlerden birine yumruklarıyla koştugu anı yakalar .

Charles Spencer Chaplin, 15 Nisan 1889'da Londra'da bir sanatçı ailesinde doğdu ve yedi yaşında sahnede şarkı söyledi ve dans etti. Charlie'nin çocukluğu , o zamanın çoğu çocuğu gibi fakir, aç, zalim ve yalnızdı . Daha sonra birçok harika filminin temelini oluşturan, bu yıllardaki deneyimleriydi .

Chaplin'in babası , yine Charles, atalarının Bartholomew'in gecesinden sonra Paris'ten kaçtıklarını bildirdi . Babam komik bir şarkıcıydı, eksantrik bir baritondu. Asıl adı Hannah Hill olan anne, yarı İrlandalı , yarı Yahudi bir aileden geliyordu. 16 yaşında evden ayrıldı ve bir operette dansçı oldu . İlk kocasından, yanında sadece Sydney (Charles Spencer'dan dört yaş büyük) olan üç oğlu vardı. Chaplin ile evlendikten sonra onunla müzik salonlarında komik bir düet yaptı .

Charles bir yaşındayken ailesi boşandı ve beş yaşında ilk kez sahneye çıktı ve şarkı söyledi. Trajik koşullar altında , performans sırasında annesinin aniden sesini kaybetmesi oldu . O akşam pratikliği doğdu : önce seyircinin kendisine attığı bozuk paraları toplayacağını ve ardından performansına devam edeceğini duyurdu .

Annenin sesi asla geri dönmedi . Yoksulluk yerini yoksulluğa bıraktı, Sydney ve küçük Charles ile birlikte , Hannah düşkünlerevine gitmek zorunda kaldı . Daha sonra çocuklar Hanwell Yetimler ve Yoksul Çocuklar Evi'ne nakledildi . Aşağılama, ceza, sopalar ... Anne, daha sonra hayatının geri

kalanında ona eşlik eden bir akıl hastalığına yakalandı, çocuklar babalarına gönderildi, üvey anneleri Louise onlara zulmetti.

Aynı zamanda, bunlar okulda eğitim yıllarıydı: Charles tarihi, şiiri ve doğa bilimlerini severdi ve bir katip-muhasebeciyle ilişkilendirilen aritmetikten hoşlanmazdı. Çocukluğa adanmış otobiyografideki tüm ayrıntılar mantıksal olarak birbirine uymaz, çelişkiler ve belirsizlikler vardır, bu nedenle Chaplin daha sonra olası icatlarla, yaşamın ilk döneminin Dickensvari lezzetini artırma arzusuyla suçlandı.

Charlie, annesinin de etkisiyle tiyatroya giderek daha fazla ilgi duymaya başladı. Tahta tabanlı ayakkabılarla dans eden Eight Lancashire Boys grubuna eğitimini tamamlamadan okulu bıraktı. Sonra aslında seyirciyi dans etmek değil güldürmek istediğini yazacak.

Kısa süre sonra Charles okula döner, ardından para kazanmak için okuldan tekrar ayrılır. Küçük bir dükkanda bir katip, aynı anda analiz için getirilen idrarı dökmekle görevli iki doktorun bekleme odasında bir resepsiyonist, doktorun evinde bir hizmetçi, bir cam üfleyici, bir matbaaya kağıt yüklemek için bir çocuk. Annenin ruhsal bozukluğu yeniden kötüleşir. Ve Charles sadece 11 yaşında.

Bir buçuk yıl sonra mutluluk ona gülümsedi. Bir tiyatro ajansına kaydolduktan sonra iş aramaya başladı ve aldı. Genç bir oyuncu için asıl mesele, okumayı pek bilmediğini ve sadece sesinden bir rol öğrenebildiğini işverenlerden saklamaktır.

17 yaşındayken müzikhol için pandomimci olan ünlü Fred Carnot tarafından fark edilen Chaplin, onunla bir sözleşme imzaladı ve önce "Futbol Oyunu" adlı bir "tokat komedisi", ardından diğerlerinde yer aldı.

Charlie ilk aşık olduğunda 18 yaşında bile değildi . Bir keresinde Silent Birds eskizinde asil bir ayyaşı oynadı . Bu, Charlie'nin bugüne kadarki üçüncü performansıydı (Fred Karno'nun çizgi roman grubu her akşam Londra'nın yarısını dolaşmayı başardı) ve görünüşe göre onun kısa oyunculuk hayatındaki iki yüzüncü performansıydı.

Bu akşam Strizam Empire Varyete Tiyatrosu'nda kulis o kadar sıcak ve o kadar boştu ki Bert Cootes'un American Fools'ları sonsuz sıkıcı şarkılarını ve danslarını yapıyorlardı ve The Little Birds'ün daha üç yerde oynaması gerekiyordu. .. Ve kızlar nihayet sahne arkasına atladığında, Chaplin performansın bittiğini düşündü, ancak sonuncusu bile değil, hala bir solo numaraları olduğu ortaya çıktı. Bu noktada, Charlie kelimenin tam anlamıyla dişlerini gıcırdattı ve muhtemelen yüksek sesle, çünkü kızlardan biri yanına geldi ve sordu: “ Aynayı tutar mısın? Saçımı düzeltmem gerek.” Hetty Kelly'ydi.

Charlie daha sonra şöyle hatırladı: “Aniden, düzgün oval yüzlü, büyüleyici dolgun dudakları ve güzel dişleri olan ince bir keçiye ait iki kocaman, yaramazca parıldayan kahverengi göz beni büyüledi. Sanki içimden bir elektrik akımı geçti.”

Onu bir randevuya davet etti. O kabul etti. Tramvay durağında bekledi, onu makyajsız tanıyamayacağı için azap çekti ve ne olur ne olmaz diye tramvaydan inen bütün kızlara şapkasını çıkardı. Ve makyajsız daha da iyi olduğu ortaya çıktı - kuğu boynu ve kaprisli bukleler. Charlie bir taksi çevirdi ve West End'deki lüks Trocadero restoranına gittiler. Bir gün önce, Chaplin geçen yıl içinde biriktirdiği yirmi sterlinden üç sterlin kadar borç almıştı; Eğitimli bir papağanın inadı ile tüm yolu tekrarladı: “Bu görüşmeye yine de pişman olacağımı biliyorum ama bu benden daha güçlü. Güzelliğin başımı döndürdü!”

Onun için tek bahane, 1907 olması ve bayanlar merdivenlerden yukarı çıktıklarında, erkeklerin kısa bir an için ayak bileğini göstererek eteği tuttukları büyümlü hareketi açgözlülükle yakalamalarıdır. Ve oyunculuk çevrelerinde ahlak daha basit olmasına rağmen, Chaplin teatral ergenliğinden tam tersini öğrendi: dokunaklı-yüce bir aşk algısı - ikinci perdenin sonunda monologları tamamlama ruhu içinde .

Sadece üç gün sonra, Hetty Kelly ateşli erkek arkadaşına olan ilgisini kaybetti. Son görüşmede sevgilisini kaybettiğini hissedenden Chaplin, elini ve kalbini isteyerek kaderini ayaklarına attı. "Ama ben on beş yaşıdayım!" Hetty makul bir şekilde itiraz etti. “Görüyorsun ! Tanıştığımıza pişman olacağımı söylemişim ! Chaplin haykırdı . "Ama en azından söyle bana , beni seviyor musun?" Hetty cevap vermekte tereddüt etti: "Senden hoşlanıyorum, Charlie," sonunda buldu. Bunun üzerine ayrıldılar ve gerçekten bunun için Hetty Kelly'yi suçlamak günahıdır . Sekiz yıl sonra çok başarılı bir şekilde evlendi : Çok nüfuzlu bir aileden gelen genç bir adam olan Teğmen Alan Horn için . Ve Chaplin, aradan sonra günlerce Hetty'yi evde korudu ve onun kapıdan nasıl girdiğini görmeyi umdu.

Kalbi kırılmıştı. Aslında , Charlie bu darbeden asla kurtulamadı : " Onunla sadece beş kez karşılaşmama rağmen, bu kısa tanışma bende silinmez bir izlenim bıraktı ." Günlerinin sonuna kadar reşit olmayan kızlara kayıtsız kaldı .

Sonraki kırk yıl boyunca , Chaplin'in kadınlarla ilişkiler modeli neredeyse hiç değişmedi . Üç kez evlenip boşandı, iki çocuğu oldu ve dünya çapında ün kazandı ama aşk ve seksi kendi evinin çatısı altında birleştiremedi . Ve seks için genelevlere gitti ve aşk uğruna oldu, atan bir kalple kadınları başka birinin girişinde korudu.

Bir yıldan kısa bir süre sonra, Carnot topluluğu Paris'e gitti ve burada daha yaşlı yoldaşlar Charlie'ye gerekli birkaç Fransızca ifadeyi öğretti ve onları yerel sokak kızları fiyat listesiyle tanıştırdı. Girişim başarılı oldu ve bir sonraki turda - şimdi ABD'de - Chaplin , çevredeki genelevlere yapılan

baskınların liderlerinden biriydi ve burada enerjisi ve yaratıcılığı hakkında efsaneler yapılmaya başlandı , geri kalanı tarafından tanınmadan önce . dünya nüfusu.

1910'da Amerika'da Keystone Cope şirketinin gelecekteki patronu Mack Sennett tarafından fark edildi ve üç yıl sonra Making a Living filminde ilk çıkışını yaptı - bu tür saçmalıklar film stüdyosunda haftada birkaç kez damgalandı . Konularının komik ve eğlenceli olması gerekiyordu , yüz ifadeleri ve jestler sistemi ayrıntılı olarak geliştirildi. Dili artık belirsiz olan ve uzun süredir kayıp olan çılgın bir ritimde gerçek eksantrik bir baleydi . İkinci film olan Mabel 's Incredible Predicament için Chaplin , daha sonra her yerde tanınan bir görüntü buldu. Tramp kostümü , Charlie'nin kalın Arbuckle'ın geniş pantolonunu , Charles Avery'nin minik ceketini , Ford Sterling'in kocaman çizmelerini , Arbuckle'ın kayınpederinin küçük melon şapkasını ödünç aldığı ve başka birinin bıyığına yapıştırdığı ortak makyaj odasında doğdu . Chaplin , amcasının Londra'daki meyhanesinde atlara bakan yaşlı Weird Binks'ten yürüyüşü devraldı .

Mac Sennett stüdyosunda çalıştığı yıl boyunca Chaplin , çoğunu kendi senaryosuna göre sahnelediği 35 film yaptı . Bu dönemde aşk zevklerine neredeyse hiç zamanı kalmamıştı . Ancak Charlie'nin , Mack Sennett'in saf zekası Peggy Pierce ve aktris Mabel Norman ile kısa bir ilişkisi oldu . 1915'te Essanay stüdyosuyla bir sözleşme imzaladı (çok daha fazla ödediler) ve imza karakterinin son halini aldığı The Tramp filmini çıkardı ve resmin kendisi Charles'ın ilk başyapıtı olarak görülmeye başlandı .

1916'da Chaplin , Mutual Film Corporation ile bir sözleşme imzalamak için New York'a gitti ve Plaza Otel'de kaldı . Popülaritesi zaten inanılmazdı. Los Angeles'tan ta tren her istasyonda durdu çünkü raylar , en sevdikleri sinema oyuncusunu görmek isteyen belediye başkanı liderliğindeki istasyonun tüm nüfusu tarafından kapatıldı . Chaplin'in kısa filmleri yüzbinlerce dolar kar getirdi. Baston , melon , çizme ve yalnızca Amerika'da üretilen diğer her şeyin üreticilerinin promosyon teklifleriyle doluydu.

Şans eseri Charlie , Hetty Kelly'nin New York'ta kız kardeşini ziyaret ettiğini öğrendi . Evine gitti ve ... yine aramaya cesaret edemedi. Sokağın karşı tarafında yarım saat takıldı - ancak, zaten oldukça heybetli ve bağımsızdı. Hava kararmaya başladı. Kimse evden çıkmadı. Eve kimse girmedi. Chaplin içini çekti ve Times Meydanı'na doğru yürüdü. Oraya vardığında, zaten alacakaranlıktı ve Times binasının ışık panosundan geçen parlak harfler uzaktan görülebiliyordu: " Charlie Chaplin 670 bin dolarlık bir sözleşme imzaladı."

Aynı yılın sonbaharında Charlie'nin partneri aktris Edna Purvience ile bir buçuk yıl süren ilişkisi boşa çıktı . Belki de bu , tarafların en azından ilk başta eşit düzeyde hissettikleri birkaç aşk ilişkisinden biriydi . Chaplin'in kendisi de romanlarında kutupların yakınlaşmasına katkıda bulunmakla

kalmadı , aksine onları daha da ayırdı . Şu andan itibaren genç kızlar, giderek daha sık duygularının nesnesi haline geldi.

İlki , "büyüleyici gözlerin ve narin ellerin " sahibi aktris Mildred Harris'ti . Belki de oyuncu hakkında - bu çok yüksek sesle söyleniyor. Bununla birlikte, D.W. filminde rol aldı. Griffith "Hoşgörüsüzlük", ama ilk olarak, on yaşında ve ikincisi, esas olarak ekranda neredeyse çıplak görüldüğü için hatırlandı . Tanıştıklarında Mildred 14 yaşındaydı, Chaplin - 28. Ve aşık oldu, ancak daha sonra onunla olan ilişkisini neredeyse baskı altında çekildiği ve alışılmadık bir şekilde yüklendiği bir şey olarak tanımladı. 16 yaşında Mildred hamile kaldı ve yasanın zulmünden korkan Charlie, Hymen'in bağlarına bağlanmak zorunda kaldı. Tören ciddi ve kısaydı - oyuncu çekim yapmak için acele ediyordu. Medeni statü yasasını çıkaran Yargıç Sparks, kelimenin tam anlamıyla onu eşikte bir ünlemle durdurdu: “ Bay Chaplin! Gelini öpmeyi unuttun !”

Beklendiği gibi , hamilelik kaygısının yanlış olduğu ortaya çıktı, bu da sevgi ve rıza katmadı. Bir yıl sonra Mildred hala doğum yaptı, ancak çocuk birçok doğuştan patolojiden muzdaripti ve sadece üç gün yaşadı. Chaplin'lerin aile hayatı yanlış hale geldi . Mildred , daha önce kocasının soyunma odasından geçen genç aktris kalabalığını fark etmişti . Sonra evlilik yatağından ayrılarak onu kötü şöhretli lezbiyen Alla Nazimova ile paylaşmaya başladı. Chaplin'in evliliği , 1924'te yenisiyle değiştirilmek üzere dağıldı.

Ancak ikinci evliliğinden önce bile İngiltere'ye gitti . Charlie işten sıkılmıştı ve Londra'yı özlemişti . Ve Hetty'den bir mektup aldı . " Aptal küçük kızı hatırlıyor musun, Charlie? .." O

evlendi ve ziyarete davet edildi . Gidiyordu , önemli meseleler yüzünden erteliyordu , tekrar gidiyordu ... Chaplin elbette notuna cevap verdi ama ikinci bir mektup almadı.

Southampton'da on binlerce insan onunla tanıştı. Karakola giden yol, üçlü bir polis kordonu ile kordon altına alındı. Ve Londra trenindeki komşu, Hetty'nin Chaplin'in tanıdığı kardeşi Arthur'du. Birlikte pencereden dışarı baktılar. Arthur - melankolik-iyiliksever bir şekilde, Charlie - toplantıdan heyecan duyuyor, memleketinden ilham alıyor, Arthur'a ziyaret listesindeki ilk - H. G. Wells ve Bernard Shaw'dan önce - kız kardeşine bir ziyaret hakkında bilgi vermeyi dört gözle bekliyor! Kasten Hetty'nin mektubu hakkında konuşmadı, duraksadı. Arthur da sessizdi. Sonunda Chaplin pes etti: "Bu arada, Arthur! Kız kardeşinden bir davetiye aldım! Ve bunu kabul etmekte başarısız olmadım! Hetty ziyaret etmemi mi bekliyor? "Hetty mi? Arthur utanmış görünüyordu. - Fakat. Altı aydır öleli."

Birinci ve ikinci evliliği arasındaki kısa sürede Charlie, beş kez evlenmeyi başaran ve boşanma davası sırasında 3 milyon dolar kazanan Peggy Hopkins Joyce ile fırtınalı bir ilişki yaşadı. O dönemde gazete dedikoduları Chaplin'in adını Thelma Moran Converse, Lila Lee, Anna K. Nilsson ve W.

Churchill'in kuzeni sanatçı ve yazar Claire Sheridan ile ilişkilendiriyordu.

Charlie'nin ünlü Amerikalı aktrisler Mae Collins ve Claire Windsor ile nişanlandığına dair söylentiler vardı. Chaplin, Berlin'de göz kamaştırıcı derecede parlak bir görünüme sahip olan ünlü Polonyalı aktris Pola Negri ile tanıştı. Ancak "komedi kralı ile trajedi kraliçesi" nin bir düğünde bitmesi gereken romantizmi sadece beş hafta sürdü. Bir basın toplantısında, oyuncu aniden "evlenemeyecek kadar fakir" olduğunu açıkladı.

Paula'nın kendisi şöyle dedi: "Artık anlıyorum ki onunla asla evlenemezdim. Rüzgar gibi çok huysuz, değişken. Ve her şey dramatik. Aşık, deneyleri sever. Sorun şu ki, otuz yaşındaki Paula, 35 yaşındaki Charlie için çok yaşlıydı. "Aşk deneyleri" için genç kızlar ona daha uygundu.

Onlardan biri , 15 yaşındaki Lita Gray (Lillith McMurray) , Altına Hücum'da rol aldı ve Chaplin'in birkaç yıldır dikkatli bir ilgi altında olduğunu söylüyorlar. Chaplin'e şifonyerlik yapan annesi Nana McMurray'in de buna her şekilde göz yumduğu biliniyor. Oyuncu kadrosunda genç oyuncunun hamile olduğu öğrenilince stüdyo sahibinin önüne 30 yıl hapis cezası ihtimali geldi . California yasaları çocuk istismarcıları için çok sertti .

Acı deneyimle öğretilen Charlie , Lillith'e kürtaj yaptırması için yalvardı , onu rahat bırakmasını talep etti, aceleyle hayali bir nişanlı bulursa 20 bin dolar sözü verdi . Yanıt olarak, McMurray ailesi de bir havuç ve sopa politikasına başvurdu . Büyükbaba Thomas Altına Hücum setine pompalı tüfekle daldı . Ve Edwin Amca , Chaplin'e siyah beyaz yazılmış kartını gönderdi : " Huzur Adaleti." İkinci evlilik iki yıl sürdü ve Chaplin'e Charles ve Sydney adında iki sağlıklı oğul verdi. Evet ve neyse ki bir trajedi değil, bir saçmalık sona erdi.

Chaplin ve Lillith McMurray'in boşanma davası , Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşan cinsel devrimlerin habercisi olarak kabul edilebilir . Lillith'in boşanma davası birçok yayıncı tarafından basıldı, bir kopyası 25 sente gitti ve okuyucular arasında fevkalade popüler oldu . İhtiyatlı bir genç kadın , kocasından gizlice , iki yıllık evlilik boyunca aralarında geçen her şeyi titizlikle kaydettiği bir günlük tuttu. Bu günlükten alıntılar iddia beyanının temelini oluşturdu.

Bu süre zarfında Chaplin'in en az beş ünlü aktrisle ilişkisi olduğu ortaya çıktı (Lillith isim vermedi, ancak özel konuşmalarda kocasına bir milyon dolar almazsa onları kesinlikle ifşa edeceğini açıkça belirtti) ... Fahişelerin hizmetlerini düzenli olarak kullandı ve becerilerini karısına örnek olarak sahneledi. Sık sık karısına başka bir kızı yatağa davet ederek seks hayatını renklendirmesini teklif etti. Lillith'i cinsel ilişki sırasında kameraya çekmeye çalışıyordum. Doğal olmayan ve yasa dışı bir ilişki biçimine eğilimli. Yatakta yasak kitap Lady Chatterley's Lover'ın sayfalarını okuyorum. Ve benzeri - için

25 sayfa. Lillit'in 625.000 doları kabul etmesinden sonra taraflar yollarını ayırdı .

Chaplin , sesli filmlerin saldırısı altında ağır ağır ve ağırbaşlı bir şekilde geri çekildi . Sirk ve Şehir Işıkları, Modern Zamanlar ve Büyük Diktatör filmlerini çekti . 46 yaşındaki yönetmen, eski model Louise Brooks ile skandal seks partilerinden sonra , yine genç ama yine de bir yetişkin olan 19 yaşındaki Paulette Goddard ile gizlice evlendi . Çizgi roman oyuncusuydu ve hatta bir milyonerle tek başına evlenip boşanmayı bile başardı . Charlie'nin filmlerde ilk kez rol aldığı yıl doğdu . Otobiyografisinde onunla tanışmasını Robinson'un Cuma ile buluşmasıyla karşılaştırdı : ikisi de yalnızdı . Chaplin , Paulette'i Modern Zamanlar'daki rolüyle yüceltti ve ardından iyi bir şekilde ayrıldılar (üçüncü ve son kez Goddard, Remarque ile evlendi).

Chaplin kendisi olmaya devam etti. Daha dikkatli olmaya çalışmadığı ve günlük tutmaya eğilimli genç bayanlardan hoşlanmadığı sürece. Bu sırada şöyle dedi: “ Hiçbir sanatı mükemmel bir şekilde alıp ustalaşamazsınız . Yakın ilişkiler en iyi sanattır ve bunda başarılı olmak için sürekli ve yorulmadan geliştirilmelidir.

Marion Davis, Carol Landis, Heidi Lamarr ve hatta büyük münzevi Greta Garbo'nun yanı sıra düzinelerce bilinmeyen sosyeteye takılan kişi ve hatta İspanyol şarkıcı Raquel Meller ile olan bağlantılarıyla itibar kazandı. Ancak kamuoyu için tüm bunlar , biraz sonra suçlandığı şeye kıyasla hiçbir şeydi .

İkinci Dünya Savaşı sürüyordu. Ve Amerika Birleşik Devletleri, Hitler'in muhaliflerinin kampında yer almasına rağmen , ülkede ve çok yüksek mevkilerde yeterince destekçisi vardı . Chaplin ayrıca Diktatör'ü de filme aldı ve 1941'in sonunda İkinci Cephe'nin varsayımsal açılışı vesilesiyle bir mitinge davet edildi ve konuşmasına "yoldaşlar" çağrısıyla başladı. Moskova'nın altında kanayan Rusların sadece Bolşevik sermayelerini değil , Amerikan demokrasisini de savunduklarını söyledi . Alkışlandı ve kaleme alındı . Ve ufukta 22 yaşındaki " parti kızı " Joan Barry vardı. Daha sonra , Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Nazi örgütlerinden biri tarafından işe alındığı , hatta FBI ile işbirliği yaptığı versiyonları zaten ifade edilmişti: Barry , Chaplin ile çok ısrarla yatağa koşuyordu . Bununla birlikte, bu bir tartışma değil: ona göre, zaten altmışlı yaşlarında, çoğu hala sevgili olmaya hevesliydi . Ama o, iri, dolgun, hiç de bir genç gibi değil, ama baştan çıkarıcı, patladı.

Chaplin çok geçmeden onun yorulmak bilmez eksantrikliğinden ve en beklenmedik şekilde hamile kalma yeteneğinden bıktı . Oldukça cömert bir miktarın yardımıyla ilişkiyi bitirmeye çalıştı . Nasıl olursa olsun! Joan , pencereden gizlice evine girdi ve Charles yapımcıları ve dağıtımçıları konuşmaya getirdiğinde çıplak olarak oturma odasına indi . Aynı biçimde , pencerelerinin önündeki çimlerde dans etti . Kendini öldürmeye söz verdi . Chaplin'in istediği son şey, başka bir kamu skandalıydı. Yine de onu sonunda sakinleşmesi ve gitmesi için ikna etti.

Ancak bir buçuk yıl sonra Joan geri döndü, kapısında kamp kurdu ve hamile olduğunu duyurdu . Tabii ki, Charlie'den. Burada büyük komedyen dayanamadı ve polisi aradı . İlk başta , Barry hapse bile girdi. Ancak daha sonra acemi avukatları , Chaplin'i " ahlaki açıdan şüpheli kişileri eyaletten eyalete taşıyarak fuhuş propagandası yapmaktan " mahkum edebilecek uzun süredir devam eden bir yasayı gün ışığına çıkardı . Ceza - 23 yıla kadar hapis. Ve başladı: "Chaplin , çocuğunun annesini parmaklıkların arkasına attı!", "Pis Yahudi sapık", "Şehvetli Sovyet uşağı" ... Herkes onu hatırladı.

Ayrıntılar, Hollywood'un çok sevdiği birkaç mahkeme draması için yeterli olacaktır. Aynı Hollywood ve sinemayı eşanlamlı yapan, Amerika'nın ihtişamı ve gururu olan adam, yerel hazineye milyonlarca dolarlık vergiden bahsetmeye bile gerek yok, coşkuyla yargılandı. Charlie Chaplin sanıkta oturmuş, miyop bir şekilde jürinin yüzlerine bakıyordu. Ancak yüzler soluk beneklerle bulanıklaştı ve avukat, bunun müvekkilinin imajını olumsuz etkileyeceği inancıyla gözlük takma emri vermedi. Sonra Chaplin çizmeye başladı, ancak avukat kağıdı aldı ve parçalara ayırdı, muhabirlerin çizimi çalıp bir psikanaliste götürebileceğini ve sonra böyle bir şey yazabileceğini tısladı! ..

İşin garibi, Chaplin beraat etti. Ve Barry'nin çocuğunun doğumundan sonra, bir kan testi onun babalığının imkansızlığını doğruladı. Yine de sekiz kez daha baba olacaktı. Ama zaten tamamen farklı bir hayatta - sakın ve mutlu bir hayatta.

Joan Barry ile skandallar arasında Charles , büyük bir oyun yazarı ve gelecek vadeden aktrisin kızı olan 17 yaşındaki Una O'Neill ile tanıştı . Ve tekrar aşık oldu ve hayatının ebedi senaryosuna göre onu yeni bir başrolde çekmeye çalıştı . Sonra birdenbire onu çıkarmama gerek olmadığını fark ettim . Karısı olması ve ona çocuklar vermesi gerektiğini. Ve nedense aklına tamamen aynı düşünce geldi . İşte o anda "pis sapık" davası başladı.

her gün mahkeme salonundan eve dönüyordu - yaşlı, kır saçlı, üzerine tükürülmüş ve Una onu eşikte sevgi dolu sözlerle karşılamıştı. Ertesi gün tekrar mahkemeye gitti ve gazetelerde "tehlikeli şehvet düşkünü bir alçak" ve "şehvetli bir uşak" hakkında bir şeyler okudu . 1944'te evlendiler , gelin 18, damat 54 yaşındaydı. Bu evlilikte, ilk çıkışını Litlights filminde çocukken yapan babasına çok benzeyen Geraldine Chaplin de dahil olmak üzere sekiz çocuk doğdu .

İkinci Dünya Savaşı sona eriyordu ve tüm bu süre boyunca yönetmen , Rusya'ya yardım etmek için İkinci Cephe'nin açılması için ayağa kalktı . Bunun için "kırmızı" etiketini aldı , ayrıca Amerikalılar Chaplin'in Amerikan vatandaşlığı almak istememesine kızdılar . Amerikan Karşıt Faaliyetleri Soruşturma Komisyonu'nun bir toplantısına çağrılmak üzereydi ve çıplak ayakla geleceği haberini yaydı . Aptalca bir duruma düşmemek için kongre üyeleri bu fikirden vazgeçti . 1952'de Charlie , " uzun bir tatile" ayrıldığını açıklayarak ve görünüşe göre geri dönmeyebileceğini anlayarak Amerika'dan ayrıldı . Gerçekten de ABD'ye dönmesine izin verilmedi .

Sonra Chaplin kendisini "dünya vatandaşı" ilan etti ve eşiyle birlikte İsviçre'nin Vaud kantonundaki Cenevre Gölü yakınlarındaki Corsier köyüne yerleşti.

Yirmi yıl sonra Amerika, ona yeteneğini ve ününü veren dâhi ile uzlaşmaya karar verdi . Film Akademisi, Chaplin'e "sinematografi alanındaki paha biçilmez değerlerinden" dolayı özel bir " Oscar " verdi ve 83 yaşındaki usta , yaldızlı bir heykelcik almak için Una ile denizaşırı ülkelere gitti . Devletler , dönüşü için gerçek bir kutlama düzenlediler .

Sayırsız fırtınalı sevgi ifadesinden bıkmış ama mutlu olan Charlie , "Onlar şaplak yemiş ve yaramazlık yaptıkları için özür dileyen çocuklar gibiler , " dedi . Asla geri dönmeyi beklemiyordu . Ama geri döndü ve Los Angeles tarafından "Merhaba Charlie!" Yazılı devasa posterlerle dolu bir şekilde karşılandı. Ve tören akşamı Lincoln Center'ın kalabalık salonu onu "Modern Zamanlar" tablosundan bir melodiyle karşıladı. Görgü tanıkları , ödülü almadan birkaç dakika önce bir koltukta uyukladığını, ancak sunum yapan kişi "Charlie Chaplin!" - büyük oyuncu anında ayağa kalktı ve hızlı adımlarla sahneye çıktı. Oscar'ı kabul ederken bir çocuk gibi parladı ve neredeyse ağlayacaktı. Charlie mutluydu!

25 Aralık 1977'de öldü . İsviçre'de sevdikleriyle çevrili olarak öldü. 89. yılındaydı. Tüm hayatı olağanüstü hikayeler, söylentiler ve dedikodularla doluydu ve ölüm bile onlara son vermedi. Cenazeden üç ay sonra Chaplin'in tabutu mezardan çalındı. Kaçırılanlar , oyuncunun yakınlarından 600 bin frank fidye talep etti . Aile kabul etmeyince polis konuyu ciddiye aldı. Altı ay sonra suçlular yakalandı ve kalıntıların olduğu tabut yerine iade edildi. Charlie, ölümünden sonra bile filmler için arsa bağışlamaya devam etti.

Kimse hayatının hikayesini sonuna kadar anlatmayı başaramadı. Ve muhtemelen bir sonu olamaz, tıpkı onun tüm eski, hala sessiz filmlerinin sonu olmadığı gibi. Onlarda, bizi çok üzen ve güldüren serseri Charlie, ıssız bir yolda, çerçevenin derinliklerinde bir yerde, yeni bir hikayeye, yeni dertlere ve sevinçlere doğru ilerledi. Hep vedalaşmadan gitti.

(d. 1905 - ö. 1980)

Fransız filozof ve yazar, bireyin cinsel özgürlüğünün savunucusu.

Fransız filozof ve yazar Jean Paul Sartre her zaman Avrupa eleştirisinin merkezinde olmuştur. Onun hakkında tartıştılar, onu çürüttüler, onunla aynı fikirde oldular, ona hayran kaldılar ve içerlediler, böylece sonunda Sartre'ın politik ve felsefi görüşleri edebi yaratıcılığı gölgede bıraktı ve kişisel yaşam gerçek bir gösteri karakteri kazandı. Halkın sürekli ilgisi, Sartre'ın felsefi bir gerekçe sunmaya çalıştığı cinsel özgürlük, evlilik ilişkileri, çocuk doğurma sorunları vb.

Yazarın kendisi, bu özgürlüğü çok tuhaf bir şekilde elden çıkardı, topluma herhangi bir ahlaki kısıtlamaya tamamen aldırış etmediğini açıkça göstererek, hem davranışta hem de samimi yaşamda sıradan çirkinliğin sınırlarını açıkça aşan bu tür tezahürlere ulaştı. Ve Sartre'ın bu bireyciliği, varoluşçuluk felsefesi ve sanatsal yaratıcılığı kadar çekiciydi.

Jean Paul Sartre'ın ailesi, makalelerinde ve anılarında defalarca bahsettiği Fransız küçük burjuvazisine mensuptu. Bir deniz subayı olan babası Jean Baptiste Sartre, oğlu henüz iki yaşındayken Çinhindi'nde yakalanan tropikal bir ateşten öldü. Alsashı ünlü bilim adamlarından oluşan bir aileden gelen anne Anne-Marie Schweitzer dul kaldı, Paris'te ailesinin yanına sığındı.

Anne tarafından büyükbaba Charles Schweitzer, profesör, Alman filolog ve yazar, Jean Paul'ün çocukluğunu evinde geçirdiği, torununa hayran kaldı, onun numaralarına hayran kaldı ve onu yavaş yavaş kitap okumaktan ibaret olan öğretime hazırladı. Sartre daha sonra şöyle yazdı: "Hayatıma başladım, çünkü muhtemelen onu kitaplar arasında bitireceğim." Geleceğin yazarının, 19. yüzyılın 17 ciltlik Büyük Genel Sözlüğünden derlenenler de dahil olmak üzere, dünyayı esas olarak kitap bilgisi aracılığıyla kavradığını gösteren önemli bir tanıma.

Dedenin yetiştirilme tarzı doğal olarak öğretmenlik mesleğini doğurdu. Ancak genç Sartre'ın evinde çağrıldığı şekliyle Pulu'nun kendisi daha fazlasını hayal etti. Bir noktada, ona önemli bir görev emanet edilmiş gibi geldi. Doğru, gerçeklik bu tür rüyalar için pek fazla sebep vermedi. Akranlarıyla iletişim kurmaya başlayan Jean Paul, birdenbire boyunun küçük olduğunu, fiziksel olarak arkadaşlarından çok daha zayıf olduğunu ve her zaman kendini savunmaya hazır olmadığını keşfetti. Bu keşif onu şok etti. Bununla birlikte, yakınlarda hala sadece suçlular değil, aynı zamanda sevgi dolu bir büyükbaba da vardı. Sartre daha sonra "Beni istemeden kurtardı ve böylece beni hayatımı alt üst eden yeni bir kendini kandırma yoluna itti" diye yazmıştı.

Bu "kendini kandırma" ya da daha doğrusu gerçeklikten kaçış yazıyordu. Jean Paul, kitaplardan ve filmlerden olay örgüsü çizerek şövalye bir ruhla romanlar yazmaya başladı.

Rüyalarında cesur bir adam, bir maceracı, bir savaşçıydı. Ve bu hayaller artık kendi işlerinde somutlaşıyor. Sekiz yaşındaki romancı, karakterlerinin gerçek ustası ve tüm maceralı durumların ustası oldu. Yazar, "Seçildim, işaretlendim ama vasattım" diye hatırladı. "Başardığım her şey sabrımın ve sıkıntılarımın meyvesi olacak."

Pulu'nun çalışmaları Henry IV Lisesi ile başladı ve 1924'te ayrıcalıklı yüksek eğitim kurumu Ecole Normal'de devam etti. Çalışmalarının konusu olarak felsefeyi seçen Jean Paul, öğretmenler ve öğrenci arkadaşları arasında hızla prestij kazandı. Etrafında, felsefi varlık anlayışında yeni bir yön yaratma fikrine kapılmış, yetenekli bir gençlik çemberi oluştu. O zaman Jean Paul, diğer kızların aksine gururlu ve rahat davranan yetenekli, güzel ve en önemlisi zeki öğrenci Simone de Beauvoir'ı fark etti. Sartre, kendisi gibi felsefeyi bilimlerin en önemlisi sayan Simone'a, arkadaşı Paul Nizan aracılığıyla aşkını itiraf etmiştir. Daha sonra, bir süre sonra karşılıklı aşka dönüşen daha yakın bir tanıdık gerçekleşti, özellikle Jean Paul seçtiği kişiye evlilik, arkadaşlık ve yakın ilişkiler hakkında pek de sıradan olmayan görüşlerini özetledikten sonra.

Pratik genç adamın sözleri verimli bir zemine düştü. Gerçek şu ki, Simone olağanüstü bir insandı. Parisli ünlü avukat Jean de Beauvoir olan babası, tutkuyla bir oğul hayal etti ve uzun süre bir kızının doğması fikrini kabullenemedi. Görünüşe göre, "doluluğunu" kanıtlama çabasıyla, Simone zaten çocuklukta kızlar için alışılmadık karakter özellikleri edindi: oldukça bağımsız davrandı, kızların

zayıflıklarını hor gördü, asla ağlamadı, kavgalarda erkeklere boyun eğmedi ve on üç yaşında o sonunda çocuk sahibi olmayacağına ve ünlü bir yazar olacağına karar verdi. Her ne olursa olsun, ebeveynlerinin ve arkadaşlarının aile hayatını gözlemleyen akıllı Simone, erkenden ailenin aşkı öldürdüğü, hayatı ölçülü bir dizi sıradanlığa dönüştürdüğü sonucuna vardı: yatak odası, yemek odası, resepsiyonlar, iş.

Neden Sartre'a dikkat etti? Ne de olsa, dışarıdan bir temsilci olarak adlandırılmazdı, çok daha az çekici bir genç adam: kısa, dar omuzlar, seyrek saçlar, asimetrik bir yüz, gözle görülür bir şaşılık ve her şeye ek olarak çok sağlam bir göbek. Doğru, bir konuşmacı olarak eşi benzeri yoktu. Tutkulu konuşmaları, aralarında elbette Simone de Beauvoir'ın da bulunduğu birçok hayran ve hayran tarafından coşkuyla dinlendi.

Sonunda, uzun zamandır beklenen bir aşk ilanı ve tamamen sıra dışı bir evlilik teklifi geldi. Jean Paul, nişanlısına darkafalı ve burjuva karşıtı ilkelere bağlı olduğunu söyledi . Bu nedenle ilişkileri tamamen farklı bir temelde, yani bir tür aile sözleşmesi üzerine kurulmalıdır. Ve Sartre, bu abartılı anlaşmanın ana noktalarını hemen özetledi:

Evlenmek ve karı koca olarak aynı çatı altında yaşamak burjuva bayağılığı ve aptallığıdır. Çocuklar da aşkı bağlar ve öldürür, ayrıca onlarla uğraşmak anlamsız bir yaygara ve zaman kaybıdır. Bu nedenle, onları başlatmamak daha iyidir.

Öte yandan, birleşirlerse, her zaman yanlarında olacaklarına, kendilerini birbirlerine ait olarak göreceklarına ve içlerinden birinin yardıma veya ilgiye ihtiyacı olursa her şeyi bırakacaklarına söz verirler.

Ayrıca, bir itirafta veya bir psikanalistin ofisinde olduğu gibi, sırları olmaması ve birbirlerine her şeyi anlatmaları gerekir.

Ve son olarak, en önemlisi, aşıklar birbirlerine tam bir cinsel özgürlük vermelidir.

Simone, böyle bir "evlilik anlaşmasından" tarif edilemez bir şekilde memnun kaldı: Sartre ile ilişkisi benzersiz olacaktı ve tam da hayalini kurduğu şey buydu. Doğru, Simone daha sonra "tam cinsel özgürlük" ifadesinin anlamını gerçekten araştırmadı, ancak görünüşe göre bu kavramın sevgilisinin felsefi fikirleriyle yakından bağlantılı olduğuna karar verdi.

Ancak, Simone'un coşkusu hiç paylaşmayan bir adam vardı - babası. Üstelik öfkeden de yanındaydı. Kızı, çevresi için tamamen "uygunsuz" olan bir filozof mesleğini seçmekle kalmadı, aynı zamanda toplumun ahlaki temellerini baltalayan radikal inançlara sahip, neredeyse bir Marksist olan bir adamla da evlenecek.

Ancak Simone, genel olarak geri gidenler gibi, anne babasıyla dalga geçmeyi her zaman severdi. Bir kadının bağımsızlığının bu şekilde tezahür etmesi gerektiğine inanıyordu. Ayrıca, Jean Paul'un egemen olduğu arkadaşları arasında mülk, para, sosyal görgü ve burjuva terbiyesi gibi şeyler özellikle hor görülüyordu.

Evet, Sartre nasıl ikna edileceğini biliyordu ve aynı zamanda, sosyal yaşam düzeninde kararlı bir reformcunun tüm tutkusuyla tüm teorilerine atıfta bulunan bir numaracı değildi. Ve bu Simone'u iki kat cezbetti.

Üniversiteden mezun olduktan sonra Simone ve Sartre, Paris'te boş yer olmadığı için ayrılmak zorunda kaldılar. Marsilya'ya gitti, felsefe öğretmek için Le Havre'a gitti. Nadiren birbirlerini gördüler - ayda iki veya üç kez, ancak neredeyse her gün bir arkadaşlarına mektup yazdılar.

Marsilya'da Simone açıkça sıkılmıştı ve kötü şöhretli özgürlüğüyle ne yapacağını bilmiyordu. Lisede birkaç saati vardı, öğretmen arkadaşları ona aptal ve ilgisiz geliyordu ve Sartre çok uzaktaydı. Bu nedenle, bir süreliğine Berlin'e gittiğini bildirdiği başka bir mektup aldıktan sonra ona gitmeye karar verdi. Ve Berlin'deki köhne bir otelin küçük bir odasında görüldüğünde, kocası selam vermek yerine mutlu bir şekilde "biraz romantizm yaşadığını" duyurdu. Ve karısını "küçük aşkların" kadın kahramanlarıyla tanıştırmak sözleşmelerinin bir parçası olduğundan, Sartre yeni kız arkadaşını önce giyabında tanıştırdı ve onu ayrıntılı olarak anlattı. Sonra da Simone'u onunla tanışması için ikna etti.

Marie Girard, yerel Fransız öğrencilerden birinin karısıydı. Güzel, durgun, hayal kurması ve "nesnelerin ve insanların üzerinde" bazı alışılmadık bakışlarıyla genç öğretmeni cezbetti. Kızıl saçlı güzel tanıştığında arkadaşının karısına sadece baktı ve ona Sartre'a sevimliyi öğretmesini tavsiye etti, aksi takdirde yatakta çok sıkıcı oluyor.

Simone gücenmiş görünmemek için kendini zor tutuyordu. Ve Sartre, bu görüşmeden sonra, arkadaşlarına Kunduz'la bir zamanlar bağlı olan ittifaklarının (karısına çok garip bir takma ad takmıştı) zamanın sınavından geçtiğini coşkuyla anlattı: eşlerin ders verdiği yıllar ilişkilerini mahvetmedi. Hala yaratıcılıkta kendi yollarını arayan benzer düşünen insanlar.

Gerçekten de, yaratıcı yolları başarılı bir şekilde geliyordu. 1938'de Sartre'ın ünlü bir yazar olmasını sağlayan "Bulantı" adlı romanı yayınlandı ve Simone "Misafir" romanı üzerinde çok çalıştı.

Kısa süre sonra çift, öğretme ve yazmaya başlayarak Paris'e yerleşti. Her gece uğradıkları yer, Maine Bulvarı'ndaki ünlü Üç Silahşörler Kafe'ydı. Düzinelerce Jean Paul hayranı, onun konuşmalarını dinlemek ve tartışmak için buraya akın etti. Doğru, modaya uygun yazar ve filozofun görünüşü oldukça tuhaftı: kirli bir gömlek, bir tarafı giyilmiş buruşuk bir şapka, eskimiş ayakkabılar ve bazen farklı renkte.

Simone'un görünüşü, daha da münzevi olması dışında neredeyse hiç değişmedi. Düzgün taranmış siyah saçlar, gösterişsiz kareli etekler, sıkı oturan ceketler üzerine sahte bir örgü. Arsız Paris bohemleri arasında biraz sıra dışı görünüyordu, ancak bu giyim tarzının kendisi için en kabul edilebilir olduğunu düşündü, özellikle de Simone için giyim hiçbir zaman özel bir rol oynamadığı için.

Bir süredir, güzel bir kızla birlikte her yerde eşler görünmeye başladı. Etraftaki herkes onun Sartre'ın başka bir genç metresi olduğunu biliyordu. 1930'ların ortalarında, bu rolü hala Rouen'de Simone'un öğrencisi olan Rus göçmenlerin kızı Olga Kozakevich oynadı.

Toplumda Olga oldukça küstah davrandı: Meydan okurcasına Sartre'ın dizlerinin üzerine oturdu, aniden ona sarılmaya ve tutkuyla öpmeye başladı, küçük bir skandal çıkarabilirdi. Ancak bu, Jean Paul'ü hiç rahatsız etmedi, aksine onu bir şekilde etkiledi.

Olga Kozakevich'in yerini kız kardeşi Wanda aldı, ardından Camila Anderson ve ardından Bianca Bienefeld ortaya çıktı. Bu arada, savaştan hemen önce Paris'teki Molière Lisesi'nde öğretmenlik yaptığı dönemde son iki genç hanım da Simone'un öğrencisiydi.

Simone'un katlanmasının giderek zorlaştığı Sartre'ın ilk romanlarından sonra, ne kadar bağımsız ve özgür bir insan olmaya çalışsa da, gerçekte ne yazık ki en iyisi olduğunu kendi kendine itiraf etmek zorunda kaldı. sıradan kadın.

Zayıflığından dolayı kendini hor görmesine rağmen, yine de kocasını acı verici bir şekilde kıskanıyor ve onun sık sık değişen metreslerinden nefret ediyordu.

Simone'un öğrencilerinden ve öğrencilerinden bıkmış olan Sartre, hiçbir yerde bulamadığı egzotik oryantal güzelliklerle ilgilenmeye başladı. Kunduz kıskançlıktan içmeye başladı, seyirciler arasında sık sık sarhoş göründü ama aynı zamanda en yakın arkadaşlarına bile "Sartre ile kesinlikle mutlu olduğunu" ve "ideal bir evlilikleri" olduğunu tekrarlamaya devam etti. yeni bir tür."

Sartre ve de Beauvoir'ın Paris'teki "ideal evliliği" kasabanın dedikodusuydu. Rue de Selle'deki köhne bir otelin farklı katlarında ayrı ayrı yaşıyorlardı ve her ikisi de kategorik olarak herhangi bir mülk sahibi olmayı reddediyordu. Sabahları derslerden önce hep birlikte sabah kahvesi içerlerdi; akşam saat yedide , hava ve şartlara rağmen buluşup şehri dolaştılar, felsefe veya edebi eserleri hakkında konuştular. Akşam yemeğini genellikle gece geç saatlere kadar kaldığımız Üç Silahşörler kafesinde yedik.

Ama sonra Simone'u bile şaşırtan bir olay oldu: aşık oldu ve bunu hemen Sartre'a itiraf etti. Oldukça şaşırmıştı, ancak görünüşe göre karısının romantizmine şaşırmamalıydı, çünkü sözleşmeye göre her ikisinin de "cinsel özgürlük" hakkı vardı. Ciddi tutkusu, de Beauvoir'ın Chicago'da tanıştığı

Amerikalı yazar Nelson Algren'di. O sırada otuz dokuz yaşındaydı, ellili yaşlarındaydı. Sartre'a hakkını vermek zorundasın. Bu haber ona ne kadar beklenmedik görünse de, kendini toparladı ve ona felsefî bir sakinlikle davrandı.

O zamandan beri, Atlantik boyunca bitmeyen uçuşlar başladı, Simone'un yeni bir sevgiliyle buluşması, bazen bir hafta, bazen iki, genel olarak, bulabildiği kadar zaman. Nelson, çimleri biçilmiş, kapısında melodik bir zil çalan kendi rahat evinde yaşıyordu. Simone'u yatağına kahve getirdi, doğru ve düzenli yemeye zorladı, mutfak dersleri verdi, sabahlık, dantel iç çamaşırı, jartiyer verdi. Bu tür "hayatın küçük şeyleri" ve samimi aksesuarlar Simon üzerinde harika bir izlenim bıraktı. Ve kaba, burjuva, küçük-burjuva olmasına rağmen kendini mutlu hissediyordu.

Ancak Paris'te çok farklı bir hayat sürmek zorunda kaldı. De Beauvoir'ın 1949 tarihli kitabı İkinci Cins feminist bir klasik haline geldi. Yayımlanmasından bir haftadan az bir süre sonra Simone, Fransa'nın en ünlü ve popüler yazarı oldu. Sartre memnundu: kitap fikri ona aitti.

Simone'un şöhretinin zirvesindeyken, Nelson Algren Paris'e geldi ve Simone'u bir ikilemle karşı karşıya getirdi: o mu yoksa Sartre mı? Uzun, acı verici şüphelerden sonra Simone seçimini yaptı. "Ortak ideallere ihanet edemediği" için Sartre ile kaldı. Ama aynı zamanda yeni bir aşk ve özgürleşme için tek umudun kaybı anlamına da geliyordu. Bir zamanlar bu kurtarma formülünü birlikte buldular, ancak yıllar içinde bu bir aksiyom haline geldi. Eşlerin her biri amacına ulaştı. Simone düzinelerce kitap yazdı; 1964'te Sartre, Lay adlı romanıyla Nobel Edebiyat Ödülü'ne layık görüldü, ancak aşırı solcu inançları nedeniyle ödülü almayı reddetti.

1960'ların ikinci yarısında. Sartre edebiyat ve felsefeden çok siyasetle uğraşıyordu. Bir din reformcusunun şevkiyle, "sosyalizmin itibarını" yeniden tesis etmeye çalıştı. Yazar çok seyahat etti, aktif olarak sınıfsal ve ulusal baskıya karşı çıktı, aşırı sol grupların haklarını savundu, 1968'de Paris'teki öğrenci isyanlarına katıldı. Bertrand Russell tarafından ABD'yi askeri suçlarla itham eden komisyon. Çin reformlarını, Küba devrimini sıcak bir şekilde destekledi, ancak daha sonra bu ülkelerin politikaları konusunda hayal kırıklığına uğradı.

1965'te, Sartre altmışına, Simone'la birlikteliği ise otuz altı yaşına geldiğinde, on yedi yaşındaki Cezayirli metresi Arlet Elkaim'i evlat edinerek ona son zihinsel travmayı yaşatır. Ülkeden sınır dışı edilmekle tehdit edildi ve Sartre ondan ayrılmak istemedi. Simone'un öfkesine göre, ona göre bu utanmaz kız Sartre'ın dairesine yerleşti ve hatta onu sevdiği kişinin yanına bırakmaya cesaret edemedi. Bir kez öfkelenen Simone, genç rakibinin yüzüne ağır bir muz fırlattı.

Sartre onu anlıyordu ama doğası gereği kadın toplumu olmadan yapamazdı, özellikle de genç bir kızsı. Bunu şu şekilde açıkladı : “ Kendimi kadınlarla çevrelememin ana nedeni , onların

arkadaşlığını erkeklerin arkadaşlığına tercih etmemdir . Erkekler genellikle beni sıkar."

Yine de, Sartre'ın çok sayıda hayranı ve arkadaşıyla çevrili olmasına rağmen, düşüncelerini ve fikirlerini kendisinden bile daha iyi anlayan tek kişi olarak kalan Simone'a ihtiyacı vardı .

Sartre yaşamının son yıllarında glokom nedeniyle neredeyse kördü . Artık yazamıyordu ama aktif hayattan da ayrılmadı : çok sayıda röportaj verdi , arkadaşlarıyla siyasi olayları tartıştı , müzik dinledi, Simone de Beauvoir'dan kendisine yüksek sesle okumasını istedi. Doğru, aynı zamanda , genç hayranların ona sağladığı ve elbette Simone'u kızdıramayan alkol bağımlısı oldu.

Jean Paul Sartre 15 Nisan 1980'de vefat ettiğinde, Simone de Beauvoir keder ve çaresizlik içinde kendinden geçmişti. Sadakatsiz ama sevgili arkadaşından altı yıl daha uzun yaşadı ve onunla neredeyse aynı gün , 14 Nisan 1986'da öldü . Dünyevi dünyada böylesine anlaşılmaz bağlarla birleşerek , Paris'teki Montparnasse mezarlığında yan yana dinlendiler . Alışılmadık evlilik yaşamlarının uzun olduğu ortaya çıktı ve ideallerine giden yol dolambaçlı ve çoğu zaman kafa karıştırıcıydı. Ama ne de olsa Sartre ve de Beauvoir , ne yaratıcılıkta ne de aşkta yollarının basitliğini ve netliğini asla düşünmediler .

aşktan ilham alıyor

Lope de Vega

Tam adı - Lope Felis de Vega Carpio (1562'de doğdu - 1635'te öldü)

İspanyol yazar, İspanyol Ulusal Tiyatrosu'nun kurucusu. Ateşli bir mizaç ve aşk sevgisi ile ayırt edildi.

Şiddetli tutkulara, yorulmak bilmeyen enerjiye ve maceracı bir mizaca sahip bir adam olan Lope de Vega, uzun yaşamı boyunca akla gelebilecek ve düşünülemez her türlü macerayı yaşadı. Ülkeden kovuldu, dava edildi, hapse girdi, deniz kazası geçirdi. Ayrıca Lope de Vega, zamanının en büyük Don Juan'ı olarak adlandırılabilir. Ünlü caballero'nun yaşamı boyunca yaşadığı aşk maceraları hakkında efsaneler vardı. Biyografi yazarı Barrera'nın belirttiği gibi: “Lope de Vega aşksız bir hayat düşünemezdi. Yorulmaz fantezileri için hayat veren bir kaynak olarak hizmet etti. Elbette bu sadece Dante veya Petrarch'ın ölümsüz eserlerinde anlattığı yüce aşkla ilgili değil. Çoğu zaman , tutkusu anında tatmin gerektiren ateşli bir mizaca sahip tutkulu bir adamın aşkıydı . Böyle bir aşk sevgisinin tek bir açıklaması olabilir : Lope, şehvetli özlemlerinde , yaratıcılıkta olduğu kadar tükenmezdi .

Lope de Vega , 25 Kasım 1562'de Madrid'de altın işlemeci Felix de Vega Carpio ve karısı Francisco Fernandez Flores'in çocuğu olarak dünyaya geldi. Çocuk son derece yetenekliydi. Zaten beş yaşında, Lope şiir yazmaya başladı ve bu faaliyete o kadar kapılmıştı ki, arkadaşı Juan Perez de Montalban'ın daha sonra hatırladığı gibi: “... yazmayı öğrenene kadar, kahvaltıları daha yaşlı öğrencilerle paylaştı. böylece Lope'nin dikte ettiklerini yazsınlar ”.

Lope de Vega ailesi, atalarının Reconquista'ya (Araplara karşı mücadele) katılımından gurur duyan ve kendilerini hidalgolar olarak sınıflandırmaktan çekinmeyen Asturyalı dağcı köylülerden geliyordu. Ancak Lope'un asil hakları yoktu ve ona asla don denmedi. Bununla birlikte, genç Lope'nin yeteneklerine hayran kalan Avila Piskoposu'nun himayesi sayesinde, 15 yaşında Madrid yakınlarındaki Alcala de Henares Üniversitesi'ne girdi ve burada dört yıl boyunca sadece özenle dilbilgisi ve retorik çalışmakla kalmadı, ama aynı zamanda dans sanatında ve kılıç kullanmada zekice ustalaştı.

Sonra, daha az coşku duymadan, aşkın temellerini kavramaya başladı. 17 yaşındaki Lope de Vega'nın ilk içten tutkusu, genç adamın hem bir sevgilinin ateşli mizacıyla hem de şiirsel armağanıyla büyülediği evli kadın Dorothea'ydı: hayran, sevgilisine olan duygularını yalnızca içinde ifade etmeyi tercih etti. şiirsel biçim. Kısa süre sonra Dorothea'nın yerini, ondan bir çocuk doğuran dul Marfiss aldı. Ancak genç kadın avcısı evlenmeyecek ve hatta babasının görevlerini üstlenecekti. Ailevi sıkıntılardan ustaca uzaklaşarak, Portekiz'in İspanyol tahtına katılımıyla sonuçlanan Azorlar'a askeri bir seferle yelken açtı.

Madrid'e dönen 22 yaşındaki Lope de Vega, çok geçmeden yetenekli bir şair ve oyun yazarı olarak ün kazandı. O zamanlar İspanya'da gerçekten altın bir tiyatro çağı hüküm sürüyordu. XVI yüzyılın İspanyol tiyatrosu olduğunu söylemeliyim . hem biçim hem de içerik olarak modern olandan biraz farklıydı. Başlangıç olarak, sözde ağıllarda (bir tür oditoryum) mülk bölümleri vardı - ayakta durmak için bir tezgah, kadınlar için ayrı bir galeri , soylular için localar. Oyunların aksiyonu , oyuncuların seyirciyle aktif iletişiminden oluşan farklı bir şekilde gelişti . Bu sahne dramasının özünü anlamak için, ritmi ve dinamikleri izleyiciyi sürekli gerilim içinde tutan modern bir televizyon talk

şovunu en az bir kez izlemek yeterlidir . Yalnızca İspanyol tiyatrosu, belki de daha canlı görünüyordu ve yazarın kendisi, bu durumda Lope de Vega, doğaçlamalara duyarlı halkın tepkisini günlük olarak gözlemleyebiliyordu.

Şanslı, yakışıklı, yetenekli Lope de Vega, tiyatro-bohem topluluğuna hızla girdi, tiyatro hayatının günlük kutlamalarından gerçek zevk aldı ve diğer yandan eylemlerinin sonuçları hakkında çok az düşündü. Lope'nin tutkuları ve maceracı dürtüsellliği , 1588'in başında hayatının birkaç ayına ait gerçeklerle kanıtlanıyor. Her geçen gün daha fazla ün kazanan yazar , yeni yılı genç bir yetenek için oldukça alışılmadık bir yerde karşıladı : yani . hapiste.

Bir gün önce tiyatroda bir performans sırasında tutuklandı. De Vega, kızı evli bir bayan olan Elena Osorio'yu (Lope'nin şiirlerindeki güzel Philida) baştan çıkarmaya çalıştığı ünlü Madrid aktörü ve komedi yönetmeni Jeronimo Velasquez tarafından mahkemeye çıkarıldı . Kendisine başka bir sevgiliyi tercih eden Elena ile tartışan de Vega o kadar kızmıştı ki eski sevgilisi , babası ve aşktaki rakibi Don Francisco de Granvel hakkında bir dizi yakıcı broşür yayınladı . Velasquez, şairin kızıyla olan bağının kopmasına değil, özgür repertuarının kaybolmasına çok kızmıştı . Bu nedenle , getirilen suçlama oldukça ciddiydi - "bir soyluya hakaret."

Kendini haklı çıkaran Lope , davacı hakkında zehirli şakalar yapma zevkini inkar edemezdi, bu nedenle mahkeme, Ocak kararını uygulamak için zamanı yoktu - krallıktan iki yıl sürgün (yani Kastilya'dan) ölüm acısı üzerine ve dört Başkentten yıllarca sürgün - Şubat ayında ceza artırıldı: yeni karar , kadırgalara gönderilme sancısı altında başkentten sekiz yıl sürgünü içeriyordu.

Bu arada, kararın öngördüğü şekilde şehri derhal terk etmek üzere serbest bırakılan Lope , yaşaması yasak olan Madrid'de soylu bir asilzadenin kızı olan genç Isabel de Urbina'yı (şiirlerinde Belissa) kaçırmayı başardı . Kızın akrabalarının açtığı dava Lope için ölüm cezası anlamına gelecekti ama aşık olan Isabel, kaçırılan kişiyle evlenmeyi kabul ederek akrabalarına davayı geri çekmeleri için yalvardı . 10 Mayıs'ta kilisede bir akraba tarafından temsil edilen sürgündeki nişanlısının yokluğunda Lope ile gıyabında düğünü gerçekleştirdi.

Ve ne? Yeni yapılan koca, genç karısıyla bağ kurmak yerine beklenmedik bir şekilde planlarını herkes için değiştirdi . 29 Mayıs 1588'de kardeşi ile birlikte efsanevi Armada'nın bir parçası olarak "San Juan" kalyonuyla Lizbon'dan denize açıldı. Savaşlardan birinde Lope'nin erkek kardeşi öldü ve kendisi, İspanyol filosunun yenilgisiyle ilgili her türlü zorluğa ve denemeye katlanarak , kampanya sırasında yazdığı "Angelica'nın Güzelliği" şiiriyle Aralık ayında Cadiz'e döndü .

Yaklaşık olarak aynı şekilde, Lope de Vega'nın tüm çalkantılı hayatı devam etti. 1589'un başında, o ve Isabel , Levant'ın antik kentindeki Valensiya'ya yerleştiler ve oyunları ile tam anlamıyla

tiyatroları doldurdular .

Isabel'in 1593'te ölümünden sonra (bu evliliğin her iki kızı da bebekken öldü), Lope de Vega'nın cezası iptal edildi, çünkü Velasquez, üretken bir oyun yazarından kopmaktan ne kadar kaybettiğini fark ederek, onu tüm geçmiş günahlarını affetti .

Bu arada , Lope zaten gerileyen yıllarında, gençliğini ve ilk karısının sadık aşkını hatırladığı ışıltılı komedi "The Valor of Belisa" yı yazdı . Bu komedide, Belisa'nın baştan çıkarıcı anlamsızlığının yerini , hayatını iki kez borçlu olan seçtiği kişinin değil, hanımefendinin aktif prensibi temsil ettiği, her şeyi tüketen bir tutku alır. Eşit olmayan bir savaşta hala tanımadığı bir caballero gören Belisa , elindeki adamlardan birinden kaptığı bir kılıçla arabadan atlayarak cesurca onun yardımına koşar. İkinci kez, Belisa tehlikeyi sezince o ve hizmetçi erkek kılığına girerek tabancayı ateşler. Belisa tarafından itilen komedinin aksiyonu - açıklamalar, pencerelerin altında ve asil hanımların evlerinde gece çatışmaları yoluyla - neşeyle ve ezici bir şekilde koşuyor. Bu neredeyse otobiyografik komediden çıkarılacak tek bir sonuç var - kimse İspanyol kadınları kadar tutkulu sevemez .

1596'da Lope de Vega, Madrid'e döndü - ve bu sefer kamu ahlakını ihlal etme suçlamasıyla neredeyse tekrar hapse girdi. Sevgi dolu Lope , dul eşi Antonia Trilles ile günahkâr birlikteliğini saklamaya bile çalışmadı . Ancak iki yıl sonra 35 yaşındaki oyun yazarı ikinci kez evlenerek yerleşmeye karar verdi . Yeni seçtiği Juana de Guardo, zengin bir kasabın kızıydı . Ve görünüşe göre bu bir iş evliliği idi, ancak bu bir çeyizden daha fazla alay konusu oldu . Bu evlilikten üç çocuk doğdu (çocuklukta ölen Carlitos adında bir oğul ve iki kız).

1605'ten hayatının sonuna kadar Lope , Duke de Sessa'nın sekreteri olarak görev yaptı . Lope , bu oldukça ahlaksız, ancak havalı olmayan ve dahası çok cömert bir asilzade ile dostane ilişkiler kurdu. Bu arada, kaleminin altından şiirler ve oyunlar çıkmaya devam etti ve 1608'de ona " İspanyol zekasının anka kuşu " denildi .

Lope de Vega'nın doğurganlığı gerçekten olağanüstüydü. Bir buçuk binden fazla oyun onun kalemine aittir ve hepsi manzum yazılmıştır - bu , kimsenin geçemeyeceği bir rekordur . Muhtemelen çok fazla boş zamanı olan bir bilginin hesaplamalarına göre, Lope'nin şiirsel mirası toplam 21.316.000 mısradır! Şiirlerini kağıda ne kadar çabuk çizdiğini hayal etmek bile zor . Lope oyunların hiçbirini üzerinde üç günden fazla çalışmadı ve yirmi dört saat içinde pek çok oyun yazdı. Oyuncular kelimenin tam anlamıyla onun arkasında durdular - el yazmasının mürekkebi kurur kurumaz , çarşafı kapıp onlarla birlikte tiyatroya koştular . Oyun yazarı , " Muslardan 24 saat içinde yüzden fazla oyunun sahneye çıktığını " kabul etti . Ama aynı zamanda , " gözlerine bakmaya utandığı " için böyle saatlerde Plautus ve Terence'i başka bir odaya taşıdığını ve onları bir dolaba kilitletiğini de sözlerine ekledi. Gelir aynıydı . Onlar hakkında kesin bir bilgi yok , sadece edebi eserin ona 105.000 altın kazandırdığı

biliniyor. Doğru, müsrif oyun yazarı parayı oldukça gelişigüzel ele aldı ve sürekli onlardan yoksundu.

Lope de Vega'nın edebi kapsamı en geniş olanıydı - aşk komedilerinden, " pelerin ve kılıç" komedilerinden azizlerin, meleklerin ve şeytanların ortaya çıktığı sahnelenen komedilere ve "namus" dramalarına kadar.

Dramatik olmayan eserleri ilk kez 21 cilt olarak yayımlandığında , Dorothea (diyalog şeklinde uzun bir nesir anlatımı), üç roman, birkaç kısa öykü, beş büyük ve dört küçük epik şiir, üç büyük didaktik şiir, bir Japonya'daki Hristiyan şehitleri hakkında bir hikaye , iki dini eser ve birçok lirik şiir.

Lope de Vega'nın gerçek hayatı ne yazık ki sadece kolay ve rahat olay örgülerinden oluşmuyordu. 1613'te ikinci karısı Juana doğum sırasında öldü ve Feliciano adında bir kız çocuğu bıraktı . Juana'nın son yılları , şairin Camila Lucinda adıyla şiirlerinde seslendirdiği aktris Michaela de Lujan ile kocasının ilişkisi gölgesinde kaldı . Bu tutkulu aşktan iki çocuk daha dünyaya geldi.

1614'te eşi ve sevgili oğlu Carlitos'un ölümü nedeniyle ciddi bir zihinsel kriz yaşayan Lope de Vega , din adamlığını aldı . Bu arada, büyük Cervantes'in de üyesi olduğu bir din kardeşliğine katıldı . Ancak üç yıldan kısa bir süre sonra, 55 yaşındaki Lope de Vega , şimdi şiir yazar ve çeşitli müzik aletleri çalan zeki ve eğitilmiş bir kadın olan evli güzel Martha de Nevares için her şeyi tüketen bir tutkuya yeniden kapıldı. Onu Amarilida adıyla seslendirdi ve ünlü "Valensiyalı dul kadın"ı "karakterin bağımsızlığında kendini gösteren vicdan özgürlüğü " (özellikle Mart ayında değer verdiği bir karakter özelliği) sözleriyle ona adadı.

kaba ve açgözlü kocasının aksine cesur ve şefkatli olan Lope'ye de kayıtsız kalmadı . Ayrıca, o zamana kadar popüler hale gelen oyun yazarının ihtişamından elbette etkilendi ve ona olan hayranlığı gerçek bir hayranlığa dönüştü . Lope de Vega sokağa çıkar çıkmaz , hemen etrafını bir kalabalık sardı, kadınlar ona balkonlardan çiçekler attı ve Avrupa'nın her yerinden bilim adamları ve yazarlar , ünlü oyun yazarıyla tanışmak için özel olarak Madrid'e geldi.

Marta , Lope de Vega'dan kendi kızı olarak tanıdığı bir kızı doğurdu . Ve Lope yine mahkemede kendini savunmak zorunda kaldı - bu sefer ona karşı dava Marta'nın kızgın kocası tarafından başlatıldı. Doğru, oyun yazarı şanslıydı: davacı , davayı bitiremeden öldü .

de Vega'nın hayatının son yılları zor deneyimlerle doluydu . Martha ile mutluluk kısa sürdü. 1620'lerin ortasında . ciddi bir şekilde hastalandı, aniden kör oldu ve daha sonra aklını kaybetti. Lope kederle "Cennete karşı çıkan aşk talihsizdir , " diye yazdı , ancak 1632'deki ölümüne kadar talihsiz kadını önemseyerek duygularından vazgeçmedi .

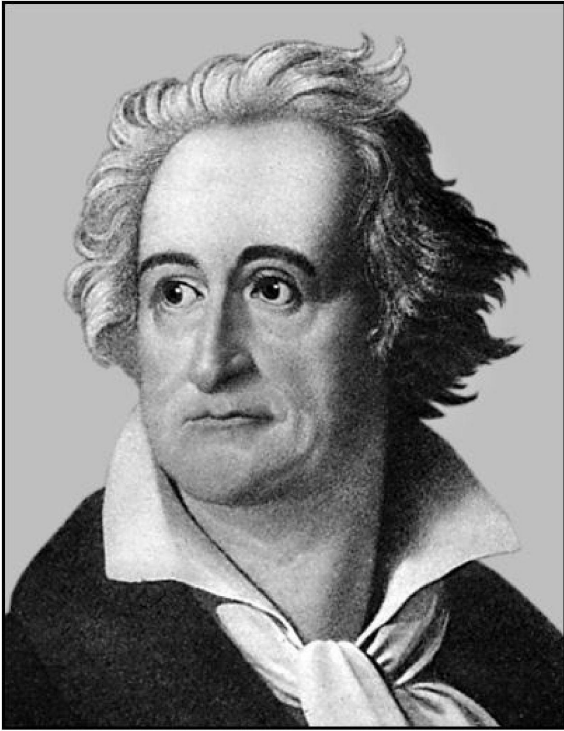
Martha'nın ölümünün yasını zar zor tutan Lope de Vega, 1634'te kaderin iki darbesinden daha

kurtuldu - inci dalgıçlarıyla keşif gezisine çıkan ve bir gemi enkazı sırasında ölen hayatta kalan tek oğlu Felix'in ölümü ; ve soylu bir caballero'nun sevgilisinin aşağılayıcı konumunda yaşamaya zorlanan sevgili en küçük kızı olan 17 yaşındaki Antonia Clara'nın kaçırılması . Lope, kızını kurtarmak için güçsüzdü : kaçırın , en yüksek soylulara aitti ve görünüşe göre, kaçırma , kralın zımni rızasıyla işlendi . Ayrıca babasının sefahatini kınayan başka bir kızı Marcella, rahibe olarak meydan okurcasına peçe taktı.

Lope de Vega artık üzüntülerinden kurtulamadı. 27 Ağustos 1635'te öldü ve ölümü tüm İspanya'yı yas tuttu. Büyük oyun yazarının cenazesi alışılmadık derecede muhteşemdi. Madrid'in tüm nüfusu, Lope adlı bir başka büyük İspanyol olarak "Doğa Mucizesi" ne veda etti.

Cervantes. Yüz elli İspanyol şair , ölümünden bir yıl sonra yayınlanan bir cilde varan methiyelerini onun anısına yazdı .

Goethe Johann Wolfgang

(d. 1749 - ö. 1832)

Alman şair, nesir yazarı ve oyun yazarı. Kadınların gözdesi ve sevgilisi olarak biliniyordu.

Alman dahileri arasında Johann Wolfgang Goethe ulaşılmaz bir yüksekliğe çıkıyor. Hayatı o kadar çeşitli, harika olaylarla dolu ki, birkaç seçkin biyografi için fazlasıyla yeterli olacaktır. Büyük

Alman'ın belki de en iyi tanımı Çek yazar Karel Capek tarafından yapılmıştır: “Goethe bir şairdir. Goethe bir doğa bilimcidir. Goethe bir oyun yazarıdır. Goethe mahkeme danışmanıdır. Goethe bir ressamdır. Goethe bir düşünürdür. Goethe bir arkeologdur. Goethe bir romancıdır.

Goethe bir klasiktir. Goethe bir dünya vatandaşıdır. Goethe bir erkektir. Ölümsüzlük için Goethe'nin şair olması yeterliydi ama Goethe'nin kendisi için bu yeterli değildi. O, çok yönlü bir adam türüdür , aktif olarak çeşitli ilgi alanlarına kapılır ve evrensel bir zekaya sahiptir ... Modern çağda ruhlarımıza ne kadar ısrarla tek taraflılık, dar uzmanlaşma ve katı profesyonellik tecavüz ederse, o kadar parlak Goethe tarafından kişileştirilen evrensel insanın neredeyse efsanevi ideali parlıyor.

Buna tek bir şey eklenmelidir: Goethe hayatı boyunca kadınların gözdesi ve sevgilisi olmuştur. Ancak, genç ve güzel hanımları ve hanımları baştan çıkarma yeteneğini bilerek, aynı zamanda meşru bir gurur duymadan, "Ben erkek değilim, ben Goethe'yim!"

28 Ağustos 1749'da doğan Johann Wolfgang Goethe, imparatorluk şehri Frankfurt am Main'in toplumunda önemli bir yer işgal eden zengin ve oldukça asil bir evli çiftin ilk çocuğuydu. Şairin babası Johann Kaspar Goethe, çok zeki ve iyi okumuş bir adamdı, mesleği avukattı, sert ve hatta biraz sert bir karakterle ayırt ediliyordu. Frankfurt'un en yüksek ileri gelenlerinin kızı annesi Katharina Elisabeth Goethe ise tam tersine neşeli ve kibardı. On yedi yaşında neredeyse kırk yaşında bir adamla evlendi ve tüm sevgisini harika kestane rengi bukleleri ve büyük siyah gözleri olan güzel bir çocuk olan sevgili Johann Wolfgang'a aktardı. Şair, anne babaya ve atalara karşı tavrını en güzel şekilde küçük, nükteli bir şiirle ifade etmiştir:

Büyümemi babama borçluyum.

Hayatta ciddi bir hedef, Annemden - aşkım Hikayelere ve eğlenceye.

Güzellere sevinirdi dedem, Ve ben günahkarım, itiraf ediyorum;

Büyükanne kıyafeti sevdi ve ben - vazgeçme. Ve eğer, genel olarak, parçalar birlikte çok radikal bir şekilde büyümüşse, - O zaman işte tüm ihtişamıyla:

olan ne var?

, erken çocukluk döneminde Johann'da kendini gösterdi . Masallar yazmaktan, akranlarına anlatmaktan , hayal gücünün meyvelerini gerçeğe dönüştürmekten mutluydu. Aslında Goethe'nin on dört yaşında kendisine gelen ilk aşkı, şiir besteleyebilme yeteneğiyle de bağlantılıdır . Ve şöyleydi: Acemi şairin genç arkadaşları, şiirsel yeteneğini kullanarak , o zamanlar çok moda olan çeşitli türlerde (düğün, övgü, cenaze vb .) Epigramlar için siparişler buldular . Bu şekilde elde edilen para , dostluk

ziyafetlerine harcandı . Bu toplantılardan birinde Goethe , bazen neşeli bir şirkette hizmet veren, Gretchen adında on altı yaşında güzel bir sarışın kızla tanıştı . Ve özellikle kız aşık olan çocuğa biraz sempati gösterdiği için hemen ona aşık oldu. Doğru, genç şaire karşı yardımseverliğinin ilk ve son işareti alınına konan bir öpücükle ifade edilmişti.

Bu arada, Johann'ın eğlendiği arkadaşlarının çok makul olmayan eylemlerde görüldüğü ortaya çıktı yani sahte faturalarda. Ve soruşturma sırasında Goethe'nin kişisel olarak hiçbir şeyden sorumlu olmadığı ve yoldaşlarının kötü işlerinden şüphelenmediği ortaya çıksa da , olanlar ciddi bir sinir şokuna yol açtı. Ancak aynı dava, genç sevgilinin Gretchen'e olan sevgisini "iyileştirmesine" yardımcı oldu , çünkü duruşmada ifade veren kızın ona bir çocuk gibi davrandığını öğrendi. Böyle gururlu bir genç affedemezdi . " Otobiyografi"sinde ileri bir yaşta olan " Düşünce benim için dayanılmazdı ," diye yazmıştı , " doğduğumdan yaklaşık iki yaş fazla olan bir kızın beni çocuk olarak kabul edebileceği, oysa ben zaten kendime benziyordum. becerikli bir yetişkin adam.

1765 yılında Johann'ın babası, oğlunun avukat olmasını hayal ederek onu Leipzig Üniversitesi'ne hukuk okuması için gönderdi. Ancak bu ünlü eğitim kurumunda genç Goethe'nin üniversite çalışmalarına pek ilgisi yoktu , eğlenmeye, sosyal ilişkiler kurmaya, kart oynamaya , şiir yazmaya, resim dersleri almaya ve sanat tarihi okumaya daha istekliydi. Bu zamana kadar, herkesin sadece Annette veya Ketchen dediği , hancı Schenkopf'un kızı güzel Anna Katharina'ya ciddi bir şekilde aşık olmuştu. Kız, yakışıklı bir öğrencinin kur yapmasına kayıtsız kalmadı ve kısa süre sonra gençler arasında gerçek aşk ortaya çıktı. Ama uzun sürmedi . Goethe'nin kaprisli bir aşık olduğu ortaya çıktı , Annette'i sürekli kısıkanıyordu ve tamamen mantıksız bir şekilde. Her şey ona olan ilgisini kaybetmesiyle sona erdi .

Schenkopf'a olan aşkının öyküsünü elbette biraz değiştirilmiş bir biçimde, ilk dramatik eseri olan "The Blues of the Beloved" adlı komedisinde anlattı . Daha sonra yazdığı gibi, Annette'den ayrılmanın acısı , sonunda sağlığını tamamen baltalayan bu ayrılığın ardından gelen kargaşalı hayatın ana nedeni oldu .

Ancak Goethe'nin sağlığı sadece aşk acısı yüzünden değil, aynı zamanda bakır oyma dersleri sırasında bol miktarda bira, kahve, şarap tüketimi ve zehirli dumanları soluması nedeniyle de sarsıldı. Öyle bir noktaya geldi ki bir gece boğazında kanama başladı ve daha sonra boynunda kocaman bir apse bile oluştu. Genç adam Frankfurt'a evine dönmek zorunda kaldı .

iyileşmesi yavaş oldu. Tek teselli , tüm bu süre boyunca anne ve kız kardeşin hastaya dikkatle bakmasıydı . Ama sadece onlar değil. Bu dönemde Johann, onu dini sohbetlerle meşgul eden ve teselli eden kız von Kletenberg ile yakınlaştı . Bununla birlikte, bu konuşmalar , neredeyse her zaman barışçıl bir şekilde sona ermelerine rağmen , daha çok hararetle tartışmalara benziyordu.

kavuşan Goethe, yeniden çalışma düşüncesine geri döndü . Bu kez baba, oğlundan hukuk bilimi çalışmasına daha ciddi bir tutum talep etti . 1770 baharında Goethe , anatomi ve kimya dersleri aldığı Strasbourg'a geldi . Doğru, burada da hukuk dersleri bir hizmete hizmet etmek gibi bir şeydi . Öğrenci , şehrin sosyal hayatıyla da ilgilendi . Birçok ünlü insanla hızlı bir şekilde tanıştı , sık sık aile evlerini ziyaret etti , kızları Lucinda ve Emilia ile hafif romanlara başlayan bir dans ustasından dans dersleri aldı.

Friederike Brion ile daha ciddi bir ilişki ortaya çıktı . Bir papazın kızıydı, Goethe ile tanıştığında henüz on altı yaşındaydı. Mavi gözlü ve kalkık burunlu zarif bir sarışın , aşık şairin kalbini hemen kazandı . Kendisi kısa süre sonra ona aşık oldu. Bununla birlikte, bu şaşırtıcı değil: Goethe'nin etkileyici bir görünümü vardı - uzun, ince bir figür, klasik olarak düzenli yüz hatları , iri siyah gözler her zaman başkaları ve özellikle genç kızlar üzerinde güçlü bir izlenim bıraktı .

Gençler yalnız yürüyüşlere aşık oldular, karşılıklı sevgi ve tutkulu öpücükler konusunda sürekli güvence alışverişinde bulundular ve ayrılıkta canlı bir yazışma sürdürdüler. Goethe , Friederike'ye bir dizi şiir adadı ve bunlardan bazıları daha sonra toplu eserlerinin bir parçası oldu .

Ancak bu yarı çocuksu aşkın sonu hüsrarla sonuçlanmıştır . Sonunda Johann sevgilisine olan ilgisini kaybetti. Friederike tüm çekiciliğine rağmen bu aşkın evlilikle bitemeyeceğinin gayet iyi farkındaydı . Tamamen bağımlı olduğu zengin ve ciddi bir baba, fakir bir köylü kızıyla evlenmesini asla kabul etmezdi . Ve inançlarından asla geri adım atmayan babasıyla bir kopuş , genç Goethe'nin hayat planlarının tamamen çökmesini tehdit edebiliirdi.

Friederike , ayrılmanın acısına cesurca katlanarak Johann'ı ondan soğuduğu için bir kez bile suçlamadı . Birden fazla evlilik teklifi almasına rağmen hiç evlenmedi . Goethe'den her zaman saygıyla söz etti ve onun için çok büyük olduğu için kaderini onunla ilişkilendiremeyeceğini üzüntüyle söyledi.

Ağustos 1771'de Goethe tezini savundu ve hukuk diploması aldı . Doğru, doktora derecesine ulaşmadı , ancak ailede ve tanıdıklar arasında her zaman bir hukuk doktoru olarak kabul edildi ve çağrıldı . Hukuk dersleri şairin beğenisine göre değildi. Oğlunu mesleğini daha ciddiye almaya zorlamak için babası onu , genç Goethe'nin stajyer olacağı imparatorluk adalet mahkemesinin bulunduğu Frankfurt yakınlarındaki küçük bir kasaba olan Wetzlar'a gönderdi .

, eğlenmeyi seven eğitimli gençlerden oluşan küçük çevreye kolayca girdi . Bunların arasında , Goethe'nin Lotta dediği , tanınmış bir memurun güzel kızı Charlotte Buff'un nişanlısı olan Kestner adında biri de vardı. O, çocukları için örnek bir eş, metres ve eğitimci olmayı vaat eden bir tür Alman genç hanıymıydı . Kalbinde sürekli kadın sevgisi olan Goethe, tanıştıkları ilk günden itibaren 19

yaşındaki Lotta'ya özverili bir şekilde aşık oldu. Ona nazik ama çekingen davrandı . Nişanlısı da Goethe ile dostane ilişkiler içindeydi ve hatta Goethe'nin sıradan bir aşk ilişkisine tenezzül edemeyecek kadar terbiyeli ve Lotta'nın fazla asil olduğuna inanarak onu geliniyle görüşmeye teşvik etti .

Bu arada Goethe'nin tutkusu azalmadı ve belirsiz durumdan çıkmak için Frankfurt'a gitmeye karar verdi . Yolda şair , o zamanlar oldukça ünlü bir romancı olan Madame Laroche'un ailesinin yanında kalmak için bir süre mola verir. Burada evin hanımının genç kızı Maximilian ile hızla ortak bir dil buldu ve kısa süre sonra onunla ilgilenmeye başladı. Bunun çok yardımcı olduğu ortaya çıktı : şair, sevgili Lotta'dan ayrılmasına rağmen bir süre bu zarif kara gözlü kızın eşliğinde teselli buldu .

Goethe, babasının büyük zevkiyle Frankfurt'a dönerek avukatlık yapmaya devam etti ve hatta birkaç davaya katıldı . Bu sırada Lotta evliydi. Ancak kayıp aşk özlemi Goethe'ye eziyet etmeye devam etti ve ünlü romanı Genç Werther'in Acıları'nın yaratılmasının nedeni oydu . "Werther" tüm beklentileri aşan bir başarıydı ve yazara hem Almanya'da hem de yurtdışında hemen yüksek sesle ün kazandırdı . Bu roman, duygusal Alman gençliği üzerinde o kadar güçlü bir etkiye sahipti ki, kahramanını taklit ederek gerçek bir intihar salgını ortaya çıktı.

sonunda Goethe, zengin Frankfurtlu bankacı Schönemann'ın ailesiyle tanıştı . Herkesin Lily'nin küçültülmüş adıyla çağırdığı Anna Elizabeth adında bir kızı vardı . Şair, on yedi yaşındaki bu güzel sarışına aşık olmaktan çekinmedi ve ortaya çıktığı gibi karşılıklı. Lily gerçek bir sosyete hanımıydı - kaprisli, çapkın, lüks içinde yaşamaya alışkın ve etrafı çok sayıda hayranla çevriliydi . Ama Goethe hemen aralarından birini seçti . Önümüzdeki 1775'te gençler o kadar yakınlaştı ki duyguları gerçek aşka dönüştü . Evliliğe gelince , Goethe kariyerine zarar vereceğinden korkarak buna hiç meyilli değildi . Derken Bayan Delph adında biri, seve seve çöpçatan rolünü oynayan yaşlı bir hizmetçi belirdi . Goethe ve Lily'yi bir kez birlikte bulunca, onlara birbirleri için yaratıldıklarını duyurdu ve ellerini birleştirdi. Aşıkların buna razı olmaktan başka çareleri yoktu . Nişan gerçekleşti. "Böylece ," diye yazmıştı Goethe, " harika hayatımın olayları arasında, damadın ruhunda neler olup bittiğini deneyimlemek zorunda kaldım ."

Bir süre sabırla damat rolünü oynadı . _ Ama derinlerde şüpheleri vardı . Lily'nin örnek ve iyi huylu bir eş olamayacağını anlamadan edemedi . Hayatının anlamı dünyevi zevklere indirgenmişti ve bir gelin olarak bile diğer gençlerle flört etmesine izin verdi . Başka bir sebep daha vardı: Goethe'nin ailesi Lily'yi sevmiyordu . Babası , oğluna mutluluk vermeyeceğine inandığı için parlak bir sosyete hanımını gelini olarak görmek istemedi .

Nişanlısı olarak ilan edilen ancak evlenmekten her zamankinden daha fazla korkan bu garip pozisyonda Goethe, Lily'ye veda bile etmeden arkadaşlarıyla kısa bir İsviçre gezisine çıktı . Lily'den

ayrılmanın onu nasıl etkileyeceğini kontrol etmek istediğini söyleyerek davranışını açıkladı . İsviçre'den dönen Goethe, Lily'nin kendisine karşı gözle görülür şekilde soğuduğunu ve hatta diğer hayranlarını tercih etmeye başladığını hissetti. Kıskançlık sahnelerinin eşlik ettiği gelin ve damat arasında sık sık yaşanan tartışmalar , bir zamanlar aşık olan gençlerin nihai olarak yabancılaşmasına yol açtı. Bu evliliğin olmayacağı belli oldu.

Yine de Goethe'nin Lily'ye olan sevgisi, tamamen edebi de olsa devam etti. 1775'te yazdığı eserlerin neredeyse tamamı, ona olan tutkulu sevgisinin net bir yankısını taşıyor. Ona ithaf edilen “Hasret”, “Kederin Mutluluğu”, “Zambak”, “Yeni Aşk, Yeni Hayat”, “Belinda” şiirleri; ve onunla ilişkili aşk ve ıstırapın önemli bir rol oynadığı "Erwin ve Elmira" opereti. Ve son olarak, aynı yıl yazılan Faust'tan (Auerbach's Cellar) sahne, geçmiş aşkın benzer bir yankısından yoksun değil: Siebel ve zehirli farenin görüntülerinde şair kısmen kendisiyle dalga geçiyor.

1775 sonbaharında , o zamana kadar Weimar Dükü olan Karl-August, Frankfurt'a geldi ve Goethe'yi Weimar'daki mahkemeye davet etti. Bu küçük kasabada şair, hayatının çoğunu yaşamak ve en önemli eserlerini yaratmak için yazıldı.

Weimar saray topluluğu Goethe'yi coşkuyla karşıladı. O dönemde ünlü olan genç şair, karşı konulamaz görünümünün yanı sıra, kalpleri, özellikle de kadınları çok çeken o çekiciliğe, tükenmez neşeye ve zekaya sahipti.

Weimar Dükü ile yakınlaşan Goethe, sadece birkaç yıl içinde parlak bir resmi kariyer yaptı: 1776 - Elçilik Danışma Meclisi Üyesi; 1779 - Weimar askeri ve yol inşaatı müdürü; 1780 - Danışma Meclisi Üyesi; 1781 - Birinci Bakan, asalet mertebesine yükseltildi.

Goethe'nin samimi hayatına gelince, Weimar'a gelişinden sonraki ilk aylarda Lily Schömann'ı kendisinden ayrılmaya karar vermesine rağmen unutamadığı belirtilmelidir. Düşes Amalia'nın eski saray hanımı olan atın efendisinin karısı Bayan von Stein ile tanışmak , ayrılık acısını gidermeye yardımcı oldu. O zamanlar 33 yaşındaki Barones Charlotte Ernestina von Stein zaten yedi çocuk annesiydi ama yine de çok etkili bir kadındı. Tecrübeli bir coquette olarak, 26 yaşındaki Goethe'yi oldukça güçlü ve sıkı bir şekilde kendine bağlamayı başardı, ancak belirli sınırları geçmesine izin vermedi. Büyük olasılıkla, ilk yıllarda ilişkileri platonik bir nitelikteydi, çünkü en tutkulu aşk beyanları bu kadının özdenetimini sarsamadı.

Yeni aşk, Lily'nin görünüşünü gölgeledi ve Temmuz 1776'da Johann, onun bankacı Turkheim ile evleneceğini öğrendiğinde, bu habere tam bir kayıtsızlıkla tepki gösterdi.

Goethe'nin biyografi yazarları, Charlotte von Stein'in şair üzerinde ne gibi bir etkisi olduğuna, onu sevip sevmediğine veya onunla sadece flört ettiğine dair çok tartıştılar. Onu savunan bazıları,

baronesin tüm gücüyle Goethe'yi vahşi bir hayattan uzak tutmaya çalıştığını söyledi. Diğerleri onu şairi uzun süre baştan çıkarmakla ve böylece değerli bir kadınla evlenmesini engellemekle suçladı.

İkisi de pek adil değil. Bir yandan Goethe'nin doğası ve tüm yetiştirilme tarzı öyleydi ki, şüphesiz Madame von Stein dışında boş bir hayat süremezdi. Öte yandan, o yıllarda evlilikten nefret ettiği çok açıktı. Goethe, aşkıdan dolayı ve doğasında var olan bir kadın toplumu ihtiyacına göre, şüphesiz Weimar hanımlarından birine aşık olmak zorunda kaldı ve seçim Bayan von Stein'a düşerse, o zaman bu, elbette , güzelliğine ve yeteneklerine tanıklık etti. Ancak onun üzerindeki etkisi, büyük olasılıkla, deneyimli bir koketin, yalnızca kadınsı kibri nedeniyle sevgilisini ağlarda olabildiğince uzun süre tutma yeteneğine indirgenmişti. Bu arada Goethe, Charlotte von Stein'in yanı sıra diğer Weimar hanımlarına da düşküncüydü. Biyografi yazarı Rimer'e göre şair ile güzel Crown Schroeter arasındaki ilişki çok yakın ve hassastı.

1785 yazının sonunda Goethe, herkes için beklenmedik bir şekilde, dükten süresiz izin isteyerek İtalya'ya gitti. Floransa, Venedik, Sicilya'yı ziyaret etti. Yaklaşık üç ay boyunca Roma'da yaşadı, sanat eserlerini inceledi, ünlü karnavalı ziyaret etti. Sadece üç yıl sonra Weimar'a döndü. Bu süre zarfında Bayan von Stein'a karşı hisleri gözle görülür şekilde zayıfladı, şair yaşlanan bir kadına olan solmuş aşkını dostlukla değiştirmeyi umdu, ancak başarılı olamadı. Üstelik onun şahsında çok tehlikeli bir düşman bile edinmişti. Bunun nedeni, şairin Temmuz 1788'de parkta bir yürüyüş sırasında tanıştığı, alt sınıftan bir kız olan Christina Vulpius'du . Özel Meclis Üyesi Johann Goethe'nin karısı olmaya mahkum olan oydu, unvanlı hanımlardan biri değil.

Tanıştıktan kısa bir süre sonra, Christina - oldukça düzenli yüz hatları ve büyük mavi gözleri olan kısa boylu güzel bir sarışın - Goethe'nin yanına taşındı. İlk başta bu bağlantıyı saklamaya çalıştı. Ancak kısa süre sonra ilişkileri, bu beklenmedik zina karşısında öfkelenen Weimar toplumu tarafından tanındı. Hanımlar özellikle kızmıştı ve en çok Goethe'nin birkaç mektup alışverişinden sonra tamamen ara verdiği Barones von Stein.

Böylece 1788'den itibaren Goethe'nin aile hayatı başladı. Christina'yı seviyordu, onlar ona iftira attıkça ona daha çok değer veriyordu. Evet ve Christina, Goethe'yi içtenlikle sevdi, iyi bir ev hanımıydı ve canlı, neşeli bir mizacı ile ayırt edildi.

Goethe'nin seçimini ne etkiledi, onu basit bir çiçekçi kıza çeken şey, sosyete dedikodularından ve söylentilerinden korkmayacak kadar ne oldu? Güzeldi ama güzel değildi; aptal değil - ama özel yeteneklerle ayırt edilmiyor. Büyük olasılıkla Goethe, sadeliği, saflığı, doğallığı, yani karakterinin laik hanımların sahte cazibeleriyle olumlu bir tezat oluşturan özellikleriyle büyülenmişti, onları ihmal etmesinden ve basit bir kızla yaklaşmasından çok rahatsız olmuştu. Ayrıca Christina, onda tamamen fiziksel, şehvetli bir aşk uyandırdı.

Goethe neden Christina ile hemen evlenmedi? Evlilik fikri aklına geldi. Ancak, öncelikle evlilik, bu ilişkinin skandal izlenimini zayıflatmayacak, aksine güçlendirecektir, çünkü o zaman Christina, Madam Özel Meclis Üyesi olarak, Weimar'ın laik toplumunda hanımların kesinlikle izin vermeyeceği uygun pozisyonu alacaktır. İkincisi, Christina'nın kendisi sadece evlilikte ısrar etmekle kalmadı, asla laik bir hanımefendi olamayacağını fark ederek evliliği ertelemeyi bile diledi.

Aile hayatını kuran Goethe, fırtınalı bir yaratıcı aktivite geliştirdi. Christina'ya olan hislerinin etkisiyle muhteşem "Roman Elegies" i besteledi, ardından İtalya'da yazılan "Egmont" dramasını yayınladı ve "Tasso" dramasını bitirdi. O dönemdeki bilimsel çalışmalarının sonucu, Christina'ya hitaben büyüleyici bir şiirde şiirsel olarak açıkladığı bitki metamorfozu teorisiydi.

1789'un sonunda Christina, Augustus adında bir erkek çocuk doğurdu. Weimar toplumunun önyargılarını paylaşmayan Dük, bu çocuğun vaftiz babasıydı. Doğru, Christina vaftiz töreninde yoktu ve Goethe'nin annesi torununun varlığını Augustus zaten beş yaşındayken öğrendi.

Ancak birkaç bulutsuz aile hayatından sonra, Christina pek de hoş olmayan bazı eğilimler göstermeye başladı. Parti yapmayı ve dans etmeyi severdi, Jena öğrencilerinin ve alt sınıfların balolarına katılırdı ve ayrıca şarap bağımlısıydı. Görünüşe göre , bu kötü alışkanlığı acı bir içici olan babasından miras almış. Başka bir açıklama daha var: Yüksek sosyete olma fırsatından mahrum kalan genç bir kadın, halkın ucuz eğlencesinden memnun olmak zorunda kaldı.

Asıl Weimarlıların bu tür davranışlara tepkisinin ne olduğu ve bu kadına karşı duygularına şüphesiz değer veren Goethe'nin nasıl hissettiği tahmin edilebilir.

Yine de, toplumun Christina'ya karşı aşağılayıcı tavrına rağmen, Goethe yine de onunla evlenmeye karar verdi. Bu, 1806'da Fransız birliklerinin Napolyon önderliğinde Weimar'a girmesiyle oldu. Şairin Christina ile evlilik yoluyla on yedi yıllık birlikte yaşamasını nihayet sona erdirmek için seçtiği bu genel kafa karışıklığı ve kafa karışıklığı günleriydi. 19 Ekim'de saray kilisesinde evlendiler.

Ve şimdi Frau von Goethe, Weimar toplumunda haklı olarak ilk sıralardan birini işgal etmesine rağmen, ona yalnızlığı tercih etti. Yıllar geçtikçe Christina çok şişmanladı ve hayatının sonunda bulanık bir yaşlı kadına dönüştü. Frau von Goethe 1816'da apopleksiden öldü. Şairin sayısız aşkına rağmen, onun tek resmi karısı olarak kaldı.

Goethe'nin tüm bu yıllar boyunca Christina'ya sadık kaldığı söylenemez. Jena kitapçısı Froman'ın evlatlık kızı olan on sekiz yaşındaki Minna Herzlieb'e kısa süreli ama tutkulu bir bağlılığı vardı . Goethe, Minna ile olan ilişkisinin tarihini Seçim Yakınlığı romanında kısmen yansıttı.

Goethe'nin gençliğinde düşkün olduğu Maximilian Brentano'nun kızı Bettina Brentano (daha

sonra Barones von Arnim) ile de oldukça garip bir bağlantı vardı. Bettina, neredeyse çocukken Goethe'ye gıyabında aşık olan ateşli ve son derece eksantrik bir kızdı. Onu ilk kez Nisan 1807'de Weimar'da ziyaret ederek, tutkulu aşk beyanlarıyla hemen boynuna attı. Şairin kendisi ona bir çocuk gibi şefkatle davrandı. Ancak Bettina ile olan dostluğu uzun sürmedi: evlendikten kısa bir süre sonra Goethe'nin karısıyla tartıştı ve onu Weimar'daki evlerine kabul etmeyi bıraktılar.

Bettina, Goethe'nin kendisine aşık olduğunu kanıtladığı ve hatta ona soneler yazdığı bir kitap yazdı. Ancak daha sonra şairin biyografi yazarları, tüm bunların doğru olmadığını savundu.

1814'te Goethe, Frankfurt'ta kaldığı süre boyunca, esas olarak genç karısı Marianne ile ilgilenen bankacı Willemer'in ailesiyle yakın arkadaş oldu. Marianne arka planı

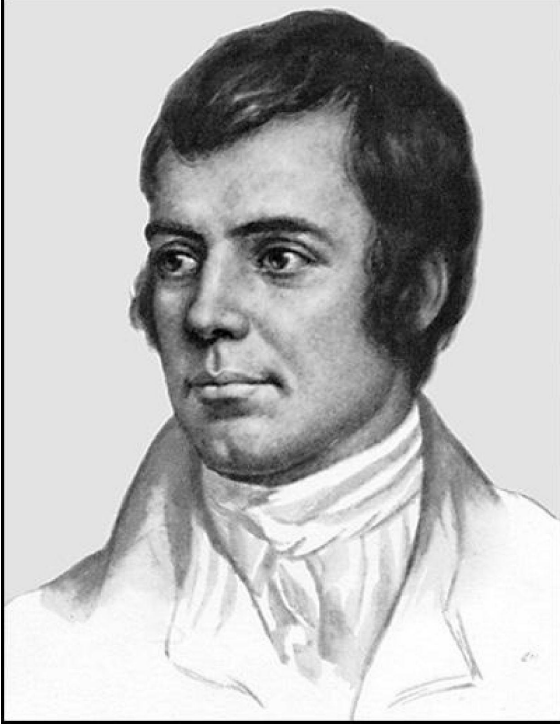
Willemer harika bir kadındı. Gençliğinde bale ve komedilere katıldı, ardından von Willemer onu koruması altına aldı ve kısa süre sonra onunla evlendi. Marianne'in bir akli, neşesi vardı ve aynı zamanda olağanüstü bir şairdi.

Goethe, oryantal tarzda yazılmış ve "Batı-Doğu Divanı" adlı bir şiir koleksiyonunda ona birçok satır ayırdı. Bu koleksiyonun birçok şiirinde, Hatema adlı şair ve Zuleika adı altındaki Marianna, aşıklar rolünü oynar ve tutkulu taşkınlıklar alışverişinde bulunur. Bu arada "Divan"ın bazı mısraları Marianne'in kendi kalemine ait.

Yıllar geçtikçe, Goethe giderek daha fazla içine kapandı ve sonunda, inzivası yalnızca Jena'ya iş gezileri ve Karlsbad ve Marienbad'a tıbbi gezilerle kesintiye uğrayan gerçek bir "Weimar münzevi" oldu. Bu gezilerden birinde, yaşlı şair, içinde bir aşk duygusu uyandıran başka bir kadınla tanışmaya mahkum edildi. 1822 yazında Marienbad'da, başta meteoroloji olmak üzere bilimsel çalışmalarında aktif rol alan Ulrika von Levetsov adında güzel bir genç kızla tanıştı. Ulrika da Goethe tarafından götürüldü, ancak kendini nasıl dizginleyeceğini biliyordu ve bu nedenle, yalnızca Weimar'a dönen şair, ayrılığın tüm yükünü hissetti. Sonraki yazın ortasında Goethe, Ulrika von Lewetzow'un da geldiği Marienbad'a tekrar acele etti. Meteoroloji alanındaki ortak çalışmaları yeniden başladı ve onlarla karşılıklı sevgi yoğunlaştı, bu da yaklaşan nişanları hakkında söylentilere yol açtı. Ancak yine de sağduyu tutkuya galip geldi ve 74 yaşındaki bir adamın genç bir kızla eşit olmayan evliliği gerçekleşmedi. Ulrike von Levetzow, şairin son aşkı olmaya mahkumdu.

Johann Wolfgang Goethe 22 Mart 1832'de ailesi, doktoru ve hizmetlileri arasında öldü. Charles August, Büyük Düşes Louise ve Friedrich Schiller'in lahitlerinin yanındaki büyük dük mezarına gömüldü.

Goethe'nin ölümüyle, yalnızca dahi bir kişinin yapabileceği, benzersiz bir yaratıcılık başarısı ve büyük tutkularla dolu koca bir dönem unutulmaya yüz tuttu.

(d. 1759 - ö. 1796)

Hayatı aşk ilişkilerinde son derece zengin olan İskoç şair.

“Sık sık, kendiniz bir veya birçok kez bu duygunun ateşli bir destekçisi değilseniz, aşk kıtalarının gerçek bir uzmanı olmanın imkansız olduğunu düşündüm ... Bana gelince, şair olmaya en ufak bir niyetim veya eğilimim yoktu. içtenlikle aşık olana kadar ve sonra mısranın kafiyesi ve melodisi bir dereceye kadar kalbimin doğrudan sesi oldu. 18. yüzyılın en sevgi dolu şairlerinden biri kendisi ve eseri hakkında böyle yazmıştır. Robert yanıyor. Hiç şüphe yok ki, ünlü İskoç'un sevdiği tüm kadınlara gerçek neşe getirdi, onlara sadece sevgi vermekle kalmadı, aynı zamanda kız arkadaşlarını gayri meşru çocuklarla ödüllendirdi.

En sevindirici olan da Burns'ün tüm bunları (yani aşk işlerini) kolay ve doğal bir şekilde yapması, sanki onun için hayat ciddi bir sınav değil, önemli hanımların, genç hanımların, sevimli çobanların tanıştığı eğlenceli bir oyunmuş gibi onun için. genellikle zor yaşam yolu. "Bir tanrıça ona bir kıvılcım atar atmaz kalbim anında çıra gibi tutuştu ," diye itiraf etti "canlı, çevik Robin."

Edebiyat bilim adamları, Burns'ü biraz keyfi bir şekilde Romantik bir şair olarak tanımlarlar. Bununla birlikte, dünya görüşü hiçbir şekilde romantik bir yaşam algısına dayanmıyordu, aralarında büyüdüğü köylülerin pratikliğine ve sağduyusuna dayanıyordu. Bu, çalışmalarının kendi ana dillerinde

İskoç şiirinin çiçek açmasına işaret ettiği anlamına gelir - yeryüzünün şiiri, hicivli, bazen yaramaz ve çoğu zaman oldukça anlamsız. Şair ilhamını çok tuhaf bir şekilde anlatmıştır:

Şimdi yaratıcı bir uyum içindeyim, Baska yemek yapıyor ve her şey yolunda.

Ateşler içindeymiş gibi şiir karalıyorum ve sen, dostum,

Kısa bir boş zaman bulursanız bunları akıcı bir şekilde okuyun. [1]

Robert Burns, 25 Ocak 1759'da Alloway (Ayr İlçesi) köyünde doğdu. Küçük İskoç çiftçi William Burns ve eşi Agnes Brown'dan oluşan büyük bir ailenin ilk çocuğuydu. Çocukluğunu, büyük toprak sahiplerinden arsalar kiralayan babasıyla aynı fakir insanlar arasında geçirdi. 12 yaşından itibaren , ailede kendisine verilen adla Robin, genellikle yetersiz beslenirken bir yetişkin gibi çalışmak zorunda kaldı. Yine de, ihtiyaca rağmen William Burns çocuklara iyi bir eğitim vermeye çalıştı. Robert ve küçük kardeşi Gilbert'i dar görüşlü bir okula gönderdi ve ardından, komşularla kulüp kurarak, yerel çocuklara İngilizce ve Fransızca öğreten ve aynı zamanda onları Shakespeare ve Milton'ın eserleriyle tanıştıran geleceğin ünlü öğretmeni genç John Murdoch'u işe aldı. , genç köylü Burns'ün bundan memnun olduğu. Robert okumayı o kadar çok severdi ki tarlaya cebinde bir kitapla bile giderdi. 17 yaşında , genellikle sabanın hemen arkasında şiir yazmaya başladı ve 27 yaşında, esas olarak İskoç lehçesinde yazılmış ilk koleksiyonu olan Şiirler'i yayınlamayı başardı. Burns, kısa hayatı boyunca toplamda 500'den fazla şiir ve 300 şarkı besteledi.

1777'de Burns ailesi küçük bir kasaba olan Tarbolton'a taşındı ve 18 yaşındaki Robert için yeni bir hayat başladı. Zor köylü işi, neşeli gencin kendisi gibi, onu oybirliğiyle lider olarak tanıyan dirençli arkadaşlarla orada buluşmasını engellemedi . Akranları Robert'a hayrandı. İyi bir ruh halindeyken, ondan daha neşeli, esprili, becerikli kimse yoktu. Her şeyde ilkti - hem işte hem de şakada, fiziksel gücüyle gurur duyuyordu: tek eliyle ağır çantaları kaldırdı, en iyisini biçti ve biçti ve demetleri herkesten daha hızlı biçti. Partilerde, Robert her zaman hoş karşılanan bir konuktu ve tabii ki kızlarla kur yapmada en iyisiydi.

Bu özgür ortaklığın ilk girişimlerinden biri, 1780 yılında "hayatın emeklerinden bıkmış bir insanın hayatını kolaylaştırmak" amacını taşıyan "Bekarlar Kulübü" nün kurulmasıydı. Bu kulübün tüzüğü Robert tarafından yazılmıştır. On maddeden oluşuyordu ve en önemlisi sonuncusu olan onuncu madde şuydu: "Bu devlet için en uygun aday, sadık bir arkadaşı ve iyi bir kız arkadaşı olan ve sahip olduğu neşeli, temiz kalpli bir adamdır. terbiyeli bir şekilde geçimini sağlayabileceği araçlar, kendini dünyanın en mutlu insanı olarak görüyor.

Burns'ün bu anlamsız kurumun ne kadar uzun bir ömrü olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. 200 yılı aşkın bir süredir, Tarbolton'daki Bekarlığa Veda Kulübü üyeleri, büyük İskoç'un doğum gününü

kesin olarak belirlenmiş bir ritüelle kutladılar. Burns onuruna, geleneksel olarak ana yemeğin haggis, yani koyun sakatatlarından yulaf, baharatlarla karıştırılıp koyun midesine doldurulmuş bir puding olduğu bir gala yemeği düzenliyorlar. Ayrıca viski bir nehir gibi akar, müzik, şarkı, şiir sesi gelir. Tek kelimeyle, Burns'ün çok sevdiği her şey oluyor .

Uzun boylu, ince yapılı, kara gözlü , gençliğinden kalma Robert Burns'ün güzel kızlara karşı bir zaafı vardı. İlk kez, kendi itirafına göre, 15 yaşında kolalı bir şapka ve küçük beyaz bir önlük giyen hoş bir kız olan Nellie Kirkpatrick'e aşık oldu . Nellie , geleneksel bir İskoç kutlamasında onun dans partneriydi . Daha sonra ilk genç aşkını ayrıntılı olarak anlattı: "Biz İskoçya'da bu tür insanlar hakkında " iyi, yakışıklı ve sevecen "deriz. O, bilmeden, kalbimde ilk kez o büyüleyici tutkuyu uyandırdı ; bu, bugüne kadar, yakıcı hayal kırıklıklarına, tehlikeli dünyevi bilgeliğe ve kitapçı felsefeye rağmen , insani sevinçlerin en parlak , dünyadaki en değerli zevkimiz olarak görüyorum .

"Aşk ve Şiir" Burns'e Nellie ile geldi . Ve ilk şiirini genç bir kız arkadaşına adadı ve aşk yapıtına "Güzel Nell" adını verdi. Bu dokunaklı mısralarda on beş yaşındaki bir köy çocuğu , kız arkadaşının ne kadar cana yakın ve mütevazı olduğunu, temiz elbisesinin ne kadar sevimli olduğunu - " böyle güzel bir kıza her şey yakışır !" - ve sonunda " kalbinde sonsuza dek hüküm sürdüğünü" sevinçle ilan etti!

Doğru, iki genç aşğın ilişkisi tamamen platonikti ve belki de bu nedenle kısa sürdü. Aynı duygu saflığı , Robert'ın bahçede çıktığı güzel kız Peggy Thompson'a olan tutkusunu da işaret ediyordu , ona romantik mektuplar yazdı ve ayrıca şiirler adadı.

Aşk Burns'ü o kadar etkiledi ki, zarif bir beyefendi ve dansçı olmak için, bu mesleği bir "palyaço işi" olarak gören babasının yasağına rağmen Tarbolton Dans Okulu'na girdi . Ancak Robert kendi başına ısrar etti ve etrafı güzel kızlarla çevrili olarak her türlü dans adımını ve figürünü coşkuyla öğrendi .

bir başka favori dinlenme yeri, ağır fiziksel çalışmanın ardından rahatlamamanın, içmenin ve şirketi neşelendirmenin keyifli olduğu Tarbolthorn tavernasıydı. Şiirlerinin ilk dinleyicileri de meyhane müdavimleri idi . Robert onlara sonbaharın sonlarında Annie'nin onu arpa tarlasında ne kadar güzel gördüğünü okuyordu . Annie'nin babası yaşlı John Rankin'in Robert'ın omzuna bir şaplak atması, adamın ruhu için hiçbir şeye sahip olmadığı için pişmanlık duyması olasıdır: Böylesine zavallı bir damadı, Adam Hill'deki Rankin, ona asla gitmezdi - bir Bölgedeki en iyi çiftliklerden biri olmasına rağmen orada her zaman hoş karşılanan bir konuktur.

Şairin gerçek sevginin ve ruhların akrabalığının dünyevi mallara göre avantajlarını kanıtladığı tutkulu mektuplara pratik Annie , mantıklı bir şekilde kalbinin meşgul olduğunu ve Robert'ın umut

edecek hiçbir şeyi olmadığını söyledi.

O günlerde İskoç kırsalındaki görgü kurallarının oldukça özgür olduğu belirtilmelidir . Ve çoğu zaman düğüne ancak gelin zaten bir çocuk beklerken geldi. Kilise bu konuda hoşgörülü davrandı . Faillerin küçük bir para cezası ödemesi ve cemaatçilerin önünde alenen tövbe etmesi durumunda zina günahı affedildi. Ve Burns şöyle yazdığında: " Ne umurumuzda , / Sınırdaysa / Birini öptüyse / Akşamları çavdarda !!!" - Ne hakkında konuştuğunu biliyordu . Kendisi bir kereden fazla yüksek İskoç somunlarında öptü ve Elizabeth Peyton annesinin hizmetçisiyle daha önce öpüştü, ardından Mayıs 1785'te Elizabeth adı da verilen bir kızı doğurdu . Betty Peyton, Robert'ın onunla evlenmesini talep etmedi . Belli bir miktar aldığına memnun oldu ve ardından küçük bir kızı genç bir babanın kollarına bırakarak ortadan kayboldu . Bu arada, hayatı boyunca Burns'ün (üç anneden) dört kızı oldu ve bunlardan üçüne Elizabeth adı verildi.

Fırsattan yararlanan yerel din adamları, Burns'e zina için kefaret koydular ve Pazar günü onu kilisedeki "tövbe kürsüsüne" oturmaya zorladılar . Robert neyden tövbe etmesi gerektiğini hiçbir şekilde anlayamamasına rağmen . Kızından vazgeçmesi ona göre daha büyük bir günah olur . Burada tam tersine onu tanıdı, annesi ve kız kardeşleri ona baktı ve aptal ve pek güzel olmayan Betty çok geçmeden bir başkasıyla kendini teselli etti .

yıl , Burns'ün hayatında önemli bir buluşma daha gerçekleşti . Dansta, zengin bir müteahhit George Armor'un kızı olan esmer güzel Jean Armor ile tanıştı . Jean , Robert'tan altı yaş küçüktü ve muhtemelen şairlerin en güzeli seçilmişti .

Aşık Robert'ın notları ve şiirleri Armor'un evine uçtu. Tüm Mohlin güzellikleri, " Jean Armor elbette gölgede kalacak " ünlü şarkısı "The Beauties of Mohlin Village" da ölümsüzleştirildi .

Bu yaz - gerçek aşkın ilk yazı - Burns en iyi şiirlerini ve şarkılarını yazdı. Düzyazıyla konuşmayı bile unutmuş gibiydi , duygularıyla ilgili her şeyi şiirle ifade etmesi onun için daha kolaydı . Ancak Şubat 1786'da Jean , ağlamaklı ve korkudan titreyerek Robert'a hamile olduğunu söyledi. Aşıklar , eski İskoç geleneğine göre gizli bir evliliğe girmeye karar verdiler . Bunu yapmak için, her ikisinin de kendilerini karı koca olarak tanıdığı bir evlilik sözleşmesi (bir tür "zorunluluk") imzalamak yeterliydi .

Ancak Jean'in babası buna şiddetle karşı çıktı . Kızının Burns ile olan ilişkisini öğrenince çok öfkelenildi . Ciddi ve sağlam bir Zırhın, cebinde bir kuruş olmadan dikkatsiz bir damadına ihtiyacı yoktu. Gayri meşru bir çocuğun büyükbabası olma tehdidine rağmen, Nisan 1786'da "evlilik yükümlülüğünün" kaldırılmasını sağladı . Kilise , şairi yine zina yapmakla suçladı ve talihsiz Jean , ikizleri doğurduğu akrabalarına gönderildi . 3 Eylül'de - bir erkek ve bir kız. Armors , annesinin adını

taşıyan kızı tutmaya karar verdi - Jean ve oğlan, Burns'ün annesinin yetiştirilmesine verildi , babası Robert'ın adını aldı. On bir ay sonra küçük Jean öldü.

Öfkeli Burns , İskoçya'yı sonsuza kadar terk etmeye ve muhasebeci olarak iş bulma fırsatının olduğu Jamaika'ya gitmeye karar verdi . Ve tek başına değil, Jean'den ayrıldıktan sonra onu teselli eden belli bir Mary Kemble ile ayrılacaktı . Güzel, neşeli ve çok kibar bir kız olan Mary, kilisede Robert'a yaklaştı ve onunla şehir dışında bir randevu ayarladı . Robert için üzüldü ve kendisi için üzüldü ve cömert sevgisi, ilgisiz okşaması için kıza minnettarlık duygusuyla doluydu. Mary de kendisi kadar fakirdi ve onunla birlikte Jamaika'da yeni bir hayatın tüm zorluklarına katlanmak mümkün olacaktı . Ve en önemlisi, sarı saçlı ve mavi gözlü Mary , ipeksi siyah bukleleriyle koyu tenli siyah gözlü güzel Jean'i unutmasına yardımcı olacaktır .

Ancak bu planlar gerçekleşmeye mahkum değildi. Ekim ayında Burns'ün şiirlerinde kullandığı isimle "İskoçyalı Mary" aniden tifüsten öldü ve Robert beklenmedik bir şekilde ünlü oldu. Ağustos 1786'da yayınlanan "Esas olarak İskoç lehçesinde yazılmış Şiirler" koleksiyonu okuyucular tarafından beğenildi. Abonelikle satılan 600 kopyanın yarısı , geri kalanı birkaç hafta içinde tükendi . Dahası, şiiriyle sadece asil beyler değil, sıradan insanlar da ilgilenmeye başladı : saban yoktu, Burns'ün mütevazı bir şiir cildi için kazandıkları kuruşları vermeyen işçi yoktu . Şu dizeler insanın içini o kadar ısıttı ki:

Tavuklar parayı galamasın

Şans eseri, -

Basit, neşeli, dürüst insanlar Yüz kat daha zenginsiniz!

Böylece bir gecede şöhret Burns'e geldi . Böylece , Kasım ayında Jamaika yerine Robert , seçkinler için etkili bir kulübün üyeleri olan Caledonian Hunters tarafından davet edildiği Edinburgh'a gitti . Genç şairi de korumaları altına aldılar ve onu " Kaledonya Ozanı" ilan ettiler.

Edinburgh soyluları genç şaire o kadar kapılmıştı ki, onu yoğun bir şekilde aristokrat oturma odalarına davet etmeye başladılar. Onlar için egzotik bir merak , bir tür romantik şair-yetiştiriciydi. Ancak "soylular çemberinde saban şairinin tuhaf bir fenomen olduğunun" çok iyi farkında olan Burns, kendi değerini biliyordu ve seküler toplumda kendisini son derece basit ve rahat tuttu .

başka büyük İskoç olan Walter Scott, şairin davranışını ve görünüşünü " On beş yaşında bir çocuktum , " diye hatırladı , "Burns Edinburgh'a geldiğinde . Onu ünlü yazarlar arasında gördüm . Tabii biz çocuklar kenarda oturduk ve sessizce izledik ve dinledik ... Tıknaç, basit bir köylüydü, portrelerde temsil edildiğinden çok daha iriydi. Gözleri büyük ve siyahtı ve bir şey hakkında tutkuyla

konuştuğunda , kelimenin tam anlamıyla kömür gibi parlıyorlardı . Hiç böyle gözler görmemiştim . Edinburgh'da ona çok iyi bakıldı . ”

Robert , koleksiyonunun piyasaya sürülmesinden hemen sonra, Dunlop Kalesi'nin sahibi 13 çocuklu dul Bayan Francis Wallace Dunlop ile tanıştı . Bayan Dunlop zaten altmışına yakındı, ancak dünyada olup biten her şeyle yakından ilgileniyor , çok okuyor, önde gelen yazarlarla yazışıyor ve hatta kendisi şiir yazıyordu . Burns'ün şiirleri onu fethetti. Ve uzun yıllar süren dostluğun ve en samimi yazışmaların başlangıcı olan şaire bir mektupla bir hizmetçi gönderdi . Robert , mektuplarında Bayan Dunlop'a "Sevgili arkadaşına" derken , kadınlarla olan gelip geçici entrikaların tüm ayrıntılarını anlattı.

Ve çok vardı. Ve ilahi Eliza Barnet, Lord Monboddo'nun kızı, arp çalması Burns'e gerçek bir zevk veren kırılgan, ciddi bir kız. Ve ünlü güzellik, laik Edinburgh toplumunun nişanı olan Gordon Düşesi . Hafif ve neşeli bir mizacı olan 37 yaşındaki düşes , sabaha kadar dans edebilir, sarhoş olmadan şarap içebilir ve en istekli oyuncular kartlarda yenebilir. Edinburgh yüksek sosyetesine ona hayrandı, tüm şakalarını affetti , Londra'daki mahkemenin First Lady'si olduğu için, kasvetli, donuk ve hasta bir adam olan kralın görünüşüyle \u200b\ u200bcanlandığı için gurur duyuyordu .

Ayrshire çiftçi -şairini nasıl görmezden gelebilirdi? Elbette Henry Mackenzie , onun hakkında "Tanrı'nın öğrettiği sabancının , yoksulluğu ve cehaleti nedeniyle insanlara ve geleneklere olağanüstü bir içgörü ve anlayışla baktığını " söyleyen bir makale de okudu . Ve onunla balolardan birinde tanışan düşes çok sevindi - iyi ve genç ve güzel konuşuyor , hatta sohbete oldukça uygun bir şekilde Fransızca bir kelime ekliyor . Düşes , Edinburgh soylularının öfkeli mırıltıları eşliğinde bütün gece şairle dans etti. Burns vedalaşarak Düşes'e doğru eğildi ve eldivenli elini öptü. Bu duyulmamış bir aşinalıktı. Ama düşes gülümseyerek gelişigüzel bir şekilde etrafa fırlattı : "Sabancınız tamamen başımı çevirdi !"

Ancak Burns onun değerini biliyordu. Edinburgh'un tamamı , Robert'ın akşamına Bay Burns'ü beklediğini açıklayan ve gelişinin özellikle onunla tanışmak için çağrılan konukları eğlendireceğini uman şımarık genç bir bayandan bir davet getirildiğinde nasıl davrandığının hikayesini tekrarladı . Robert bu mektubu okuduktan sonra cevap bekleyen uşağa, metresinin misafirlerini ancak misafirlerini eğlendirmek için pazarda gösterilen eğitilmiş bir domuzu davet etmesi halinde gelip ağırlayacağını söyledi . .

Haziran 1787'de Burns , Mohlin'e geldi - annesine para konusunda yardım etmesi gerekiyordu ve iki çocuk , babasız kalmaktan açıkça sıkılmıştı. Glory başını çevirmedi ve aynı basit ve neşeli adam olarak kaldı . Ancak kasaba halkının ona karşı tutumu değişti . Sonuçta, Robert artık fakir bir çiftçi değil , üstelik parası olan ünlü bir İskoç şairiydi. Jean Armor'ın babası da Burns hakkındaki fikrini değiştirdi . Artık onu damadı olarak görmekten çekinmiyordu. Yaşlı George , Robert ve Jean'in "mutlu bir buluşmayı kutlamaları" için kızına yatak odasının anahtarını bile verdi.

evlenmek istemiyordu . Gururlu ve tutkulu doğasının bir etkisi oldu: Hâlâ Zırhlara karşı acı ve kızgınlıkla boğuluyordu. Ama zaman zaman Jin ile görüştü . Onu ne kadar unutmaya çalışsa da, sanki karşı konulamaz bir güç onu ona çekiyormuş gibi, başaramadı. Hakaret unutulmadı ama aşk da geçmedi .

Sonbaharda Burns tekrar Edinburgh'a gitti. Ayrılma nedenlerinden biri de başka bir küçük Robert'ın (Clow) doğumuydu . Burns'ten bir çocuk doğuran Edinburgh'lu hizmetçi Peggy Cameron ona dava açtı ve o yine (onuncu kez!) evlilik dışı ilişkilerinden tövbe etmek zorunda kaldı .

Ancak Robert, aşk ilişkilerinde her zaman başarılı olamadı. Bayan Margaret Chalmers gibi hayal kırıklıkları da vardı . Kahverengi gözlü, zarif Margaret, Burns'e çok düşküdü . Fakir bir çiftçi olan babası, kızına iyi bir eğitim verdi, ancak bu , onu diğer Edinburgh kızları gibi sosyetik biri haline getirmede . Burns onunla kendini rahat hissetti ve hatta onun için zarif figüründen, ince yüzünden ve kibar, saf kalbinden bahseden neşeli bir şarkı yazdı . Burns bir zamanlar Margaret ile evlenmek istiyordu ama ona zengin bir bankacı tercih etti.

Burns'ün ikinci gayri meşru kızının doğumuyla sonuçlanan kısa ama çok tutkulu bir ilişki oldu .

eğitimli evli bir bayanla alışılmadık bir ilişkisi vardı , kendisi iki çocuk büyüten Nancy McLeose ve ahlaksız kocası avukat James McLeose, ailesini umursamadan Jamaika'da yaşıyordu. Edebiyata düşkün ve şiiri seven güzel Nancy, "dayanılmaz" şairi öğrendikten sonra , ne pahasına olursa olsun onu tanımaya karar verdi . Ve akşam yemeği partilerinden birinde yolunu buldu . Burns, mavi gözlü güzel bir sarışın kadın görünce hoş bir şekilde şaşırdı . Bütün akşam ona kur yaptı ve ikinci çayı için Bayan McLeose'u ziyaret etmeyi ayarladı .

Ancak Robert'ın Nancy ile buluşacağı gün dizini ciddi şekilde yaraladı ve randevuya katılamadı . Ardından gençler arasında hararetli bir yazışma başladı . Her gün birbirlerine , Nancy'nin kendisine "Clarinda" dediği romantik mesajlar yazdılar ve hayranı Sylvander için daha da pastoral bir isim buldu. Tutkulu, çılgın mektuplardı , her biri on ya da on beş sayfa , iki sevgi dolu kalbin birleşmesini engelleyen acı kader hakkında itiraflar, karşılıklı suçlamalar, ağıtlar .

Sonunda buluştular ama bu görüşme istenilen huzuru getirmedi . Clarinda hâlâ ilişkilerinin muğlaklığından mustarıptı , korkudan titriyordu , aşk ilişkilerinin kamuoyuna yansımından korkuyordu . Şair , yanlış bir şey yapmadıkları konusunda ona güvence vermesine rağmen, toplantıları "izin verilenin sınırlarını aşmaz ." Doğru, Burns için bu sınırlar her zaman biraz bulanık olmuştur .

Yeminler, gözyaşları, "göksel mutluluk" ve acı pişmanlık - her şey bu kısa ama tutkulu aşktaydı. Clarinda , Sylvander hakkında her şeyi biliyordu : Ona Jean'den , gayri meşru çocuklarından bahsetmişti . Bebek gömlekleri işledi _

Bobbie, Jean'in davranışına içerledi. Burns'e "Seni reddediyorum," diye yazdı , "hayır, bu tatlı kız ya bir melek ya da aptal!"

Ve o sırada, "hoş kız" ailesi tarafından evden kovuldu : Robert'la evlenmeyi başaramadı , ondan tekrar bir çocuk bekliyor - şimdi her şeyi kendisi ödemesine izin verin. Jean, genç kadının içinde bulunduğu kötü duruma sempati duyan Muir çifti tarafından fabrikada korunuyordu.

Edinburgh'da kendisine akrabaları tarafından gönderilen bir mektuptan öğrendi . Ve daha dün Clarinda'ya onu sonsuza kadar seveceğine yemin eden o , eve gitmeye karar verdi . Clarinda'dan ayrılırken, ona her gün yazacağına söz verdi , onu putlaştıracığına ve onu her zaman hatırlayacağına yemin etti, ancak o , yollarının ayrıldığını çoktan anlamıştı .

Burns , yolda yakın arkadaşı Bayan Dunlop'u ziyaret etmeyi başararak 1788 Şubatının sonunda Mohlyn'e geldi . Jean'i içler acısı bir durumda buldu - tanınmayacak kadar çirkin , çekingen ve kafası karışmış genç kadın , çok zor katlandığı hamileliğinin son aylarındaydı . Mart ayında biri sadece 10 gün, diğeri 15 gün yaşayan ikiz kızları doğurdu. Görünüşe göre Burns onu hemen karısı olarak tanıdı , ancak duyuru yalnızca Mayıs ayında yapıldı ve kilise mahkemesi yalnızca evliliklerini onayladı. 5 Ağustos'ta Böylece Jean , Burns'ün tek yasal karısı oldu . Ve aynı zamanda, evlilik hakkında hiçbir şekilde duygusal olmayan, meraklı bir bakış açısı ifade etti. Özü şu şekilde özetlendi : " Bu laneti riske atmadan, istediğiniz zaman yatabileceğiniz bir kadına sahip olmak - hayatınızın geri kalanında gayri meşru çocuklar ... İşte evliliğe çok sağlam bir bakış açısı. " Ancak kendisi, kısa yaşamının da gösterdiği gibi, vaaz ettiği teoriye tamamen zıt şeyler yaptı.

Evlendikten sonra Burns, Robert'ın bir çiftlik kiraladığı Ellisland'a yerleşti. 1789 yazında, çiftliğin yakın gelecekte gelir getirmeyeceği anlaşıldı ve Ekim ayında Burns, kırsal bölgesinde özel tüketim müfettişi olarak bir himaye pozisyonu aldı. İyi bir iş çıkardı ve bir yıl sonra Dumfries'e transfer oldu. Burns çiftliği kiralamayı reddetti ve o zamandan beri aile yalnızca tüketim müfettişinin maaşıyla yaşıyordu.

Ve yine de - ne büyük bir kader ironisi ! Özgürlük ve dizginsiz cesaret şiirlerinde tutkuyla şarkı söyleyen özgürlüğü seven şair, Majesteleri Kral George III'ün örnek bir hizmetkarı gibi davranmak zorunda kaldı . Görev başında , köylülerin vergileri doğru ödeyip ödemediklerini ve hazineden yasadışı gelir saklayıp saklamadıklarını kontrol etmek için sık sık 200 millik tüm ilçeyi dolaşmak zorunda kaldı !

Ancak Burns en azından bir çalışan olarak örnek olmaya çalıştıysa, o zaman evlilik hayatında hiçbir şekilde sebatla ayırt edilmedi . Çünkü, kendi sözleriyle: " Aptal tanımayan aşk , pişmanlık duymaya değer ."

Ancak Jean harika bir eşti, sadık, özverili, iyi bir ev hanımı ve anne oldu (Jean , dördü bebekken ölen on çocuk doğurdu) . Akıllı kocasına son derece hayran kaldı ve onun tüm romanlarını ve aşk ilişkilerini affetti .

Adil olmak gerekirse , Burns'ün birden fazla kez " erdemin yoluna gireceği" söylenmelidir, ancak Yaradan onu böyle yarattı - kaderinin karşılaştığı tüm güzel kızlara aşık olmak . Talihsizliğine göre, Robert hiçbir şeyi nasıl saklayacağını bilmiyordu ve tüm dünya hobilerini hemen öğrendi - şiirlerden, mektuplardan, kendi hikayelerinden.

Ve hiç kimse aşkı Burns kadar içtenlikle, bu kadar coşkuyla söylemedi! Bir kadını zekayla, coşkulu iltifatlarla ve tabii ki başka bir aşk şarkısıyla nasıl fethedeceğini biliyordu . Jean ve çocuklar akrabalarını ziyarete gittiklerinde Robert'ın tanıştığı güzel, kaygısız, neşeli bir kız olan Anna Park'ta da böyle oldu . Robert, Jean'i ve çocukları asla terk etmeyeceği konusunda onu dürüstçe uyardı . Anna, tüm tartışmalarına kahkahalarla cevap verdi, kendini onun boynuna attı - ve sabaha kadar odasından çıkmadı . Ve Burns tekrar aşık oldu ve yine " Anna'nın altın buklelerinden" bahseden güzel bir şarkı vardı .

Nisan 1791'in sonunda, Jean yeni doğan oğulları William'ı emzirirken, Robert karısına Anna'nın doğum sırasında öldüğünü ve ailesinin küçücük bir kızı, kızını tüm çocukları gibi kara gözlü bıraktığını söyledi. Jean'in kocasına kızı kendisine getirmesini söylediği iki çocuğu da besleyecekti .

Kızın adı Elizabeth, Betsy idi. Güzel ve akıllı bir şekilde büyüdü , iyi bir adam olan dokumacı Thomson ile evlendi ve ondan yedi çocuk doğurdu . Burns'ün ilk biyografi yazarlarından birine Jean hakkında şunları söyledi : "Dünyada daha nazik ve daha sevecen bir insan yoktu ..."

Jean, Robert'la nadiren bir yere giderdi. Başka bir toplumda emeklerinden teselli ve dinlenme aradı. Dumfries'te tiyatro sezonu açılır açılmaz, hemen tiyatrunun prima donna'sı, büyüleyici Bayan Louise Fontenelle ile ilgilenmeye başladı. Burns, büyüleyici bir aktrisin katılımıyla tek bir performansı kaçırmamaya çalıştı. Şiirlerini iltifatlarla gönderdi ve acil işler nedeniyle tiyatroya gidemezse şöyle yazdı: "Ah, kaderin ne kadar kıskanılacak! Şimdi oynayacaksın.. Ama sevinenle sevinirken, ağlayanla ağlamayı unutma, hüzünlü arkadaşın Robert Burns'e acı.

Aynı anda iki hatta üç romana başlamayı başaran, vergi müfettişinin görevlerini vicdanlı bir şekilde yerine getiren, şiir yazan, tavernalarda arkadaşlarıyla dışarı çıkan ve yine de çocuklarını düşünen şairin cinsel enerjisine hayran kalınabilir - yasal ve yasadışı. Louise hayatına girmeden önce, genç bir İngiliz kadın, kolonilerden birinin valisinin kızı Maria Banks Riddell, yetenekli, esprili, kolay, spontane bir karaktere sahip bir kadın ondan sonra ortaya çıktı. Maria'nın kocası şımarık yakışıklı Walter Riddell, genç karısını ve yeni doğan kızını kardeşinin yanına İskoçya'ya götürmüş ve onlarla

hiç ilgilenmemiş, sürekli bazı mali meseleler için dolaşıp durmuş. Şiire çok düşkün olan Maria, İskoçya'nın ücra bir bölgesinde "gerçek bir şair"le tanıştığı için çok şaşırılmıştı - hem de ne şair! Ayrıca mükemmel, esprili bir konuşmacı ve bölgedeki en eğitilmiş insanlardan biri olduğu ortaya çıktı!

Maria daha sonra, "İçinde açıklanamaz bir büyücülük vardı," diye yazdı ve muhtemelen Burns, arkadaşlarından hiçbirinin yanında, onunla olduğu kadar açık sözlü ve içtenlikle basit değildi. Küçük bir mektupla birlikte ona yeni şiirlerini gönderdi. "Onlar hakkında ne diyorsun. Sen benim ilk ve en çekici eleştirmenimsin?" - sordu ve imzaladı: "Sonsuza kadar senin."

Burns, Maria'ya her zaman tiyatroya kadar eşlik etti ve bazen etrafında çok fazla genç subayın dönmesine kızdı. Hatta kutuda kendisinden ve Mary'den başka kimsenin olmaması konusunda ısrar etti . " Böyle koşullar altında ve böylesine bir teslimiyetle , çirkin, hava şartlarından yıpranmış, rustik fizyonomimin kutunuzun dekorasyon nesnesi haline gelmesine katılıyorum ," diye yazdı ona.

Şaşırtıcı bir şekilde, bazı nedenlerden dolayı Burns, kendisi için çok değerli olan Maria Riddell'e aşk şiirleri ithaf etmedi , belki de oldukça banal doğum günü tebrikleri dışında . Şiirsel aşk vahiyleri için , çevredeki çiftçilerden birinin on yedi yaşındaki mavi gözlü sarışın bir kızın kızıdan çok daha fazla ilham aldı . Ona babacan bir tavrıyla hitap etti ve bir sonraki ilham perisine "Chloris" adını verdi. Ünlü şarkıları "Baby in Flaxen Curls", "Cragber Forest" ve diğerleri ona hitap ediyor .

Bu arada, Fransa'da , özgürlüğü seven Burns'ün olağanüstü bir coşkuyla kabul ettiği devrimin ateşi zaten tüm gücüyle yanıyordu. İskoçya'da yetkililer, memurların sadakatiyle ilgili soruşturmalar başlattı . Ve sonra Burns'ün özgür düşünen biri olduğu , isyancılara yardım etmek için Fransa'ya dört havan topu gönderdiği , kendisine her türlü özgür konuşma, kadeh kaldırma ve benzeri şeylere izin verdiği ortaya çıktı. Aralık 1792'ye gelindiğinde, Burns aleyhine o kadar çok ihbar birikmişti ki, Baş Müfettiş William Corbet, kişisel olarak bir soruşturma yürütmek için Dumfries'e geldi . Corbet'nin çabalarıyla konu örtbas edildi, ancak Burns gelecekte kışkırtıcı konuşmalar yapmamak zorunda kaldı .

Uzun süredir arkadaşı olan Bayan Dunlop'a acı bir şekilde " refahımı tehdit eden siyasi fırtınanın geçtiğini" ve " bundan böyle her şeyde dudaklarında bir mühür bıraktığını " yazdı .

Tüm bu olaylardan sonra Burns , boş zamanlarını evde geçirmeyi ve insanlarla halka açık yerlerde buluşmaktan kaçınmayı tercih etti. Nasıl numara yapacağını ve düşüncelerini nasıl saklayacağını bilmiyordu , özellikle de bir kupa iyi bir bira ya da viskiden sonra. Böyle bir ifadeyle anılmasına şaşmamalı : "Özgürlük ve viski yan yana yürür."

Bu "özgürlüğe" duyulan aşk, Burns'ü bir kez şiddetle başarısızlığa uğrattı. Bir akşam yemeğinde erkekler Burns'ü neredeyse bayılacak kadar sarhoş ettiler. Onların kışkırtmasıyla , " Sabine kadınlarının kaçırılması" sahnesini canlandırmayı kabul etti : Oturma odasına itildi ve orada karşısına

çıkan First Lady'yi tutkuyla kucakladı ve onu herkesin önünde öptü! İnanılmaz bir skandal patlak verdi ve ardından Maria , ölçsüz hayranı tarafından ölümcül bir şekilde gücendi . Suçlu Burns ona pişmanlık mektupları, şiirler gönderdi ama cevap gelmedi. Dahası, arkadaş çevresinde Maria , ondan açık bir alay ve küçümseme ile bahsetti .

Burns , Mary ile ölümünden hemen önce barıştı ve bir öfke ve çaresizlik içinde adresine yazdığı kötü niyetli özdeyişlerini okumadığı için çok mutluydu . Ve her zaman olduğu gibi aile çevresinde kendini teselli etti. Çocuklar büyüdü , sadık Jean yakınlardaydı ve ayrıca evde genç Jessie Lewars belirdi . Jean'e evin etrafında yardım etti , çocukları emzirdi ve babalarına coşkuyla baktı . Burns ona kitabını dokunaklı bir yazıyla verdi ve sık sık halk şarkıları söylemesini istedi - Jesse'nin sesi güzel ve netti .

Burns, "Jesse yeryüzünde kalan tek melek " dedi ve Jessie , hayatını aydınlatmak için her şeyi yaptı .

Sadık kızın gözlerine bakan Burns, bu kırılgan, savunmasız, genç yarattığı hayatın zorluklarından korumak için bastırılmaz bir arzuya sahipti. Ve Jesse'ye adanmış bir şarkı vardı:

Tarlalarda, kar ve yağmur altında,

tatlı arkadaşım _

Sadık arkadaşım,

Seni kış kar fırtınalarından bir pelerinle örterdim ...

Bu şiirlerin yazılmasından yarım asırdan fazla bir süre sonra, yetmiş sekiz yaşında ölen ailenin saygıdeğer annesi Bayan Thompson, kızlık soyadı Jessie Lewars Burns anıtının eteğine gömüldü. Her nasılsa, yoldan geçenler, bir şans eseri, Jesse'nin mezarının üzerindeki levhanın en şiddetli yağmurda bile kuru kaldığını fark ettiler. Mermer Burns, bir zamanlar yaşayan birini korumak istediği gibi, sadık arkadaşını hava koşullarından korudu.

Robert Burns, 21 Temmuz 1796'da 37 yaşında hayatının baharında öldü. Olağanüstü bir fiziksel güce ve dayanıklılığa sahip olan genç yaştan itibaren romatizma ve romatizmal endokardit hastasıydı. Bununla birlikte, ateşli, boyun eğmez mizacı, tüm tezahürlerinde yaşama karşı dizginlenemeyen susuzluğu , asi bir ruhu ve kendine bakamaması sağlığı kesinlikle etkiledi .

pek çok kişi sevgili şairini son yolculuğunda uğurlamaya geldi . Yas törenine yalnızca sadık ve sevgi dolu Jean katılmadı . O gün Burns'ün beşinci oğlu Maxwell'i doğurdu .

(d. 1799 - ö. 1837)

Rus şair. "Don Juan listesinde" sosyetenin en güzel ve asil kadınları vardı.

Puşkin'in adı, Rusya'da hiçbir Rus dehasının sahip olmadığı bir saygı ve sevgiyle kutlanıyor. Ve sadece klasik şiir, düzyazı ve gazeteciliğin tanınmış bir kurucusu olduğu için değil. Puşkin'in hayatı, kaderi, karakteri, aşkları ve hatta tutkusu o kadar olağanüstü bir uyum ışığıyla doludur ki, bu kadar çok erdemin bir kişide bir araya gelmesine ancak hayran kalınabilir ve hayran kalınabilir. Şiirlerini yazdığı gibi sevdi - kolayca, doğal olarak, neredeyse gelişigüzel ve aynı zamanda inanılmaz derecede yetenekli, bu da zaten muazzam olan ününü daha da güçlendirdi .

Bir tırmık ve bir Don Juan, sadece güzel bir kadının varlığından alev alan aşk kanına sahip şair, bazen arkadaşlarıyla kadınlar hakkında alaycı bir şekilde konuşabiliyordu . Ancak eserlerinde - ve gerçek Puşkin'i aramak gereken yer burasıdır - büyüleyici, doğru, saf, derin, yiğit, ruhani kadın imgeleri yarattı . Şair onları icat etmedi , onları iyi tanıyordu ve onlara tutkuyla aşıktı . Ve şiir, canlı, samimi duygularla beslenen yaratıcılığın özgür unsurunun yalnızca bir devamıydı .

Alexander Sergeevich Puşkin'in seçeresi o kadar kapsamlıdır ki , olağanüstü bir duygusallığa ve aynı zamanda ince bir anlayışa sahip olan böylesine evrensel bir dehanın yaratılmasında en çok hangi dalın etkilendiğini tam olarak izlemek zordur . Ve babası Alexander Lvovich Puşkin'in yanından ve

annesini Maria Alekseevna'nın yanından, kızlık soyadı Hannibal, şair , aralarında pek çok yetenekli insanın olduğu , yine de şiddetleriyle ayırt edilen atalarıyla gurur duyabilirdi. öfke ve anlamsızlık.

Ve eğer şair Abram'ın ünlü atası, I. Peter ve kızı Elizabeth'in fırtınalı bir aile hayatı sırasında siyahi bir adam bürokratik merdivenin en üst basamaklarına yükseldiyse , o zaman büyükbabası Osip Abramovich Gannibal acı çekmedi. kişisel veya vatansever hırs. Kendisi üzerinde herhangi bir yasa tanımayan bir eğlence tutkunu kadar bir kampanyacı değildi . “Büyükbabamın Afrikalı karakteri, ateşli tutkuları, korkunç bir uçarılıkla birleşince, onu inanılmaz sanrılara kaptırdı. İlkini sahte bir ölüm belgesini sunarak başka bir eşle evlendi , ” Puşkin , ailesinin şeceresini derleyerek onun hakkında çekingen bir şekilde yazdı .

Baba tarafındaki atalar , " krallara yiğitçe hizmet etmelerine" rağmen , özel aile erdemlerinde de farklılık göstermediler. Torun, abartılı büyükbabasına şu tanımlamayı yaptı: “Büyükbabam Lev Aleksandroviç Puşkin tutkulu ve acımasız bir adamdı. İlk karısı, kızlık soyadı Voeikova, oğullarının eski bir öğretmeni olan ve çok feodal bir şekilde siyah bir avluda astığı bir Fransızla hayali veya gerçek bağlantısı nedeniyle kendisi tarafından bir ev hapisanesine hapsedilerek saman üzerinde öldü. İkinci karısı, nee Chicherina, ondan yeterince acı çekmişti. . .”

Şair, ailesini "çok kaba" olarak nitelendirdi. Peder Sergei Lvovich, oldukça eğitilmiş bir insan olmasına rağmen anlamsız, hatta bazen düşüncesizce yaşadı. Anne Nadezhda Osipovna, şairin biyografi yazarları tarafından hayatı dünyevi eğlenceler ve sık hamilelikler arasında geçen eksantrik ve şımarık bir kadın olarak da tanımlanır. Sadece üçü - Olga, Alexander ve Lev - hayatta kalan sekiz çocuğu doğurdu, geri kalanı çocuklukta öldü. En küçük Leo favori idi ve en büyük oğul Sasha annesini sürekli kızdırdı, çünkü sekiz yaşına kadar beceriksiz, yavaş şişman bir adamdı ve onu görmeyi hayal ettiği hoş ve uyumlu çocuk değildi. Ve Sasha'nın sekiz yaşında canlı, oyuncu bir çocuğa dönüştüğü, okumaya ilgi duyduğu ve hatta şiir yazmaya başladığı zaman meydana gelen değişiklik bile annesinin soğukluğunu eritmedi.

Tabii ki, Puşkinler çocuklara kendi yöntemleriyle baktılar. Aydınlanmaya değer verdiler ve Olga, Alexander ve Leo'ya o zamanlar için iyi bir eğitim verdiler, bu da onlara eğitimci ve öğretmen olarak yabancıların ve yabancıların atanmasından ibaretti. Eğitimcilerin çocuğa öğretmeyi başardıkları şey, Sergei Lvovich'in Lyceum'a sunduğu dilekçe ile değerlendirilebilir. Oğlu Alexander'ın evde büyüdüğü ve "Rusça ve Fransızca gramer bilgisi, aritmetik, coğrafya, tarih ve resim konularında ilk bilgileri aldığı" yazıyor.

Ancak küçük Puşkin sadece ders kitaplarını okumuyor. Etkilenebilir çocuksu zihin, evde çok sayıda bulunan erotik Fransız kitaplarıyla alevlendi. Şair daha sonra ironik bir şekilde, "Bize aşkı öğreten doğa değil, ilk kirli romandır," dedi. Ayrıca erkeksi içgüdüleri uyanan genç delikanlı, kolay

erişilebilir ve karşılıksız serf kadın hizmetçinin yakınlığı sayesinde de aşk biliminin derslerini özenle dinledi.

Puşkin'in sakin çocukluğu on iki yaşında sona erdi. Ekim 1811'de yeni açılan Tsarskoye Selo Lisesi'ne girdi ve orada altı yılını neredeyse hiç ara vermeden Temmuz 1817'ye kadar geçirdi .

Lise istismarlarına dair pek çok anısı var ve her zaman hayırsever olanlar değil. Bu yüzden lise öğrencisi S. D. Komovsky, profesörlerin ve lise öğrencilerinin Puşkin'den pek hoşlanmadığını iddia etti: "Ona bir Fransız deniyordu ve fizyonomisine ve bazı alışkanlıklarına göre bir maymun ve bir maymun ve kaplan karışımı." Ve ayrıca: "O kadar kadınsıydı ki, daha 15-16 yaşında, lise balolarında dans eden ele bir dokunuştan gözleri yandı ve genç bir sürü arasında gayretli bir at gibi inledi. Ona yalnızca iki unsur hükmediyordu - cinsel tutkuların ve şiirin tatmini. Her ikisinde de çok ileri gitti.

Ancak Puşkin'i gençliğinden tanıyan Prens P. A. Vyazemsky tam tersini kaydetti: "İçinde meyhane hiçbir şey yoktu ve hatta daha az kirli. Aşkında, hiçbir şekilde galip gelen duygusallık değil , şiirine yansıyan şiirsel bir tutkuydu. Hafif süvari alayında, Puşkin sadece ziyafet çekmekle kalmadı, aynı zamanda hiç de eğlence düşkünü olmayan Chaadaev ile yakınlaştı. Buna, aşkta değişken olan Puşkin'in her zaman sadık ve şefkatli bir arkadaş olduğunu eklemeye değer.

Gördüğünüz gibi, Puşkin'de aşk, yazma tutkusu kadar erken uyandı. İlk canlı aşkını yaşadığında henüz 15 yaşındaydı. "Aşk biliyordum ama umudu bilmiyordum." - bu satırlar Ekaterina Bakunina'ya ithaf edilmiştir. Evet, ilk yıl boyunca genç, güzel nedime için deli olurken nasıl uzak durabilirdi!

Ancak ne Bakunina ne de Baron M. A. Korf'un hakkında "Puşkin'in ilk aşkı o (ve Bakunina değil) idi" diye yazdığı Natalya Kochubey (Kontes Stroganova ile evlendi), onda kalıcı bir duygu uyandırmadı. Genç romantizmin bir tezahürü olan aşkın kendisine aşık oluyordu. Puşkin, mizacına göre modaya uygun, sonra umutsuz iç çekişlere pek meyilli değildi. Ve son lise yılında, Bacchus ve Doris'in romantik rüyalarından ve platonik aşktan sonra, "çılgın arzuların çılgınlığını" çoktan deneyimlemişti. Şiirleri açıkça bundan bahsediyor. "Lida'ya Mektup" (1817) artık ulaşılmaz bir güzelliğin ürkek bir hayranı tarafından değil, sabırsız ve mutlu bir aşık tarafından yazıldı.

Lise yaşamının sonunda, Puşkin'in şiiri Tsarskoye Selo'nun sınırlarının çok ötesinde biliniyordu. Şiirleri yazarlar, eğitimli liderler, subaylar, özellikle askeri gençler tarafından okundu. O günlerde, genç muhafızların, zihinsel kaynama ile tutkuların kaynaması ve şiddetli eğlencelerin bir kombinasyonu ile karakterize edildiğine dikkat edilmelidir. Ve burada, Puşkin kendi unsurundaydı, ancak önemli bir not düşülmeli: dans, aşk ve daha sonra şenlik atmosferinde yaşamak, lise dersleri, eğlence ve hobiler arasında, sürekli yakın bir yoldaş şirkette vakit geçirmek, gürültülü, yaramaz ve inzivaya çekilmekten aciz, üç yılda 100'den fazla şiir yazdı. Beğenildiler, kopya edildiler,

ezberlendiler.

Liseden mezun olduktan sonra on sekiz yaşındaki Puşkin, aşk dolu doğasının tüm tutkusuyla laik hayata daldı. Kıdemli yazarlar arasında hemen onun adamı oldu. Önünde bazı sosyete salonlarının kapıları açıldı ve burada neşeli, kıvrırcık bir genç adam, parlak bir dansçı, bir muhatap ve hatta bir şairi isteyerek kabul ettiler. Puşkin'in coşkuyla karşılandığı başka bir çevre daha vardı - esas olarak gardiyanları içeren sözde "altın gençlik" ona hayrandı.

Aşk ilişkilerine gelince, şair gençliğinde namus kurallarını kendisi belirledi. Özellikle kur yaptığı kadınların itibarını korumayı amaçladılar. Gençlerin aşk sırlarını arkadaşlarına isteyerek açıkladıkları o yıllarda bile, açık ve konuşkan Puşkin nasıl sessiz kalacağını ve aşkını gizemle çevreleyeceğini biliyordu. Bu sırrı ancak ayette ifşa etmesine izin verdi.

Puşkin'in gençliğinde tarihçi Karamzin Ekaterina Andreevna'nın güzel, zeki ve çekici bir kadın olan karısına aşık olduğuna dair hikayeler var. Ve Puşkin'in Karamzin ailesiyle ilişkisini dikkatlice incellerseniz, şairin evin reisi ile karısı ve üvey kızı kadar dostane olmadığı ortaya çıkıyor. Gözlemci ve oldukça nesnel bir kadın olan Anna Kern, anılarında doğrudan Karamzin'in Puşkin'in ilk aşkı olduğunu belirtti. Doğru, şairin kendisi böyle bir kanıt bırakmadı.

Genel olarak kadınlar, Puşkin'in çeşitli ve aktif yaşamında büyük bir yer işgal etti. O, "hassas kalbin bilimi" konusunda doğuştan bir uzmandı. Bir kadının kalbi üzerindeki gücün sırrını da biliyordu:

Benim sözlerim, benim melodilerim

Bazen sinsi güç

Bir bakirenin kalbinde korku ve utancın heyecanını nasıl alçaltacaklarını biliyorlardı.

Ama burada 1817-1820 ayetlerinde . "arzuların utanmazlığı" ile birlikte, diğer deneyimlerin üstünkörü ipuçları var:

... Duygu farklı.

Hem ölümsüzdür hem de zayıflar.

Emeklerde, endişelerde ve dinlenmede Her zaman uyur ve yanar.

Zaman açısından bu pasaj, Puşkin'in Liseden ayrıldıktan kısa bir süre sonra aşık olduğu Prenses Avdotya Ivanovna Golitsyna'ya atfedilebilir. Prenses çok güzeldi. Nadir güzelliğinin anısı, en iyi

sanatçılar tarafından yapılan portreler ve çağdaşlarının anıları ile korunmuştur. Golitsina, iradesi dışında Paul I tarafından iade edildiği kocasıyla, imparatorun ölümünden hemen sonra boşandı ve gerçek bir bohem yaşam sürdü. Akşamları evinde çok sayıda arkadaş ve hayran, yazar ve sanatçı toplanırdı. Açıkçası, Puşkin, Avdotya Golitsyna ile Karamzins'te tanıştı. Tarihçi Vyazemsky'nin bir mektubu bunun kanıtı olabilir: "Evimizde şair Puşkin, Pythia Golitsyna'ya ölümcül bir şekilde aşık oldu ve şimdi akşamları onunla geçiriyor." O zamanlar Puşkin on sekiz yaşındaydı, prenses otuz yedi yaşındaydı, ama hâlâ "ateşli, büyüleyici, canlı" güzelliğiyle çiçek açıyordu. Puşkin'in bu ilk laik hobisinin ne kadar sürdüğünü söylemek zor. Ancak A. I. Turgenev'in 1818'de Vyazemsky'ye yazdığı mektubunda şu satırlar var: "Puşkin'in artık Golitsyna'ya aşık olmaması üzücü, aksi takdirde onu gelecek nesillere şiirsel bir ışıkla aktarırdı."

Muhtemelen, St.Petersburg'da Lyceum'un sonu ile güneye sürgün arasında geçen üç yıllık yaşam boyunca, Puşkin'i endişelendiren sadece Golitsyn değildi. Ama ne şiirleri ne de çağdaşlarının hatırası bizim için başka bir isim korumadı. İlk, şiddetli gençlik yıllarında, sevdiğinden daha eğlenceliydi. Ve ilham "altın satın alınan zevkten" doğmadı.

Bu arada, Puşkin'in bir şair olarak ünü şaşırtıcı bir şekilde Rusya'nın her yerine yayıldı. Pushchin, "Şiirlerini bilmeyen yaşayan kimse yoktu" dedi. Ancak, özellikle siyasi epigramlarına karşı rahatsızlık da arttı. Petersburg yaşamının, şarabın, kadınların neşeli kaosundan, cesur şiirlerinin görkeminden sarhoş olan genç şair, sonucu ilk sürgün olan acı ayılma saatinin çoktan yaklaştığını bile hissetmedi. Bunun nedeni, İmparator I. İskender'e göre, "Puşkin'in tüm Rusya'yı sular altında bıraktığı çirkin şiirler" idi. Şair, Sibiry'a sürgün edilmekle veya Solovetsky Manastırı'nda tövbeye gönderilmekle tehdit edildi. Etkili arkadaşlarının şefaatiyle Sibiry'dan kurtuldu. Mesele, kolej sekreteri Puşkin'in St. Petersburg'dan Güney Bölgesi mütevellisi General Inzov'un ofisine nakledilmesiyle sınırlıydı.

Alexander Sergeevich, o zamanlar uzak bir güney eteklerinde olan Yekaterinoslav'a Haziran 1820'de geldi. Doğru, bu şehirde uzun süre kalmadı. Kızları ve oğluyla birlikte oradan geçerek Kafkasya'ya ve ardından Kırım'a giden General Raevsky, rezil şairi kendilerine katılmaya davet etti. Bunu büyük bir zevkle yaptı.

Tabii ki, aşık Puşkin, Raevsky'nin büyüleyici kız kardeşlerine dikkat etmekten kendini alamadı ve sırayla hepsine düşküncü. Dört kişiydiler - iki genç, Maria ve Sophia ve daha yaşlı olanlar, Ekaterina ve Elena. Elena Raevskaya o zamanlar 17 yaşındaydı. Uzun boylu, zarif, güzel mavi gözlü, kırılgan ve hastaydı, ancak bu onun şairden daha uzun yaşamasını engellemedi. Belki de Puşkin, Gurzuf'ta yazılmış bir şiiri ona adamıştı:

Ne yazık ki! Neden anlık, hassas bir güzellekle parlıyor?

Gözle görülür şekilde soluyor

Canlı gençliğin çiçeklerinde ...

Ancak şairde gizemli ve şefkatli bir aşkı alevlendiren Elena değildi. En büyük Raevskaya Ekaterina, Puşkin'in hayal gücünde çok daha önemli bir yere sahipti. Zekiymi, bağımsız bir karaktere sahipti, insanları nasıl boyun eğdireceğini biliyordu. Arkadaşlar ona Martha Posadnitsa adını verdi. Görünüşe göre Puşkin, gururlu ve otoriter Marina Mnishek'i yaratırken aklında onu vardı.

Yine de biyografi yazarları, Maria Raevskaya'yı şairin ilk güney aşkı olarak görüyor. Yıllar sonra, Maria Nikolaevna anılarında şöyle yazdı: "Bir şair olarak, tüm güzel kadınlara ve genç kızlara aşık olmayı görevi olarak gördü." Prens M. N. Volkonskaya-Raevskaya, kendisinden şüphelenmeden, Puşkin'in sözlerini şu ifadeyle pekiştirdi: "Tanıdığım tüm güzel kadınlara az ya da çok aşıkım."

Ancak Volkonskaya-Raevskaya'nın notlarındaki tüm kısıtlamalara rağmen, o Kırım yazında Puşkin'in ona kapıldığına dair bir güven var. Büyüleyici ağıtın "Fırtına öncesi denizi hatırlıyorum" dizelerinin kendisine ithaf edildiğini belirtti. Ancak, tam orada, sanki kendini hatırlıyormuş gibi, Maria Nikolaevna bilge sözler yazdı: "Özünde, yalnızca ilham perisine hayran kaldı ve gördüğü her şeyi şiirselleştirdi."

Raevskaya haklıydı: Puşkin'in aşk sözleri kendiliğindenlikle doludur ve her zaman bir hayranlık nesnesi içerir. Puşkin , aşk hakkında şarkı söylemekten kendini alamadı, ama sevgilisinin isimlerini, şefkatli bir aşğın kıskanç kurnazlığı ve bir şövalyenin gururlu kısıtlamasıyla gizledi.

Puşkin, Raevskys ile neredeyse yarım yıl geçirdi. 1820'nin sonunda onlardan ayrıldı ve aynı zamanda Novorossiysk Bölgesi ve Besarabya sömürgecilerinin mütevellisi Korgeneral I. N. Inzov'un emrinde Kişinev'e geldi. Kişinev'de Puşkin hizmetten pek etkilenmedi, hatta yerel güzelliklere baktığı kadar hizmet etmediğini bile söyleyebiliriz. Liprandi'nin belirttiği gibi, "hiçbiri onda geçici bir hevesten başka bir şey üretemez." Aşk şakaları bazen gerçek yaramazlıklara dönüştü. Örneğin, pencerede güzel bir kadın kafası gören bir şairin iki kez düşünmeden at sırtında başka birinin evine girdiği bir durum vardı.

Ancak Puşkin her şeyden paçayı sıyırdı. Arkadaşlar, şairi içtenlikle seven Inzov'a yardım etti. Ve kader onu hâlâ koruyordu. Sayısız Kişinev düellosu bile her zaman mutlu bir şekilde sona erdi. Doğru, sürekli bürokrasiye ve Puşkin'in Moldovalı bayanlarla olan başarılarına rağmen, kadınlar yüzünden kavgalar ve düellolar olmadı. Hızlı huylu şair, herhangi bir yanlış anlaşılmayı bir tabanca atışıyla çözmeye hazırdı. Ancak kıskanç bir koca tarafından sadece bir kez düelloya çağrıldı. Besarabyalı toprak sahibi İngiliz, karısını şairle bir banliyö konusunda buluşurken buldu ve savaşmak

istedi. Ancak bu durumda bile Inzov müdahale etti: Puşkin'i tutukladı ve kıskanç kocasına yurtdışına gitmesini tavsiye etti. Bu arada, Lyudmila İnglesi, Puşkin'in Kişinev'deki tek ciddi hobisiydi ve kendisi de onu tutkuyla seviyordu.

Puşkin'in ilk referansı, bir tür üçlemenin başlangıcı olarak tanımlanabilir. İlk bölüm Kafkasya ve Kırım, genç aşk ve Maria Raevskaya için ürkek aşkın parlak hüznü. İkincisi Kişinev, misafirperver, vahşi ve boş. Tek bir yeni arkadaş değil, sadece arkadaşlar; tek bir yeni aşk macerası değil, sadece güzel, iddiasız Moldovalı kadınlarla kısa süreli, bağlayıcı olmayan aşklar. Ve son olarak, üçüncü bölüm, Puşkin'in hem yaratıcılığın hem de aşkın zevkini tam anlamıyla yaşadığı Odessa'da (Haziran 1823'ten 30 Temmuz 1824'e kadar) geçirilen yıldır .

Bir yıl Odessa'da yaşayan Puşkin, çok şey başardı. "Gece", "Özgürlük aktivisti", "Çingeneler"in önemli bir bölümünü yazdı. Ancak Odessa'nın bağlantılı olduğu en önemli şey, "Eugene Onegin" in ilk bölümleri ve güçlü aşk tutkularıdır. Şair, karakter ve sosyal statü bakımından tamamen farklı iki kadına aşıktı . Bunlardan biri Novorossiysk Genel Valisi Kont M. S. Vorontsov'un eşi Elizaveta Ksaveryevna Vorontsova, diğeri ise köken olarak Floransalı veya Viyanalı bir Yahudi olan zengin tüccar Amalia Riznich'in karısı.

Puşkin, muhtemelen Odessa'ya varır varmaz güzel Amalia ile tanıştı. 26 Ekim 1823 tarihli "Gece" şiiri ona adanmıştır.Bu, sahip olmanın mutluluğuyla doymuş sıcak dizelerin öpücüklerden alev alan kanın ritmini tam olarak tekrarladığı, söndürölmüş tutkuya bir tür ilahidir:

.. .Aşk ırmakları akıyor, akıyor, seninle dolu.

Karanlıkta gözlerin önümde parlıyor,

Bana gülümsüyorlar ve sesler duyuyorum:

Dostum, nazik dostum. Seviyorum. senin. senin.

Amalia Riznich ile ilişkisi yaklaşık altı ay sürdü. Mayıs 1824'te küçük oğluyla birlikte Floransa'ya gitti ve burada bir yıl sonra veremden öldü. Resmi olarak tedavi olmaya gitti ama asıl sebep kıskanç bir kocanın onu hayranlarından ayırma arzusuydu.

Eliza Vorontsova'ya gelince, Puşkin'in şiirleri olmasaydı, 150 yıldan daha uzun bir süre önce Odessa toplumunda hüküm süren bir kadının yaşayan çekiciliğini çağdaşlarının parçalanmış anılarından geri getirmek zor olurdu. Ancak şair, onun yumuşak zarafetini, kadınsı şefkatini ve zihninin netliğini yakalamayı başardı. "Sabır Meleği. Saf melek. Büyücü kadın. Nazik bir melek, "Puşkin bu kadına böyle tanımlar verdi. Ve eğer Amalia Riznich onda kıskanç bir tutku uyandırdıysa,

o zaman Eliza Vorontsova onda ateşli ve tutkulu bir aşk alevlendirdi.

Her şey onları ayırıyor gibiydi: Eliza'nın dünyadaki konumu, anne ve eş olarak görevleri, herkesin düellocu olarak gördüğü Puşkin'in itibarı. Hatta yaş - Vorontsova, Puşkin'den yedi yaş büyüktü. Ancak aşk geldi ve tüm engelleri yıktı, aşk coşkusunun güzelliğiyle büyüleyen bir dizi şiirde Vorontsova'nın nazik imajını yeniden yarattı - "Zafer Arzusu", "Yakılmış Mektup", kısmen "Kitapçının Kitapçı ile Sohbeti" Şair", "Proserpina", "Tılsım", "Melek", "Ayrılık".

Ancak Kontes Vorontsova'dan ilham alan en yüksek yaratıcı tezahür, Rus edebiyatında tamamen yeni olan ve orada, Odessa'da, Puşkin'in neredeyse temas kurduğu o derin ve güçlü kadınlığın doğrudan izlenimi altında yaratılan büyüleyici Tatyana imajıydı. Kontes Eliza'nın şahsı, önce.

Elbette Tatyana, Vorontsova'nın bir portresi değil. Şairin kalbine dokunan birden fazla kadını yansıtıyordu, gerçeklik ve rüya gizemli bir şekilde saf ve gururlu bir kız çocuğu görünümüne dönüşüyordu. Yine de, çok dünyevi, basit, mütevazı Tatyana ile "parlayan başını eğen" Melek arasında anlaşılması zor ama inkar edilemez bir benzerlik vardır. Puşkin'in pek çok sevgilisi arasında, belki de yalnızca Kontes Vorontsova ona, çoğu için deneyimlenmemiş ve bu nedenle inanılmaz, anlaşılmaz kalan bedensel ve ruhsal mutluluğun dolgunluğunu verdi.

1824 baharında , Puşkin'in Odessa'daki hayatı ciddi şekilde karmaşık hale geldi. Tüm şehir onun Kont Vorontsov'a yönelik nüktelerini ve nüktelerini tekrarladı. 2 Mayıs'ta Odessa Genel Valisi, Yunanlılar arasındaki siyasi duygularla ilgili olarak bakana yazdığı bir mektupta ısrarla Puşkin'in görevden alınmasını istedi ve rahatsızlığını gizlemeden şunları yazdı: "Beni Puşkin'den kurtarmanızı rica ediyorum. , bu mükemmel bir adam ve harika bir şair olabilir, ancak onu daha fazla Odessa'da veya Kışinev'de tutmak istemiyorum.

Etkili asilzade istediğini aldı. Temmuz 1824'te Puşkin, Odessa'yı Pskov eyaletinde bulunan Mikhailovskoye ailesinin mülkündeki yeni sürgün yerine bıraktı. Pskov bölgesinde yaşayan toprak sahipleriyle çok az teması vardı. Sürekli olarak, metresi Praskovya Aleksandrovna Osipova'nın Lyceum'dan mezun olduktan sonra Mikhailovskoye'ye ilk geldiğinde tanıştığı komşu Trigoriskoye'deydi. O sırada 18 yaşındaydı, 36 yaşındaydı. İki kez evlendi ve iki evlilikten sekiz çocuğu oldu. Görünüşe göre tüm bunlar romantik hayal gücünü soğutmalıydı, ancak Puşkin birden çok kez kendisinden daha yaşlı kadınlara kapıldı. O zaman onunla Osipova arasında bir şey parladı. Belki de genç Puşkin, ona "çılgınca arzuların çılgınlığı" bulaştırdı. Yedi yıl sonra yakın arkadaş oldular. Ve şimdi şair, Praskovya Alexandrovna'ya tam bir güvenle, şakacı ama şefkatli bir saygıyla davrandı. Ve her zaman dediği gibi, ilgisizce, son derece İskender'e bağlıydı. Ve belki de onu kendi çocuklarından daha çok seviyordu.

Puşkin Trigorskoye'de görüldüğünde, Osipova zaten bir duldu ve mülkte kadın unsuru hüküm sürüyordu - kız kardeşler Wulf, Anna ve Evpraksia (aka Zizi); iki Osipov kızı, Ekaterina ve Maria; üvey kızı, güzel Alexandra Ivanovna Osipova (namı diğer Alina). Evet , aralarında çapkın Nellie ve muzaffer baştan çıkarıcı Anna Kern'in de bulunduğu yeğenler, kuzenler bile.

Puşkin ya sırayla ya da aynı zamanda Üç Dağ'ın tüm güzelliklerine baktı . Şiirlerin en iyisi , ünlü "İtiraf" ("Seni seviyorum - kızgın olsam da ..."), eğer seviyorsa, o zaman çok kısa bir süre Alina'ya gitti. Ancak, sarışın güzellik Anna Kern Trigorskoye'de görüldüğünde tüm büyücüler unutuldu. Karısından 40 yaş büyük olan General Kern ile evliydi. Bu evlilik pek uzun süremezdi, eşler çok farklıydı: generalin huysuzluğu vardı ve generalin karısı, sayısız hayranına karşı çok yardımsever, cilveli olarak biliniyordu.

Anna Kern ve Puşkin hemen birbirlerine çekildiler. İkisi de gençti, özgürdü, şehvetliydi. Ve General Kern'in bir yerlerde var olduğu gerçeğini hatırlamak gülünçtü. Yeğenin fazla baştan çıkarıcı bakışlarına kapılan Osipova, evde aşk havasının fazla kalınlaştığını fark etti. Anna'nın sağduyusuna güvenmedi, hatta İskender'in kısıtlamasına güvenemezdi. Bu nedenle, kızı ve yeğeni Annas'ı yanına alan Osipova, aniden Riga'da deniz banyosu yapmak için yola çıktı.

Ayrılış sabahı Puşkin, Anna Kern'e "Eugene Onegin" in ikinci bölümünü getirdi ve içine şu ayetlerin olduğu bir kağıt parçası koydu: "Harika bir anı hatırlıyorum."

Puşkin'in karısına yazdığı mektuplar dışında kadınlara yazdığı mektuplardan çok azı bize ulaştı. Yarım asırdır Puşkin'den sağ kurtulan Kontes Eliza Vorontsova, ölmeden önce mektuplarını yaktı. Puşkin'in ciddiyetle baktığı Moskovalı genç bayan Ekaterina Ushakova da öyle. Anna Kern, şairin mektuplarını sakladı, hatta yedi tanesini yayınladı. Ve onları okuduğunuzda, bu mektupların ulaşılmaz olmayan saf güzellikteki bir dehaya hitaben yazıldığını anlıyorsunuz. Onlarda yalnızca sıcak, dünyevi sevginin bir yankısını yakalayabilirsiniz.

Puşkin bir yıl sonra sürgünden döndüğünde, Anna Kern kocasından çoktan ayrılmış ve akrabalarıyla yaşıyordu. Şair, onunla sık sık laik oturma odalarında buluşurdu, ancak eski sevgilisine karşı tutumu dramatik bir şekilde değişti. Arkadaşlarına yazdığı mektuplarda hiçbir kadından Kern hakkında yaptığı kadar kabaca bahsetmemişti. İki kez yaptı. Bir keresinde ona Babil fahişesi demişti, başka bir sefer de eşsiz bir kinizmle onunla karşılaşmasından bahsetmişti. Kendisinden sonra Kern'in Alexander Wulff ile ilgilenmeye başlaması, Illichevsky ile şairin kardeşi Levushka ile Sobolevsky ile aşk ilişkisi yaşaması , özellikle Puşkin'i şaşırtamazdı . Yine de bu aşırı erişilebilir kadın bir şekilde onu rahatsız etti. Belki de anlayışlı Vyazemsky'nin şair dediği gibi , bu " aşık aristokratın" estetik duygusunu kırdı. Ancak, her ne olursa olsun , Kern'in sarhoş edici güzelliği , şairi anlık ama yaratıcı bir yanılsamayla aydınlattı . Ve arkadaşlarına mektuplarda atılan kaba sözlere rağmen , Kern'e karşı iyi

huylu, yardımsever bir tavrı sürdürdü .

Puşkin'in Mihaylovski'deki sürgünü , I. Aleksandr'ın ölümüyle sona erdi. 1825'in sonunda Moskova'da göründü ve burada kollarını açarak karşılandı . Moskova'da birbiriyle yarışan kızlar dikkatini çekmeye çalıştı , salon hostesleri onu davet yağmuruna tuttu. Muskovitler şaka yaptılar: "Mutlu Moskova önce çarı taçlandırdı, şimdi de Puşkin'i taçlandırıyor." Şair , gençliğinde olduğu gibi açıkçası şöhretin tadını çıkardı ve eğlendi . Her şeyi severdi - bitmeyen balolar, şenlikler, şiddetli bekarlığa veda partileri, eski arkadaşlarla toplantılar, yeni tanıdıklar, genç bayanlara kur yapmak. Moskova'nın uzun zamandır güzellikleriyle ünlü olduğunu söylemeliyim . Tüm asil mülklerden dans etmeleri, eğlenmeleri ve en önemlisi damat bulmaları için götürüldükleri gelinler için bir tür panayırdı . Puşkin'in onu evlendirmeye karar verdiğinde sevgili kahramanı Tatiana'yı Moskova'ya götürmesi tesadüf değil . Kendisi Moskova'da genel ruh haline yenik düştü ve kendini bir damat gibi hissetti . Açık ve kalıcı aşka çekildi , kendi aile ocağına sahip olmak istedi. Ve böylece genç ve güzel kızlardan oluşan kalabalığın içinde gelinine bakmaya başladı .

İsimleri sadece Puşkin'in dikkatiyle not ettiği için korunan bir dizi genç güzel, şairin uzak bir akrabası olan porselen bir heykelcik gibi küçük siyah saçlı ve kara gözlü Sophie Pushkina tarafından açıldı. Ama bu evlilikten bir şey çıkmadı . Moskova'da "Bebek Puşkin , bebek Panin'i tercih etti " diye şaka yaptılar .

Doğru, Puşkin özellikle üzülmedi. Daha yüksek bir mertebeden duygu ve izlenimler , bu tesadüfi tanışıklığı gölgeledi . İki güzel kızı olan Ushakov ailesiyle tanıştı .

Şair önce genç Elizabeth'e kur yaptı, ardından Catherine'e aşık oldu . Kız kardeşler, aşk ve bürokrasi nedeniyle sık sık Puşkin ile dalga geçtiler . Ve kendini haklı çıkarmayı düşünmedi . Aksine bir keresinde kız kardeşlerden birinin söylediği İtalyan aryaları eşliğinde Catherine'in albümüne 27 kadın ismi girdi . Şimdi bu üç sayfaya Puşkin'in Don Juan Listesi deniyor. Soyadı yok . Yalnızca birden fazla nesil Puşkinistin üzerinde bulmaca çözdüğü isimler . Örneğin , gizemli baş harfleri NN'nin altında kimin saklandığı çok güvenilir ve bilinmiyor .

Natalia ile başlar ve biter . Bunlardan ilkinde , Puşkin'in lise öğrencisiyken aşık olduğu bir serf oyuncusu tahmin ediliyor. Liste , onunla tanıştıktan sonra 1826'nın sonunda derlendiği için sonuncusu Natalya Goncharova olabilir . Muhtemelen Karamzin ve Orlova olmak üzere iki Catherine var. Avdotya var. İçinde Prenses Golitsyn'i tanımak zor değil . Kişinev'in güzellikleri Calypso ve Pulcheria var . Mavi gözlü bir Trigoraskaya komşusu Evpraksia var. Puşkin o kadar memnun değildi ki Eliza'yı bile dahil etti, ancak bu daha çok Kontes Eliza Vorontsova değil , şairin tanıdıklarının ilk yılında gülmekten çekinmediği Eliza Khitrovo .

Ekaterina Ushakova ile Puşkin neredeyse düğüne gidiyordu ama bir şeyler yolunda gitmedi . Şairi düşündüğünden çok daha fazla sevmesine rağmen . Ancak ölümünden sonra toprak sahibi D. M. Naumov ile evlendi . Kocasını , şairle ilgili anısını o kadar kıskanmıştı ki, ona ait olan, Puşkin'in notları ve çizimleriyle dolu iki albümü bile yok etti. Ama mektuplar asla ulaşmadı . Catherine onları kendisi yok etti . Ölmek üzereyken evli kızına bu mektupların saklandığı kutuyu getirmesini emretti ve tüm isteklerine rağmen onları yaktı. "Birbirimizi çok sevdik ," dedi, " aşkın sırrı bizimle birlikte ölsün ."

Bu sözlerin doğruluğunu teyit etmek zordur . Ve buna inanmak oldukça mümkün .

Ertesi yıl , St.Petersburg'daki söylentiler, Puşkin'i Sanat Akademisi başkanı A. N. Olenin'in kızı Aneta Olenina'nın nişanlısı olarak ilan etti . İki imparatoriçenin nedimesi olan genç bir güzellik, aktris ve şarkıcı olarak mahkeme performanslarında başarı elde etti . M. Glinka'nın kendisi onun şan öğretmeni idi. Ne yazık ki, bu roman şiir dışında hiçbir şeyle bitmedi . 1829'da Kafkasya'ya giden Puşkin , bir albümde şunları yazdı:

Olenina en iyi lirik şiirlerinden biri: "Seni sevdim. . ."

Birkaç yıl sonra, büyüleyici Anette bir asilzadeyle evlendi, örnek bir eş, anne, büyükanneydi, ancak çok az mutluluk yaşadı. Yüz yıl sonra büyükannesinin günlüğünden broşürler yayınlayan torunu şöyle yazdı: "Büyükanmem, Puşkin'in hatırasıyla ilgili her şeyi özel bir şefkatle sakladı."

Olenina'ya ek olarak, o sırada başka bir kadın Puşkin'i büyüledi - tutkusuyla çok sayıda sevgiliyi fetheden Adjutant General ve İçişleri Bakanı'nın karısı Kontes Agrafena Zakrevskaya. Yeterince aşık olan şair, onun "çılgın ve asi tutkularına" hayran kaldı.

Puşkin'in ayrıca kadınlar arasında gerçek, sadık arkadaşları vardı. Genel olarak, bazen geçici bir aşk hissini güvenilir, uzun vadeli bir arkadaşlığa dönüştürmeyi başardı. Şair, arkadaşlarıyla ilişkilerinde, hafif aşkla karıştırılabilecek şövalyece bağlılığın bir yansımasını getirdi. Tarihçi Karamzin'in dul eşi Ekaterina Andreevna ile saygılı bir şekilde şefkatliydi. Kızı Prenses Meshcherskaya ile neşeli bir yoldaş gibi davrandı. P. A. Osipova, dürüstlük ve akraba sıcaklığıyla rüşvet verdi. Mareşal Golenishchev-Kutuzov'un kızı Eliza Khitrovo ile şımarık bir kadın gibi kaprisliydi ama onu endişelendiren siyasi olayları isteyerek onunla paylaşıyordu.

Eliza Khitrovo, Puşkin'den on altı yaş büyüktü. Özel bir güzellikle parlamadı, ancak kar beyazı omuzlarıyla gurur duyuyordu ve alaycı arkadaşları Puşkin ve Vyazemsky'nin ona Eliza Golenkaya adını verdiği onları sergilemeyi seviyordu. Aktif nezaketi ve samimiyetiyle kurnazca Puşkin'e rüşvet verdi, ancak onu sık sık şiddetli bir duygu gösterisiyle korkuttu. Bir zamanlar ona açıkça aşıkta. Kendi adına böylesine tutkulu bir şefkat ve kendi adına şakacı bir umursamazlıkla dolu kısacık bir ilişki, daha sonra kalıcı bir arkadaşlığa dönüştü. Puşkin, Khitrovo ile törene katılmadı, ancak tüm

kaprislerine sabırla katlanarak ona coşkuyla ve ilhamla bağlıydı.

Puşkin, müstakbel eşi Natalia Goncharova'yı ilk kez 1828 baharında ünlü dans öğretmeni Yogel'in genç bayanlardan oluşan bir dans dersinde gördü. Ve onu hemen karısı olarak tanıdı.

Natalie'nin elini ararken , " Güzelliği beni etkiledi, " diye yazdı . Natalya Nikolaevna'nın klasik olarak doğru yüz hatları vardı . Sadece gözler çok yakındı ve bir gözü hafifçe kısıldı , bu ona biraz kurnaz bir ifade verdi (bu yüzden Puşkin, arkadaşlarıyla yaptığı bir sohbette ona bazen "benim eğik Madonna'm" derdi). Uzun boylu, muhteşem yapılı, geniş eğimli omuzları ve eşekarısı beli ile akıcı bir zarafetle hareket etti . Ve heybetli yürüyüşü ve yumuşak sesi güzelliğini tamamlıyordu .

Puşkin , üç yıl boyunca inatla Natalie'nin elini aradı. Annesi Natalya Ivanovna Goncharova'nın yumuşak bir mizacı yoktu . Çocuklar ve koca Nikolai Afanasyevich Goncharov onun önünde titredi . Üç Goncharov kız kardeş , hem annelerinin zulmünden hem de ailenin tüm servetini çarçur eden büyükbabaları Afanasy Goncharov'un kaprislerinden acı çekti . Kızlar dünyaya götürülmeye başladığında anne kıyafetlere para harcamak bile istemedi . Talihsiz genç güzeller , delikleri tebeşirle lekelenmiş eski, eskimiş elbiseler ve yıpranmış balo ayakkabılarıyla dışarı çıktılar . Natalya Ivanovna , kızlarını bir an önce evlendirmeyi hayal ediyordu, ancak eksantrik karakteri talipleri korkuttu. Puşkin , Natalie'nin eli için ilk ciddi yarışmacı oldu . Ama onunla bile, Goncharova-anne o kadar çok kez tartıştı ki, düğün olmayacakmış gibi görünüyordu. Bununla birlikte, Mayıs 1830'da resmi nişan gerçekleşti. Puşkin , aynı zamanda damadın duygularını şu sözlerle başlayan küçük bir kaba taslakla anlattı: "Kaderim belirlendi. Evleniyorum...". Fransızcadan çeviri olarak işaretlendi. Bu, iki aşkın nişanlanması hakkında bir hikaye bile değil, damat ile istifa eden bir gelinin ebeveynleri arasındaki anlaşmanın mizahi bir açıklaması.

18 Şubat 1831'de Puşkin, Natalya Goncharova ile evlendi. Düğünden birkaç gün sonra şair Pletnev'e şunları yazdı: "Evliyim ve mutluyum. Tek arzum, hayatımdaki hiçbir şeyin değişmemesi - en iyisini bekleyemem. Bu durum benim için o kadar yeni ki yeniden doğmuş gibiyim." Eski çalkantılı aşk hayatı, açık aşkın mutluluğu karşısında, doğanın yalnızca ender bir güzellikle değil, aynı zamanda kadınsı çekiciliğin büyük gücüyle ödüllendirdiği genç bir eşe sahip olmanın tatlılığı karşısında soldu. Don Juan listesindeki en zor, en parlak ve en neşeli zaferdi bu.

Puşkin'in aile hayatının üçüncü yılında karısı çekingen bir kızıdan St.Petersburg'un ilk güzellerinden birine dönüşmüştü . İlk başta, bu , "ve parlaklığı, gürültüyü ve topların sesini " seven Puşkin'i eğlendirdi . Ve balolara olan aşırı hevesinden dolayı onu sadece ara sıra sevgiyle azarladı . Ve Puşkin'in kendisi karısının görkemli güzelliğine hayran olmasına rağmen , yine de "eşleri güzellik veya çekicilik meleği olmayanları" kıskanıyor ve kıskanıyordu .

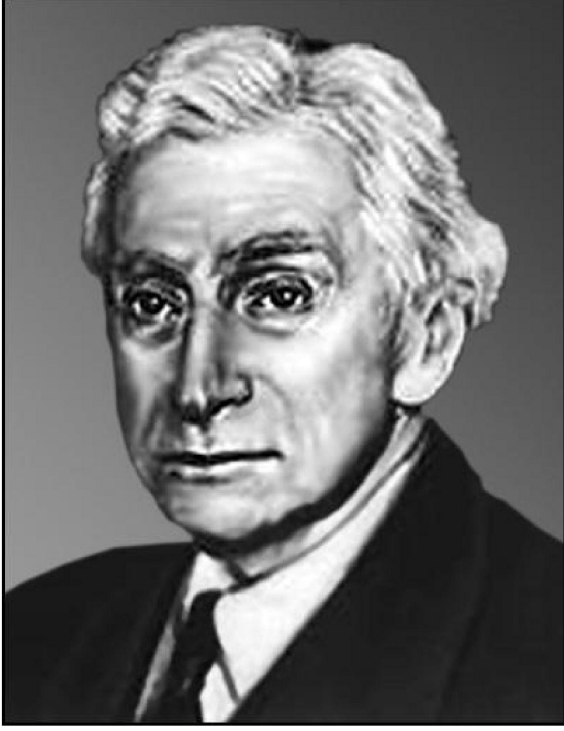
Natalya Nikolaevna da kıskanıyordu. Sessiz, toplum içinde her zaman ölçülü, evde hem çabuk huylu hem de kabalık noktasına kadar sert olabilir . Öfkeyle, sadece kocasına değil , arkadaşlarına da aptal dedi. Kıskançlık sahneleri düzenleyen Madonna, sadece ayağını yere vurmakla kalmadı, daha kararlı jestleri de küçümsemedi. Hatta bir keresinde küçük eliyle kocasının suratına etkileyici bir tokat bile atmıştı çünkü ona göre adam özenle baloda birine kur yapıyordu. Puşkin , karısına yazdığı mektuplarda sürekli kendini haklı çıkardı, şüphelerine güldü . "Eşinin" kıskançlığı erkek gururunu eğlendirdi ve eğlendiriyor . Ancak şairin kıskançlığının ulaştığı böyle bir trajediye asla ulaşmadı.

sonbaharında , St.Petersburg'un tüm yüksek sosyetesini, Natalie'nin boş züppe Georges Dantes ile olan romantizmiyle ilgili masalları oybirliğiyle tartıştığında, Natalie 24 yaşındaydı . Altı yıllık evlilikte dört çocuk doğurdu ama güzelliği hiç solmadı. Her doğumda güzelleşen ender kadınlardan biriydi . Güzellik, işve ve saflığın birleşimi, onun karşı konulmazlığını yalnızca artırdı . Ancak tüm işbirlikçiliğine rağmen Natalya Nikolaevna , hayranlarını nasıl uzakta tutacağını biliyordu . Güzellik ve hatta çok göz kamaştırıcı, kendi içinde bir ayartmadır ve ayartmalara neden olur . Ancak genç Puşkina , gürültülü sosyal başarıların ortasında itibarını lekesiz tutmayı başardı . Georges Dantes iki yıl boyunca herkesin önünde inatla ve açıkça onun yanında yer aldı. Birçoğu bu güzel çifti kimi endişeyle, kimi kötü niyetli bir merakla izledi. Bu arada , Dantes aslında güzel Natalie'nin ciddi bir şekilde olası sevgilisi olarak kabul edilebilecek tek hayranıydı .

27 Ocak 1837'de gerçekleşen ve şairin ölümüne yol açan ölümcül düelloya sadece kıskançlık değil, aynı zamanda St. . Sonuna kadar Puşkin , davranışlarından dolayı karısını asla suçlamadı . Ancak kıskanç bir kişiden böyle bir kısıtlama beklemek zor olurdu, özellikle Dantes'in davranışı kıskançlık için sebep verdiğiinden , karısının sadakatsizliğini ima eden isimsiz mektuplardan bahsetmeye bile gerek yok .

Şimdiye kadar Natalya Nikolaevna'nın Dantes'e aşık olup olmadığı veya sadece oynadığı bilinmiyor . Üstelik Puşkin'in uğruna ölüm düellosuna gittiği karısının, evliliğinin ilk yıllarında olduğu gibi onun için hala yeri doldurulamaz tek kadın olarak kaldığını söyleyemeyiz . Ancak tam bir güvenle söyleyebiliriz ki, Puşkin şeref kurallarına sonuna kadar sadık kaldı. Onunla birlikte , parlak bir şairin ve büyük bir yaşam aşığının

değerli aşklar listesini taçlandıran bir kadına olan büyük aşkın ve bağlılığın sırrını bıraktı .

(d. 1872 - ö. 1970)

Hayatında birçok aşk ilgisi olan İngiliz filozof, mantıkçı, matematikçi, sosyolog, halk figürü.

Düşünürlerin, mantıkçıların ve matematiksel zihniyete sahip insanların, zengin bir sanatsal hayal gücüne sahip insanlara göre aşk tutkularına daha az eğilimli oldukları genel olarak kabul edilir. Eğer öyleyse, Bertrand Russell tartışmalı da olsa bu gözlemin bariz istisnasıydı. Şaşırtıcı bir şekilde, muazzam bir entelektüel faaliyeti "basit insan zayıflıkları" olarak adlandırılan şeylerle birleştirmeyi başardı. Bu durumda, büyük bilim adamına yaklaşık yüz yıllık yaşamı boyunca eşlik eden sayısız duysal tezahürü kastediyoruz . Oldukça doğal nedenlerle, Russell'ın faaliyetinin bu yönü , onun her zaman kamuoyunun gözünde olan eşsiz bilimsel faaliyetinin gölgesinde kaldı .

Bununla birlikte, en büyük filozof, İngiliz Yeni Gerçekçiliği ve neopositivizminin kurucusu, iki ciltlik Batı Felsefesi Tarihi'nin yazarı , seçkin bir mantıkçı ve matematikçi ve aynı zamanda halka açık bir figür olan Russell, edebi yeteneklerden yoksun değildi. Bunun teyidi , 1950'de Evlilik ve Ahlak kitabı için kendisine verilen Nobel Edebiyat Ödülü'dür . Belki de bu kitabın merkezinde , dünyadaki en önemli şeyin aşk olduğu fikri yatıyor . Bireyler arasındaki aşılmaz engelleri ancak o yıkabilir; sevgi olmasaydı Evren, tamamen birbirine kayıtsız yaratıklarla dolu soğuk, kasvetli bir yer olurdu.

bilim ve edebiyattaki yaşamdan daha az zengin ve olaylı olmadığı ortaya çıkan kişisel

yaşamının nasıl geliştiğini takip etmek çok daha ilginç .

Bertrand Arthur William Russell , 18 Mayıs 1872'de eski bir İngiliz aristokrat ailesinde doğdu. Babası Lord Amberley, İngiltere Başbakanı'nın üçüncü oğlu ve Whig partisinin lideri John Russell'dı ve yalnızca toplumda önemli bir konumla değil , aynı zamanda derin bir eğitimle de ayırt ediliyordu. Filozof D. Mill'in öğrencisi ve arkadaşı ve "Dini İncanın Analizi" adlı felsefi çalışmanın yazarıydı .

Russell'lar her zaman liberal görüşlerin savunucuları olarak ünlü olmuştur. Bertrand'ın babası da radikal bir liberaldi , özellikle savaş ve barış meselelerinde - geleceğin filozofunun siyasi faaliyetinde ana konu haline gelen bir konu . Lord Amberley , 19. yüzyılda 20. yüzyıldaki bir konuma herkesten daha fazla yaklaştı . pasifizm denir. Oğlunun 70 yıl sonra aktif olarak vaaz ettiği bir dünya hükümeti fikrini ilk ortaya atan oydu. Bununla birlikte, ailedeki en tutkulu "liberal" , kadın haklarını o kadar gayretle savunan annesi Leydi Catherine idi ki, Kraliçe Victoria'nın gazabına uğradı .

Bertrand ailesini erken kaybetti . O ve ağabeyi , torunları için İsviçreli ve Alman öğretmenler tutan büyükanneleri Kontes Russell tarafından büyütüldü . Kardeşler , aristokratik inziva ve özgür düşüncüyü birleştiren bir atmosferde eğitim gördüler. Deneyimli öğretmenler, özenle seçilmiş bir kütüphane , mükemmel bir eğitime katkıda bulundu ve okumak ve derinlemesine düşünmek için gerekli boş zamanı sağladı.

1889'un sonunda 17 yaşındaki Russell, Haziran 1894'e kadar okuduğu Cambridge Üniversitesi'ndeki Trinity College'a kabul edildi . Aynı zamanda öğrencilik yıllarında ilk aşk ilgisi Bertrand'a geldi . Onun seçtiği kişi

yaşayan ve çok dindar bir ailede büyüyen 15 yaşındaki Alice Smith . İki yıl sonra gençler evlendi ve 22 yaşındaki Bertrand, cinsel aşkın güzelliğini pratikte deneyimlemeyi başardı . Alice, seksin bir kadın için "Tanrı'nın cezası" olduğunu düşünerek farklı bir görüşe sahipti , ancak bu, her iki eşin de özgür aşka inanmasını engellemedi. Sonraki beş yıl boyunca Bertrand ve Alice, elbette aile mutluluğu görünümünü korumaya çalıştılar . Russell , ortak yazarı ünlü matematikçi A. N. Whitehead'in karısı Evelyn'e aşık olduğunda yalnızca bir kez kırıldı . Görünüşe göre aralarında ciddi bir şey olmadı , ancak Bertrand'ın tutkusu , bir kadının bir erkeğin hayatındaki rolü hakkındaki fikri üzerinde çok önemli bir etkiye sahipti. Aniden karısını sevmediğini fark etti ve bunu ona bildirmek için acele etti . Daha sonra şöyle yazdı: " Alice'e karşı acımasız olmak istemedim , ama o günlerde kişinin samimi yaşamda her zaman doğruyu söylemesi gerektiğini hissettim ."

İki yıl sonra Russell , eski ilişkiyi yeniden kurmak için biraz çaba sarf etmesine rağmen nihayet aile hayatının başarısız olduğunu fark etti. Anılarında şunları itiraf etti: "Acısını hafifletmek için yılda yaklaşık iki kez cinsel ilişkilerimizi düzeltmeye çalıştım , ancak artık beni çekmiyordu ve bu girişimler

başarısız oldu."

Genç bilim adamının özel hayatında yeni bir aşama, 1910'da gerçekleşen Leydi Ottoline Morrel ile tanışmasıyla başladı . O, milletvekili Philippe Morrel'in karısıydı ve Russell'ın açıklamasına göre şöyle görünüyordu: "uzun boylu , uzun ince yüz ve muhteşem saçlar." İlk başta aşıklar, Ottolin'in kocasının siyasi kariyerine zarar vermemek için ilişkilerini dikkatlice gizlediler . Ama çok geçmeden her şeyi öğrendi ve ne olduğunu tam olarak anladığını gösterdi . Russell , Alice'i terk etti ve onunla yalnızca yirmi yıl sonra, ama şimdiden "iyi bir arkadaş" olarak tanıştı.

Ottolin'e duyulan his , bilim adamının fırtınalı aşk maceralarının yalnızca başlangıcıydı . Ciddi romanlar hafif flörtlerle serpiştirildi, eşlerin yerini metresler aldı. Ve aynı zamanda, garip bir şekilde, Russell her zaman yüksek profilli skandallardan ve ifşaatlardan kaçınmayı başardı . Dahası, aynı Ottolin'e ve diğer kadınlara yazdığı mektuplarda , dışsal yakın ilişkilerini açıkça anlattı ve - daha da şaşırtıcı bir şekilde - bu mektupların alıcıları bu tür ifşaatlar konusunda tamamen sakindi .

Adil seks sevgisinin Russell'ın kaderinde büyük bir rol oynadığı kabul edilmelidir . Resmi olarak dört kez evlendi, ancak aşk ilişkilerinin sayısı çok daha fazlaydı . Russell kendisini bilime, felsefeye, siyasete tutkuyla adanmış kadar kadınlara da düşkünlü . Fırtınalı, ancak çoğu zaman kısa ömürlü romanlar sırasında, çoğu zaman tüm işlerini bıraktı .

Başka bir büyük düşünür olan Goethe gibi o da aşkta ilham aradı , ancak aynı hızla tutku konusuna soğuk davrandı . Bu arada, aile ve evlilik hakkındaki özgür görüşler , çoğu zaman bir bilim adamının itibarını zedeledi . Daha sonra halk zor bir soru sordu: Dördüncü kez evlenen bir adam nasıl ahlaktan bahsedebilir?

1914'te Russell, ülkenin en büyük şehirlerinde ders vermek üzere Amerika'ya davet edildi . Chicago'da ünlü bir Amerikalı cerrahın kızı olan büyüleyici Helen Dudley dikkatini çekti . Yakın iletişimden sonra , düşünmeden hareket eden Russell onu İngiltere'de kendisini ziyaret etmeye davet etti . Üstelik Ottolin, kutsal bir ifade ekleyerek niyetini hemen açıkladı : "Sevgilim, bunun seni daha az sevmeye başladığım anlamına geldiğini düşünme ."

Helen daveti kabul etti, ancak sisli Albion'a vardığında , Russell duygularında çoktan biraz sakinleşmişti . Ayrıca, Irene Cooper Ullis adında yetenekli ve güzel bir kızla yeni bir ilişkisi oldu . Her zamanki gibi, bu aşk bu sefer kısa sürdü ve hatta neden saf Irene tarafından götürüldüğünü anlamayan Bertrand'ı hayal kırıklığına uğrattı .

Ancak bir alışkanlık , geri çekilmeyi bilmeyen bir alışkanlıktır . Ve 1916'da, huzursuz aşık bir kez daha Aşk Tanrısının oklarına kurban gitti. Tutkusunun konusu , Colette O'Neill takma adıyla sahnede performans sergileyen aktris Lady Constance Malleson'du . Oyuncu Miles Malleson ile

evliydi. Ancak çift , Russell'ın Constance ve kocasıyla rahatlamasını engellemeyen aşkla ilgili özgür görüşlere bağlı kaldı. Bertrand, her zaman olduğu gibi, Ottolin'e aşk ilişkilerini bildirmeyi unutmadı ve ona " Colette'e olan hislerimin sana olan hislerimin gölgesi bile denemeyeceğine" dair güvence verdi . Yine de bu dostluk ve belki de Colette'e olan aşk tam otuz yıl sürdü .

1920'de Russell, İşçi Partisi delegasyonunun bir parçası olarak Rusya'ya geldi ve burada Lenin, Troçki, Gorki ve Blok ile görüştü . Ancak gezinin sonucu - "Bolşevizm Uygulaması ve Teorisi" kitabı bir bütün olarak Sovyet rejimini çok eleştirdi . Russell , Bolşeviklerin şiddetini, ülkede özgürlüğün bastırılmasını , muhalefete tahammülsüzlüğü ve gücün topyekün merkezileşmesini kabul edemiyor ve haklı çıkaramıyordu. Bilim adamı, bu tür yöntemlerle bir adalet toplumu inşa etmenin imkansız olduğunu belirtti .

Savaş ve insanlara getirdiği dehşet, Russell'ın insan erdeminden şüphe duymasına neden oldu ve çocukluktan itibaren uygun yetiştirme ve eğitim yardımıyla insanların psikolojisini değiştirme ihtiyacını öne sürdü . Her zaman olduğu gibi , bu konularda yazılar yazmaya hevesle başladı .

Aslında, Russell zaten 50 yaşındayken çocuklarını geç doğurdu. 1921'de Russell, birkaç yıllık medeni evliliğin ardından nihayet Rusya'ya yaptığı bir gezi sırasında sekreteri olan Dora Black ile evlendi . İki çocukları oldu , oğlu John ve kızı Kate. Çocuklarını okula gönderme zamanı geldiğinde, Bertrand ve Dora bir tür deney yapmaya karar verdiler : tüm okulların programlarını inceledikten sonra 1927'de kendi okullarını kurdular . Russell'ın idealizminin burada bir etkisi oldu: o , kişiliğin oluşumunda eğitimin rolünü mutlak bir düzeye yükselterek, aydınlanmanın mucizevi gücüne sıkı sıkıya inanıyordu . Tüm bu sorunlar , aile ve evlilik meseleleri üzerine bir dizi eserin yazılmasına yol açtı ve bunların başlıcası , yukarıda bahsedilen ve uluslararası tanınırlık kazanan "Evlilik ve Ahlak" kitabıdır .

ve Dora'nın kurduğu okulda gerçek bir liberalizm havası hüküm sürüyordu . Ayrıca , bilim adamının muhtemelen özgür aşk ruhuna tam olarak karşılık gelen genç öğretmenlerle yakınlaşmasına da katkıda bulundu . Russell , Amerika'da ders vermesi için yeniden bir davet aldığı anda bile derslere ara verilmedi. Dora'ya, yararlanmakta başarısız olmadığı bir miktar özgürlük bırakarak ayrıldı . Dora, Amerikalı gazeteci Griffin Barry ile bir ilişki başlattı ve hatta ondan iki çocuk doğurdu . Kişinin kendi karısı tarafından böyle bir özgür aşk yorumu, ana teorisyenini açıkça memnun etmedi. Nitekim evlilik akitlerinde, " Kadının ikinci kocasından çocuğu varsa , bunu boşaması gerekir" hükmü yer alıyordu .

Aşkta, Russell her zaman tuhaf bir kişilik olarak kalmıştır . Bu anlamda Dora'dan boşandıktan sonra 20 yaşındaki Joan Folwell ile ilişkisi karakteristiktir. Joan Russell ile daha yakın iletişimde , saf bir dürüstlük olmadan değil , ona şunları söyledi: "Korktuğum tek şey , artık genç olmadığım için seni cinsel olarak tatmin edemeyebilirim ... Ancak, bunu düzeltmenin yolları var. kusur". Yıllar sonra Joan

dürüstçe bunun erkek zayıflığı olduğunu kabul etti.

Russell ve yaklaşık üç yıl süren ilişkilerinin kopmasının nedeni oldu.

1936'da Russell, ünlü kocasından 40 yaş küçük olan, çocuklarının güzel öğretmeni Patricia Spencer ile evlendi. Kısa süre sonra oğulları Conrad doğdu ve 1938'de aile, Russell'ların 1944'e kadar yaşadığı ABD'ye gitti. Russell, ABD'de yaşarken çeşitli Amerikan üniversitelerinde ders verdi ve orada iki temel eser yazıldı - "Anlam Çalışması ve Batı Felsefesinin Hakikat ve Tarihi. Son çalışmasında, filozof popüler bilim türünün ustası gibi hareket etti: "Batı Felsefesi Tarihi" nin kolaylığı ve erişilebilirliği, ünlü Amerikalı filozof W. Quine'in öğrenci dinleyicilere hitap ederek şunları söylemesine yol açtı: "Sanırım çoğumuzun Russell kitaplarının etkisi altında felsefe mesleğimizi seçtiğimizi."

Anavatanına dönen Russell , kendisine karşı tutumun dramatik bir şekilde daha iyiye doğru değiştiğini görünce şaşırıldı . Liberalizminin , 1945'te İşçi Partisi'ne oy veren İngiliz kamuoyuyla uyumlu olduğu ortaya çıktı . Bilim adamının ayrıca bilim çevrelerinde geniş çapta tanınması bekleniyordu . Yine Trinity College'da ders vermesi için davet edildi , radyoda yoğun bir şekilde konuştu , BBC radyo dinleyicilerine ders verdi, makaleler ve denemeler yazdı.

Sonraki yıllarda Russell , nükleer tehdide karşı aktif bir savaşçının enerjisini bırakmadı . En şiddetli Karayip krizi sırasında SSCB ve ABD liderleriyle yazışma halindeydi , Nükleer Silahsızlanma Kampanyası'nın başlatıcısıydı , Barış Hareketi'nin bir üyesiydi , Vietnam Savaşı'nı protesto etti , hakkında birçok makale ve kitap yazdı . Bunlardan biri “ Sağlıklı anlam ve nükleer tehdit ” olarak adlandırılan savaş ve barış sorunları.

Russell'ın yorulmak bilmez bir dikkatle takip ettiği , o yılların kasvetli olaylarının arka planındaki tek parlak an, Amerikalı yazar Edith Fing ile tanışmasıydı . 1952'de aile hayatından tamamen hayal kırıklığına uğramış olan Patricia'dan boşandı ve hemen Edith ile evlendi . Russell'ın tüm hayatını kendisiyle aynı fikirde olacak bir kadın arayarak geçirdiğini varsayarsak , düşünüş yıllarında gerçekten şanslı olduğu söylenebilir. Edith , kocası kadar sosyo-politik sorunlar konusunda tutkuluydu ve tüm çabalarında onu destekledi . Kocasıyla birlikte savaş karşıtı gösterilere ve mitinglere katıldı, çift sık sık Avrupa'yı dolaştı .

, hayatının son yıllarını eşi ve torunlarıyla birlikte Kuzey Galler'de geçirdi. 98 yaşındaki bilim adamı , neredeyse 2 Şubat 1970'teki ölümüne kadar enerjik ve aktif kaldı. Son siyasi konuşmalarından biri , 1968 yazında SSCB hükümetine Çekoslovakya topraklarından asker çekme talebiyle yaptığı çağrıydı .

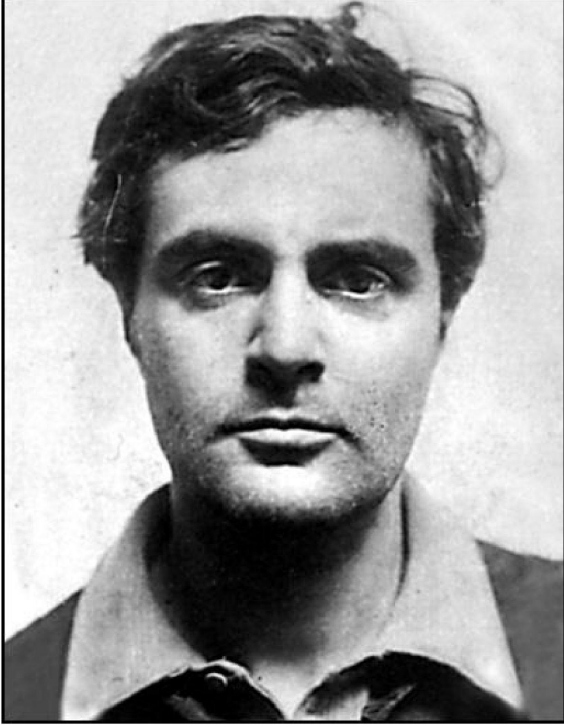
Görünüşe göre Bertrand Russell'ın düşünüş yıllarında hatırlaması gereken bir şey vardı . Bu kadar

çok şey yapmayı başarmış ve bu kadar çok hissedene bireyler bulmak nadirdir . Bu tür insanlar hakkında genellikle "mutlu bir insan" derler , çünkü insanlara sahip olduklarının en iyisini verebildi ve doyumsuz ve huzursuz bir insan ruhunun isteyebileceği

her şeyi hayattan alabildi.

Modigliani Amedeo

(d. 1884 - ö. 1920)

Eşsiz sanatı yaşamı boyunca tanınmayan ünlü İtalyan ressam, heykeltıraş ve ressam. Trajedisinin derinliği, yalnızlığı ve ölümü onunla paylaşan tek kadın Jeanne Hebuterne tarafından takdir edildi.

Eşsiz sanatçı Amedeo Modigliani, arkadaşı ve kalıcı cankurtaran Leopold Zborowski'ye "Bence bir insan bazen tüm dünyalara bedel bir dünyadır" diye yazmıştı. Şaşırtıcı tuvallerinde, vurgulanan gelenekselliğin ve kasıtlı basitleştirmenin ardında, görüntünün şeffaf-berrak veya kasıtlı olarak bulutlu yüzeyinin altında , insan ruhunun nefes kesici derinlikleri gizlendi. Alışılmadık, tuhaf ama bu kadar çekici portreler , şiirsel dilin tutkulu ısrarıyla büyülüyor , fısıltı, bir insandaki en önemli, en gizli olanı öne sürüyor. Modigliani , insanların resimsel temsili dünyasında bir şairdi . İlk bakışta orijinallerinden tamamen farklı olan yüzleri ve figürleri, "içeriden" kolayca tanınabilir hale geldi . Sanatçı , onların ıstırabını ve hayalini, gizli acılarını veya küçümsemelerini, ezilmişliklerini veya gururlarını, meydan

okumalarını veya tevazularını hissetti ve anladı .

Bunu resimlerinde ilk gören Jean Cocteau oldu: “Modigliani yüzleri esnetmez , asimetrisini vurgulamaz, nedense tek gözünü oymaz , boynunu uzatmaz . Bütün bunlar ruhunda kendiliğinden oluşur. Rotunda'daki masalarda bizi böyle boyadı , durmadan çizdi , bizi böyle algıladı, yargıladı, sevdi ya da çürüttü. Çizimi sessiz bir konuşmaydı . Onun çizgisiyle bizim çizgimiz arasında bir diyalogdu .” Ancak sanatçıyı yaşamı boyunca yalnızca en yakın arkadaşlar takdir etti. Ve kadınlar... Onlar için o bir "Toskana prensi" idi, vücutlarının çıplak kabuğunda bile sadece güzel etleri değil, ruhları da gören o adam.

Modigliani için kader, kişinin kendi yolunu aramasıyla dolu zor, huzursuz bir hayat hazırladı. Bunu ilk hisseden annesi Eugenia Garcin-Modigliani oldu. Amedeo, 12 Temmuz 1884'te, icra memurlarının bu talihsiz Yahudi ailenin borçlarını ödemek için ailesinin Livorno'daki evine geldiği sırada doğdu. İtalyan yasalarına göre doğum yapan kadının eşyaları dokunulmazdı ve bu nedenle akrabalar, evdeki en değerli şeyleri işkence gören kadının yatağına yığdılar. Anne bunu yenidoğan için kötü bir alamet olarak gördü. Oğluna çok sevgiyle hitap ettiği Dedo, ailenin dördüncü ve en sevilen çocuğuydu. Nadir insani karakter ve zihin nitelikleri nedeniyle annesine tüm hayatı boyunca hayran kaldı. Amedeo, eğitimini sadece ona borçluydu. Tam bir özgürlük atmosferinde, temiz bir zihnin ve yeteneğin paradan daha değerli olduğu bir ortamda yetişen Evgenia Garsen, bu nitelikleri korumayı başardı ve övündükleri Modigliani ailesinin acı dolu atmosferinde çocuklarına aşılamaı başardı. bir zamanlar "papanın bankacıları" olduklarını.

Amedeo babasını sevmiyordu. Başarısız iş adamı Flaminio Modigliani , yakacak odun ve kömür ticareti yaptı ve Sardunya'da gümüş çıkarılmasıyla ilgili mütevazı bir aracı kuruma sahipti , ancak nasıl iş yapacağını bilmiyordu . Karısının, aileyi sağlayacağını ummasına gerek yoktu. Ve kendini, kız kardeşlerini, yaşlı babasını ve çocuklarını - Emmanuele, Margarita, Umberto ve Dedo - beslemek için harap olmuş evin kurtuluşunu kendi ellerine aldı. Mükemmel Avrupa edebiyatı ve birkaç yabancı dil bilgisi, başarılı bir şekilde çeviri yapmasına ve aynı zamanda çocuklara ders vermesine izin verdi. Kısa süre sonra evde, şehirde çok popüler olan gerçek bir özel Fransızca ve İngilizce okulu kurdu. Edebiyat eleştirisi yapmaya karar veren bazı Amerikalılar için Evgenia Garsen, üniversite kürsüsü almasına izin veren çok sayıda makale hazırladı. Amedeo yaratıcı bir ortamda büyüdü. Daha sonra, zaten Paris'te yaşayan ve dil, edebiyat ve genel bilgi birikimiyle herkesi sarsan, gururlu bir kahkahayla baba tarafından "bankerlerin oğlu ve torunu" ve filozof Baruch'un soyundan gelenler için doğal olduğunu ilan etti. Anne tarafından Spinoza (büyük büyükannesi Spinoza idi ve , çocuğu olmayan filozofun ailesiyle akraba olabilir).

Evgenia Garsen, oğlunun gelişimini yakından takip etti. İki yaşındayken günlüğüne "biraz şımarık, biraz kaprisli ama bir melek kadar yakışıklı" olduğunu yazdı. Dedo oldukça çekici bir

şeytandı, çabuk huylu ve dengesizdi ve sadece annesinin yanında onu üzmemekten korkarak sessiz ve itaatkar kaldı. Ancak bu sayede çalışma konusundaki isteksizliğine rağmen Lisedeki sınavları başarıyla geçti. Çocuğun en sevdiği eğlence okumaktı. Nietzsche, Bergson, D'Annunzio, Spinoza, Uriel d'Acosta'nın felsefi kitapları, Leopardi, Verlaine, Villon, Rambo, Dante, Mallarme'nin şiirleri çaresiz, romantik ve inatçı bir işçi yarattı, sonsuza dek ruhuna kafa karışıklığı getirdi ve onu zorladı. onun tek yolunu aramak için.

1895'te annesi, ailesinin ve arkadaşlarının ona verdiği adla genç "filozof" hakkında şunları yazmıştı : "Bu çocuğun karakteri, onun hakkında kesin bir fikir beyan etmem için henüz yeterince şekillenmedi. Bakalım bu kozadan başka neler çıkacak. Belki bir sanatçı? O bir kahindi. Oğul zayıf büyüdü, genellikle hastaydı.

Plörezi ve tifüs tüberküloz ile komplike hale geldi. Belki de annesi, yeteneğinin hangi zorlu yolu izleyeceğinden şüphelenmeden, onun için en iyi mesleğin resim olacağını düşündü.

1898'de Amedeo, Lyceum'dan ayrılarak Empresyonistlerin Livorne takipçisi Guglielmo Micheli'nin atölyesine girdi ve ciddi teknik beceriler kazandı . Bir yıl sonra, eğitim ciddi bir tüberküloz salgını nedeniyle kesintiye uğradı. Güney İtalya'daki tedavi uzadı - Amedeo'nun yeteneğine fayda sağladı. Annesiyle birlikte Torre del Greco, Napoli, Amalfi, Capri, Roma'yı ziyaret etti. Gördüğü her şey genç adam üzerinde büyük bir etki bıraktı ve 1902 baharının başlarında sanatçı olma arzusunu pekiştirerek Özgür Çıplak Çizim Okulu'na girdi ve bir yıl sonra çalışmalarına devam etti. ama zaten Venedik'te. Amedeo bu şehirlere, tüm İtalya'ya ve eski İtalyan ustalarının sanatına - çok şiirsel ve incelikli - aşık oldu. Resim ve heykelden etkilenmiş, insan kişiliğinin derinliklerini ifade etmenin mümkün olduğu biçimler ve çizgilerden etkilenmişti. Çalışmalarında ifade edici dil arayışı konusunda çok ciddiye.

Bu kafa karışıklığı içinde, 1906'da Amedeo Paris'e geldi. Üstün zekasından hiçbir zaman şüphe duymayan annesi, ilk kez onun için küçük bir miktar topladı. Modigliani, Montmartre'de yaşayan genç sanatçılar arasında bir tür koloni olarak, bir peri masalından bir prens gibi göründü. Göz kamaştıracak kadar yakışıklıydı. Hafif kıvrık mavi-siyah buklelerle çevrelenmiş mat bir yüzde büyük siyah gözler hararetle parlıyordu. Uçan yürüyüşü, uyumlu görünümü ve "ateşli" sesi herkesin dikkatini çekti. Aristokratik olarak kibardı ama aynı zamanda basit ve girişkendi. Güney genişliğinin ardında, sürekli kaygı hemen fark edilmedi. Amedeo insanlarla kolayca anlaştı. Büyüleyici ve zeki, modern sanatın eğilimleri hakkında sürekli tartışmalara katıldı, Picasso, Matisse, Vlaminck, Derain'in çalışmalarıyla yakından ilgilendi, eski ustaların eserlerinin var olma hakkını savundu, ancak kendisi katılmadı. akımlardan herhangi biri. Modigliani, benzersiz tarzını aradı ve geliştirdi.

Mantıksız geleneksellik, yetersiz ifade ve hatta "yanlışlık" kendi çekici otoritesine sahipti.

Pürüzsüz, yumuşak veya sert abartılı çizgiler, "rengi yönlendiren", bir derinlik duygusu yarattı, "görünmez görünümü", "Modigliani fizikselliğini" özetledi. Sanatçı, boyaların nasıl nefes alacağını, titreşeceğini, canlı bir doğal renkle içeriden nasıl doldurulacağını biliyordu. Arayışı sanatsal bir icat değildi. Çok sayıda portre ve "çıplak" (çıplaklık), tüm dış benzerliklerle psikolojik kesinlik kazandı, ruhsuz ve yüz­süz olmaktan çıktılar. Her zaman bir kişinin "ve karakterini, kaderini ve zihinsel deposunun benzersizliğini" tahmin ettiler. Ne de olsa, arkadaşlarının ona verdiği adla "büyük merhametli" Modigliani, "insanların ruhlarına işkence eden, yoğun bir şekilde bakma" ile karakterize edildi. "Beni ilgilendiren insandır. İnsan yüzü, doğanın en yüksek yaratımıdır. Benim için bu tükenmez bir kaynak" dedi ressam cömertçe kendini israf ederek. Her portre, her eskiz onun ruhunun, acısının bir parçası oldu.

Modigliani'nin işleri çok sayıda Salon'da, bağımsız sergilerde veya arkadaşları tarafından kendisi için düzenlenen kişisel sergilerde görölmedi. Genel halk ve zengin sanat tüccarları tarafından hayatının sonuna kadar yanlış anlaşılma­ya devam etti. Sanatçı hiçbir zaman karlı siparişler aramadı ve işaretler çizmeye tenezzül etmedi. Maddi yönden fakir, ruhen zengindi. Ve iç ile dış arasındaki bu uyumsuzluk onu da yaktı. Amedeo kendisi için nasıl sava­şacağını ve sanatını nasıl savunacağını bilmiyordu - onun içinde yaşıyordu. Aynı dışlanmış ve huzursuz yetenekler onun en iyi arkadaşları oldu. Basit çamaşırcıları, terzileri, sirk kızlarını, fahişeleri, çiçekçi kızları olduğu kadar onları da çizmeyi severdi. Modigliani, onların günlük yaşam ve mesleklerin pisliğiyle lekelenmemiş saf ruhlarını bir duygu ve eylem kargaşası içinde gördü. Bu dışlanmışları sever, anlar ve sanatıyla yüceltirdi. Portreleri renkli Mozart ve Dostoyevski'dir.

Ve hayat hızla yokuş aşağı uçtu. Modigliani bunu fark etmemiş gibiydi. Ama başkaları gördü. Paris'te sadece birkaç ay içinde, modaya uygun bir takım elbise içinde zarif bir züppeden buruşuk giysiler içinde, ancak aynı kırmızı fular veya fularla bir serseriye dönüştü. Ve bu şaşırtıcı değil, çünkü Amedeo'nun ilk yaklaştığı yetenekli bir sanatçı olan ve binaların taşlarının ve sıvalarının bile tuval­lerde canlandığı Maurice Utrillo idi. Çocuksu savunmasızlığı, güvensizliği ile Modigliani'yi cez­betti ve onu bir alkol havuzuna çekti. Ancak Maurice'in yanında her zaman annesi, geçmişte Renoir, Degas, Toulouse-Lautrec ve şimdi de ünlü sanatçı için poz veren ünlü sirk cambazı Suzanne Valadon vardı. Oğlunu dipten çekmeyi başardı. Amedeo'nun yardım edecek kimsesi yoktu ve kimsenin yardımını kabul etmezdi.

Yarı yoksul Modigliani, soğuk gecekondlu mahallelerinde kıt kanaat geçinerek yaşıyor ve bir kadeh ucuz şarap karşılığında çizimlerini veriyordu. Ama çalışmadığı gün yoktu, sadece tabloların alıcısı yoktu. Çoğu zaman modeller ona para almadan poz verdi, şefkatli kadınlar "Toskana Christos'larını" besledi ve yatağını ısıttı.

Amedeo kadınları severdi. Kibar tavırlarıyla rüşvet aldılar. Mütevazı bir menekşe buketini,

sanki değerli taşlarmış gibi asalet ve şükranla nasıl vereceğini biliyordu.

Ancak çoğu zaman Modigliani kötü yemek yer ve gerektiğinde uyurdu. Annenin gönderdiği fonlar uzun sürmedi. Paraya değer vermez ve hiç çekinmeden ihtiyacı olanlarla paylaşırdı. Heykeltıraş C. Brancusi ile tanışan Amedeo yeniden heykel yapmaya karar verdiğinde (1909-1913) iki yakayı bir araya getirmek özellikle zorlaştı . Her zaman doğrusal bir çizime "nefes alan" hacimlerin canlılığını ve titreyen bir duygusallığını vermeyi hayal etti. Resimli modellerinin ana hatlarına yakın olan zenci ilkel ve Mısır esnekliğinden etkilenen Modigliani, heykellerine kumtaşı ve ahşabın (ünlü "Kafalar") "altın-pembe tonlarının uyuklu solgunluğunda" "bulutlu bir hassasiyet" verdi. . Ancak taş tozu, boğaz ağrısının ve ciğerlerinin durumunu ağırlaştırdı. Teyze Laura Garcin, çok sevdiği yeğenini sanatçı yurdundaki dilenci odasında yaşadığı Hive'da ziyaret ederken dehşete kapıldı. Fiziksel ve sinirsel yorgunluğun eşiğindeydi.

Modigliani neredeyse bir yıl boyunca ailesinin Livorno'daki evinde iyileşti. Ama gerçek iş için bir "büyük şehre" ihtiyacı vardı - geri döndüğü Paris. 1910 baharında Anna Akhmatova ve Nikolai Gumilev balayı gezisi için oraya geldiler. Amedeo ve Anna arasındaki buluşma, genç bohemlerin - birçok Rus da dahil olmak üzere sanatçılar ve şairler - bir araya geldiği tavernalardan birinde gerçekleşti. Zarif, yetenekli ama sevilmeyen bir kocanın yanında ona çok güzel bir adam gibi göründü. Akhmatova anılarında şöyle yazdı: “Ve Amedea'daki ilahi her şey yalnızca bir tür karanlıkta parıldadı. Antinous'un kafasına ve altın kıvılcımlı gözlere sahipti - dünyadaki hiç kimseye benzemiyordu. Sesi bir şekilde sonsuza dek hafızamda kaldı. Onu bir dilenci olarak tanıyordum ve nasıl yaşadığı belli değildi.

İki sanatçı, fırçalar ve kelimeler, birbirlerine karşı inanılmaz büyümlü bir çekim gücü hissettiler. Aynı şairleri seviyorlardı. Amedeo, anlaşılmaz bir dilin sesine hayran kalarak Rus şiirini coşkuyla dinledi. Genç şairin muhteşem güzelliği, bir sanatçı olarak rafine zevkini memnun etti. Akhmatova'ya göre, kocası yakınlarda olduğu için "onu çok nadiren, yalnızca birkaç kez gördü". Ve bütün kış ona tutku ve sevgi dolu mektuplar yazdı. Onun için Amedeo hem uzak hem de yakındı, şiirin her mısrasında görünmez bir şekilde mevcuttu.

Kabarık manşonun içinde eller soğudu.

Korktum, biraz kafam karıştı.

Ah, seni nasıl geri getirebilirim, O'nun sevgisinin hızlı haftaları, havadar ve dakika!

Akhmatova, Rusya'ya döndüğünde, kırsalın sessizliğinde, "derin bir duygunun" baskısı altında, paha biçilmez bir şiir hazinesi haline gelen dizeler yazdı. Yazıştılar ve şiirsel başarı ve tanınmanın ortasında Anna tekrar Paris'e gitti (1911). Bu sefer yalnız.

Şairin anılarında, herhangi bir toplantı samimiyetine dair bir ipucu bile yok. Lüksemburg Bahçeleri'nde veya Latin Mahallesi'nde sessiz yürüyüşler. Eski bir siyah şemsiyenin üzerinde sessiz yağmur davulları. Birbirine sıkı sıkıya sarılmış iki kişi boş bir sıraya oturur ve şiir okur. Saygıdeğer anılar meçhul geliyor. Ama sanat aldatılmaz.

Seninle sarhoşken eğleniyorum -

Hikayelerinizin bir anlamı yok...

Sonbahar erken asılı

Bayraklar karaağaçlarda sarıdır.

İkimiz de aldatıcı bir ülkeye girdik ve acı bir şekilde tövbe ettik, Ama neden garip bir gülümsemeyle ve donmuş bir gülümsemeyle gülümsüyorsun? Huzurlu mutluluk yerine acı un istedik ... Yoldaşımı Ve ahlaksız ve nazik bırakmayacağım.

Modigliani, Anna'yı resmetti. Kendisine verilen 16 çizimden sadece birini özenle sakladı. Düzgün. Geri kalanların kaderi uzun süre bilinmiyordu. Akhmatova, Tsarskoye Selo evinde yandıklarını söyledi. Fakat. "Gri bir tuval üzerinde garip ve belirsiz bir görünüm belirdi" kaküllü, uzun boyunlu ve çıplak güzel bir vücudu olan bir kraliyet kafası. Anna , 1964'te Londra sergisinde sergilenen “ Kedi ile Çıplak” (Şekil No. 47) tablosunda tam olarak böyle göründü. yetenek hayranı P. Alexander ilk kez Venedik'te gerçekleşti. 12 çizim, Augusta Dokukina-Bobel tarafından Akhmatova'nın resimleri olarak atfedilir. Bu güzel çıplaklar, Anna ve Amedeo'nun gerçek duygularının kanıtıdır. I. Brodsky, şairin nezih anıları hakkında en açık şekilde konuştu: "Kraliyet tarafından icra edilen Romeo ve Juliet."

Akhmatova Rusya'ya döndü. Mektupları bekleyerek yaşadı ama hiçbirini yoktu. Amedeo'nun hayatı başka kadınlarla doluydu. Ve sadece alkolde değil, aynı zamanda Venedik'te bağımlısı olduğu esrar sarhoşluğunda da boğuluyordu. Modigliani, arkadaşı Zborovsky'ye yazdığı mektuplarda ya bağımlılıktan kurtulma sözü verdi ya da şunu kabul etti: "Alkol bizi dış dünyadan izole ediyor, ancak onun yardımıyla iç dünyamıza giriyor ve aynı zamanda dış dünyayı da getiriyoruz." Ve hiçbir kadın ona yardım edemezdi. Onu olduğu gibi seviyorlardı: ayıkken şefkatli ve sevecen; sarhoş bir sersemlikte şiddetli ve acımasız. Ama yanında uzun süre kimse duramadı.

neredeyse iki yıl boyunca (1915-1916) Modigliani, İngiliz şair ve gazeteci Beatrice Hastings (şimdiki adı - Emily-Alice Hay) ile yaşadı. Garip bir çifttiler. Uzun boylu, heybetli, kıvılcı saçlı, Gainsborough tarzı bir güzellik, her zaman zarif ama tuhaf bir şekilde giyinmiş ve pitoresk dökmeler içindeki Amedeo, ondan biraz daha genç ve ilahi bir şekilde yakışıklı. Hayatları bir aile idilinden

uzaktı. İki şiddetli mizaç geçti, böylece duvarlar titredi, ev eşyaları uçtu ve camın yerleştirilmesi gerekiyordu. Beatrice kendi kendine yeten bir kadındı ve birçok yeteneğe sahipti: sirk binicisi olarak hareket etti, şiir yazdı, güzel şarkı söyledi (ses kaydı sopranodan basa kadar uzanıyordu), yetenekli bir piyanistti, edebiyat çevrelerinde zeki olarak değer görüyordu. ve "acımasızca esprili" eleştirmen. Kendi itirafına göre, "ahlaksız arkadaşını delice sevdi." Arkadaşlar, öfkeli Amedeo'yu yalnızca Beatrice'in hayata geçirebileceğini kabul etti, ancak kendisi içmeyi severdi.

Modigliani, içinde iki kadın gördü. Biri onun için gerekliydi - ve resimlerde çaresiz, kırgın, çok kadınsı, şok edici ve cesaretsiz. Diğerinden nefret ediyordu ve bir karikatür gibi çiziyordu - köşeli, kaba, somurtkan, dikenli. Ancak sanatçının yeteneğini takdir etti: "Modigliani'den yüz pound bile ayrılmayacağım taş bir kafam var. Ve bu kafayı bir çöplükten çıkardım ve onu kurtardığım için bana aptal dediler. Bu baş, sakın bir gülümsemeyle, bilgeliği ve deliliği, derin merhameti ve hafif şehveti, uyuşukluk ve şehveti, hayalleri ve hayal kırıklıklarını düşünür ve hepsini sonsuz bir yansıma konusu olarak kendi içine hapseder. Bu taş Vaiz kadar net okunur, sadece dili rahatlatıcıdır, çünkü bilge denge bu tehditkar, parlak gülümsemesinde kasvetli bir umutsuzluk yoktur.

Modigliani'den "kaçtıktan" sonra, Beatrice yavaş yavaş bozuldu ve 1916'da genç, sessiz Kanadalı bir öğrenci olan Simone Tirou hayatına girdi. Çalışmaları için birçok sanatçıya poz vererek para kazandı ama Amedeo'ya kalbi ve ruhuyla bağlandı. Onu özverili bir şekilde sevdi, ama nedense ona karşı özellikle acımasızdı. Sanatçı, kızın daha yumuşak olma ve ondan daha az nefret etme konusundaki çekingen isteklerini görmezden geldi ve oğlunu tanımadı. (Babayla ilgili kitabında Jeanne Modigliani'ye göre, Simone'dan doğan ve onun ölümünden sonra 1921'de Fransız bir aile tarafından evlat edinilen çocuk, Amedeo'ya çarpıcı bir benzerlik gösteriyor ve görünüşe göre onun üvey kardeşi.)

Modigliani, Simone'dan acımasızca ayrıldı ve daha çok taşla çalışamayacağından endişelendi. Giderek, çirkin sarhoş görüldü. Skandal yaptı, yüksek sesle şarkılar söyledi ve okudu, vahşi danslara düşküncü. Gerard Philippe'in "Montparnasse, 19" filminde lanet olası bir dahi rolünü oynayarak çok doğru bir şekilde aktardığı hareketlerin çılgınlığında yanlış anlaşılma, tanınmama, huzursuzluk, dilenci bir yetenek varlığı ortaya çıktı. Fransızlar ona "Modi" (maudit - lanetli) adını verdiler. Muhtemelen, aralarında tanınan ve reddedilen birçok yeteneğin bulunduğu en yakın arkadaşlar bile (L. Zborovsky, D. Rivera, X. Soutine, M. Jacob, M. Kisling, J. Cocteau, P. Guillaume, O. Zadlin, M. Vlaininck, M. Talov, P. Picasso, J. Lipchitz, B. Sandar ve diğerleri), sanatçının ruhunda hüküm süren uyumsuzluğun derinliğini fark etmediler.

Olgun çalışmalarında (1917-1920) Modigliani mükemmel bir şeffaflık, netlik ve resim zenginliği elde etti. Kesintisiz, aralıksız portre akışı tek kelimeyle harika. Sanki dikkatsizmiş gibi, birkaç vuruşta eskiz modelin ruhunu ortaya çıkardı. J. Cocteau, Modigliani'yi "masaya oturup elle

tahmin yürüten aşağılayıcı ve kibirli çingenelerle" karşılaştırdı. Her zamanki mavi klasörü ve kalemleri olmadan evden asla çıkmazdı. Onun delici bakışlarından kimse saklanamazdı . Hazırlıksız ve düzeltmesiz resim yaptı. Ona yardım etmek isteyen arkadaşları kendi portrelerini ısmarladılar (diğer komisyonları kabul etmedi, eserleri hediye etti ya da onlarla fatura ödedi), ancak çok başarılı olamadı. Modigliani , 10 frank olarak tahmin ettiği tek seansta 3-4 saatte bir portre çizdi. Ünlü sanatçı L. Bakst, Amedeo'nun birkaç dakika içinde oluşturduğu hazırlık çiziminden söz etti: “Bunun ne kadar doğru yapıldığına bakın. Yüzün her özelliği sanki bir iğne ile oyulmuş gibi ve tek bir düzeltme yok! Her çizim küçük bir şaheserdi ve Modigliani, zengin bir adam gibi, yüzlercesini dağıtarak cimrilik yapmadı.

Sanatçının yaratıcı vizyonunun uyumu ve bütünlüğü ile manevi umutsuzluk arasındaki karşıtlık, Jeanne Hebuterne tarafından derinden anlaşıldı ve takdir edildi. Amedeo onunla Temmuz 1917'de tanıştı. Ve çalışkan, sakın ve yeteneğini putlaştıran bu çalışkan acemi sanatçıdan nasıl geçilebilir? Elbette genç güzelliğini boşa harcadı: saçları azaldı, dişleri ağzında karardı ve hatta bunlar bile eksikti. Sadece kaymaktaşı beyazı yüzün ışıltılı görünümü ve maneviyatı, kadınların kalplerinin eski fatihine ihanet ediyordu. Onun için 19 yaşındaki Jeanne mükemmel bir modeldi. Koyu altın renginde ağır örgülere sahip, yüzünün, boynunun, vücudunun uzamış oranlarına sahip, küçük, kahverengi saçlı bir kadın, tam olarak tablolarından geliyordu ve yarı saydam soluk tenli. “... Yanında beklenmedik görünüyordu. Bir kuş gibiydi, kolayca korkmuştu. Kadınsı, utangaç bir gülümsemeyle. Çok sessiz konuştu. Asla bir yudum şarap. Herkese şaşırmış gibi baktı, ”diye hatırladı I. Ehrenburg. Zihni ayık ve şüpheli olarak nitelendirildi ve mizahı acı olarak adlandırıldı. Kendisi mükemmel sanatsal eğilimleri olan bir bireydi ve Amedeo'nun ruhunu bir kitap gibi okudu. Zhanna, yarı fakir, tanınmayan, içki içen, takla otu gibi yaşayan ve aynı zamanda yarı Yahudi bir ressamın kendisi için bir çift olmadığına inanan müreffeh ailesini kendi iyiliği için terk etti. Ancak sessiz kız o kadar güçlü bir karaktere sahipti ki, aşık olduktan sonra, başına gelen tüm zorlukları küçümseyerek sadık ve sonuna kadar sadık kaldı.

Amedeo ve Jeanne'nin evi daha çok bir dilenci kulübesi gibiydi. Bir hayat kurma girişimleri önceden başarısızlığa mahkum edildi. Modigliani dolapları, rafları, peçeteleri tanımıyordu. Sevilen birini ana beladan - şarap ve esrar - kurtarmaya yönelik tüm çekingen girişimler başarısızlıkla sonuçlandı. Jeanne sık sık meyhanelerde kabadayı Amedeo'yu aramak zorunda kaldı ve geceleri sokaklarda dolaşmaması için onu anne şefkatiyle eve götürdü. Korkunç bir öksürükle gelen vahşi görünümüne, beyaz dudaklarına, zayıflamış vücuduna bakınca onu çok affettiler ve bir kadeh şarap daha getirdiler. Jeanne sık sık sarhoş dayaklara katlanmak zorunda kaldı, ancak asla şikayet etmedi, çünkü şiddetli mizacının arkasında acıdan kanayan bir kalp, tanınmayan bir dahi ve harika bir arkadaş olduğunu biliyordu. İnsanları anlama konusunda öyle bir yeteneği vardı ki, hayatı boyunca tek bir kişi bile onunla tartışmadı.

Jeanne, Amedeo'yu sağlığını ciddiye almaya zorlamayı başaramadı. Mart 1918'de hayatını

Modigliani'ye adayan gönüllü bir yürüyüşçü ("resim satıcısı") L. Zborowski ve kızlarıyla barışan ebeveynler onları tedavi için Nice'e gönderdi . Jeanne bir çocuk bekliyordu ve Amedeo daha çok onun iyiliği için gitti. Burada 29 Kasım'da adını annesi gibi taşıyan bir kız çocuğu dünyaya geldi . Modigliani , Livorno'daki akrabalarına " Çok mutluyum" diye yazdı , ancak hayata karşı tutumunu değiştirmede . Zborovsky'ye yazdığı bir mektupta açık sözlüydü: "Ah, bu kadınlar! .. Onlara verebileceğiniz en güzel hediye bir çocuktur. Sadece acele etme. Sanatı alt üst etmelerine izin verilmemeli , ona hizmet edilmelidir . Ve ona göz kulak olmak bizim işimiz ."

Ancak Zhanna sadece sadık bir eş değil, aynı zamanda yetenekli bir sanatçıydı , maalesef Modigliani ve Mark Talov'un birkaç manzara ve portresinde de kanıtladığı gibi . Ama her şeyden önce Amedeo'nun favori modeliydi. Portrelerinin ve karakalem çizimlerinin çoğunu yarattı. Sanatçının bu dönemdeki tüm eserleri, özel bir aydınlanma ile ayırt edilir ve yarattığı her şey arasında en uyumlu olanıdır . Hayatı hakkında ne söylenemez . Endişeli Zborowskiler, Zhanna'ya Amedeo'nun kurtarılması gerektiğini söylediğinde, Zhanna yavaşça ve inançla şöyle dedi : "Sadece anlamıyorsun - Modi'nin kesinlikle ölmesi gerekiyor. O bir dahi ve bir melek. O ölünce herkes bunu hemen anlayacaktır."

hiçbir şey değiştiremezdi ve Jeanne bunu hiç kimsenin anlamadığı kadar anladı . Ne resimlerine olan ani talep artışı (özellikle Fransa dışında), ne sevdiği bebek kızı , ne de ikinci bir çocuğun doğum beklentisi . Ölüm kapıda duruyordu. Jeanne ve Amedeo bunu biliyordu . Zborovsky yanlışlıkla Zhanna'nın bitmemiş iki resmini gördü : birinde göğsüne bıçak sapladı, diğesinde pencereden düştü. ..

Ocak ayının ortalarında, alışkanlıkla sarhoş olan Modigliani, genç sanatçılar için Paris'te dolaştı ve ardından karla kaplı bir bankta uyuyakaldı. Şafakta eve döndü ve yatağına gitti. Jeanne, kimseyi yardım istemeden sessizce yanına oturdu. Sessizliğe şaşırان arkadaşlar, de Sarte ve Kisling, doktorları aradılar. Teşhis hayal kırıklığı yarattı: nefrit ve tüberküloz menenjit. 22 Ocak'ta Amedeo, 24 Ocak 1920'de saat 20: 00'de, yoksullar ve evsizler için bir hastane olan Charité'ye transfer edildi. 50 dk. o öldü. Son saatlerde İtalya hakkında övgüler yağdırdı ve kendisinden bir kız doğuran ve dokuz aylık hamile olan tanıkların huzurunda bir makbuz vermesine rağmen evlenmek için " zamanı olmadığı " bir kadın olan Jeanne'yi peşinden çağırdı .

Jeanne sessizce, tek bir gözyaşı olmadan vücudunun üzerinde durdu ve ailesinin yanına döndü . 25 Ocak sabahı saat 4'te altıncı kattan kendini attı , Amedeo'suna gitti ve doğmamış çocuğunu da yanına aldı.

Arkadaşları Modigliani'yi "bir prens gibi" (kardeşi Emmanuele'nin isteği üzerine) Pere Lachaise mezarlığına gömdüler. Yüzlerce insan onu son yolculuğunda uğurlamaya geldi . Bir gün sonra, Jeanne'nin ailesi onu Paris'in ücra bir mezarlığına gömdü. Bir yıl sonra, kızları Jeanne'nin büyüdüğü Modigliani ailesinin ısrarı üzerine evli olmayan eşler bir levhanın altında dinlendi.

Amedeo'nun adının yanına oyulmuş: "Ölüm onu zafer eşiğinde yakaladı" ve Hebuterne adı altında - "Amedeo Modigliani'nin ondan ayrılığa katlanmak istemeyen sadık bir arkadaşı ." Hayatta, kederde ve ölümden birbirlerine sadık kaldılar .

Dünya şöhreti - bu "ölülerin ısınmayan güneşi" - Jeanne'nin tahmin ettiği gibi (Sotheby'nin müzayedesindeki portresi 15 milyon dolara satıldı) ölümden hemen sonra Modigliani'nin adını aydınlattı . "Harika", "eşsiz", "parlak" oldu . Ama sanatçı hep böyle olmuştur . Onun titreyen, ilkel insani yeteneği parayla ve ölümünden sonra tapınmayla ölçülemez. Bir dahi yaşadığı süre boyunca

anlaşılmalıdır .

Hemingway Ernest

(d. 1899 - ö. 1961)

Hayatı aşk, şiddetli tutkular ve maceralarla dolu Amerikalı yazar.

Hemingway'in birçok fotoğrafik portresi var. En iyilerinden birinde kamera, yazarı Pilar yataının güvertesinde yakaladı. Hafif gülümsemesinde ve kısılmış gözlerinde yaşama sevinci, uğurlu yıldızına olan inanç ve acı kayıpların hüznü parlıyor. Büyük Amerikalının hem yüzü hem de tüm güçlü figürü, gücün, cesaretin ve iradenin yaşayan bir kişileşmesidir. O da hayatın içindeydi, en iyi eserlerinin kahramanları da öyleydi. Orta ve yaşlı kuşaktan çok az insan gençliklerinde Hemingway'den “

hastalanmadı” . Yalnızca özlü ve etkileyici düzyazısından değil, aynı zamanda Hemingway'i savaş, aşk, şiddetli tutkular ve maceralarla sınavan inanılmaz kaderden de etkilenmişti.

Ernest Miller Hemingway, 21 Temmuz 1899'da Chicago'nun ayrıcalıklı bir banliyösündeki Oakes Park kasabasında doğdu. Annesi, kızlık soyadı Grace Hall, bir pratisyen hekim olan Clarence-Edmonson Hemingway ile evlendi ve sürekli olarak vurguladığı gibi vokal yeteneğini feda etti. opera şarkıcıları için. Karısının fedakarlığı Dr. Hemingway'e pahalıya mal oldu. Nazik, zayıf iradeli bir adamdı ve karısına her konuda itaat etti, onu hayatın tüm yüklerinden kurtarmaya çalıştı . Grace kilise korosunda şarkı söyledi, çok sayıda hayır kurumunun üyesiydi ve yerel kilise topluluğunun işlerine katıldı .

Ebeveynlerin her biri, kendi zevklerini ona aşılama için küçük Ernest'i kendi etkilerine tabi kılmaya çalıştı. Ve babası ona doğa tarihi ile ilgili kitaplar okuduysa , onu balık tutmaya, avlanmaya götürdüysen, futbol ve boks tutkusunu teşvik ettiyse , o zaman annesi en büyük oğlu için farklı bir gelecek hayal etti. Onu kilise korosunda şarkı söylemeye zorladı, hatta bir zamanlar onu çello çalmaya zorlayarak ünlü bir müzisyen yapmak bile istedi . Müzik kulağı olmayan bir çocuk için çello dersleri gerçek bir eziyetti. Yazarın daha sonra hatırladığı gibi , " Dünyadaki herkesten daha kötü çello çaldım . "

Yine de birkaç yıl boyunca her gün bir saat müzik yapmak zorunda kaldı.

Yazma tutkusu Hemingway'e erken yaşlardan itibaren sahip oldu . Zaten okulda, sürekli olarak okul gazete ve dergilerinde yayınlanan öyküler, şiirler yazdı ve okul edebiyat kulübünün aktif bir üyesiydi .

1917'de mezun olduktan sonra Hemingway , Kansas Star gazetesinde muhabir olarak çalışmaya başladı ve Mayıs 1918'de savaşta Avrupa için gönüllü oldu ve İtalya-Avusturya cephesinde Amerikan Kızıl Haç müfrezesinin şoförü oldu . Temmuz 1918'de Ernest bacağından ciddi şekilde yaralandı . Milano'da bir hastanede iyileşirken Hemingway , kendisinden yedi yaş büyük, sakın ve genç bir kadın olan Hemşire Agnes von Kurowski'ye aşık oldu .

dramatik olduğu ortaya çıktı . Aşk tutkusu, Agnes'e onunla evlenmesi için yalvaran çekici genç askeri alt etti. Ancak kaderini genç bir adamla ve hatta bir yabancıyla birleştirmek için acelesi yoktu. Sonunda, yine de reddini yaş farkıyla açıklayarak Ernest'ten ayrılmaya karar verdi . Agnes veda mektubunda şunları yazdı: “Seni hala seviyorum ama bir sevgili olarak değil, bir anne olarak. Aslında senin hala bir çocuk olduğun gerçeğini görmezden gelemem .

aşkın acısı daha sonra Hemingway'in Çok Kısa Bir Hikaye'sinde ortaya çıktı ve Agnes'in kendisi , yazarın en iyi romanlarından biri olan Silahlara Veda'da Catherine Berkeley'in prototipi

olarak hizmet etti .

Eve dönen Hemingway , karşılıklı tanıdıkları aracılığıyla , kendisinden sekiz yaş büyük olan hevesli piyanist Elizabeth Hadley Richardson ile tanıştı . Uzun boylu, ince, çekici Hadley çok müzikaldi, iyi okumuş, düzgün ve sakin bir karaktere sahipti. Tanıştıkları sırada hayatında zor zamanlar geçiriyordu : yakın zamanda annesini gömdü , babası intihar etti .

Headley ile tanışması, Hemingway'in Agnes'ten ayrılmanın acısını hafifletmesine yardımcı oldu . Bir yıldan kısa bir süre sonra evlendiler ve Paris'e taşındılar . 1923'te Jack Hadley Nicanor adında bir oğulları oldu. Headley harika bir eş ve anneydi, ancak bazı arkadaşları onun zorba kocasına karşı fazla hoşgörülü olduğunu düşündü .

Daha sonra Headley ile ilk tanışmanın olduğu bölüm Hemingway'in A Holiday That Always With You adlı kitabına dahil oldu . Ancak birçok karakterin tanınabilir olduğu "Fiesta" romanında (diğer adı "Güneş de Doğar "), ana karakterin imajı artık Hadley'den değil, başka bir kadından, Duff Tuisden'den esinlenmiştir. Brett Ashley için prototip görevi gören oydu . Hemingway , iki kez boşanmış ve gururlu ve özgür mizacıyla öne çıkan bu çekici İngiliz kadından büyülenmişti. Aralarında bir aşk olup olmadığı bilinmiyor. Yazarın çalışmalarının bazı araştırmacıları , Brett'e aşık olan "Fiesta" kahramanının erkek iktidarsızlığının yazarın umutsuz tutkusunu sembolize ettiğini öne sürüyorlar.

Lady Duff, edebi ikizi konusunda pek hevesli değildi . Ve onunla Ernest arasındaki dostluk kısa sürdü. Kısa süre sonra kendisinden çok daha genç bir adamla evlendi ve ölümüne kadar onunla mutlu oldu . Duff Thuisden 1938'de 45 yaşında tüberkülozdan öldü.

1926'da Vogue dergisinin Paris bürosunda çalışan 30 yaşındaki Amerikalı Pauline Pfeiffer adlı yazarın hayatına yeni bir kadın girdi. Zeki, esprili biriydi ve tanıdıkları arasında yazarlar Dos Passos ve Fitzgerald vardı. Hemen Hemingway'e aşık oldu . Evet ve onun çekiciliğine karşı koyamadı . Polina'nın kız kardeşi Ginny, tesadüfen ya da kasıtlı olarak, bir şekilde bir sohbette yazarın karısıyla olan ilişkilerinden bahsetti. Ve burada uysal, kocasını affeden Hadley bir hata yaptı. Ernest'e duygularını test etmek için Polina'dan üç aylığına ayrılmasını önerdi ve bu süre zarfında romantizmin biteceğini umdu. Ancak ayrılıkta aşk tutkusu yalnızca güçlendi. Ernest, intiharı bile düşünerek işkence gördü, ancak sonunda Hadley'in eşyalarını topladı ve yeni bir daireye taşındı . Hadley mükemmeldi . Küçük Jack'e babasıyla Polina'nın birbirlerini sevdiklerini anlattı . Ocak 1927'de çift boşandı.

Ancak, Hadley'nin uzun süre acı çekmediğini belirtmekte fayda var . Kısa süre sonra , daha sonra evlendiği ve birlikte uzun ve mutlu bir hayat yaşadığı Amerikalı gazeteci Paul Maurer ile tanıştı . Ernest ile ilişkisi her zaman dostane olmuştur ve Jack babasını sık sık görür .

Boşanmanın hemen ardından Hemingway, Polina ile evlendi. Bir Katolik kilisesinde evlendiler

(yazar 1918'de İtalya'da Katolik oldu) ve balayını küçük bir balıkçı köyünde geçirdiler .

Yeni eş, Ernst'e hayrandı ve onların bir olduğunu tekrarlamaktan yorulmadı . 1928'de oğulları Patrick doğdu . Doğru, Hemingway'in çocukları pek ilgilenmedi. Hatta tanıdık bir sanatçıya neden baba olmaya bu kadar hevesli olduğunu anlamadığını bile itiraf etti . Ancak yine de oğullarına bağlıydı , her zaman yanında olmalarını istedi, onlarla ava ve balığa çıktı , onlardan gerçek erkekler yapmayı hayal etti. Bu arada, babanın dersleri en büyük oğul Jack için faydalıydı . Bir zamanlar Idaho'nun av ve balık yöneticisiydi ve görevinde o kadar başarılıydı ki, şimdi eyalet sakinleri , valinin emriyle Jack Hemingway'in doğum gününü çevre günü olarak kutluyorlar .

1931'de Hemingways , Florida'da küçük bir ada olan Key West'te bir ev satın aldı . Bir kızı hayal ettiler ama Gregory adı verilen başka bir oğul doğdu . Paris artık yazarın pek ilgisini çekmiyordu. Key West'e taşınmasıyla birlikte yazarın hayatına yeni bir hobi girdi - büyük deniz balıkları avlamak. Bu tutku , Ernest'i gittikçe daha uzak balık avlama gezilerine - Bikini'ye, Bahamalar'a , Küba kıyılarına - 40'ların sonundan beri çok sevdiği bir ada - itti . ikametgahı olarak seçti . 1933'te Ernest ve Polina , ünlü Serenga Vadisi'nde aslan ve gergedan avladıkları Kenya'ya bir safariye gittiler .

Bu sıralarda ünlü romanı Silahlara Veda çoktan yazılmıştı . Hemingway'in bir yazar olarak ünü büyüdü ve Key West'teki evi yerel bir dönüm noktası oldu.

Küba , Ernest'i sadece balık tutmakla kalmadı. Orada , Pan American havayolunun Havana şubesi başkanının göz kamaştırıcı güzellikteki karısı Jane Mason'dan hoşlandı . Yarım asır sonra, o zamana kadar zaten dört kocasını gömmüş ve felç geçirmiş olan Jane, gazetecilere 1930'da kendisinin ve Hemingway'in neredeyse evlendiğini söyledi . Böyle bir ifade oldukça şüpheli görünüyor. Bildiğiniz gibi yazar mutlu, sağlıklı ve güvenilir kadınları severdi ve Jane çok dengesiz bir karaktere sahipti. Ayrıca ustaca kalem kullanan psikiyatrist Dr. Kyuubi, Hemingway'in çalışması üzerine bir çalışma yazma tedbirsizliğinde bulundu. İçinde tıbbi bilgisine atıfta bulunarak Hemingway'in eserlerinin kahramanlarının kadınlardan korktuğunu ve bu nedenle onlara üstünlüklerini her şekilde göstermeye çalıştıklarını savundu . Erkekliklerini kanıtlamak için genellikle hayatlarını riske atarlar ve tehlike ararlar . Ve yazarın kitaplarındaki en sıcak ilişkiler erkekler arasındadır ve bunlardan biri kural olarak genç , diğeri ise çok daha yaşlı ve daha akıllıdır.

Dr. Kyuubi'nin araştırmasını inceledikten sonra Hemingway çok kızdı ve hatta iftira davası açmak istedi. Korkmuş psikiyatrist gözlemlerini yayınlamayı reddetti, ancak bu olaydan sonra Ernest, Jane'e karşı gözle görülür şekilde soğudu . Ve kısa süre sonra " Francis Macomber'in Kısa Mutluluğu" hikayesinde , kocasını öldüren zalim Margo Macomber'in görüntüsünde göründü .

1930'larda Hemingway'in çalışmalarında belli bir düşüş oldu. Bu dönemde yazar , kötü şöhretli "yıldız hummasına" yakalandı. Birçok kişi tarafından duruş olarak algılanan " gerçek bir erkek " (İspanyol boğa güreşine ilgi, Amerikan avcı avcılığı) gibi davranmaya başladı . Bu döneme ait başlıca eserler arasında İspanyol boğa güreşi hakkında bir belgesel olan Death in the Afternoon ; Afrika'nın Yeşil Tepeleri , yazarın avlanma ve Afrika manzaralarının betimlemelerinin edebiyat ve estetiğe uzun gezilerle serpiştirildiği ilk safarisinin günlüğü ; "Sahip olmak ve olmamak ", kahramanın Büyük Buhran'ın bir sonucu olarak kaçakçı olmaya zorlandığı bir hikaye. Ancak, yalnızca iki öykü - " Francis Macomber'ın Uzun Mutluluğu " ve " Kilimanjaro'nun Karları" - daha sonra eleştirel onay aldı .

Yazarın o zamanki ruh hali arzulanan çok şey bıraktı. Yeteneğinin tükenmekte olduğuna dair korkuları vardı , yeterince çalışmadığı için kendini suçladı . Uykusuzluk daha sık hale geldi, ruh halindeki keskin geçişler - öforiden depresyona . Bilinçaltında bunun için Polina'yı suçladı . Afrika'da kangrenden ölmekte olan yazar Walden'ın Kilimanjaro'nun Karları'nda , yeteneğini mahveden zengin, şımarık bir kadın olan karısı hakkında düşünmesi tesadüf değildir .

Böyle bir Hemingway durumu, sonraki olayları etkileyemezdi . Yazarın kaderinde başka bir kadın ortaya çıktı - 27 yaşındaki Martha Gellhorn. Makalelerinde sosyal adalet için şiddetle mücadele eden tanınmış bir gazeteciydi. İşsizleri savunmak için yazdığı kitabıyla geniş çapta tanındı . Hatta Eleanor Roosevelt ile oldukça dostane bir ilişkisi vardı .

1936'da Martha, annesi ve erkek kardeşiyle birlikte Noel için Florida'ya tatile geldi . Şans eseri kendilerini daha önce varlığından şüphelenmedikleri Key West'te buldular . Martha , gitmeyi başaramadığı barın "Sloppy Joe" adından etkilendi . Hemingway bardaydı . Birkaç dakika sonra buluştular. Ve bir süre sonra Bayan Roosevelt , genç arkadaşından Ernest'i büyüleyici bir orijinal ve mükemmel bir hikaye anlatıcısı olarak tanımladığı bir mektup aldı .

İkinci kez 1937'de İspanya İç Savaşı sırasında Madrid'de karşılaştılar . Hemingway, Kuzey Amerika Gazete Derneği için savaş muhabiri ve The Land of Spain belgeselinin senaristi olarak oradaydı. Martha ayrıca savaş muhabiri olarak çalıştı. Ciddi bir romantizm başlattılar. Yazar , Beşinci Kol oyununda Madrid'deki ön cephedeki otelde aşklarını canlandırdı. İçinde , Hemingway kendisini bir soytarı ve beceriksiz gibi davranan cesur istihbarat subayı Philip olarak tasvir etti ve Martha'ya gazeteci Dorothy Bridges rolü verildi .

Bu roman , Hemingway'in zaten zor olan aile hayatını ciddi şekilde karmaşıktırdı . Kocasının metresi olduğunu öğrenen Polina, skandallar çıkardı ve hatta kendini balkondan atmakla tehdit etti. Ernest'in kendisi sürekli heyecanlıydı, sinirliydi, Florida'da dans pistinde kavga etti , açmak istemediği evin kapı kilidinden ateş etti. Nihayet 1939'da Polina'dan ayrılarak Marta ile birlikte Havana'da eski püskü bir otele yerleşti . Ernest'in düzensizliği ve dağınıklığından muzdarip olan Marta, Havana

yakınlarındaki bakımsız bir evi kendi parasıyla kiralayıp restore etti. Ancak , bir savaş muhabiri olarak 1940 Sovyet-Finlandiya savaşının gidişatını haber yaptığı Finlandiya'ya gitmek zorunda kaldı . Hemingway tek başına zayıfladı , arkadaşlarına Martha'nın onu bir gazetecilik kariyeri için değiştirdiğinden şikayet etti. cesareti hakkında .

1940 kışında Polina boşanmayı kabul etti. Ve aynı yıl Hemingway, Martha Gellhorn ile evlendi. Aynı zamanda, anında çok satanlar arasına giren Çanlar Kimin İçin Çalışıyor romanı gün ışığını gördü . Kısa süre sonra, Hollywood yıldızları Gary Cooper ve Ingrid Bergman'ın oynadığı aynı adlı bir filmin temeli oldu . Hemingway yeniden ün kazandı. Doğru, Martha onun yaşam tarzı konusunda hevesli değildi . Evlerinde zaten çok fazla yaygara, gürültü, arkadaşlar ve alkollü içkiler vardı. Ve Ernest'in en sevdiği eğlenceler - boks, boğa güreşi, at yarışı, balık tutma - tiyatro ve sinemayı tercih eden sofistike Martha'nın zevkleriyle örtüşmüyordu .

Ve yine de, aile hayatlarının başlangıcında, hayata dair farklı görüşler nedeniyle değil, iş nedeniyle tartışmalar başladı . Martha , muhabir olarak sık sık başka ülkelere seyahat ederdi. Ernest sakinleşmesini istedim . Ve yazmak istiyorsa makalelerini Hemingway adıyla imzalasın . Marta direndi, bir yerde uzun süre kalamadı ve kendi isminden de vazgeçmeyecekti .

Evlilikleri nihayet 1944'te dağıldı. Hemingway , bir savaş muhabiri olarak Londra'ya gitti ve burada İngiliz Hava Kuvvetlerinin uçuşlarına katıldı, Müttefiklerin Normandiya çıkarmalarını anlattı . Yazar , Müttefiklerin düşmanlıklarında o kadar aktif rol aldı ki , Cenevre Sözleşmesinin savaş muhabirlerinin davranışlarına ilişkin kurallarını ihlal ettiği için neredeyse mahkemenin altına düştü. Ancak bu , cesaretinden dolayı Bronz Yıldız almasını engellemedi .

Londra'da, Martha'nın yaşındaki The Times dergisi muhabiri Mary Wash ile tanıştı . Amerikan "taşrasından" bir oduncunun kızıydı ve ancak yeteneği ve azmi sayesinde büyük gazeteciliğe adım attı. Arkadaşları arasında ünlü yazarlar William Saroyan ve Irwin Shaw da vardı. İkincisi , onu The Young Lions romanında Louise'in prototipi yaptı . Üçüncü görüşmeden sonra Ernest , Mary'ye onu yeterince iyi tanımamasına rağmen onunla evlenmek istediğini itiraf etti.

Diğer olaylar dramatik olmaktan daha fazla gelişti. Her şey Hemingway'in ciddi bir beyin sarsıntısı geçirerek bir araba kazası geçirmesiyle başladı . Hastanede, mutlaka viski getiren arkadaşlarına ek olarak , Mary de değişmez bir buket çiçekle onu sık sık ziyaret ederdi. Sonra Martha Londra'ya uçtu . Bu resmi görünce her şeyin bittiğini ilan etti .

Ağustos 1944'te Hemingway , Mary ile Paris'e geldi. Yaşadıkları otelde gerçek bohem hayatı tüm hızıyla devam ediyor, şampanyalar su gibi akıyordu . Ernest , Mary'yi Picasso da dahil birçok Fransız arkadaşıyla tanıştırdı . O sırada oğlu Patrick'e şunları yazdı : "Mary her zaman benimle olmak

isteyen bir kişi ve ailede yazar olmam gerektiğini ." Evet ve Mary çok geçmeden ailede sadece bir yazar değil, aynı zamanda bir sahip olması gerektiğini anladı . Ernest'in oteldeki arkadaşlarının sarhoşluğuna ve sefahatine isyan ettiğinde ona vurdu (bu arada, bazen Martha'ya da elini kaldırdı).

Mary, günlüğünde bu olayı anlatırken , Hemingway'in genel olarak bir kadını sevebileceğine dair şüphelerini dile getirdi .

1945 baharında Mary yine de Ernest'in Havana'daki evine gelmeye karar verdi . Gördükleri onu dehşete düşürdü. On bir hizmetçi ve dört bahçıvanın varlığına rağmen ev bakımsızdı, yaklaşık 20 kadar pek temiz olmayan kedi ortalıkta geziniyordu , havuzdaki su filtrelenmeden çamaşır suyuyla doldurulmuştu . Ve sabahları Paris'te bir litre şampanya içmeye alışmış ve kazadan kurtulamayan Ernest, baş ağrısı , kısmi hafıza ve işitme kaybı yaşadı .

Martha Hemingway açıkça bir beyefendi gibi davranmadı. Küba yasalarına göre boşandıktan sonra, onu terk ettiğini beyan ettiği için tüm mal varlığının haklarını aldı . Ernest , Martha'nın daktilosunu bile tuttu , hesabındaki bankada 500 doları zimmete geçirdi ve ona hediyelerini - avlanmaya gittiği bir silah ve kaşmir pantolon - vermedi . Doğru, Ernest yine de aile kristalini ona geri verdi. Ama o kadar özensiz paketlenmişti ki yolda neredeyse tamamı kırılmıştı .

Evliliklerini büyük bir hata olarak gören Martha Hemingway ile bir daha hiç görüşmedi veya yazışmadı . Dişi aslan gibi cesur olduğunu ve oğullarına iyi davrandığını kabul etmesine rağmen .

Burada , Hemingway'in aile hayatı üzerine düşünen arkadaşı, eleştirmen Malcolm Cowley'nin çok doğru bir şekilde şunları kaydettiğini belirtmek gerekir : “O doğası gereği romantik ve kocaman bir çam ağacının çöküp küçük bir ormanı ezmesi gibi aşık oluyor . .. Aşık olduğunda evlenip evlilik içinde yaşamak ister ve evliliğin sonlanmasını kişisel bir yenilgi olarak algılar.

1946 baharında Ernest ve Mary, kararının doğruluğundan şüphe duymasına rağmen evlendi. Ancak daha sonra Hemingway hakkındaki görüşünü tamamen değiştiren bir olay meydana geldi. Hamile kaldığında zaten 38 yaşındaydı. Doktorlar dış gebelik olduğunu keşfettiler. Hastanede çok kan kaybetti ve şimdiden ölümün eşiğine geldi. Hemingway, alışılmadık bir soğukkanlılıkla kan naklini kendisi yönetmeye başladı, tehlike geçene kadar karısının yanından ayrılmadı. Mary, kocasının bu hareketini her zaman hatırladı ve ona son derece minnettardı.

Ancak Ernest , zaten son aşk olan başka bir aşk bekliyordu . İlki gibi , platonik kaldı. 1948'de İtalya'ya yaptıkları bir gezi sırasında Hemingways , soylu bir aileden gelen güzel ve yetenekli 18 yaşındaki İtalyan Adriana Ivancic ile tanıştı . Yazar ona alışılmadık derecede tutkulu bir şekilde aşık oldu, neredeyse her gün ona Küba'dan mektuplar yazdı . Başlık sayfasında " Sevgiyle Meryem !" İthafının yer aldığı "Nehrin Ötesinde, Ağaçların Gölgesinde " adlı romanı çıktığında, yazarın

kahramanı Albay Cantwell olduğundan kimsenin şüphesi yoktu. kendisi ve 19 yaşındaki Venedikli kontes Renata yeni hobisi. Bu arada, Adriana yetenekli bir ressamdı ve bu kitap için çok güzel çizimler yaptı.

Kısa süre sonra Adriana'nın erkek kardeşi Küba'da hizmet etmek üzere görevlendirildi. Kız kardeşi ve annesi onu ziyarete geldiler ve Havana'da üç ay kaldılar. Hemingway mutluluktan yanındaydı ama kendisinin ve Adriana'nın bir geleceği olmadığını anlamıştı . Ivancic ailesi , kızın itibarından ciddi şekilde korkuyordu . Adriana'nın ayrılmasından sonra , yazara değerli bir hediye sunmasına rağmen , aralarındaki ilişki gözle görülür şekilde soğudu - ünlü hikaye "Yaşlı Adam ve Deniz " için çok başarılı bir kapak .

Adriana'nın kaderi trajikti . 1963'te Kont von Rex ile evlendi ve iki oğlu oldu . 1980'de Hemingway ile görüşmelerinden bahsettiği anıları yayınlandı . Ve üç yıl sonra Adriana von Rex intihar etti.

1951'de onu takip eden annesi Polina'nın dolaylı olarak ölümüne neden olan yazarın en küçük oğlu Gregory'nin hayatı daha az üzücü değildi. Los Angeles'ta uyuşturucu yüzünden polisle ciddi sorunlar yaşadı . Polina ameliyat masasında öldü .

Gregory yine de enstitüden mezun olmayı ve tıp diploması almayı başardı . Ancak ciddi bir uyuşturucu ve alkol bağımlılığı nedeniyle doktorluk ruhsatı elinden alındı . Bundan sonra, zaten karışık bir yaşam sürdü , cinsiyetini değiştirdi (veya değiştirdiğini söyledi), kendisine Gloria adını verdi. 2001 yılında 69 yaşında, sokakta çıplak görüldüğü için tutuklandı , bir kadın hapisanesine yerleştirildi ve burada bir hücrede öldü .

Hemingway'in yaşamının son yılları da trajedilerle doludur . Bu hayatı, güçlü adamın, bir sporcunun, zihinsel olanlar da dahil olmak üzere ciddi hastalıkların kurbanı olduğunu hayal etmek bile zor . 1960 yılında şizofreni belirtileri, zihinsel çöküntü ve zulüm manisi gösterdi. Rochester'daki Mayo Clinic'teki tedavi işe yaramadı . Hastaneden ayrıldıktan sonra Hemingway artık yazamayacağını fark etti . Hayat onun için tüm anlamını yitirdi ve 2 Haziran 1961'de Ernest Hemingway , Ketcham'daki (Idaho) evinde intihar etti.

Yazarın ölümünden sonra ona ve özellikle hayatına olan ilgi her on yılda bir arttı . Hemingway üzerine kapsamlı monografiler bugün yayınlanıyor . Bunlardan birini gözden geçiren Amerikalı romancı Raymond Carver şunları kaydetti: “ Hemingway'in en iyi eserleri ne kadar taze ve bugün okunuyor! .. Sayfaları çeviren parmaklar , satırlarda dolaşan gözler ve bu kelimeleri düşünce ve imgeler halinde toplayan zihin arasında doğada bir ortaklık varsa , Hemingway işini yapmıştır, demode olmayacaktır demektir .”

Yazarın kişisel hayatı efsanelerle büyümüştür . Yıllar geçtikçe kişiliği , hedefine inatla giden ve romantik bir kahramanın

verebileceği her şeyi hayattan almaya çalışan bir adam imajında \ u200b \ u200bgörölmeye başladı.

Brecht Bertolt

Tam adı Eugen Berthold Friedrich Brecht (d. 1908 - ö. 1956)

Olağanüstü Alman oyun yazarı, yazar, yönetmen, tiyatro figürü, eleştirmen. Onun adından türetilen teatral Brecht'yen terimi, insan ilişkileri analizinde zekice alaycı, zekice anlamına gelir. Araştırmacılara göre, dramatik başarısının çoğunu onu seven kadınların yeteneklerine ve özverilerine borçludur.

dehası , kuşkusuz , yalnızca yirmili yılların sonundaki ruhani durumunu acımasız oyunlarında ifade ettiğı anavatanı Almanya'ya ait değildir. 20. yüzyılın tamamına aittir , çünkü Brecht, belki de başka hiçbir sanatçının yapamayacağı kadar, sınırsız bir samimiyetle insanlık için baştan çıkarıcı ve kurtarıcı tüm yanılsamalardan kurtulmuş ve toplumsal ilişkilerin mekaniğini tüm çıplaklığıyla gösterebilmiştir . utanmayı bilmeyen kinizm ve dürüstlük . XX yüzyıldan önce ise . İnsanlık şu soruya karar verirken Elsinore Prensi'ni takip etti : "Olmak ya da olmamak?" - sonra Brecht, tüm dürüstlüğüyle ünlü oyunlarında bir soru daha sordu : " Hayat mücadelesinde nasıl hayatta kalınır ? "

Olağanüstü teatral reformcu , insan ruhunun solmakta olan melodisinin ve dünyaya görünmeyen hıçkırıkların gizlendiği "yabancılaşması", ironik dokunaklılıkları, alaycı ve agresif baladlarıyla "epik tiyatro" sistemini yarattı. 1950'lerin sonlarında Brecht "Berliner Ensemble" ını Moskova turnesine getirdi , bu güçlü bir estetik şoktu. Helena Weigel - Tüm çocukları savaş tarafından götürüldükten sonra utanmaz, boğuk bir sesle kuruşlar için pazarlık yapmaya devam eden Cesaret Ana - seyirci uzun süre hatırladı .

Yine de Brecht, yeni bir teatral sistem keşfettiği için değil, çağının ruhani atmosferini belirleyen en önemli figürlerden biri haline geldi. Ve meydan okuyan bir dürüstlikle bir kişiyi geleneksel psikolojinin, ahlakın, psikolojik çatışmaların kurtarıcı perdesinden mahrum etmeye karar verdiği için , tüm bu "insancıl" dantelleri acımasızca yırttı ve bir cerrah gibi, bir kişide ve insan ilişkilerinde, hatta lirik olarak açıldı. samimi, "popüler mekanikleri".

Brecht , insanlığı kendisiyle ilgili tüm yanılsamalardan cesurca sıyırdı . Yüksek gerçeklerin fiyatı düştüğünde , yüksek türlerin fiyatını keskin bir şekilde düşürdü : "üç kuruşluk" operalar, dilenci operaları yazdı . Onun dünya ve insan felsefesinin yanı sıra tiyatro estetiği bariz bir şekilde zayıftı. Brecht, tasavvuf, psikoloji ve manevi alışılmış sıcaklık olmadan bir kişiye portresini göstermekten korkmuyordu ; sanki kasıtlı olarak kendi içinde ve izleyicilerinde manevi üzüntü ve gönül yarası içinde boğuldu . Kayıtsız, neredeyse kalpsiz bir soğuklukla , oyunlarında bir tür dünya lümpenizmi sergiledi . Bu nedenle haklı olarak "lanet olası şair" unvanıyla taçlandırılmıştır .

Bertolt Brecht , 10 Şubat 1898'de Augsburg'da bir kağıt fabrikası sahibinin ailesinde doğdu. Gerçek bir okuldan mezun olduktan sonra Münih Üniversitesi'nde felsefe ve tıp okudu , Birinci Dünya Savaşı'na katıldı . Öğrencilik yıllarında Baal ve Gece Davulları oyunlarını yazdı .

Ünlü Malik yayınevinin kurucusu Wieland Herzfelde bir keresinde şöyle demişti: “Berthold Brecht, cinsel devrimin bir tür öncüsüydü . Ve hatta şimdi görüldüğü gibi , peygamberlerinden biri . Bu gerçeği arayan , hayatın tüm zevklerine iki şehvet tercih etti - yeni bir düşüncenin şehveti ve aşkın şehveti ... ”

Brecht'in gençliğinin hobileri arasında ilk olarak Augsburglu doktor Paula Binholz'un kızıdan bahsetmeliyiz.

1919 , oğlu Frank'i doğurdu. Kısa bir süre sonra, Augsburg'da koyu tenli bir tıp öğrencisi olan Heddy Kuhn kalbini fethetti. 1920'de Brecht'in metresi Dora Mannheim, onu yarı İngiliz, yarı Alman olan ve daha sonra kendisi de metresi olacak olan arkadaşı Elisabeth Hauptmann ile tanıştırdı. O zamanlar Brecht genç bir kurda benziyordu, ince ve esprili, kel tıraşlı ve deri bir paltoyla fotoğrafçılara poz veriyordu. Dışlerinde kazananın değişmeyen purosı var, çevresinde bir hayran maiyeti var. Film

yapımcıları, koreograflar ve müzisyenlerle arkadaştı.

Ocak 1922'de Brecht gerçek tiyatroya ilk kez seyirci olarak değil, yönetmen olarak girdi. Arkadaşı A. Bronnen'in "Paricide" oyununa başlar, ancak işini bitirmez. Ama bu fikrinden vazgeçmiyor, dışavurumcu oyunu kendi tarzında sahnelemeye karar veriyor, dokunakları ve beyanları bastırıyor, her kelimenin, her yorumun telaffuzunda net bir anlam talep ediyor.

Eylül sonunda Brecht'in yönetmen olarak ilk performansı gerçekleşti, ardından Brecht'in oyun yazarı olarak ilk draması geldi. Münih'te Oda Tiyatrosu'nda yönetmen Falkenberg "Davul"u sahneledi. Genç yazarın çok uğraştığı başarı ve tanınma, tüm ihtişamıyla gelir. "Gece Davulları" draması Kleist Ödülü'nü kazandı ve yazarı Oda Tiyatrosu'nun oyun yazarı oldu ve kendini ünlü yazar Lion Feuchtwanger'ın evinde buldu. Burada Brecht, daha sonra arkadaşı ve güvenilir işbirlikçisi olan Bavyeralı yazar Marie-Louise Fleisser'i fethetti.

Aynı yılın Kasım ayında Berthold, ondan iki kez hamile kaldıktan sonra Münihli opera sanatçısı Marianne Zoff ile evlenmek zorunda kaldı. Doğru, evlilik kısa sürdü. Kızları Hanne Hiob daha sonra babasının oyunlarında rol aldı. Bu dönemde gelecek vadeden oyun yazarı, bir süre sonra metresi olan aktris Carola Neher ile tanıştı.

1924 sonbaharında Berthold, M. Reinhardt'tan Alman Tiyatrosu'nda oyun yazarı olarak yer alarak Berlin'e taşındı. Burada gelecekteki eşi Helena Weigel ile tanıştı ve ona Stefan adında bir oğul doğurdu. 1926 civarında , Brecht serbest sanatçı oldu, Marx ve Lenin'i okudu ve sonunda çalışmasının asıl amacının ve anlamının sosyalist devrim için mücadele olması gerektiğine ikna oldu. Birinci Dünya Savaşı deneyimi, yazarı savaş karşıtı yaptı ve Marksizme dönmesinin nedenlerinden biri oldu.

Ertesi yıl, Brecht'in ilk şiir kitabı ve yetenekli besteci Kurt Weill ile ortak çalışması olan Songspiel Mahagonny adlı oyunun kısa versiyonu yayınlandı. Bir sonraki en önemli çalışmaları, Üç Kuruşluk Opera (İngiliz oyun yazarı John Gay'in oyununun ücretsiz uyarlaması, The Beggar's Opera) 31 Ağustos 1928'de Berlin'de ve ardından tüm Almanya'da büyük bir başarıyla gösterildi. O andan Naziler iktidara gelene kadar Brecht, K. Weill, P. Hindemith ve X. Eisler'in müziklerine "çalışma oyunları" olarak bilinen beş müzikal yazdı.

1930'da , önceki oyunların motiflerini geliştirdiği Mahagonny Şehri'nin Yükselişi ve Düşüşü adlı yeni bir opera yarattı . Orada, Üç Kuruşluk Opera'dakinden bile daha açık bir şekilde, burjuva ahlakıyla doğrudan, hatta basit bir şekilde ve Amerika'nın romantik idealleştirilmesiyle birlikte alay ediliyor. Müzik, Brecht'in uzun süredir ortağı olan Kurt Weill tarafından yazılmıştır. 9 Mart'ta Leipzig Operası'nda gerçekleşen ilk prodüksiyonda bir skandal patlak verdi. Seyircilerden bazıları ıslık çaldı, tısladı, ayaklarını yere vurdu ama çoğunluk alkışladı. Birkaç yerde kavgı çıktı ve ıslık çalanlar

salondan çıkarıldı. Leipzig'deki her gösteride ve daha sonra diğer şehirlerde skandallar tekrarlandı. Ve zaten Ocak 1933'te , Alman şehirlerinin sokaklarında her gün kanlı çatışmalar olmaya başladı. Fırtına askerleri, genellikle polisin doğrudan desteğiyle, işçi gösterilerine ve grev gözcülerine saldırdı. Ve bu artık Brecht'in tiyatrosuyla bağlantılı değildi, daha çok "seyircinin" politik tiyatronun eylemlerine verdiği tepkiydi.

Bu sırada Brecht, komplikasyonlarla birlikte şiddetli bir grip nedeniyle uzun süre tutulduğu hastaneden taburcu edildi. Genel bir kaos atmosferinde oyun yazarı kendini güvende hissedemezdi. O zamana kadar Brecht'in ikinci eşi ve Brecht'in performanslarının başrol oyuncusu olan Helena Weigel hızla eşyalarını topladı ve 28 Şubat 1933'te , Reichstag yangınından bir gün sonra, oğulları ile birlikte Prag'a gittiler. Yeni doğan kızı şimdilik Augsburg'a gönderildi.

Brecht ve ailesi Danimarka'ya yerleşti ve 1935'te Alman vatandaşlığından mahrum bırakıldı. Oyun yazarı, anavatanından uzakta, Nazi karşıtı hareketler için ve 1938-1941'de şiir ve eskizler yazdı . en büyük dört oyununu yarattı - "Galileo'nun Hayatı", "Cesaret Ana ve Çocukları", "Cezuanlı İyi Adam" ve "Bay Puntila ve uşağı Matti".

1939'da İkinci Dünya Savaşı patlak verdi. Bir öfke dalgası ve Alman diktatörüne itaat etme isteksizliği Avrupa'yı kasıp kavurdu. İspanya ve Paris'teki anti-faşist kongreler, milliyetçi çağrıya öfkelenen kalabalığı uyarmaya çalışarak savaşı kınadı. Zenginler savaşın faydalarını özlediler, onlara gerçek para getirecek fanatik bir orduya boyun eğmeye hazırdılar, fakirler tek bir amaçla savaşa girdiler - diğer ülkelerde kendileri için servet çalmak, hayatın kralları oldular , tüm dünya onlara itaat etti. Böyle bir hareketin ön saflarında yer almak, boğazını yırtmak, aptal kalabalığa bir şeyler kanıtlamaya çalışmak - bu yol filozof Brecht'e göre değildi.

Kamusal hayatın gürültüsünden uzaklaşan Brecht, "epik tiyatro"nun temellerinin formüle edilmesi üzerinde çalışmaya başladı. Dış dramaya, karakterlerine sempati duyma ihtiyacına, kişisel özelliklerinde "kötü" ve "iyi"yi tanımlamaya karşı konuşan Brecht, drama ve tiyatronun diğer geleneksel özelliklerine de karşı çıktı. Kendisini karakterle özdeşleştirdiği görüntüdeki oyuncuya "alışmaya" karşıydı; izleyicinin sahnede olup bitenlerin doğruluğuna olan özverili inancına karşı; oyuncular sanki oditoryum yokmuş gibi davrandığında "dördüncü duvara" karşı; şefkat, zevk, sempati gözyaşlarına karşı. Bu açıdan Brecht'in sistemi Stanislavski'ninkinin tam tersiydi. Buradaki en önemli kelime "anlam" kelimesiydi. İzleyici tasvir edileni düşünmeli, anlamaya çalışmalı, kendisi ve toplum için sonuçlar çıkarmalıdır. Bunda uygun “yabancılaştırma yöntemleri” yardımıyla tiyatro ona yardım etmelidir. Brecht'in estetiğinin bir özelliği, performanslarının halkın "seyirci olma sanatında" ustalaşmasını gerektirmesiydi. Tiyatrosunun yapımlarında esas dikkat karakterlerin ilişkilerine verildiğinden, seyirci performansın sonunu değil, tüm eylem sürecini hedefliyordu.

1940'ta Naziler Danimarka'yı işgal etti ve anti-faşist yazar İsveç'e ve ardından Finlandiya'ya gitmek zorunda kaldı. Ve ertesi yıl, SSCB'den geçen Brecht kendini Kaliforniya'da buldu. "Kuduz bir Marksist" olarak ısrarlı ününe rağmen, Amerika Birleşik Devletleri'nde birkaç oyununu sahnelemeyi başardı ve hatta Hollywood için çalıştı. Burada Kafkas Tebeşir Dairesi ve iki oyun daha yazdı ve ayrıca Galileo'nun İngilizce versiyonu üzerinde çalıştı.

1947'de oyun yazarı, Amerikan Karşıtı Faaliyetleri Soruşturma Komisyonu tarafından kendisine yöneltilen suçlamalara yanıt vermek ve ardından Amerika'yı tamamen terk etmek zorunda kaldı. Yıl sonunda kendini Zürih'te buldu ve burada ana teorik çalışması The Brief Teatral Organon'u yarattı ve adı Francis Bacon'ın ünlü incelemesi The New Organon'un başlığını yansıtıyordu. Bu çalışmasında Brecht, genel olarak sanat ve özel olarak da bir sanat türü olarak tiyatro hakkındaki görüşlerini özetledi. Ayrıca, tamamlanan son oyun olan Komün Günleri'ni yazdı.

Ekim 1948'de oyun yazarı, Berlin'in Sovyet sektörüne taşındı ve ertesi yılın Ocak ayında, başrolde eşi Helena Weigel ile birlikte yapımında "Cesaret Ana" nın galası yapıldı. Sonra ikisi, "epik tiyatro" nun bu yaratıcısı ve büyük söz yazarının ölümüne kadar yönettiği kendi toplulukları "Berliner Ensemble" ı kurdu. Brecht, tiyatrosu için yaklaşık on iki oyun uyarladı veya sahneledi. Grup, Mart 1954'te devlet tiyatrosu statüsü aldı.

Son zamanlarda, büyük Alman oyun yazarının kendisinin neredeyse hiçbir şey yazmadığı, ancak aynı zamanda metresi olan sekreterlerinin yeteneklerini kullandığı sonucu çıkan yayınlar giderek daha sık görünmeye başladı. Bu sonuca, diğer şeylerin yanı sıra, Amerikalı profesör John Fuegi olan Bertolt Brecht'in çalışmalarının ve biyografisinin en ciddi araştırmacısı tarafından ulaşıldı. Otuz yıldan fazla bir süreyi hayatının amacına adadı ve bunun sonucunda Paris'te yayınlanan ve 848 sayfalık bir Brecht üzerine bir kitap yayınladı.

Kitabı üzerinde çalışırken Doğu Almanya ve Sovyetler Birliği'nde Brecht'i yakından tanıyan yüzlerce kişiyle röportaj yaptı. Oyun yazarının dul eşi ve yardımcılarıyla görüştü, Berlin'deki uzun süredir kilit altında olan arşivler de dahil olmak üzere binlerce belgeyi inceledi. Ayrıca Fuegi, Brecht'in el yazmalarına ve Harvard Üniversitesi'nde saklanan daha önce bilinmeyen materyallere erişim sağladı. Büyük Alman yazar ve oyun yazarının eserlerinin çoğunun el yazısı versiyonları onun eliyle yazılmamıştır.

Berthold'un onları metreslerine dikte ettiği ortaya çıktı. Hepsi onun için yemek pişirdi, bir şeyler yıkadı ve ütüledi ve ... onun için oyunlar yazdı, Brecht'in tutkularını kişisel sekreter olarak kullandığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile . Oyun yazarı tüm bunların bedelini seksle ödedi. Sloganı şuydu: "İyi bir metin için biraz seks." Ayrıca 1930'larda olduğu öğrenildi. geleceğin ateşli anti-faşisti ve sadık Leninisti, yalnızca Nazileri kınamakla kalmadı, aynı zamanda kardeşine Nasyonal Sosyalist

Parti'ye katılmasını da tavsiye etti.

Yıllarca süren araştırma, Amerikalı profesörün The Song of Alabama'nın yazarının, Brecht'in edebiyat sekreterlerinden biri, Vestfalyalı bir doktorun kızı, öğrenci Elisabeth Hauptmann olduğu sonucuna varmasına izin verdi. İngiliz edebiyatı hakkında parlak bir bilgi birikimine sahipti ve Brecht, eserlerinin temasını seçmek için onu sık sık bir altın madeni olarak kullandı. Üç Kuruşluk Opera, Mahagonny Şehrinin Yükselişi ve Düşüşü'nün ilk taslaklarının yazarı Elizabeth'ti. Oyun yazarının yalnızca yazdıklarını düzenlemesi gerekiyordu. Elisabeth Hauptmann'a göre, oyun yazarının daha sonra yazılarında kullanacağı, Brecht'i Japon ve Çin klasik eserleriyle tanıştıran oydu.

Oyuncu Helena Weigel önce bir metres, ardından Brecht'in karısıydı. Kocasının bitmeyen aşk ilişkilerine teslim olan Helena, bir daktilo satın aldı ve eserlerini kendisi daktilo etti ve bu sırada metinleri düzenledi.

Berthold, yazar ve aktris Ruth Berlau ile 1933'te Danimarka'da tanıştı. Onun yüzünden Kraliyet Tiyatrosu'nun "yükselen yıldızı" kocasından boşandı ve anti-faşist yazarla Amerika'ya sürgüne gitti. Brecht'in biyografi yazarları, The Caucasian Chalk Circle ve Simone Machar's Dreams oyunlarını Ruth'un yazdığına inanıyor. Her durumda, kendisi güzel bir İskandinav ile edebi bir işbirliğine tanıklık etti. Berlau'ya yazdığı mektuplardan birinde şu sözler var: "Biz ortak yaratıcı çalışmada eserler yazan iki oyun yazarıyız."

Ve son olarak, Berthold'un bir başka aşkı da Berlin varoşlarından bir duvarcı ustasının kızı Margaret Steffin'dir. The Good Man of Sezuan ve The Roundheads and the Sharpheads oyunlarını yazdığına dair spekülasyonlar var. Brecht'in altı oyununun kapak sayfasının arkasında: Galileo'nun Hayatı, Arturo Ui'nin Kariyeri, Korku ve Çaresizlik, Horaces and Curations, The Rifles of Teresa Carrar ve The Interrogation of Lucullus, küçük harflerle: "In M Steffin ile işbirliği. Ayrıca Alman edebiyat bilgini Hans Bunte'ye göre Margaret'in The Threepenny Romance ve The Cases of Julius Caesar'a katkısı Brecht'in yazdıklarından ayrılamaz.

Margarethe Steffin, 1930'da gelecek vadeden bir oyun yazarı yolunda tanıştı. Berlinli bir proleterin kızı altı yabancı dil biliyordu, doğuştan müzikal yeteneği, şüphesiz sanatsal ve edebi yetenekleri vardı - başka bir deyişle, yeteneğini önemli bir esere dönüştürme konusunda oldukça yetenekliydi. yaratıcısından daha uzun süre yaşamaya mahkum olan sanatın.

Bununla birlikte, Steffin hayatını ve yaratıcı yolunu kendisi seçti, bunu oldukça bilinçli bir şekilde seçti, yaratıcının payından gönüllü olarak vazgeçti ve kendisi için Brecht'in ortak yazarının kaderini seçti. O bir stenograf, katip, referansta ... Berthold'un çevresinden sadece iki kişi öğretmenlerini aradı:

Feuchtwanger ve Steffin. Bu kırılğan, sarışın, mütevazı kadın önce sol gençlik hareketine katıldı, ardından Alman Komünist Partisi'ne katıldı. Bertolt Brecht ile işbirliği neredeyse on yıl sürdü.

İsimsiz ortak yazarların seçkin Alman oyun yazarıyla ilişkisinin sırrı ve çıkış noktası "aşk" kelimesinde yatmaktadır. Aynı Steffin, Brecht'i seviyordu ve onun sadık, kelimenin tam anlamıyla ona olan edebi hizmeti, muhtemelen birçok bakımdan sadece sevgisini ifade etmenin bir yoluydu. Şöyle yazdı: "Aşkı sevdim. Ama aşk, "Yakında bir erkek çocuğumuz olacak mı?" Düşünmek gibi bir şey değil ki, böyle bir karmaşadan nefret ettim. Aşk neşe getirmediğinde. Dört yıl içinde sadece bir kez benzer tutkulu bir zevk, benzer bir zevk hissettim. Ama neydi, bilmiyordum. Sonuçta, bir rüyada parladı ve bu nedenle bana hiç olmadı. Ve şimdi buradayız. Seni seviyor muyum, kendimi bilmiyorum. Ancak, her gece seninle kalmak istiyorum. Bana dokunduğun anda, ben zaten uzanmak istiyorum. Ne utanmak ne de geriye bakmak buna karşı koyamaz. Her şey diğerini karartıyor ... "

Brecht'in kadınları onun kurbanları mıydı? Oyun yazarının bir meslektaşısı olan yazar Leon Feuchtwanger, onu şu şekilde tanımladı: "Berthold, yeteneğini ilgisizce ve cömertçe - talep ettiğinden daha fazlasını verdi." "Epik tiyatronun" yaratıcısı tam bir özveri talep etti. Peki ya kadınlar? Kadınlar kendilerini ona vermeyi gerçekten seviyorlardı.

Brecht, özellikle son yıllarında bölünmüş Almanya'da her zaman tartışmalı bir figür olmuştur. Haziran 1953'te Doğu Berlin'deki ayaklanmalardan sonra rejime sadakatle suçlandı ve birçok Batı Almanya tiyatrosu onun oyunlarını boykot etti. 1954'te , asla komünist olmayan dünyaca ünlü oyun yazarı, "Halklar arasında barışı güçlendirmek için" uluslararası Lenin Ödülü'nü aldı.

14 Ağustos 1956'da Doğu Berlin'de öldü . Hegel'in mezarının yanına gömüldü.

Bugün tiyatrolarımızda Brecht nadiren oynuyor. Modası yok. Aslında onun tiyatro sisteminin ilkeleri, en saf haliyle "epik tiyatrosu" bizim tiyatro toprağımızda hiçbir zaman kök salmadı ve kök salamadı. Efsanevi Taganka'nın 1963'te başladığı Lyubimov'un ünlü "Sezuan'dan İyi Adam" adlı eserinde , o yılların eleştirmenlerine göre "bir damla Rus, Tsvetaev'in kanı, Brecht'in didaktiği ve acımasız formülleriyle karıştırılmıştı." Oradaki Taganka aktörleri, sistemin saflığını ihlal ederek, Marina Tsvetaeva'nın şiirlerini taklit edilemez bir şekilde candan bir şekilde gitar eşliğinde söylediler ...

Ne olursa olsun, ancak yüzüncü yaşına geldiğinde Brecht'in fiyatı yeniden yükselir. İyiliğe ve mucizelere olan inanç kadar, 20. yüzyılın gözden kaçırmadığı tüm büyük bunalımlarla birlikte kayıp nesil, Brecht'in en güzel ve insancıl fikir ve sloganlara bile önyargısız olan ölçülü düşüncesine ihtiyaç duyuyor.

Gerçek adı Vadim Igorevich Plemmyannikov (1928'de doğdu - 2000'de öldü)

Rus kökenli Fransız aktör ve film yönetmeni, sansasyonel başarıya "mahkum" filmlerin yazarı. Sadece izleyici başarısına değil, aynı zamanda eleştirmenlerin saygısına da güvenebilecek filmler yapabileceğini halka kanıtladı. Ama en önemlisi "yıldızları aydınlatan" bir yönetmen olarak ünlüdür.

Bir sanatçı vefat ettiğinde genellikle eseri hatırlanır. Ve Fransız film yönetmeni Roger Vadim öldüğünde, tek konuşma kadınları hakkındaydı. Açıklama basit: tüm çalışmalarını yansıtıyorlardı . Karısı oldular ve onları sinemanın kaidesine dikti . Bütün insanlar onlara tapıyordu ve hepsi onu kıskanıyordu...

Geleceğin yönetmeni Vadim Plemmyannikov, 26 Ocak 1928'de bir Rus göçmen ve Provence'tan bir Fransız kadının ailesinde doğdu. Fransız burjuvazisinin müstakbel baş belasının çocukluğu, babasının çeşitli diplomatik görevlerde bulunduğu Mısır ve Türkiye'de geçti. 33 yaşında babasının ölümünden sonra anne ve oğul Fransa'nın güneyine ve savaşın sonunda Paris'e taşındı. Burada Vadim birkaç lise değiştirir, sosyal bilimlerde lisans olur, ancak tiyatro onu çok daha fazla çeker. Teatral özgüllük, takma ad almasını sağlar. Böylece Rus Vadim Plemmyannikov bir Fransız oldu - Roger Vadim. "Yetiştirme ve kültür açısından elbette Fransızım" dedi. "Ama hayatla ilgili olarak, Fransız pragmatistlerinin aksine, görünüşe göre ben daha Rus'um."

Vadim, Charles Dullin ile oyunculuk eğitimi aldı ve King Lear, Captain Smith ve The Soldier and the Witch oyunlarında birkaç küçük rol oynadı. Aynı zamanda, savaş sonrası Paris'in atmosferini oldukça beceriksizce aktarmaya çalıştığı bir roman yazdı ve bunu yaşlı usta André Gide'ye gösterdi. Yaşayan klasik, acemi yazarın yapıtından çevrilmemiş bir taş bırakmadı, ancak Vadim'i saygıdeğer film yönetmeni Mark Allegre ile tanıştırdı. Yönetmen, 18 yaşındaki çocuğu önce asistanı, ardından senaryo ortak yazarı olarak aldı.

Yeni film için ana karaktere ihtiyaç vardı ve genç yönetmen yardımcısı kimi arıyordu. Roger birdenbire El dergisinin kapağında aradığını buldu.

Parisli varlıklı ve saygın bir aileden gelen 15 yaşındaki Brigitte Bardot, ailesinin gözetimi sayesinde iki kez bir moda dergisinin kapağına çıkmayı başardı. Doğru, ilk kez neredeyse tesadüfen ve arka planda. Ancak deneyimli fotoğrafçılar için bu yeterliydi - fark edildi. Artık Brigitte'in yakında filmlerde rol almaya davet edileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ebeveynlerinin kızları için tamamen farklı planları vardı: görünüşüyle \u200b\u200bpekala parlak bir parti yapabiliirdi - bir bankacı, sanayici ve hatta bir bakanla evlenebilirdi. Brigitte ile bu dergi acemi bir asistanın dikkatini çekmemiş olsaydı , belki de her şey böyle olacaktı.

ekran testlerine davet edildiğinde mutluluktan yedinci cennetteydi. Brigitte , elbette annesiyle birlikte Marc Allegra'nın yanına geldi. Yönetmenin kendisi koridorda bayanlarla tanıştı . Roger Vadim oturma odasındaki bir koltukta oturmuş , bacaklarını odanın yarısına kadar uzatmıştı . Kalın kaşlar, kara gözler, uzun parmaklarda hafif bir sigara titriyor . Brigitte huzursuzdu: daha önce hiç kimse ona böyle bakmamıştı. Ama annem ondan hoşlanmadı: uzun saç, İskoç gömleği, ütüsüz pantolon - film yapımcılarından başka ne beklenir ki !

Brigitte ve Vadim'in ciddi bir şekilde aşık oldukları ve genel olarak evlenecekleri ortaya çıktığında , ebeveynler bir şart koydu: damat kalıcı bir iş bulmalı . Pari-Match'te muhabir olarak iş bulmam gerekiyordu . Aşıklar üç yıl boyunca Brigitte'in on sekiz yaşına gelmesini beklediler . Ebeveynlerinin isteklerine karşı, 19 Aralık 1952'de gençlerin hayatında bir dönüm noktası meydana geldi - Brigitte Bardot ve Vadim Plemmyannikov'un evliliği , Paris'in 16. bölgesinin belediye başkanlığında resmen tescil edildi . Düğün ertesi gün için planlandı .

Düğün yemeği Bardot'nun Pomp Sokağı'ndaki evinde verildi . Akşam misafirler ayrıldığında, yeni yapılan koca yasal olarak Brigitte'den sonra yatak odasına gitti . Papa Bardo önünü kesti : " Sen evlenene kadar benim evimde böyle bir şey yok!" "Ama biz evliyiz!" diye bağırdı gençler . Babam vazgeçmedi: “ Düğünden önce benim evimde böyle bir şey yok!” Biraz iyileşen Brigitte , büyük bir skandal çıkarmak üzereydi ama Vadim onu durdurdu . Ve itaatkar bir şekilde geceyi başka bir odada geçirmeye gitti .

Gençler birbirlerine delicesine aşıktı ve zayıflatıcı ev içi sorunlar olmasaydı her şey harika olurdu . Daha sonra, 1959'da Brigitte Bardot şunları hatırladı: “O yıllarda çok fakirdik. Hiçbir şeye bağlı kalmadık . Paraya sahip olmamanın tatsız sonuçlarını öğrendik . Bu umutsuzluk yorgunluğu ve aşkı öldüren günlük rutin , önemsiz şeyler üzerine saçma tartışmalar. Vadim en azından biraz para kazanmak için her şeyi yapmaya hazırdı.” Evet, küçük Brigitte zor zamanlar geçirdi. Şimdiye kadar 16 filmde rol aldı ve hiçbir eleştirmenler veya izleyiciler tarafından ciddi bir şekilde fark edilmedi.

Böylece dört yıl yaşadılar . Ve 1956'da sinematik bir mucize ortaya çıktı - Roger Vadim'in filminde Brigitte Bardot "Ve Tanrı bir kadın yarattı ..." Acemi yönetmenin genç karısı kendini oynadı: duygularda samimi ve sadakatsizliğe hazır, o erkekler "cinsel devrim" arifesinde hayal kurdular. Fransız eleştirmenler bu filmi "skandal", "kışkırtıcı" ve ana karakter "hayvan ve dizginsiz" olarak nitelendirdi. Amerika'da, resim büyük bir başarıydı.

Roger Vadim tarafından icat edilen ve eşi tarafından somutlaştırılan Juliette imajı, 50'li yıllarda Fransız sinemasının sembolü haline geldi. Brigitte Bardot adlı efsanevi kadın, şüphesiz kocası ve yönetmeni Roger Vadim tarafından yaratılmıştır. Genç bir kızın köşeli tavrını yumuşattı, gözlerine parıldayan bir ışık koydu, ona seksi ve özgür olmayı öğretti. Sinemaya , şöhrete giden yolu açtı ve bu yolda onu terk etti.

Her şey o filmin setinde başladı. Vadim kaşlarını çatarak ve yanmamış bir sigarayı elinde bükerek kamera görüntülerine baktı. Bir düşünün, kendisi ona bir ortak buldu - sonra bilinmeyen bir genç aktör. Komik ama Brigitte, Jean-Louis Trintignant'ı ilk bakışta sevmeydi. Çok yakışıklı değil, kısa ve genel olarak. Merak ediyorum, Roger onda ne gördü? Bunu daha sonra fark etti. Kamera önünde canlandırdıkları duygular kısa sürede oyun olmaktan çıktı. Garip bir şekilde bunu ilk anlayan koca oldu - o aynı zamanda bir yönetmen, kameranın diğer tarafında kendi karısının romanının gelişimini gözlemlemeye zorlandı.

Roger Vadim ile tanışmadan önce Brigitte Bardot kimdi? Evet, hiç kimse, belirsiz bir geleceği olan kalkınan bir manken. O zaman Vadim bile henüz gerçek bir yönetmen değildi. Artık Bardo'nun katıldığı filmler Fransa'ya araba ihracatından daha fazla gelir getirdi. Ancak çok az zaman geçti ve 1957'de yönetmen ve oyuncu yollarını ayırdı. Ancak sinemaya giden yolları ayrılmadı. Brigitte Bardot, onun dört filmde daha rol aldı. Sonuncusu - "Benim Gibi Bir Kadın" 1972'de beyazperdeye çıktı. Ve ertesi yıl genç oyuncu sonsuza dek sinemadan ayrıldı. Çok sayıda yönetmenin ricasına rağmen gönüllü olarak. Brigitte, "Vadim'e körü körüne inandım," diye itiraf etti.

Danimarkalı Annette Stroyberg 1950'lerin sonlarında Paris'e geldiğinde uzun bacakları, bronz bir vücudu ve platin saçları vardı . Bunun amacına ulaşmak için fazlasıyla yeterli olduğuna inanıyordu : önce evlenmek ; ikincisi, filmlerde oynamak . Sinema çevrelerinde dolaşan Annette, ona kimin

yardım edebileceğini çabucak anladı - tabii ki Roger Vadim, özellikle dördüncü sezondan beri yalnız, terk edilmiş, terk edilmiş ... evli olmadığı anlamında. Militan Normanlar'ın varisi, 19 yaşındaki Annette, inine yerleşmiş bir bekârı fethetmek için Paris'ten, eyalet balıkçı limanı Saint-Troy'a gitmek üzere tereddüt etmeden ayrıldı.

Orada, deniz kıyısında, Roger Vadim ilk önce avlanmanın veya baştan çıkarmanın nesnesi oldu - ve bundan hoşlanmadığı söylenemez. Annette çok sevimli ve ayrıca çok aşık. Düşünür, ona doğum günü hediyesi vermek için tek geceliğini doğurur. Ve haklı olarak - ilata olmadan çok daha iyi görünüyor.

Genel olarak Annette istediğini yaptı: 17 Haziran 1958'de Roger onunla evlendi ve her zamanki gibi onu filmlerde çekmeye başladı. Kısa süre sonra Madam Vadim'in oyunculuk yeteneği olmadığı anlaşıldı, ancak Fransızca telaffuz da dahil olmak üzere en azından bir şeyler öğrenme isteksizliğiyle birleşen hırs vardı. Yönetmenin karısı, tüm bu "küçük şeylerin" Vadim'in endişesi olduğuna ve profesyonel numaralarının yardımıyla her şeyi düzelteceğine inanıyordu. Onu Gerard Philly ve Jeanne Moreau ile birlikte oynadığı "Oiasnye Liaisons 1960"ta filme aldı. Eleştirmenler, Annette'in bir sonraki filmdeki rolünü beğenmedi ". Ve zevkten ölmek": "Genç Stroyberg, bir aktristen çok bir manken gibi görünüyor." Annette şaşırıyordu - hayır, öfkeden kendinden geçmişti ve her şey için kocasını suçlamıştı.

Annette Stroyberg, Vadim'in sevimli kızı Natalie'yi doğurdu, ancak bu durumun onun eksantrik karakteri ve kocasına karşı tavrı üzerinde çok az etkisi oldu. Gittikçe daha sık geceyi evde geçirmedi ve bazı bilinmeyen aşıklarla toplandı. Annette, yemeğin ortasında kalkıp, her zaman açıklama yapmadan, bazen de göstermelik bir isteri ile çekip gidebilirdi. Roger bu nedenle uzun süre üzülmedi: karısı onun için var olmaktan çıktı ve kızını asla kendisinden ayırmadı.

1961'de Paris'te, genç yönetmen ve oyuncuların, modellerin ve fotoğrafçıların bir araya geldiği Epi Club barında Roger, muhteşem bir sarışın, aktris Francoise Dorléac ile konuşuyordu . Vadim dürüstçe muhababına bakmaya çalıştı ama gözleri, yanında oturan, Francoise'e çok benzeyen, sadece koyu saçlı ve sağduyulu giyinmiş bir kız tarafından bir mıknaş gibi çekildi . Açıkça kendini kısıtlanmış hissetti ve sessizce parmaklarıyla bardağın sapını döndürdü. Vadim , Francoise'nin küçük kız kardeşinin adının Catherine olduğunu, aynı zamanda bir aktris olduğunu ve hatta bir takma adı olduğunu, annesinin kızlık soyadının Deneuve olduğunu biliyordu.

Vadim kendi kendine karar verdi: "Ne yapacağımı bilmiyorum ama bu kızı bırakmayacağım!" Çok geçmeden Roger ve Catherine, Françoise'in çekim yaptığı stüdyonun mini barında sohbet etmeye başladılar. Ve birkaç saat sonra, tamamen aklını yitirmiş olan yönetmen, az önce uzakta olan bir arkadaşının evinin anahtarını nerede sakladığını hatırladı . Birbirlerini birkaç saattir tanıyorlardı.

Catherine 17 yaşındaydı ve yeni arkadaşı 32 yaşındaydı ve bu arada o hala evliydi ...

Sonra sık sık randevular vardı - zaten Roger'ın evinde, ancak Vadim'in Bardot ile başka bir film üzerinde çalıştığı Billancourt'a bir gezi olan gezgin Annette'in aniden geri dönme tehlikesi vardı. Genç Catherine'de gerçekten güçlü bir kadın gören Brigitte'di. Çekimler arasında bir mola sırasında Vadim'e bir keresinde " Kışkandığımı düşünmüyorsun canım, " dedi, "ama onunla zor anlar yaşayacaksın, güçlü bir karakteri var."

1962'de ünlü yönetmen Roger Vadim'in Bois de Boulogne'a bakan geniş ve güneşli yeni bir dairesi vardı. Katrin oraya hostes olarak geldi ve bu rolle mükemmel bir iş çıkardı. Şimdi hep birlikte yaşıyorlardı: Roger,

Catherine ve küçük Natalie. Vadim gerçekten mutlu hissetti. Utangaç kız laik bir hanımefendiye dönüşmüştür. Yönetmen elbette onu filminde çekmek için yola çıktı, ancak metresi birdenbire rahatladı: Kolay yolu seçmek istemiyor, önce beceri ve deneyim kazanması gerekiyor. Ve filmde başarısını vaat etmeyen küçük bir rolü kabul etti. Vadim, "elmas kesici" ilkesine sadık kalarak, Deneuve'yi "Vice and Virtue" adlı filminde çekmeye devam etti - ve film neredeyse başarısız oldu.

Yavaş yavaş , Katrin bir zamanlar sevdiği şeyi kızdırmaya başladı : misafir kalabalığı, gürültülü partiler, genellikle gece yarısından sonra ortaya çıkan ve geç kaldığını bildirmeyen sevgilisinin bohem hayatı . Buna karşılık Vadim , Deneuve ile meydana gelen değişiklikleri beğenmedi , ancak kendisi ona kıyafetlere ve saç stillerine daha fazla dikkat etmeyi, pahalı ayakkabılar ve tatlı, neredeyse mide bulandırıcı bir kokuya sahip "ağır" parfümler seçmeyi öğretti . Katrin saçını sarıya boyadı ve Roger'a her fırsatta küstah davranmaya başladı , ondan gitgide uzaklaştı ve bir tür yabancı oldu. Peki Brigitte Bardot'nun sözlerini nasıl hatırlamazsınız ? Ve Vadim karar verir: acilen evlenmesi gerekiyor . Ayrıca Deneuve'nin bir bebek beklediği kısa sürede anlaşıldı . Evlilik sözleşmesi düzenlendi ve imzalandı. Küçük bir formalite kalmıştı - Annette Stroyberg'den boşanma davası açmak .

Ancak, ilişkilerinde tökezleyen bir blok haline gelen tam da bu durumdu. Annette kocasını aradı ve "Evleneceğini duydum . Müthiş. Tebrikler tatlım. Şunu unutma : Onunla evlenirsen , Natalie'yi alırım . Vadim , Katrin'e şaşkınlıkla baktı . Onun kocaman açık altın gözlerinin küçülüp karardığını gördü . " Kimseyi incitmek istemiyorum , " dedi net bir şekilde ve arkasını dönüp odadan çıktı .

1963'te Catherine Deneuve , daha sonra ailesinin izinden giden ve aynı zamanda oyuncu olan Vadim'in oğlu Christian'ı doğurdu . Hepsi yazı Saint-Tropez'de birlikte geçirdiler ve sürekli tartıştılar. Vadim , Katrin'in "Parisliler" filmindeki ortağı Johnny Hallyday ile ilişkisi olduğunu iddia etti . Sanki onun yüzünden tarzını değiştirmiş, yere kadar bohem etekler giymeye başlamış ... Ne kadar aptalca ve

sıkıcı! bahaneler üretmekten bıkmıştı. Yine de, her neyse, yakında çekime gidecek: "büyüleyici, duygusal cartana, müzikal gibi bir şey, adını unuttum - bir tür şemsiye."

Jacques Demy'nin "Cherbourg Şemsiyeleri" filmi Cannes'da Altın Palmiye kazandı ve Catherine Deneuve'yi bir yıldız yaptı. Vadim içtenlikle memnun oldu: seçiminde yanılmamıştı, Katrin gerçekten harika bir oyuncu. Yaratıcı tatmin duygusu onları bir süreliğine bir araya getirdi. Ama güzel bir gün, Roger eve geldiğinde onu valizini hazırlarken buldu. "Gitmem lazım. Sana her şeyi sonra açıklayacağım" diyerek sevgilisinin bir şey sorma girişimini kararlılıkla durdurdu . Ve gitti. Vadim korkmuştu: Görünüşe göre onu gerçekten terk etmeye karar vermiş . Ve beklenmedik bir şekilde - elbette hiçbir şey açıklamadan - döndüğünde çok memnun oldu . Ama Catherine'in geri döndüğünü görünce nahoş bir şekilde etkilendi - mutlu görünüyordu . Bir açıklama talep edecek yüreği yoktu .

Yönetmenin oyuncu ile ilişkisi, ilişkilerinin her zaman için bulutsuz olmaktan uzaktı. Gerçekten farklı kişilikleri vardı. Her halükarda Vadim'inkinden daha az güçlü değil . Bir keresinde, bir öfke nöbeti içinde ona şöyle dedi: " Beni Bardo mu sanıyorsun?" Sert bir şekilde cevap verdi : " Bir elmas ile cam şişe arasındaki farkı açıklamak benim için zor ." Karşılaştırma , " erotik fantezilere eğilimli despotik bir ev kadını" olarak gördüğü Deneuve'nin lehine değil . Katrin daha sonra şunları yazdı: "Bugünü ve geleceğimi Vadim'e borçluyum , onunla her zaman titredim çünkü beni cahil ve hiçbir şey için uygun bulmadı . Onun gölgesinden çıkarak özgüven kazandım . Bana şöyle yazacak : " Değerinin ne olduğunu anlamadığım için üzgünüm ." Eh, sanatçılar da hata yapar . ..

Ve üç gün sonra, Maxim restoranında Roger Vadim, Jane adında güzel bir Amerikalı kadınla tanıştı. Arkadaşı onu ünlü aktör Henry Fonda'nın kızı olarak tanıttı. Vadim, restorandan çıkar çıkmaz onu mutlu bir şekilde unuttu. O zamanlar bu kızın karısı olacağı hiç aklına gelmemişti.

1963'te Jane 26 yaşındaydı ve yetişkin, bağımsız ve profesyonel bir oyuncuydu. Ancak çoğu yönetmen onda yalnızca doku gördü ve Fonda bunu çok iyi anladı. Avrupa'da nihayet "güzel kedi" nin sıkıcı rolünden kurtulup ciddi bir rol oynayabileceği ona göründü. Bu nedenle, Roger Vadim filminde rol alma teklifiyle paniğe kapıldı: onun hakkında bir "yıldızların yaratıcısı" ve ünlü bir gönül yarası olduğunu duymuştu. Ondan bir şey çıkarmaya gerek yok, kendisi her şeyi mükemmel bir şekilde biliyor ve nasıl yapılacağını biliyor. Ve bunun için Avrupa'ya hiç gelmedi. Hayır, Vadim başaramayacak! Tabii ki, onunla bir toplantıya gitmesini ve biraz konuşmasını kim engelliyor?

Görüşme Los Angeles'taki Beverly Hills Hotel'de bir süitte gerçekleşti ve sadece birkaç dakika sürdü. Jane ayrıldıktan sonra , teklifi değerlendireceğine söz verdi, Vadim bir süre düşündü: Bu kızda onu bu kadar etkileyen şey neydi - açık sözlü pragmatizmi, verimliliği, görünüşünün dikkatsizliğini vurguladı ? Veya kozmetik katmanları, kıyafetler ve coquetry olmadan doğallık, doğal güzellik ve çekicilik ? Fonda , Roger üzerinde , amaçladığının tam tersi bir izlenim bıraktı - onu büyüledi. Jane,

yönetmenden belirsiz bir endişe duygusuyla döndü : planlarına tamamen dahil olmayan bir şey oldu. Vadim kısa süre sonra Jane'in temsilcisi tarafından imzalanmış daktilo edilmiş bir yanıt aldı: "Bayan Fonda sizinle çalışmak için hiçbir fırsat görmüyor. . ."

Roger, "Meleklerin Markizi Angelica" filmindeki başrol için uygun bir sarışın ararken, unutmadığı muhteşem bir Amerikalı kadına bir teklif gönderdi. Cevap yine daktilo edildi ve temsilci tarafından imzalandı: "Bayan Fonda hiçbir olasılık görmüyor." Pekala, bekleyelim. Jane üçüncü teklifi kabul etti.

Bir zamanlar Vadim, Paris stüdyosu "Epine" in barında bir arkadaşıyla oturuyor ve bira içiyordu. Pencerelemin dışında yağmur uğılduyordu. Kapı açıldı ve Jane Fonda kapı eşiğinde belirdi, pelerini geceliğinin üzerine atılmıştı, nefes nefese kalmıştı. Yatak sahnesini çektikten sonra, stüdyo barda kahve almak için yağmurda bahçeye koştu. Roger bardağı yavaşça masanın önüne koydu, ayağa kalktı, sandalyesini devirdi ve arkadaşının şaşkın bakışını fark etmeden Jane'e gitti: "Bayan Fonda, bana öyle geliyor ki, Mösyö Martel'in yardımına acilen ihtiyacınız var - eğer konyak içme, üşütürsün. Hayır, hayır, reddetmeye kalkma, yönetmen olarak senin durumundan ben sorumluyum.

İki saat sonra, ilgili müdür Jane'i otele götürdü ve tedaviye devam etmek için odasına çıktı. Sabah eve dönen Vadim, bir ailesi, çocukları, Katrin olduğunu hatırladı. Tuhaf bir konuşmaydı. Catherine Deneuve onu her zamanki aşılmaz havasıyla dinledi ve görünür bir üzüntü duymadan ara vermeyi kabul etti. Uzun zamandır yabancılar.

Vadim, Jane'e hayran kaldı - sevgilisinin harika bir oyuncu olduğu ortaya çıktı. Ancak şimdi, güçlü bir kadın maskesinin altında savunmasız, utangaç, kendine güvensiz bir kız saklanıyordu. Ayrıca , onunla evlenmeyi kabul etmedi . Vadim , özgüvenine ilham verdi ve sonunda onu ilişkilerini yasallaştırmaya ikna etti.

1965'te Los Angeles'ta Dune Hotel'de sessizce ve tantana olmadan evlendiler - törende sadece sekiz kişi vardı . Beş gün sonra Londra'da Catherine Deneuve, ünlü fotoğrafçı David Bailey ile evlendi. Yakında , Brigitte Bardot nihayet kişisel hayatını düzenledi: milyarder Gunther Sachs ile evlendi .

Bir keresinde, başrolde Fonda'nın oynadığı "Carousel" filminin setinde Vadim başarısız bir şekilde düştü ve kolunu kırdı. Pavyonda da bulunan Annette Stroyberg ambulans çağırmak için koştu ve operatörü düşüren Jane Fonda buza gitti. Olanları öğrenen Catherine Deneuve , yakındaki bir siteden kaçtı. Herkes birlikte yönetmenin kliniğine götürüldü . Kurban arabaya yüklendiğinde , Brigitte Bardot bir taksiyle oradan geçti . Eski hanımını sedyede görünce kapıyı hızla açarak neredeyse bir kazaya neden oluyordu ve yardıma koştu. Dört film yıldızını aynı anda solgun gören doktorların

yüzleri hayal edilebilir, ancak görünüşe göre mutlu Roger Vadim.

Çekimleri neredeyse hiç bırakmayan Jane Fonda, kocasının kızı Vanessa'yı doğurdu ve çocuk bir yaşındayken şöyle dedi: "32 yaşına geldiğimde hayatımın 32 yılını kaybettiğimi fark ettim." Ve siyasetle ilgilenmeye başladı: "Hayatta bir amaç olmalı!" Vadim, karısının bu hobisinden hoşlanmadı. Ama Jane hiçbir şey duymak istemedi. Şimdi sadece kocasını çok yoran sosyal adaletsizlikten, kadınların, Kızılderililerin ve siyahların haklarından bahsediyordu. Aşklarının geçmişte kaldığını anladı - California sahillerinde veya St. Tropez'de, ancak Jane'e bunu ilk söyleyen olma hakkını bıraktı. 1972 kışında karısı boşanmak istediğini açıkladı - tanınmış bir politikacı olan Tom Hayden'den bir çocuk bekliyordu ve onunla evlenmek istiyordu.

Tüm eşlerinde olduğu gibi, Roger Vadim de Jane Fonda ile mükemmel bir ilişki sürdürdü. Hatta Paris'teki dairesinde, hiç hoşlanmadığı aşırı solcu politikacılarla görüşmelerini bile ayarladı.

, genç Fransız yazarın oyunundan uyarlanan "Yedi Ölümcül Günah" filminde genç Marina Vlady'yi (Polyakova-Baidarova), İtalyan Monica Vitya'yı "İsveç'te Kale" filminde filme aldı. Françoise Sagan. Ancak, elbette, Roger Vadim'in tüm kadınları film yıldızı olmadı. Roger'ın 1974'te evlendiği dördüncü eşi Catherine Schneider de o olmadı ama buna ihtiyacı da yoktu . Fransız "çelik kralının" kızı Vadim'e başka bir çocuk verdi - Vanya'nın oğlu. Bir yıl sonra ayrıldılar, iyi arkadaşlar ve hatta verandada komşular olarak kaldılar.

Roger Vadim'e kalpleri fethetmek için sihirli bir formülü olup olmadığı sorulduğunda , maestro şu yanıtı verdi: "Sizi hayal kırıklığına uğratmalıyım, formülüm veya tarifim yok . Görünüşe göre, zayıf cinsiyetin arzularını yakalamamı sağlayan bir tür dahili antene sahibim . Onları kendi iradesine tabi kılan, köle yapan Don Juan'ın aksine , ben kadın ruhunu, onu heyecanlandıran ve endişelendiren her şeyi anlamaya çalışıyorum . Ve genellikle bana karşılık veriyorlar.

Kelimenin tam anlamıyla bir entelektüel olan bu görkemli, yakışıklı adam, büyük bir iç çekiciliğe sahipti , şarkıcı Edith Piaf, filozof Jean Paul Sartre, sanatçı Salvador Dali gibi önde gelen insanlarla arkadaştı . Kişisel hayatına gelince , kendi itirafına göre " tek bir kadınla uzun süre yaşayamadı ." Ne yapmalı, bu parlak kişiliğin kaderi buydu.

"Carousel", "Prodüksiyon" ve "Barbarella" filmlerini çektikten sonra Vadim , servetini yurtdışında aramaya gitti . Ancak "İnanırsan Kızım" adlı resmi sağır edici bir başarısızlıktı . Roger Fransa'ya döndü , önce Bardot'u Don Juan-73'te oynaması için davet etti ve ardından kendi filmi The Killed Girl'de oynadı. Beklenmedik bir şekilde oyunculuğu ve 80'lerde sevdi . George Cukor'un The Rich and Famous ve John Landis'in Into the Night gibi birçok Amerikan filmde rol aldı . Ancak bu , ününü artırmadı ve Vadim birkaç televizyon filmi (en ünlüsü Klaus Kinski ile Güzel ve Çirkin'dir) ve

tiyatro gösterileri yönetti. Son beşinci karısıyla tiyatroda tanıştı .

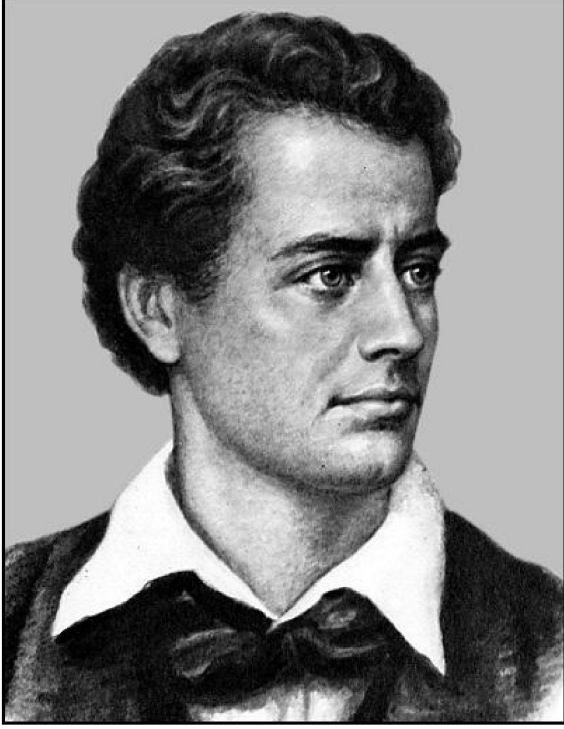
Roger Vadim yeniden evlendiğinde 63 yaşındaydı . Yeni aşkı, Fransız "sahnenin kralı" Jean Louis Barrault'nun yeğeni tiyatro oyuncusu Marie-Christine Barrault'du . Ünlü yönetmenin tüm kadınları arasında yalnızca Marie -Christine , sadece bir eş olmanın zor sanatında ustalaştı . 10 yıllık evlilik boyunca çift asla tartışmadı. Vadim'e dokunaklı bir şekilde baktı - doğru yediğinden ve iyi giyindiğinden, sevimli hediyeler verdiğinden emin oldu. Dünyaca ünlü görüntü yönetmeni , " Şimdiye kadar böyle bir mutluluğu yalnızca kırıntılarda gördüm " diye itiraf etti.

Sonunda arzulanan huzuru buldu ve başarısız gençlik edebiyat deneyimini hatırladı - bu yıllarda The Devil's Memoirs, The Hungry Angel, From Star to Star ve The Madman in Love adlı kitaplarının baskısı çıktı . Artık film yapmıyordu. Şubat 2000'de, tedavisi olmayan bir hastalıktan ölmeden kısa bir süre önce oğlu Christian'a şunları söyledi: “ Filmim henüz bitmedi, kimseye yanlış bir şey yapmadım . Ölmek korkutucu değil. Biz kimiz ve kim kalacağız ... ”

Roger Vadim tarihteki yeri hakkında şaka yaptığında: “Mütevazı bir “elmas kesici” rolünü üstleniyorum. İyi yaptığımı düşünüyorum. Kendinize hakim olun: Fransa'nın simgesi olan ve büstleri ülkenin tüm belediye binalarını süsleyen Marianne imajı için Fransızlar, savaş sonrası tarih için iki kadını seçti - önce Bardot, sonra Deneuve.

Kadın idolleri

byron george gordon

Tam adı George Noel Gordon Byron (d. 1788 - ö. 1824)

19. yüzyıl Avrupa edebiyatında kendi adını taşıyan Byronic hareketinin kurucusu olan büyük İngiliz şair . Byron'ın çalışması, dünya edebiyatı tarihine romantizm çağıyla ilişkili olağanüstü bir sanatsal fenomen olarak girdi. Samimi hayatında dizginsiz ve tutkulu bir aşık olarak biliniyordu.

Doğa, Lord Byron'ı olağanüstü bir görünüm ve olağanüstü bir zihinle ödüllendirdi. Hiçbir şey onun parlak bir şair ve aynı derecede parlak bir aşık olmasını engelleyemezdi. Kadınlar , Byron'ın hayatında büyük bir rol oynadı. Onun ilgisi için her şeyi feda etmeye hazır, ısıltılı bir trenle peşinden gittiler . Napolyon gibi o da kadınları hor görüyordu: “ Doğal olmayan bir dünyada yaşıyorlar . Türkler ve genel olarak Doğu halkları bu sorunları çözmede bizden daha iyi. Kadınları hapsediyorlar ve daha mutlular. Bir kadına bir ayna ve birkaç şekerli çörek verin , başka hiçbir şeye ihtiyacı kalmayın ."

Aşk ilişkilerinde, Byron genellikle alaycı olduğunu gösterdi . Belki de ilk başarısız aşkı için zayıf cinsiyetteki tüm kadınlardan intikam alıyordu . Gençliğinde reddedilen bir sevgilinin aşagılanmasını deneyimleyen Byron , yetişkinliğinde ne kadar başarılı olduğunu herkese göstermeye

çalıştı .

George Gordon Byron , 22 Ocak 1788'de Londra'da doğdu . Hem babası John Byron'dan hem de annesi Catherine Gordon'dan , Byron , Büyük Britanya, İngiliz ve İskoç'un en yüksek aristokrasisinden geldi . Ancak şairin çocukluğu aşırı yoksulluk koşullarında geçti . Parlak bir muhafız subayı olan Byron'ın babası o kadar geniş ve savurgan bir şekilde yaşadı ki, kısa sürede iki zengin varisin - ilk karısı ve ikincisi - Byron'ın annesi - servetini çarçur etti .

John Byron , dul iken Catherine Gordon ile evlendi . İlk evliliğinden büyükannesi tarafından büyütülen Augusta adında bir kızı oldu ve üvey kardeşi George ile arkadaşlığı 1804 yılına kadar başlamadı.

Byron'ın ailesi , doğumundan kısa bir süre sonra ayrıldı . Babası Fransa'ya gitti ve orada öldü, bu yüzden George onu yalnızca kendisine yakın insanların hikayelerinden temsil etti, ancak adına saygılı davrandı. “Augusta ve ben her zaman babamızın anısını sevdiğimiz gibi birbirimizi de sevdik ... Servetini çarçur ettiyse, bu sadece bizi, mirasçılarını ilgilendirir ve ona sitem etmeyeceksek, başka kimin bunu yapmaya hakkı var? ?” - Byron, Temmuz 1823'te Fransa'da yayınlanan biyografisi hakkında bir mektup yazdı.

Şairin erken çocukluğu, annesinin anavatanı İskoçya'da geçti. Doğası o kadar tuhaf ve tarihi olaylar açısından o kadar zengin olan dağlık ülkeye derinden aşık oldu ki, Byron ayrıldıktan sonra bile İskoçya'nın resimleri sık sık gözlerinin önünde belirdi.

On yaşına kadar annesiyle birlikte İskoçya'nın Aberdeen şehrinde yaşadı ve burada 1794'te beş sınıflı olan sözde Dilbilgisi Okulu'nda okumaya başladı. George üçüncüyü bitirdiğinde İngiltere'den büyük amcası William Byron'ın öldüğü haberi geldi. Büyükbabasının dediği gibi "Aberdeen'li çocuk" , lord unvanını ve Nottingham İlçesinde bulunan aile mülkü Newstead Abbey'i miras aldı . Mülk ve kale ihmal edildi, onları geri yükleyecek para yoktu (sadece büyükbabanın borçları kaldı) ve Byron'ın annesi kısa süre sonra manastırı kiraladı ve o ve oğlu Southwell'deki Newstead yakınlarına yerleşti .

Yoksulluk içinde geçen bir çocukluk , güce aç, sertleşmiş bir anneyle şiddetli çatışmalar - tüm bunlar, erken uyanan yalnızlık hissine ve kişinin etrafındaki dünyaya kendi yabancılığına katkıda bulundu. Ayrıca Byron, çocukluğundan beri sakattı. Doğum sırasında doğum uzmanının ölümcül gözetimi , tendonun felç olmasına neden oldu . Oğlan büyüdüğünde doktorlar , herhangi bir sonuç getirmeyen, yalnızca özel bir bot giymenin neden olduğu işkencenin hatırasını bırakan acı verici bir tedavi önerdiler. Bu nedenle, dansa müsamaha göstermedi, ancak ona aldatıcı bir tam sağlık hissi veren ata binmeye bayıldı.

1801'de Byron , zengin ve soylu ailelerin çocukları için Latin, Yunan ve İngiliz edebiyatını

özenle çalıştıkları bir yatılı okul olan Harrow'a girdi . Okulda hüküm süren ikiyüzlülük, kölelik ve sefahat atmosferinde George için kolay olmadı. Daha büyük çocuklar , topallığı nedeniyle onunla alay ettiler ve kendini mutsuz hissetti. Bir gün, ilk görüşte âşık olduğu bir kızın , arkadaşına "Topal bir oğlan umurumda mı sanıyorsun ?"

1803'te tatillerde on beş yaşındaki Byron , onda büyük ve güçlü bir duygu uyandıran genç Mary Chaworth ile tanıştı . Byron o zaman aşkının ne kadar derin olacağını tahmin edemezdi . Ölümünden birkaç ay önce mektuplarından birinde şunları yazdı: "... gençliğimin ilk yıllarında Bay Chaworth'un büyük yeğenine derinden âşık oldum. Benden iki yaş büyüktü ve gençliğimizde birlikte çok zaman geçirdik. Eski ve saygın bir aileden gelen bir adamla evlendi ama evliliği benimki gibi mutsuzdu. Byron, Mary Chaworth'a bir dizi şiir adadı, ancak 1816'da yazdığı The Dream şiirinde acısını ve ona olan sevgisini özel bir duyguyla aktardı .

1805'te Byron , o zamanlar İngiltere'de bulunan bir yüksek öğrenim kurumu olan Cambridge'deki Trinity College'a girdi . Yeni yoldaşlar edindi , bazıları ömür boyu gerçek dostları oldu . Byron gençliğe, eğlenceye, zevke, kart oyunlarına ve " aşırı alkol tüketme sanatına" övgüde bulundu . Ancak bu, Cambridge'deki hayatının sadece dış yüzü . George, Harrow'da başladığı sistematik spor faaliyetlerine devam etti : yüzme , boks, eskrim ve ata binme dallarında başarılı oldu. Hala çok okuyorum. Byron'ın bu yıllarda pek çok kitaptan edindiği bilgileri , okudukları üzerindeki düşünceleri , kişiliğinin hızlı ve bağımsız gelişiminin temelini oluşturdu .

Burada, ona göre, Byron'ın şarkısını ilk kez Kutsal Üçlü kilisesinde duyduğu genç bir koro şefi olan John Edleston için "şiddetli ama saf aşk ve tutku" doğdu. Byron, "Önce sesi," diye yazmıştı , " dikkatimi çekti , sonra yüzünün ifadesi beni büyüledi ve nezaketi beni sonsuza dek ona bağladı . . . Kesinlikle bu kişiyi dünyadaki herkesten daha çok seviyorum ve ne zaman ne de mesafe (genellikle) değişen ruh halimi etkileyemez. Byron'ın "KE ...", "Jesse'ye Duruşlar" ve "Carnelian" gibi ilk şiirlerinden bazıları John'a adanmıştır. Şair, Edleston'dan bir hediye olan bu taş ömrünün sonuna kadar sakladı ve bunu Byron'ın ilk "Boş Zamanlar" koleksiyonunun şiirlerinde okuyabilirsiniz.

1808'i Londra'da eğlenerek ve şairin kendisinin de söylediği gibi "duygusallığın uçurumuna" teslim olarak geçirdi. Büyük bir aşk iştahı vardı ve Byron'ın çeşitli cinsel cihazların hayranı olarak nitelendirildiği belgeler hayatta kaldı. Londra'da iki sabit metresi vardı ve ayrıca dairesinden çok sayıda bilinmeyen fahişe geçti. Genç tırmık, metreslerinden birinin erkek kıyafetleri giymesine çok düşküncü. Maskeli balo, "genç bir beyefendinin otel odasında düşük yapmasıyla" sona erdi.

Ertesi yıl, Trinity College'dan yakın bir arkadaşı olan John Cam Hobhouse ile Byron, Portekiz, İspanya, Arnavutluk, Yunanistan ve Konstantinopolis'e uzun bir gezi yaptı. Bu yolculuk hayatını değiştirdi. Şair, Akdeniz'in doğasına, içinde yaşayan insanlara ve onların İngiltere'den sonra ona basit,

doğal, özgür görünen yaşam tarzlarına aşık oldu. Özellikle genç Yunanlılardan etkilenmişti ve bazılarıyla George bir aşk ilişkisi sürdürdü. Bunların arasında, Byron'ın Londra'ya dönüşünde vasiyetine dahil ettiği Eustatis Georgio ve Nicolò Giraud da vardı. Daha sonra Nicolo ile yakın yaşam, Byron'ın karısından boşanmasında önemli bir rol oynadı.

1811'de Byron, John Edleston'ın zamansız ölümünün üzücü haberini aldı. Şair şöyle yazdı: "Dün öğrendim

beni hiç olmadığı kadar şoke eden bir ölüm hakkında, hiç olmadığı kadar sevdiğim bir adamın ölümü hakkında, dünyadaki herkesten daha çok sevdiğim ve beni günlerinin sonuna kadar sevdiğine inandığım bir adam hakkında. Byron, Edleston'ın anısına bir dizi ağıt "Tırza" besteledi, ancak okuyucuları şok etmemek için zamirleri yayınlanmak üzere değiştirdi.

1812'de ortaya çıkan , Akdeniz gezisi sırasında yaratılan "Childe Harold's Pilgrimage" ın ilk iki şarkısı George'a ün kazandırdı. Byron'ın şiiri, çağını tarihsel bir zamansızlık olarak gören bir neslin manifestosu olarak algılanıyordu. Akranlarının çoğu gibi, adalet ve özgürlüğün zaferi umudunu 1789 Büyük Fransız Devrimi ile ilişkilendiren şair, cumhuriyetin bir diktatörlüğe ve ardından bir imparatorluğa dönüşmesini trajik bir şekilde yaşadı.

Bu dönemde Byron, daha sonra İngiltere Başbakanı olan Sir William'ın 27 yaşındaki karısı olan kızıl saçlı sosyetik Leydi Caroline Lamb ile fırtınalı bir ilişki yaşadı. İlişki altı ay sürdü ve skandal bir ayrılıkla sona erdi. Şair, radikal siyasi duygularını destekleyen Earl Edward Harley'in 40 yaşındaki eşi Jane Elizabeth Scott'ın "sonbahar cazibesini" de tattı.

1813'te Byron , Albay Lee ile evli olan üvey kız kardeşi Augusta'ya pervasızca aşık oldu. Her birinde buluştuğunda

Tutku onlardan alevlendi ve bunun sonucu kızları Medora oldu. O zamanlar, ensest ilişkilerin canavarlar ürettiğine inanılıyordu. Byron, kızının doğumundan sonra Lady Melbourne'a şöyle yazdı: "Bu kesinlikle bir maymun değil ve ona biraz benziyorsa, o zaman benim yüzümden olmalı."

Byron'ın biyografisini yazan Fransız yazar André Maurois, Letters to a Stranger (Yabancıya Mektuplar) adlı kitabında şairin hayatındaki bu sarsıcı gerçeği bazı ayrıntılarıyla anlatmıştır: Pek çok İngiliz akademisyen, Byron ve Augusta Lee'nin suç teşkil eden ensest bir ilişki içinde olduklarını yalanladı. Sonunda akrabası (o sırada 85 yaşındaydı) beni gizli aile arşivlerine kabul etti. Özel günlükleri ve mektupları deşifre ederek heyecan verici bir gece geçirdim. Sabaha kadar zaten her şeyi biliyordum ve biraz utançla evin saygıdeğer hanımına gittim.

"Eyvah Leydi Lovlace," dedim ona, "tüm şüpheler ortadan kalktı. Ensestin kanıtını buldum.

Vicdanlı bir tarihçi olarak, tüm bunları tam olarak belgelere uygun olarak anlatmak zorunda kalacağım. Şimdiden özür dilerim.

Bana hayretle baktı.

"Aslında ne için özür diliyorsun?" diye sordu. Byron ve Augusta mı? Tabii ki. Gerçekten şüphe duydun mu?.. Aksi nasıl olabilir? Farklı cinsiyetten iki genç yaratık, kendilerini karla kaplı kasvetli bir şatoda bir arada buldular ve kilit altında çok zaman geçirdiler. Nasıl davranmaları gerektiğini düşünüyorsun?

Bu konuşmadan, kötü şöhretli yasağın on dokuzuncu yüzyıl İngiltere'sinde o kadar katı bir şekilde uygulanmadığını anladım.

Byron, bu durumdan iki yıl sonra kurtulmak için, dünya geleneklerine ve kilisenin gereksinimlerine sıkı sıkıya bağlı, zengin bir aristokrat aileden gelen Anna Isabella Milbank ile evlendi. Aile hayatının en başından beri, Byron'ın karısı onu dinle tanıştırmaya çalıştı, önderlik ettiği sosyal faaliyetlerine karşı çıktı ve Drury Lane Tiyatro Yönetim Komitesi'nin bir üyesi oldu. Bu sırada çok içti ve sarhoş olarak pahalı şeyleri dövdü ve kırdı, bir sonraki metresi aktris Susan Boissy'yi eve getirmekle tehdit etti. Bu temelde, ailede sürekli olarak anlaşmazlıklar ortaya çıktı.

Aralık 1815'te Byron'ın kızı Ada Augusta doğdu ve Ocak 1816'da , yani bir yıllık aile hayatından sonra, Byron'ın karısı, aslında kocasını eşcinsel eğilimlerle suçlayarak onu terk etti ve bu, o zamanlar İngiltere'de ölümle cezalandırıldı. Eşinin ebeveynleri boşanma davası başlatmak için aktif adımlar attı.

Byron bu günlerde ona şunları yazdı: "... Bana yöneltilen suçlamalarla ilgili olarak, baban ve danışmanları iki kez bana bir şey söylemeyi reddettiler. Bu iki hafta belirsizlikten, aşağılanmadan, iftiradan acı çektim, en kara ve utanç verici iftiralara maruz kaldım ve suçumla ilgili varsayımları ve kaba söylentileri bile çürütemedim çünkü her şeyin olması gereken tek kaynaktan hiçbir şey alamamıştım. bilinmek

Resmi siyasi çevreler, İngiltere'nin iç ve dış politikasını kınayan eserlerin ve konuşmaların yazarı olarak uzun süredir Byron'a karşı temkinli davrandılar, bu nedenle Byron ile karısı arasındaki aile anlaşmazlığı yüksek sosyete de yankı buldu ve şairin acımasızca zulme uğramasına neden oldu. Gazeteler skandalı körükledi, alacaklılar mülkü anlattı. Byron'ın sokaklara çıkmasına izin verilmedi. Vatanını terk etme ihtiyacı ile karşı karşıya kaldı.

25 Nisan 1816'da şair İngiltere'yi sonsuza dek terk etti. Anavatanında yazdığı son şiir, Stanzas'tan Augusta'ya, tüm bu zor zamanlarda desteğini ve ruhunun sağlamlığını destekleyen kız

kardeşine idi.

Yaşadığı şok, kalan yıllarda hayatını zehirleyen “ebedi zehir” oldu, İncil'deki metaforların yanıt verdiği “Yahudi Melodileri” şiir döngüsünün “Tutuklu” şiirindeki tonuna damgasını vurdu. Chillon”, dramatik gizemler “Manfred” ve “Cain”. Bu eserler, 1813-1814'te yaratılan "şark şiirleri" üçlüsünün yanı sıra (" Gyaur ", "Korsanlar" ve "Doğulu arka planlarıyla, renklilik duygusu, duygusal zenginlik yaratan "Lara") fikrini pekiştirdi Yüzyılının sosyal psikolojisinin gerçek bir temsilcisi olarak Byronic kahramanı.

Ayrılmadan önce Byron'ın başka bir bağlantısı daha vardı. Aktif bir özgür aşk vaizi olan William Godwin'in 17 yaşındaki evlatlık kızı Claire Clairmont'tan birkaç mektup aldı. Claire, Byron'ın adının etrafında patlak veren gürültülü skandaldan etkilenmişti. Mektuplarda, ısrarla vücudunu kendisi için uygun olan herhangi bir zamanda kullanmaya davet etti. Byron sonunda ayrılmadan bir hafta önce Claire'e yenik düştü. Ertesi yılın Ocak ayında, Bagnacavallo'daki manastırda bir pansiyona yerleştirilen kızı Allegra doğdu ve babası onu ara sıra orada ziyaret etti.

Byron başlangıçta İngiltere'den Fransa'ya ve ardından İtalya'ya gitmeyi planlıyordu, ancak Fransız yetkililer onun şehirlerde durmadan yalnızca ülke çapında seyahat etmesine izin verdi. Flanders üzerinden ve Ren boyunca İsviçre'ye gitti ve Villa Diodati'de Cenevre Gölü kıyılarına yerleşti. Şair, ailesi ve vatanından koptuğuna çok üzüldü. Durumunu Cenevre'den kız kardeşine yazdığı bir mektupta anlattı: "... boşluk - kalbimi kırdı: bana öyle geliyor ki üzerinden bir fil geçti."

Sürgünün ilk ayları yalnızlık içinde geçti. Byron'ın hayatında önemli bir olay, genç İngiliz şair Percy Bysshe Shelley ile arkadaşlıklarının başlangıcına işaret eden bir toplantıydı. Şairler birbirlerinden etkilenmişlerdir. 1816 sonbaharında Byron, Hobhouse'un arkadaşı olduğu ve evli ve bekar kadınlarla ilgili romanlara ek olarak, şairin efsanevi ve yorulmak bilmeyen kahraman-aşığın istismarlarının esprili bir tasviri olan Don Juan'ı yazmaya başladığı Venedik'te buldu. .

Bu sırada Byron, kahramanına çok benziyordu. Daha sonra, Venedik'te yaşadığı bir yıl boyunca harcadığı tüm paranın neredeyse yarısının iki yüzden fazla kadınla sevişmeye harcadığını hesapladı. Şöyle yazdı: “Bu rakam muhtemelen yanlış. Son zamanlarda onları saymayı bıraktım. Bu yaşam tarzının olumsuz tarafı belsoğukluğuydu - onun deyimiyle "Venüs'ün laneti".

Byron ile kaderine katılma fırsatından mahrum bırakılan 19 yaşındaki evli Kontes Teresa Guiccioli'ye olan tutkulu aşk, şairin Carbonari ile yakınlaşmasına ve babası ve erkek kardeşleriyle birlikte İtalyan kurtuluş hareketine aktif katılımına katkıda bulundu. A. Vyazemsky'nin kendisinden bahsettiği şekliyle tüm dünyada "günümüzün Kolomb'u" ününü kazanan şair, dönemin devrimci çatışmalarına doğrudan dahil olmak anlamına gelen "siyaset şiiri" hayalini kuruyordu.

1819'da Byron , üç yıldan fazla yaşadığı Venedik'ten Ravenna'ya taşındı. Bu, sevgilisinin karısından kırk yaş büyük olan kocasıyla oraya gitmesinden kaynaklanıyordu. Yaşlı kont, ünlü şairin karısına gösterdiği ilgiden gurur duydu ve Byron'ı Po Nehri üzerindeki malikanede onları ziyaret etmeye davet etti. Burada şair, Teresa Guiccioli'nin erkek kardeşi Kont Gamba ile birlikte, İtalya'daki Avusturya yönetimine karşı bir ayaklanma hazırlayarak Carbonari hareketinde aktif rol aldı. Bundan sonra hedefi İtalyan halkının çıkarları ve özgürlükleriydi.

Teresa ile bağlantı, Byron için paha biçilmez bir nimetti. Genç arkadaşı şair Shelley'nin belirttiği gibi, her açıdan daha iyiye doğru değişti: "Bu, yetenek, karakter, ahlak, sağlık ve mutluluk için geçerlidir."

Byron'ın kendisi, herhangi bir tutku gibi aşkın onu gülünç hale getireceğinden değil, iyiye ve zafere yönelik tüm düşünceleri yok edeceğinden korkuyordu, çünkü karısı, soğuk zihniyle, onun şiirsel mesleğini hesaba katmak istemiyordu. . Teresa farklıdır. Bir şairi "aptallıklarını" bilmeden ve sevmeyen sevmenin imkansız olduğunu anlamış görünüyor. Ancak Teresa'nın inkar edilemeyeceği şey, büyüleyici sadeliği ve doğallığıydı. Bir kadının karakterinin görünüşte uyumsuz iki özellik tarafından belirlendiği İtalya'da - coquetry ve sertlik, yerel bayanlardan olumlu bir şekilde farklıydı.

İdil sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu ve hiçbir şey değişikliğin habercisi değildi. Aniden geldiler. Ya eski sayının kendisi bir şeyden şüphelendi ya da gözlerini açan bir iyi dilekçi vardı. Her ne olursa olsun, beklenmedik bir şekilde malikanesini teftiş etmek için Bologna'ya gideceğini ve Teresa'nın da onunla gideceğini duyurdu. Bundan sonra, aşıkların randevuları son derece nadir hale geldi: sayım neredeyse tüm zamanını eyaleti dolaşarak geçirdi ve karısı ona eşlik etmek zorunda kaldı.

Ancak bu durum onları durdurmadı: Teresa babasına artık yaşlı kıskanç adamla kalmaya niyeti olmadığını söyledi ve onun koruması altında ona dönmek için ebeveyn izni istedi. Baba kızıyla aynı fikirdeydi ve hemen Papa Pius VII'ye Kont ve Kontes Guiccioli'nin "ayrılması" için bir talep gönderdi (İtalya'da olmadığı için tam bir boşanma söz konusu değildi). Bundan sonra Teresa, Yunanistan'a gidene kadar Byron ile dört yıl yaşadı. Şairin arkadaşlarına yazdığı gibi: "Artık kendimi aile mutluluğunu bilen biri olarak görüyorum."

1821'de Byron, Shelley'nin yaşadığı Pisa'ya taşındı. Şairler arasında İsviçre'de başlayan dostluk İtalya'da güçlenerek devam etti. Genç yoldaş, Byron'ın çalışmasının nasıl geliştiğini hayranlıkla izledi: "Bana Don Juan'ın inanılmaz güzelliğe sahip yayınlanmamış şarkılarını okudu. Bu, tüm çağdaş şairlerden ölçülemeyecek kadar yüksektir. Her kelime ölümsüzlüğün mührünü taşır. Shelley, bir Liberal dergi başlatma planını tartışmak için Ravenna'daki Byron'a geldi. Pisa'da yayınevi temsilcisi John Hunt'ın da katılımıyla bu derginin ilk sayısı hazırlanıyordu. Ancak 8 Temmuz 1822'de bir fırtına sırasında Shelley'nin tekne gezisine çıktığı yat alabora oldu. Bir arkadaşının ani ölümü, Byron için

büyük bir keder ve İngiliz şiiri için onarılamaz bir kayıptı.

Osmanlı yönetimine karşı Yunan ayaklanmasının başlamasıyla Byron, kendi parasıyla bir müfrezeyle toplayıp silahlandırarak hayatını Hellas'ın kurtuluşu mücadelesine tabi kıldı. Temmuz 1823'te Kefalonia'daki Ionia adasına gitti ve burada Loukas Chalandrytzanos adlı 15 yaşındaki bir gence aşık oldu ve onu hizmetkârı yaptı. Birlikte, Prens Mavrocordato'nun ordusunun bulunduğu Misolongi şehrine yerleştiler.

İtalya'da olduğu gibi Yunanistan'da da Carbonariler arasında Byron, isyancıların saflarında bir birlik eksikliği ile karşı karşıya kaldı. Onları toparlamak için büyük bir örgütlenme çalışması başlattı , Yunan isyancı ordusu için personel eğitimine katıldı. Bu meşgul hayat, şiddetli bir soğuk algınlığıyla aniden kesintiye uğradı ve ardından Byron'ın sağanak yağmurda birkaç saat geçirdikten sonra kapıldığı ateş geldi. Yatağa yatırıldı ve hastaneye kaldırılması teklif edildi, ancak Yunan vatanseverlerin kampından ayrılmayı asla kabul etmedi. 19 Nisan 1824'te başka bir ateş nöbetinden sonra şair öldü. Son şiirleri: "Otuz altı yaşıma girdiğim gün", "Yunanistan hakkında son sözler" ve "Aşk ve ölüm" idi.

Byron'ın 36 yaşında ölümü hayranlarının yüreğinde acıyla yankılandı. Yunanistan'da ulusal yas ilan edildi ve şairin cenazesine askeri onur verildi. Cesetiyle birlikte tabut eve gönderildi. Newstead yakınlarındaki küçük bir kiliseye gömüldü. Mezar taşına şu kazınmıştı: “İşte. George Gordon Noel Byron'ın kalıntıları gömüldü. Childe Harold's Pilgrimage'in yazarı. Batı Yunanistan'da Misolonghi'de ölen. bu ülkeyi eski özgürlüğüne ve ihtişamına geri döndürmek için kahramanca bir girişimde.”

Byron, zamanında bir efsaneydi ve bugün de öyle. O bir romantikti, ancak diğer yazarların aksine, şair ideallerimizi ve gerçekliği ayıran aşılmaz uçurum hakkında biraz farklı görüşlere sahip olduğu için romantizmi daha pragmatik tonlarda resmedildi. Ölümünden birkaç yıl önce şunları yazmıştı:

- Söyle bana: aşk nerede başlar?

— Soru sinsî! Kaç sefer,

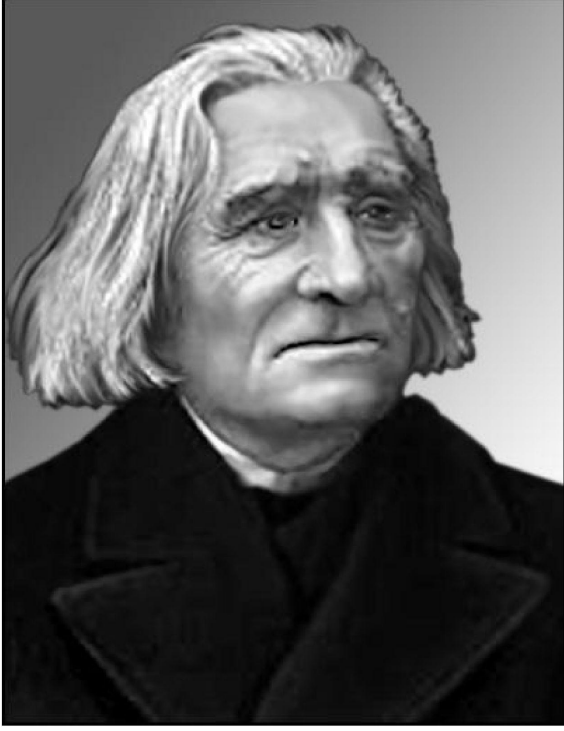
Birinin bakışlarıyla karşılaştığın anda,

Hemen alevler içinde kaldı.

Aşkın sonu nerede? - Saklamayacağım:

Tüm kalbimle önceden biliyorum -

Ben yaşarken o benimle, Ben ölürken o ölecek.

(d. 1811 - ö. 1886)

Macar besteci. Yeteneği, güzelliği ve inceliği kadınları bir mıknatıs gibi kendine çekiyordu.

Macar besteci Franz Liszt, kadınları rafine ve hatta sanatsal bir şekilde baştan çıkarma yeteneğine sahipti. Yeteneği özellikle konser salonlarının sahnelerinde parıldayan en büyük virtüözün ünü, aşk alanındaki başarısında elbette önemli rol oynadı. Ama o kadar ünlü olmasa bile, adil seks üzerindeki etkisi büyüleyiciydi. Gizemli bir sihirbaz gibi, kar beyazı "Byron" yakalı kusursuz siyah bir takım elbiseyle seyircinin karşısına çıkan, pitoresk bir hareketle eldivenlerini çıkaran , zarif bir teatral olarak geri fırlatılan bu yakışıklı müzisyene nasıl hayran olunmaz ? uzun saçları ve sonunda piyanonun başına oturması mucizeler yaratmaya başladı .

Müzikal yaratıcılığın kendisine gelince, Franz Liszt'in hem çağdaşları hem de sonraki nesil müzisyenler arasında eşi benzeri yoktu . Modern piyanizmin temellerini attı ve haklı olarak 19. yüzyılda Avrupa müzik tarihinin seçkin ve en etkili figürlerinden biri olarak kabul ediliyor . Gerçek bir romantik olan Liszt, Chopin ve Mendelssohn ile arkadaşta, Wagner ve Grieg'i destekledi ve Yeni Rus Müzik Okulu'nun ortaya çıkışını memnuniyetle karşıladı .

Geleceğın bestecisi, 22 Ekim 1811'de küçük Sopron kasabası yakınlarındaki uzak Macar köyü Doboryan'da doğdu. Macarlar müzikal bir halktır ve Ferenc'in kışkırtıcı ve şehvetli Macar halk

ezgilerinin atmosferinde yaşaması ve daha sonra eserlerine çok ustaca işlemesi şaşırtıcı değildir . Kont Esterhazy'nin geniş malikanesinin yöneticilerinden biri olan babası Adam Liszt, amatör bir müzisyendi ve oğlunun müziğe erken uyanmış ilgisini mümkün olan her şekilde teşvik etti. Ve küçük Liszt onu kendini unutacak kadar seviyordu. Henüz beş yaşında olan Ferenc, piyanoda duyduğu melodilerden herhangi birini alabiliyordu ve yedi yaşında özgürce doğaçlama yaptı ve yaşına göre alışılmadık müzik tekniğiyle hayran kaldı.

Mucize çocuğun haberi tüm bölgeye hızla yayıldı ve kısa süre sonra genç yetenek, Kont Esterhazy'nin muhteşem sarayında oynamaktan onur duydu . Performansı kontun konuklarını o kadar etkiledi ki, birkaç Macar soylusu çocuğun ileri müzik eğitimi için hemen gönüllü oldu . On yaşındaki Ferenc , o zamanlar Avrupa'nın müzik başkenti olarak kabul edilen Viyana'ya gönderildi ve burada " virtüözlerin yapımcısı" lakaplı ünlü öğretmen Karl Czerny'den bir buçuk yıl piyano dersleri aldı ve beste ve beste dersleri aldı . Antonio Salieri'nin kendisinden armoni dersleri .

Liszt'in Viyana'daki ilk çıkışı Aralık 1822'de gerçekleşti. Seyirci , on bir yaşındaki müzisyenden çok memnun kaldı ve eleştirmenler , tıpkı daha yaşlı çağdaşı Niccolò Paganini'nin " keman büyücüsü " olarak anılması gibi, gence hemen "piyano büyücüsü" adını verdiler . Ve 1823'te, konserlerden birinde Ferenc , o zamana kadar zaten sağır olan ve piyanistin oyununu duyamayan büyük Beethoven tarafından kucaklandı ve öpüldü , ancak onu gördü ve genç adamdaki büyük yeteneği tahmin etmeyi başardı. Liszt .

1824'te Adam List , müzik eğitimine orada devam etmeyi planlayarak oğlunu Paris'e götürdü . Ancak bu olağanüstü yetenekli gencin konservatuara kabulü , yabancı olduğu gerekçesiyle reddedildi. Doğru, Ferenc bundan bir trajedi yaratmadı ve özel çalışmalarına ünlü öğretmen Antonin Reich ile devam etmeye karar verdi . Genç müzisyenin parlak performans becerilerinden etkilenen Reich, Ferenc için " şeytani çocuk" tanımından daha uygun bir tanım bulamadı .

Ancak Paris'te Liszt sadece müzikle uğraşmıyordu. Fransız başkentine varır varmaz baloları , resepsiyonları, neşeli anlamsızlığı ve kolay flörtüyle sosyal hayatın girdabına düştü . Ferenc, performanslarının her zaman bir alkış fırtınasına neden olduğu sosyete salonlarında coşkuyla karşılandı . List 16 yaşındayken çok sevdiği babası Adam List öldü. Ölümünden önce oğlunun kaderini önceden tahmin ediyormuş gibi, onu " aşırı kadın ve din tutkusuna karşı" uyarmayı gerekli gördü. Bununla birlikte, hem kadın hem de din , bestecinin hayatında belirleyici olmasa da büyük bir rol oynadı . Liszt tutkulu ve karşı konulamaz derecede çekici bir adamdı, görünüşte yakışıklı, sanatsal ve ondan gerçek romantizm ruhu esti ve bu nedenle konserlerinin her biri gerçek bir şenlikli performansla dönüştü . Çok erken bir zamanda tüm müzikal Avrupa'nın idolü oldu, konser gezilerine her zaman yalnızca müzikologların hayranlık uyandıran değerlendirmeleri değil, aynı zamanda sayısız aşk zaferinin tartışılması da eşlik etti.

Ferenc ilk romanını on yedi yaşında öğrencilerinden biri olan aristokrat Caroline di Saint-Greg'e tutkuyla aşık olduğunda yaşadı . Kız ayrıca müzik öğretmenine delicesine aşıktı ama ailesi böyle eşitsiz bir birlikteliğe kategorik olarak karşı çıktı ve aşıklar ayrılmak zorunda kaldı.

Bununla birlikte, hayal kırıklığına uğrayan Liszt uzun süre yas tutmadı: Halkın hayranlığı ve hayranların sürekli artan hayranlığı, ayrılık hüznünü kolayca atlatmaya yardımcı oldu. Üstelik çok geçmeden Kontes Adele de la Prunare tarafından teselli edildi. Doğru, rüzgarlı Adele Liszt yeterli değildi ve başka bir sevgilisi oldu . Bunu öğrenen Ferenc , onunla tüm ilişkilerini hemen kesti.

Gerçek aşk ve tutku , 22 yaşında , bir sosyal resepsiyonda tanıştığı ve bu arada Paris toplumunun tüm renginin olduğu 27 yaşındaki sarışın güzel Kontes Marie d'Agout'un imajında toplandı: Chopin, Heine, Balzac, Mickiewicz, Pauline Viardot. Ferenc konserden hemen oraya geldi ve her zamanki gibi hemen hanımların yakın ilgisi haline geldi. Kontes d'Agout daha sonra , "Hızlı bir zarafetle yanıma oturdu, benimle oldukça tanıdık bir şekilde konuştu ve onda hemen gizli bir güç ve özgür ruh hissettim ," diye hatırladı . Hayranlık karşılıklıydı . Aşıklar , duygularını dizginlemekte güçlük çekerek bir süre yazıştı . Sonunda Maria, evli ve iki çocuğu olmasına rağmen, Liszt'i ilk samimi toplantılarının yapıldığı şatosuna davet etti .

Ferenc ve Maria arasındaki ilişki , aşk ve kıskançlığın patlayıcı bir karışımını andırıyordu. Kadınların onu görünce kelimenin tam anlamıyla çıldırdığı çok sayıda konser veren maestro , aşk şevkini dizginleyemedi . Bu nedenle, Maria'nın ondan hiçbir zaman tam olarak emin olmaması , Ferenc'in yeteneğinin her hayranında rakibini görmesi sebepsiz değil. Hatta bir zamanlar edebiyat çevrelerinde 19. yüzyılın en özgür ve özgün kadını George Sand olarak bilinen Aurora Dupin'i Liszt'in kalbi için ciddi bir rakip olarak görüyordu. Aurora , abartılı erkek takım elbiseleriyle Paris'i hayrete düşürdü , sürekli puro içilmesi karşısında şok oldu. Aynı zamanda yazar hiçbir şekilde güzel değildi ama ince zekası ve özel çekiciliği sayesinde o dönemin en önde gelen şahsiyetleri arasında büyük bir başarı elde etti .

Sand ve Liszt arasındaki aşk ilişkisi hakkında tarih sessizdir . Sadece edebiyat salonunun düzenli konuğu olduğu ve hatta onu Maria ile tanıştırmaya cesaret ettiği biliniyor . İşin garibi ama kadınlar birbirlerinden hoşlandılar . Anlayışlı George Sand, doğal kadın zihnini, Kontes'in güzelliğinin ve aristokrasisinin ardındaki gözlemi fark etti ve ona edebi çalışmalara başlamasını tavsiye etti. Daha sonra Marie d'Agout, eserlerini Daniel Stern takma adıyla imzalayarak başarılı bir şekilde yaptı .

Liszt ve Marie d'Agout'un neredeyse on yıl süren romanı , sürekli iniş çıkışlar yaşadı . Maria , menenjitte ölen en büyük kızını gömdü ve Liszt ile tanıştıktan hemen sonra onu terk etmesine rağmen kocasından asla boşanmadı . Benmerkezci Ferenc, ahlaki yükümlülüklerle pek uğraşmıyordu. Günlük sorunlardan, kural olarak, müzikte, dinde ve aynı kolay aşk ilişkilerinde teselli bularak uzaklaştı .

Kontes , bir şekilde dikkatini dağıtmak için, beklenmedik bir şekilde gazetecilikle ilgilenmeye başladı ve bu arada, büyük bir başarı olan müzikal konularda makaleler yazmaya başladı.

1835'te aşıklar orada harika bir yaz geçirmek için İsviçre'de buluştu. Kaldıkları İsviçre otellerinden birinde , Liszt'in kendisi hakkında şu bilgileri yazdığı kayıt defteri hâlâ özenle tutulmaktadır : Gerçek . " _

Aynı yıl, Maria ve Ferenc'in Christina adında bir kızı dünyaya geldi . Kontes, doğumuyla ilgili belgelerde kendisine farklı bir ad verdi ve yaşını sakladı - bunun nedeni , Comte d'Agout'tan resmi bir boşanma olmamasıydı. Sonra Maria edebiyatla ve Ferenc - konser etkinlikleriyle uğraşmaya devam etti. Paris'i ve onunla birlikte bir sonraki sevgilisi İtalyan prenses Christine Belgioso'nun kalbini yeniden fethetti .

Cevap olarak Maria, bir talip olmasına izin verdi . Ve gerçek kıskançlık eziyetleri yaşayan Liszt, bir süre konser vermeyi reddederek hemen ona döndü . İkinci kızları Cosima'nın doğduğu İtalya'ya gittiler .

Ne yazık ki, bu arada Liszt'in çok sevdiği kızları, onu uzun süre Mary'nin yanında tutamadılar . Tur yeniden başladı ve onlarla çok sayıda hayranla aşk ilişkileri yeniden başladı. Bunların arasında Prusyalı barones Olga von Meyendorff, genç Polonyalı kontes Olga Janina ve son olarak, oğlu Dumas'a Kamelyalı Leydi'yi yazması için ilham veren ünlü fahişe Marie Duplessis ve La Traviata'yı bestelemesi için Verdi vardı ... Aslında , Ferenc'in gittiği her şehirde , yeteneğinin bir başka hayranına sevgisini bahsetti. İlginç bir ayrıntı: Liszt, otel odasından çıkıp metresini uyurken bırakarak , istenmeyen açıklamalardan ve kıskançlık sahnelerinden kaçınmak için her zaman bir anahtarla kapıyı kilitledi . Mary'nin acı suçlamalarına tövbe ederek cevap verdi: " Rab beni bu şekilde yarattı." Gerçekten de bestecinin aşık olması artık kimseyi şaşırtmıyordu: onun hakkında bir mil ötede güzel bir kadın gördüğünü söylediler . Ve nezaket ve yiğitlikle ilgili her şeyde Liszt ile rekabet etmek zordu .

Hem Maria hem de Ferenc ayrılığın kaçınılmaz olduğunu anladılar , yine de bu gergin atmosferde üçüncü çocukları oğulları Daniel doğdu. 1839'da aşıklar ayrıldı: Fransa'ya, kalesine döndü , Avrupa'da dolaşmaya devam etti . Maria , Liszt ile periyodik olarak görüşmeye devam etti. Ancak, kötü şöhretli fahişe İspanyol dansçı Lola Montes ile kısa süreli de olsa fırtınalı bir aşk yaşadığı haberi, sabrının taşmasına neden oldu . Kontes, Liszt'e bir veda mektubu gönderdi. Ve, sanki son molayı onaylıyormuş gibi, 1845'te , Franz Liszt'i ana karakter-müzisyen olarak ve çok çekici olmayan bir pleb ve sonradan görme biçiminde ve kendisini bir imajda tasvir ettiği sansasyonel roman Nelida'yı yayınladı. asil kurban. Terk edilmiş ve hakarete uğramış bir metresin tamamen kadın intikamıydı .

Liszt , tüm bu çirkin hikayeyi , kamuoyunda geniş tartışma konusu haline gelen bir romanla sert

bir şekilde ele aldı. Kötü bir oyun için iyi bir surat takmaktan başka seçeneği yoktu : yani romandaki tüm karakterlerin yazarın kurgusu olduğunu hayal etmek .

Sadece müzik, sıkıntılı âşığı ele vermiyordu. 1835-1848'de konserlerle Avrupa'da turlar . Liszt'e dünya çapında ün kazandırdı. Çalışmalarının en verimli olduğu dönemdi. Ünlü senfonik şiirlerini, piyano konçertolarını, etütlerini ve oyunlarını o zaman yarattı. Liszt için piyano çalmanın hiçbir teknik zorluğu yok gibiydi. Bu enstrümanı olduğu gibi müzik için yeniden keşfetti, piyanonun ya bir orkestra gibi ya da melodik bir insan sesi gibi ses çıkardığı sınırsız olanaklarını ortaya çıkardı. Doğru, doğa Liszt'e yalnızca müzik yeteneği değil, aynı zamanda son derece geniş bir yelpazedeki seslerin çıkarılmasına katkıda bulunan benzersiz fiziksel yetenekler de verdi . Özellikle çağdaşları, bir eliyle neredeyse iki oktav almasına izin veren kocaman elleri olduğunu belirtti . Ek olarak, Liszt'in olağanüstü bir müzik hafızası vardı: En karmaşık partiyonları okuduğunda , hiçbir nota olmadan bir orkestrayı hatasız bir şekilde yönetebiliyordu.

1844'te maestro , Weimar'daki dük mahkemesinde bando şefi oldu. Bu küçük Alman şehri bir zamanlar gelişen bir kültür merkeziydi ve Liszt , Weimar'ı sanatın başkenti olarak eski ihtişamına kavuşturmanın hayalini kuruyordu . Weimar'a yerleşerek tüm gücünü beste yapmaya, yönetmeye ve öğretmeye adadı, cömertlik ve cömertlik mucizeleri gösterdi , çok sayıda öğrenciye ve her zaman ücretsiz olarak müzik dersleri verdi . Liszt , gençliğinden itibaren başkalarına böylesine ilgisiz bir yardımın hayalini kurdu . Ne de olsa Macar aristokratları ona yardım etti ve en azından onların manevi ve maddi desteği sayesinde müzikal Olympus'a muzaffer bir şekilde yükselmeyi başardı .

1847'de Liszt , bir süreliğine Weimar'dan ayrıldı ve Rusya ziyareti de dahil olmak üzere bir veda konseri turu verdi . Kiev'de Prenses Caroline Sein-Wittgenstein ile tanıştı . Bir Rus mareşal Prens Nikolai Wittgenstein'in oğluyla evliydi, bir kızı vardı , Maria, ancak Polonyalı bir soylu kadın olarak kocasını eklemek için hesaplanarak verildiği kocasıyla pratikte yaşamıyordu . Wittgenstein'in soylu ailesinden büyük çeyiz . Prens hayatını St.Petersburg'da geçirdi ve karısını tek bir amaçla ziyaret etti - ondan daha fazla para almak için.

Carolina'nın sadece asil bir hanımefendi değil, aynı zamanda yetenekli bir kişi olduğu da unutulmamalıdır . Rossini'nin öğrencisi olan genç bayan , Şansölye Metternich'in Viyana saraylarında şarkı söyledi, sesi besteciler Karl Meyerbeer ve Casparo Spontini'yi memnun etti ve ünlü filozof Schelling, kızla Carlsbad'da tanışmış, onu ayette "bir melek" olarak söylemişti. ette. "

Tabii ki, bu tür yetenekler ve laik başarı ile, her zaman para isteyen kocasının toplumu , talepkar Carolina'yı tatmin edemedi . Liszt'e gıyaben aşık oldu, bir gün kilisede hassas prenesten bir gözyaşı akışına neden olan "Babamız" ın güçlü akorlarını duyduğunda . Bestecinin dehasına inanan Carolina , kadın mutluluğunu ancak onun yanında bulabileceğine de inanıyordu . Ve daha ilk

görüşmede Ferenc'e tutkuyla aşık olduğunu ve sırf onun yanında olmak için tüm servetinden vazgeçmeye hazır olduğunu itiraf etti.

Peki, ünlü gönül yarası böyle bir kadına nasıl kayıtsız kalabilir ?! Güney Rusya turunu henüz tamamlamamış olan Liszt , Odessa yolunda Caroline'a şunları yazdı : “Romeo gibi deliriyorum , tabii buna delilik denilebilirse. Sizin için besteleyin, sizi seviyorum... Hayatınızı güzel ve yeni kılmak dileğiyle. Sana ve seninle aşka inanıyorum, senin sayende. Aşk olmadan, artık ne cennete ne de dünyaya ihtiyacım var. Birbirimizi sevelim, biricik benim."

Her şeyi bir kenara atan Karolina, Odessa'daki Liszt'e geldi ve burada sadece gelecekleri için planları değil, büyük olasılıkla yeniden birleşmelerini engelleyebilecek yaşam koşullarını ortadan kaldırma olasılığını da tartıştılar. 37 yaşında, Liszt artık başka bir aşk ilişkisi istemiyordu - hayranlarla şenlik yapmaktan, sıradan hayranlarla kısa aşklardan bıkmıştı ve tek bir şeyi hayal ediyordu - sevgili kadınıyla evlilik birliği.

Bu kesinlikle başarılması en zor şeydi - sonuçta Carolina evli bir kadındı. Eşlerin ayrı yaşaması Rus aristokratları arasında yaygındı, ancak Rus İmparatoru I. Nicholas , imparatorluğunun "temellerini sarstığına" inandığı için boşanmalara müsamaha göstermedim.

Liszt, dünya çapındaki ününü umut ederek, I. Nicholas'ın birlikleri gözden geçirmek için geldiği Elizavetgrad'da bir konser vermeye karar verdi. Garnizonun subayları arasında o zamanki genç şair Fet de vardı ve daha sonra şehrin ziyaretçiyle dolup taşıtığını hatırlıyordu: “[List]'in oyunuyla ve artistik kafasıyla yarattığı bu coşkuyu sarışın, geriye taranmış olarak tarif etmek zor. saç." Ancak kararı Ferenc ve Karolina'nın kaderinin bağlı olduğu I. Nicholas'ın ruhunda , halkın coşkusu özel bir tepki uyandırmadı. Ve burada, Elizavetgrad sahnesinin sahnesinde besteci, sonsuza kadar dolaşan sanatçının evsiz payından ayrıldığını herkese duyursa da, boşanma umutları hala çok belirsizdi.

Bu durumda Carolina'nın , ustaca müziğiyle kralı etkilemeye çalışan Liszt'ten daha pratik olduğu ortaya çıktı : mülklerini fazla tanıtım yapmadan satarken , sevgilisinin kendisini tamamen yaratıcılığa adayabilmesi için gizlice ona gitmeye karar verdi. , günlük ekmeği düşünmeden .

1848'de prenses ve kızı Maria , Weimar'a geldi. Gizli ayrılığı , küstah bayanın cezalandırılmasını emreden Nicholas I mahkemesinde gerçek bir skandala neden oldu . Caroline'ın Wittgenstein ile evliliği Ortodoks ayinine göre yapıldığından, kral kızı Mary'nin babasına iade edilmesi gerektiğine karar verdi , böylece onu Ortodoks ruhuna göre yetiştirecekti . Carolina'nın çara verdiği yanıt , cüretkarlığı ve korkusuzluğuyla dikkat çekicidir. Kelimenin tam anlamıyla şunları söyledi : "Kızımı kollarımda sımsıkı tutuyorum, bırak onu benden koparmaya çalışsınlar!" Hikaye burada bitmedi . Öfkelenen Nicholas , mülklerinden elde edilen tüm gelirin hazineye aktarılmasını

talep etti , ancak burada bile başarısız oldu. İnatçı prenses , onları başarılı bir şekilde satmayı başardı ve o zamanlar için büyük bir parayı - bir milyon ruble - kurtardı.

Caroline ve Liszt , Weimar'da on iki yıl yaşadılar. Ve bu sefer biyografi yazarları , bestecinin hayatında hem aşkta hem de yaratıcılıkta en mutlu olduğunu düşünüyorlar . Büyük Düşes Maria Pavlovna'nın Liszt'e sunduğu lüks Altenburg kalesine yerleşen aşıklar , taç giymiş kardeşini kızdırabileceğinden memnundu . Ve Karolina, Ferenc'in kendini rahat hissetmesi, etrafının sadece güzel şeylerle çevrili olması için elinden geleni yaptı ve Beethoven'dan miras kalan piyanonun üzerine en sevdiği "Melancholia" yı - Dürer'in ünlü gravürü - astı .

Liszt sayesinde küçük Weimar , Avrupa müzik kültürünün merkezi haline geldi. Weimar Tiyatrosu'na aktif katılımıyla Wagner , Berlioz, Schumann, Verdi, Gluck, Rubinstein, Mozart, Weber'in operaları sahnelendi. Liszt , bu bestecilerin çalışmalarını aktif olarak destekleyen Beethoven, Schubert, Berlioz'un tüm senfonilerini seslendirdi.

Bu arada Madame d' Agout'tan çocukları büyüyordu ve Caroline'ın kızı Maria da büyüyordu. 1859'da genç Prenses Maria Wittgenstein , Prens Hohenlohe ile evlendi. Aynı zamanda Rusya'dan , prensesin eski mürebbiyesinin Prens Wittgenstein'in karısı ve aynı zamanda en yakın prenses olduğu haberi geldi . Mürebbiye ile olan bu evlilikle, Carolina'nın eski kocası ona kendisini özgür bir kadın olarak görmesi için bir sebep verdi ve bundan böyle, Franz Liszt ile ittifak yapması önünde hiçbir engel kalmamış gibi görünüyordu . Bu nedenle, o zamana kadar 43 yaşında olan Carolina, Roma'ya gitmeye karar verdi . Sadık bir Katolik olarak, Vatikan'ın , Ortodoks Kilisesi tarafından zaten feshedilmiş olan Wittgenstein ile olan evliliğini iptal etmesini de onaylamasını diledi .

Yaprak üzgündü. Artık Carolina olmadan yaşayamazdı ve istemiyordu, sanki ruhunun bir parçası oldu. Dahası, Liszt bu kadının işine en yakın olmasına izin verdi ve bu onları Hymen bağlarının bağlayabileceğinden daha güçlü bir şekilde bağladı . Şimdiye kadar müzikologlar omuzlarını silkiyor ve merak ediyorlar: Neredeyse tamamı Liszt tarafından değil de Caroline tarafından yazılmışsa , Liszt'in edebi eserleriyle nasıl ilişki kurulabilir? Müzik tarihçileri , Liszt'in birçok makalesinin " Caroline'ın edebi fantezisinin meyvesini temsil ettiğini" kabul etmelerine rağmen, aşıkların yaratıcı birliğine meydan okumaya cesaret edemiyorlar .

Caroline 1861'de Roma'ya gitti ve Ferenc onun peşinden oraya koştu. Ancak Ebedi Şehir'deki hayatlarının ne kadar değişeceğini hayal bile edemezlerdi . İlk başta her şey yolunda gitti. Papa'nın dışişleri bakanı Kardinal Antonelli, Caroline'a , Pius IX'un Franz Liszt'in kilise müziği bestelemedeki hizmetleri için en büyük umutlarla dolu olduğunu , papanın ise hayat arkadaşını şahsen görmek istediğini söyledi. Liszt'in Carolina ile evlilik tarihi bile belirlendi - 22 Ekim 1861 ve Kore Caddesi'ndeki Roma San Carlo kilisesindeki sunak çoktan taze çiçeklerle süslenmişti. Bu nedenle,

Kardinal Antonelli'nin evliliğin ertelendiğini duyurması ve papanın Carolina'dan sadece baskı altında Prens Wittgenstein'ın karısı olduğuna dair kiliseye yemin etmesini talep etmesi onlar için tam bir sürpriz oldu.

Bu karara neyin sebep olduğu bilinmiyor . _ Ama aniden Carolina'da kadın gururu konuştu . Böyle bir yeminin kendisi için bir utanç olduğunu düşünerek kardinalin şartlarını yerine getirmeyi kategorik olarak reddetti . Ve evlilik dağıldı.

göre böyle bir skandaldan sonra Liszt ve Caroline Weimar'a dönmeliydi . Ama inanılmaz bir şey oldu - Liszt ve Caroline'ı kişisel olarak tanıyan insanların bile açıklayamadığı bir şey. Manfredo Pinelli bunun hakkında şunları yazdı: "Caroline sadece hayatının geri kalanını ... dünyevi mutluluğunu engelleyen kiliseye adamaya karar vermekle kalmadı, aynı zamanda Liszt'i aynı sarsılmaz kararın yolunu izlemeye , yani koymak için ikna etti. bir keşiş cüppesine sarın ve yalnızca ruhani müzik besteleyin ..."

Kilisenin onları birleştirmede, aksine ayırdığı ortaya çıktı. Liszt daha önce şiddetli melankoliye düşmüştü ve bundan kurtuluşu dinde bulmaya çalışıyordu. Şimdi, yaşlılığın eşiğinde, ona tamamen teslim olmaya mı karar verdi? Öyle olabilir, ancak 25 Nisan 1865'te Franz Liszt, başrahip rütbesine "atandı" ve Papa Pius IX ve Roma aristokrasisi tarafından sık sık ziyaret edildiği del Rosario kilisesinin yakınında yeni bir ev buldu. Bestecinin yeni konumundan memnun olması pek olası değil, özellikle de papa onun dini dürtülerinin samimiyetine gerçekten inanmadığı için. Ve Pius IX'un huzurunda , Kutsal Rossini'nin pervasız tarantella'sı için çalmak ve şarkı söylemek için bir şekilde piyanoya yaklaştığında, yeni basılan başrahip Liszt'in dindarlığına nasıl inanılabilir:

Ve bir esmer ve bir sarışınla dans edeceğim baba.

Karolina farklıdır! Gayretli bir Katolik olarak, hiçbir şüphe bilmiyordu ve bir dahi ile kilise arasındaki seçiminde yine de kiliseyi tercih etti. Ve papa onu cömertçe ödüllendirdi - bir kardinal ünvanını aldı. Vatikan'da bu daha önce hiç olmamıştı. Belki de papa, büyük besteciyi kilisenin bağrına soktuğu için kadına böyle garip bir şekilde teşekkür etmeye karar verdi?

Carolina, Via Babuina ve Alibert'in köşesinde, tüm yıl boyunca taze çiçeklerle çevrili olduğu bir daire kiraladı, odaları bir serada olduğu gibi havasızdı. Bu koşullar altında Karolina Petrovna artık bir kadın değil, bir erkek de değil! - acı ve ısrarla, neredeyse fanatik bir sabırla, dini içerikli kitaplar yazdı.

Ama Liszt'i özverili bir şekilde sevmeye devam etti ve çok geçmeden eyleminden tövbe etti. Rahipliğe girdikten iki yıl sonra Ferenc'e "Yemin ederim," diye yazmıştı, "Rahip sınıfına girmene yardım ederken her saat iyi bir şey yapmadığımı düşünüyorum. Üstelik teolojik fantezilerime değer

verilen Roma'da kendimi iyi hissettiğim için seni feda etmedim mi? Ve içinde bana Judas Iscariot'u hatırlatan bir şey yok muydu? Rab size özel bir deha vermiş . Bu dehayı anladım , onu sevdim ve dehanızın şanı için yaşama arzum için kendimi övdüm . Seni Roma'ya zincirlemeye çağırırken şimdi ne yapıyorum ? .."

Doğru, Carolina hâlâ papanın Liszt'i Sistine Şapeli'nin yöneticisi yapacağı ve onun kilise müziği kanunlarını güncellemedeki dehasını ortaya çıkaracağı umudunu taşıyordu. Ancak 1869'da besteci Vatikan'dan ayrıldı ve sonunda papa ile tartıştı . Yine Weimar'daydı, ama şimdi dük bahçıvanının mütevazı evinde emrinde yalnızca iki odası vardı. Buradan , kızı Cosima'nın ikinci kocası besteci Richard Wagner ile yaşadığı Bavyera kasabası Bayreuth'u sık sık ziyaret etti.

Ve hayat geriliyordu ve büyük maestro, sanki gençliğini geri kazanmak istiyormuş gibi, yine dünyayı ve her yerde dolaştı - zaferden sonra zafer! Daha önce olduğu gibi, ona aşık olan genç güzeller tarafından takip edildi. Ancak korkunç kayıplar şimdiden geldi . Damadı Richard Wagner'in 1883'te ölümü Liszt için büyük bir darbe oldu.Franz , aynı yıl Weimar'da gerçekleşen görkemli bir konseri onun anısına adadı. Evet ve Liszt'in sağlığı giderek bozulmaya başladı . Bacakları şişmeye başladı , sık sık kusarak işkence gördü, keskin bir şekilde görme yetisini kaybetmeye başladı . Görünen rahatsızlığına rağmen, 1886'nın başında, 75 yaşındaki List İngiltere'ye gitti ve burada hayranları tarafından coşkuyla karşılandı ve Kraliçe Victoria ile bir görüşme yaptı. İngiltere'den yorgun, kendini iyi hissetmeyen ve yolda şiddetli bir soğuk algınlığına yakalanan Liszt , her yıl düzenlenen Wagner festivalinde performans göstermesini bekledikleri Bayreuth'a büyük güçlkle ulaştı . Soğuk algınlığından iyileşmediği için bu şehirde 31 Temmuz 1886'da zatürreden öldü.

Carolina sevgilisinden yedi ay daha uzun yaşadı. Şubat 1887'de öldü. Vasiyeti gereği külleri , yaşamı boyunca melodisini çok sevdiği

Liszt'in ağıtına mezara kadar eşlik etti.

(d. 1895 - ö. 1925)

Rus şair. Hayatında birçok aşk hikayesi ve çok az mutluluk vardı.

Rus okuyucunun Sergei Yesenin ile her zaman özel bir ilişkisi olmuştur. Puşkin'den sonra çok az şair bu kadar doğal melodiye, şiirsel tonlamaya ve basit insani duyguların gücüne sahipti. Buna Yesenin, dokunaklı bir üzüntü, sessiz bir neşe ve biraz saf ama doğanın güzelliğinden içten bir zevk ekledi. Aynı zamanda, bazı tavırlar ve halk için samimi bir oyun olan megalomani ile karakterize edildi , özellikle sarhoş bir eğlenceye daldığında şok edici ve isyanlara ulaştı. Evet ve kadınlarla Yesenin'in ilişkisi , her zaman birçok kişi tarafından sevilmesine rağmen, kolay olmaktan uzaktı . Ve şairin trajik ölümünü de akılda tutarsak , onun gerçek mutluluğu yalnızca yaratıcılıkta bulduğu ortaya çıkıyor . Orada, şiirde, hayata, şöhrete, kadınlara karşı önlenemez sevgisi , neşeli cüretkarlığı ve geçen zamanın hüznüyle gerçek Yesenin'i muhtemelen aramak gerekir .

Sergei Yesenin, Rusya'nın en güzel bölgelerinden biri olan Ryazan eyaleti, Oka Nehri'nin yüksek kıyısında bulunan Konstantinovo köyünde köylü bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Şairin annesi güzel Tatyana Titova, 16 yaşında sevilmeyen Alexander Nikitich Yesenin ile evlendi : asi babasının iradesi buydu. Yeseninlerin ilk iki çocuğu bebekken öldü ve üçüncü oğlu Sergei 3 Ekim 1895'te doğdu .

Çalışmak için Moskova'ya sık sık gitmediği için çok nadiren gördüğü kocasından hoşlanmaması ve otoriter kayınvalidesiyle sürekli tartışmaları, Tatyana'yı üç yaşındaki oğluyla birlikte ailesinin evine dönmeye zorladı . Büyükbaba ve büyükanne , torunlarını büyütmek için aldılar ve kızlarını kendileri ve oğullarının geçimini sağlamak için Ryazan'a gönderdiler . Ve hayatının sonunda Sergei Yesenin , oğlunu bekleyen ve onun için acı çeken neredeyse ülke çapında bir anne kültü yaratmış olsa da , aslında çocuklukta neredeyse ne anne sevgisini ne de anne şefkatini bilmiyordu . Şairin kız kardeşi Ekaterina'nın hatırladığı gibi : “ Annesini ve babasını görmeyen Sergey, kendisini yetim olarak görmeye alışmıştı ve bazen gerçek bir yetimden daha incitici ve acı vericiydi . Büyükanne , her ihtimale karşı , sorun çıkarmamak için onu sık sık gelinlerinden sinsice beslerdi .

Ebeveyn sevgisinin olmaması , genç Yesenin'in karakterini ve ruh halini etkiledi. Etkilenebilirlik, yalnızlık hissi , güvensizlik, sahte küstahlığın üstesinden gelmek - tüm bunlar daha sonra şiddetli bir öfke ve gururlu bir özgüvenle gün ışığına çıktı . Ancak çocukken, Sergei bir zorba ve erkek fatma olarak değil, daha çok bir köy hayalperest olarak büyüdü. Ve basit köylü emeğine değil , ergenliğinde yazmaya başladığı şiirlere çekildi . Aynı zamanda, Konstantinovo'da büyük bir mülkün sahibi , bir generalin karısı olan güzel bir genç kadın olan Lydia Kashina'nın şahsında ilk aşkı ona geldi . Yesenin'den on yaş büyüktü ve iki çocuğu vardı. Lydia , kocası olmadan rahatlamak ve eğlenmek için malikanesine geldi. Eğlenceleri arasında safkan bir at üzerinde Amazon kostümü içinde çevredeki tarlalarda yürüyüşler ve zengin bir Kashin evinde sahnelenen amatör performanslar yer alıyor. Bu performanslardan birinde on altı yaşındaki şair Lydia Kashina ile tanıştı.

Yesenin'in annesi , oğlunun "hanımefendiye" yaptığı ziyaretlerden pek hoşlanmadı. Genç , yakışıklı oğlunda Lydia'yı neyin cezbettiğini gayet iyi biliyordu . Tatyana Fedorovna'nın oğlunun yerel öğretmenlerle flört etmesine karşı hiçbir şeyi yoktu , ama ondan çok daha yaşlı ve iki çocuğu olan zengin bir toprak sahibi ... “O sana uygun değil, ona gidecek hiçbir şey yok . Bak, oynayacak birini buldum ! diye homurdandı anne.

Ancak Yesenin, Kashina ile olan ilişkisini evdeki tecavüzlerden ve alaylardan kıskançlıkla korudu. Lydia'nın kendisi için, hiç şüphesiz, saygılı veya saygılı olmaktan daha derin duygular hissediyordu.

Görünüşe göre, bu gizemli romantizmin doruk noktası, Yesenin'in 1917 yazında Kashina ile görüşmesiydi. O zamana kadar, Konstantinovo'daki evini satan Lydia, Konstantinovo'dan birkaç mil uzakta bulunan başka bir mülkte - Bely Yar'da yaşamak için taşındı. Bir sabah Sergei ailesine metresiyle Yar'a gideceğini söyledi. O gün şiddetli bir fırtına çıktı ve Tatyana Fedorovna oğlu için çok endişeliydi çünkü şiddetli Oka'da feribotun kablo su koptu ve feribot kilitlere götürüldü. Ancak Sergei feribotta değildi ve kimseye bir şey söylemeden sadece gece geç saatlerde döndü. Belki de o zaman şu satırlar yazılmıştı: “Rüzgarlar boşuna esmedi, Fırtına boşuna gitmedi. Sessiz bir ışıkla gizli biri

gözlerimi suladı.

Yesenin, o yazın ve yalnızca kendisinin bildiği bir tür vedanın anısına, bir yıl sonra Lydia Kashina'ya ithafen "Yeşil Huş ağacı" şiirini yazdı. O yaz gününde Lydia ile yaptığı konuşmalar muhtemelen en lirik şiirlerinden biri olan Anna Snegina'ya yansımıştır.

Ancak on altı yaşındaki Yesenin, yalnızca Lydia Kashina'ya bakmakla kalmadı, uzun süre olmasa da sık sık diğer kızlara - ya arkadaşının kız kardeşi Anyuta Sardanovskaya'ya ya da genç Masha Balzamova'ya aşık oldu. Onlara şiir okudu, sanki kaderine sempati uyandırmak istermiş gibi samimi, melodramatik, biraz acıklı mektuplar yazdı. "Kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. Tüm duyguları bastırmak mı? Haram bir neşe içinde melankoliyi öldürmek mi?... Ya da - yaşamak mı, yaşamamak mı?... İçimdeki hisler yalan mı, onların ateşi söndürülebilir mi? Temmuz 1912'de Balsamova'ya yazdı.

Böylesine karamsar bir ruh hali, 1912'de Yesenin'in babasıyla anlaşmazlığa düşmesiyle açıklanıyor: Alexander Nikitich, oğlunun şiirle geçimini sağlamasına karşıydı. Sergei'nin kendi yolunu takip etmesi ve bir ticaret dükkanına girmesi konusunda ısrar etti. Oğlunun hayattaki yerini bağımsız olarak arayacağını söylediği.

1913'te Yesenin iş aramak için Moskova'ya gitti. Önce yükleyici, ardından düzeltmen olarak çalıştığı "I. D. Sytin Ortaklığı" matbaasında bir iş buldu. Burada düzeltmen olarak da çalışan Anna Izryadnova ile tanıştı . Kendi hayatını kazandı, modaya uygun şairler Balmont, Severyanin, Akhmatova'ya düşküncü, derslere ve mitinglere gitti. Yesenin, Anna'yı hemen sevdi. Anılarında şöyle yazdı: "Altın buklelerle, oyuncak bebek kadar yakışıklıydı, etrafındakiler ilk izlenimde ona ayrıntılı bir melek adını verdiler." Doğru, Anna, gururu ve biraz küstahlığı nedeniyle herkesin Yesenin'i sevmediğini belirtti.

Bağımsız ve ayrıca aşık olan genç bir kız, hızla Yesenin'in dikkatini çekti. Onu gerçekten sevip sevmediğini veya kendisini arkadaş ve tanıdiksız bulduğu Moskova'da ilgi ve şefkatten yoksun olup olmadığını ancak tahmin edebilirsiniz. Ama ne olursa olsun, gençler Serpukhov karakolunun yakınında bir oda kiraladılar ve bir aile hayatına başladılar. Bununla birlikte, çok geçmeden Anna, tüm özlemleri şiirle bağlantılı olduğu için "fiil melek" in hiç de aile hayatı için yaratılmadığını fark etti. Evle ilgilenmedi, varsa parasını kitaplara, dergilere harcadı. Ve Anna'ya neredeyse keyfi bir şekilde sert davrandı.

1914'ün sonunda Anna, Yuri adında bir oğul doğurdu. Yesenin, ilk çocuğunun doğumundan hemen sonra, bir koca olarak yararsız olduğu ortaya çıktığı için arkadaşlarının yanına taşındı. Bir aile ocağına veya yerleşik bir hayata ihtiyacı yoktu. Yapabileceği tek şey şiir yazmaktı. O zaman bile, şiirin

bu hayatta onun için her şey olacağını belli belirsiz anladı. Aile, çocuklar, rahatlık, huzur

- başka bir deyişle, her sıradan insanın hayalini kurduğu her şeye sahip olmayacak. Kadınlar, romanlar, hobiler başka mesele, onlarsız bir şair nasıl olur?

Yine de, Izryadnova ile aile hayatının sadece yaklaşık bir yıl sürmesine rağmen, Yesenin ona karşı iyi hisler besledi. Anna Romanovna ve Yesenin'in çocukları Tatyana ve Konstantin büyük bir saygıyla anıldı . Tatiana

Sergeevna şöyle yazdı: “Anna Romanovna , özveriliği beyaz ışığın dayandığı kadın sayısına aitti . Yesenin ile bağlantılı her şey onun için kutsaldı, onun eylemlerini asla kınamadı veya tartışmadı. Etrafindakilerin onunla ilgili görevi onun için tamamen açıktı - korumak ... ”

Eylül 1913'ün başından itibaren Yesenin, Sibirya altın madenlerinde büyük sermaye kazanan Alfons Lvovich Shanyavsky tarafından düzenlenen Halk Üniversitesine gitmeye başladı. Bu kuruma “Shanyavsky'nin adını taşıyan Üniversite” adı verildi. Bir buçuk yıllık çalışma, Yesenin'e şimdiye kadar sahip olmadığı eğitimin temelini verdi. Genç şair, öğrenci arkadaşlarıyla birlikte Moskova'nın kültürel yaşamının tadını çıkardı, Tretyakov Galerisi'ni gezdi, tiyatroları ziyaret etti. Ancak kiminle tanışırsa tanışsın, hangi sohbetleri yaparsa yapsın, 1914'ün sonunda giderek daha sık tekrarladı: “St. Petersburg'a gideceğim, Blok'a gideceğim. Beni anlayacak!

Yesenin, 1915 baharında başkentte görüldü. Bu zamana kadar iş, hizmet ve kalıcı kazanç fikrini sonsuza dek terk etmişti. Gelecekteki hayatını sadece bir şairin, özgür bir sanatçının hayatı olarak gördü. Blok'un o yıllarda olduğu gibi, Rusya'nın en ünlü şairinin şiirlerini gözden geçirmesi muhtemelen bu yüzden onun için çok önemliydi. Ve Yesenin yetkili bir eleştirmen seçerken yanılmıyordu. Blok birkaç şiir dinledi, onayladı ve Yesenin'i "yetenekli bir köylü şair külçesi" olarak tanımladı.

Yesenin'e şair Sergei Gorodetsky'ye ve Birzhevy Vedomosti'den etkili gazeteci Mikhail Murashov'a tavsiye mektupları veren Blok'un hafif eli ile Yesenin'in ünü yükselmeye başladı. Kısa süre sonra Zinaida Gippius ve Merezhkovsky ile bir araya geldi, Tsarskoe Selo'da yaşayan Gumilyov ve Akhmatova'yı ziyaret etti ve sonbaharda Ryazan külçesiyle tanışmak için St.Petersburg'a gelen Nikolai Klyuev ile dostluk kurdu ... “Edebiyat kronik, edebiyata daha hızlı ve daha kolay bir girişi işaret etmedi. Evrensel tanınma sadece birkaç hafta içinde gerçekleşti. Edebi gençlikten bahsetmiyorum, ama Vyacheslav Ivanov ve Alexander Blok gibi "ustalar" bile Yesenin'in ilham perisi tarafından büyülendi ve boyun eğdirildi, ”diye hatırladı Rurik Ivnev.

Edebi salonlarda Yesenin, "mavi" gençlik kadar altın olmayan genç şairlerle çevriliydi. Çoğu zaman Mikhail Kuzmin ve Rurik Ivnev ile partilerde eğlendiler. Şair külçesi, zengin burjuva

salonlarında kur yapıyordu. Ona şaşırdılar, ona hayran kaldılar, hanımlar onu tedavi etti, koleksiyon porselen tabaklarda yemek servisi yaptı, şiirlerine, güzelliğine, peygamber çiçeği mavi gözlerine ve keten buklelerine hayran kaldılar.

Bir köylü kadar kurnaz olan Yesenin, bu toplumda kendisine olan ilginin her zaman saf ve ilgisiz olmadığını hemen hissetti. Herkese gülümsedi, "kadife yün" üzerine okşanmasına izin verdi, ancak o zaman bile başarı ve şöhretin ne şekilde elde edildiğini anladı. Ve yolda tanışan ve ona kayıtsız kalmayan gazetecileri, yayıncıları, salon sahiplerini ustaca kullanarak onlara en kısa yoldan gitti. Sadece birkaçına karşı ilgisiz ve dostça duygular besliyordu. İvnev bu konuda şunları kaydetti: “Elbette kendi değerini biliyordu. Ve alçakgönüllülüğü, altında şiirleriyle herkesi fethetmek, fethetmek, ezmek için açgözlü, doyumsuz bir arzunun yendiği ince bir kabuktu.

Edebi bohem kadınlara gelince, V. Chernyavsky'nin anılarına göre, Yesenin onlara “kibar bir anlayışla davrandı ve bu konudaki izlenimleri ve şüpheleriyle en yakın yoldaşlarını sık sık eğlendirdi. Naif bir mizahla, biraz da küskünlükle, aşkına artan tecavüzden bahsetti. Şehirdeki kadınların ona kesinlikle kötü bir hastalık bulaştırması gerekiyormuş gibi geliyordu ona. İlk başta utanarak ve güçlkle okşamalarla inatla dizlerinin üzerine oturan küçük şairden kurtulmak zorunda kaldı. Ademizm'e sempati duyan başka bir hanım önünde çıplak dolaşıyordu ve bu konuda nasıl hissedileceğini anlayamıyordu çünkü bu tür şakaların St. Petersburg'da işlerin sırasına göre olduğunu bilmiyordu. Sonunda özellikle kararlı olduğunu kanıtlayan üçüncüsü, arkadaşlarından biriyle tartışmasına neden oldu. Şaka yollu homurdandı: “St. Petersburg'da böyle öpüştüklerini bile bilmiyordum. O kadar emilmiş ki, sanki her şeyi dudaklarıyla emmek istiyormuş gibi. Yesenin'in hareket ettiği ve içgüdüsel olarak temkinli davrandığı ortam buydu.

1915 , Yesenin için bir anlamda önemli hale geldi. Ekim ayında, genç Yesenin üzerinde büyük etkisi olan ünlü köylü şair Nikolai Klyuev ile tanıştı. Bu tanışma, derinlikleri ve incelikleri edebiyat eleştirmenleri ve biyografi yazarları tarafından hala anlaşılan efsanevi dostluk-düşmanlıklarının başlangıcı oldu.

Klyuev'in Yesenin'e olan sevgisinin sadece şairin şaire olan sevgisi olmadığını söylemeliyim. Eski Mümin bir aileden gelen, Solovki'ye itaatini geçmiş ve Khlyst ve skop mezheplerinde bir beceriye sahip olan Klyuev, bugün alışılmadık aşk olarak adlandırılan bir duyguya karşı bir tutkuya sahipti. Doğal olarak, genç yakışıklı Yesenin, hemen hem Klyuev'in tapınmasının hem de iddialarının nesnesi haline geldi. Çağdaşların anılarına göre, Nikolai sık sık genç şaire olan sözde sevgisini alenen gösterdi, örneğin, Yesenin'in şiirleri övüldüğünde yanına oturdu, sırtını okşayarak şöyle dedi: “Sen benim açık şahinimsin, güvercin güvercin” ve benzeri.

Klyuev'de hocasını hemen tanıyan Yesenin kendini aptal bir durumda buldu. Elbette şiirlerini

takdir ettiği ve onsuz okuyucunun aklını ve kalbini kazanma yolunu hayal bile edemediği şairden kopmak istemiyordu. Ama sağlıklı erkeksi içgüdülere sahip genç, yakışıklı bir genç olan Klyuev'i şımartmak elbette mümkün değildi. Evet ve bir arkadaşın tacizine bazen güçlkle katlandı. Özellikle S. Gorodetsky buna tanıklık etti: "Klyuev ile dostluk saldırılarımızdan sonra, hepimiz ona karşı nefret saldırıları yaşadık. Yesenin'i de ziyaret ettiler. Bana nasıl dediğini hatırlıyorum: "Tanrı aşkına, ona bıçak saplayacağım Klyueva."

Büyük olasılıkla, Yesenin kendini kardeşinin acı verici iddialarına karşı savundu ve daha sonra Klyuev'in patolojik zayıflığını iyi huylu bir kahkahayla tedavi etmesine, onda dramatik değil komik özellikler görmesine izin veren tam da buydu.

Şairin çağdaşları, Klyuev ile olan ilişkisi konusuna değinerek, Yesenin'in "Klyuev'e kelimenin tam anlamıyla bir şair olarak saygı duyduğunu" belirterek, kişisel ilişkilerinin konusunu tabu haline getirdi. Bu nedenle, V. Cherniavsky şöyle yazdı: "Kısa kelimelerle bahsetmek tehlikeli olan, bireysel olarak parlak iki şair arasındaki bu karmaşık ilişkiler, gelecekteki bir araştırmacı için kaçınılmaz olarak büyük ve muhtemelen gizemli bir konu haline gelecek; henüz zamanı gelmemiş ince ve dikkatli bir analiz gerektirecektir.

Ne yazık ki, Chernyavsky'nin uyarıları edebiyat eleştirmenleri tarafından dikkate alınmadı. Yesenin'in Klyuev ile birden çok kez bağlantısı, her zaman doğru olmayan ve çoğu zaman tek taraflı bir karaktere bürünen canlı tartışmaların konusu oldu. Aynı zamanda, Klyuev'den ayrılmasının Yesenin'in inisiyatifiyle olduğu, ikincisinin "şaka" ile dostluğun sona ermesi konusunda mümkün olan her şekilde acı bir şekilde pişmanlık duyduğu ve ağıt yaktığı çoğu kez göz ardı edildi. Yesenin'in Klyuev ile ayrıldıktan sonra hemen operet kıyafetini fırlatması dikkat çekicidir (daha önce sahnede halkalar halinde kıvrılmış altın bukleler, gümüş kemerli mavi ipek bir gömlek, kadife pantolon ve yüksek fas çizmelerle göründü) , ve hatta bir balalayka ile) ve zaten 1917'den itibaren kesinlikle aristokrat bir şekilde giyinmişti. Bu arada, Yesenin'in "Pugachev" ini Fransızcaya çeviren ve Yesenin ile 1923'te Paris'te tanışan Belçikalı şair Franz Ellens, "Bu köylü kusursuz bir aristokrattı ..."

1917 yazında Yesenin, Sosyalist-Devrimci Delo Naroda gazetesinin genç ve güzel sekreteri Zinaida Reich ile tanıştı. Aşk anında patlak verdi ve Ağustos'ta evlendiler. İlk başta, yeni evliler sanki birbirlerine yakından bakıyormuş gibi ayrı yaşadılar. Ancak kısa süre sonra bir araya geldiler ve Yesenin, Zinaida'nın işini bırakmasını bile talep etti. Fazla rahatlık olmadan yaşadılar ama yoksulluk içinde yaşamadılar ve hatta misafir aldılar. Yesenin gururla herkese ve herkese "Benim bir karım var" bilgisini verdi. Blok bile günlüğüne şaşkınlıkla şunları kaydetti: "Yesenin artık evli. Özelliğe alışın.

Ancak zamanlar zordu, açtı, "mülk" hayal bile edilmiyordu. Ve bu nedenle, aile idili hızla sona erdi. Bir süre genç eşler ayrıldı. Yesenin Konstantinovo'ya gitti, Zinaida Nikolaevna hamileydi ve

Mayıs 1918'de kızı Tatyana'nın doğduğu Orel'deki ailesinin yanına gitti. Neredeyse iki yıl sonra ikinci çocukları doğdu - oğlu Konstantin. Ama aile yuvası gitmişti. Yesenin'in kızı Tatyana'nın yazdığı gibi: "Ebeveynler 1919-1920'nin başında bir yerlerde sonsuza dek ayrıldılar ve ardından asla birlikte yaşamadılar."

Zinaida Reich, zaferler ve dramlarla dolu fırtınalı, olaylarla dolu bir hayat yaşadı. Sonu da trajikti. 1939'un korkunç gecelerinden birinde , ikinci kocası yönetmen Meyerhold'un tutuklanmasından kısa bir süre sonra, apartman dairesinde çok sayıda bıçak yarasıyla ölü bulundu. Katiller bulunamadı. Bundan sonra, her zamanki gibi, Moskova'da Yesenin'in ölümü hakkında bazı gerçekleri söyleyeceğine söz verdiğiine dair söylentiler yayıldı. Ama o zamanlar bu tür kaç söylenti dolaşıyordu!

Zinaida Reich ile ara, Yesenin için gerçek bir trajediydi. Şair, bir kadınla aralarının hiçbirini bu kadar sert yaşamamıştı, bu onun için ve onun için de iyileşmeyen bir yara haline geldi. "Karısını kolayca bir başkasına vermesi" ve "Sevgili! Beni sevmedin ... "Yesenin hayatının sonuna kadar işkence gördü.

1921'de bir yerden başlayarak şaraba bağımlı hale gelmesinin nedenlerinden biriydi . Giderek daha sık, can sıkıntısı ve yorgunluğa atıfta bulunarak, arkadaşlarına şu veya bu tavernaya sarılmalarını teklif etti. Doğru, şaraptan o kadar sarhoş değildi, birinin bir konuşmada hoşlanmadığı sözlerine sinirlendi ve sonra çoktan öfke ve öfkeye kapıldı.

Şairin hayatına gerçekten ölümcül bir kadın bu dönemde girdi. İrlanda asıllı ünlü Amerikalı dansçı Isadora Duncan, öğrencisi ve evlatlık kızı Irma ve hizmetçi Zhanna eşliğinde 24 Temmuz 1921'de Rusya'ya geldi. İddiaya göre "Sovyet hükümetinin davetine" geldi, ancak bunun bir tanıtım gösterisinden başka bir şey olmadığına dair bir versiyon var. Gerçek şu ki, Avrupa'da Duncan'ın başarısı son derece kısa sürdü. "Klasik baleye" karşı halka açık performansları, "geleceğin dansı kavramları", alışılmadık, şok edici, tartışmalı veya skandal bir gösteri için can atmaktan başka bir şeye neden olmadı.

Kuşkusuz, Isadora baleyi yenileme fikrine takıntılı yetenekli bir oyuncuydu, ancak yine de bale sanatında bir devrim yapmayı başaramadı. Evet ve yaş izin vermedi. 1921'de 43 yaşına girdi , ancak hâlâ son derece iyi ve çekiciydi.

Temelde bohem bir kadın olan Duncan, Moskova yazarları, sanatçıları ve aktörlerinden oluşan çevrede kendini suda balık gibi hissediyordu. Yesenin ile buluşması 1921 sonbaharında , sanatsal Moskova'nın en ünlü yerlerinden birinde - sanatçı Georgy Yakulov'un stüdyosunda - gerçekleşti . Duncan ve Yesenin hemen birbirlerine ulaştılar. Etraflarında kimseyi fark etmediler, birbirlerini

mükemmel bir şekilde anlarken daha çok jestler ve bakışlarla konuştular. Yesenin İngilizce bilmiyordu ve öğrenmeyecekti. Isadora çok az Rusça konuşuyordu. Sabah Duncan eve gitti, Yesenin onunla birlikte ayrıldı. O gecedan itibaren yaşadığı Prechistenka'daki konak Yesenin'in cenneti oldu.

Akraba ruhların buluşmasıydı. Her ikisi de - hem Duncan hem de Yesenin - nadir manevi cömertlik ve savurganlıkla ayırt edildi. Isadora, kocalarının servetini ve kendi telif haklarını akılsızca çarçur etti. Yesenin sefil kazancıyla tam olarak aynısını yaptı. Bir dakika daha. Duncan, diğer şeylerin yanı sıra, Yesenin'de trajik bir şekilde ölen küçük oğluna bir benzerlik gördüyse, o zaman Yesenin için çocuklukta sahip olmadığı anne şefkati kadar kadınsı olmayan duygu daha az önemli değildi. Ve sevdiği kadınların hepsi ondan daha yaşlıydı. Lydia Kashina - on yıl, Anna Izryadnova - 4 yıl, Isadora Duncan - 16 yıl; Augusta Miklashevskaya da daha yaşlıydı... Tek istisna Sofya Tolstaya idi.

Çok geçmeden Isadora'nın cazibesi dağıldı ve Yesenin'i kızdırmaya başladı. Onun okşamaları bazen beni hasta ediyordu. Sonra kaçtı. Arkadaşlarla bir gece kaldım. Böylece bir gün geçti, bir başkası, üçüncüsü, bir hafta. Ama sonra tekrar geri döndü. "Beni seviyor. Biraz tuhaf. İyi. Şanlı. Evet, her şey bir şekilde Rusça değil "dönüşünü açıkladı.

Nisan 1922'de Duncan, Avrupa'ya gitmeye karar verdi, ancak yalnız değil, Yesenin ile birlikte. Bunu yapmak için, kendisi, Irma, "büyük Rus şair Yesenin" ve on iki öğrencisi için iki haftalık bir tur düzenleme talebiyle bir izlenimciye döndü. Yabancı pasaport almak için Yesenin ve Isadora'nın sicil dairesine gitmesi ve evliliklerini kaydetmesi gerekiyordu. Aynı zamanda şair çift soyadı almaya karar verdi: Yesenin-Duncan.

Mayıs ayı başlarında yeni evliler Berlin'e geldi ve şehrin en iyi otellerinden birine yerleşti. Orada, periyodik olarak Almanya'nın diğer şehirlerine seyahat ederek bir buçuk ay geçirdiler. Berlin'deki Yesenin oldukça ticari bir yaşam tarzına öncülük etti. Yazı işleri bürolarını ziyaret etti, kitaplarını yayınlamak için yayınevleriyle planlar yaptı. Akşam, kural olarak misafirler, toplantılar, performanslar, kaçınılmaz içki ve tabii ki karısıyla skandallar onu bekliyordu. Sonunda Yesenin, Duncan'dan kaçtı ve tamamen rahatladığı, arkadaşlarıyla sakince votka içtiği ve şiir yazdığı aile pansiyonlarından birine saklandı.

Kaçtığını öğrenen Isadora arabaya bindi ve üç gün içinde şehirdeki bütün otel ve pansiyonları dolaştı. Sonunda, bir kaçak buldu ve geceleri, mal sahipleri ve kiracılar zaten uyurken ve Yesenin ve arkadaşları sakince dama oynarken, sessiz bir pansiyona girdi. Öfkeli kadın bütün tabakları kırdı, duvardaki devasa saati yırttı, dantel perdeleri yırttı. Soygunu bitiren Isadora, korkmuş Yesenin'i yanına aldı.

Duncan, yenilgi için büyük bir para cezası ödemek zorunda kaldı ve ardından Yesenin ile

birlikte Fransa'ya gitmeye karar verdi. Ancak Fransa vizeleri henüz gelmediği için Köln, Strasbourg'a uğramak, Belçika ve İsviçre'yi ziyaret etmek kararlaştırıldı.

Narkotik bir rüyada olduğu gibi, büyük Alman şehirleri Yesenin'in gözlerinin önünden uçtu. Çok sık sarhoş olduğundan değil, ayıkken bile onların manzaralarıyla pek ilgilenmediği için değil, aslında neredeyse üç ay kaldıkları Fransa ve İtalya'da olduğu gibi.

Eylül 1922'de Yesenin ve Duncan New York'a geldi. Ve burada bir skandal vardı - göçmenlik departmanının temsilcileri, komünist fikirlerin propagandasından korkarak uzun süre Amerika'ya girmelerine izin vermediler.

Korkular boşuna değildi. Yesenin ve Duncan, gösterilerde Enternasyonal'i söylememeye söz verdiklerine dair bir makbuz vermelerine rağmen, dansçının tüm performanslarında bu devrim marşı çaldı. Onlara ne olduğu, 10 bin seyircinin toplandığı Boston Senfoni Pavyonu'ndaki konserin incelemeleriyle değerlendirilebilir. Isadora, Bolşevik Rusya'ya olan sevgisini haykırdı. Galerideki izleyiciler, zevkten boğularak, Enternasyonal'in performansını talep ederek tezgahlara koştu. Olaylar öyle bir noktaya geldi ki, atlı polisler salona girerek kalabalığı dağıtmaya başladı. Ve bu sırada Yesenin, görünüşe göre yaramazlıktan çok çaresizlikten soyunma odasının penceresini açtı, kırmızı bir bayrak kaldırdı ve onu sallamaya başladı: "Yaşasın Sovyet Rusya! Yaşasın Bolşevizm!"

Amerika'dan sonra, Isadora'nın Paris'te sahne alması planlandı. Yesenin Berlin'e gitti, kısa süre sonra Duncan ona geldi. Ve yeniden başladı: şampanya, Rus şarkıları, danslar, kıskançlık sahneleri, tabak kırma, otellerden kovulma, yatıştırıcı iğneler. Her şey, Isadora'nın Rusya'ya dönmeleri gerektiğine karar verdiği bir aile konseyi ile sona erdi. Ağustos 1923'te oraya sağ salım ulaştılar .

Yesenin neredeyse hiç Avrupa hakkında konuşmadı. Ancak varışta şu ifadeyi attı: "Avrupa pisliktir." Amerika daha kapsamlı taşkınlarla onurlandırıldı. Açıkça arkadaşı L. Povitsky'ye "Evet, tartıştım," dedi, "Buna ihtiyacım vardı. Beni tanımlarına ihtiyacım vardı ki beni hatırlasınlar. Ne... onlara şiir mi okuyacağım? Amerikalılar için şiirler? Sadece onların gözünde gülünç olurdum. Ancak masadan tabaklarla bir masa örtüsü çalmak, tiyatrodaki ısıklı çalmak, trafiğin düzenini bozmak - bu onlar için açık. Bunu yaparsam, o zaman bir milyonerim, yani yapabilirim. Öyleyse saygı hazır, şan ve şeref! Oh, artık beni Duncan'dan daha iyi hatırlıyorlar! .. "

Yurt dışından döndükten iki haftadan kısa bir süre sonra Yesenin, Duncan ile evlilik ilişkisini kesti ve Prechistenka'dan ayrıldı. Bednota gazetesinin bir çalışanı olan Galina Benislavskaya ile anlaşana kadar neredeyse iki ay boyunca farklı apartmanlarda dolaştı. Birkaç yıl boyunca, Yesenin'e tutkuyla aşık olarak, ona Bryusovsky Lane'deki odasında bir köşe sağladı.

"Galina Arturovna Benislavskaya ya da kısaca Galya, gençti, orta boyluydu, kalın uzun siyah

örgüleri ve büyük yeşilimsi gri gözlerinin üzerinde siyah tek kaşları vardı. Gali'nin babası Fransız, annesi Gürcüydü" diye tarif etti şairin kız kardeşi Alexandra bu kadını.

Yesenin, kendisini koruyan ve daha sonra el yazmaları ve kitapların düzenlenmesi ile ilgili tüm işleri devralan bu kadına içtenlikle minnettardı. Ama aynı zamanda, ona karşı, elbette onu travmatize eden ve gücendiren herhangi bir içten duygu hissetmedi. Rita Livshits, Nadia Volpin veya Agnes Rubinchik gibi kızların etrafında döndüğü açık randevular, tıpkı Yesenin'in Prechistenka'ya yaptığı geziler gibi, onun önemli ölçüde acı çekmesine neden oldu. Uzun bir süre, Duncan'dan nihayet ayrılacak gücü hâlâ bulamadı ve ondan çoktan ayrılmış olduğu için, onu haftada en az bir kez görmek için şiddetli bir istek duydu.

Benislavskaya ile ilişkilerin belirsizliği, Yesenin'e eziyet etti ve kızdırdı. Bir apartman dairesinde bir kadınla yaşıyordu, aslında koca olarak onu burada bekliyorlardı, onunla ilgileniyorlardı, iş ilişkilerinde ona tamamen güveniyordu - ama hepsi bu! Galina için Yesenin aşka benzer hiçbir şey yaşamadı. Yüksek, saf, kalıcı bir şey istedim.

Bu "yüksek" ona, yaklaşık bir aydır tanıştığı Oda Tiyatrosu oyuncusu Augusta Miklashevskaya'da göründü. Yıllar sonra Miklashevskaya, Yesenin'in ona ne kadar inanılmaz bir şefkat ve asaletle davrandığını hatırladı ve neredeyse günlük toplantılarda ona tekrarladı: "Bir lise öğrencisi gibi seninleyim." Ondan tek, sadece kaba değil, aynı zamanda sert bir söz bile duymadığını şaşkınlıkla yazdı. Sanki onunla toplantılar sırasında ona eziyet eden her şey bir kenara çekildi, ağır, hüzünlü düşünceler ortadan kayboldu ve kendisi de gözlerinin önünde dönüştü.

Yesenin, yaramaz "Aşk Bir Holigan" başlıklı bir döngü oluşturan Miklashevskaya'ya yedi şiir adadı. Belki de hiç kimseye bu kadar etkileyici satırlar yazmamıştı:

Mavi bir ateş süpürdü, Yerli mesafeleri unuttu. İlk kez aşk hakkında şarkı söyledim, İlk kez sorun çıkarmayı reddediyorum.

Ancak toplantılar giderek daha seyrek hale geldi. Ve bir gün sokakta Miklashevskaya'yı taksiden atlarken gören Yesenin yanına koştu ve "Hayatım boyunca seninle yaşadım" dedi.

Yesenin'in aşk şiirlerinde asla bir şey icat etmediğini burada belirtmekte yarar var. Şairin bir arkadaşı I. Gruzinov şunları kaydetti: "Şiirlerindeki her satır, en küçüğü bile, şiirler kendi hayatını ilgilendiriyorsa doğrudur. Şairin kendisi, şiirlerinin otobiyografik doğasına defalarca işaret ediyor ... "

1924-1925'te birkaç ay yaşadığı Bakü ve Batum'da yazılan ünlü "Fars Motifleri" döngüsü için de geçerli olabilir .

1924-1925 mektuplarından . Yesenin'in Batum'da kapalı ve yalnız yaşadığı düşünülebilir. Benislavskaya'ya "Hobi yok" diye yazdı. - Bir. Bir. Kadınlar beni burada kovalasa da. Nasıl? Gerçekten de bir şair. Evet, başka ne ünlü. Hepsi komik ve aptalca."

Bu tür güvenceler tamamen doğru olmasa da. Batum'da Shagane Terteryan da dahil olmak üzere kadınlar, kavga girişimleri ve diğer türlü tuhaflıklar da vardı. Yesenin'in Batumlu bir tanıdığı Anna Lappa-Starzhenetskaya anılarında şöyle yazmıştı: "O yıllarda Rusya'dan pek çok mülteci, Bolşeviklerin muzaffer yürüyüşünden korkan varlıklı ailelerden gelen kadınlar Gürcistan'a, özellikle Batum'a akın etti. Birçoğu yurt dışına gitti, ancak çoğu şehre yerleşti. Eğitimli olmasına rağmen herhangi bir işe alışı olmayan kadınların çoğu "eğlenmeyi" ve rahat bir yaşam sürmeyi tercih etti. Alt katında Anglo-Amerikan şirketi Standard Oil'in bir temsilciliğinin bulunduğu Prenses Tamara Mihaylovna Nakashidze'nin evinde ağırlandılar. Bana bundan bahseden Maria Mihaylovna Gromova, alt katından bir oda kiralamak için arkadaşı Nakashidze'yi ziyaret ettiğinde, "Orada neye ihtiyacın var? Bir genelev var tabii ki konuşulmayan." Sergei Yesenin, Batum'dayken Olga Kobtsova, Esaulova, Sokolovskaya, Shagane Terteryan da dahil olmak üzere onu kuşatan tüm kadınlarla bu genelevde buluştu. Ve Shagane'nin dediği gibi "öğretmenler cemiyetinde" değil, çünkü geçici olarak "sıfır okulun" grup lideri olarak çalıştığı iki yıllık Ermeni okulunda kız kardeşi Katra dışında öğretmen yoktu.

Belki de Anna Lappa-Starzhenetskaya, "Sergey Alexandrovich Batum'da Shagane adında ilginç bir genç Ermeni kadınla tanıştı" yazan L. Povitsky ile tartıştı. Aynı zamanda bir öğretmen olan küçük kız kardeşi Katya da ilginçti. O

Yesenin'in şiirlerini biliyordu ve tüm kalbiyle ona ulaştı. Ancak Yesenin, Doğulu bir kadın için tamamen alışılmadık bir yüzle kız kardeşi tarafından büyülenmişti . Yesenin , şu gerçeğiyle büyülendi :

Orada, kuzeyde bir kız da, Sana çok benziyor...

Sevgili kızına ve onun ahenkli küçücük ismine dışsal benzerliği, Yesenin'de Shagane'ye karşı büyük bir şefkat duygusu uyandırdı. Bunun kanıtı, "Fars Motifleri" döngüsünde kendisine kutsanmış ayetlerdir.

Yesenin'in kendisi şiir dışında bu konuda başka biyografik bilgi bırakmadı.

1 Mart 1925 Yesenin Moskova'ya döndü. Ve ünlü şiiri "Kachalov'un Köpeği" bu yılın Mart ayına kadar uzanıyor. Bunun gibi satırlar var:

Sevgili Jim, misafirlerin arasında

Çok fazla vardı ve hiç yoktu.

Ama tamamen sessiz ve daha üzgün olan,

Buraya şans eseri mi geldin?

O gelir, sana elimi veririm.

Ve bensiz, dik dik bakan bakışlarında,

Suçlu olan ve olmayan her şey için benim için elini nazikçe yaladın.

Büyük olasılıkla bu satırlar, Yesenin'in kısa bir süre önce acımasız ve aşağılayıcı bir mektup yazdığı Galina Benislavskaya'ya yöneliktir: “Sevgili Galya! Bana arkadaş olarak yakınsın ama ben seni bir kadın olarak hiç sevmiyorum. Hayatına başka bir kadın - büyük kaşifin torunu Sophia Tolstaya - girdiği için kasıtlı olarak Benislavskaya ile açık bir ara verdi. Beklenmedik bir şekilde ve hafifçe, onunla evlenme kararı aldı.

İronik bir şekilde, tanışmaları Benislavskaya'nın doğum günü vesilesiyle gerçekleşti. 5 Mart 1924'te Galina, Sofia Tolstaya ve sevgilisi yazar Boris Pilnyak'ın da davet edildiği bir parti verdi. Tolstaya'nın kendisinin yazdığı gibi , bu toplantı “kaderimi belirledi... Birkaç ay sonra, 1925 baharında onunla evlendim ve Aralık ayında Sergei Alexandrovich vefat etti. O zaman yaşadıklarım. Düşünmek korkutucu!"

Ancak o sırada Galina'yı arkadaşlarıyla tanıştıran Yesenin, bazen sadece arkadaşını değil, karısını da aradı. Ve böyle bir ihaneti asla bekleyemezdi. Üstelik Aralık 1924'te Batum'dan Yesenin şunları yazdı: “Belki de dünyadaki her şey bir seraptır ve biz sadece birbirimize benziyoruz. Allah aşkına serap olmayın. Bu benim son iddiam ve en derini."

Son bahsi Sophia Tolstaya'ya yaptığı ortaya çıktı. Yesenin'e hayatını veren bir kadın olarak Benislavskaya daha da acı vericiydi çünkü Sophia sıradan ve ilgisizdi, ona kıyasla tamamen kaybolmuştu. Küçük delici gözleri ve sarkık kaşları olan bu kısa boylu kadında, birçok kişi ünlü büyükbabaya çarpıcı bir benzerlik gördü. Karakteri düzensizdi - öfkeyle buyurgan ve sertti ve iyi bir ruh hali içinde sevecendi.

Kırgın ve aşağılanmış Benislavskaya'nın ruhunda gerçek tutkular şiddetlendi. Bunları günlüğüne döktü: “Tolstoy'un adının peşine düştü - herkes ona acıyor ve onu küçümüyor: sevmiyor ama evleniyor. kendisi bile Şişman olmasaydı kimsenin onu fark etmeyeceğini söylüyor. Sergei, ona acıdığını söylüyor. Ama neden pişmanlık? Bana acımadı. Volpin, Rita ve hakkında bilmediğim

diğerlerinden pişman olmadım. Soyadı ve oturduğu apartman dairesi nedeniyle fiziksel olarak kendisine iğrenç gelen bir kadınla yatmak bir kilo kuru üzüm değildir.

Gerçekten de Yesenin mutlu bir damat gibi görünmüyordu. Ya ayık, sessiz, geliniyle arkadaşlarına geldi ve sonra ölümcül bir şekilde sarhoş oldu ve bağırdı: “Dün gelinden kaçtı! Düğün olmayacak! Sonra Sophia ile tekrar barıştı.

Bir nüans daha. Tolstoy için çöpçatanlığın tüm hızıyla devam ettiği bir zamanda, şairin büyük Rus şarkıcının kızı Irina Chaliapina ile çok ciddi bir ilişkisi vardı. Yarı şaka yollu arkadaşlarına şöyle derdi: "Hangisi daha iyi - Yesenin ve Chaliapin mi yoksa Yesenin ve Tolstaya mı?" Beklediğiniz gibi ilişkiler hızla ve çok dramatik bir şekilde gelişti. Kimse nasıl başladıklarını ve mola için itici gücün ne olduğunu söylemeyecek. Yesenin'in, onları - her birini - yok eden Irina Chaliapina'ya hitaben iki düzineden fazla mektup yazdığı güvenilir bir şekilde biliniyor .

Öyle ya da böyle Sophia ile evlenerek seçimini yaptı . Belki de sonunda kendi köşesini bulmayı ve normal bir aile hayatı yaşamayı umuyordu . Ancak umutlar boşa çıktı. Düğünden sonraki ilk ayda Verzhbitsky'ye " ... Yeni ailede herhangi bir şeyin yoluna girmesi pek olası değil," diye şikayet etti, "buradaki her şey" büyük yaşlı adam "ile dolu, her yerde ondan o kadar çok var ki , masalarda ve masalarda ve duvarlarda, hatta tavanlarda, yaşayan insanlara yer kalmamış gibi görünüyor. Ve bu beni boğuyor."

O zamanlar birçok kişi şairin sınırsız sarhoşluğundan bahsetti ve hatta onu tedavi için bir kliniğe yatırma planları yaptı. Ama paradoks şu: Hayatının son iki yılında deli gibi çalıştı. Sonra, büyük şiirlerden bahsetmeye gerek yok, yaklaşık yüz güzel şiir yazıldı. İşten sonra içki içen arkadaşlar ortaya çıktı - bir veya iki bardak votka ve bir öfke başladı. Ancak Yesenin'i ayık görenler, onun hassas ve hatta nazik bir insan olduğunu, düşmanlarına karşı bile ölçülü olduğunu fark ettiler.

Kasım 1925'te Yesenin yine de sinirlerini tedavi etmeye karar verdi ve kliniğe gitti, ancak orada uzun süre kalmadı. 21 Aralık 1925'te tedavisine ara verdi ve Leningrad'a gitmeye karar verdi. İyice toplandı. Gosizdat'ta, harçlar için tüm vekaletnamelerin iptali hakkında bir açıklama yazdı, tasarruf defterinden tüm parayı çekti. Ayrılmadan hemen önce, kendisi tarafından terk edilmiş olan Sophia'nın dairesinde göründü. Yesenin kasvetli, kaşlarını çatmış bir şekilde eşyalarını birkaç valize yerleştirdi, mırıldandı: "Hoşçakal" - ve kimseye aldırış etmeden gitti. Sonsuza dek çıktı.

Yesenin, Leningrad'a varır varmaz hemen Angleterre Oteli'ne gitti. Ve dört gün sonra, 25 Aralık 1925'te gitmişti. Resmi açıklamaya göre, odasında kendini asarak intihar etti.

Sergei Alexandrovich Yesenin büyük ölçekte gömüldü. Defin masrafları devlet tarafından karşılandı. Vagankovsky mezarlığına gömülmek üzere cesedin Moskova'ya nakledilmesine karar

verildi. Basın Evi'ne bir pankart asıldı: "Büyük Rus ulusal şairi Yesenin'in cesedi burada yatıyor." Kalabalıklar şaire mezarlığa kadar eşlik etti . Ağlama ve bağırma altında "Elveda Seryozha!" tabut mezara indirildi . Höyüğün üzerine basit bir tahta haç dikildi . ..

Galina Benislavskaya neredeyse bir yıl sonra, 3 Kasım 1926'da Yesenin'in mezarında kendini vurdu. Onun yanına gömüldü.

Yesenin'in ölümünden sonra, çalışmalarının araştırmacıları, şairin aşkın saf mutluluğunu ancak bu aşk olduğu gibi doğaüstü ideal olduğunda yaşadığını kaydetti. Yesenin'in sözlerinin belki de en parlak sayfalarına yol açan bu duyguydu ve onu hayatı boyunca terk etmeyen, böylesine cismani değil, ebediyen kalıcı bir aşkın hayaliydi. Belki de bu yüzden Yesenin'in en parlak anıları, sevdiği ama ona "hayır" diyen kadınlarla ilgiliydi. Aslında Yesenin hem aşkı hem de hayatı bir peri masalı olarak ele aldı. Ve peri masalı bittiğinde aşk ve yaşam tüm anlamını yitirdi.

Gable Clark William

(d. 1901 - ö. 1960)

Ünlü Amerikalı tiyatro ve sinema oyuncusu. 67 filmde ve hayatta maceraperest ve kahraman-sevgili rollerinin oyuncusu. Onur unvanları ve ödülleri arasında "King of Hollywood" (1937) ve Amerika'nın "seks sembolü" unvanları yer alır. Ancak tüm bol aşk ilişkilerine rağmen, tek bir kadını gücendirmemeyi başardı.

Clark Gable, resmi olarak "Hollywood'un Kralı" ilan edilen tek Amerikan film yıldızıdır. Ölümünden sonra The New York Times, oyuncu hakkında şunları yazdı: “Varlığıyla aydınlatılan o mutlu zamanlarda çok sayıda büyük “yıldızlar” hiyerarşisinde, eşitler arasında birinci olarak kabul edildi . Belki de oyunculuk tekniğinde çok sofistike değildi . Belki de o zamanlar moda olan İngiliz "yıldızlarının" doğasında var olan parlaklığa sahip değildi. Ama onda eksik olmayan şey şuydu - çekicilik, erkeklik ... O gerçek bir erkekti. Tırnaklarının ucuna kadar." Gable, 20. yüzyılın erkek seks sembolleri listesinde hala 8. sırada yer alıyor .

Aktörün kendisi, yüksek profilli unvanları konusunda çekingendi. Ölümünden kısa bir süre önce şöyle dedi: “Biliyorsunuz,“ kral ” ve diğer şeyler hakkındaki tüm bu muralar saçmalık. Tüm sıradan insanlar gibi yemek yiyorum, uyuyorum, duş alıyorum. İçimde beni bir "yıldız" yapacak herhangi bir içsel ışık hissetmiyorum. Ben doğru zamanda doğru yerde olacak ve akıllı insanların desteğini alacak kadar şanslı olan Ohio'lu basit bir adamım. Oscar'a aday gösterildiği açıklandığında bile, Gable içtenlikle şanslı olduğuna karar verdi. Filmlerde çok iyi oyuncular var” dedi. “Bu şirkete tesadüfen girdim.” Aktörün bu öz değerlendirmesiyle, kişi yalnızca kısmen hemfikir olabilir. Yeteneklerini asla abartmadı ve gerçekten sıradan, basit bir adamdı, yıpranmış bir yüzü ve kaslı kolları, kaba bir tavrı, güzelliği, atletik yapısı ve büyüleyici bir gülümsemesi ile aydınlandı. Ancak Hollywood'un seçilmiş kişisi olması tesadüfi değildi, çünkü Clark Gable her zaman şansa değil, kendi gücüne ve çalışmasına güvendi, olağanüstü bir azim ve yenilmezliğe sahipti.

Sanata giden yolu uzun ve zordu. 1 Şubat 1901'de Ohio, Cadiz'de, sonunda İngiliz olan Gable'a dönüşen Goebel adlı Hollandalı bir göçmen ailesinde doğdu. Babası William Gable'ın kendi sondaj kulesi vardı ve petrol üretimiyle uğraşıyordu. Clark'ın annesi Adeline Gable, bir yaşından küçükken öldü ve bebek, büyükanne ve büyükbabasının bakımına bırakıldı. Kısa süre sonra baba Jenny Dunlap ile evlendi ve oğluyla birlikte küçük Hopedale kasabasına taşındı. Burada çocuk gerçek anne bakımı ve sevgisiyle çevriliydi. O zamanı hatırlatarak bir kereden fazla şöyle dedi: “Çocukluğumun en mutlu günü üvey anneme geldiğim gündü. Çok cana yakın, sevgi dolu bir kadındı, tek kelimeyle nezaketin ta kendisi. Jenny'nin neşeli, girişken biri olduğu ortaya çıktı , müziğe ve şarkı söylemeye çok düşküncü . Clark ondan çok şey öğrendi : nezaket, kibarlık, özgüven . Ona sanat sevgisini aşıladı, amatör performanslara, okul orkestrasının konserlerine katılımını mümkün olan her şekilde teşvik etti ve ona piyano çalmayı kendisi öğretti .

Clark 15 yaşındayken Jenny'nin sağlığı kötüleşti ve aile Ravenna yakınlarındaki Portage İlçesindeki bir çiftliğe yerleşti . Burada, ilk defa genç , sıkı bir çiftlik işi yapmak ve geleceğini düşünmek zorunda kaldı . Babasının kendisine sunduğu seçim - çiftçilik ya da petrol üretimi - hoşuna gitmedi. Okulu orada bitirmek ve ardından tıp fakültesine girmek için daha büyük olan Ekron şehrine gitmeye karar verdi . Güçlü ve sağlıklı her erkeğin elleriyle çalışması gerektiğine inanan baba , kategorik olarak buna karşıydı. Genç adamın destekçisi olan Jenny, onu mümkün olan her şekilde

savundu. Gable daha sonra, " O olmasaydı, hala Ohio'da çiftçilik yapıyor olabilirdim ," diyecekti.

parıldayan kalabalık bir şehirde bir kez önceki niyetini hemen unuttu . Okul yarım kaldı, tıp ilgisiz hale geldi . Tiyatroya hayran kaldı, oyuncular sahneye çağırmak için çocukken ücretsiz çalışmaya başladı . Clark geceyi tiyatrodan geçirdi ve yetersiz bahşış yedi ama mutlu hissetti. Bazen küçük roller aldı . Ancak kısa süre sonra "tiyatro tatili" sona erdi. Jenny öldü . Babası eve dönmesini istedi ve onu petrol sahasına götürdü.

Petrolcünün dört yıllık sıkı çalışması genç adama fayda sağladı: olgunlaştı, omuzlarında yankılandı, dayanıklılık ve atletik yapı kazandı ve bu daha sonra film kariyerinde onun için çok faydalı oldu. Ancak Clark , gazetede Kansas City'de kalıcı bir toplulukla bir tiyatro kurulmasıyla ilgili bir ilan görür görmez sahadaki işinden hemen ayrıldı . Gezintiler ve var olma mücadelesi içinde beş yıl geçti . Küçük Ortabatı kasabalarında bitmeyen turlar , performanslardan önce bir orkestrada çalmak , sürükleyici manzaralar ve "The Villain Still Hunts Her " oyununda oynamak zorunda olduğu gibi küçük, garip roller içeriyordu. İçinde bir çocuğu canlandıran Clark, sahnede büyük bir bebek arabasında (185 cm yüksekliğinde) göründü. Ama bazen bunların hiçbiri yoktu ve bir kereste fabrikasında, bir mağazada satıcı olarak çalışmak ya da sadece açlıktan ölmek zorunda kalıyordu . Bir zamanlar, delicesine aşık olduğu nişanlısı genç yetenekli aktris Franz Dofler'in ailesinde yaşıyordu . Düşün asla gerçekleşmedi . Franz beş parasız bir nişanlıya güvenilir bir tur sözleşmesini tercih etti.

Belki Gable , o zamanki tek şanstı yararlanmasaydı , gezici tiyatrolarda bir oyuncu olarak kalacaktı : bilinmezlik yıllarında bile kadınların ilgisinden şırmamıştı. Acemi sanatçı için yardım, destek ve gerçekten anne bakımı , dramatik sanat öğretene Josephine Dillon tarafından gösterildi . Genç adamda büyük fırsatlar gördükten sonra , gönül yarası bir adamın çarpıcı bir imajını yaratmaya başladı: tavırlarını cilaladı, ona doğru telaffuzu öğretti , yarattığı grubun performanslarında Gable'ın oynamaya başladığı rolleri onunla birlikte prova etti. ve hatta onu bir "Hollywood gülümsemesi " edindiği dışıye gönderdi . Josephine , oyuncunun ilk adı olan William'ı bırakması konusunda ısrar etti . Böylece sessiz sinemaya Clark Gable adıyla girdi . _ Daha sonra sanatçı şöyle hatırladı: " Bana bir ritim duygusu , koordinasyon, role girme sanatı öğretti ... Sabırlı ve son derece profesyonel oyunculuk dersleri için ona her zaman minnettar olacağım."

Gable'ın minnettarlığı sanatın ötesine geçti. Koruyucusunun 13 yaş büyük olmasına rağmen, 13 Aralık 1924'te karı koca oldular. Daha sonra, birçok kişi ilkel bir hesaplama için Gable'ı kınadı. Elbette karşılıklı ateşli aşk yoktu ama güven, karşılıklı saygı ve anlayış vardı. Gables, evlendikten sonra Los Angeles'a taşındı ve burada Clark ilk filmini The Fifteen Dollar White Man'de yaptı. Ancak stüdyoların kapılarını oyuncuya açmadı. Josephine, Gable'ın Hollywood'u fethetmeye hazır olduğuna inanıyordu, ancak New York sahnesinde tiyatro kariyerini tercih etti. Çift, Mart 1929'da dostane bir şekilde ayrıldı.

Ancak "The Last Mile" oyunundaki başrolde başarılı bir performansın ardından Gable, film yapımcıları tarafından fark edildi ve "Painted Desert" filminde rol almaya davet edildi. " B" kategorisine aitti , ancak haftada 750 dolarlık bir maaş, kısa sürede binicilik sanatında ustalaşma ihtiyacı da dahil olmak üzere bu çalışmanın tüm eksikliklerini aydınlattı . Gable bir çiftlikte çalışmak zorunda olmasına rağmen hiç ata binmedi . Arenada ders almak zorunda kaldım . Daha sonra oyuncu gurur duymadan şunları söyledi: "İlk birkaç gün her şey beni incitti ve dersten sonra neredeyse yürüyemedim ama hayatta kaldım. Beş hafta sonra, Arizona'da çekimler başladığında katlanılabilir bir şekilde ata biniyordum ."

Bu engeli aşan Gable , beklenmedik bir şekilde film kariyeri için daha ciddi olduğu ortaya çıkan başka biriyle karşılaştı . Çekici görünümüne rağmen , cesur kahraman-sevgili imajının önündeki asıl engelin büyük , çıkıntılı kulaklar olduğu ortaya çıktı. Sürekli olarak her türlü esprinin nesnesi olarak hizmet ettiler . Aktör Milton Birle onları " hayatımızın en iyi kulakları" olarak adlandırdı ve film kralı Howard Hughes anılarında şöyle yazdı: " Kulakları onu kapıları açık bir taksi gibi gösterdi ." Makyaj sanatçılarının hiçbir hilesi - yapışkan bantla yapıştırmak, koyu bir ton uygulamak - bu sorunu çözemedi . En şaşırtıcı şey, Gable ünlü olduktan sonra kendi başına ortadan kaybolması : fark edilmeyi bıraktılar . Oyuncunun girişimcisi Mina Warner bu vesileyle şunları hatırladı : " Kusurunu düzeltmek için hiçbir şey yapmadı . Ve bir gün Jack Warner, Dancing Daughters'ı izledikten sonra sordu: "Kahretsin , bu nasıl bir adam, neden onu kaçırdık?" "Bu," dedim , " kulakları yüzünden reddettiğin kişi . " - "Olamaz! Ameliyat oldu mu ?" - " Hayır. Oldukları gibi kaldılar ."

milyoneri Ria Franklin Prentice Lucas Langham'ın sosyete hanımı ve zengin dul eşi karşısında şans Gable'a gülümsedi . 43 yaşındaki metresi , büyüleyici çırağının aday gösterilmesine katkıda bulundu . 1931'de Gable 11 filmde rol aldı. Ortakları, Joan Crawford, Norma Shearer, Myrna Loy, Jean Harlow gibi Hollywood yıldızlarıydı . Ve "Free Soul" filminde bir gangster rolünü oynadıktan sonra , kendisi de bir yıldız oldu ve ekranda yeni bir ham erkek cinsel çekiciliği türü yarattı. 19 Temmuz 1931'de Clark , Ria ile evlendi .

Gable , sinemadaki başarısını ilk spor arabasını satın alarak kutladı . Onunla o kadar gurur duyuyordu ki , arkadaşları onun içinde uyuduğundan şüpheleniyordu . Ama daha güçlü hobileri vardı . Ekrandaki aşık kahraman , özellikle de etrafta pek çok çekici kadın olduğu için , hayatta daha az sevgi dolu ve tutkulu değildi. Bir zamanlar zaten dünyaca ünlü olan Gable , film stüdyosunun yıldızlarına adanmış bir reklam broşürüne bakarak şunları söyledi: "Ne harika güzellikler - ve hiçbirini kaçırmadım . " Gerçekten de, Gable'ın metreslerinin listesi bir sayfadan fazla sürebilirdi ve epeyce resmi karısı vardı. Evlilik, oyuncunun sayısız aşk ilişkisine müdahale etmedi . Bunlardan biri - Joan Crawford ile - en uzun olanıydı: 30 yıl boyunca zaman zaman ona döndü ve romantizmi yenilenen bir güçle alevlendi . Tüm zayıflıklarının ve hobilerinin çok iyi farkında olan Joan, yine de şunu kabul etti: "Bu kadar çekici başka biriyle tanışmadım."

Pek çok efsane Gable'ın aşk maceralarıyla ilişkilendirilir . Bunların arasında " herkesin bildiği bir sır " vardır. Filmdeki ve hayattaki ortaklarından biri , kariyerine dört yaşında başlayan parlak Loretta Young'dı. Clark ile The Call of the Wild setinde tanıştı . Ve en güçlü uzun süreli kar yağışı tüm gruba umutsuzluk getirdiyse , o zaman aşıklar Yang ve Gable tutkuyla o kadar tüketildi ki Loretta'nın nasıl hamile kaldığını "fark etmediler ". Evlenmemiş bir film yıldızı , evli bir aktörden bir çocuk bekliyordu - bu , kariyerinin çöküşünün ve Hollywood'da ve Katolik Kilisesi'nin gözünde (o zaman için) bir skandalın habercisi oldu. Gable karısını bile terk etmesine rağmen , babalığın tanınması söz konusu bile değildi. Tüm ilişkiler acilen kesintiye uğradı ve ortaya çıktığı gibi sonsuza dek. Loretta büyük bir güvenle bir kız çocuğu doğurdu , ona Marie Judith Clark adını verdi (ebeveynlerinin isimlerini anmadan) ve onu bir Katolik yetimhanesine verdi . Young, iki yıl sonra kendi çocuğunu evlat edindi. Judith , babası hakkındaki gerçeği 30 yaşındayken öğrendi ve Gable artık hayatta değildi. Ünlü ebeveynleri hakkında açık sözlü bir kitapta , babasıyla tek görüşmesinden ve onunla yaptığı konuşmadan bahsetti . Ayrılırken , 15 yaşındaki kızını yanağından öptü ve birkaç gün boyunca şok olmuş kız, tüm kadın nüfusunu çılgına çeviren delici bir bakış ve ironik bir gülümsemeyle karşı konulamaz yakışıklı bir adamın onu ziyaretinden coşkuyla bahsetti. .

Adil olmak gerekirse , Gable'ın popülaritesinin sadece güzelliğine ve çekiciliğine dayanmadığı belirtilmelidir . Filmden filme oyunculuk becerileri de gelişti . Zaten "Susan Lenox" (1931) filminde , büyük Greta Garbo'nun değerli bir ortağı oldu. Ve 1934'te, oyuncu en iyi rollerinden birini oynadı - " Bir Gece Oldu " filmindeki girişimci muhabir . Resim gerçek bir sansasyon haline geldi ve oyuncunun eseri Amerikan Film Akademisi'nin en yüksek ödülüne layık görüldü . Gable , Oscar'ları göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle kabul etti ve tek bir kelime söyledi: "Teşekkürler." Son dakikaya kadar önceki başarısızlıklarını hatırlayarak kazanabileceğine inanmaktan korkuyordu . Şimdi oyuncu " yıldız fabrikasında " lider bir pozisyon aldı ve en yüksek maaşlı oyuncu oldu. 1930'ların en iyi beş Hollywood filminden üçü Gable başrolleri oynadı: It Happened One Night, Mutiny on the Bounty ve tabii ki Rüzgar Gibi Geçti.

Artan popülerlik, Gable'ı, esas olarak imajını değiştirme girişimleriyle ilişkili olan başarısızlıklara karşı " güvence altına alamazdı " . Ülkenin bağımsızlığı için savaşıran İrlandalı bir vatansever rolünü oynadığı "Parnell" (1937) filmindeki çalışmasında durum buydu . Seyirci , oyuncunun "gerçek erkekler" rollerini reddetmesini ve tarihi figürleri canlandırmasını istemeyen bu kahramanı öfkeyle karşıladı . Resmin başarısız olmasının ardından Gable , "Kimse beni bir daha bu tür tekliflere boyun eğmeye zorlamayacak , yeteneklerimi biliyorum ve gerçekten de açık yakalı bir gömlek, kot pantolon ve brogues benim için en uygun olanı ." Ve oyuncu, kadınları zevkten titreten ve erkekleri taklit eden eski görünümüne geri döndü . Arsız ama çok çekici, alaycı, alaycı, ironik bir şekilde zeki, karşı konulamaz bir adam. Büyük Amerikan Rüyasının tipik bir somut örneği. Kovboy, gangster, beyefendi, maceracı ve kadınların evcil hayvanı. Bu, bakmaya değer . Ve erkekler ellerinden

gelenin en iyisini yaptılar: "Gable'ın altında" takım elbise ve şapkalar, "la Gable" bıyıkları . Ve filmlerden birinde göğsündeki gömleği yırtıp altında tanıdık bir tişört olmadığında, iç çamaşırı üreten firmaların mahkemeye gitmesi doğrudur: erkekler bu ürünleri almayı bıraktı.

Bu , delicesine çekici, cesur ve nazik, güçlü iradeli ve bastırılmış, "iyi kötü adam" Gable , Rüzgar Gibi Geçti'de (1939) Rhett Butler olarak göründü. Romanın yazarı Margaret Mitchell filmi izledikten sonra ekranda yarattığı Rhett'in mükemmel olduğunu ve tam olarak onun hayal ettiği gibi olduğunu belirtti. Film dokuz Oscar kazandı. Gable'ın sekreteri Jean Garso, ödülü hatırlatarak şunları yazdı: "Clark, Victor Fleming'in yönetmenlik dalında Oscar kazanmasından mutluydu ve ödülü kendisinin almamasına üzüldüğünü sanmıyorum . “Zaten bir Oscar'ım var” dedi .

Çekimler sırasında herkes Clark ile "yeşil gözlü Scarlett" - Vivien Leigh arasında fırtınalı bir romantizmin başlamasını bekliyordu . Halkı hayal kırıklığına uğrattılar. "İlk İngiliz kadın" yalnızca eşsiz Laurence Olivier'i düşündü ve Clark , muhteşem aktris Carol Lombard'a aşık oldu . Not Her Man (1932) setinde tanıştılar ama harika bir komedi düetinden başka bir şey olmadı. Ocak 1936'da Clarke , Carol'ın gitmeyi sevmediği modaya uygun bir kulüpte tanıştı ve Carol her zaman orada ortadan kayboldu . Lombard , genel olarak Centilmen Gable'ı her zaman rahatsız eden ölçsüz davranışları ve kaba tavırlarıyla ünlüydü . Böyle bir güzelliğin küfür etmemesi gerektiği söylendiğinde , “ Çekici bir sarışinsanız, bu tür kelimeleri bilerseniz iyi olur. Başka hiçbir şey insanları oldukları yere bu kadar iyi koyamaz!” Clark'a, odaya çıkması istendiğinde şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı ve şöyle dedi: "Clark Gable olduğuna ne dersin?"

Carol kısa süre sonra reddini Sevgililer Günü için "eğlenceli bir hediye" ile düzeltti . Clarke'a 15 dolarlık eski , harap bir Ford teslim edildi, güzelce beyaza boyandı ve bariz bir " Beni deli ediyorsun" sloganıyla kırmızı kalplerle boyandı . Bu , kadın ve araba aşığı üzerinde “kalıcı bir izlenim” bıraktı. Onurlu bir şekilde cevap verdi : Yunan perisi gibi görünen bir hanımı akşam yemeğine davet etti . Harika bir akşamı dört gözle bekleyen Carol giyindi, omuzlarına lüks bir çinçilla palto attı ve kapıdan çıktı. Karşı konulamaz Gable ve "boyalı mucize Yudo" onu bekliyordu . Böylece, neşeyle gülerken ve dalga geçerek aşklarına "koştular" (10 km hızla - enkaz daha hızlı gidemezdi) .

Bunlar Clarke'ın hayatının en mutlu yıllarıydı . Doğru, Riya , ona yatırım yaptığı her şeyi kocasından almaya yemin ederek ona üç yıl boyunca boşanmadı . Özgürlük ona neredeyse tüm servetine mal oldu. Ancak Carol sevgilisine karşı da cömert davrandı ve ona Encino'da 50 bin dolar değerinde bir çiftlik ayarladı . Clark nişanlısına üstü açık lüks, parlak sarı bir Cadillac ve... kendi gerçek boyutlu heykelini verdi . Hiç kimseye bu kadar pahalı hediyeler vermemiştir.

29 Mart 1939 Carol ve Clark evlendi. 30'ların en eksantrik Hollywood yıldızı, herkesi şaşırtacak şekilde sakın bir ev kadınına dönüştü. Çift, çiftliğe emekli oldu, Hollywood standartlarına

göre mütevazı ve garip bir şekilde yaşadılar: sosyete de pek görünmüyorlardı, bahçeyle ilgileniyorlar, atlara bakıyorlar, balık tutuyorlar, avlanıyorlar ve çok okuyorlar. Gable, erkeksi imajını bozmamak için kitap bağımlılığını hayranlarından sakladı. Evleri her zaman eğlence ve kahkahalarla doluydu. İçinde her şey Clark'ın, arzularının ve hobilerinin etrafında dönüyordu. Carol sık sık "Clark önce gelir" derdi. Kocasının çekim yapmadığı bir süre için tek bir sözleşme imzalamadı.

Amerika 2. Dünya Savaşı'na girdiğinde Gable, Hollywood Zafer Komitesi'nin Ekran Oyuncuları Bölümü başkanı olarak atandı. Shonky Tonk filminin çekimleri nedeniyle Indiana Eyaleti Savunma Kredisine Kampanyasına katılamadı. Carol, kocasına ve ülkeye yardım etmeyi memnuniyetle kabul etti. Gable, hayatının sonuna kadar bunun için kendini affedemedi.

16 Ocak 1942'de Carol eve dönmek için acele ediyordu ve yavaş bir tren yerine hızlı hava uçuşunu seçti. Özellikle ortağı muhteşem Lana Turner olduğu için Clark'ı çok kıskanıyordu. Uçmakta olduğu uçak, Masa Dağı'nın mahmuzlarından birine çarptı. Tüm yolcular öldü. Carol'ın ölümü Gable için büyük bir şok oldu. Çekime ara verdi, sekiz kilo verdi, çiftlikte amaçsızca dolaşıp içti. Clark, karısının odasında hizmetçilerin herhangi bir şeyi değiştirmesini yasakladı ve Carol'ın ev sineması projektörüne katılımıyla sık sık filmler oynadı.

Gable daha sonra ABD Hava Kuvvetleri'ne katıldı. Mükemmel bir bombardıman pilotu oldu. Almanlar başına ödül bile koydular. Clark açıkçası ölümü aradı ama onu atlattı. Haziran 1944'te binbaşı rütbesi ve iki askeri nişanla yedekten emekli oldu. Gable yalnızca bir kez halka açık bir etkinliğe katıldı - "Carol Lombard" gemisi suya indirildi. Ve bir şişe şampanya yan yana düştüğünde, herkes "cesur maceracının" hayatında ilk kez ağladığını gördü. Daha sonra bu yıldız çift hakkında Gable ve Lombard (1976) adlı bir film çekildi.

Ancak zaman ve çalışma tüm yaraları iyileştirir. 1946'da Gable, şimdi olgun bir maceracı kılığında ekranda yeniden belirdi. Hayatında kadınlar belirdi ve kayboldu: Ava Gardner, Grace Kelly (gelecekteki Monako Prensesi), Susan Dudoll, Virginia Gray ve Joan Crawford. 1949'da Gable, aktör Douglas Fairbanks'in dul eşi Sylvia Ashley ile yeniden evlendi. Ancak üç hafta sonra "korkunç bir hata yaptığımı" fark ettim. Bir buçuk yıllık makul bir aradan sonra çift, alınmadan ayrıldı.

Gable'ın 1955'teki beşinci karısı, kendisinden 15 yaş küçük olan hevesli manken Kay (Kathleen) Williams'dı. Clark kendi evine ve güçlü bir aileye sahip olmayı çok istiyordu. Kay'ın ilk evliliğinden iki çocuğunu evlat edindi ama kendi çocuğunu hayal etti. The Misfits (1960) filminin çekimleri sırasında Gable, yaklaşan babalıktan söz ederek grubu bezdirdi. Kesinlikle bir erkek olacağını iddia etti. Ama ne film, ne aktörün Rüzgar Gibi Geçti'den sonra en iyi eseri olarak gördüğü rol, ne de John Clark'ın oğlu, kaderinde yoktu. 16 Kasım 1960 Clark Gable kalp krizinden öldü.

, The Misfits'in ortaklarından M. Monroe ile son görüşmesinde şunları söylemişti: “Ölüm de yaşam kadar doğal . Ölmekten korkan kişinin yaşamaktan da korktuğunu fark ettim . Bu nedenle, bunu unutmaliyiz." Ve muhtemelen bu yüzden, konu Clark Gable olduğunda , oyuncunun artık hayatta olmadığını kimse hatırlamıyor . Büyüleyici maceracı Rhett Butler gözlerinizin önünde yükseliyor , Ava Gardner'ın dediği gibi, "hiçbir normal kadın aşık olmaktan kendini alamaz ."

Sinatra Frank

(d. 1915 - ö. 1998)

Olağanüstü bir cinsel çekiciliği olan Amerikalı caz ve pop şarkıcısı, sinema oyuncusu.

“Tatlı sesli Frank”, “kadife bariton”, “akıllı stil”, “benzersiz tını”... Eleştirmenler ve dinleyiciler, Frank Sinatra'yı bu tür lakaplar ve tanımlarla ödüllendirdiler, yumuşak akıcı müzikal cümleleriyle büyüledi, özellikle kadınlarda olağanüstü cinsel uyarılma. Sinatra'nın sesi herkesi sevmeye teşvik edebilir. Adam ve kadın birbirlerini tanımasalar, sadece yakınlarda olsalar bile , " tatlı sesli Frank" şarkısı kalplerini ve ruhlarını birbirine bağlayarak hayatın tüm endişelerini unutturdu . Bunun için halk tarafından sevildi, bunun için en güzel ve şehvetli kadınlar tarafından sevildi.

Frank Sinatra'nın adı , bir şarkıcı, sinema oyuncusu ve TV yıldızı olarak "yıldızlar caddesi"

plakalarında üç kez ölümsüzleştirildi . Kadifemsi bariton sesi, BBC tarafından yapılan bir ankette "20. yüzyılın en büyük sesi" seçildi. Tek kelimeyle, "tüm zamanların ve halkların en iyi erkek şarkıcısı" olan "eşsiz Sinatra", adını Amerikan pop kültürü tarihine altın harflerle yazdıran koca bir çağ oldu.

Francis Albert Sinatra, 12 Aralık 1915'te küçük Hoboken kasabasında İtalyan göçmen bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. Başarısız bir boksör olan babası Martin Sinatra, daha iyi bir yaşam arayışı için okyanusu geçti ve şanssız ve hatta astımlı atleti çabucak bastıran enerjik Natalie Jaravante ile tanıştığı New Jersey eyaletine yerleşti. Zaman zaman Martin hala yüzüğe girdi ve hatta bazı dövüşler kazandı ve ardından evde fazladan para belirdi. Ve Natalie, düğünden kısa bir süre sonra siyasetle ilgilenmeye başladı ve Demokrat Parti'nin yerel şubesinin başına geçti.

Frank tek çocuktur, bu yüzden sevildi ve şımartıldı. On beş yaşındayken, ailesi oğluna o zamanlar için kraliyet hediyesi verdi - kendi arabasının sahibi oldu. Frank, bahçedeki arkadaşlarıyla birlikte şehri dolaşmaya ve onu güzelliği için değil (bunda özellikle farklı değildi), cesur ve cüretkar karakteri için seven kızlarla tanışmaya başladı.

Bu yaşam tarzıyla Frank'in okula uygun olmadığı açık. Ek olarak, örnek davranışlarla hiçbir şekilde ayırt edilmedi. Sürekli kavgalar ve holigan maskaralıkları için sonunda okuldan atıldı. Ancak Frank kalbini kaybetmedi ve gerçek bir erkek işi yapmaya karar verdi - küçük tüccarlara baskınlar, haraç ve içki satışları.

Yıllar sonra arkadaşları mafya babası olunca Sinatra gençliğinde kurduğu çok faydalı bağlantılar olacaktır. Ama sonra böyle bir şey düşünmedi, sadece kendi zevki için yaşadı, ders çalışmaya bedava para kazanmayı tercih etti. Frank iki yıl içinde birçok mesleği değiştirdi: bir kopyacı, kurye, spor muhabiriydi ama sonunda caza ilgi duymaya başladı ve 30'ların bir idolünden daha kötü şarkı söyleyemeyeceğine karar verdi. Amerikalı şarkıcı Bing Crosby. Sonuç olarak, gazetede çalışmak unutuldu ve bunun yerine Frank, babasının hoşnutsuzluğuna rağmen, yerel kulüplerde ve barlarda yeni ve en kötü gelir kaynağı olmadığı ortaya çıktı - performanslar aldı. Seyirci hoş, melodik şarkıyı beğendi ve 1935'in sonunda Sinatra, genç yeteneklerin bir radyo programında yer alma fırsatı buldu. Konser başlamadan önce, programının bir dans ve şarkı üçlüsünün performansı ile birleştirildiğini öğrendi ve hatta takıma yeni bir isim verdi - Hoboken Four. Böyle bir dönüş acemi şarkıcıyı utandırmadı ve şimdi dördü, esas olarak Sinatra sayesinde radyo programının galibi oldu.

Başarılı müzisyenlerin ödülü, Frank'in ilk hayranlarını ve hayranlarını kazanmasının bir sonucu olarak küçük bir Amerika turuydu. Turdan döndükten sonra, yirmi yaşındaki ilk kez sahneye çıkan oyuncu, kişisel hayatını düzene sokmaya karar verdi. Jersey City'de ailesiyle birlikte yaşayan mütevazı ve güzel bir genç İtalyan Nancy Barbato'dan etkilendi. Frank'in annesi gelini beğendi ve gençler evlendi. Üç çocukları oldu - 1940'ta Nancy Sandra, 1944'te Frank ve 1948'de Christina .

Sinatra'nın profesyonel kariyeri de iyi ilerledi. 1938'de zaten düzenli radyo sözleşmeleri ve Inglewood'daki Country Cabin restoranında bir işi vardı . Ve ertesi yıl, Benny Goodman orkestrasından ayrılan ve kendi büyük grubunu kuran o zamanki ünlü müzisyen Harry James, yanlışlıkla Frank'in radyoda şarkı söylediğini duydu. Sonra onu grubun ana vokalisti olmaya davet etti.

Ancak Sinatra, James'le uzun süre kalmadı. Harry daha sonra, Frank'in kendi değerinin zaten gayet iyi farkında olduğunu ve parlak geleceğine kesinlikle güvendiğini hatırladı. İki yıllık sözleşmesini bozan Sinatra, Tommy Dorsey liderliğindeki zamanın en iyi swing gruplarından birine geçti. Şarkıcı, yeni orkestra ile ilk swing hitlerini kaydetti - "Artık gülümsemeyeceğim", "Gece ve Gündüz", "Aşkım". İçinde iki buçuk yıl çalıştıktan sonra Frank çok şey öğrendi. Dorsey'nin trombon çalma tarzından çok etkilenmişti - yumuşak, lirik, pürüzsüz, neredeyse hiç duraksamadan birbirinin içine geçen müzikal cümlelerle. Sinatra bu tekniği vokallerinde kullandı ve o zaman dinleyicileri anında ve sonsuza dek büyüleyen eşsiz şarkı söyleme tarzı ortaya çıktı.

Ama Frank orada hiç durmadı. Dorsey orkestrasında popüler hale geldikten sonra, haklı olarak zaferin doruklarına ancak solo bir kariyerle ulaşılabileceğini düşündü. Sinatra büyük gruptan ayrıldı ve New York Paramount Cinema ile sekiz aylık bir sözleşme imzaladı. Orada şarkıcının bir de "koruyucu meleği" vardı - ünlü basın ajanı George Evans. Genç ve neredeyse tanınmayan bir sanatçıyı tanıtmayı sadece iki haftasını aldı. Evans önce bir düzine güzel kızı işe aldı. Sinatra'nın konserleri sırasında ciyaklamaları, zevkten neredeyse bayılıyormuş gibi yapmaları , davranışlarıyla seyircinin geri kalanını heyecanlandırmaları gerekiyordu. "Ah, Frankie-ee!" - gayretli "hayranlar", dürüstçe ekmeklerini çalışarak ses kısıklığına bağırırlar. Seyirci şoktaydı. Kitlese psikozu yenik düşen bazı genç kızlar, sahnenin yanında gerçek bir kargaşa sahnelediler. Ve tamamen ücretsiz. Ertesi gün New York gazeteleri "Frank Sinatra'yı görmek için beş bin kız kavga etti" manşetleriyle çıktı. Evans memnundu, amacına ulaştı: koğuşuna "yılın keşfi" adı verildi.

1940'lar Sinatra için yaratıcı bir yükseliş dönemi idi: sayısız plağı yayınlandı, sürekli radyoda performans sergiledi, solo konserler verdi, müzikal filmlerde rol aldı. Sinema, Frank'e yalnızca ilk ciddi sermayeyi getirmekle kalmadı (150 bin dolara kadar aldığı bireysel filmlerdeki roller için) - esas olarak aynı şarkılar sayesinde ilk Amerikan seks sembollerinden biri olarak kabul edildi. Ve oynadığı filmlerde - büyüleyici, esprili genç bir şarkıcı. 1945'te Sinatra, Yaşadığım Ev filmiyle ilk Oscar'ını aldı.

Zafer, Frank'in kafasını çevirdi, güney mizacı bir çıkış talep etti ve yetenek rahatlama talep etti ve Amerikalıların idolü içti, kabadayılık yaptı, metres değiştirdi. Böylece, 1943'teki ilk filmi "Daha Yüksek ve Daha Yüksek" setinde fethetmek istediği en güzel yirmi Hollywood aktrisinin bir listesini yaptı. Çekimlerin sonunda tüm isimlerin üzeri çizildi.

Nancy, kocasının sayısız romanına katlandı ve Hollywood, Frank'in güzel Ava Gardner'a olan

çılgın aşkı hakkında güçlü ve esaslı bir şekilde konuşmaya başladığında bile onu terk etmedi. Sinatra daha sonra hayranlıkla "Kafamı kaybettim," diye hatırladı. "Kadehime bir şey dökmüş gibiydi..." Böyle bir itiraf, birinci sınıf bir gönül yarası olarak ün yapmış olan ona özgü değildi. En ünlü metresleri arasında büyüleyici sarışın Marilyn Maxwell ve The Postman Always Rings Twice filmi sayesinde ünlenen ekran kraliçesi Lana Turner vardı. Ava'nın arkadaşları hep birlikte onu aptalca şeyler yapmamaya çağırdılar: "Aptal olma, kalbini kırar." Üstelik o sırada Sinatra'nın parlak kariyeri, ses tellerindeki bir hastalık nedeniyle ciddi tehdit altındaydı. Televizyon programı başarısız oldu, müzik piyasası ürünleriyle dolup taşıyordu ve ağır bir borcu vardı. Ama Gardner kimseyi dinlemek istemedi. Frank evden ayrıldı ve hem filmlerde hem de hayatta her zaman bir femme fatale oynayan Ava'yı bırakmadı.

Sinatra'nın Gardner ile ilişkisi akıl almaz bir skandala neden oldu. Gazeteler Ava'yı bir fahişe ve aileleri yok eden biri olarak adlandırdı. Her yerde hazır ve nazır muhabirler aşıkları peşlerinden takip etti. Gerçekten de bu ilişki kasabanın dedikodusu haline geldi. Ne de olsa Sinatra'nın görünüşte oldukça müreffeh bir evliliği vardı, üç çocuğu vardı. Ve Ava sürekli olarak basının ve şarkıcının hayranlarının saldırılarını püskürtmek zorunda kaldı. Frank'in karısı Nancy, ara sıra kocasının yeni metresine karşı suçlayıcı konuşmalar yaptı. Ve o da alkol yardımıyla stresi azalttı.

Sinatra uzun süre boşanmak istedi. Nancy'nin onunla kategorik olarak aynı fikirde olmamasına ek olarak, eşlerin Roma Katoliklerine ait olmasıyla ilgili başka zorluklar da vardı. Ancak 1951'de Frank nihayet karısından boşanmayı başardı ve hemen Ava ile evlendi. Ve evlilik aşk için sonuçlanmış olsa da bu onun bir kabusu dönüşmesini engellemedi. Ne sevgi dolu Frank ne de kaprisli Ava, yan taraftaki entrikaları inkar etmenin gerekli olduğunu düşünmedi. Aynı zamanda, ikisi de birbirlerini çok kıskanıyordu.

Bu arada Sinatra halk nezdinde eski popülaritesini yeniden kazanmayı başardı. Neyse ki sesindeki sorunlar geçici çıktı, tekrar sahneye çıktı ve Fred Zinnemann'ın From Here to Eternity filminde oynadığı sinemada kendini hatırlattı. Sinatra, Hawaii'deki savaş sırasında kader tarafından terk edilmiş, aşağılanmış, ancak ruhu kırılmamış bir Amerikan askeri rolünü mükemmel bir şekilde oynadı. Film büyük bir başarıydı ve 1953'te Sinatra, en iyi yardımcı erkek oyuncu dalında ikinci bir Oscar kazandı.

Ancak aile hayatında her şey pek iyi gitmiyordu. Çift birbirini neredeyse hiç görmedi, sıkı çekim ve turne programları onları aylarca ayırdı ve kısa toplantılar giderek daha sık şiddetli tartışmalarla sonuçlandı. Mogambo'yu çekerken Ava hamile olduğunu fark etti ama düşük yaptı. Oyuncu kendini mutsuz ve depresif hissetti, ayrıca tüm Amerika'nın Frank'in ihanetlerinden bahsetmesi onu bunalttı.

Boşanma, bu tutkulu aşkın mantıksal sonucuydu. "Ne olduğunu bil. Ben hala seni seviyorum." Frank veda etti. Ve yalan söylemiyor gibi görünüyor. Ava'yı asla unutmadı, onunla sık sık görüştü ve hayatının son yıllarında, zaten ciddi bir şekilde hastayken, ona önemli miktarda maddi yardım sağladı. Ancak Sinatra, Ava'nın cenazesine gelmedi (1990'da öldü).

Ava'dan boşandıktan sonra, Frank zinciri kırmış gibiydi. Gazeteciler, gayretli bir bekarın bir sonraki maceralarını bildirerek yeniden canlandı. Onun yatağındaki kadınlar neredeyse çarşaflardan daha sık değiştirilirdi. Genel olarak, Amerikalıları ateşli aşklarla veya yıldızların çalkantılı kişisel yaşamlarıyla şaşırtmak zordur, ancak Sinatra'nın etkileyici aşk zaferleri listesi, Hollywood'un en ünlü Don Juan'ının istismarlarını gölgede bıraktı. Dünyanın en erişilmez güzelliklerine sahip romanlarla anıldı: Marlene Dietrich, Grace Kelly, Elizabeth Taylor, Lauren Bakkol, Marilyn Monroe, Jacqueline Bisset, Anita Edberg, Judy Garland, Rafaella Carra, Nancy Reagan. Liste devam ediyor.

Doğru mu değil mi? Söylemesi zor. Ancak her durumda, söylentiler hiçbir şekilde etkileyici bir görünüme sahip olmayan bir yıldızın imajına yalnızca yeni renkler verdi: boy - 160 cm, ağırlık - 55 kg, çok güzel olmayan, rustik yüz. Ancak Ava Gardner'ın şunları söylemesi tesadüf değil: " 55 kilo ağırlığındaki bu şarkı söyleyen adamda ne bulduğumu mu soruyorsunuz? Beş kilo ses ve elli - seks! Ve Frank'in onunla dünyayı dolaşan arkadaşı Tom Dressen, olağanüstü başarısının nedenlerini şu şekilde formüle etti: "Birincisi, tüm genç kızlar sana bir erkek gibi aşık ve ikincisi, tüm saygın analar seni oğulları olarak görüyor. üçüncüsü, tüm gençler sizi ideal babaları olarak görüyor ve dördüncüsü, tüm erkekler barda sizinle bir içki içmek istiyor.

Ava'nın açtığı duygusal yara, oyuncu Lauren Bakkol tarafından iyileştirildi. Hatta Frank ona evlenme teklif etti ama mesele hiçbir zaman meyvesini vermedi. Bunun nedeni, şarkıcının uzun süredir tanıdığı Marilyn Monroe idi. Tanıdık, Marilyn oyun yazarı Arthur Miller'dan ayrıldığında bir aşka dönüştü. Romanın tutkulu ve uzun olduğu ortaya çıktı. Aşıklar daha sonra yakınlaştı, sonra ayrıldı ve Monroe'nun ölümüne kadar böyle devam etti. Frank ve Marilyn birbirlerine sonsuz aşk yemini etmediler, sadık kalacaklarına dair çok daha fazla söz vermediler. Marilyn'in çok sayıda aşk ilişkisi vardı. Sinatra da tek bir güzel kadını kaçırmadı. Ve hatta aktris Juliet Prowse ile nişanlandığını kamuoyuna açıkladı. Ancak Juliet ile düğün gerçekleşmedi.

Bakkoll ve Prowse'nin başaramadığını, "Tarzan" filmindeki Jane rolünün ilk oyuncusu olan gelecek vadeden aktris Mia Farrow yaptı. 1966'da 50 yaşındaki Sinatra ve 20 yaşındaki Mia Farrow evliliklerini resmen tescil ettirdiler . Mia'nın kısa saç kesimli on üç yaşındaki bir genç gibi görüldüğü yeni evlilerin fotoğraflarını gören Ava Gardner, alaycı bir şekilde şunları söyledi: "Sonunda bir erkekle yatağa gireceğini her zaman biliyordum."

Ancak üçüncü kez evlenen Frank, olağan hayatından vazgeçmeyecekti. Akşamları sahneye

çıkıyor, geceleri kumarhanelerde oynuyor, gece kulüplerini ziyaret ediyor, kolay erdemli kadınlarla tanışıyor ve gündüzleri uyuyordu. Torunu doğduğunda, Sinatra burada kendine sadık kaldı: Yüksek sesle, kadınlarından yüz kat daha fazla erkeğe sahip olmasını diledi.

Mia, kocasının ihanetlerine hiçbir şekilde tepki vermedi: o içiyordu, moda haline gelen yoga ile uğraşıyordu ve filmlerde başarılı bir şekilde rol aldı. Frank, genç karısını bir seçimin önüne koyduğunda ilişkiler ters gitti - ya oyunculuk kariyeri. Mia karakter gösterdi ve sinemayı seçti. On yedi ay sonra ayrıldılar.

“Yatakta televizyon, yavrularımız, inanılmaz çekiciliği, duygularının saflığı. Onun gülümsemesi. Yine de yaş farkı bir rol oynadı. Uzaklığını hissetmek canımı yakıyordu. Üstesinden gelemedim, ”diye hatırladı daha sonra, o zamana kadar eşit derecede ünlü yönetmen Woody Allen'ın karısı olan Mia.

Böylece Sinatra yeniden bekar hayatına geri döndü. Bu , 1975 yılına kadar, ünlü bir komedyenin kendisinden on dört yaş küçük olan büyüleyici Barbara Marks'ın eski karısıyla tanışana kadar devam etti. Hayatı boyunca modellik yapıyor - güzellik yarışmalarına danışmanlık yapıyor. Barbara, başarılı evliliğinden çok mutluydu. Ünlü kocasının tüm kaprislerini kolayca yerine getirdi, arkadaşlarıyla iyi anlaştı ve her şeyden kesinlikle memnun kaldı. Başka bir deyişle, Sinatra uzun zamandır aradığını bulmuştur: karısı tüm kaprislerini yerine getirmiş ve kendi hayatını yaşamasına karışmamıştır. Frank Sinatra'nın bu dördüncü ve en mutlu evliliği yirmi yıl sürdü.

Kadınlara ek olarak, Sinatra'nın başka bir zayıflığı daha vardı - bu dünyanın güçlülerinin toplumunu seviyordu - sadece şöhret ve servete değil, aynı zamanda güce de sahip olanlar. Sinatra ilk kez Eylül 1944'te Amerika'nın ilk şarkıcısı olan Başkan Roosevelt ile Beyaz Saray'a bir fincan çay içmeye davet edildiğinde güce yakınlık hissini yaşadı . 1950'lerde ciddi olarak siyasete atıldı, belki de bunun nedeni, 20th Century Fox'un ev sahipliğinde Sovyet lideri Nikita Kruşçev onuruna Frank'in tören ustası olarak görev yaptığı bir anma yemeği idi. Resepsiyonda bulunan 400 birinci sınıf yıldızdan sadece Sinatra gecenin çoğunu Nina Kruşçeva'nın yanında geçirdi. Şaka yaptı, gülümsedi ve çok çekiciydi. Sinatra, sadece denizaşırı konuğun karısını değil, senatörleri ve kongre üyelerini de etkiledi.

Daha sonra, en yüksek iktidar koridorlarında içeriden biri oldu, Demokrat parti liderleriyle arkadaş oldu ve John F. Kennedy'yi başkan olarak seçme kampanyasında yer aldı. Kennedy ile çevrili olan şarkıcının erdemleri takdir edildi ve hatta açılış törenini düzenlemesi talimatı verildi. Başkan göreve geldikten sonra Sinatra onu ziyaret etmeye davet etti. Ancak Kennedy, ziyaretiyle Frank'i asla onurlandırmadı, çünkü o zamana kadar Sinatra'nın organize suçla bağlantılı olduğunu gösteren belgeleri vardı ve hatta Momo lakaplı Chicago mafya babası Sam Giancana'yı evinde ağırladı. Wits, Sinatra'nın evine mermer bir plaketin asılması gerektiği konusunda şaka yaptı: "Başkan Kennedy

neredeyse geceyi burada geçirdi."

Şarkıcıya hayatı boyunca eşlik eden mafya ile bağlantılar hakkında konuşun. 50'lerde. Time dergisi, "kesinlikle standart 1929 gangster standardı gibi görüldüğünü" yazdı . dışlarının arasından konuşuyor. Son moda bir ışıltıyla giyiniyor... zengin koyu renk gömlekler ve beyaz desenli kravatlar takıyor. Fotoğrafının çekilmesinden veya toplum içinde saç çizgisini gizleyecek bir şapka olmadan görülmekten nefret ediyor." Birçoğu onu klanlardan birinin neredeyse "vaftiz babası" olarak görüyordu ve şarkıcıya sürekli babasının Sicilyalı olduğunu hatırlatıyordu.

Bu arada Sinatra, 30'lu yılların sonlarında, belirli bir bayan New Jersey eyaleti şerifine şarkıcıyı onu baştan çıkarmakla suçladığı bir ifade verdiğinde, yasayla başı belaya girdi. Tabii ki, bunda yasadışı bir şey yoktu. Sevgi dolu Frank'in suçu farklıydı: evli olduğunu başka bir kız arkadaşından sakladı. Ve eyalet yasalarına göre zina, kişinin yargılanabileceği ciddi bir suç olarak görülüyordu. Şerif, "kurbanın" ifadesine boyun eğmedi ve Sinatra sadece kollarından değil, Amerikan Themis'in kollarından da kaydı. Ancak bir daha gözden kaybolmadı.

FBI, şarkıcının suç dünyasının "yetkililerinden" biri olan Carlo Gambino ile yakın ilişkisini ve Rocco kardeşlerin ünlü haraççılarının şirketine sık sık yaptığı ziyaretleri ve düğünde onur konuğu olarak varlığını biliyordu. kızı Giancana'nın. Dosya ayrıca Sinatra'nın özellikle mafya çevrelerinde tanınan Lucky Luciano ile tanıştığı Küba gezisi hakkında materyaller de içeriyordu. Polis, Luciano'nun evini ararken, üzerinde "Sevgili arkadaşım Lucky'ye Frank Sinatra'nın bir arkadaşından" yazan altın bir sigara tabakası buldu.

Şarkıcının mafya ile olan bağlantılarını herkes biliyordu. Bir gün, "tamamen tesadüfen", Capone kardeşlerle bir gangster sendikasının toplantısına gitmek üzere bir uçaktaydı. Daha sonra Sinatra'nın gangster Sam Gianchiani ile birlikte Cal-Neva Lodge kumarhanesinin sahibi olduğu ortaya çıktı. fakir.

Ama bildiğiniz gibi Amerika'da gangsterlerle bile arkadaşlık yargılanmaz. Bu nedenle Sinatra konserler vermeye devam etti ve halkın gözdesi olmaya devam etti. Ancak şarkıcı, 1971 yılında hayatta ve sanatta elde edilebilecek her şeyi başardığına inanarak sanat kariyerine son vermeye karar verdi.

Sinatra birkaç yıl zevki için yaşadı, eğlendi, ABD Başkan Yardımcısı Spiro Agnew ile golf oynadı. Ama sonra işsiz yaşayamayacağını anladı ve 1976'da tekrar sahneye çıktı. Halk idolünü unutmadı, daha önce olduğu gibi konserlerinde öfkelenildi, milyonlarca kopya halinde çıkan yeni Sinatra diskleri satın aldı.

Hala siyasete ilgi duyuyordu, ama şimdi Cumhuriyetçileri destekledi - önce Richard Nixon,

sonra da uzun süredir arkadaşı olan Ronald Reagan. Sinatra, Beyaz Saray'ı sık sık ziyaret eden biri oldu. Başkan seçildikten sonra (1981), Reagan onu göreve başlama törenine davet etti. Şarkıcı özel resepsiyonlara katıldı ve Amerika'nın ilk hanımı Nancy Reagan ondan Kraliçe II. Elizabeth'in ziyareti onuruna bir konser düzenlemesini bile istedi .

Sinatra, yaşlılığını hali vakti yerinde bir adam olarak karşıladı. Amerikan standartlarına göre bile büyük bir servet, performanslar ve kayıtlar için telif ücretleri sayesinde değil, en iyi çayı "her zaman elinizin altında" olan LIPTON şirketinin faaliyetlerine katılımdan elde edilen gelirin yanı sıra bir etiketinde şarkıcının portresi olan domates sosları üreten şirket. Ayrıca Sinatra'nın on iki şirketi, bir bankası, bir film şirketi, bir radyo istasyonu, kendi havayolu şirketi ve Las Vegas'ta lüks otellerde hisseleri vardı. Lüks bir yatı, özel jetleri ve helikopteri, California ve Arizona'da karaları, Los Angeles ve New York'ta evleri, Palm Springs'te bir çiftliği vardı. Amerika'nın en yüksek onur madalyası olan Özgürlük Madalyası ve Birleşik Devletler Kongresi Madalyası ile ödüllendirildi.

1990'da Sinatra 75. yaş gününü görkemli bir ulusal turla kutladı ve bir kez daha herkese solgun sesine rağmen çekiciliğinin ve çekici gücünün zayıflamadığını gösterdi . Ve şarkıcı, işten tamamen emekli olmadan önce, 1993 yılında, Charles Aznavour, Barbara Streisand ve birinci büyüklükteki diğer yıldızlarla birlikte ünlü hitlerini seslendirdiği , hemen ünlü olan “Duets” diskini kaydetti .

Son yıllarda Beverly Hills'deki lüks evinde neredeyse hiç ara vermeden yaşayan Sinatra, sosyal çevresini sadece en yakın akraba ve arkadaşlarıyla sınırlıyor . İlk kalp krizi, 1996 sonbaharında Amerikan şov dünyasının Mohikanını vurdu ve ikincisinden sonra şarkıcının kalbi buna dayanamadı. 14 Mayıs 1998'de 82 yaşında öldü ve muhteşem sesini ve eşsiz romantik performans tarzını dünya kültür mirasına bıraktı. Ve bildiğiniz gibi romantizm hiçbir moda trendine

tabi değildir .

Mastroianni Marcello

(d. 1924 - ö. 1996)

Sadece ekranda değil, hayatta da büyük bir kahraman aşığı olan İtalyan sinema oyuncusu.

Yakışıklı bir erkek her zaman kadınların ilgi odağı olmuştur ve olacaktır. Ama aynı zamanda fevkalade yetenekliyse, o zaman onunla iletişim, aşktan bahsetmeye bile gerek yok, kaderin paha biçilmez bir armağanıdır.

Marcello Mastroianni ... Onun ekranda görünmesi, bir anlamda daha fazla uluslararası tanınırlık, İtalya için benzersiz bir fenomendi. Çeşitli nedenlerle, ulusal sinemada ondan önce dünya çapında tek bir "yıldız" oyuncu yoktu . Elbette L. Visconti, F. Fellini, V. De Sica, E. Scola ve diğerleri gibi seçkin yönetmenler , sanatçının oluşumunda büyük rol oynadılar, ancak Marcello'nun kendisi, en geniş yelpazeye sahip bir aktördü . karakterlerinin en ince psikolojik nüansları . Bu harika aktör , sigarayı tutan elinin zarif bir hareketiyle sayısız insanı - rahipleri, tesisatçıları, dolandırıcıları, polisleri ve uyuşturucu bağımlılarını - canlandırabiliyordu. Ekrandaki ilk hamile adamdı , intihara meyilli ve narsist. Güzel kadınların efsanevi sevgilisi, filmlerde iktidarsız, eşcinsel ve tecavüzcü rollerini o kadar inandırıcı bir şekilde oynadı ki , çoğu ona bu kahramanların özelliklerini verdi. Kuskündü ve saflaştı, şarkı söyledi ve dans etti, Cannes ve Berlin film festivallerinde bir düzine en prestijli ödülü kazandı ve En İyi Erkek Oyuncu dalında Oscar kazanan ilk Avrupalı oldu .

Bu sanatsal nitelikler tek başına kadınları deli etmeye yeter . Bu bazen Mastroianni'nin iradesi dışında bile oluyordu. En güzel kadınların, film yıldızlarının Anouk Aimé, Brigitte Bardot, Anna Magnani, Monica Vitti, Jeanne Moreau, Claudia Cardinale, Catherine Deneuve, Annie Girardot ve aktörün "kız kardeşi" olarak gördüğü Sophia Loren'den bahsetmemesi tesadüf değil. , şu soruya: "Hangi aktörü ideal partner olarak adlandırırsınız? - cevap verdi: "Marcello Mastroianni."

yerde bulunan Mastroianni'den "sıyrılan" tek kadın Marilyn Monroe'ydu . Oyuncu, onunla tanışmadığı için hayatı boyunca pişmanlık duydu : “Muhtemelen onu diğer kadınlardan daha çok istiyordum . Onu tanımasam da yalnızlıktan muzdarip olduğundan emindim . Onu korumak, küçük sarı bir bulut gibi kollarımda tutmak istiyordum . Türünün tek ve son örneği... ”

Basit bir esnaf Ottorino Mastroianni ve Ida Irolle'nin üç oğlundan en büyüğü olan Marcello Vincenzo Domenico Mastroianni, 28 Eylül 1924'te Roma'nın 50 kilometre güneyinde bulunan Fontana Liri'de doğdu. Marcello daha sonra anılarında okul yıllarını akranlarıyla dostane ilişkilerle dolu sakin bir zaman olarak tanımladı. İlk aşk duygusu onu 12 yaşında ziyaret etti. Bu durumu şöyle anlattı:

“İlk büyük aşkıma düşündüğümde aklıma Silvana geliyor. O gerçek bir güzeldi ve onda beni en çok etkileyen şey, ne zaman seksek oynasa uzun sarı saçlarının yukarı aşağı zıplamasıydı . Aşkımı ilan etmem ve onun düşüncelerimin bir parçası olduğunu kabul etmem oldukça uzun zamanımı aldı .

Marcello, ilkokuldan mezun olduktan sonra bir meslek okuluna kaydoldu . Daha sonra matematiksel yetenekleri sayesinde 1943'te Karl Grell Teknik Enstitüsüne girdi ve inşaat yönetimi diplomasıyla ayrıldı . Daha sonra ünlü bir sinema oyuncusu olan Marcello , mimarinin her zaman ilk aşkı olduğunu kabul etti.

Ancak genç mühendisi küçük yaşlardan itibaren aşan başka bir tutku daha vardı . Onun hakkında şunları söyledi: “ Oyunculuk mesleği beni her zaman cezbetmiştir ... Neredeyse tüm okul gösterilerinde yer aldım. Özellikle performansın mahalledeki kızları etkilediğini fark ettiğimde kendime olan hayranlığımı çok beğendim.

Marcello figüran olarak ilk rolünü on dört yaşında "Puppets" adlı müzikal filmde oynadı. Ve filmdeki ilk gerçek küçük rolünü aldı.

Hugo'nun "Sefiller" adlı romanından uyarlanan R. Freda "Paris Üzerindeki Fırtına". Aynı sıralarda, 50'li yılların sonlarında Marcello, aynı zamanda bir sinema oyuncusu olmayı hayal eden on yedi yaşındaki Silvana Mangano ile tanıştı. Marcello'ya göre ilişkileri "bir çılgınlıktan çok bir flört gibiydi." Ancak flört etmek için iyi sebepler vardı. Silvana'nın şehvetli dudakları, yuvarlak kalçaları ve ince beli kesinlikle genç Marcello'nun aşkına ilham verdi. Birlikte film stüdyosunu ziyaret ettiler, daha ciddi roller almayı umarak ekstralara katıldılar. Tam o sırada yapımcı Dino de Laurentiis, "Bitter Rice"

filmi için güzel bir kız arıyordu. Sylvanas'ı sevdi ve yapımcı hemen onunla bir sözleşme imzaladı. Böylece, yerel kızların kalbini fetheden bu kahraman-sevgili Marcello, kız arkadaşından mahrum kaldı. Ve Sylvanas'ın adı zaten posterlerdeydi, zengin ve her şeye gücü yeten yeni bir hayran tarafından bastırılmıştı. Bir süre sonra oyuncu, Dino de Laurentiis'in karısı oldu.

Sinemada pek başarılı olamayan Marcello , kendini sahnede denemeye karar verdi . İlk olarak birkaç küçük rol oynadığı yönetmen Visconti grubuna girdi ve ardından maestro, T. Williams'ın draması A Streetcar Named Desire'a dayanan oyunda Mitch rolünü ona emanet etti . Bu, Mastroianni'nin oyunculuk biyografisindeki ilk büyük atılımı .

Perde arkasında başka tutkular alevlendi. Silvana ile başarısız olan Marcello, ünlü bale , operet ve film müziği bestecisi Ezio Carabella'nın 19 yaşındaki kızı olan Visconti topluluğu oyuncusu Flora Carabella ile ilgilenmeye başladı . Bir buçuk yıl çıktıktan sonra, Ağustos 1950'de Marcello ve Flora evlendi. Ezio Carabella , bir düğün hediyesi olarak kızına ve damadına , kırk yıldır kendilerine ait olan Roma konağının en üst katını verdi . Tek çocukları, Aralık 1951'de doğan kızı Barbara idi .

Mastroianni pek örnek bir eş değildi. Zaman zaman Flora'yı aldatarak evden ayrıldı , ancak her seferinde ondan sonsuza kadar ayrılmaya cesaret edemedi geri döndü . Ancak Flora'ya göre Marcello evde yaşarken bile bir kocadan çok misafirperver bir ev sahibiydi . Daha sonra, "Onun yalnızca bana ait olduğunu hiç hissetmedim ," diye itiraf etti . “Belki yılda bir kez yalnızdık. Her zaman insanları eve davet etti , etrafta her zaman insanlar vardı.

Ya da belki aynaya bakmak dışında bir amaç olmadan ileri geri koştu .

Bununla birlikte, Flora akıllı bir kadındı ve böylesine yakışıklı bir adamın ve ayrıca halkın gözdesi olan bir adamın ona asla sadık olmayacağını çok iyi anlamıştı . Tüm aşk ilişkilerinin farkındaydı ve çoğu zaman gazetecilere şunları söyleyerek haklı çıkardı: “ Bir İtalyan erkeğinin psikolojisini anlamalısınız . Yeniliği, özgürlük duygusunu ve kendine güveni sever . Bu nedenle, hiçbir şekilde kısıtlama olmaksızın serbest bırakılmalı ve er ya da geç ocağa geri dönecektir.

Marcello, kendisine verilen özgürlük için Carabella'ya minnettardı ve şunları söyledi: “ Evliliğimi çok başarılı buluyorum. Karım benim arkadaşım ve ben de ona aynı şekilde davranıyorum!”

Carabella'nın sorunları yalnızca kocasının sayısız ihanetinden kaynaklanmasa da. Marcello'ya gayretli bir sahip demek zordu . Pek çok filmde sadece para uğruna rol aldığını defalarca kendisi itiraf etti , "çünkü yaşıyorum ve harcıyorum, harcıyorum, harcıyorum, vergi ödedikten sonra para bitiyor ya da başka bir şey."

Mastroianni'nin çek defteriyle ilgili dikkatsizliği inanılmazdı . _ Örneğin 60'lı yıllarda eski

tutkusu olan mimariyi birden hatırlamış , yirmi yıl boyunca İtalya'nın çeşitli yerlerinde Flora ile kendisi için sekiz ev tasarlamış ve çoğunu taşınmaya hazır olur olmaz unutmuştur. Onları neredeyse sıfıra satmak zorunda kaldım . Emlakla ilgili girişimlerini şöyle anlattı : “Tabii ki çalıştığım evlere ihtiyacım yok . Bu bir oyun, pahalı bir oyun ama Monte Carlo kart masasında parayı çöpe atmaktan çok daha iyi .”

onu esir alan bir diğer tutku da spor arabaları. Mastroianni ve Fellini kelimenin tam anlamıyla her hafta birbirlerini geçmeye çalışarak " jaguarları " VM\\$, "Porsche"yi "zafer" olarak değiştirdiler . Bu hobi o kadar kontrolden çıktı ki , oyuncunun avukatı karısını bazı arabaları gizlice satmaya ikna etti. Ama çok geç kaldılar ve Marcello vergi dairesine yetiştı . Marcello'nun da büyülediğı klasik Roma antikalarının yanı sıra arabalara harcanan para göz önüne alındığında , ona multi-milyon dolarlık bir para cezası verildi. On yıl boyunca yıllık gelirinin yarısı borçlarını ödemeye gitti. Bu sıkıntılar sorulduğunda omuz silkti ve karısının parasını yönetmesinin daha iyi olduğunu kabul etti : “ Zamanında çok para kazandım ama hiçbir zaman gerçekten zengin olmadım. Genellikle fakir olan biri parayı nasıl idare edeceğini bilir. Ama ben değil. Her zaman gücümün yettiğinden fazlasını harcarım. Parayı her zaman , aniden elinde beliren her şeyi harcayacak kadar zamanı olmayacağından korkan bir sonradan görme gibi ele alıyorum .

Bu tür erkek "zayıflıklar", elbette, oyuncunun büyük popülaritesini etkilemedi ve erkekliğinden uzaklaşmadı . "Kesinlikle çok çekici. Pürüzsüz saçlar, iki sıra göz kamaştırıcı beyaz dişleri hafifçe ortaya çıkaran şehvetli dudaklar , düz bir burun, tüm bu çekiciliklere ek olarak , göz çevresinde hafif kırışıklıklar ve çenede gülümsediğinde artan gamze. Haftalık Fransız Express gazetesi, onda tutkulu bir teselli arzusu uyandıran üzüntü ve yorgunluğu nasıl sunacağını ondan daha iyi kimse bilemez ” diye yazdı.

Mastroianni ile "The Blond Wife" filminde rol alan Amerikalı aktris Pamela Tiffin tarafından yinelendi: " Mastroianni ile oynayan ilk Amerikalı aktris olduğumu büyük harflerle yazmanızı istiyorum ve bundan çok gurur duyuyorum . bu ... O gerçekten harika . O romantik, zarif, şehvetli, Latin aşığı ama aynı zamanda bir oyuncak ayı. Onunla ilgili çılgın bir şey var. Ve sesi! Seni titretiyor!"

Ve Mastroianni'nin Gece filminin setinde ciddi bir şekilde ilgilenmeye başladığı ünlü Fransız aktris Jeanne Moreau, yıllar sonra bir röportajda şunları itiraf etti: “Yıllardır tanışmadık ama Marcello'nun hayatı benim için önemliydi. Tüm filmlerini, dergilerdeki tüm fotoğraflarını izledim. "Gece" filminin çekimleri sırasında birbirimize çok aşıştık. Bunca yıl ayrı kaldıktan sonra buluştuğumuzda, sanki hiç ayrılmamışız gibi. Farklıyız ama buna rağmen birbirimizi anlıyoruz.

Marcello dışarıdan böyle görüldü. Ama kendisi görünüşünü eleştiriyordu. Kamuoyu yoklamalarına göre İtalya'nın en güzeli olarak anılan adam kendisi hakkında şunları söyledi: “Hiç

yakışıklı olmadım ve kendimi öyle görmedim. Alain Delon, Tyrone Power - bunlar çok yakışıklı. Vittorio Gassman, kartal burnuyla yakışıklı, hatta aristokrat. Ve ben kalkık burunluyum. Sanırım sadece tatlıyım."

Mastroianni için en önemli şey, yaratıcılık süreci olan işti. Bu anlamda, herkesin kendini kınadığı yıllarda kendisine atfettiği tüm nitelikler arasında hiçbirisi, kendi tembelliğine dair sürekli tekrarladığı iddiası kadar abartılı değildi. Mısır ve Hindistan'daki film stüdyolarını hesaba katmazsanız, sanatçının 50'li yılların başından bu yana rol aldığı 125 filmi var; dünyanın en çok aranan oyuncusuydu. Dahası, çoğu durumda Mastroianni, her seferinde aylarca çekim yapmasını ve zaten bitmiş bir filmin dublajını yapmasını gerektiren ana rolleri oynadı.

1950'lerin sonunda. Marcello Mastroianni , film festivallerinden ve yarışmalardan birçok prestijli ödülün sahibiydi . Ama "Tatlı Hayat" filmi onu gerçekten ünlü yaptı. Bu kasetin popülaritesinin birçok sonucu oldu . Adı , dünyanın dört bir yanındaki sözlüklere aylıklık ve kendini beğenmişlik kavramı olarak girmiştir . Mastroianni'nin kahramanı gazeteci Moraldo ile bağlantılı neredeyse her şey - güneş gözlükleri, çizgili gömlekleri ve arabası moda oldu. Oyuncunun kendisi için resmin sonuçları daha önemliydi. Yeni başlayanlar için, Yılın En İyi Erkek Oyuncusu dalında bir Gümüş Kurdele daha kazandı ve başka ülkelerde de benzer ödüller kazandı . Roma bir yana New York, Londra ve Tokyo'da beğeni toplayan Mastroianni , İtalyan sinemasının rönesansının bir simgesi haline geldi ve uluslararası popülariteye sahip yıldızlar arasına yükseldi . Ayrıca onu bu resimde yarattığı "Latin tipi kahraman-sevgili" imajıyla özdeşleştirmeye başladılar .

Basının oyuncuya hem sinemada hem de hayatta atfettiği "Latin aşığı" rolüne gelince , bu tanıma kategorik olarak karşı çıktı . Mastroianni , "Latin aşığı imajını yok etme olasılığını her zaman sevmişimdir," dedi Mastroianni bir kereden fazla . “ Gerçekten çok hoş bir etiket değil. Dünyanın dört bir yanındaki seyahatlerimde , her zaman bir tür cinsel boğa veya koç olarak İtalyan imajına rastladım . Doğruysa harika , ama doğru olup olmadığını görmek için daha yakından bakalım . Ve öyle olsa bile , İtalyanlara yabancıların nadiren bildiği bir duyarlılığı vermek ilginç olmaz mıydı ? Bu yüzden her zaman aşkta savunmasız ya da zayıf olan , diğer insanlardan daha çok aşk için sevebilen , ancak yine de romanın hem psikolojik hem de fiziksel yönlerinin hakim olduğu İtalyan karakterleri oynuyorum .

Görünüşe göre "Tatlı Hayat" Mastroianni'nin çalışmalarının doruk noktası olacaktı . Ancak Pietro Germi'nin "Italian Divorce" filmi beyaz perdeye çıktı ve hemen ünlendi ve seyirciler ve onlarla birlikte eleştirmenler Mastroianni'yi ulaşılmaz bir yüksekliğe çıkardı. Bütün bunlar bir dereceye kadar , oyuncunun yarattığı görüntülerin seyircide güven uyandırması, onlarda yapma arzusunu uyandırmasıyla açıklanabilir .

iç özgürlük. Aslında Mastroianni , 20. yüzyılın ortalarındaki erkeklerin , özellikle de İtalyanların

mükemmel bir örneği haline geldi . Kendisi , modern İtalyan erkeğinin niteliklerinin özlemlerinin sözcüsü olduğuna ikna olmuştu . Ve eğer öyleyse , imajına göre onurlu davranmalıdır .

Mastroianni'nin 60'lardaki birçok aşk ilişkisi arasında. biyografi yazarları , aktörün De Sica'nın Lovers filminde birlikte rol aldığı Amerikalı film yıldızı Faye Dunaway ile fırtınalı bir romantizmi oybirliğiyle not ediyor . Faye'i hafta sonu için Amerika'dan İtalya'ya uçmaya ve Marcello'yu Kaliforniya'ya dönerken ona eşlik etmeye zorlayan, iki yıldan fazla süren güçlü bir tutkuydu . Hatta bir zamanlar Faye, Mastroianni ile evlenip onunla gerçek bir aile kuracaktı ama Mastroianni'nin karısından boşanmasını asla beklemedi.

Bu olaylardan çeyrek asır sonra Mastroianni'nin kendisi, bu romanın " beni neredeyse mahvettiğini" itiraf etti. Faye'i sevdim , onu çok sevdim ve onun da beni sevdiğini biliyordum . Her şey acı verici bir şekilde sona erdi ve ondan sonra konuşmadık. Hayatımda üç - dört kadın sevdim ve hepsinden dostça ayrıldım ve bazılarıyla hala dostane ilişkiler sürdürüyorum . Sadece Faye Dunaway farklıydı ve onu bir daha görmek istemiyordum ."

Aslında Marcello Mastroianni sadece kendi tutarsızlığında sabitti. Başkalarının eylemlerini katı bir şekilde yargılamaya çalışmadı ve eylemlerinin kendisiyle bağlantılı olanlar üzerindeki sonuçlarını özellikle düşünmedi . Elbette burada , örneğin ünlü Fransız aktris Catherine Deneuve örneğinde olduğu gibi istisnalar vardı . Marcello'yu güzelliği ve savurganlığıyla o kadar etkiledi ki, daha sonra kabul ettiği gibi , hemen "bunun ideal kadın " olduğu sonucuna vardı . Sette birkaç kez bir araya geldiler , ancak sonunda, Marcello ve Catherine'in "Sadece Başkalarına Olur" filminin çekimlerine katıldıkları ortak bir Paris gezisi sırasında her şey çözüldü .

Herkesin zaptedilemez ve soğuk olarak tanımladığı bu güzelliğe Marcello'nun tutkusu sınır tanıımıyordu. Bu, Mastroianni'nin hayatında karısına boşanması için yalvardığı tek zamandı : "Flora, bırak gideyim, onsuz yaşayamam." Roma'dan Paris'e üç yıllık sürekli geziler , Marcello'nun sevgilisinin yanında Fransa'ya yerleşmeye karar vermesiyle sona erdi . Ancak Catherine Deneuve onun evlenme teklifini reddetti ve kararını hiçbir şey etkileyemezdi . “ Catherine beni terk ettiğinde teselli için Fellini'ye gittim, bana sempati duymasını istedim. Evet, evet, herkes benim Casanova gibi bir şey olduğumu düşünüyor ve iki kez terk edildim. Ama sızlanmıyorum: bu tür çarpışmalar da aşkın bir parçası ... ”Bu aşkın bir başka parçası da Mayıs 1972'de doğan Catherine ve Marcello'nun kızı Chiara-Charlotte idi.

Bundan sonra, birkaç filmde birlikte rol alan Catherine ve Marcello ayrıldılar ve onun için acı verici, zor bir ara oldu, bu da onun Fransa'dan ayrılmasına ve hatta uzun bir içki nöbetine yol açtı. Daha sonra gazetecilere acı bir şekilde şunları söyledi: “Deneuve ile ilk tanıştığımda, onun benim idealim olduğuna ikna olmuşum. Sonra onu daha iyi tanıdım ve durumun hiç de böyle olmadığını

anladım. O sadece kızım Chiara'nın annesi Catherine Deneuve."

Ciddi bir depresyondan kurtulan Mastroianni tekrar sinemaya döndü ve hatta eşi Carabella ile Uyurgezerler ve Aşıklar filminde rol aldı. Setteki kaçınılmaz etkileşimler, çift arasında kayda değer bir uzlaşmaya yol açtı.

Belki de biyografi yazarlarından Donald Dewey, Mastroianni'nin kadınlarla ilgili yaşam konumunu en doğru şekilde ifade etti: "Anaerik Katolik toplumunun ana figürleri olarak karısı ve annesi, kesinlikle onun hayatının oyununda gerekli ve zorunlu karakterlerdi. Dunaway, "hayatını neredeyse mahveden kadın" oldu. Deneuve, çocuğunun annesi olan "gerçek hayattan bir kadın" olan güçlü bir kişilikti. Yönetmen Anna Maria, "etten ve kemikten gerçek bir kadındı". Lauren "mükemmel kız kardeş" olabilir. Geri kalan her şey, "ideal" niteliklerin azalan sırasına göre bu ölçeğe yerleştirilebilir.

Pek çok övgü dolu eleştiriye rağmen, Mastroianni'nin basınla ciddi çatışmaları da vardı. Bunlardan biri, İtalyan sarı basını tarafından yeniden basılan Amerikan Confidential dergisindeki skandal makalelerle kışkırtıldı. Derginin kapağına renkli bir manşetle "Bir orospu çocuğuyla evlendim" yazan yayıncılar, ardından Carabella'nın Mastroianni'nin ve kendisinin seks hayatından anlattığı iddia edilen sansasyonel hikayeleri takip etti. Genellikle gazete dedikodularına tenezzül eden Mastroianni bu kez çok öfkeliydi. Ve yayına ücretsiz reklam vereceği için Amerikan dergisine hakaret davası açmamaya pek ikna olmadı . Marcello , o sırada çekmekte olduğu " Rahibin Karısı" filminin setinden tüm fotoğrafçıları çıkarması ve bundan sonra uzun bir süre röportaj taleplerini reddetmesi gerçeğinde öfkesinin çıkış noktasını buldu. Confidential dergisinin yer aldığı bölüm kurgunun en eşi benzeri görülmemiş örneğiydi ama şöhretin her zaman parlak yanının yanı sıra karanlık bir yanı da olduğunu herkes anlamıştı .

Mastroianni , yaratıcılık ve aşktaki başarıların ve başarısızlıkların değerini çok iyi biliyordu . Ama onlara felsefi davranmaya çalıştım . 60. yaş gününü çoktan kutlamışken, bir röportajda şöyle yakınıyordu : "Fellini her zaman altmış yılı geçer geçmez daha az kaygı, daha çok barış olacağını söylerdi . Kadınlar güzeldir ama hayatı zorlaştırırlar . Geceleri uyanık kalıyorsun, konuşuyorsun, tartışıyorsun, sabahın beşinde sevişiyorsun , sonra kendini stüdyoya sürüklüyorsun - bir tımarhane ! Ama şimdi bile barış yok, hatta daha da kötüleşti. Pazar sabahı sahile ineceğim , bu mayolu şirin kızlara bakıp delireceğim. Yüz yaşında olsam bile onlar hakkında hayal kurmaktan asla vazgeçmeyeceğim!"

Mastroianni'nin işteki ve aşk duygularının tezahüründeki yorulmazlığı , hayranlık uyandırmaktan başka bir şey yapamaz . Hem 65 yaşında hem de 75 yaşında, eşsiz profesyonel becerisini ve çekiciliğini kaybetmeden oyunculuğa aktif olarak devam etti . Zaten günlerinin sonunda,

hayatını uzun süre yaratıcı ilişkiler sürdürdüğü yönetmen Anna Maria Tato ile ilişkilendirdi . Basına Mastroianni'nin iradesine ek olarak , onun sanatsal mirasını elden çıkarma hakkını aldığını söyleyen , büyük aktörün ve daha az ünlü sevgilisinin (Marcello Mastroianni 19 Aralık 1996'da pankreas kanserinden öldü) ölümünden sonra Tato'ydu . Ekleme , Mastroianni'nin , Marcello'nun son filmi Dünyanın Başlangıcına Yolculuk üzerinde çalışırken Tato tarafından çekilen yedi saatlik monologunu temsil eden Mastroianni'nin tek otobiyografik eseri olarak anlaşılmalıdır .

Bu açıklama , Mastroianni'nin meşru ve gayri meşru eşlerini, metreslerini ve kızlarını şok etti , çünkü herkes onun açıklığının emsalsiz olduğunu biliyordu . Böylece , ana karakterler - Chiara Mastroianni, Anna Maria Tato, Catherine Deneuve, Flora Carabella, kızı Barbara dahil olmak üzere çok geniş bir ilgili kişiler çemberi oluşturuldu . Açıktır ki , "Latin aşığının" saklayacak hiçbir şeyi olmadığı ortaya çıktı, o zaman hanımların huzursuz Mastroianni ile yakın yaşamlarının sulu ayrıntılarının basına sızabileceğinden korkmak için hala nedenleri vardı.

bunun Marcello Mastroianni'nin zengin yaratıcı kaderiyle neredeyse hiçbir ilgisi yok . Tüm ana tutkuları, hobileri ve ıstırapları anılarında değil , ama sonsuza kadar güzel, esprili, yetenekli ve tabii ki büyük bir kadın baştan çıkarıcı olarak

kaldığı yüzlerce kilometrelik filmde .

Presley Elvis

(d. 1935 - ö. 1977)

Sadece bir süperstar değil, aynı zamanda zamanının bir seks sembolü haline gelen Amerikalı bir rock müzisyeni.

50'lerde. 20. yüzyılda, Batı'daki "imaj" kelimesi, esas olarak belirli bir politikacının bireysel özelliklerini tanımlamaya hizmet etti. Ama sonra sahneye, bir müzik sanatçısıyla ilgili olarak kendi imajını yaratan neredeyse ilk kişi olan bir şarkıcı girdi. Bu şarkıcının adı Elvis Presley'dir ve imajı herkes için basit ve anlaşılırdı ve esas olarak özgürleşmiş gençlik, bir asi ve bir seks sembolü. Rock'ın ilk süperstarı ve müzik dünyasında büyük çağın Hollywood yarı tanrılarıyla karşılaştırılabilecek birkaç yıldızdan biri oldu . Kimse Elvis kadar şiddetli kız gibi zevklere neden olmadı. Elmas işlemeli kar beyazı bir yelek, hareket ettikçe metal dolarların şingırdadığı yaldızlı bir pelerin , dar pantolon ve deri topuklu ayakkabılar, hazırda bir gitarla , mavi gözlü yakışıklı adam birdenbire kapının arkasından belirdi . sahneler, bir kasırğa gibi sahneyi süpürdü ve sanki tüm koca salonu ve her bir kadını ayrı ayrı kucaklamak istermiş gibi kollarını iki yana açtı . Saygıdeğer Sinatra da bir idoldü, ondan da bayıldılar ama Amerika , Presley'in performansları sırasında ortaya çıkan bu tür tutkuları bilmiyordu .

çarpıcı : Presley'den önce hiç kimse müzik dünyasında bu kadar hızlı bir devrim yapmadı , bu da taşralı bilinmeyen gençliğin sadece bir veya iki yıl içinde şov dünyasında eşi benzeri görülmemiş yüksekliklere yükselmesine izin verdi.

Gelecekteki rock and roll kralının ve eşsiz kadın fatihinin doğum yeri, Mississippi eyaletindeki küçük Doğu Tupelo kasabasıdır . Orada, 8 Ocak 1935'te, yarı İrlandalı, yarı Yahudi minyon esmer Gladys Presley ikizler doğurdu. En büyüğünün adı Jesse idi, ancak o zaten ölü doğdu , en küçüğü Elvis hayatta kaldı. Çocukluğu bulutsuz olmaktan çok uzaktı. Anne bir şekilde geçimini sağlamak için her işe girdi; oldukça agresif ve içkiye yatkın bir adam olan baba Vernon Presley, sürücü olarak ek iş yaptı, ancak para zar zor geçinmeye yetiyordu . Zaten ünlü ve çok zengin olan Elvis , acı bir şekilde şunları hatırladı: “ Bizimle dedikleri gibi, yolun yanlış tarafında yaşadık . Ama o zaman Tupelo'da "öteki taraf" yoktu. Herkes kötü besleniyordu . Aç kalmadık ama bazen buna çok yaklaştık .”

Daha iyi bir yaşam umuduyla , 1947'de Presley ailesi Memphis, Tennessee'ye taşındı . Ama orada bile daha kolay olmadı. Sürekli işsizlik, açlık, hastalık tehdidi altında yaşadılar .

Yine de Elvis ebeveyn sevgisinden mahrum değildi . Özellikle annesi onu çok severdi . Bir anne tavuk gibi oğlunu korudu ve onu her yere yanında götürdü . Çocukken yatağında bile uyudu. Elvis okula gittiğinde, Gladys onu her zaman uğurlar ve onunla tanıştırdı . Bu ritüel neredeyse okulun sonuna kadar gözlemlendi . Lisede böyle bir vesayet oğlunu utandırmaya başladı ve annesinin yanında değil, sokağın diğer tarafında yürümesi için ısrar etti . Elvis'in de annesini kendini unutacak kadar

sevdiğini, kelimenin tam anlamıyla onu putlaştırdığını belirtmek gerekir.

müzik yetenekleri , küçük bir çocukken kilise korosunda şarkı söylediğinde erken yaşta belli oldu . On yaşında doğum gününde kendisine bir gitar verildiğinde gerçek mutluluğu yaşadı . Young Presley , blues ve eski ilahileri dinleyerek temel akorları kendi kendine öğrendi .

özel bir endişe vermedi , okulda oldukça iyi çalıştı, lisede futbola düşküncü, okul partilerinde ve yerel erkek kulüplerinde oynadı ve şarkı söyledi .

Onu diğerlerinden farklı kılan tek şey giyimiydi. Elvis'in tuhaf bir renk anlayışı vardı : siyahları ve pembeleri severdi . Uzun (o zamanın standartlarına göre) saçlarını briyolinle yağladı ve geriye doğru taradı, favorileri yüzünü çerçeveledi . O zaman bile bilinçsizce kendisi için daha sonra tüm dünyanın gençliği tarafından kopyalanacak bir imaj yarattı.

Elvis okuldan ayrıldıktan sonra bir şirkette kamyon şoförü olarak iş buldu ve akşamları elektrikçi olmak için kurslara gitti . Belki de bu durum için olmasaydı , hayatının geri kalanında bilinmeyen sıradan bir işçi olarak kalırdı . Bildiğiniz gibi Külkedisi'ni prensese ve bir dilenciye prene çeviren aynı durum . Ve her şey , on sekiz yaşındaki Elvis'in sevgili annesine doğum günü için kendi rekorunu vermeye karar vermesiyle başladı. Sonra modaya uygun ve oldukça uygun fiyatlıydı. İki iddiasız şarkı ("Mutluluğum" ve " Kalbim ağrıyor") küçük bir kayıt stüdyosu "Sun Records" da kaydedildi ve amatör şarkıcıya sadece dört dolara mal oldu. Gladys , plakta oğlunun sesini duyduğunda sevinç gözyaşlarını tutamadı . Bu her şeyin sonu olabilir. Söz konusu stüdyonun sekreteri ve yarı zamanlı ses mühendisi Marion Keisker için değilse . Presley'in sesini gerçekten beğendi ve yetenekli bir genç adama yardım etme talebiyle defalarca patronu Sam Phillips'e döndü .

Ve mucize gerçekleşti. Haziran 1954'te Phillips, Elvis'i profesyonel kayıt yapması için davet etti. Ve birkaç gün sonra , dinleyicilerin isteği üzerine , yerel disk jokeyi radyoda "Mutluluğum" şarkısını arka arkaya on dört kez çalmaya zorlandı, ardından haftanın hiti oldu ve ardından hit oldu .

Elvis daha sonra şöyle dedi: " Marion olmasaydı asla şarkıcı olamazdım . Bu kadın bana inandı ve başlangıçta beni zorladı. Sam stüdyonun sahibiydi elbette ama beni kaydetmesi için onu ikna eden Marion'du ."

Kısa süre sonra, o zamanlar ünlü Louisiana Hayride şovunun yapımcıları Presley ile bir yıllık sözleşme imzaladı . Ve bu süre zarfında, yükselen bir yıldız olan Elvis , konserlerle güney eyaletlerini çok uzaklara dolaştı . O zaman , genç seyirciyi çılgın bir zevke götüren ünlü kalça "dönüşünü" ilk kez gösterdi . Ve sonra , tamamı pembe olan Elvis, müziğe ritmik bir şekilde hareket ederek, tembelce gözlerini devirerek ve telleri tutkuyla döverek tapınmanın gerçek çılgınlığını hissetti . Örneğin ,

Jacksonville, Florida'daki konserlerden birinde , Elvis gitarı kurtarıırken, ecstasy içinde çırpınan birkaç kız sahneye atladı ve ceketini paramparça etti. Ve en umutsuz hayranlardan ikisi ayağının dibinde sürünerek ayakkabılarına yapıştı ve birini çıkarmayı başardılar. Başka bir kız dişleriyle pantolonun sağ bacağına tuttu, böylece kumaş çatladı. O zamandan beri Elvis sadece kot pantolonlarla sahne aldı.

Şarkıcının yeteneğine hayran olmayan tek bir genç Amerikalı yok gibiydi. Ancak şaşırtıcı bir şekilde böyle bir kişi bulundu. Elvis'in ilk aşkı Dixie Liki'ydi. Ona o kadar aşıktı ki onunla evlenmek bile istiyordu. Diğer yüzlerce hayranın aksine Dixie, Presley'in çılgın başarısından ve gençler arasındaki popülaritesinden rahatsızdı. Sevgilisinin sürekli gezmesinden, nadiren aramasından ve aşkı hakkında çok az konuşmasından hiç memnun değildi. Kısacası, Elvis, Dixie'ye sağlam bir damat gibi görünmedi ve bir buçuk yıl sonra başarısız gelin, ona göre daha uygun başka bir adamın karısı oldu.

Çok sayıda hayran tarafından hayran olunan Elvis, uzun süre yas tutmadı. Ayrıca Albay lakaplı ünlü girişimci-yönetici Tom Parker, Presley'in güney eyaletlerinde eşi benzeri görülmemiş başarısına dikkat çekti. Kendisi de eski bir şovmen ve ünlü pop yıldızlarının menajeri olan Parker, önünde gerçek bir külçe olduğunu hemen anladı. Elvis harika bir sese sahipti, kendi tarzını buldu, kendisi için harika bir imaj yarattı (bir yorumcunun belirttiği gibi: "Elvis'in kıyafetleri, yağ bulaşmış bir tutam saç, favorileri, sırtışları ve sallanması - tüm bunların kızlar üzerinde karşı konulamaz bir etkisi vardı. "). 1955'te Presley'in menajeri olarak Philipps'ten görevi devralan Parker'ın tek yapması gereken, kazançlı sözleşmeler imzalamak ve himayesini olabildiğince sık ve geniş bir şekilde sunmaktır. Sadece birkaç ay içinde Elvis'i yerel bir ünlüden gerçek bir Amerikan süperstarına dönüştürdü.

ABD'nin en büyük plak şirketlerinden biri olan RSA Records ile yapılan sözleşme, Presley'in 1956'da hayatındaki ilk pembe Cadillac'ı satın almasına izin verdi . Sonra - ilk milyonu kazanmak ve memleketi Memphis'te "Graceland" adını verdiği yüz bin dolar değerinde 23 odalı devasa bir ev satın almak için. Şarkıcı , evin gök mavisine boyanmasını ve yıldızlanmasını emretti, ardından büyük bina alacakaranlıkta bile parlardı.

Sevgi dolu oğul, arabayı annesine verdi. Aileyi eve taşıdı. Hayaller gerçek oldu - kendisi zengin oldu ve ailesini ihtiyaçtan kurtardı. Ve en önemlisi, ona inanılmaz bir şöhret geldi.

Şimdi Presley tüm Amerika'yı gezdi. Ve çok çalıştı, yılda 300'e kadar konser verdi, genellikle günde üç kez. Ve nerede performans sergilerse oynasın, yaşı ne olursa olsun kadınlar gerçek cinsel delilik nöbetlerine başladı. Elvis, 1956'daki ünlü hit "Love Me Tender!" İle konserlerine başladığında , bazı kızlar onunla birlikte şarkı söyledi ve sahnenin önünde dans etti, diğerleri idolün yanına koşarak ona dokunmaya çalıştı. En ulu, otel odalarının anahtarlarını ayaklarının dibine attı, hemen salonda külotlarını çıkarıp başlarının üzerinde salladılar. Nitekim bunlar, liderlerinden biri Elvis Presley olan Amerika'daki cinsel devrimin ilk "afişleri" idi.

Vaizler, hükümet yetkilileri, eleştirmenler ve eski pop yıldızları, şarkıcının popülaritesine tamamen farklı tepkiler verdiler. Onlarda gerçek nefrete ve haklı öfkeye neden oldu. Ahlakçılar, Presley'in anlamsız hareketleri karşısında o kadar şok oldular ki, 1956'da en popüler televizyon programında görüldüğünde, kameramanlara onu yalnızca belden yukarısı çekmeleri emredildi. Ama hiçbir şey Presley'in ihtişamını durduramaz. Kot pantolonlarda ve tişörtlerde, gömleklerde ve şortlarda, içki şişelerinde ve bileziklerde ve tabii ki gitarlarda onun adı geçmeye başladı. Güzelliği ve çekiciliği nedeniyle, Presley bazen sadece gümüş ekranda bir idol olan gitar çalan Marlon Brando olarak anılırdı.

Doğal olarak, böyle bir üne ve böylesine çekici bir görünüme sahip olan Elvis, çok geçmeden kendisini Hollywood'da buldu. 1956'da ekranlarda yayınlanan katılımıyla ilk filmi, ilk rekoru olan "Love Me Tender" ile aynı adı taşıyordu. Elvis'in Kuzey ve Güney İç Savaşı'nda güneylilerin yanında cesurca savaşan ve finalde kahramanca ölen kahraman-sevgiliyi canlandığı tatlı bir melodramdı. Bunu melodramlar Prison Rock ve King Creole izledi. Başarı açtı - bu filmler, esas olarak Elvis'in onlara katılımı ve içlerinde çalan şarkılardan dolayı, tüm evleri topladı.

Bir film kariyerinin başarılı başlangıcı, Elvis'in orduya çağrıldığı 1957'de beklenmedik bir şekilde kesintiye uğradı. Bunu öğrendikten sonra, o zamanlar lüks bir Beverly Hills otelinde yaşayan şarkıcı o kadar öfkelenmişti ki, bir öfke nöbeti içinde sokağa birkaç pahalı vazo ve şamdan fırlattı. Ancak yapımcılar, orduda şarkıcının popülaritesini daha da artırmak için bir şans gördüler ve iki yıllık bir aranın sadece idole olan ilgiyi artıracığına karar verdiler. Ayrıca sahneye dönüş milli bayrama da çevrilebilir.

Ve böylece oldu. Elvis'in Mart 1958'de orduya veda etmesi gerçek bir gösteriye dönüştü. Çok sayıda fotoğraf ve film kamerasının önünde poz veren cesur asker, ışıltılı bir şekilde gülümsedi ve hayranlarına ülkesini onurla savunmak için vatandaşlık görevini yerine getirmeye hazır olduğuna dair güvence verdi.

Er Elvis Presley, askerlik hizmetine Fort Hood kasabasında başladı. Meslektaşları gibi, bir cipin direksiyonunu çevirmesi, herkes gibi geceleri çizmelerini ovması, kışlada nöbet tutması ve nöbet tutmasıyla ünlüdür. Ve tabii ki yoldaşlarını hayranlarından gelen mektuplarla eğlendirdi ve haftada en az 15 bin geliyorlardı.

Genel olarak, hafif askerin hizmeti, annenin ciddi hastalığı hakkında evden haber geldiğinde yalnızca bir kez gölgede kaldı. Gerçek şu ki, oğlundan ayrı kalmaya dayanamayan Gladys depresyona girdi. Yeterli dozda viskiyle birlikte yuttuğu avuç dolusu hapı içerek kendini rahatlatmıştı. Sonunda viral hepatit teşhisiyle bir Memphis hastanesine götürüldü ve burada Ağustos 1958'de kırk altı yaşında öldü.

Elvis, annesinin cenazesinde perişan görünüyordu. Arkadaşları onu tabuttan çekmeye çalıştı, ağladı, uludu ve elleri ve ayakları ile onlarla savaştı ve haykırdı: "Aman Tanrım! Uğruna yaşadığım her şeyi kaybettim!" Daha sonra görgü tanıklarından biri şöyle hatırladı: "Bu umutsuzluk çılgılığında daha korkunç bir şey duymadım."

Presley bu kayıptan asla kurtulamadı. Biyografi yazarı A. Goldman, "Elvis'in annesiyle olan manevi bağının hayatının sonuna kadar kesintiye uğramadığına inanıyordu. Yirmi yıl sonra ölse bile onun acısı aynı olacaktı. Anneye bir tanrı olarak bu kadar doğal olmayan bir şekilde tapınma, kesinlikle Elvis'i pek çok cinsel soruna yöneltti. Aşırı anne sevgisi ve vesayet, onun güçlü bir kişilik olmasını engelledi.

Annesinin ölümünden bir ay sonra Presley'in görev yaptığı birim Batı Almanya'ya nakledildi ve henüz kederinden kurtulamayan Elvis, babasının ve büyükannesinin biriminin bulunduğu yere yakın yaşayabilmesi için izin almayı başardı. Ancak yakınlarında teselli bulamadı. Kaybın acısı, Hava Kuvvetleri yüzbaşı olan üvey babası da Almanya'da görev yapan çekici genç kız Priscilla Boile'nin yumuşamasına yardımcı oldu. 14 yaşındaki minyon, yaşının ötesinde kadınsı bir güzellik, kadın sevgisine doymuş olan Presley'in hemen dikkatini çekti. Ona bir şekilde annesi Gladys'e benziyormuş gibi geldi, bu da onun bir şekilde onun yerini alabileceği anlamına geliyor.

Priscilla'nın neredeyse ergenlik yıllarına rağmen, Elvis onunla fırtınalı bir aşka başladı. 1960 yılında hizmetin bitiminden hemen sonra sevgilisini Noel için evine davet etti. Priscilla, lüks Presley malikanesinde kalmaktan keyif aldı, ancak henüz reşit olmadığı için kısa süre sonra Almanya'ya dönmek zorunda kaldı. Elvis onu çok özledi ve Priscilla'nın Memphis'teki eğitimini onun gözetiminde bitirmesine izin vermesi için üvey babasına döndü. Sonunda, Priscilla'nın üvey babası kızını taşımayı kabul etti ve 1962'de tekrar Graceland'a yerleşti.

Ancak şöhretle şımarık Elvis, Priscilla'nın gelişinden sonra bile yaşam tarzını değiştirmede. Tereddüt etmeden ortaklarla ilişkisi olduğu bir sonraki filmin çekimleri için düzenli olarak ayrıldı. Priscilla bunu gazetelerde okudu ve sinirlendi... ama yine de zamanını bekledi. Er ya da geç Presley'in onunla evleneceğinden emindi.

1962'nin başında Presley neredeyse konser vermiyordu. Hollywood o zamanlar onun için en önemli şey haline geldi. Elvis, film kariyerinin başlangıcında bile, iyi bir oyuncu olmayı hayal ettiğini defalarca söyledi. Sinema sevgisi o kadar büyüktü ki, bir sinema salonu kiralayıp bütün gece film izlemesi alışılmadık bir durum değildi. Ordudan döndükten sonra yılda ortalama üç olmak üzere 29 filmde rol aldı. Neredeyse tüm resimlerde, kahramanları - ve bunlar kaptanlar, boksörler, sirk sanatçıları, yarış arabası sürücüleri, inci dalgıçları ve sadece tatildeki milyonerlerdi - kesinlikle şarkı söyledi. Ama "Kafada Tatil" filminde bir film yıldızını yalnızca bir kez oynadı.

Presley, film kariyeri uğruna büyük çaba sarf etti: doğal olarak kahverengi saçlı olduğu için saçlarını siyaha boyadı, çünkü renkli ekranda mavi gözleriyle iyi uyum sağladılar. Ve erken ağarmaya başladığı için saçlarını sürekli boyamak zorunda kaldı. Ayrıca estetik ameliyat geçirdi - burnun şeklini düzeltti. Ayrıca sakal bırakması, Çince konuşması ve göbek dansı yapması gerekiyordu.

Film çekmeye büyük bir sorumlulukla yaklaşan Presley, aşk zevklerini reddetmedi. Hollywood'da daimi yönetici Tom Parker, Elvis ve Memphis mafyası olarak adlandırılan korumaları için, daha önce Amerikalı film yıldızları Ali Khan ve Rita Hayworth'a ait olan Bel Air malikanesini ayarladı. Şarkıcının biyografisini yazan Albert Goldman'ın belirttiği gibi: "Bu yuva, Hollywood tarihindeki en ünlü onaylanmış bekarların ikametgahı oldu." Partiler genellikle akşam saat on civarında başlardı. Korumaların asıl görevi, yorgun Elvis'i memnun edecek çekici genç bayanlar bulmaktı. Yüz elli beş santimetreden uzun olmayan ve elli kilodan fazla olmayan minyon kızları severdi. Ve en önemlisi, on sekiz yaşından büyük olmamalı ve tercihen bakire olmalıydılar.

Genel olarak, Presley her zaman cinsel deneyimi olmayan, onu karşılaştıracak kimsesi olmayan genç kızlarla uğraşmayı tercih etti, çünkü şöhret ve servete rağmen savunmasız, çok güvensiz bir insandı. Presley fethedilen güzelliklerin fotoğraflarını, en sevdiği gitar gibi her zaman yanında olan özel bir mavi çantada tuttu.

Tek kelimeyle, Memphis'in mütevazı, sessiz yakışıklı bir çocuğundan Presley, kibirli ve çabuk huylu bir homurdanmaya dönüştü ve sürekli olarak etrafındaki herkesin ona putlaştırmasını ve ona körü körüne itaat etmesini talep etti. Kızlardan herhangi biri ona en azından bir şekilde itiraz etmeye cesaret ederse, Presley'in patlayıcı doğası özel bir netlikle kendini gösteriyordu. Sonra bir histerik gibi davrandı - kızlara karpuz fırlattı ve hatta bıçakla saldırabilirdi.

Elvis, seçilen kişiyle yatak odasına gittikten sonra, korumalar diğer konuklarla ilgilenebilirdi. Elvis'in çok sevdiği başka bir eğlence daha vardı - cinsel oyunlarını amatör bir video kamerada filme almak.

Aynı yıllarda Elvis, filmlerinde oynayan oyunculara da düşküncüydü. Bunlar arasında Salı Kaynak, Ursula Andre, Yvonne Craig ve Ann Margret vardı. Hollywood'un ilk güzeli Natalie Wood'un kendisiyle bile çıktı.

Presley'in rol aldığı son film, "Alışkanlıkların Değişimi" resmiydi. Eşinin komedi yıldızı Mary Tyler Moore olmasına rağmen, filmin o kadar sıkıcı olduğu ortaya çıktı ki, şarkıcı sinema kariyerini bırakmaya karar verdi. Presley'in hiçbir zaman harika bir oyuncu olmadığı açıktı.

Mayıs 1967'de Presley nihayet Priscilla Ann Beaulieu ile evlendi. Las Vegas'taki lüks Aladdin Hotel'de, büyük bir misafir kalabalığıyla bir ışık selinde, gerçek bir kraliyet düğünü oynandı. Yeni

evliler balayını Bahamalar'da geçirdikten sonra Beverly Hills'e taşındı. Dokuz ay sonra kızları Lisa-Maria doğdu (bildiğiniz gibi, başka bir rock idolü olan Michael Jackson'ın karısı oldu).

Bununla birlikte, evlilik ve bir kızın doğumu, ünlü rock yıldızının metres sayısını azaltmadı, bu da aile kavgalarına ve skandallara yol açmadı. Ancak aynı zamanda evlilik, Elvis'e yaratıcılık için yeni bir ivme kazandırdı. Temmuz 1969'da uzun bir aradan sonra ünlü konser serisini Las Vegas'taki International Hotel'de açtı. O dönemde tüm katılım rekorları kırılmıştı - konserlere yüz altmış binden fazla seyirci katıldı ve şarkıcının sahneye dönüşü "Elvis: Bu Böyle Olur" belgesel filminin temelini oluşturdu. Böyle bir başarı, Presley'i stüdyo kayıtlarına geri dönmeye ve ülke çapında konserlere devam etmeye sevk etti. 1971'de yine Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en önde gelen kişilikler arasında ilk on arasında yer aldı . Onun "Graceland"ına giden otoyolun adı "Elvis Bulvarı" olarak değiştirildi. Ünlü beyaz yeleği hala elmaslarla süslü ve yaldızlı pelerinde dolar paraları şingirdadı. Ocak 1973'te , Honolulu'daki bir Presley konseri , dünyanın dört bir yanındaki 40 ülkeye uydu aracılığıyla yayınlanan tarihteki ilk televizyon programı oldu .

Çok sayıda konser sınıra kadar yorucuydu ve Elvis gücünü korumak için sürekli olarak uyuşturucu ve uyarıcılara yöneldi. Sonra hızla kilo almaya başladı ve iştahını azaltmak için hap almak zorunda kaldı. Eski koruması Rick Stanley şunları hatırladı: "Kendini tutmayı bıraktı ve kendine iğne yapmaya başladı. İğnenin üzerine oturduğunda, sağlığı için ciddi şekilde endişelenmeye başladım. Vücudu iğnedenliği andırmaya başladı." Yavaş yavaş Presley'in konserleri bir saçmalığa dönüşmeye başladı. Çok şişman, uyuşturulmuş, bazen en popüler şarkılarının sözlerini unutmuş, sahnedeki davranışları meydan okuyan ve hatta bazen müstehcen hale gelmişti. Evet ve şarkıcının hastalığı nedeniyle konserler giderek daha fazla iptal edilmek zorunda kaldı.

Aile hayatında işler daha iyi değildi. Priscilla, kocasının sürekli sadakatsizliğine ve onun şiddetli maskaralıklarına katlanmaktan bıkmıştır. 1972'de Elvis'e inat edencesine karate koçu Mike Stone ile açıkça görüşmeye ve boşanma hakkında konuşmaya başladı. Bu vesileyle Goldman şunları yazdı: "Priscilla boşanmak istediğinde Elvis şok oldu. Ve mesele hiç de ayrılma eyleminde değil, gururunun ve acı verici gururunun incinmiş olmasıydı. Ne de olsa tüm dünya onun bir kadın tarafından reddedildiğini nasıl bilecek.

Priscilla, Elvis'ten ayrılma kararını şöyle açıkladı: "Seni başka bir adam yüzünden bırakmıyorum. Sadece tüm normal kadınlar gibi yaşamak istiyorum."

Elvis, bir şekilde itibarını korumak için boşanma davası açan ilk kişi olmaya karar verdi. Ağustos 1973'te _ yeniden bekar oldu. Elvis, bakımı için ayda 100 bin dolar ödemeyi taahhüt ederek kızına baktı. Hayatının geri kalanında yaptığı şey. Priscilla daha sonra iyi bir sanatsal kariyer yaptı ve özellikle Dallas ve The Naked Gun gibi ünlü televizyon dizilerinin yıldızı oldu.

Karısından ayrıldıktan sonra Elvis alçaldı ve alçaldı. Kendini aylarca Graceland'de gönüllü olarak hapsedildi, gece bir yaşam tarzı sürdü, insanlardan manyak bir şekilde korkmaya başladı. Gündüz ve gece, şafak ve gün batımı çılgın bir kaos içinde birbirine karıştı. Presley öğleden sonra beşte uyandı ve yarım kilo domuz pastırması ile tereyağında kızartılmış altı katı tuzlu çırpılmış yumurta, yarım düzine sosis ve on iki bisküviden oluşan kahvaltısını yaptı. Akşam yemeği için yine pastırma servis edildi, fıstık ezmesi ve çilek reçeli ile kalın bir şekilde yayılmış iki büyük rulo. Sabah dört kadar yatmadı ama ondan önce beş duble hamburger ve birkaç büyük sandviç yedi.

Daha önce olduğu gibi, Presley'in enerjisi güçlü cinsel beslenme gerektiriyordu. Büyük miktarlarda tükettiği ve onsuz yapamayacağı yiyecek ve uyuşturucu neyse, kadınlar da onun için oydu. Evinin duvarlarına, arkadaşlarının seks partilerini gizlice izlediği yarı saydam aynalar yerleştirdi. Presley, video kasetlerde cinsel zevklerinin ve çok sayıda kız arkadaşının lezbiyen oyunlarının kayıtlarını tuttu.

Presley'in karısının ayrılmasından sonraki en uzun romantizmi, manken ve Tennessee güzellik yarışması galibi Linda Thompson ile oldu. Onu özveriyle sevdi ve sadece ateşli bir aşık olmaya değil , aynı zamanda şarkıcının "ilk kız arkadaşı" dediği ölü annesinin yerini almaya çalıştı. Ancak, onun akli dengesi yerinde olmayan bir insana dönüştüğünü ve hayatının cehenneme döndüğünü gören Linda, rock'n roll kralını terk etti.

Presley, geçmiş yıllardaki kız arkadaşlarıyla da bir araya geldi. Onu sıktıklarında, asistan özellikle tutkulu hayranlardan birini davet etti. Örneğin, Los Angeles mankeni Minda Miller, kadını Alicia Jervin gibi. Genç bir sarışın olan Rice Smith'ten Presley, kafasını tamamen kaybetti. Pahalı hediyeler verdi, bir saat ondan gitmesine izin vermedi. Rice da Presley'e aşıktı ama sonunda sağduyusu galip geldi. Hayatını kasten mahvettiğini ve onu mahvedebileceğini anlayınca Elvis'i terk etti.

Ve rock and roll kralının hayatı, mahkumların bir kısır döngü içinde koşuşuna giderek daha çok benziyordu: konserler, kadınlar, seks partileri, uyuşturucular ve yine konserler, kadınlar, seks partileri. Kadınlar gelip geçti, yemek sıkıcıydı, ilaçlar rahatlama getirmedi. Bir zamanlar katılımıyla bir televizyon programı aynı anda 54 milyon Amerikalı tarafından izlendi. Bir zamanlar popülerlik derecesi, Başkan Eisenhower'inkinden daha yüksekti. Bir zamanlar Elvis, farklı aşamalarda günde birkaç kez olmak üzere bir yıl içinde bine kadar performans verebilirdi. Şimdi tüm bunlar yavaş yavaş geçmişe doğru kayboluyor.

Presley'in son aşkı, 1976'nın sonunda tanıştığı 20 yaşındaki güzel Ginger Alden'di.

Şarkıcı, yakın sonunu tahmin eden ve onu yalnızca bir kadının kurtarabileceğini uman bir

erkeğin aşık olabileceği şekilde ona aşık oldu. Presley, Ginger'a kocaman bir elmas, lüks bir Cadillac olan bir yüzük verdi ve hatta onunla evlenecekti. Ama artık çok geçti. Yiyecek ve uyuşturucu tutkusu Presley'i o kadar çok ele geçirdi ki artık kendini kontrol edemedi. Mart 1977'de muayene için Baptist hastanesine gitti. Kanseri olduğu, kalp krizi geçirdiği, sadece kilo vermek için ilaçları bıraktığı bir dönem olduğu söylentileri vardı. Ancak büyük olasılıkla Elvis, o zamana kadar yaklaşık 130 kilogram ağırlığında olduğu için, fazla kiloları ortadan kaldırmak için bir operasyona karar verdi. Ancak, operasyon neredeyse hiçbir şeyi değiştiremezdi. Kalp artık obezite ile mücadeleye ve şikayetçi doktorların talep üzerine Elvis'e yazdığı binlerce hapa dayanamadı.

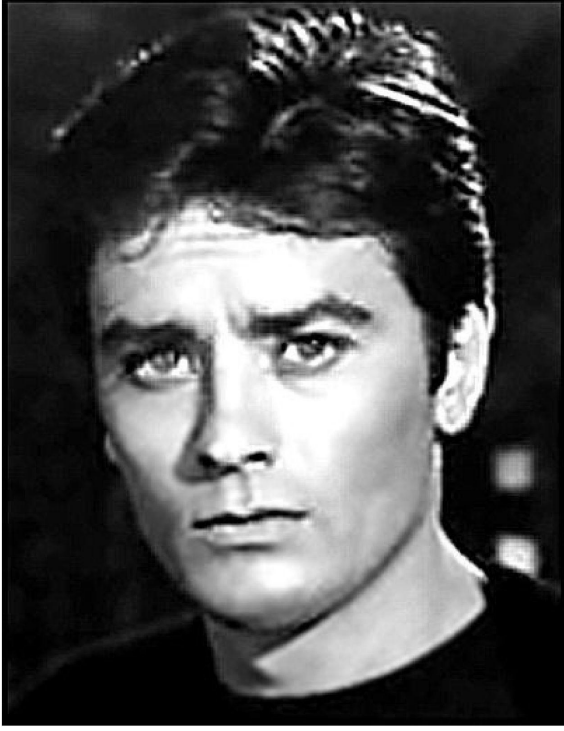
Büyük Presley, 16 Ağustos 1977'de 42 yaşında öldü. Şarkıcının ağır cansız bedeni, kaderinde asla karısı olmayacak olan Ginger Alden tarafından banyoda bulundu. Resmi ölüm nedeni kardiyak aritmidir. Presley'in intihar ettiği bir versiyon olmasına rağmen. Gerçek şu ki, ölümünden iki hafta önce, şarkıcı Sonny West ve David Hebler'in eski korumaları tarafından "Elvis, sana ne oldu?" Adlı bir kitap yayınlandı. İçinde bilgisiz halka idolünün hayatı hakkındaki korkunç gerçeği anlattılar. Presley okuduktan sonra şok oldu, özellikle kızı Lisa-Maria'nın bu kitabı okuyabilmesi onu dehşete düşürdü.

Cenaze gününde yüzbinlerce hayran Elvis'e veda etmek için Memphis'te toplandı. Cenazenin kötü organizasyonu nedeniyle iki kişi arabaların tekerlekleri altında öldü. Elvis'in cesedinin bulunduğu tabut, Forrest Neal'daki aile kasasına annesinin tabutunun yanına yerleştirildi. Küllerini çalmak için iki girişimden sonra, her iki tabut da Graceland'e taşındı ve bahçeye metal bir çitin arkasına gömüldü. Elvis'in mezar taşı şu yazıyı taşıyor: "O, evimizde bir ışık huzmesiydi."

eski eşi Priscilla, Graceland'i bir müze evine dönüştürdü. Şimdiye kadar Amerika'daki bu yer, Beyaz Saray'dan sonra hem Amerikalılar hem de yabancı turistler tarafından en çok ziyaret edilen yer. Her yıl 700.000 kadar kişi Memphis, Tennessee malikanesini ziyaret ediyor ve konağın zemin katında bir tur ve gezi için 22 \$ ödemeye razı - iki jet uçağı, Broken Heart Hotel, Elvis'in en sevdiği yemekleri (fıstık ezmeli kızarmış sandviçler) sunan bir restoran ve muz) ve arabalarından oluşan bir müze.

Ancak en çarpıcı şey, bugüne kadar birçok Amerikalının şarkıcı hakkında geçmiş zamanda konuşmayı reddetmesidir. Onlar için Elvis Presley artık asla ölmeyecek

bir efsane.

(1935 doğumlu)

Ünlü Fransız sinema oyuncusu, yapımcı, senarist ve yönetmen, dünyanın en güzel adamlarından biri olarak kabul ediliyor. Romantik bir süper kahraman olarak milyonlarca kadının hayali haline geldi. Pek çok hobisi arasında, Fransa'nın seks sembolü olan sadece dördünün hayatına gerçekten girdiğini itiraf etti.

Gri-mavi gözler, hafif kavisli kalın siyah kaşlar, kız gibi oval bir yüz, romantik bir bakış ve alaycı bir gülümseme. "Alain Delon kadar güzel" bir ev benzetmesi haline geldi. Hangi kadın, seçtiği kişinin en azından görünüşte Fransız sinemasının yıldızına ve hatta yarattığı ekran kahramanlarına - olağanüstü, güçlü kişilikler, " sürüden kopan yalnız kurtlar " gibi olduğunu hayal etmedi . Çoğunlukla , bunlar cesur, enerjik, hırslı insanlardır, ancak iletişimsizdirler, sanki bireysellik çemberi içinde kapalıdır, genellikle güzel görünümünün ve tavırlarının ardında bir "çifte dip" saklarlar . Dıştan , çoğu zaman ölçülüdürler, ancak gerçekte tutkulu ve öngörülemezler. Kaderleri bazen oyuncunun kaderi kadar zor ve gizemlidir .

Milyonlarca ekrana kopyalanan ve görünüşte herkes tarafından bilinen Delon, aslında çağdaşları için bir gizemdir. Ne yüzlerce yıpratıcı gazeteci, ne de onu seven , karşılık verdiği kadınlar çözemedi . Her zaman her şeyde birinci olmayı arzulamış ve tüm dünyada ünlü olmuştur : Başarılı ve

uzun bir kariyer, halkın tapınması, zenginlik, güzel kadınlar ve gözlerinde saklı hasret. Hayatında , özellikle gençliğinde ve sanatsal faaliyetinin başlangıcında , birçok "karanlık nokta", kinaye vardır. Belki de Delon "ben" inden birden fazla kez vazgeçmek zorunda kaldı ve geçmişin sırları, hüznü çocukluk anıları gibi ruhunu karıştırdı : "Çocukluğunuzdan itibaren kimsenin size ihtiyacı olmadığını hissettiğinizde , bu sizi daha sonra etkilemekten başka bir şey yapamaz. Hayır, yüz değişmez ama hüznü ruha ömür boyu yerleşir. Ve Fransa Cumhurbaşkanı François Mitterrand'ın sözleriyle , " Fransa imajının ayrılmaz bir parçası " haline gelen, Delon'un yüzü , görünüşü ve karakterleriydi .

Alain , dört yaşından itibaren, anne babası ayrıldığı andan itibaren işe yaramazlığını hissetti . Paris banliyölerinde bir sinemanın eski sahibi olan babası Fabien Delon hakkında çok az şey hatırladı ve onu bir maceracı olarak nitelendirdi . Bir sinema oyuncusu olarak kariyer hayal eden ancak mütevazı bir eczacı olarak çalışan aynı anne Edith Arnold'da , sinema sevgisine borçlu olduğuna inanarak daha sıcak anıları korudu . Alain, anne babasından boşandıktan sonra çocukluğunun büyük bir bölümünü Madame Nero adlı bir hemşirenin ailesinde geçirdi. Kocasını gardiyan olarak çalıştı ve hapishane avlusu çocuk için bir oyun alanı oldu . Bu , sonraki tüm yaşamı üzerinde bir iz bıraktı . Çocuğun meleksi güzel görüntüsünün altına gerçek bir şeytan yerleşmişti. Annesi kasap Paul Boulogne ile yeniden evlendiğinde , Alain'in hayatı daha mutlu olmadı. Üvey babası , çocuğu kasapta saatlerce sosis dilimlemeye zorladı ve o , derslerden olduğu gibi, neşesiz uğraşlardan da kaçındı. Delon'un şiddetli karakteri erken dönemde kendini gösterdi. Disiplinden nefret ederdi , 17 okul değiştirdi. Katı kurallarıyla ünlü bir yatılı okulda saklanmıştı ama Alain oradan da kaçtı . 14 yaşında bir gençken bir arkadaşıyla Amerika'ya gitmeye çalıştı ama yakalandı ve bir "kurt bileti" ile okuldan atıldı . Üvey babası onu karakoldan aldı ve kendi mezbahasında kasap olarak okumaya zorladı . Alain boş zamanlarında bisiklete binmek ve boks yapmakla uğraştı .

, "sosis esaretinden" kaçmayı o kadar hayal etti ki, 17 yaşında Çinhindi'nde savaşa gitti ve hatta ebeveyn izni aldı . Allen , Deniz Piyadeleri'nde üç yıl görev yaptı . "Tanrıya şükür, şanslıyım: canlı ve sağlıklı döndüm ..." diye hatırladı. "Ama savaş bana korkunç bir şey yaptı: geri kalan yanılsamalarımı yok etti." Ayrıca ordu disiplinini - AWOL, çalıntı bir cip ve hizmetten atılmayı da sevmiyordu. Eve giderken yerin altından bir tabanca aldı ve silah kaçakçılığı yapmaya çalışmaktan bir buçuk ay hapis yattı. Alain yattıktan sonra eve dönmedi ve Marsilya'ya gitti. Hayatının en gizemli dönemi bu şehirle bağlantılıdır. Fransız gazeteci Bernard Viollet, Delon's Secrets adlı kitabında, müstakbel aktörün mafya ile temasları, uyuşturucu bağımlılığı ve eşcinsellerle bağlantıları hakkında birçok belgesel kanıt gösterdi. Alain'in eşcinseller için bir kafede kısa bir süre garsonluk yaptığı ve ardından Paris'e döndüğü gerçek olarak biliniyor.

Delon'un bu sırada ortaya çıkan birçok kız arkadaşı arasında, onu arkadaşı aktör Jean Briali ile tanıştıran genç aktris Brigitte Aubert de vardı. Alain'i 1957 Cannes Film Festivali'ne birlikte gitmeye davet etti. Ünlü Hollywood yapımcısı D. Selznik'in temsilcisi genç yakışıklı adama hemen dikkat çekti

ve başarılı denemelerin ardından Delon neredeyse yedi yıllık bir sözleşme imzaladı. Ancak Jean'in tanıdığı Michel Kordu, Amerikalı film yapımcılarına "yolu geçti". Alain'i kocası yönetmen Yves Allegri ile tanıştırdı. Delon'un fantastik kariyeri, 1957'de Allegri kardeşlerin When a Woman Intervenes ve Be Happy and Be Silent filmlerindeki küçük rollerle başladı. İlk deneyler o kadar başarılıydı ki, "Christina" (1958) filminde , bilinmeyen bir hevesli aktör ana rolü üstlendi. Ortağı, eşsiz Romy Schneider'dı. Henüz yirmi yaşındaydı ama arkasında dünya çapında ün kazandıran 12 film vardı. Almanlar en sevdiklerine "Almanya'nın Gelini" adını verdiler . Christine'deki rol için Schneider'e 75 milyon frank teklif edildi , Delon - sadece 300 bin.

Romy ve Alain'in ilk buluşması , Fransız film şirketinin halkın gözdesi için muhteşem bir buluşma düzenlediği Paris havaalanında gerçekleşti. Schneider şöyle hatırladı: “Geçitte son derece yakışıklı, son derece genç ve son derece şık giyimli bir genç adam vardı - Alain Delon. O İngilizce bilmiyordu, ben de Fransızca bilmiyordum. Farklı dillerdeki tek tek kelimelere müdahale ederek konuşmaya çalıştık . Gerçek Alain ile daha sonra Paris'te tanıştım . Mavi bir kot ceket ve spor gömlek giymiş , çok genç, darmadağın ve vahşi bir gençti . Her zaman her yere geç kalırdı ve Renault'suyla Paris sokaklarında inanılmaz bir hızla koşardı . Onun hakkında sürekli olarak her türlü masal anlatılırdı . İlk başta birbirimizden hiç hoşlanmadık . O kadar çok tartıştık ki , filmdeki ortağımız Jean-Claude Brialy sürekli yanımızda olmak zorunda kaldı , bizi uzlaştırmak için boşuna uğraştı . Alain terbiyesizdi , Romi sırtıyordu, o kabaydı, o somurttu, o alay etti, o hor gördü. Aşk sahnelerinde utandı, gitti çünkü gerçek hayatta kadınların sevgisini kolayca kazandı . "Kabarık Alman kazı, yavan Viyana çöreği," diye mırıldandı Delon alçak sesle. Romi bir "İmparatoriçe" olarak kaprisliydi, ama daha çok ilgiyle onun yönüne baktı - o çok doğaldı, bir şekilde gerçektir, daha önce etrafındaki erkeklerden tamamen farklıydı .

Brüksel Film Festivali sırasında aralarındaki tüm yanlış anlaşılmalara geçmişte kaldığında çekimler sona eriyordu. Gençlerin görüşlerindeki, yetiştirilme tarzlarındaki, davranışlarındaki tüm farklılıklarla birlikte , sadece çılgın bir tutkuyla değil, aynı zamanda Romy'nin hayatının sonuna kadar çekeceği bir tür manevi yakınlıkla da birleştikleri ortaya çıktı . onları birbirlerine. Oyuncu Francoise Sagan'ın yakın bir arkadaşı şöyle hatırladı: “ Alain ile her kıza verilmeyen bir aşk yaşadı . Gerçek bir gençlik aşkıydı . Alain hayatının erkeğiydi ve Romy onun karısı olmak için her şeyini verirdi." Ve canlı, zeki, esprili bir "sokağın oğluna " nasıl aşık olunmaz !

Aşıklar küçük bir daireye yerleşerek mutlu oldular. Romi'nin sevgilisiyle evlenmeden yaşama kararı onun için çok cesur bir adımdı. Alain, 22 Mart 1959'da Lugano'da kamera cıvıltıları , kamera flaşları ve gazetelerin coşkusu altında gerçekleşen nişan "işkencesine" cesurca katlandı. Bu burjuva saçmalığı ona yabancıydı. Daha sonra sıkıntıyla hatırladı : "Romy , dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim bir toplum katmanına ait. Beş yıl boyunca, önceki hayatının yirmi yılı boyunca ona ilham veren şeyi onda yok edemedim ... İçinde iki Romy vardı. Onlardan biri gerçekten sevdim.

İkincisinden de bir o kadar nefret ettim. İlk başta hayatları bulutsuzdu. Schneider hızla Fransız sinemasını fethetti ve Delon, fantastik bir hızla ("Parlak Güneşte", 1959; "Rocco ve Kardeşleri", 1960; "Eclipse", 1961; "Dungeon Melodies", 1962; Leopar, 1963). Romy sık sık Alain'in aşk ilişkileri ve bağımlılıkları hakkındaki ifşaatları dinlemek zorunda kaldı, ancak kendini onun özgürlüğüne ve onun sürdürdüğü yaşam tarzına teslim etti.

Uzun süre sette sürekli istihdamı dünyanın en güzel çifti paylaştı. Aşk randevuları için Romy uçaklarda uçtu. "Alain Delon'un ebedi gelini" ile evlilikten nefret eden "damadın" son buluşması Roma'da gerçekleşti. Nazik ve özenliydi, kaygısız mutluydu. Ve Hollywood'a döndüğünde Romy, tüm Amerikan gazetelerinde Alain ve aktris Natalie Barthelemy'nin nişanlandığının duyurusunu buldu. Delon, Romy'ye birlikte geçirdiği mutlu yıllar için minnettarlık ve ayrılma ihtiyacından duyduğu pişmanlıkla dokunaklı uzun bir mektup gönderdi: "İhtiyat bana "Elveda!" dememi sağlıyor. Mesleğimiz gereği uzun sürmedi. Özgürlüğünü geri veriyorum ve sana sonsuza kadar kalbimi bırakıyorum!" Allen yalan söylemedi. Genel olarak, Romy'nin kişisel hayatını mahvettikten sonra, ona olan duygusal bağıni sürdürdü ve ardından zor zamanlarda kurtarmaya geldi. Terk edilmiş kadın, ne kadar uğraşırsa uğraşsın Alain'i kalbinden çıkaramadı. Sürekli olarak tüm erkeklerini onunla karşılaştırdı ve her zaman onların lehine olmadı.

22 Mart 1959'da Delon ve Natalie bir kilisede nişanlandılar, düğün 13 Ağustos'ta gerçekleşti ve 1 Ekim'de Anthony adında bir oğulları oldu. Barthelemy bir mankendi. Alain onunla İspanya'da Kara Lale filminin setinde tanıştı ve müstakbel kocasıyla ilk görüşmesini şöyle anlattı: "Onunla bir gece kulübünde tanıştım. İlk başta çok kabaydı, hatta kabaydı, ama sabah saat iki civarında davranışlarının biraz değiştiğini söyleyelim, beni duygulandırdı. Ama sonra tekrar aynı oldu ve sonra bana dik dik baktı. Biraz benziyorlardı: kendini beğenmiş, bencil, inanılmaz derecede alıngan ve hatta acımasız, özgür, keskin, bağımsız. Her ikisi de vatana ihaneti büyük bir günah olarak görmedi. Alain, içtenlikle çabalamasına rağmen koca rolüne girmeyi başaramadı. 1969'da evlilik nihayet ayrıldı.

Delon çok çalıştı. Arkadaşı J. Bohm ile birlikte kendi stüdyosuna sahipti ve istediğini çekebiliyordu. Milyonlarca kadın, soğuk bir görünüme ve sınırsız bir kalbe sahip ölümcül yakışıklı bir adamın hayalini kurarak sinema salonlarını terk etti. Ancak Delon'un hayatında zor bir dönemdi. Çocuğun yanında olacağından endişeliydi, ancak eksik bir ailede: sonuçta, Anthony sadece dört yaşındaydı - Alain, ailesi ayrıldığında aynıydı. Ayrıca şoförü ve koruması Stefan Markovich'in öldürülmesiyle garip bir hikayeye karıştı. Bir keresinde tanıkların önünde Delon, Yugoslav'yı fark etti: "Beni soyarsan seni affederim. Ama karımla yatarsan seni öldürürüm." Skandallardan biri sırasında Natalie, onu Stefan'la aldattığını itiraf etti ve bir yıl sonra, 1968'de Markoviç'in cesedi bir çöplükte bulundu. Yugoslav, erkek kardeşine yazdığı mektuplarda, Delon ve bir Marsilya gangsteri ve oyuncunun eski bir arkadaşı olan F. Marcatoni tarafından tehdit edildiğini belirtti. Soruşturma sırasında Alain'i tehlikeye atan pek çok materyal ortaya çıktı: mafya ile bağlantısı, "kızartılmış

gerçekler", iddiaya göre onun erkeklerle cinsel ilişkilerine tanıklık ediyor . Ve "şanslı Delon" beraat etmesine rağmen , bu dava onun imajını çok etkiledi.

Delon'un gerçekten anlayışa ve sıcaklığa ihtiyacı vardı ve onu sadece bir kadının , Romy'nin destekleyebileceğini çok iyi biliyordu . Nitekim, o zamana kadar zaten evli olan Schneider'in bir oğlu vardı . Ve Delon artık "birbirlerini tam olarak senaryoya göre sevdiklerini" söylese de, gazeteciler yıldız düetinin her adımını takip ettiler : havaalanında sıcak sarılmalar, notlar, çiçekler, kulak misafiri olunan sözler ... Bu toplantı sonucunda, Alena'nın yardımına koşan Romy, başka bir erkekle mutlu olma umudunu sonsuza dek yitirdi ve asla iç huzurunu geri getiremedi. Ve Delon onun sayesinde "Havuz" un dibine manevi bir yük bıraktı. Tekrar hayattan ve aşktan zevk alabilirdi. Filmin çekimleri sırasında bile dergi kapakları, Alain ve Brigitte Bardot'nun villasının kıyısındaki mayolu fotoğraflarıyla doluydu ve üzerinde net bir yazı vardı: "Dünyanın en güzel aşıkları." Sadece iyi arkadaş olduklarına ve onları sadece sevginin birleştirdiğine itibarlarıyla kim inanabilir? hayvanlara

Teselli edilen Delon, sadece bir aktör olarak değil, aynı zamanda psikolojik dramların yapımcısı olarak da rol aldığı kendi film şirketi "Adel-producion" u (1969) kurdu. Ek olarak, Alain çok sayıda kız arkadaşını terk etti ve kendini yeni bir aşka - harika bir aktris ve senarist olan karşı konulamaz Mireille Dark'a - teslim etti. Hatta sevgilisi uğruna Madeley (1970) filmini senaryosuna göre çekti. Mireille, Alain'in her şeyi bağışlayan ve her şeyi anlayan arkadaşıydı ve onu 15 yıl boyunca yanında tutabildi, ancak ilişkilerini resmileştirmeye cesaret edemedi. İdol, arzularını veya hayranlarını nasıl reddedeceğini bilmiyordu, ancak yine de herkesle dostane ilişkiler sürdürdü. Gazeteciler alaycı bir şekilde 1971'in oyuncu için sürekli bir balayı haline geldiğini kaydetti: Alain'in eski eşi Natalie ve şu anki sevgilisi Mireille ile "ebedi gelin" Romy ile oynadığı filmler yayınlandı.

Delon, kız arkadaşlarından ayrıldığı kalpsizlik nedeniyle suçlanabilir. Ama kadınlarını hiçbir zaman zor durumda bırakmadı. Çekimi yarıda kesen Alain, sevgili oğlunun saçma bir ölümü (1981) aldığında, neredeyse altı ay boyunca Romy'den ayrılmadı. Onu korkunç uyuşukluğundan çıkarmaya çalıştı: "Bak, biz hala en iyisiyiz! Sen ve ben bir yirmi yıl daha bir numara olabiliriz, "diye şaka yaptı bir film festivalinde gazetecilere, Fransız sinemasının en iyi oyuncularını kabul edildiler. Delon, yıldız düetleri için bir senaryo bile aldı. Ancak Schneider, yalnızca bir yıl hayatta kaldığı oğlunun anısına adanmış "Sanssouci'den Yoldan Geçenler" filmini çekecek güce sahipti. Alain , cenazesinin tüm düzenlemelerini üstlendi . Bir hafta sonra Parimatch , Romy'ye hitaben tuhaf ölüm ilanını "Elveda bebeğim" yayınladı . İçinde güzel bir aktrisin ve hayatının bir parçası haline gelen bir kadının erken ayrılışından büyük bir samimiyet ve acıyla bahsetti : "Bana senin öldüğünü söylüyorlar. Ben mi suçluyum ? Evet, benim yüzümden kalbin atmayı bıraktı."

bir araba kazası geçiren Dark'a karşı daha az asil davranmadı . İyileşene kadar yatağından ayrılmadı . _ Mireille daha sonra " Günlük varlığı, ilgisi ve şefkatiyle Alain bana hayata olan inancımı

aşılardı ," dedi . Ama ayağa kalktıktan sonra sakince diğerine gitti. Ve sonra dürüstçe itiraf etti ki , ayrılımlarından sonra kocaman köpek Napoliten mastino Manyu ondan daha çok vatan hasreti çekiyordu. Ne de olsa, tam o sırada yeni tutkulara kapılmıştı. İlk karısı Natalie'ye çok benzeyen genç bir aktris Annie Perillo ile olan ilişkisi , Alain zaten Catherine'e karşı ateşli bir aşkla alevlendiğinden, tüm hızıyla ilerliyor gibiydi . Bu kız Formula 1 pilotu Pirie Pironi ile henüz bir aylık evliydi ama "yakışıklı Delon" uğruna hemen boşanmaya hazırdı. Kocasının beklenmedik ölümü onu evlilik bağlarından kurtardı ama ona yeni bir koca sağlamadı .

Kadınlar ve oyunculuk kariyerleri , Delon tarafından yaratılan geniş imparatorluğun yalnızca bir parçasıydı . Yönetmen ve yapımcı olarak da sinematografide kendini tam anlamıyla gerçekleştirdi . Oyunculuk eğitimi almamış olan Alain , bir sanatçının sadece güzel bir yüz değil, aynı zamanda bir zihin olduğunu da kanıtlamayı başardı . Birçoğu , Fransız sinemasının prestijini artıranın kendisi olduğuna inanıyor , çünkü oyuncu 20'den fazla filmin çekimlerini finanse etti ve organize etti . 90'ların sonunda. şaraplar, kabareler, restoranlar ve diğer şeyler gibi "gerçek Fransız değerleri" hakkında bir dizi belgesel yapmak gibi muhteşem bir fikri vardı . Ne de olsa , ince zevk sahibi bir adam ve başarılı bir iş adamı olarak tüm bunları çok iyi biliyor . Avrupa'nın en zengin insanlarından biri olan Delon , eski kaleleri tercih ederek gayrimenkule yatırım yapıyor . Delon'un mali ve endüstriyel imparatorluğu , dünyaca ünlü AB markası altında parfüm, bardak, konyak ve sigara üretiyor . Kendi film stüdyosu, Trans-Unity havayolunun hisseleri, bir iç çamaşırı mağazaları zinciri , safkan at yetiştirmek için en iyi ahırlardan biri , birinci sınıf yatlar, Dürer ve Rembrandt'ın orijinallerini sunan zengin bir sanat galerisi var .

1990 yılında kişisel hayatını saklamayı öğrenen Delon, kızı Annushka'nın doğum haberiyle hayranlarını şaşkına çevirdi . Çocuğun annesi ve ardından aktörün yasal karısı "her şeyi bilen gazetecileri" şaşırtacak şekilde Catherine Pironi değil, Hollandalı süper model Rosalie van Bremen idi. Dört yıl sonra ona bir oğul verdi . Alain açıkçası mutluydu ve bunu saklamadı. Rosalie benim karım. Boşuna onun hakkında böyle konuşamazsın . Rosalie putlaştırılmalı . Bana en büyük neşeyi verdi - çocuklarım ... Çocuklar hayatı yeni anlamlarla doldurdular, büyülü ışıkla doldurdular. Evin, ocağın benim için her zaman, Paris yakınlarındaki bir hapisane şehrinden küçük bir serseri, özel, mahrem bir anlamı olmuştur. Ve böyle bir ev - sıcak, canlı, rahat - sonunda anladım! Rosalie van Bremen ile bir televizyon stüdyosunda tanıştık. Rosalie ve ben televizyonda dans etmeye davet edildik. şarkı söyle! Her şey İtalyan görgü komedisindeki gibidir. Bizi ilgilendirmeyen bir şey yapmaya çağıldık - ne de olsa Rosalie bir manken, dansçı değil. Boşuna zaman kaybetmedik: ilk görüşte birbirimize aşık olduk!"

Yurttaşların evde aktör dediği gibi "Mösyö D.", örnek bir aile babası oldu. Karısını ve çocuklarını sevgi, ilgi ve tabii ki zenginlikle kuşattı. Bununla birlikte, kısa süre sonra, sadece bir manken görünümüne değil, aynı zamanda çeşitli bilimlerde - jeoloji, tarih, Hollanda edebiyatı, teoloji,

Yunanca, Latince, Fransızca konuşan teoloji - kapsamlı ve derin bilgiye sahip olan büyüleyici Rosalie'nin olduğu anlaşıldı. , İngilizce ve Almanca, yaldızlı bir hücreye kapatılmıştı. Bu hayat onun için çekilmez hale geldi. Delon her zaman sevdiği kadınlara karşı zulüm ve zulümle suçlanmıştır. On beş yıllık mutlu bir evliliğin ardından çocukları da alan Rosalie, kocasını Hollanda'ya gitmek üzere terk etti. Bunu sette telefonla öğrenen Delon'un histerik bir şekilde savaştığını söylüyorlar.

Cenevre yakınlarındaki lüks bir villa boş. Alain boşanma nedenleri hakkında konuşmamayı tercih ediyor: "Eşim ve ben farklı kuşaklara aitz. Aramızda 32 yıl var. 20'li yaşlarında, Rosalie bana en iyi yıllarını verdi. Şimdi yetişmek istiyor." Tabii ki hala hayranlarıyla çevrili, işle meşgul ve sinemayı bırakmaya karar vermesine rağmen son zamanlarda polis televizyon dizisi Fabio Montale'de başarılı bir şekilde oynadı . Şimdi Delon, uzun süredir sevgilisi olan Brigitte Bardot örneğini izleyerek, hayvan haklarının gayretli savunucularının saflarına katıldı . Oyuncu tutkulu bir köpek aşığı olarak tanınır.

Artık Delon yalnız kaldığına göre, aile hayatının mutlu anlarını sevgiyle hatırlıyor . Bu nedenle, "Gizemli Varyasyonlar" oyunundaki başarısı için , tiyatroyu ilk kez babasının performansında ziyaret eden (o zamanlar altı yaşındaki) kızı Annushka'dan çiçeklerle ödüllendirildi ve gözyaşlarını gizlemedi . Efsanevi gönül yarası ve yakışıklı Süpermen'in ağlayan görüntüsü karşısında şaşkına dönen seyirciler, tıpkı bir rock konserindeki hayranlar gibi bir ağızdan koltuklarından kalkıp çıkmaklarını yaktı.

Son röportajlarından birinde Delon şunları söyledi: " Gençliğimde kendimi çok kadınsı, çok tatlı hissettim . Aksine, sert, hatta bazen kaba davrandı. Fizyonomimle ancak en ünlü filmlerimden biri olan Pool'un gösterime girmesinden sonra uzlaştım . Otuz üç yaşındaydım . Sonra aniden fark ettim: Mesih'in yaşı , bir samurayın ruhu ve bir kahraman-aşığın görünümü - bu benim çelişkim ve aynı zamanda bir oyuncunun kozu. Ancak şimdi, yedinci onda tüm kartlar çoktan karıştı. Gönül yarası Casanova'dan geriye sadece anılar kaldı ^ "Ama bunu söylerken biraz kurnazdı, çünkü hala seviliyordu. Şimdi, karısının ihanetinden rahatsız olarak hayal kırıklığı yaratan bir sonuca vardı: "Deneyimlerime dayanarak şimdi kendime soruyorum: erkekler kadınlarla birlikte yaşamak için mi yaratıldı? Onları anlamayı asla öğrenemedim. Kadınları anlamadan öleceğim. En güzeli yan yana değil, yan yana yaşamak."

Celentano Adriano

(1938 doğumlu)

İtalyan şarkıcı, besteci, oyuncu, yönetmen. "Senor Bu!" - basın onu böyle çağırıyor ve kadınlara daha çok "cadı adam" diyor.

Adriano Celentano, İtalyan sahne ve sinemasının "markası"dır. Her iki kişiden birinin şarkı söylediği ve sinemanın dünyaca ünlü olduğu bir ülkede, benzersiz sanatsal yeteneklere sahip olmadan bir yıldız olmak zordur. Celentano, bol miktarda çekiciliğe, sanata ve taklit edilemez bir mizah anlayışına, yani herhangi bir yaratıcı insanı popüler yapan tüm bu niteliklere sahiptir.

sonra , bu mizaçlı İtalyan'ın kadınlar tarafından her zaman sevildiğini ve sevmeye devam ettiğini , onlara filmlerde ve şarkılarda var olan aynı samimiyet ve duygu hafifliğiyle karşılık verdiğini söylemeye gerek var mı?

Adriano Celentano , 6 Ocak 1938'de Milano'nun kuzeyinde, daha iyi bir yaşam arayışıyla bu şehre gelen fakir Apulyalı köylüler Giuditta ve Leotino Celentano'nun ailesinde doğdu. Adriano , ilkokulda birkaç yıl okuduktan sonra kendini bununla sınırlamaya karar verdi. Evet , ve ebeveynler geçimini eğitimle değil, iyi bir meslekle kazanmanın tercih edildiğine inanıyorlardı . Böylece, on iki yaşında, çocuk amcası saatçi Tranquillo Galvani'nin çırağı oldu . Bu arada , Celentano bu zanaatı hayatı boyunca sevdi ve ünlü olduktan sonra bile ihtiyacı olan herkese boş zamanlarında saat tamir

etme zevkini inkar etmedi .

Ancak, tüm ailenin çok müzikal olmasına rağmen, Adriano ilk başta müziğe kayıtsız kaldı . Muhtemelen, dava için olmasaydı, bir saatçi olarak kalırdı . Ne zaman işe gitse , vitrinlerinden o yılların ünlü pop yıldızları Elvis Presley ve Little Richard'ın gülümsediği bir müzik dükkanının yanında dururdu . Genç adam , içinde müziğe benzer bir şeyin geldiğini anlayana kadar , halkın putlarının görüntülerinin önünde giderek daha fazla oyalanmaya başladı. Ve bu yok edilemez bir şey.

Tutkusunu gerçekleştirmek zor olmadı : ailedeki herkes şarkı söyledi , yani akrabalarından biri her an Adriano'ya müzikal doğaçlamalarında yardım edebilir. İlk halka açık performansını amcasının saat atölyesinde gerçekleştirdi . Bu konseri minnetle dinleyenler amcanın kendisi, çırağı ve saati tamire götüren komşusu Sinyor Mazetti idi. Adriano birkaç moda şarkı söyledi ve bu arada çarpıcı bir şekilde benzediği o zamanlar ünlü sanatçı Louis Prima'nın performansının parodisini yaptı. Seyirciler çok memnun oldular ve yürekten alkışladılar . Signor Mazetti , çevik çocuğu yerel hasat festivalinin organizatörleri olan arkadaşlarına tavsiye etti ve onlar da amatör bir gençlik tiyatrosunda oynayan arkadaşlarının arkadaşlarına tavsiye ettiler.

Genel olarak, beş yıl sonra, gözle görülür şekilde büyüyen Adriano , ilk İtalyan rock and roll yarışmasına katıldı . Bu yarışmanın katılımcıları , hatta idolleri gibi görünmeye çalışarak , parlak giysiler giydiler ve Elvis Presley'in neredeyse tüm repertuarını söylediler . Ve sadece korkmuş ve akordu biraz bozulmuş olan Celentano kendi bestesinden bir şarkı söyledi. Garip bir şekilde giyinmişti ve heyecandan biraz seğiriyordu ama nedense genç kızlar bundan hoşlandı. Ve ilk kez sahneye çıkan kişinin doğal esnekliğini fark eden yerel gazetecilerden biri , hemen onun için bir takma ad buldu - Rusça'da " yaylar üzerinde" anlamına gelen Mollegiato. Bu komik isimle Ancona Popüler Müzik Festivali'nde izleyicilerle tanıştırıldı . _ Ve Adriano , tüm radyo kanallarında yayınlanan ünlü İtalyan şarkı yarışması "Canzonissimo" da ilk gerçek zaferini kazandı . Bundan sonra, memleketi Gluck sokağında , bir tür ulusal kahraman haline geldi. Evet ve genç şarkıcının esas olarak çok sayıda akrabası üzerinde yaşarken nasıl olamazlardı . İtalyan geleneklerine göre çocukları birlikte büyüttüler, lanet okudular, kavga ettiler, ağladılar ve ardından kucaklaşıp türküler söylediler . Dolayısıyla bu geniş ailenin üyelerinden birinin başarısı, herkes tarafından kendisininmiş gibi algılanmıştır . O günden itibaren Celentano'ya her yerde hayranlar, akrabalar, arkadaşlar ve rastgele yoldan geçenlerden oluşan rengarenk bir kalabalık eşlik etti . Mizaç hayranları ona o kadar sık en iyi, en güzel, en yetenekli ve eşsiz olduğunu söylediler , sonunda Celentano buna kendisi inandı. Ayrıca müzik yarışmalarındaki başarısından sonra kayıt stüdyoları onunla ilgilenmeye başladı, ilk sözleşmelerini imzaladı , Fransa ve İspanya'da ilk turnesine çıktı ve televizyonda konuşma fırsatı buldu . Coşku Adriano'nun başını döndürdü: zaten biraz parası vardı, ayrıca her yeni şehirde her zaman genç bir sanatçıya sıırıslıkla aşık olan güzel, uzlaşmacı bir kız vardı .

neşeli ve tasasız hayatı 1960'ların başına kadar devam etti. "sinir yorgunluğu " teşhisi ile hastaneye yatmadı . Hasta her sabah pencereden dışarı bakıyor , hastane kapılarında toplanan birçok arkadaşını ve hayranını selamlıyordu . Ancak çok geçmeden sayılarının her gün giderek azaldığını fark etti. Sonunda, Sinyor Celentano'nun sağlığını sormak için tek bir kişinin bile gelmediği gün geldi. Doğru, birkaç hafta sonra , taburcu olmadan önce Adriano'yu muayene eden yaşlı doktor şikayet etti: " Bugün burada neler olduğunu bir bilerseniz ! Burada hiç bu kadar kargaşa, bu kadar çok telefon görüşmesi olmamıştı ... ”Ve bunun nedeni, bir şeyi yanlış anlayan ve okuyuculara Celentano'nun hastanede öldüğünü söyleyen bir gazetecinin hatasıydı ve bu yüzden herkes koştu. cenazeyi görmek Şaşırان şarkıcı, pencereden hayranlardan ve kameralı muhabirlerden oluşan bir kalabalığın tüm hastane bahçesini, sokağı ve bitişik meydanın bir kısmını doldurduğunu gördü. Belki de o anda Celentano'nun aklına parlak bir fikir geldi: Bu hayattaki en önemli şey ne kadar iyi şarkı söylediğin veya çaldığın değil, kendini nasıl tanıtacağını nasıl bildiğindir.

Böyle bir heyecanın ardından Celentano, tüm İtalyan hit geçit törenlerini anında geride bırakan ilk büyük diskini çıkardı. Ve aynı sıralarda, kaderinde tek ve en sevilen eş olmaya mahkum olan Celentano'nun hayatında büyüleyici bir kız belirdi. Filmde Claudia Mori olarak bilinen oyun yazarının kızı Claudia Moroni idi. O da uzun süre çalışmadı, ancak erken ünlü oldu - hala çok gençken, klasik hale gelen filmlerde rol aldı: Rocco ve Kardeşleri, Sodom ve Gomorra. Üstelik Claudia çok güzel şarkı söyledi ve "Cesarella" filminin dekorasyonu haline gelen şarkılarıydı. Claudia'nın yeterince hayranı vardı. Genç güzel, doğduğu ve büyüdüğü Milano'nun işçi sınıfı mahallesinin neredeyse tüm erkek nüfusu tarafından beğenildi. Bu, genç Claudia'nın altı ay boyunca dans ettiği gece varyete şovunun yönetmeni; ve öz babasını sürekli morali bozuk ve sarhoş olduğu için şikayet edeceği muhterem şehir hakimi; ve bir zamanlar çıktığı yakışıklı bir futbolcu. Ancak o zamanlar can sıkıcı talipler, genç aktrisle pek ilgilenmiyordu. Claudia bir ekran yıldızı olmayı hayal etti ve bunun için akla gelebilecek ve düşünülemez her türlü çabayı gösterdi.

Ocak 1963'te Claudia, büyük zorluklarla "Garip Tip" filminin setine girdi. Üstelik içinde rol alamadı, bir asistanın çalışmasından memnun olması gerekiyordu. Ancak asıl rol - şarkı söyleyen ve dans eden , aynı zamanda popüler bir sanatçı veya dolandırıcı olarak reenkarne olan genç ve çekici bir adam - Celentano'ya gitti.

Bu filmin çekimleri sırasında Adriano , Claudia ile çok dramatik koşullar altında tanıştı . Şanssız asistan yanlışlıkla elektrik kablosuna bastı , kısa devre oldu , aydınlatma cihazının cam kapağı patladı ve parçalar kahramanın alnını ve sağ yanağını çizdi . Dehşete kapılan Claudia özür dilemek için koştu ve mendiliyle Adriano'nun kanını sildi . Ancak talihsiz bir yanlış anlaşılma , gençlerin hızla ortak bir dil bulmasını , kahve içmesini ve hatta karanlık bir giyinme odasında birkaç kez öpüşmesini engellemedi. Birkaç gün sonra Claudia, Celentano ve ekibi tarafından mütevazı bir şekilde "Clan of Celentano" olarak adlandırılan bir konser daveti aldı .

14 Temmuz 1964'te evlendiler . Ve görünüşe göre, evlilik daha sonra onaylanan mutlu olacağına söz verdi . Balayının hemen ardından gençler heyecanla işe koyuldu. İlk olarak, "Clan of Celentano" ile acilen ilgilenmek gerekiyordu. Gerçek şu ki, birkaç yıl önce, çok sayıda akrabasının baskısı altında ve ayrıca bağımsızlığını tüm müzik dünyasına gösterme arzusuyla hareket eden Celentano , grubuyla aynı adını verdiği özel bir plak şirketi kurdu : “ Celentano Klanı”. Şirketin çalışanları, yakın ve uzak akrabalarının yanı sıra arkadaşları ve düzenli içki arkadaşlarıydı . "Klan" ın liderliği Celentano'nun ağabeyi Alessandro'ya emanet edildi . Ama hiçbirinin nasıl iş yapılacağına ve mali tabloların nasıl hazırlanacağına dair en ufak bir fikri olmadığı için şirket gözümüzün önünde dağıldı. Birlikte kaydettikleri ilk kayıt bir milyon kopya olarak satıldı, ancak para bir yerlerde kayboldu.

Çok geçmeden, pratik Claudia, kadın mantığının ve doğal belagatin yardımına başvurarak, Alessandro'nun saflığını kötüye kullandığını kocasına kanıtladı. Sonuç olarak, kardeşe ağır bir kınama cezası verildi, Klan çalışanlarının yarısı işten çıkarıldı ve yerlerine deneyimli bir avukat ve muhasebeci geçti.

Celentano'nun muhteşem bir sahne görüntüsünü yaratma görevinin daha az alakalı olmadığı ortaya çıktı. Ve burada sezgi Claudia'yı harekete geçirdi.

doğru karar. Ona göre Adriano daha parlak, daha gürültülü, hatta kesinlikle tatsız giyinmeliydi. Bundan sonra, göğsünde her zaman açık olan mavi-yeşil bir gömlekle, yüksek topuklu çizmelerle ve genellikle soldaki bir gözü kalın bir mor-kızıl gölgeler tabakasıyla çevrelenmiş olarak halka görünmeye başladı. Hayranlar heyecanlandı. Ve şarkıcı, gizli tutkularla ilgilenen can sıkıcı gazetecilere sürekli bahaneler uydurmak zorunda kaldı: “Kadınlara hiç bakmam imkansız mı? Bir kız benden imza istediğinde - ertesi gün neredeyse düğün ilan edildi.

Pek çok eleştirmene göre Celentano'nun çalışmalarındaki dönüm noktası, Milanlı basit bir adamın kaderini anlatan San Remo Festivali'nde "Guy from Gluck Street" şarkısını sunduğu 1966 yılıydı. İlk keskin sosyo-politik İtalyan şarkısıydı ve aynı zamanda dünyayı dolaşan ilk Celentano şarkısı oldu. "Guy from Gluck Street" şarkısı dört aydan fazla bir süre İtalyan listelerinin zirvesinde yer aldı ve daha sonra doğaya saygı çağrısı olarak okul ders kitaplarına dahil edildi.

San Remo'daki Ariston Tiyatrosu'nun merdivenlerinde düzenlenen ödül töreninden sonra, Adriano'yu paramparça etmeye hazır, perişan haldeki hayranlardan oluşan büyük bir kalabalık kazananı bekliyordu. Hatta biri otel odasına girmeyi ve yatak odasına saklanmayı bile başardı.

"Sevgilim, biliyorsun," daha sonra karısı Celentano'nun önünde kendini haklı çıkardı, "suç benim şehvetli dudaklarım! Bu kızlar bana deli gibi asılıyor ... "

Celentano elbette kurnazdı - dudakları değil, müzik yeteneği ve karşı konulamaz erkeksi çekiciliği, onun yalnızca kadınlar için değil, tüm İtalyan gençliği için bir idol olmasına yardımcı oldu.

Daha sonra, on yıl boyunca, her zaman Adriano Celentano'nun muzaffer katılımının işareti altında Sanremo Şarkı Festivali düzenlendi. Ve bu başarıyı haklı olarak Claudia ile paylaştı. Örneğin, İtalya'daki grevler konusunda bir düet halinde neşeli bir şarkı söylediklerinde, hoşnutsuz bir eşin forvet oyuncusuna "çalışmayan sevişmez" dediği, İtalya'daki grevler konusunda, seyirci, gerçekten de ve jüri tam anlamıyla kahkahalarla yuvarlandı.

Yoğun müzik etkinliğine ek olarak, Celentano sürekli olarak filmlerde rol aldı. Toplamda, "Dolce Vita", "Milano'da Süper Soygun", "Yuppie Doo", "Bluff", "Grand Hotel", "The Taming of the Shrew" gibi tanınmış filmler de dahil olmak üzere dört düzine filmde rol aldı. ", "Bingo-Bongo". " vb.

Bu arada Claudia, evliliğinin nasıl yavaş yavaş güvenilir ve karlı bir girişime dönüştüğünü fark etmedi bile. Çift, toplum içinde rollerini mükemmel bir şekilde oynadı: o örnek bir anne ve metres, sadık bir eş ve gerçek bir arkadaş; o güvenilir bir koca, açık, basit ama anlayışlı bir adam, kaba tavırlarının ardında şefkatli bir kalp saklı. Çocukları bile bu büyüleyici gösteriye farkında olmadan katıldı. Claudia, Roma'nın en iyi özel kliniğinde ilk çocuğunu dünyaya getirdiğinde, o sırada Fransa turnesinde olan Adriano, kelimenin tam anlamıyla telefonu elinden bırakmadı. Döndüğünde eşine ve hastanenin tüm sağlık personeline çiçek yağdırdı, yeni doğan kızının minik yüzünü fotoğrafladı ve fotoğrafın arkasına geniş el yazısıyla "Benim tatlı meleğim Rosita" yazdı. Bu resim ve üzerindeki yazı kısa süre sonra binlerce eğlenceli televizyon programından oluşan bir seyirci tarafından görüldü ve bu arada "yanlışlıkla davet aldı" ...

Bir süre sonra oğlu Giacomo ve başka bir kızı Rosalind doğdu. Celentano çocuklara bayılırdı ve onların her isteğini yerine getirirdi. Böylece, kaprisli kırıntıların isteği üzerine villaları, büyük bir muhafız ve hizmetkar ordusuyla birlikte tavşanların, tavukların, kedilerin, köpeklerin, papağanların, atların ve diğer hayvanların yaşadığı bir hayvanat bahçesine dönüştürüldü. Adriano, çocukların doğum günleri için kendi elleriyle bisküvi kekleri pişiriyor, şef şapkası ve önlüğüyle çekildiği fotoğraflarını aile ve kadın dergilerinin editörlerine göndermeyi de unutmuyor.

Daha on altı yaşındayken kızı Rosita, Orpheus sirk hanedanının varisi olan İtalya'nın en zengin taliplerinden biriyle nişanlandı. Ama sıkıcı gençten çabucak bıktı ve hayatını sahneye adamaya karar vererek haince onu terk etti. Rosita televizyona çıktı, şarkı söyledi, dans etti, tabloid dergileri fotoğraflarını yayınladı ve genç diva, sevgili babasından miras kalan asi bir karakter gösterdi.

Rosalind, kız kardeşine ayak uydurdu ve onun bir film yıldızı olmasını talep etti. Adriano, en küçük kızını birkaç televizyon projesine dahil etti, katılımıyla film Venedik Film Festivali'ni bile açtı,

ancak Claudia bunun her ikisine de ne kadar işe ve sinire mal olduğunu hatırlamamayı tercih ediyor.

Bir Giacomo, ebeveynlerini memnun etti - sakın ve itaatkar bir çocuk olarak büyüdü, insanlar için evler inşa etmek için mimar olmayı hayal etti.

Kocasının davranışını gözlemleyen Claudia, sonunda onun bir vaiz olarak eşsiz bir yeteneğe sahip olduğuna ikna oldu. Adriano, hayranlarını ruh hakkında o kadar şevkle düşünmeye çağırdı ki, ondan herhangi bir günah işlediğinden şüphelenmek imkansızdı. Öte yandan, "kutsallığının" gerçek değerini yalnızca o bilir ve sevgili kocasına, örneğin "Özel İşaretler: Çok Yakışıklı" filminde birlikte rol aldığı Federica Moreau'yu hatırlatma fırsatını asla kaçırmaz. Ulusal güzellik yarışmasının birincisi olan genç oyuncu, ünlü şarkıcı ve oyuncunun flörtüne elbette karşı koyamadı. Ayrıca kıskançlığın başka nedenleri de vardı. 1980'de Celentano, komik komedi The Taming of the Shrew'da yeşil gözlü güzel Ornella Muti ile birlikte rol aldı . Onunla bir ilişki başlatan büyük şovmen, görünüşe göre Claudia'ya çok fazla gevşememesi gerektiğini bir kez daha kanıtlamaya ve onun üzerinde tam güce sahip olduğunu varsaymaya karar verdi.

"O zamanki kocam Adriano Celentano ..." - hayır, hayır, evet, Signora Muti bazen gazetecilerle yaptığı konuşmalarda ağzından kaçırırdı. Ona "cadı adam" dedi ve onların "evliliği" tutkuyla doluydu. Ve kocanın resmi değil, yasal olması - elbette bu konuda sessiz kaldı. Ancak Signora Celentano, bir röportajda şunları belirterek borçlu kalmadı: "Bana 14 sayfalık bir mektup yazdı. Kazara ihanetin hiç de bir ayrılık nedeni olmadığını. Özür dilediğini. Bir erkek için gündelik ilişkiler ne ise, bir tamirci için yeni bir arabanın teftişine benzer.

Tek kelimeyle, kocasının onu terk edebilmesi Sinyor Celentano'ya pek olası görünmüyor. Ve kendine olan güvenini şu şekilde açıklıyor: "Mesele hobilerinde değil, her erkeğin hobilerinde var, ama bizim gerçek bir çift olduğumuz gerçeğinde: biz bir üçüz - Adriano, ben ve İsa. Aşkımızı koruyor."

Claudia onun neden bahsettiğini biliyordu. Ne de olsa Celentano bir noktada kendisi için "Tanrı tüm zamanların ve insanların en büyük komedyeni ve şovmenidir, çünkü zamanlar onun tarafından icat edildi. Neler yapabildiğini öğrenmek için her şeyimi verirdim. Benim Allah'ın elçisi olduğum doğru değil. Ama yaptığım her şeyde Tanrı inancının mevcut olduğu doğrudur. Bu bir poz değil. Bu bir yaşam tarzı ve benim inancım."

Ve her şey Celentano'nun Yeni Ahit'i ve ardından İncil'i okumasıyla başladı. ve huzurunu kaybetti. Papa ile birlikte kürtaja şiddetle karşı çıkmaya başladı. Babam böyle asil bir dürtüyü takdir etti ve karşılığında konserine katıldı. Celentano için her şey son derece netleşti: "Dünya inanılmaz bir mekanizma, o kadar mükemmel ki, yalnızca Tanrı tarafından yaratılabilir. Kendilerine bilim adamı

diyenler, çoğalıp birleşmesi o kadar uzun süren mikroplardan insan beyninin ortaya çıktığını, insanların maymundan evrimleştiğini anlattıklarında utanıyorum. Ve "Bingo-Bongo" filminde, bu ifadenin saçmalığını ustaca resmederek, eğer böyle bir şey mümkünse, o zaman büyük olasılıkla tam tersi olduğunu gösterdi.

Ama Adriano'nun tüm bu eylemleri, kutsal kitaplarda bu kadar harika bir şekilde anlatılan yükselişler, hayaletler ve sellerle nasıl kıyaslanabilir?! Hayır, diye kendi kendine sertçe yanıtladı Celentano . Ve sonra karar verdi - uzun başlıklı bir film yaptı: "Joan Louis: bir Pazartesi bu dünyaya geleceğim." "Louis" İtalyanca "o" anlamına gelir, bu durumda "Kurtarıcı". Ve film, çarmıha gerilmesinden iki bin yıl sonra Dünya'ya dönen ve aynı kusurları bulan, ancak teknik olarak inanılmaz derecede gelişmiş olan Kurtarıcı hakkındaydı. Kurtarıcı gördükleri karşısında dehşete düşer ve sonra televizyona geçer ve bilge ve kışkırtıcı rock'n roll aracılığıyla insanlığı kurtarmaya çalışır. Christ-Celentano, havari şarkıcılar tarafından söyleniyor ve uyuşturucu bağımlıları ve fahişelerden oluşan bir rock balesi dans ediyor. Ve sonra Adriano Tanrı'ya - Tanrı'ya ve kendisine - Sezar'a gitti.

Bununla birlikte, Celentano'nun eksantrikliği, yalnızca Tanrı ile ilgili olarak kendini göstermedi. 1987'de Fantazya müzikal şovunun İtalyan izleyicileri, en sevdikleri şarkıcıyı tamamen farklı bir rolde gördüler. Celentano şarkı söylemek yerine beklenmedik bir şekilde zavallı fokları savunmak için tutkulu bir monolog yaptı. Avcıların moda tutkunlarını memnun etmek için acımasızca ve kanlı bir şekilde yok ettikleri talihsiz, savunmasız hayvanların felaketlerini renkli bir şekilde anlattı. Ve sonunda bir gözyaşı bile döktü ve gözyaşlarını silerek tahtaya şöyle yazdı: "Avlanmak aşka aykırıdır." Ve seyircilere bu değerli cümleyi oy pusulalarına yazmalarını emretti, çünkü o sırada bir seçim kampanyası vardı.

Ertesi gün, on dört milyon İtalyan bültenlerine şöyle yazdı: "Biz cinayete karşıyız, aşktan yanayız, Celentano'dan yanayız" ... Skandal görkemliydi. Elbette tüm oy pusulalarının geçersiz ilan edilmesi gerekiyordu. Celentano'nun eylemi, seçim yasasına ve önde gelen devlet televizyon kanalının resmi konumunun kullanımına yönelik bir saldırı olarak nitelendirildi. Çok büyük bir para cezası ödedi ve uzun süre ekrandan men edildi.

Ama öte yandan, en iyi reklam ve hayal bile edemezsiniz. Gerçekten de bu şekilde İtalyanlar bir kez daha (zaten hangisinde!) İdollerine olan aşklarını itiraf ettiler. Aynı zamanda foklara da acıdılar.

Adriano Celentano şu anda Milan'a 100 km uzaklıkta tenis kortları, yüzme havuzu, ahır, futbol sahası, kayıt stüdyosu ve helikopter pisti bulunan konforlu bir villada yaşıyor. Bir insanın isteyebileceği her şeye sahiptir: şöret, zenginlik, Tanrı'ya inanç, güzel bir eş, güzel çocuklar, sevilen bir anne, Milano Balmumu Müzesi'nde bir heykel, rakiplerin tanınması, arkadaşların hayranlığı. Sadece yakında "yaşlılığa bir çare bulacaklarını" ve yeniden genç ve güzel olacağını ve torunlarını

bekleyebileceğini umabilir.

Gayretli bir Katolik olan Celentano, boynuna büyük bir haç takıyor ve her hafta karısıyla birlikte kiliseye gidiyor. Bölge rahibiyle yakından tanışır ve kutsal babanın bazen vaazlarında bulunan talihsiz sözlerini onunla tartışır. Ayrıca gençliğinde olduğu gibi saat tamiri de yapmaktadır. Adriano, "İki zanaatım var" diyor. — Çocukken öğrendiğim bir şey var, ben bir saatçiyim. İkinci mesleğim ressamlık. Ana şey oldu. Bu zanaatı inandığım şeyi ifade etmek için kullanıyorum."

Ünlü İtalyan şarkıcı ve aktör, inancına sonuna kadar sadık kalıyor ve inanılmaz popülaritesine küçük ölçüde katkıda bulunan kadın. Bu aşkı neyin daha fazla olduğunu söylemek zor - tek ve en sevilen Claudia'ya duyulan tutku veya pragmatizm. Ancak bir şeye şüphe yok: Adriano Celentano her zaman kendisi olmuştur ve kesinlikle de kalacaktır - hem yaratıcılıkta hem de aşkıta.

Yalnız ama ateşli tutku

Abelard Pierre

(1079'da doğdu - 1142'de öldü)

Adı sadece bilimsel çalışmalarıyla değil, sevgisiyle de ölümsüzleştirilen Fransız filozof, ilahiyatçı, şair.

Erken Orta Çağ düşünürü Pierre Abelard, istisnai bir kişiliktir. Hayatı ve eseri, militan fanatiklerin zaferleri ve trajedileri, zaferleri ve zulümleriyle doludur. Romantik hikayeleri sevenler, Abelard'ın Eloise'ye olan yüce sevgisinin farkındadır; bu, duyguların gücü ve dram açısından Romeo ve Juliet'in klasik hikayesinden aşağı değildir. Görünüşe göre, bir erkeğin çok sayıda aşk ilişkisi olmadığında bile harika bir sevgili olabilirsiniz , ancak tek kadını için her şeyi kapsayan devasa bir duygu vardır.

Pierre du Palle Abelard , 1079'da Brittany eyaletindeki küçük Palle kasabasında doğdu . Geleceğin filozofu ve ilahiyatçısı Berenger'in babası ve şefkatli ve sevgi dolu bir kadın olan annesi Lucy, oğullarını şımartmakla kalmadı , aynı zamanda ona iyi bir eğitim vermeye çalıştı. Oğullarının gelecekte bir şövalyelik alacağını ve ardından ona rahat bir yaşam sağlayacak bir lordun haklarını alacağını hayal ettiler .

Pierre 18 yaşına geldiğinde, ailesi gelecekteki yaşamlarını Tanrı'ya ve kiliseye hizmet etmeye adamaya karar verdi . Muhtemelen, cesur adımları , genç Abelard'ın din araştırmalarına ciddi şekilde katılma kararını etkiledi . Babasının lütfuyla , hizmetkarları eşliğinde taşrada bir okuldan diğerine dolaşmaya başladı ve önde gelen bilgili skolastiklerle umutsuzca bir tartışmaya girdi . Abelard , kendisi için böyle bir meslek seçerek, varis olma hakkını kaybetmiş oldu. En büyük oğul olarak , devletin bir kısmına ek olarak babasının mal varlığını da miras alması gerekiyordu. Ancak küçük kardeşleri lehine haklarından vazgeçti .

Fransız şehirlerini çok dolaşan Abelard, bilgisinin olmadığını fark etti . Sonra Fransa'nın ruhani merkezi sayılan Paris'e gitti . _ Genç ilahiyatçı , adını Avrupa'nın her yerinden gelen öğrencilerin herkes tarafından anlaşılan aynı dili - Latince konuşmaları nedeniyle alan ünlü Latin Mahallesi'ne yerleşti . Hepsi , Abelard'ın sınıfına kaydolduğu , o zamanlar ünlü ilahiyatçı Guillaume de Champeaux tarafından yönetilen bir manastır okuluna gitti . Çalışma , genç bir öğrencide hırs konuşana kadar başarılı bir şekilde ilerledi . Yetkili bir öğretmenle tartışmaya girme ihtiyatsızlığını gösterdi , ardından kilise yetkilileri özgür düşüncüyü teşvik etmemek için Abelard'ı kapıya yönlendirdi .

Ancak 22 yaşındaki Abelard, kırılması zor bir ceviz olduğunu kanıtladı . Kendi okulunu kurdu ve eski öğretmenlerinin vaaz ettiğinden daha doğru olduğunu düşündüğü bilgiyi şevkle vaaz etmeye başladı . Ancak saatlerce süren derslerin neden olduğu aşırı çalışma, genç bilgenin fiziksel yorgunluğunu tamamlamasına neden oldu. Biraz iyileşmek ve rahatlamak için memleketim Brittany'ye gitmek zorunda kaldım. Palle'de Abelard , karmaşık olmayan kırsal eğlenceye felsefi düşünceleri tercih ederek yalnız bir yaşam sürdü. Görünüşe göre pek çok güzel kız bilgili genç adama baktı, ama o onlara en ufak bir ilgi göstermedi .

Abelard kısa süre sonra ateşli rakibi Guillaume de Champeau'nun piskopos olarak atandığını ve

Notre Dame'deki okulunu terk ettiğini öğrendi . Genç ilahiyatçı , boş koltuğa oturmak için hemen Paris'e döndü. Abelard yönetiminde ilahiyat okulu büyük bir popülerlik kazandı . Çok yakında, zekice eğitilmiş, yakışıklı ve güzel konuşan Abelard zengin oldu ve bu da özgüven duygusunun keskinleşmesine katkıda bulundu . Erkeklerin kendisine hayranlık duyduğunu ve kadınların hayranlığını kazandığını fark ederek , kendisini açıkça " dünyadaki herhangi bir şeye değer tek filozof " olarak adlandırmaya başlamıştı .

Ancak adil seks Abelard'ın dikkatini , geleceğinin seçtiği okuldan sadece iki yüz adım ötede yaşayan Eloise adlı büyüleyici bir Parisli tarafından kaderine kesin olarak karar verildiği ana kadar pek umursamadı . Eloise'nin kökeni hala belirsiz . Sadece erken yetim kaldığı ve en yaygın versiyona göre amcası Parisli kanon Fulbert tarafından alındığı biliniyor . Yeğenini , kızın mükemmel bir eğitim aldığı Argenteuil'deki St. Mary manastırında büyütülmesi için verdi . 14 yaşına geldiğinde sadece okumayı değil , aynı zamanda Latince, Yunanca ve İbranice'yi de akıcı bir şekilde biliyordu.

Elbette Fulber yeğeniyle gurur duyuyordu . Hatta zaman zaman olağanüstü yeteneklerini göstermek için kilise babalarını ve seçkin bilim adamlarını davet etti . Hiç şüphe yok ki , bu ziyaretler sırasında bilim adamları , meslektaşları Abelard'ın adını da , bazıları hayranlıkla, bazıları da apaçık kınama ile çağırdılar. Ancak hiçbiri filozof ve şaire ve ayrıca yakışıklı bir gence kayıtsız kalmadı . Elbette Fulber, Abelard'ı önce zengin kütüphanesini sergilemek ve ikinci olarak da yeğeninin zekasını ve bilgisini takdir etme fırsatı vermek için davet etmekten kendini alamadı. Ve böyle bir görüşme gerçekleşti.

Gerçekten ilk görüşte aşktı. Abelard'ın yapması gereken tek bir şey vardı: kendisini ev öğretmeni olarak sunmak , bu da kanonu son derece mutlu etti. Zavallı adamın rızasının neye dönüşebileceği hakkında hiçbir fikri yoktu . Yeni basılan öğretmen , Fulber'e taşındıktan hemen sonra Eloise öğretmeye başladı. 16 yaşındaki yeğeninin hala bir çocuk olduğunu düşünerek , akıl hocasından ona karşı daha sıkı ve çekingen davranmamasını, günün veya gecenin herhangi bir saatinde ders vermesini istedi. Abelard daha sonra "Felaketlerimin Tarihi" adlı kitabında "Demek savunmasız kuzu aç kurda emanet edildi ," diye itiraf etti . Sonra şöyle yazdı: "İlk başta ortak bir çatıyla birbirimize bağlandık, sonra sıcak kalpler. Çalışma bahanesiyle kendimizi tamamen aşka adadık ; dersler bizim için sadece gizemli, karşı konulamaz bir güç tarafından birbirimize çekildiğimiz anlarda oldu; öğrenilen kelimelerin yerini şefkatli ve sevgi dolu kelimeler aldı; metinlerdeki zor yerlerin açıklamaları tutkulu öpücükler nedeniyle ertelendi ; ellerim genellikle kitap sayfalarında değil , elastik bakire göğüslerde gezinirdi. Geceleri, evde her şey sessizken ve Fulber bir koltukta uyuklarken, Eloise'nin Abelard gibi aslında bekaretinden ayrıldığı yatak odasına giden aşıkların temkinli adımlarını kimse duymadı .

Abelard'ın taşan aşklarını 12. yüzyılın edebi şaheserleri haline gelen mektuplarda tekrarladı .

"Sen," diye yazdı sevgilisine, "diğer şeylerin yanı sıra, kadınların kalbini kazanmak için iki ek yeteneğe daha sahiptin : bir şair ve şarkıcının yeteneği, kanzonlarının bir icracısı ... Benim için çok fazla aşk şarkısı besteledin. şiir ve müziğin mükemmelliği nedeniyle her yerde söylendi. Bana olan aşkınızı söylediğiniz şiirleriniz, ismimi birçok yabancı ülkede duyurdu.

O zamandan beri Abelard'ın hayatı dramatik bir şekilde değişti - gün boyunca manastır okulunda ders verdi ve akşamları aceleyle sevgilisine gitti. Ancak artık derslerinde canı sıkılmıştı. Öğrencileri büyüleyen inanılmaz güzel konuşması, ilhamı, mantığın demir gücü nereye gitti! Gece nöbetlerinden bıkmış, sadece minberde vakit geçirmiş, Yahudi peygamber Hezekiel hakkındaki makaleyi ve Aristoteles'in yazıları üzerine uzun zamandır beklenen yorumları bırakmıştır. Şimdi Abelard , Heloise onuruna yalnızca tüm Fransa tarafından söylenen aşk şarkıları (erotizm karışımıyla) besteledi.

Paris'te herkes Fulber'in evinde neler olup bittiğini zaten biliyordu , ancak çoğu zaman olduğu gibi, ev sahibinin kendisi dışında herkes . Kanon, eğitilmiş kiracının yeğeniyle ne yaptığını nihayet gözlerini açmadan önce birkaç ay geçti . Bir gece, çıplak aşkların birbirlerine sınıksız sarıldığı anda onları yakaladı . Gördükleri karşısında şok olan Fulber, Abelard'a hemen evini terk etmesini emretti .

Gürültülü bir skandalın ardından sevenler uzun bir ayrılık bekliyordu . Buluşma fırsatını kaybettikten sonra gizlice aşk mektupları alışverişinde bulundular . Bu mektuplardan Abelard bir keresinde Eloise'in yakında anne olacağını öğrendi. Amcası her şeyi öğrenirse sevgilisine ne olacağını elbette anlamıştı . Bir gece, Fulbert evde yokken, Abelard gizlice Eloise'e girdi ve onu, onu kız kardeşinin bakımına verdiği Brittany'ye götürdü. Orada, kısa süre sonra çok egzotik Astrolabe adı verilen bir oğul doğdu .

Eloise , Brittany'de mutluydu , özellikle de seçtiği kişi her zaman yanında olduğu için. Ancak Abelard, kimse onu profesörlük koltuğundan salıvermediği için Paris'e dönmek zorunda kaldı . Heloise'nin kaçırılmasından sonra kanonun öfkeye kapıldığını zaten biliyordu , bu yüzden başka çıkış yolu görmeyen genç baba, kalbi kırık Fulber'in önünde tövbe etmeye ve yaptıklarından dolayı af dilemeye karar verdi . Abelard , yeğeniyle evlenmeye hazır olduğunu bile ifade etti , ancak bir şartla - bekarlığı varsayan manastır yemini nedeniyle bu evliliğin gizli olması .

Abelarian belagatiyle yumuşayan yaşlı adam, gözyaşı dökerek öne sürülen koşulu kabul etti. Ancak, daha sonra ortaya çıktığı gibi, samimi bir affetme anında, ruhunda tatminsiz bir intikam duygusu tutarak, yalnızca ustaca numara yaptı.

Abelard , Heloise'i Paris'e getirmek ve onu karısı yapmak için hemen Brittany'ye gitti . Ama sevgilisi onunla koridordan aşağı inmeyi açıkça reddettiğinde şaşkınlığı neydi : en azından gizlice, en

azından açıkça . Abelard'a sıkıcı bir evli hayatın resmini canlı bir şekilde çizdi - çılgık atan çocuklar, çocuk bezleri, yemekle ilgili sürekli endişeler . Eloise , adi ev işlerinin sevgilisi kadar büyük bir filozofa yakışmadığına ikna olmuştu . Onun kaderi felsefedir. Ve sadece o, yani felsefe karısı olabilir. Bilge Eloise, " Felsefeyi kısa bir an için bile olsa terk etmek , ondan sonsuza dek ayrılmakla eşdeğerdir , " diye öğretmişti . Sadece kısa bir mola verme riskini alın ve bir daha bulamayacaksınız! Filozofun haysiyetini unutma . İtibarını düşün . "

Ancak Eloise'i yasal evlilikten vazgeçmeye zorlayan başka bir sebep daha vardı. Sanat sanat için olduğu için sevginin de sadece kendi iyiliği için var olabileceğine inanıyordu . Orta Çağ'ın başlarında alışılmadık bir duyguydu, daha sonra saray sevgisinde ifade edilen , karşılığında hiçbir şey gerektirmeyen ve herhangi bir ödeme gerektirmeyen bir duyguydu.

Heloise'nin argümanlarına rağmen , Abelard kesinlikle sevgilisiyle evlenmeye karar vererek acımasızdı . Ne yazık ki kehanet olduğu ortaya çıkan bir cümle söyleyerek kesin kararına boyun eğdi : “Bizim için başka hiçbir şey kalmadı, ancak önümüzde bizi bekleyen kader bize öyle acılar getirecek ki, onların eziyetinde , ancak yaşadığımız tutkulu aşkla karşılaştırılmaz . ”

Birkaç gün içinde aşıklar Paris'e gitti . Eloise vardıklarında amcasının evine gitti ve Abelard, Latin Mahallesi'ndeki taş bir hücreye gitti . Ve bir sabah, tüm şehir hala uyurken, Eloise ve Abelard , yeni evlilerin sırrını ifşa etmemeye yemin eden Fulber ve birkaç yakın arkadaşın huzurunda evlendi . Düğün töreninin ardından yeni evliler ayrıldı. Abelard , manastır okulundaki derslerine devam etti ve Eloise tekrar amcasının yanına yerleşti . O sırada Abelard zaten kırk yaşın altındaydı ve karısı henüz on sekiz yaşında değildi.

Sonuçlanan evlilik Fulber'e belirli bir manevi tatmin sağlasa da , yeğeninin saygısız onurunun geri getirilmediğine inanıyordu . Ve bu duygu o kadar güçlüydü ki, kanun, yükümlülüklerini ihlal ederek, Eloisa'nın kocasıyla bir daha görüşmesine izin vermemeye karar verdi . Yeğenini bir odaya kilitledi ve ona yiyecek ve barınak sağlayan tek akrabasına saygı duymayı öğrenene kadar onu tutmakla tehdit etti. O andan itibaren Eloise'nin hayatı dayanılmaz hale geldi .

, yasal karısı olan sevgilisini ikinci kez kaçırma zamanının geldiğini anladı . Yine bir vasiinin yokluğundan yararlanarak, Eloisa'yı evden çaldı ve onu sekiz uzun yıl çırak olarak geçirdiği St. Mary manastırına götürdü . Abelard zaman zaman manastırı ziyaret ederdi. Ve bu , kurallarca yasaklanmış olmasına rağmen, şefkatli rahibeler duygularını anlamış ve aşıkları rahat bırakmaya çalışmışlardır .

geçtikçe , "iki büyük günahkar" ve "gizli evlilikleri" hakkındaki söylentiler biraz azaldı. Ancak Fulber , yeğeninin kaçırılmasını kabul etmedi. Onun bir manastırda olduğunu ve Benedictine Tarikatı'nın cübbesini giydiğini öğrenince çok kızdı . Abelard'ın karısından sonsuza dek kurtulmaya

karar verdiği ve onu bir rahibe olarak saçını zorla kesmeye zorladığı gibi görünüyordu, bu kesinlikle evlilik bağını iptal edecekti. Fulber intikam saatinin geldiğine karar verdi . Bir gece, Abelard uyurken, rüşvet verilen bir hizmetçi, odasının kapısını şartlı bir vuruşla açtı. Eşikte üç akrabası ve bir doktoru olan bir kanon duruyordu . Uyuyan bilim insanının üzerine atlayıp iplerle yatağa bağladılar ve geceliğini kaldırdılar . Cerrahın ellerinde keskin bir neşter parladı ve aynı anda kasıkta keskin bir ağrı Abelard'ı deldi . Muzaffer Fulber, kanlı cinsel organı gözlerine kaldırdı. Ağır kanamayı aceleyle durduran saldırganlar kaçmak için acele ettiler.

cinayetin ertesi sabahı , Parisliler Abelard'ın evinde toplandılar. Kanonu ve suç ortaklarını oybirliğiyle kınayan herkes , kötölük karşısında derinden şok oldu . Kötüler hak edilmiş bir cezaya maruz kaldılar: Fulber bir akıl hastanesine kapatıldı ve yasa diğer suç ortaklarına çok daha katı bir şekilde davrandı - hepsi Abelard ile aynı şekilde hadım edildi ve gözleri oyuldu . En önemlisi, Abelard'ın kendisi, çok değer verdiği dini kariyerinin artık sona erdiği düşüncesiyle baskı altındaydı . Ne de olsa yasaya göre hadımların tapınağın eşiğini geçme hakları yoktu . Bununla birlikte, kilise yetkilileri onun için bir istisna yaptı ve hayatının sonunda St. Gilda manastırında prestijli başrahip görevini bile üstlendi .

Olan her şey hem Abelard'ın hem de Heloise'nin hayatını kökten değiştirdi . İlahiyatçı , şöhetten, dünyevi zevklerden, şöhetten ve zenginlikten , dünyevi her şeyden kararlı bir şekilde vazgeçti . Ve sadece Eloise'nin aşkını reddedemezdi . _ _ Kaderin iradesiyle aşıklar yıllarca ayrıldı ama duygularını hiçbir şey soğutmadı . Artık Abelard yalnızca kendi ruhunun ve Eloise'in ruhunun kurtuluşunu önemsiyordu . Ağustos 1133'te torunlarına aşkını, yaşıadığı talihsizlikleri, zihinsel ve fiziksel işkenceyi anlatmaya karar verdi . Felaketlerimin Tarihi kitabının yazılması dört yıl sürdü. Yazar, zamanın edebi geleneğine uygun olarak, onu utandırmamak için gerçek muhatabı olan Eloise'yi saklayarak bir arkadaşına mektuplar şeklinde yayınladı .

Abelard'ın kitabı , sevgilisine Orta Çağ'da yüce mektup türünün başlangıcını belirleyen ilk içten mektubu yazması için ilham verdi. “Elbette biliyorsun sevgilim, herkesin bildiği gibi, seni kaybettikten sonra her şeyimi kaybettim ... Dünyada sadece sen beni üzebilirsin, bana sadece sen neşe getirebilir ve ıstırabı dindirebilirsin. Eş unvanı her zaman daha inandırıcı, daha kutsal olmuştur, ama metres ve hatta sizi şaşırtmazsa birlikte yaşayan ünvanlarını her zaman daha çok sevmişimdir. Bana öyle geliyor ki, önünüzde ne kadar alçakgönüllü ve itaatkar olursam, üzerinize inen Tanrı'nın lütfu o kadar güçlü olacak, eşsiz itibarımızı o kadar az lekeleyeceğim. İlk harfı bir saniye, ardından üçüncü harf takip etti. Eloise, Abelard'ı hala seviyordu ve ölümüne kadar içinde kocasına ve arzulanan sevgilisine karşı gizli bir tutku yaşıadı.

Pierre du Palle Abelard, 12 Nisan 1142'de, günahkâr dünyada sahip olmadığı huzuru nihayet bularak öldü. Eloise, onun öldüğünü öğrenince, ölene kadar her gün onun ruhu için dua edeceğine söz

verdi. Bu yemini yirmi bir yıl tuttu ve Abelard'ın mezarına sevgiyle baktı.

Heloise Fulber, sevgilisi gibi altmış üç yıl yaşadı. Kalıntıları defalarca bir mezardan diğerine nakledildi, ta ki nihayet 1814'te aşıkların külleri bugüne kadar birlikte yattıkları Paris'teki Père Lachaise mezarlığına gömülene kadar.

Fransız başkentinde, Heloise Fulbert ve Pierre du Pallet Abelard'ın büyük aşkının bir başka kanıtı daha var. Şimdiye kadar, Notre Dame tapınağının topraklarında, şu yazıyı okuyabileceğiniz bir din adamları evi korunmuştur: “Eloise ve Abelard burada yaşıyordu. içtenlikle aşık. Değerli rol modeller. Yıl 1118”.

Schumann Robert

(d. 1810 - ö. 1856)

Müzikal sözleri tek sevgilisine olan hislerinden kaynaklanan Alman besteci.

19. yüzyılın büyük romantikleri arasında Robert Schumann'ın adı ilk sırada yer alır. Parlak müzisyen, küçük ve büyük müzik türlerinin biçimini ve tarzını uzun süre belirledi, dinleyicileri ve icracıları yürekten lirizm, yaratıcı dünya görüşü ve müzik eserlerindeki ince ruh anlayışıyla büyüledi. Schumann'ın müzikal aşk sözleri, yüksek insani dürtülerin soyut bir fikri değil , bestelerinin çoğuna ilham kaynağı olan kadınlara yönelik samimi ve canlı duyguların kaynaklarından besleniyordu . Yine

de Schumann'ın kalbindeki ana yer, kaderi bestecinin kaderi haline gelen ünlü piyanist ve çekici kadın Clara Wieck tarafından işgal edildi .

Robert Schumann , 8 Haziran 1810'da pitoresk Sakson kasabası Zwickau'da doğdu. Dost canlısı bir kasabalı ailenin son beşinci çocuğuydu. Annesi onu diğer çocuklardan daha çok seviyordu ve gerçekten onun bir avukat olmasını istiyordu . Ancak kitap ticareti ve kitap yayıncılığı ile uğraşan baba, Robert'ı rüyasında şair olarak görmüştür . Bu ayrıntı dikkat çekicidir: genellikle kasabalı ailelerde babalar , oğullarına daha ciddi bir mesleğe hakim olarak pratiklik için bir tutku aşılamaaya çalıştılar .

Küçük Robert kitaplar ve kitap kahramanları arasında büyüdü . Uzun bir süre edebiyat mı yoksa müzik mi tercih edeceğine karar veremedi ve yine de müziği seçtiğinde, tüm yaratıcı özlemlerini onda ifade etti. Ancak Robert edebiyatı asla unutmadı : şiiri, eski yazarları severdi, romantik rüyalar ve fantastik kahramanlar yaratma ustası Jean Paul'ün romanlarını okurdu .

1828'de spor salonundan mezun olduktan sonra müziğe olan tutkusunu onaylamayan annesinin ısrarı üzerine Schumann , avukat olmak için Leipzig Üniversitesi'ne girdi . O zamana kadar iki kişisel trajedi yaşamıştı : önce sevgili kız kardeşi aklını kaybetti ve ardından babası öldü. Bu şoklar , genç müzisyenin karakterini önemli ölçüde değiştirdi. Hayata olan sevgisi, neşeli mizacı yerini suskunluğa ve hayal kurmaya bıraktı. Robert'ta iki unsur birleşmiş gibi görünüyor. Bir yanda - tutku ve şevk, diğer yanda - incelik ve kırılganlık.

Aynı yıl, 1828'de Robert'ın Clara Wieck ile ilk görüşmesi gerçekleşti . Leipzig'de sık sık eski tanıdıklarını - şarkıcı Agnes Carus ve evinde müzisyenlerin akşamları sık sık toplandığı kocasını ziyaret ederdi . Bu akşamlardan birinde ünlü öğretmen Friedrich Wieck'in dokuz yaşındaki kızı Clara Wieck, müzik konusunda deneyimli müdavimleri hayrete düşürdü . Kız piyanonun başına oturdu ve iki profesyonel müzisyenle birlikte Mozart'ın piyano üçlüsünde rolünü parlak bir şekilde seslendirdi . Büyülenen Robert , mucize çocuğu daha iyi tanımak için gizli bir arzu duymadan değil , performans sanatında ustalaşmasına yardımcı olmak için hemen ertesi gün Vic'e geldi .

Clara gerçekten büyüleyici bir yaratıktı: zarif bir vücut, narin bir cilt, kalın siyah bukleler, zeki ateşli gözler - her şey onun soluduğu zarafet ve çekicilik. Henüz on bir yaşında olan genç piyanist , muzaffer Avrupa sanat turuna başladı . Weimar'da Goethe, yetenekli bir kızın konserine kendisi katıldı ve hatta ona "Parlak Clara Wieck " yazısıyla kendi portresini sundu .

kanunun onun işi olmadığını düşünmeye giderek daha fazla meyilliydi . Özellikle Friedrich Wieck genç bir müzisyenle çalışmayı kabul ettiğinden, üniversiteden ayrılıp kendini müziğe adanmak için annesinden izin aldı . Robert çalışkan bir öğrenci olduğunu kanıtladı . Maestronun rehberliğinde

kısa sürede enstrümanda mükemmel bir şekilde ustalaştı ve kendisine virtüöz bir piyanist olma hedefini koydu. Ne yazık ki hayali gerçekleşmedi . Ve yetenek ve azim eksikliğinden değil , tam tersi, oyunun tekniğinde mükemmel bir şekilde ustalaşmak için tutkulu bir arzu nedeniyle . Schumann piyanoyu o kadar çok severdi ki tuşlara dokunmadan bir saat yaşayamazdı . Evin dışında bile , seyahatlerde sadık arkadaşı olan "sessiz klavye" üzerinde pratik yaptı. Ama bu bile onun için yeterli değildi. Oyunda akıcılık elde etmek için Robert , bir parmağını klavyenin üzerindeki tavana monte edilmiş bir kabloya bağladı ve diğeriyle tuşlara vurdu . Böyle bir eğitim dramatik sonuçlara yol açtı - sağ elin anemisi . Müzisyenlerin dediği gibi, Robert eli " fazla çaldı" ve ünlü bir piyanist olma umudunu sonsuza dek yitirdi .

Şu andan itibaren, tüm yaratıcı hayal gücünü yoğunlaştırdığı tek yazı kaldı. Schumann , " Hayatları işleriyle uyuşmayan insanları sevmiyorum, " dedi . Her sanat bir ömür, kesintisiz bir mükemmellik arzusu gerektirir."

İlham dolu o harika yıllarda Schumann, Leipzig'in yaratıcı gençliği için gerçek bir çekim merkeziydi . Parlak yetenekli, ateşli, kendini kaptırmış, çekicilik dolu , arkadaşlarını ve hayranlarını tükenmez bir enerji ile doldurdu . Yaratıcı planları sadece müzikle değil , gazetecilikle de bağlantılıydı . AT

Novaya Gazeta adlı haftalık bir müzik gazetesi kurdu ve burada müzik üzerine çok sayıda makale ve deneme yayınladı. Bu yayının asıl görevi, ideolojik içeriği müziğe döndürmek , genç yetenekleri desteklemektir. Gazete on yıl boyunca varlığını sürdürdü ve müzikal eleştirel düşüncenin gelişmesinde bir dönüm noktası oldu.

müzikal etkinliği daha az yoğun değildi . 1830'larda bestecinin kaleminden en iyi eserleri geldi - " Karnaval " , "Senfonik Etütler", "Fantastik Parçalar", "Çocuk Sahneleri", fanteziler ve sonatlar, daha sonra piyano edebiyatının altın fonuna dahil edildi . Tek kelimeyle, Schumann'ın hayatı fırtınalı ve yoğun ve henüz çok genç olan Clara Wieck'e olan aşk , "ölümcül bir duygunun" romantik karakterini üstlendi.

Clara'nın Robert'ın ilk aşkı olmadığı belirtilmelidir . Erken ergenlik döneminde bile , Dresden'den belli bir kız Nanni'den büyülenmişti. Bu " ilk aşkın alevinden " şiirsel ve biraz duygusal bir yazışma kaldı . Hevesli Robert , arkadaşı Flechsig'e duyguları hakkında " Bir gözyaşı olabilseydim, onunla ağlardım ve tekrar gülümserse seve seve kirpiklerinde ölürdüm" diye yazdı . Kısa süre sonra bu sevimli kıza olan ateşli duygu soldu, ancak hayatının geri kalanında Schumann'ın dediği gibi "koruyucu meleği" ile ilgili parlak anılarını korudu . Besteci , yetişkinlikte bile şunları hatırladı: “ Bu tatlı kız , manevi bakışlarımın önünde nasıl bir kutsallık halesi içinde duruyor. Onun önünde diz çökmek ve ona Madonna gibi dua etmek isterdim.

Nanni'nin ardından güzel Liddy onun kalbini ele geçirdi . Ancak bu bağlantı da kısa sürdü : Schumann'ın edebi idolü şair Jean Paul hakkında kızın anlamsız bir eleştirel ifadesi ve öfkeli Robert, "söylediği konuşmaları" affedemediği için onunla tüm ilişkilerini hemen kesti . Jean Field hakkında yapılmış".

Bir sonraki romantik tutku , Leipzig'deki çalışmaları sırasında Robert'a geldi . Uzun siyah saçları ve anlamlı gözleri olan, yetenekli ve zeki, sağlam yapılı, ince bir genç adam olan Schumann, kızları nasıl etkileyeceğini biliyordu. İlk biyografisini yazan müzikolog Wilhelm von Wasilevsky'nin şunları not etmesi tesadüf değil: “ Yapı açısından Robert Schumann görkemli, hatta iriydi. İyi zamanlarda duruşunda gururlu, görkemli, barış ve haysiyet dolu bir şey vardı . Bohemya'nın Asch kasabasından Friedrich Wieck'ten piyano dersi almak için gelen Baron von Fricken'in kızı genç Ernestine onu böyle gördü . Dersler süresince öğretmenevine yerleşti . _ Burada Schumann ile olan aşkı başladı . Ernestina'nın olağanüstü müzik yetenekleri, gençliği ve güzelliği Robert'ın dikkatini çekti ve belki de ilk kez gerçek tutkuyu doğurdu . İtirafına göre , " kimsenin düşünmeye, hissetmeye ve sevmeye karışmaması için cennete uçmaya hazırды ."

Bu duygu karşılıklıydı ve hatta bir nişana yol açtı ama sonra Robert ve Ernestine arasındaki aşk aniden sona erdi. Şimdiye kadar , bu ilişkilerin kopmasının gerçek nedeni bir sır olarak kaldı. Belki de Ernestine'in reddi , fakir ama parlak bir müzisyeni damadı olarak görmek istemeyen babasının iradesiyle belirlendi .

Daha sonra Ernestina , Kont Zedwitz ile evlendi ve genç yaşta öldü, ancak hayatının sonuna kadar Schumann'ı unutmadı ve bir türbe olarak, gençliğinin mutlu günlerinin anılarıyla ilgili her şeye değer verdi.

Ve Ernestina ile aradan sonra Clara Wieck , o zamana kadar gerçek bir güzellik haline gelen Robert'ın hayatına buyurgan bir şekilde girdi. Ona olan aşk, geçmiş tüm hobileri gölgede bıraktı. Şu andan itibaren Schumann tek bir şeyin hayalini kurdu - kalplerinin ve kaderlerinin birliği . "Babam belki de hayır dua etsem elini çekmez " diye yazmıştı sevgilisine , "... biz birbirimize mahkûmuz: Bunu uzun zamandır hissediyordum ama cesaret edemedim. Bunu, sizin tarafınızdan anlaşılmayı ummadan, size daha önce ifade edin.”

Clara, Robert'ı çok iyi anlıyordu çünkü kendisi de ona âşıktı. Gençler, asla ayrılmamaya kesin bir karar verdiler, ancak mutluluklarına giden yolda Clara'nın babası şeklinde öngörülemeyen ve ciddi bir engelle karşılaştılar. Friedrich Wieck, Schumann'a Clara'nın asla kendisine ait olmayacağını açıkladı. Babanın bencilliği ve öğretmenin kibri, zaten sert olan Vik'i aşıklarla ilgili olarak dayanılmaz hale getirdi. Robert'ı bir öğrenci olarak sevdiği için, aynı zamanda zengin ve tanınmayan genç, mütevazı bir müzisyenin, kendisine göre daha uygun bir kocayı hak eden dünyaca ünlü kızı için uygun

bir talip olmadığını da gördü.

Ayrılığın aşıkların duygularını yatıştıracağını uman Vic , Clara'nın bir yıldan fazla süren bir konser turnesine çıkması için ısrar etti . Aynı zamanda baba, Schumann'ı kızına sürekli iftira attı ve ayrılıktan muzdarip olan Clara için savaşmayı bırakmadı, arkadaşları aracılığıyla iletmeyi başardığı şefkatli mektupların yardımıyla ondaki yüzleşme ruhunu sürdürdü .

Sonunda yaşlı adamın numarası başarısız oldu, ayrılık sadece aşıkları yakınlaştırdı . Gururunu alt üst eden Schumann , inatçı Vic'den defalarca Clara'nın evlenmesini istedi ve her seferinde aşağılayıcı bir ret aldı. Bunun üzerine çaresiz aşık son çareye başvurmaya karar verdi ve bu meselenin çözülmesi talebiyle mahkemeye başvurdu . Ve babasının despotizminden bıkan bitkin Clara, evini terk etti ve mahkeme kararını bekleyerek teyzesinin yanına taşındı .

Vic'in evlenmeyi reddetmek için ciddi bir nedeni olmadığından ve Clara zaten bir yetişkin olduğundan, mahkeme gençlerin lehine eğildi . Dört yıldan fazla bir süredir aşkları için savaşan mutlu Clara Wieck ve Robert Schumann, Eylül 1840'ta nihayet Leipzig yakınlarındaki Schoenfeld köyündeki küçük bir kilisede en yakın arkadaşlarının huzurunda evlendiler . Schumann'ın aziz rüyası gerçek oldu - Clara , eşsiz bir piyanist olarak kalbini ve yeteneğini vererek ona "evet" cevabını verdi.

neşesi sınır tanımıyordu ama Clara için evliliklerinin ilk yılı gerçek bir sınavdı.

Hatta bazen ona, öfkeli babasının gerçeklerden uzak olmadığı gibi görünüyordu: Schumann fakir ve kariyerinin refahı için koşullar yaratamayacak ve doğacak çocuklar başarısız olmayacak. tüm profesyonel hırslarını geçersiz kılmak . Ama çok geçmeden tüm şüpheleri dağıldı. Düğünden hemen sonra çift , Clara'nın ilk kez Schumann adıyla sahneye çıktığı ortak bir konserde sahne aldı . Başarı Robert'a ilham verdi ve ertesi sabah konserden sonra karısına ciddi bir şekilde şunları söyledi : “ İkinci senfonim Clara'nın adını vermek istiyorum . İçinde sizi flütler, arplar ve obualarla özetleyeceğim ... ”O zamandan beri, Schumann ne yazarsa yazsın ve adı ne olursa olsun, her şeyde “Clara” duyuldu - Robert'ın nazik, gizemli ve güzel adı Aşk.

Ve bu isim, daha önce de belirtildiği gibi, tüm müzikal Avrupa tarafından biliniyordu. Clara o kadar ünlüydü ki , 1844'te Rusya'da bir konser turu sırasında St. _ _ _ _ müzik sever misin? » Ne yazık ki, eserlerini tanıtmak için ellerinden gelenin en iyisini yapan Clara ve arkadaşı besteci Franz Liszt'in tüm çabalarına rağmen, Schumann'ın dehası gölgede kaldı .

Tabii ki, halk ve eleştirmenler tarafından tanınmaması Robert'ı üzdü. Bazen içine kapanır ve susardı ve kocasının sessiz kaldığını yalnızca Clara duyabilirdi. Ancak kısa yaşamının son yıllarında , eşinden bile istisnasız herkesten uzaklaşarak tamamen kendi içine kapanmaya başlamıştır . Ve Clara , kaderine düşen tüm zorluklara fevkalade katlandı . Neredeyse tüm hayatını Schumann'a, onun

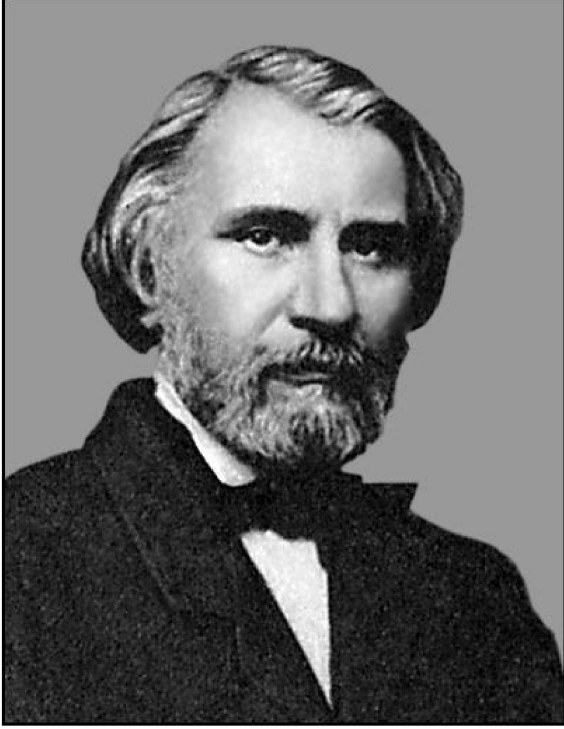
müziğine, sağlığına ve çocuklarına adadı . Ve bunu yapmak kolay değildi. Karmaşık doğası ve ilerleyici akıl hastalığı nedeniyle Robert , müzik bestelemek dışında hiçbir şey yapamadı . Yavaş yavaş gerçek dünyadan tamamen uzaklaştı , katıldığı maneviyat seanslarına katıldığı ve iddia ettiği gibi yeni bestelerinin temalarını duyduğu diğer dünyayla yakından ilgilenmeye başladı . Şubat 1854'te, "tuhaf , kalıcı bir ses duydu, bazı doğaüstü enstrümanlar tarafından icra edilen müzik vardı ve sonra her şey çöktü - sadece korku, başka bir şey değil ." Ve sonra, zulmedenlerin can sıkıcı seslerinden ve aynı zamanda kendisinden , inandığı gibi, sevdiklerinin sevgisine layık olmadığına inandığı için, Schumann köprüden Ren Nehri'ne koştu . Onu sudan çıkarmayı başardılar . Bu olaydan sonra karısına şöyle dedi: " Bir psikiyatri hastanesine yatırılmam gerekiyor - hislerime göre artık özgür değilim ..."

Clara kabul etmek zorunda kaldı. Robert'ı kurtaramadığı için acı çekerek ve kendini suçlayarak, yine de kocasının bir psikiyatri hastanesinde tedavisini kabul etti. En iyi kliniklerden biri seçildi - hasta için mükemmel koşulların yaratıldığı Bonn yakınlarındaki Endenich'teki Dr. Richartz'ın özel hastanesi. Schumann, Mart 1854'ten ölümüne kadar buradaydı.

İlk başta, Robert sık sık Clara'ya mektuplar yazdı, onunla ve arkadaşlarıyla bir araya geldi. Piyano çalmasına bile izin verildi ve aydınlanma anlarında, yeteneğinin coşkulu bir hayranı olan besteci Brahms ile bazen dört el çaldı. Ama sonra yabancıların ziyaretleri hastada o kadar güçlü bir heyecan yaratmaya başladı ki, arkadaşlarının onu ziyaret etmesi yasaklandı . Ölümünden önceki son aylarda Schumann, işitsel, tatsal ve koku halüsinasyonlarının eşlik ettiği derin bir melankoli içine düştü. Zehirlenmekten korktuğu için konuşmayı, yemeyi ve içmeyi reddetti . Robert bu kederli duyarsızlıktan yalnızca bir kez, ölümünün arifesinde çıktı . O gün Clara yanına geldi , onu tanıdı ve hatta çocukları sordu ve birkaç gün sonra, 29 Temmuz 1856'da bu dünyadan sonsuza dek ayrıldı .

Clara Schumann , kocasından kırk yıl kadar uzun yaşadı . Hiç evlenmedi , kendisi sekiz çocuk büyüttü , uzun süre solo konserler verdi ve başarılı bir pedagojik faaliyet yürüttü. Clara sayesinde , Schumann tarafından kendinden memnun olmadığı için yok ettiği müzik bestelerinin çoğu restore edildi . 1871'de, Schumann'ın yaşamı boyunca yalnızca birkaç çağdaşı tarafından anlaşılan müziği tüm Avrupa'da popüler hale gelip sevildiğinde , Clara bestecinin anısına adanmış müzik geceleri düzenlemek için büyük çaba sarf etti. En iyi konser salonlarında üç gün boyunca sadece Schumann'ın müzik bestelerinin çalındığı Bonn'da gerçekleşti . Diğer Avrupa şehirlerinde de benzer konserler düzenlendi . Onlardan alınan ücretler sayesinde Schumann'ın mezarında şu yazının bulunduğu güzel bir anıt ortaya çıktı : “ Arkadaşlarından ve hayranlarından büyük besteciye . 2 Mayıs 1880."

Ve bugün Clara Schumann'ın adının parlaklığı, parlak kocasının görkeminin parlak ışınları altında bir şekilde solmuş olsa da , tüm hayatını ona adayarak ve büyük müzisyene ölümsüz kreasyonlar yaratması için ilham vererek soyundan gelenlerin minnettarlığını kazandı. .

(d. 1818 - ö. 1883)

40 yıldır ölümcül bir tutku yaşayan bir Rus yazar.

Hem gençliğinde hem de gençliğinde Ivan Sergeevich Turgenev, kadınların sevgisinden mahrum kalmadı, onların duygularına 19. yüzyılın birçok Rus lirik yazarının özelliği olan samimiyetle karşılık verdi. Ancak bir gün, ancak ölümcül denilebilecek bir tutkuya kapıldı. Fransız şarkıcı Pauline Viardot, bir erkeğin bir kadınla ilişkisi hakkındaki önceki tüm fikirleri alt üst eden en büyük duygu karmaşasıyla hayatına girdi. Ve müreffeh bir yaşamın aile mutluluğunu, huzurunu ve rahatını feda ederek pervasızca "yol gösterici yıldızını" takip etti. Biyografi yazarları Turgenev'in bu eylemini nasıl değerlendirirlerse değerlendirsınler, kesin olarak şunu söyleyebiliriz: yalnızca dürtüsünde sınır veya laik gelenek bilmeyen bir Rus bu kadar özverili ve yürekten sevebilir.

Tabii ki, Turgenev'in hem Viardot'tan önce hem de onunla tanıştıktan sonra daha az değerli ve daha güzel kadınları olmadığı göz önüne alındığında, tüm bu hikaye biraz tuhaf görünebilir. Ancak kader, yazarın koşulsuz olarak kendisi için daha doğal gördüğü yolunu belirleyerek ve derinden kişisel deneyimlere ve umutlara yanıt vererek aksini kararlaştırdı . Ve ona ideal, ölümcül, tutkulu ve açıklanamaz bir aşk verdi.

Turgenev ailesi, Rusya'nın eski ve soylu ailelerine aitti. 17. yüzyılda Bu asil Rus soyadını edebi

alandaki ilk yücelten Ivan Sergeevich Turgenev'in ataları, 18. yüzyılda çeşitli şehirlerde valiliklerin sorumlu pozisyonlarını işgal ettiler. kolejlerde ve orduda görev yaptı veya mülklerinde barışçıl toprak sahipleri olarak yaşadı. Ivan Sergeevich, 10 Kasım 1818'de , babası Muhafız Albay Sergei Nikolayevich ve annesi Varvara Petrovna, kızlık soyadı Lutovinova'nın yaşadığı Orel'deki büyükbabasının evinde doğdu. Baba kısa süre sonra istifa etti ve aile, toprak sahipleri Lutovinovs'un büyük bir aile mülkü olan Spasskoe'ye taşındı.

Eyaletin en zengin varisi ile evlenerek işlerini geliştiren yakışıklı, uzun boylu bir adam olan Sergey Nikolaevich Turgenev, misafirperver ve tutkulu bir avcı olarak biliniyordu, iyi huylu ve nazik bir karaktere sahipti ve çocuklar dahil her şeye kayıtsızdı. Varvara Petrovna ise tam tersine otoriter, kinci, öfkeli ve despotik bir kadındı. Spasskoye'de her gün dizginsiz lordca keyfilik sahneleri oynanıyordu ve bunların yankıları, Turgenev'in annesini zalim bir toprak sahibi olarak tanımladığı ünlü hikaye "Mumu" da duyuluyor.

Varvara Petrovna, aynı katı disiplinde, küçük bile olsa herhangi bir suçu acımasızca cezalandırarak üç oğlunu tuttu. Doğru, Vanya onun özel mizacından hoşlanıyordu. Ancak Varvara Petrovna, anne şefkatli duygularını asla açıkça göstermedi. Çocukların yetiştirilmesi tamamen yurt dışından terhis edilen öğretmenlerin insafına kalmıştı.

Spasskoe'da yaşam gürültülü, neşeli ve çeşitliydi. En iyi cins atlar, köpek sürüleri, düzinelerce itaatkar hizmetkar. Balolar, maskeli balolar, kendi orkestraları, serf oyuncularıyla kendi tiyatroları - bunların hepsi birçok konunun hizmetindeydi. Aylak, yabancı insanlarla dolu bu evde hüküm süren dikkatsizlik sayesinde küçük Vanya imrenilecek bir özgürlüğün tadını çıkardı. Sık sık yalnız kaldı ve fırsattan yararlanarak, bülbüllerin şarkılarını dinlediği, hayata ve doğaya sevindiği lüks Spassky bahçesinin derinliklerine tırmanmayı sevdi.

1828'de Vanya , Moskova'ya gönderilerek Weidenhammer'daki özel yatılı okula gönderildi, daha sonra eğitimine Krause Ermeni-Lazarev Enstitüsü müdürünün yatılı okulunda devam etti. Burada Turgenev, Karamzin, Batyushkov, Zhukovsky'nin eserleriyle tanıştı, İngilizce okudu, öğretmenler tarafından Fransızca ve Almanca öğretilti. Yabancı diller Turgenev'e çok kolay verildi ve o bu dillerde mükemmel bir şekilde ustalaştı. Düşmanlar (ve herhangi bir yetenekli kişi gibi Turgenev'de birçoğu vardı), birçok eseri önceden Almanca veya Fransızca yazdığı ve ardından Rusçaya çevirdiği söylentilerini bile yaydı.

Aşk ilgilerine gelince, Turgenev'in "Anıt" adını verdiği günlüğünde 1833 tarihli bir kayıt var : "Moskova'da Yeni Yıl. Prenses Shakhovskaya. (İlk aşk)". "İlk Aşk" hikayesinin adı daha sonra bu girişten doğdu ve ilk kez kahramanı Zinaida Zasekina'nın prototipi olarak görev yapan kızın adı da burada adlandırıldı. Bu, oyun yazarı A. A. Shakhovsky'nin yeğeni şair Prenses Ekaterina Lvovna

Shakhovskaya'ya (Vladimirov'un evliliğinde) atıfta bulunuyor.

Yazarın annesinin ölümünden sonra 1860 yılında yazılan "İlk Aşk" ın konusu otobiyografiktir. N. A. Ostrovskaya, anılarında Turgenev'in bu hikayeye yansıyan olaylarla ilgili hikayesini şöyle aktarıyor: "İlk Aşk'ta babamı canlandırdım. Birçoğu beni bunun için kınadı ve özellikle beni asla saklamadığım için kınadılar. Ama bunda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Saklayacak hiçbirşeyim yok. Babam yakışıklıydı ... Çok iyiydi - gerçek Rus güzelliği. Genellikle soğuk, yaklaşılmaz davranırdı, ama sevilmek istediği anda yüzünde, tavırlarında karşı konulamaz derecede çekici bir şey belirdi. Özellikle hoşlandığı kadınlarla böyle oluyordu.

Genç Turgenev, genç prenses Zinaida'ya, yaş farkı (ondan dört yaş büyüktü), yetiştirme veya eğitim herhangi bir rol oynamadığında, yalnızca ergenlikte sevilebileceği kadar tutkuyla aşık oldu. Bu nedenle, Shakhovskaya'nın babasının metresi olduğunu öğrendiğinde "korkunç sırrı" bu kadar acıyla aldı.

Platonik aşkı ilk cinsel deneyim izledi. Aynı "Anıt" da 17 yaşındaki Ivan şunları yazdı: ". İlk kez bir kadını var, Petrovsky'de Apraksey." Apraksya (Evpraksia) Lobanova, Turgenev'in serf annesiydi. Görünüşe göre Varvara Petrovna, oğlunu üzücü düşüncelerden ve dalgınlıktan uzaklaştırmak için iri yarı, görkemli bir kızı kendisi gönderdi. Genç efendi, Spassky'den çok uzak olmayan Petrovsky köyünde terk edilmiş bir kulübede buluşarak bütün yazı onunla geçirdi.

Sonra tatil sona erdi ve Turgenev çalışmalarına devam etmek için Moskova'ya döndü, ancak ilk kadını unutmamıştı. Annesinin Eupraxia'ya zulmettiği bilgisi ona ulaştığında, ona kızgın bir mektup yazdı. Varvara Petrovna oğluna, "Ne kadar komiksin İvan, Evpraksia hakkında yazarken o hiçbir zaman bir dakika bile ceza almadı. Dikkatsizce yaşıyor ve yaşlanıyor. Ve yaşlı kıza vermek için ne bedava. Ona bir banknot verin ve hepsi bu - ona eziyet edecek hiçbir şey yok, ödüllendirmeye değmez.

Bu arada, bazı edebiyat eleştirmenleri, "Yaşayan Güçler" hikayesinde harika Rus kadın Lukerya'nın görüntüsünde tasvir edilen kişinin Evpraksia Lobanova olduğunu öne sürüyor.

Geleceğin yazarı, Varvara Petrovna'nın evinde kiralık olarak hizmet veren terzi Avdotya Ivanova'ya da kısa bir aşık oldu, bunun daha ciddi sonuçları oldu. Avdotya, Turgenev'den Pelageya adında bir kız çocuğu doğurdu. Sekiz yaşına kadar Spasskoye'de malikanenin avlusunda çamaşırcılarla birlikte yaşadı, sıkı çalıştı, avlular tarafından sürekli alay konusu oldu. Ve hanımefendi "sevginin yasak meyvesini" desteklemiyordu.

Elbette Turgenev'in Avdotya'ya sevgisi yoktu. Evet, kendisi daha sonra Pauline Viardot'ya yazdığı bir mektupta şunu itiraf etti: "Gençtim ... on yıl önceydi - köyde sıkılmışım ve annemin tuttuğu oldukça güzel bir terziye dikkat çektim - ona iki kelime fısıldadım. o - her şey bir kurt

hakkında bir peri masalındaki gibi. Daha sonra, bu kadın elinden geldiğince yaşadı. Onun için yapabileceğim tek şey mali durumunu iyileştirmek - bu benim görevim. Kıza gelince, annesini tamamen unutmalıdır.

Bununla birlikte, Avdotya Ivanova Turgenev, hayatının sonuna kadar emekli maaşı ödedi ve Pauline Viardot, kızı yanına almayı kabul etti. Turgenev, annenin keskin memnuniyetsizliğine rağmen kızını Paris'e gönderdi, ona Fransız Polina adı verildi ve Viardot'un kızlarının yanında büyüdü. 1857'de Polina, Turgenev soyadını aldı, yani Fransız yasalarına göre yazarın meşru kızı olarak tanındı.

Ama 1840'lara geri dönelim. Üniversiteden mezun olduktan sonra, eğitiminde bariz boşluklar hisseden Turgenev, yurtdışında çalışmalarına devam etti. Seyahat etmeyi unutmadan "eğitimini Berlin'de bitirmeye gitti". Avusturya'ya gitti, İtalya'yı, Floransa'yı, Roma'yı ziyaret etti. Herkesin sevgiyle Şuşa dediği Bakhmeteva ile evli 17 yaşındaki Alexandra Khovrina ile kısa bir aşk yaşamaya mahkum olduğu yer Roma'ydı. Evi tüm eğitilmiş Moskova'da bilinen Penza toprak sahibi Maria Dmitrievna Khovrina'nın kızıydı. 1839 baharında, Maria Dmitrievna ve kızları Alexandra ve Lydia, genç Turgenev'in onlarla tanıştığı İtalya'ya gitti.

Ivan Sergeevich ile seyahat eden yazar N. Stankevich, İtalya'dan arkadaşlarına şunları yazdı: "Hepimiz çok sık Khovrins'e gidiyoruz. Turgenev her zaman dikkate değer bir şey söyler. Dün bize bir rüyada Shushenka ile evlendiğini gördüğünü, ancak bu evlilikten korktuğunu söyledi.

Alexandra ile çevrili, en genç erkek arkadaşı olduğunu ve diğer parlak kişiliklerin arka planına karşı açıkça kaybettiğini söylemeliyim. Belki de bu yüzden genç, romantik şair, rüya gibi ve ayrıntılı, genç güzelliğin daha fazla dikkatini çekemedi. Bu romanın devamı takip etmedi ve görünüşe göre, Turgenev'in arkadaşı Granovsky'ye yazdığı gibi olamazdı: "Khovrinler beni tatlı, zeki bir kız olan kızına çekti. Ama bana öyle geliyor ki tamamen mutlu olamadım - Kader, efendim!

Ancak bu romantik buluşmanın başka bir izi daha vardı. Alexandra Nikolaevna, hayatı ve kaderiyle, olduğu gibi, "Turgenev kızı"nın hikayesini geliştirdi, ancak zaten evli ve yazarın çok sevdiği parlak görüntüyü mükemmelliğe getirdi. Hayatı, hikayelerinin en iyi örneği ve devamıdır: nezaket, amaçlılık, yararlı faaliyetler için susuzluk, fedakarlık - bunlar, bu harika Rus kadınının doğasında bulunan özelliklerdir.

Ivan Sergeevich'in kendisinin de inandığı gibi, Shushu ile başarısız bir romantizmin ardından, kişisel yaşamındaki başarısızlıklar onu sürekli rahatsız etti. Bunun kanıtlarından biri, Turgenev'in kendisine derinden âşık olan ünlü bir Rus anarşistin kızı Tatyana Bakunina'dan ayrılmasıydı. Aslında buluşmaları neredeyse tesadüfiydi. Bir keresinde Ivan Sergeevich, kız kardeşi Tatyana ile tanıştığı yeni arkadaşı Mikhail Bakunin'in malikanesine girdi. Birlikte sadece altı gün geçirdiler, ancak Turgenev'in

Bakunina'ya ithaf ettiği tüm şiirleri sessiz, aydınlanmış ve nedense kasvetli çıktı.

Ve senin sessiz çölün

Konuşmaların son hüznünlü sesi -

Bir hazine, türbe, Ruhumun bir aşkı.

Ancak Tatyana'nın tutkusu çok daha güçlüydü. Mart 1842'de Turgenev'e şunları yazdı: "Tanrım! Seni görmek için sadece bir kez daha. Ah, istediğın herkese seni sevdiğimi, kendi kendime getirdiğım noktaya kadar eğildiğimi ve davetsiz aşkıımı ayaklarının dibine attığımı söyle - ve bana taş atmalarına izin ver, inan bana - utanmadan her şeye katlanırdım. Turgenev, seni ne kadar sevdiğimi bir bilsen!"

Belki Bakunina, aşılmaz bir engel olmasaydı, yumuşak ve etkilenebilir Ivan Sergeevich'i sevgisiyle büyülemeyi başarabilirdi. 1843 sonbaharında Turgenev'in hayatına bir kadın girdi ve kaderini aniden değıştirdi, tutkusu önceki tüm hobilerini gölgede bıraktı. Aslında, varlığını farklı boyutlarda iki kısma ayırdı: ondan önce ve onunla tanıştıktan sonra.

Pauline Viardot... Tüm müzikal Avrupa bu ismi biliyordu. Turgenev onu ilk kez ünlü şarkıcı St.Petersburg turnesine çıktığında opera sahnesinde gördü. Rosina'nın "Seville Berberi" operasındaki rolünde karşı konulmazdı. Onu gördüm ve anında ona aşık oldum. Daha sonra, yazarın yakın arkadaşı Polonsky, Turgenev'e yazdığı mesajda, Viardot'nun şarkısını dinlerken bıraktığı izlenimi çok doğru bir şekilde anlattı:

"Ama, vay! Alkışlar gök gürültüsü! - Titriyordun. acınası dikkat, - alnının kırışıklıklarını kaldırıyorsun, - sanki bir şey seni itiyormuş gibi. "Sandalyenizden ağır bir şekilde kalktınız" diyor. O girdi. - O şarkı söylüyor. Ah, bu imalı şarkı! - Alev onda gizlidir, kurtuluş yoktur. - Korku gibi zevk de zaten nefes kesicidir. "Donmuşsun."

Turgenev, o zamanlar St.Petersburg müzik merkezi olan Vielgorsky evinde yoğunlaşan şarkıcının en yakın hayranlarının çevresine hemen girdi. Ancak etrafını bir dizi hayranla saran Avrupalı prima donna, hevesli ve beceriksiz genç adamı zar zor fark etti. Daha sonra, yalnızca ilk tanıdıklarını hatırlayabildi: "Benimle şu sözlerle tanıştırıldı: bu genç bir Rus toprak sahibi, şanlı bir avcı ve kötü bir şair."

Gerçekten de, Ivan Sergeevich çok kısıtlıydı, onu yakalayan, saklayamadığı ve saklamak istemediğı bir dizi duyguda garipti. Ama sonunda büyük şarkıcının dikkatini çeken samimiyeti, özverili bağlılığı ve karşılıklılık ümidi olmayan ibadeti idi.

Yine de, bu Fransız diva ince, zeki ve yetenekli Turgenev'i nasıl büyüledi? Bu soruyu cevaplamak için, Fransız besteci Berlioz tarafından Viardot'a verilen coşkulu bir özellekle tanışmak yeterlidir: "Pauline'in yüz hatları doğru, keskin; tiyatro avizelerinin lambalarının ışığında daha da çekici. Hoş ve son derece çeşitli ses; hareketlerde asalet, yavaş ve pürüzsüz. Vokal ve dramatik tüm erdemler, onu Paris Operası'nın en iyi dekorasyonu yapıyor.

Böyle bir sanatçının hareketlerinde ifade edilen tüm şefkatini, tüm coşkusunu, tüm fikir çeşitliliğini kavramak kolay değil.

Fransız yazar George Sand da Pauline Viardot hayranıydı. Genç şarkıcının olağandışı sesinden, performansın samimiyetinden ve iç güzelliğinden o kadar etkilendi ki, daha sonra Polina'yı en ünlü romanı Consuelo'nun ana karakterinin prototipi yaptı.

Ünlü Berlioz ve daha az ünlü olmayan George Sand böyle bir coşkuya sahipse, mütevazı genç toprak sahibi hakkında ne söyleyebiliriz? Turgenev hemen bu gururlu, kendine güvenen, olağanüstü kadının cazibesi ve karşı konulamaz etkisi altına girdi ve ömür boyu. Mektuplarından birinde "Bu sevgi hayatıma girdi ve onsuz havasız gibiydim" diye yazmıştı.

Turun bitiminden sonra Turgenev, Viardot ailesiyle birlikte Paris'e gitti. Annesinin isteği dışında parasız bırakılmış, yazar kimliği hâlâ bilinmiyor. İki yıl sonra Rusya'ya döndü, böylece Ocak 1847'de Viardot'un Almanya gezisini öğrendikten sonra tekrar ayrılacaktı. Berlin, ardından Londra, Paris, Fransa turu ve yine St. . Senden uzakta yaşayamam - Yakınlığını hissetmeliyim, tadını çıkarmalıyım - gözlerinin benim için parlamadığı gün kayıp bir gündür.

Turgenev'in aşkının platonik olduğuna dair bir efsane var ama bu öyle değil. "Anıt" a dönerseniz, 1849 tarihli böyle bir giriş bulabilirsiniz : "Paris'te Yeni Yıl. Bütün yaz Courtaunel'de. 14/26 Haziran İlk kez Polina ile birlikteyim!" Ve bu yıllardaki yazışmaları özellikle hassas ve samimiydi. "Merhaba sevgilim, en iyi, en sevgili kadını ... Sevgili meleğim ... Biricik ve en sevgili ..."

Pauline'in kendisinden 21 yaş büyük olan kocası Louis Viardot, tamamen onun sağduyusuna güvenerek hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Ve gerçekten Polina'dan hiç ayrılmadı. Hayatında hiçbir şeyi değiştirmek istemedi: Turgenev, muhtemelen Turgenev dışında herkese uygun bir aile dostu, bazen misafir olarak kaldı. Ancak 1850 yazında hayatında çok şey değişebilir. Oğlunun onunla bağlantısına mümkün olan her şekilde karşı çıkan annesinin ölümünden sonra

Ona "lanet çingene" diyen Fransız şarkıcı Turgenev, kronik parasızlıktan muzdarip , büyük bir miras aldı ve sonunda zengin bir adam oldu. Bunu kısa süre sonra edebi şöhret izledi . Yazarı bir Rus edebi kaidesine oturtan " Bir Avcının Notları" ile ünlendi . Okuyucular için ve özellikle okuyucular için

Turgenev bir idol ve neredeyse bir yarı tanrı oldu, bu da Ivan Sergeevich'in olağanüstü görünümüyle kolaylaştırıldı . Arkadaşı Alman eleştirmen Ludwig Pitsch'in belirttiği gibi: “ Baş ve boy olarak, gençliğinde Büyük Peter'e benziyordu . Bu devasa baş ve gövde , incelikli bir zihin, nazik ve nazik, insancıl bir ruh içeriyordu . Hiç kimseye en ufak bir zarar vermeyen bir adamdı . ”

Böylece Turgenev, Paris ile tüm bağlarını koparma ve zengin bir toprak sahibinin sakin, ölçülü hayatını yaşama fırsatı buldu . Ama artık Polina'yı hayatından silemezdi . Bu bağlamda , Nekrasov'un Leo Tolstoy'a yazdığı ve Turgenev'in Viardot'ya olan duygularını ele alan mektubunun bir parçası dikkat çekicidir : "Geçen gün bir şekilde aşk hakkında konuşmaya başladık - o (Turgenev) bana şöyle dedi:" Şimdi bile , bunca yıldan sonra, ben emriyle sarı boyayla boyanmış çatıda çıplak dans etmeye hazır olan bu kadını seviyorum !

Ve bu onu hafife almaktı . Turgenev, Polina'ya yazdığı bir mektupta kendisini çok daha anlaşılabilir bir şekilde ifade etti : " Yapabilseydim , " diye yazdı sevgilisine, "Onu yapılan kekler için hamur gibi yoğurman için tüm hayatımı verirdim . Kurtavnele'de mutfağa yakın bir oda " .

Karşı konulamaz tutkunun bir başka örneği. 1852'de Turgenev , tutuklanmasına ve Spasskoye'de sürgüne gönderilmesine katlanmak zorunda kaldı . Bunun nedeni, Gogol'ün ölümü için yazdığı ölüm ilanıydı ve St. Petersburg sansürü basılmasını yasakladığı için Moscow News'te çıktı . Doğru, Gogol hakkındaki makale, yazarın tutuklanması ve sınır dışı edilmesi için bir nedenden çok bir bahane haline geldi . Asıl sebep , jandarma teşkilatının Turgenev'i güvenilmez biri olarak görmesiydi. Belinsky ile tanışma, sık sık yurtdışı gezileri , serflerin zulmüyle ilgili hikayeler - tüm bunlar yetkililerde yazarın güvenilirliğine dair ciddi şüphelere neden oldu. Malikaneden ayrılması yasak olan Turgenev, Mart 1853'te Pauline Viardot'nun konserlerle Rusya'ya geleceğini öğrenince aklını yitirdi. Sahte bir pasaport aldı , esnaf kılığına girdi ve iki hafta kalacağı Moskova'ya gitti . Yazarın o yıllarda sadece edebiyat çevrelerinde değil , Rus polisinde de zaten iyi tanındığı düşünüldüğünde , risk önemliydi . Ne yazık ki , risk işe yaramadı. Polina belli ki ona olan ilgisini kaybetmişti. Birkaç yıllık ayrılık , aşkını kibar bir arkadaşlığa dönüştürdü.

Yine de Turgenev, onun için her şeyin yerini aldığını kabul ederek onu hala idolleştirdi : akrabalar , arkadaşlar , yaratmaya asla zahmet etmediği aile . Ve fırsatlar vardı. Bu nedenle, kişisel hayatının sorunlarından kaçmak isteyen yazar , 1854 baharında sık sık kuzenlerinden biri olan Alexander Turgenev'i on sekiz yaşındaki kızı Olga ile tanıştığı ziyarete gitti. Saf zarafeti ve genç tazeliğinden etkilenen 42 yaşındaki Ivan Sergeevich hayranlığını gizlemedi . Olga'nın ailesiyle sık sık Peterhof'taki kulübede bir araya geldiler , kız açıkça aşıktı ve Ivan Sergeevich zaman zaman evliliği düşündü .

Ancak bu tutkunun herhangi bir sonucu olmadı . Olga'ya yazdığı son mektupta Turgenev

kendini haklı çıkarmadı, ancak yaş farkından ve üstlenmeye hazır olmadığı daha fazla sorumluluktan korktuğunu kabul ederek kendini suçladı . Olga bu beklenmedik molayı zorladı ve yazar için "Duman" romanının kahramanı Tatiana'nın prototipi oldu .

Bir süre sonra, başka bir tanıdık kişisel bir dramla sona erdi. Bu sefer Leo Tolstoy'un kız kardeşi Maria'dan bahsediyoruz . Maria Nikolaevna ile tanıştıktan sonra arkadaşı Annenkov'a yazdığı bir mektupta, "Yaşlılığında neredeyse aşık oluyordum ..." diye yazdı. "Kalbimden vurulduğum gerçeğini saklayamam. Uzun zamandır bu kadar zarafet, bu kadar dokunaklı bir çekicilik görmemiştim. Tatlı, akıllı, basit - gözlerimi ayırmazdım.

Bu duygu da tamamen platonik kaldı, Turgenev daha fazlasını yapmaya cesaret edemedi, ancak görünüşe göre ona hakim olan tutkuyu kalbinden çıkarmaya çalıştı. Bu arada, doğası gereği incelikli olan Maria Tolstaya da bunu hissetti, Turgenev'in ölümünden sonra şöyle yazdı: "Hayatta tek eşli olmasaydı ve bu kadar ateşli sevmeseydi

Pauline Viardot, onunla mutlu olabilirdik ve ben rahibe değildim ama ondan Tanrı'nın izniyle ayrıldık ... "

Maria suya baktı. Pauline Viardot'ya olan ölümcül aşk, 1856'nın sonunda Turgenev'i Fransa'ya geri dönmeye zorladı. Bu kez buluşmaları heyecan verici ve dokunaklıydı ve dokuz ay sonra Polina'nın oğlu Paul doğdu, ancak babalık sorunu hala belirsizliğini koruyor çünkü o sırada Polina'nın başka bir sevgilisi vardı - portresini yapan ünlü sanatçı Ari Schaeffer. Turgenev'in hayatı ve çalışmaları üzerine çoğu Batılı araştırmacı, sonuçta onun oğlu olduğuna inanıyor. Bu arada, Viardot ailesinin torunları da aynı şeyi yapma eğilimindedir.

Her ne olursa olsun, Turgenev o zamanlar Polina ile gerçekten mutluydu. Üstelik pek çok ortak yönleri vardı: edebiyat, müzik, tiyatro ve genel olarak sanat sevgisi. Turgenev, Viardot ailesi sayesinde Flaubert, George Sand, Emile Zola ve diğer önde gelen Fransız yazar, sanatçı ve sanatçılarla tanıştı ve yakın arkadaş oldu. Buna karşılık, bu insanların Turgenev'e ne kadar değer verdiğini bilen Polina, elbette böyle bir kişinin kanatları altına sığındığı için gurur duyuyordu. Aslında Viardot ailesi hayatının bir parçası haline geldi: Polina'ya duygusal olarak bağlıydı, Louis Viardot ile gerçek bir dostluğu vardı ve ailelerinde Turgenev, Dostoyevski'ye göre "hiçbir yeri olmayan" bir kişi konumunda değildi. gitmek." Artık misafir değildi, ailesi oldu.

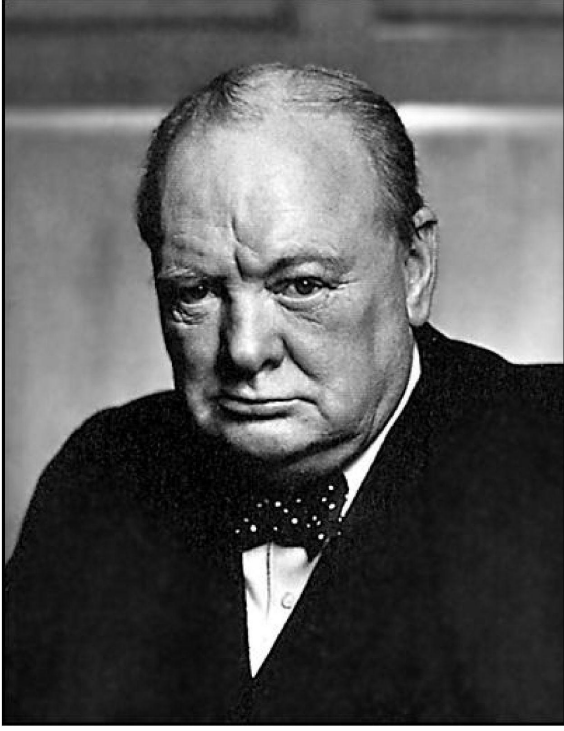
Ancak Turgenev'in Viardot'ya karşı ateşli şefkatine ve neredeyse saygılı tavrına yalnızca dostlukla, Fransızların dediği gibi bu "kanatsız aşk" ile karşılık verdiğine şüphe yok. Ve tek başına dostluk, ne kadar yüce olursa olsun , kişisel mutluluğun doluluğu için yine de yeterli değildir. Ve hayatının son yıllarında, tek taraflı hayranlığa benzemeyen, tek bir dostça tavrıyla ödenen bir duyguyu

yeniden yaşadı - çok daha gl ve keskin bir duygu. Yazar, aēabeyi Nikolai'nin ölümü gibi üzücü bir olayla baēlantılı olarak 1879'da Rusya'ya geldiēinde, genç yetenekli aktris Maria Savina ile ilişkisi böyleydi. Maria Gavrilovna ile, Komedi A Month in the Country'de Verochka rolünü setiēi yardım performansında tanıştı.

61 yaşındaki yazar ve 25 yaşındaki aktris koca bir nesil tarafından ayrılmıştı ama ikisi de bunu fark etmemiş gibiydi . Spassky'de yeni eseri Muzaffer Aşkın şarkısı'nı okuduēu nazik ve kırılgan duygular, edebi akşamlar vardı . Sonra şöyle yazdı: "Yaşlı kalbim son zamanlarda her taraftan genç kadın ruhlarıyla doldu - ve onların okşayıcı dokunuşları altında , eski ateşin izleri olan uzun soluk renklerle kızardı ."

Ve sonra dokunaklı mektuplar ortaya ıktı , İtalya'ya ortak bir gezi hayalleri, "sevgili Maria Gavrilovna" ya 1882'de geldiēi Paris'i ziyaret etmesi için bir davet. Ancak Viardot ve Turgenev'in evini " yabancı bir yuvada" görünce Savina , acıma ve kıskançlık gibi bir şey hissetti . Aşık bir kadının yazarı anlaması zordu. Görünüşe göre kendini anlamıyordu ve hatta bazen bundan nefret ediyordu, ama elinde deēildi. Ve hayatında ne olursa olsun , Turgenev her zaman yanında huzur bulduēu tek kişi olan Polina'ya döndü . Hem gençlikte hem de ölümden önce . Ve Ivan Sergeevich'in hayatının son iki yılı , ölümcül bir hastalık olan omurilik kanseri tarafından gölgelendi . Dayanılmaz acılar çekiyordu ve tek tesellisi, yanında kırk yıldır tutkuyla sevdiēi kadın Pauline Viardot'nun olmasıydı . Son öykülerini ve mektuplarını ona yazdırdı ve 22 Aēustos 1883'te

lmnde de oradaydı .

(1874'te doğdu - 1965'te öldü)

Mutluluğu bir kadında bulan İngiliz başbakanı.

Olağanüstü bir kişiliğin başarıları ve başarısızlıkları ile farklı şekilde ilişki kurmak mümkündür. Ancak, bildiğiniz gibi, yalnızca zaman her şeyi yerine koyar. Sir Winston Churchill, yaşamı boyunca 20. yüzyılın en ünlü insanlarından biri olarak ün kazandı, ancak yıllar içinde büyük bir devlet adamı olarak ünü yüz kat arttı. O sadece zeki ve kurnaz bir politikacı değildi - İngiltere'nin değerli başbakanları olduğunu asla bilemezsiniz! Bu adam , zamanının tüm seleflerinden çok daha ilerisindeydi . Örneğin, Churchill'in 1930'larda havacılığın önemini ilk fark edenlerden biri olan bir tank tasarımcısı olduğunu herkes bilmiyor. füzelere ilgi gösterdi . Onun emriyle pilotlar , Alman radarını şaşırtmak için alüminyum folyo dağıtmaya başladı. Atlantik Okyanusu'nun altında bir boru hattı oluşturma fikrini dile getirdi , pilotlar için bir navigasyon cihazı icat etti . Aynı zamanda zamanının en yüksek maaşlı gazetecisi, seçkin bir sanatçısı, edebiyatta Nobel Ödülü sahibi , iki dünya savaşı kazanmış bir adamdı .

Churchill'in özel hayatı da bir o kadar benzersizdi . Karısı Clementine ile 57 yıl yaşadı ve doksan yaşında bile ona hala " amcık" diyordu. Onu her zaman sevdi - hem yükseliş zamanlarında hem de düşüş günlerinde. Ve Clementine bu aşkı başka hiçbir kadın gibi takdir etmedi, her zaman

sadık kaldı ve kocasına sevgiyle hitap ettiği şekliyle "pug" a sadık kaldı.

Winston Leonard Spencer Churchill, aristokrat bir İngiliz ailesinde doğdu , Marlborough Dükü'nün ikinci oğlu Lord Randolph Churchill ve Amerikalı milyoner Jenny Jerome'un kızı kara gözlü bir güzellik. Genç Winston , İngiliz krallığının en pahalı ve modaya uygun kapalı eğitim kurumlarından birinde - St. George's School'da okudu . Okumuş ama önemli değil. Asil kökenine rağmen sürekli olarak kötü notlar ve sonuç olarak çubukların başka bir bölümünü aldı. Bilimlerde ustalaşma Brighton okulunda devam etti ve reşit olduktan sonra Winston , Sandhurst askeri okuluna yalnızca üçüncü denemede girdi ve salonları, kulüpleri veya üniversiteyi tercih etti. Bu arada, aristokrat ailelerden bile pek çok genç erkek bu okula girmeyi başaramadı.

Şubat 1895'te Teğmen Winston Churchill , İngiliz Ordusunun en parlaklarından biri olan 4. Hussars'a atandı . Genç memur , kendisi ciddi aşk bağımlılıkları yaşamamış olmasına rağmen kızları nasıl memnun edeceğini biliyordu . Bir vaka dışında , dedikleri gibi , ilk görüşte aşk tarafından ele geçirildiğinde . Kasım 1896'da 22 yaşındaki Winston , üst düzey bir memurun kızı olan Pamela Plowden'a aşık oldu . Bu genç bayan talipinden yedi ay büyüktü .

Bağımsız, ince, çekici, tüm genç askerlerin başını döndürdü . Churchill, onu şehirde dolaşmaya ikna etti ve bir akşam yemeği daveti aldı . Kısa bir aşk bir nişanla sona erdi .

hırslı bir subay için askeri bir kariyer, bir geline kur yapmaktan çok daha önemliydi . Ve burada Winston , İngiliz toplumunda değerli bir yer almak için inanılmaz bir azim ve arzu gösterdi. Yeni başlayanlar için Boer Savaşı'na savaş muhabiri olarak katıldı . Orada yakalandı, ancak kaçarken cesaret ve ustalık mucizeleri göstererek kaçtı. Churchill anavatanına gerçek bir kahraman olarak döndü . Ayrıca Winston'ı edebi başarı bekliyordu . 1898'de ilk kitabı The Malakan Field Army yayınlandı ve bir yıl sonra The River War adlı ikinci bir belgesel anlatı ortaya çıktı. Her iki kitap da okuyan halk tarafından beğenildi ve ilk baskılar anında tükendi.

25 yaşındaki Churchill'in milletvekili seçilmesi olan başarılı bir siyasi kariyer de şekilleniyordu . Ancak özel hayatında, evlenme hayali kuran Winston için şu ana kadar her şey yolunda gitmemektedir. 1902'de resmen nişanlı olduğu Pamela Plowden, Earl Victor Lytton ile evlendi. Churchill'e niyetini bildiren Pamela , onu iyi arkadaş kalmaya davet etti. Eski nişanlısı yenilgisine metanetle katlandı .

Bir sonraki adım, çekici ve yetenekli İngiliz aktris Bayan Ethel Barrymore'a evlilik teklifi yapmaktır. Ve Ethel , eli için yarışmacıya karşı şefkatli duygular beslese de , Winston ile tehlikeli siyasi aşamaya girmeye cesaret edemedi .

Ve son olarak, başka bir inkar. Bu sefer Churchill , zengin bir armatörün varisi Muriel Wilson

tarafından reddedildi . Winston'ın başka bir olası ittifakı hakkında söylentiler vardı - Transvaal Başbakanı'nın kızı Louis Botha, 19 yaşındaki Helen. Ancak konu söylentilerden öteye gitmedi.

Churchill'in tüm aşk başarısızlıklarında gizemli hiçbir şey yoktur . Tek bir nedenden dolayı - o asla yorulmak bilmez bir kadın kalbi fatihi olmadı. Sanki kaderini büyük bir politikacı olarak tahmin ediyormuş gibi, tek bir şey istiyordu - istikrar ve istikrar . Churchill onları, Providence'ın muhtemelen onun için hazırlamış olduğu ve ilk tanıştıkları andan itibaren çekiciliğine karşı koyamadığı bir kadınla buldu. Annesi Lady Blanche , Earls of Airlie ailesinden gelen 23 yaşındaki Clementine Hozier'di . Ondan önce, gençler zaten tanışmıştı ve ilk başta Churchill , Clementine üzerinde özel bir izlenim bırakmadı çünkü nedense , kadınlarla iletişim kurarken , bir nedenden dolayı utanıyordu ve görünüşe göre, utancını gizlemek için oldukça davrandı . övünerek. Ancak Clementine'in annesi , gelecek vaat eden bir politikacı ve yetenekli bir yazar olan Winston'ı kızı için karlı bir eş olarak gördü. Ama asıl mesele şu ki, 33 yaşındaki Churchill'in kendisi , özellikle o zamana kadar zaten Ticaret Bakanı görevini üstlendiği için , bu yaşta yerleşmenin, bir aile sahibi olmanın zamanının geldiğine uzun zamandır inanmıştı .

Sonraki toplantılarda Winston , zarif sarışınla yaptığı konuşmalarda çok daha fazla zeka ve beceriklilik gösterdi ve sonunda umduğu izlenimi bıraktı . Ağustos 1908'de Churchill , Clementine Hozier'e evlenme teklif etti ve bir ay sonra evlendiler. Tören , St Margaret'teki Westminster Avam Kamarası'nın bölge kilisesinde gerçekleşti . Ve düğün resepsiyonu , geline teyzesi Lady St. Helier tarafından sağlanan Portland Place'deki güzel bir binada yapıldı . Hediyeler arasında Kral VII . Edward'dan altınla oyulmuş bir baston vardı: "En genç bakanıma." Times gazetesi gelinin düğün kıyafetlerini takdir etti , ancak erkek moda dergisi damada o kadar olumlu davranmadı ve başarısız bir şekilde dikilmiş bir takım elbisenin onu "giyinmiş bir arabacı" gibi gösterdiğine dikkat çekti .

Ancak Winston , basının küçük enjeksiyonlarına çok az ilgi gösterdi . Venedik'te balayının tadını çıkardı . İşte o zaman mutlu yeni evli , daha sonra ünlenecek olan şu cümleyi yazdı : " Aşkın ciddi ve zevkli bir şey olduğunu düşünüyorum." Üstelik bunu kimseye değil , kendi kayınvalidesine bildirdi .

Clementine hamile olarak İngiltere'ye döndü . Ve tüm genç eşler gibi o da aile hayatını düzenlemeye başladı . Winston , genç karısının enerjisinden memnundu , ancak aynı zamanda , aile bütçesinin tüm harcamalarının katı bir hesabını tutmaya başlayan Clementine'in titiz çalışmasından da biraz utanmıştı . Bekar olan Churchill , hiçbir şeyi inkar etmedi . Şimdi başka bir şey, bir aileyi geçindirmek gerektiğinde . Ve Churchill, diğer birçok İngiliz politikacının aksine , büyük bir kişisel servete sahip olmadığından , bakanlık maaşları ve edebi ücretlerle yetinmek zorundaydı. Doğru, tüm tasarruflarla birlikte yemek harcamaları sınırlı değildi . Winston bir gurmeydi ve lezzetleri asla reddetmezdi . Yemekte ikram edilmesi zorunlu olan şampanya ve brendi en iyi markalardan olmalıydı

ve bu nedenle çok pahalıydı . Clementine , arkadaşlarına ziyafetlerinin maliyetini tahmin ederek iştahını kaybettiğinden şikayet etti .

mali konularda değil birbirlerine uyum sağlamak zorunda kaldılar. Churchill , mizaç olarak geç yatıp geç kalkmaya alışmış bir "baykuş" idi . Clementine ise bir "şaka" idi. Ve kocası için normal bir rejim kurmaya yönelik tüm girişimleri başarısız oldu . Bu nedenle çift ayrı ayrı kahvaltı yaptı ve bir yıl sonra ayrı yatak odalarına sahip olmaya karar verdiler . Ve Churchill sık sık işte geç kaldığı için , karısı ona, bugün eşinin onu yatak odasında mı beklediğini yoksa yalnız mı uyuması gerekip gerekmediğini öğrendiği notlar bırakmayı alışkanlık haline getirdi.

sık sık yokluğu bazen Clementine'de sadakatsizlik şüpheleri uyandırıyordu . Kadınlardan çok siyasetle ilgilenen Winston , doğal olarak alınmıştı . Karısının şüphelerine neyin sebep olduğunu anlayamıyordu . Ve bir kez daha Clementine'i kendisine inanmaya ikna etti, başka hiçbir kadını asla sevmeyeceğini tekrarladı .

Nitekim Clementine , Churchill için her zaman tek ve tek olarak kaldı. Başka kadınlarla ilişki yaşama düşüncesi asla aklının ucundan bile geçmezdi . Bazen güzel kızlarla flört etmesine rağmen . Evet , hayranlar da vardı . Cannes'daki şatosu tüm ünlülere açık olan zengin Amerikalı aktris Maxine Elliont gibi . Churchill'ler de sık sık orayı ziyaret ederdi. Maxine Elliont , Winston'ı o kadar ciddiye aldı ki, saygın sosyetenin iğneleyici sözlerini bile hak etti . Onda bir arkadaştan başka bir şey görmemesine rağmen . Churchill'i gerçekten büyüleyen şey kumarhaneydi . Ağzında aynı puro , elinde bir bardak konyak, gece geç saatlere kadar keyifle oynadı . Ve siyasi başarıları kadar kumar kazançlarıyla da gurur duyuyordu .

Bu arada, Churchill'in hayatı boyunca karısına olan mutlak sadakati , biyografi yazarları ve anı yazarları tarafından asla sorgulanmadı . Genel olarak kadınlara biraz küçümseyici davrandı . Ve iğneleyiciliğe iğneleyicilikle karşılık verme fırsatını asla kaçırmadı . Böylece bir gün kendini aynı masada yaşlı bir kadının yanında buldu ve ona yüksek sesle şöyle dedi: "O kadar tatsızsın ki , karın olsaydım , şarabına zehir dökerdim . " Ne için

Churchill aynı yüksek sesle cevap verdi : "Madam, o kadar korkunçsunuz ki , kocanız olsaydım , kesinlikle bu zehri içerdim."

Clementine gelince , pug köpeğine bayılırdı. Ve tabii ki ihaneti düşünmedi , hatta sadakatiyle bazı arkadaşları arasında şaşkınlığa neden oldu. İçlerinden biri , özel bir görüşmede, Clementine'e , kocasının kariyerini ilerletmek istiyorsa , kendine zengin ve etkili bir sevgili bulması gerektiğini açıkça belirtti . Öfkeli Clementine keskin bir ret ile cevap verdiğinde, muhatabı haykırdı: "Canım! Sen çok bencilsin."

Temmuz 1909'da Clementine, Diana adlı ilk kızını doğurdu. Sonra Randolph'un oğlu ve üç kızı daha doğdu - Sarah, Marigold ve Mary.

Aile sorumluluklarının bolluğuna rağmen , Leydi Churchill sosyal faaliyetler için zaman buldu. Özellikle Birinci Dünya Savaşı sırasında Londra'daki birkaç askeri fabrikada kantinler işletti ve hatta bunun için bir hükümet ödülü aldı.

Churchill'in siyasi kariyeri de o dönemde hızla gelişti ve bu , artan endişelere ek olarak iyi kazançlar sağladı. Amiralliğin ilk Lordu olan Winston , emrinde , yalnızca kraliyet yatından daha düşük boyut ve dekorasyona sahip lüks bir yat aldı. Tutumlu Clementine , yatta hazine pahasına kaliteli şarap ve erzak stokunun sürekli olarak yenilenmesinden ve misafirperver bir hostes olarak kendi parasını harcamadan arkadaşlarını ve tanıdıklarını gerektiği gibi kabul edebilmesinden de memnundu .

Bu arada, Churchill mükemmel bir avukat olduğunu gösterdi . 1911'de Kral V. George'un Prenses May of Teck ile evlenmeden önce Malta'da bir amiralin kızıyla gizlice evlendiği, yani bağınaz olduğu söylentilerine son veren bir davayı ustalıkla yürüttü . Bu suçlamalar Paris'teki Liberator gazetesinde yayınlandı . Yazarları , belirli bir Edward F. Milius, makalenin kopyalarını tüm milletvekillerine gönderdi ve ardından Churchill , V. George'un rızasıyla Milius'a karşı bir süreç başlattı ve bu sırada ne kralın ne de müstakbel gelininin içinde olmadığını kanıtladı . Belirtilen zamanda Malta . Gazeteci suçlu bulundu ve bir yıl hapis cezasına çarptırıldı ve Churchill , kralın kişisel teşekkürünü kazandı.

Ancak, yeterince sorun da vardı. Bazı süfrajetler Churchill'in sinirlerini bozdu! Kadınlara oy hakkı verilmesi de dahil olmak üzere seçmen çemberini genişleten bir yasaya karşı çıktığı için onlar için favori bir hedefti . Militan hanımlar onu ülke çapında takip etti. Ve Churchill saldırılarını mizahla karşılarsa da bazen çok ileri gittiler. Böylece, bir kez Briston'daki istasyonda, belirli bir Teresa Garnett ona bir kırbaça koştu . Darbelerden biri Winston'ın yüzüne indi . Ardından Churchill'in akrabalarına yönelik tehditler yağmur yağdı . Hatta o kadar ileri gitti ki, polis Randolph'un oğlunu kaçırmak için bir komployu ortaya çıkardı . Dadılar ve çocuklar için güvenlik tutmak zorunda kaldım .

tehlikeli havacılık tutkusu konusunda da çok endişeliydi . Günaha karşı koyamadı ve bazen günde on kez havaya uçarak bir uçağı uçurmayı öğrendi . Pilotluk konusunda doğuştan yetenekli olduğu söylenemez . Bu nedenle kariyerlerini riske atmak istemeyen genç pilotlar, tepki süresi yavaş olan deneyimsiz bir havacı ile uçmak zorunda kaldılar . Anlaşılır kısıtlamalarına , Clementine'in ricaları ve çaresiz bir pilotun sağduyusuna başvuran arkadaşların ikna edilmesi eklendi . Ancak inatçı Churchill , ancak birkaç ciddi kazadan kurtulup mucizevi bir şekilde hayatta kaldığında pes etti . Ancak bundan sonra , hava unsurunun kendisine göre olmadığını üzülmeye itiraf etti.

Birinci Dünya Savaşı da mutlu bir aile hayatı için kendi ayarlamalarını yaptı . 1915'te Çanakkale Boğazı'ndaki askeri hareketin başarısızlığından Churchill sorumlu tutuldu . Emekli olduktan sonra aktif orduya gitti . Kralın kişisel danışmanı , Majestelerinin Hükümetinin bir üyesi olan Amiralliğin Birinci Lordu , basit bir binbaşı oldu ve Muhafızların Bomba Atarlarının 2. Taburuna atandı . Neredeyse iki yıl boyunca (yani , Churchill o kadar uzun süre cephede idi), sevgi dolu eş , kocası için endişelenerek kelimenin tam anlamıyla çıldırdı .

Genel olarak, bu çift , paylarına düşen hem sevinçlere hem de üzüntülere yeterince katlandı . 1921 yılı onlar için özellikle zordu, çift üç korkunç kayba katlanmak zorunda kaldı. Nisan ayında, Clementine'in düğün sırasında onu koridorda yürüten erkek kardeşi Bill Hozier öldü. Bilinmeyen bir nedenle intihar etti . 29 Haziran'da Winston'ın annesi Jenny, " yıldız gibi ışık yayan bir peri" diyerek kelimenin tam anlamıyla idolleştirdiği trajik koşullar altında öldü. Çok yüksek topuklu ayakkabılarla merdivenlerden inerken ayağı kaydı ve bileğini kırdı . Kangren başladı ve bacağın dizden yukarı kesilmesi gerekti . İşler zaten düzelirken, yara aniden açıldı ve Jenny kan kaybından öldü . Ve nihayet, Ağustos ayında , herkesin gözdesi olan üç yaşındaki en küçük kızı Marigold öldü.

Kaybın acısı, Eylül 1922'de kızı Mary'nin doğumunu aydınlattı . Elbette sevgili Marigold'un yerini alamazdı ama görünüşü aileye büyük neşe getirdi . Hayat yavaş yavaş normale döndü . 1924'te Churchill tekrar Parlamento'ya döndü ve Maliye Bakanlığı'na başkanlık etti. Ve bu onun yükselişinin başlangıcıydı. Birden fazla kez ayrıldı ve geri döndü , yavaş yavaş tek bir tarih ders kitabının onsuz yapamayacağı o Churchill oldu - dehası İngiltere'nin II . Dünya Savaşı'na katılmak için çok az ödeme yapmasına borçlu olduğu sert, kurnaz, zeki bir politikacı , diğer ülkelerle karşılaştırıldığında fiyat (Churchill 1940'ta başbakan oldu).

Önümüzdeki 30 yıl boyunca, Churchill'in figürü İngiltere için hükümdarların ve kraliyet ailesinin üyelerinin figürlerinden bile daha önemliydi . Ve o zamanlar henüz top modeller ve pop yıldızları olmadığı için, Churchill çiftinin İngiltere'deki en ünlü çift olması şaşırtıcı değil . Aynı zamanda, Clementine trend belirleyici olarak adlandırılmazdı . Bununla birlikte, her zaman zevkli ve zarif bir şekilde giyinirdi. Ancak tuvaletlere olabildiğince az para harcamaya çalıştı , bu yüzden basit atölyelerde kendine kıyafet dikti , sadece ara sıra ünlü modacılarından tuvalet sipariş etmesine izin verdi . Yine de moda katkıda bulundu: İngiliz kadınlarının renkli eşarplardan yapılmış türbanlar takmaya başlaması onu taklit ediyordu . Clementine , güzellik salonlarının hizmetlerini asla kötüye kullanmadı , orada yalnızca kalıcı el sallama yaptı. Ancak saç güçlendirme tarifi kimseye uygulanmaya değer görünmüyordu : saçını periyodik olarak saf benzinle yıkadı ve bunun son derece yararlı olduğundan emin oldu.

Yıllar geçtikçe , evlilik bağı daha da güçlendi. Genellikle ayrı ayrı dinlenmelerine rağmen , artık birbirleri olmadan hayatı hayal edemiyorlardı . Churchill , Fransa'nın güneyini , İtalya'yı, Monte

Carlo'yu severdi. Avlanmaya, polo oynamaya düşküdü , boş zamanlarının tamamını resim yapmaya adadı. Krementina İngiliz tatil beldelerini tercih etti. Müzeleri, sergileri, tiyatroları ziyaret etmeyi Churchill'in dayanamadığı gerçek bir tatil olarak görüyordu. İleri yaşlarına kadar oynadığı tenise düşkün , iyi bir sporcuydu .

Berrak aile gökyüzündeki tek bulut, 1935'te , Rosaura yatında Endonezya adaları boyunca seyahat eden hassas Clementine, büyüleyici sanat satıcısı Terence Philip tarafından götürüldüğünde ortaya çıktı. Ancak bu bağlantı hızla kesildi, en azından her şeyi bilen basın, ne kadar uğraşırlarsa uğraşınsınlar , sulu ayrıntıları öğrenemedi .

eski malikanesini satın aldığıında hayatın siyasetin dışında var olduğu gerçeğini fark etti. VII . Henry zamanında inşa edilen ev , bir ressamın fırçasına değecek kadar muhteşem bir manzara sunuyordu . Ancak yapılacak çok iş vardı: kirişler solucanlar tarafından yenildi, etraftaki her şey büyümüştü. Winston , her zamanki heyecanıla Chartwell'in düzenlemesi üzerinde çalışmaya koyuldu. Çalılıkları kesip yaktı , göleti temizledi , tuğlaları kendisi ördü. Görkemli planlarla doluydu ve hafta sonu onlarla kalmaya hazır herhangi bir cesaret varsa , Winston onu hemen çalıların "tasfiyesi" için "özel ekip" e dahil etti. Chartwell'i rahat bir yuvaya dönüştürmenin ne kadar büyük bir iş olduğunu çok iyi anlayan Clementine, cesaretle en nankör işi yaptı . Yine de tabii ki Pazar günlerini tenis oynayarak geçirmeyi tercih ederim . Evet ve evin canlanmasında çocukların da eli vardı .

Yıllar sonra, tamamen restore edilmiş Chartwell kapılarını halka açtı . Ve şimdiye kadar açık günlerde ziyaretçi akışı kurumuyor . Ünlü inşaatçıyı iş başında , Churchill'in kendi havuzunda yüzen siyah kuğuları ve diğer kuşları ve havuzda yüzen en sevdiği japon balığını görmeye gelirler .

Nisan 1955'te, tüm İngiltere Churchill'in 80. doğum gününü ciddi bir şekilde kutladıktan sonra, büyük politikacı başbakanlık görevinden istifa etti . Bu vesileyle 5 Nisan'da hükümet başkanının konutunda muhteşem bir resepsiyon düzenlendi. Kraliçe Elizabeth ve Edinburgh Dükü akşam yemeği için geldiler . Kraliçe, güzel elmaslarla parıldayan muhteşem bir elbiseyle göründü . Churchill tüm ödülleri taktı . Resepsiyonun sonunda , Churchill her zamanki gibi kibar bir şekilde kraliyet arabasının kapısını tutmak için dışarı çıktı . Ertesi sabah Kabinayı son kez aradı , ekibinin üyeleriyle çay içti ve Chartwell'e gitti. İktidardaki görev süresi , en iyi İngiliz geleneğinde sona erdi.

Özverili ve sabırlı Clementine mutluydu - kocası artık sadece ona aitti . Ama erken sevindi. Beş yıl sonra kocası siyaseti bırakma niyetinde olmadığını ve Avam Kamarası'na yeniden seçilmesini beklediğini açıkladı . Ve Sir Winston , Fransa'nın güneyinde daha fazla zaman geçirmesine rağmen , yine de aday olarak öne sürüldü . Clementine ağıt yaktı - zaten on beşinci seçimdi , yeterince almıştı! Ancak Churchill , ölümüne kadar siyasetten ayrılmadı. En son 28 Temmuz 1964'te Avam Kamarası'nın bir toplantısına katıldı , zaten ciddi bir şekilde hastaydı. Clementine , kocasının parlamenterlerle veda

törenine gitmesine izin vermedi çünkü onun üzerinde çok güçlü duygulara neden olacağını anladı .

Hayatının son yıllarında Churchill çok hastaydı ve Clementine bazen günlerce yatağından çıkmadı . İngilizler bu harika çifti en son 30 Kasım 1964'te gördüler . Gülümseyen eşler , idollerini selamlamak için toplanmış olan kalabalığa evin penceresinden baktılar.

Winston Churchill 24 Ocak 1965'te öldü. Ölümünden sonra Clementine , hayatını Londra'da sessizce yaşadı . Kraliçe II . Elizabeth , ona ömür boyu hak sahipliği verdi ve Chartwell'den Barones Spencer-Churchill ara sıra Lordlar Kamarası'nı ziyaret etti . Doğru , sağırlığı nedeniyle tartışmayı takip edemediği için oylamaya katılmadı . _

Clementine , Kasım 1974'te tüm İngiltere'nin Churchill'in 100. doğum yıldönümünü kutladığı günü görece kadar yaşadı. O gün kocasının mezarını ziyaret etti ve yumuşak bir sesle, "Umarım seni görmek için çok beklemem. . ."

Clementine, kocasından on iki yıl sonra 92 yaşında öldü.

Bu harika bir çiftti. Zaman ve insanlık Winston Churchill'i 20. yüzyılın en büyük politikacılarının saflarına aday gösterdiğinde, daha da romantik bir biçimde, ilk İngilizlerin önüne çıktı . Tek olmasa da çok güzel ve değişmez aşkı için tarihte değerli bir yer bulundu.

Fitzgerald Francis Scott

(d. 1896 - ö. 1940)

Kaderi aşkı dramatik bir rol oynayan Amerikalı yazar.

Ünlü Amerikalı yazar Francis Scott Fitzgerald, düğünden önce gelini Zelda Sayre hakkında "O, geriye kalan tek tanrım..." demişti. On altı yıl sonra, "tek tanrı" ile evlenmenin hayattaki en onarılamaz hatası olduğunu yazdı. Ancak ilk ifade genç bir adamın ateşli aşkıyla kolayca açıklanırsa, ikincisi olgun bir adamın çılgınca ağlaması olarak algılanır, kendisiyle savaşmaktan bıkmış ve net bir şekilde anlamıştır: ne yaparsa yapsın, ne kadar ileri giderse gitsin . o gider , bu kadın yine onunla ve onda kalır ..

Böylesine bir duygu karmaşası , hem Amerikalı nesir yazarının kişiliğinin özgünlüğü hem de yaşadığı dönemle açıklanır . Fitzgerald , Birinci Dünya Savaşı'nın dehşetinden sağ kurtulmuş , kaybolan yaşam sevincini, eğlenceyi telafi edercesine bir günle yetinmeye, caz, viski ve aşkla kendini heyecanlandırmaya başlayan nesildendi . 20. yüzyılın 20'li yaşlarının bir adamı olarak Fitzgerald, Büyük Buhran yıllarında patlak veren krizi öngörerek gençliğin ruh halini doğru bir şekilde yakaladı.

Fitzgerald'ın hayatı her zaman oldukça başarılı olmuştur. Babası Edward Fitzgerald, İrlandalı aristokrat bir klanın uzak bir soyundan geliyordu. Ancak ne atalarının gururlu bağımsızlığı ne de savaşçı mizaçları ona geçmedi. Ek olarak, Edward açık bir şekilde kaybedendi ve Scott'ın doğumunda babasının ona bıraktığı katı halden neredeyse hiçbir şey kalmamıştı.

Aile, yalnızca Fitzgerald'ın anne tarafından büyükbabası, başarılı bir girişimci iş adamı ve yılda bir milyon dolardan fazla cirosu olan bir şirketin sahibi olan McQuilan sayesinde ayakta kaldı. Edward ve eşi Molly McQuilan için Minnesota, St. Paul kasabasında saygın bir mahallede bir ev satın aldı. 24 Eylül 1896'da doğan Scott, büyükbabasının parası sayesinde on altı yıl sonra en prestijli Amerikan üniversitelerinden biri olan Princeton'da okuma fırsatı buldu.

Üniversitede Scott, çalışmanın sıkıcı olduğuna ve özel bir ilgiyi hak etmediğine kendisi karar verdi, bu yüzden yaptığı ilk şey, iki hafta sonra taviz vermeyen bir oyuncu olarak atıldığı futbol takımına kaydolmak oldu. Ancak Scott, itaatkar bir öğrencinin sıradan bir hayatını sürdürmek istemiyordu. Hayatın her alanında inanılmaz derecede başarılı bir insan olmayı hayal eden hırslı bir genç adamın, en iyisi olduğunu kanıtlamak için dikkatleri üzerine çekmesi gerekiyordu. Bunun için Scott'ın tek bir yolu vardı: yazmak. Henüz okuldayken, bir keresinde karakol şefi hakkında bir dedektif hikayesi yazıp duvar gazetesine verdikten sonra, bir süre sınıfın yıldızı oldu ve şimdi Princeton'da yeniden kalemini eline aldı. Scott, mizahi hikayelerini öğrenci dergilerinde yayınladı, Princeton tiyatrosu için oyunlar yazdı, ancak bu ona tam bir memnuniyet getirmedi. Sahnede oynamayı hayal etti, ancak Princeton fakülte konseyi kaybedenlerin tiyatroya girmesine izin vermedi.

Eğitim daha da kötüydü. Ve kişisel hayatında da her şey yolunda gitmedi. Fitzgerald'ın tutkulu bir ilişkisi olduğu Princeton'ın ilk güzeli Zhineva King, daha saygın bir hayranı tercih ederek onu terk etti. Scott umutsuzluğa kapıldı ve sonunda çalışarak zaman kaybetmenin bir anlamı olmadığına, bunun yerine Birinci Dünya Savaşı'nın savaş alanında ünlü olmaya karar verdi. Üniversiteden ayrıldı ve 1917'de Amerikan ordusu için gönüllü oldu.

21 yaşındaki Fitzgerald, hemen cepheye g nderileceğinden ve orada elbette  ld r leceklerinden emindi. Her ihtimale karşı Romantik Egoist adlı romanının müsveddesini yayıncıya gönderdi. Ancak, kısa süre sonra geri döndü ve yazarın kendisi cephe yerine Alabama, Montgomery'nin küçük kasabasında bulunan Sheridan eğitim kampına gönderildi. 1918 yazında , o zamana kadar 67. Piyade Alayı'nın ikinci teğmeni olan Scott, kulüpteki partilerden birinde bir eyalet hakiminin kızı olan 17 yaşındaki Zelda Sayre ile orada tanıştı ve düştü. ona ilk görüşte aşık olmak. Fitzgerald günlüğüne "Hemen kalbimden vuruldum," diye yazdı. "Gördüğüm en güzel kızdı. Ve ilk andan itibaren onunla birlikte olmam gerektiğini biliyordum.

Ve Güney Amerika'nın yerlileri arasında ünlü olan, görgü kurallarına sahip bu küstah, özgürleşmiş güzele nasıl aşık olunmaz? Doğru, genç Zelda, güneylilerin doğasında olan utangaçlık veya kısıtlama ile ayırt edilmedi. Kurallar ona itaatkar ve sessiz olmasını emrediyordu ama o bağımsız, çaresiz ve kesinlikle kendinden başka kimseyi düşünemeyecek şekilde büyüdü. Ve bir şey isterse, kurallara ve ahlaki ilkelere en ufak bir dikkat göstermeden amacına ulaştı.

Zelda, şehrin en güzel mezunu olarak kabul edildiği üniversiteden mezun olduğu yıl Fitzgerald ile tanıştı.

Dıştan çekici, ince, mavi gözlü Scott da Zelda'yı hemen sevdi. Ve askeri üniforma ona çok yakışmış.

O unutulmaz yaz, aşıklar neredeyse hiç ayrılmadı. Scott, sevgilisine aslında bir yazar olduğunu ve büyük olasılıkla harika bir yazar olduğunu ve sırf Princeton'da okumak istemediği için teğmen olduğunu itiraf etti. Ancak nişan ertelenmek zorunda kaldı. Bu yakışıklı teğmenin büyük bir eğlence hayranı olduğu öğrenilen yargıç baba araya girdi. Zelda'nın annesinin de şüpheleri vardı ve o da çok   l  bir şekilde mantık yürüttü: evet, Scott yakışıklı, ama yazarlık gibi güvenilmez bir mesleğe sahip olan kızı için düzgün bir varoluşu nasıl sağlayabilir? Evet ve Zelda, sevgili Scott'ın hala ölebileceği cepheye g nderilebileceğinden korkuyordu. O zaman nasıl nişanlı olunur?

Ancak Fitzgerald, abuk pes eden o adamlardan biri değildi.

Daha sonra bir röportajda, öncelikle Zelda'yı memnun etmek istediği için yazar olduğunu söyleyecekti. Doğru olup olmadığını söylemek zor ama Fitzgerald New York'a gitti ve şehir demiryolunda bir reklam ajansına katıldı ve reklamlara ek olarak komik hikayeler yazdı ve kısa süre sonra Romantik

Egoist romanını yeniden yapmak için oturdu. 1920'nin başlarında kitap, Cennetin Bu Yakası adıyla yayınlandı. Genç yazar için kolay olmadı. Daha sonra, "Bitirirken kendimi son damlasına kadar sıktım" diye itiraf etti.

Ama şimdi Scott zafer kazanabilirdi. Sonunda “hayal yanılsaması” gerçek oldu. Böyle bir yanılsama, o yıllarda tüm Amerika'nın özelliğiydi. Kısa ama parlak bir dönem, pervasız bir mutluluk arayışı olan eşi benzeri görülmemiş zenginleşme fırsatlarıyla başladı. Artık dürüst ve vicdanlı çalışmaya inanmayan, cazın ve bitmek bilmeyen eğlencenin ateşiyle anlık keyif ve sarhoşluk peşinde koşan bir nesil kendini avaz avaz ilan etti. O zamanki Amerikan gençliğinin ruh hali böyleydi ve Fitzgerald bunu ilk romanında doğru bir şekilde yansıttı.

"Cennetin Bu Tarafı" romanının başarısı tüm beklentileri aştı. Ve Francis Scott Fitzgerald'ı sadece ünlü değil, aynı zamanda zengin de yaptı.

1919 yazının tamamını balolarda ve yüzmeye havuzlarında geçirdi ve daha da çekici ve daha özgür hale geldi. Bir gün ona bir mayoyla dalmanın sakıncalı olduğunu düşündüğünde, onu çıkardı ve çıplak olarak kuleden atladi. Montgomery erkekleri, eyalet tarihinde hiçbir kızın böyle bir şey yapmadığına bahse girmeye hazırdı ve hayran kitlesine katılmak için koştu. Bununla birlikte, beş aylık metanetli bir sessizlikten sonra, Scott'tan onu hâlâ sevdiğini ve yalnızca onu görmek amacıyla Montgomery'ye gelmek istediğini yazdığı bir mektup geldiğinde, Zelda hemen cevap verdi: "Gel! Buluşacağımız için son derece mutluyum ve bilmeniz gereken bunu istiyorum!"

Alabama eyalet yargıcı artık kızının evliliğine itiraz etmemesine rağmen yine de düğüne katılmadı. Ancak, hem damadın hem de gelinin bununla kesinlikle hiçbir ilgisi yoktu.

Bu çiftin evliliği hiçbir şekilde sıkıcı veya monoton değildir. Düğünden hemen sonra çift, birbirlerini mükemmel bir şekilde anladıklarını mutlu bir şekilde hissettiler. İkisi de aynı şeyden hoşlanır ve hoşlanmazdı, hayatı ve insanları aynı şekilde yargırlardı, her ikisi de küçük anlaşmazlıklar yüzünden zor durumda kalırdı ve ikisi de her zaman uzlaşmaya hazırdı. Aşklarının balayı uzun yıllar sürdü ve bir yazar olarak Fitzgerald için bu dönem hayatının en güzel dönemi oldu. Amerikan edebiyatının klasiği haline gelen ve yazara büyük bir popülerlik kazandıran birkaç roman ("The Great Gatsby", "Tender is the Night", "The Last Tycoon") yazdı. Ancak hayatındaki ana roman Zelda'ydı. Fitzgerald, onun sayesinde (kendisi bunu bir kereden fazla kabul etti), kadın ruhunun gizli özünü kavradı. Romanlarının neredeyse tüm kadın imgeleri, sevgilisinin karakterinin ve ruhunun belirli özelliklerini özümsemiştir.

Doğru, herhangi bir mutluluk görecelidir, özellikle Zelda gibi bir kadınla. Onu çok seven bir erkeğe bile rahat bir yaşam sağlayabilen eşlerden biri değildi kesinlikle. Düğünden kısa bir süre sonra

Scott, karısının yemek yapmayı, çamaşır yıkamayı veya evde en azından temel düzeni sağlamayı bilmediğini ve istemediğini öğrendi. "Bak Scott, hiçbir şey yapamam çünkü çok tembelim," diye dürüstçe itiraf etti ona. "Şöhret istemiyorum. Tek istediğim her zaman çok genç olmak ve hiçbir şeyden sorumlu olmamak ... ve sadece yaşa ve mutlu ol. Ve nasıl iyi vakit geçirilir, bu kadın, her zaman taze, çekici, akıllıca giyinmiş ve icatlarda tükenmez, nasıl yapılacağını biliyordu ve biliyordu. Evet ve Fitzgerald onunla dünyanın sonuna kadar gitmeye hazırdı. Bu ailenin arkadaşlarından birine göre, "Zelda'nın içinde eridi ve onun özelliklerini aldı." Ancak Fitzgeralds'ı iyi tanıyan başka bir kişi farklı düşündü: "Hangisinin elebaşı olduğunu belirlemek zor. Bir kokteylde cin ve vermut gibi birbirlerini tamamladılar."

Her neyse, ama Fitzgeralds uzun süre New York'taki en abartılı çift olarak kaldı. Dedikodu bölümleri aslında aile yaşamlarının bir kroniği haline geldi. Bu vakayinamenin tarzı protokol açısından özlü ve aynı zamanda açıkçası şok ediciydi.

"Bu gece, Bay Fitzgerald ve eşi alışılmadık bir Manhattan turuna çıktılar. Broadway ile 42. Cadde'nin köşesinde bir taksi çevirip arka koltuktaki salona bindiler. Ama zaten Beşinci Cadde bölgesinde, onlara bu şekilde sürmenin sakıncalı olduğu görüldü ve sürücünün durmasını talep ettikten sonra konumlarını değiştirdiler: Bay Fitzgerald arabanın çatısına tırmandı ve Bayan Fitzgerald - kaputunda. Sonra daha ileri gitme emri verdiler ... "

"Geçen gün, New York halkı, Fitzgeralds'ın aniden ortadan kaybolmasından gerçekten rahatsız oldu: Cumartesi akşamı Manhattan'a gitmek için Long Island malikanesinden ayrıldıktan sonra, ne Pazar sabahı ne de Pazartesi günü orada görünmediler. akşam veya Salı öğleden sonra. Onları sadece Perşembe sabahı New Jersey'de çok şüpheli bir otelde buldum. Hem Bay Fitzgerald hem de Zelda o dört günü nasıl geçirdiklerini, ne kadar içtiklerini ve sonunda New Jersey'e nasıl geldiklerini hatırlayamıyorlardı.

"."Skandallar" oyununda soyundu - neredeyse hiçbir şeyi kalmadı! .."; "Sabah annesinin doğurduğu şeyi giyerek Plaza Otel'den ayrıldı ve çeşmede yıkanmaya başladı."; ".Websterhall'da bir polisi devirdi." ve benzeri ve benzeri.

En şaşırtıcı şey, hepsinin gerçek olmasıydı. Evet, öyle hissettikleri için taksiye bindiler. Evet, Zelda ateşlendiği için çeşmeye daldı. Evet, Scott sırf o sırada arzusu buydu diye tiyatrodan neredeyse çıplak soyundu. Playboyların ihtişamı onları rahatsız etmedi çünkü ikisi de mutluluğun tam bir özgürlük ve sonsuz neşe olduğundan emindi.

Gerçekten de herkes Fitzgerald'lara o kadar hayrandı ki, diğerlerinin paçayı sıyıramayacağı her şeyi bile onlara her şeyi bağışladılar. Ne de olsa, güzel giyinen, yazarlar için alışılmadık zarif şapkalar

takan ve yazarlar arasında yaygın olan eğilme alışkanlığı olmayan yakışıklı Scott, Amerika gençliği için taşsız kral ve yontulmuş saçlarıyla muhteşem Zelda oldu. formlar kraliçe oldu. Genç, güzel, tüm önyargılardan yoksun, pahalı restoranlarda akşam yemeği sipariş ettiler, gece kulüplerinde sabaha kadar eğlendiler, sık sık seyahat ettikleri New York'ta veya Paris'te tek bir bohem partisi onlarsız yapamazdı.

Düğünden bir yıl sonra genç çift, Fitzgerald'ın anavatanı Saint Paul'a geldi ve burada, ailesi arasında sevgiyle Scotty olarak anılan babası Frans Scott'ın adını taşıyan bir kızları oldu. Zelda, kızını büyütme konusunda şu ilkeye bağlı kaldı: "Onun ciddi bir şekilde büyümesini ve harika olmasını istemiyorum. Zengin ve mutlu olsun, hepsi bu! Scotty için bir dadı tutan genç ebeveynler, New York'a eski vahşi yaşamlarına döndüler.

Ancak Zelda, Fitzgerald'a yalnızca bir eşin kocasına getirebileceği tüm sevinçleri değil, aynı zamanda ıstırabı da verdi. Bir keresinde genç Fransız pilot Edouard Jozan (ona olan sevgisinden çılgına dönen, hatta evlerinin üzerinde akrobasi yapan) tarafından Scott'ın önünde götürüldü. Zelda ve Jozan'ın sevgili olma ihtimalinin düşük olması anlamında, aralarındaki romantizm muhtemelen ciddi değildi. Ancak Fitzgerald kıskançlığıyla öyle bir noktaya geldi ki karısını bir aylığına villaya kilitledi ve hayranını görmesine izin vermedi.

Yine de Fitzgerald'ın Zelda'ya olan hayranlığı, Fitzgerald'ın gözünde onun tüm zayıflıklarını ve ihlallerini gölgede bıraktı. Bir sekreter tutarken bile, onun eğitilmiş, çekici olduğundan emin oldu, ancak yine de Zelda'yı gölgede bırakacak kadar değil! Ve bir keresinde kendisine hayattaki en büyük hayalinin ne olduğu sorulduğunda hiç tereddüt etmeden şu cevabı verdi: "Aynı şekilde Zelda'yı sevmek ve onunla evlenmek ve dünyanın en ünlü romanını yazmak."

Her şey yoluna girecek, ancak yalnızca yaratıcılıkla her yıl daha fazla sorun ortaya çıkıyordu. Bir zamanlar Amerika'nın en iyi yazarı olarak tanınan Fitzgerald, zaman zaman hiçbir şey yazmadı ve yazdıysa, yeteneğinin hayranlarından bahsetmeye bile gerek yok, bazen yazılanlardan kendisi de dehşete düşecek şekildeydi. Meslektaşının yeteneğinin solmasını izleyen iğneleyici ve bazen kıskanç Ernest Hemingway, onun hakkında sert ama birçok yönden adil sözler yazdı: "Yeteneği, bir kelebeğin kanatlarındaki polen deseni kadar doğaldı ... Daha sonra, kanatlarının hasar gördüğünü fark etti ve nasıl düzenlendiğini anladı. ama artık uçamıyordu. Gerçekten de, Fitzgerald'ın sürdürdüğü yaşam tarzı, biricik kadına duyduğu doyumsuz aşk er ya da geç dramatik sonuçlara yol açacaktı.

Zelda ile de her şey yolunda değildi. Otuz yıl sonra hızla yaşlanmaya başladı. Üstelik davranışları giderek daha yetersiz hale geldi. Bu arada, Fitzgerald, davranıştaki tuhaflıkların neredeyse norm olduğu yaşam tarzlarının böyle bir arka planında meydana gelmemiş olsalardı, deliliğinin başlangıcını daha erken fark edebilirdi. Açık pencerenin pervazında duran Scott, James Joyce'a

kendisini şimdi yere atacağına söz vermemiş miydi, çünkü Joyce tüm büyük kitapların en büyüğü olan Ulysses'i yazmıştı? Ve bir şekilde Cannes karakolunda iğrenç bir pogrom düzenlememiş miydi?

Ağustos 1925'te , Zelda ünlü restoranlardan birinde kendini merdivenlerden aşağı attıktan sonra, tüm Paris onun ruh halinden söz etti. O talihsiz akşam, yan masada Isadora Duncan'ı fark eden Fitzgerald, ona yaklaşmaya karar verdi. Ayağa kalkar kalkmaz Zelda da ayağa fırladı, ikinci kata çıkan merdivenlere gitti, ortaya ulaştı ve aşağı koştu. Korkmuş ziyaretçiler, omurgasını kırarak öldüğünden emindiler. Ama Zelda olağanüstü şanslıydı, tek bir çürükle kurtuldu.

yaşındaki hevesli aktris Louis Moran için kocasını kıskanmaya başladı . Scott gerçekten de ona kapılmıştı ama aile hayatı için korkulacak kadar değil. Ve Zelda, kocasının tutkusunu neredeyse bir trajedi olarak algıladı. Onu kazançlı bir sözleşmeyi ihmal etmeye zorladıktan sonra, onu hemen Hollywood'dan uzaklaştırdı. Trende Zelda gerçek bir öfke nöbeti geçirdi ve hatta bir öfke nöbeti içinde, Scott'ın ona 10 yıl önce verdiği elmaslarla dolu platin bir saati pencereden dışarı attı.

Bu olaydan sonra Zelda'nın zihinsel dengesizliğinin belirtileri giderek daha belirgin hale geldi. Sonra aniden yemek yemeyi tamamen reddetti ve bu şekilde kilo vermeye karar verdi; bir keresinde gizemli bir bakışla Scott'a eski arkadaşlarının herkesi öldürmek istediğini söyledi: hem kendisi hem de kızları Scotty; sonra hareket etmek istemediğini açıkladı - yürümek değil, kollarını hareket ettirmek, hatta kaşlarını kaldırmak bile - sadece oturup farklı sesleri dinliyordu, örneğin bahçede zambakların nasıl konuştuğu hakkında; başka bir sefer Zelda bütün elbiselerini banyoya koydu ve onlardan ateş yaktı; ve bir kez, çılgın bir yolculuk sırasında neredeyse uçuruma düşüyordu.

Bütün bunlar, Nisan 1930'da ünlü psikiyatrist Oscar Forel tarafından konan şizofreni teşhisi ile Zelda Fitzgerald'ın bir İsviçre akıl hastası kliniğinde sona ermesine yol açtı. Ardından bir sürü hastalık geldi: "zulüm mani", "sinir egzaması", "manik-depresif psikoz" ve Bayan Fitzgerald'ın şu anda hastası olduğu psikiyatri hastaneleri - Baltimore'da bir hastane, Kuzey Carolina'da bir hastane , Asheville'de bir klinik.

Ancak klinikteyken bile Zelda, Hollywood'da senaryo yazmakla meşgul olan Fitzgerald'ın "sürekli olarak güzel kadınlardan oluşan bir kalabalığın içinde olduğundan" endişeleniyordu. Ve onu kıskançlık bile değil, acı verici bir kopukluk duygusu yendi. "Sevgilim, sevgilim. kocasına inanılmaz bir zihin ve duygu netliği göstererek yazdı. "Öyle üzülüyorum ki bir hiç, boş bir kabuk oldum. Benim için gösterdiğin çabanın düşüncesi. belki de ruhsuz bir makine dışında hiç kimse için dayanılmaz olurdu. Bana olan nezaketiniz sınır tanımıyor. Bu nedenle, şimdi bir şey söyleyebilirim: kalbimde, tüm hayatım boyunca senden daha değerli bir varlık olmadı. Seni seviyorum!"

Fitzgerald yine de Zelda olmadan yaşayamazdı. Meşgul olmasına rağmen karısına her zaman

daha yakın olmaya çalıştı, tedavi gördüğü kliniklerin yakınındaki otellere yerleşti, doktorlarla sürekli yazıştı. Bir süre Zelda'nın hastalığının kendi kendine geçeceğini ummuş, hatta onu hastaneden çıkarmaya bile çalışmıştı. Bir keresinde, karımın deliliğinin nedeninin, zayıflatıcı diyetlerinin neden olduğu metabolik bozuklukta yattığına, vücudunda yeterince tuz, demir veya başka bir madde bulunmadığına kendimi ikna etmeye çalıştım. Acı verici bir şekilde şüphe - onun deliliğinin nedeni o mu? ..

Deli bile olsa, yüzünü korkunç kabuklarla kaplayan gergin egzamaya rağmen, hatta nefretle dolu korkunç küfürler atsa bile Zelda, Fitzgerald için tek sevgili kadın olarak kaldı. Tanıdıklarıyla ve hatta sıradan muhataplarıyla sürekli ondan bahsetti, onunla ne kadar mutlu olduğundan bahsetti ve hatta karısının aşk mektuplarının okunmasına izin verdi. Zelda'yı bir kez daha ziyaret ettikten sonra günlüğüne, "Başını omzuma koyduğunda onunla saatlerce oturmak ve ona her zaman, şimdi bile, herkesten daha yakın olduğumu hissetmek ne büyük bir zevk," diye yazmıştı. dünyada..."

Fitzgerald, hayatında başka kadınlar görüldüğünde bile Zelda'yı unutmadı. Ve tabii ki yaptılar, çünkü hala yakışıklı ve yakışıklı kırk yaşındaki Scott hala herkesin dikkatini çekiyordu.

Fitzgerald'a hayatının son üç yılında, Hollywood'da yaşayan ve çalışan genç, çekici ve oldukça zengin bir kadın olan İngiliz gazeteci Sheila Graham eşlik etti. Ona, ne kronik para eksikliğinin ne de kronik deliliğin olmayacağı yeni bir hayata başlamayı teklif etti. Ve ona sunulan diğer kaderi kabul edemeyeceğini söyledi, çünkü sadece Scott'ın gerçeklikle bağ kurduğu Zelda var. Ve eğer bu bağlantıyı koparırsa, sonsuza dek karanlık bir uçuruma düşecek.

Hayatının sonunda, pes etmeye alışkın olmayan Fitzgerald, yine de kaderle savaşımaya çalıştı. "Ruhun gücü yalnızca dayanma yeteneğinde değil, aynı zamanda her şeye yeniden başlama isteğinde de kendini gösterir" dedi. Olağanüstü bir irade çabasıyla, kendini aşırı içki içmeyi bırakmaya zorladı ve tamamlansaydı "dünyanın en ünlü romanı" olabilecek "The Last Tycoon" adlı bir roman yazmaya başladı. Ancak tam da yazar sancılı bir yaratıcı krizden çıkmaya başladığında trajik bir son geldi. 20 Aralık 1940'ta, Hollywood kadrolu yazarı ve ünlü yazar Francis Scott Fitzgerald, şiddetli bir kalp krizinden aniden öldü.

Zelda , Scott'tan sekiz yıl kurtuldu . Neredeyse klinikten ayrılmadan hikayeler yazmaya , çizmeye çalıştı . Bazen elinde bir İncil ile uzun koyu bir elbise içinde yürürken görüldü . 1948'de Zelda'nın sağlığı biraz düzeldi ve hastaneden birkaç günlüğüne Montgomery'deki akrabalarını ziyaret etmeye geldi. Ve istasyonda, kliniğe geri dönerken, aniden Sayre Hanım'a sessizce şöyle dedi : “Merak etme anne! Ölmekten korkmuyorum. Scott bunun hiç de korkutucu olmadığını söylüyor ..."

Dönüşünden birkaç gün sonra, Asheville'deki Highland Psikiyatri Hastanesi arazisinde yangın

çıktı. Diğer dokuz hasta arasında Zelda yangında öldü - muazzam bir acı ve sonsuz neşe, bir çile ve parlak yazar Francis Scott Fitzgerald'ın parlak ilham perisi.

Edward VIII, Windsor Dükü

Tam adı Edward Albert Christian George Andrew Patrick David (d. 1894 - ö. 1972)

Ocak'tan Aralık 1936'ya kadar sadece 325 gün hüküm süren ve aşk için evlenmek için tacı bıraktığı için dünya çapında ün kazanan Büyük Britanya Kralı. Edward, tahttan ayrıldıktan sonra, ölümüne kadar giydiği Windsor Dükü unvanını aldı.

Edward kral olmak için doğdu. O zamanlar babası V. George'un sarayında lüks ve eğlence yerine ataerkillik ve ev konforunun sessizliği egemendi. George yaşadığı sarayda resmi resepsiyonlar bile vermedi . Bir hükümdar olarak, kraliyet ailesi için en önemli şeyin tebaası için bir düzen ve disiplin modeli olmak olduğuna inanıyordu . Bu emri yerine getirmek için, etrafındaki herkesten sorgusuz sualsiz itaat talep etti. Ebeveyn ilgisinden etkilenmeyen çocuklar bundan özellikle zarar gördü.

Büyük Britanya Kralı V. George ve Kraliçe Mary'nin en büyük oğlu olan gelecekteki Kral Edward VIII Prens David, 23 Haziran 1894'te Richmond'da doğdu . Çocukken kısa boylu, zayıf ve yuvarlak omuzluydu. Akranları ona Kilka derdi. Oğlan anne şefkati olmadan büyüdü , Kraliçe Mary hayatı boyunca bir kadın ve bir anne değil , bir kraliçe gibi hissetti . Çağdaşlar , David'in küçük

yaşlardan itibaren düşünceli ve melankoli ile ayırt edildiğini, ancak bir gülümseme onu aydınlattığında prensin yüzünün tamamen değiştiğini belirtti. Saray törenlerini sevmiyor, akranlarıyla doğada yürüyüşleri , aktif , hatta bazen şiddetli oyunları tercih ediyordu.

Prens , 1907'de Osborne'daki Donanma Koleji'ne kaydoldu ve ardından Dartmouth Kraliyet Koleji'nde okudu ve ardından 1911'de deniz subayı olarak görev yaptı . Eduard, Denizcilik Koleji'nde okurken, İngiltere ziyareti sırasında bu eğitim kurumunu ziyaret eden babasının kuzeni Rus İmparatoru II. Nicholas'ın rehberi olmuştur.

Prens , 1912'den II . Dünya Savaşı'nın patlak vermesine kadar Oxford Üniversitesi Maudlin Koleji'nde okudu . Orada sosyalistlerle arkadaş oldu ve banjoda kendisine eşlik ederek onlarla Marseillaise şarkısını söyledi . Edward'ın eşcinsel bağımlılıkları hakkında söylentiler vardı . Spor ve tiyatro konusunda çok tutkulu olduğu için asla evlenmeyeceğine dair alenen şaka yaptığında yangını kendisi de körükledi . Doğru, eğlencesinin sulu detayları basın tarafından öğrenildiğinde söylentiler hızla dağıldı .

Bir varise yakışır şekilde Edward tasasız bir hayat sürdürdü, seyahat etti, romanlara başladı ama evliliği düşünmedi . Ama kadınlara karşı bir hobisi olmadığını söylemek yalan olur. Edward'ın konumu , zenginliği ve çekiciliğinin yanı sıra saygın büyüme ile dış çekiciliği , ona İmparatorluğun en uygun talibi konumunu kazandırdı . Bu rolden ve ona getirdiği kadınların ilgisinden keyif aldı. Romanları çoğunlukla kısıydı ve kararsızlığı dillere destandı. Görünüşe göre prens büyük, derin bir duygudan acizdi. Sadece dört kadın Majestelerinin dikkatini aşağı yukarı uzun süre çekmeyi başardı .

Tahtın varisi , 21 yaşındayken Leydi Kok ile tanıştı. 12 yaş büyüktü ve evliydi ama buna rağmen Edward'ın ona olan aşkı neredeyse 3 yıl sürdü . İngiltere'deyken tüm boş zamanlarını onunla geçirdi . Ve ayrıldığında, ona şefkatli mektuplar yağdırdı. Lady Cock'un bu tutkuya karşılık verip vermediği bilinmiyor. Bununla birlikte, genç tırmığın kur yapma dönemi boyunca evliliğinin sarsılmaz olduğu kesin olarak biliniyor .

Birinci Dünya Savaşı sırasında Edward , Fransa, Mısır ve İtalya'daki seferi kuvvetlerinin karargahında görev yaptı ve sahra hastanelerinde yaralıları ziyaret etmek için her fırsatı kullandı. Sonunda 1915'te korkusuzluğu, sosyalliği ve sadeliği nedeniyle büyük popülerlik kazandığı siperleri ziyaret etti. Prens yoğun bir şekilde seyahat etmeye devam etti ve popüleritesini artıran her yolculukta konuşmalar yaptı, ağaçlar dikti , yeni gemilerin denize indirilmesinde ve binaların döşenmesinde hazır bulundu.

1812'de İngiliz Parlamentosu üyesinin karısı Leydi Frida Dudley Ward ile tanıştı - bir Alman hava saldırısı sırasında bir sığınakta birlikteydiler . Konuşmaya başladılar ve tahtın varisi yeni bir

tanıdığı bir partiye davet etti . O günden itibaren, 16 yıllık ilişkilerinin hikayesi başladı - Edward , arkadaşlarından birinin dediği gibi , esprili ve eğitimli Frida'ya "aşağılanarak" aşık oldu . Her sabah fırıncının hizmetçisi Bayan Ward kılığına girerek onu aradı ve her akşam saat tam beşte onunla buluştu.

Leydi Frieda , prensten yirmi yaş büyüktü , siyasetle ve akıllı adamlarla meşguldü . Ufak tefek, zarif, çekici çok tatlı bir entelektüeldi . Edward ona elini ve kalbini teklif ettiğinde reddedildi - Leydi Ward, kralın oğlunun evli bir kadınla evlenmesine asla izin vermeyeceğini çok iyi biliyordu .

zaman rastgele entrikalar , prensin dikkatini Frida'dan uzaklaştırdı , ancak ilişkileri , Edward'ın 24 yaşındaki güzellik Vikontes Telma Farness ile tanıştığı ana kadar devam etti. Yeni tutku bir öncekinin tam tersiydi: yazılı bir güzellik ve tamamen beyinsiz. Çoğunlukla önemsiz şeyler hakkında konuştular.

Thelma, ünlü Gloria Vanderbilt'in ikiz kız kardeşi ve İngiliz armatör ve milyoner Lord Marmaduke Farness'in karısıydı . Anlaşmalı bir evlilikti, 7 yıl sürdü ve 1933'te eşlerin karşılıklı sadakatsizliği nedeniyle ayrıldı . Edward ve Thelma arasındaki beş yıllık ilişkiyi fiziksel tutku doldurdu . Ancak aşklarının sembolü haline gelen sayısız oyuncak ayağa rağmen bu roman prensi derinden etkilemedi.

Kırk yaşına geldiğinde, Galler Prensi statüsündeyken , Edward bir bekar olarak kaldı ve Avrupa'nın en zarif iyi yaşama ününün tadını çıkardı (30'larda "playboy" kelimesi henüz yoktu). Doğru, tahtın varisinin tüm cazibesine rağmen sadece zayıf iradeli olduğunu ve kendi başına değerli bir eş bulamadığını söylediler .

Freudyenler , gelecekteki kralın seçiminin neden belirli bir Bessie Wallis Warfield'a bağlı olduğunu oldukça doğru bir şekilde belirlediler . Yazar Gore Vidal onların bakış açısını " Açıkça otoriter bir insandı ve hayatı boyunca bir sürü dadı ve mürebbiye tarafından büyütülmüş olan onun, ona bağırabilecek bile güçlü bir kadına ihtiyacı vardı ."

, gençliğinde, güzel olmasa da erkeklerle inanılmaz bir başarı elde etti : büyük bir burun, iri, güçlü iradeli bir çene, büyük ama derin gözler - o zamanın ideal güzelliğinin açıkça çok uzağındaydı . Yine de zekası ve çekiciliğiyle erkekleri büyüledi . Ve memleketi Baltimore'da Wallis Warfield bir trend belirleyici oldu . Yanağına baharatlı siyah bir sinek takmıştı , şehrinin kızları arasında saçlarını kısa kestiren, dar bir etek giyen, abartılı "erkek" tarzında ilk giyinen oydu. Geniş devrik yakalı dar bir bluz , kravat ve yaban arısı belini vurgulayan geniş bir rujan kemer giymiş, yeni bir kadınlık ve cinsellik türü sergiliyordu. Aynı zamanda toplum ona karşı silaha sarılmadı - aksine onu taklit ettiler.

Wallis'in ilk evliliği başarısız oldu. On dokuz yaşında parlak bir genç subay olan donanma

havacısı Earl Spencer ile tanıştı ve ilk kez ciddi bir şekilde aşık oldu. Altı ay sonra evlendiler . Ancak mutluluk kısa sürdü. Daha balayı sırasında Wallis korkunç gerçeği kabul etmek zorunda kaldı : Earl'ün bir alkolik olduğu ortaya çıktı .

Bessie , muhafazakar akrabalarının dini nedenlerle boşanmaya karşı olacağını biliyordu , bu yüzden sarhoş kocasını öylece terk etti. Hâlâ başarının tadını çıkardı - şimdi Washington'un laik çevrelerinde . Bu yüzden , sadece genç ve çekici bir kadına giden hayatın zevklerinden uzak durmamaya karar verdim . Wallis , çoğunlukla diplomatlarla aşk üstüne aşk yaşadı . Önce İtalyan aristokrat Prens Caetani ile, ardından Arjantin askeri ataşesi Don Felipe Espil ile.

1923'te Earl Spencer , Hong Kong'a transfer edildi. Ve yine karısına, onun yanına taşınması için yalvarışlar yağdırmaya başladı. Wallis , hanımın içkiyi bırakacağını ummuyordu ve gerçekten de bu zamana kadar onu sevmeyi çoktan bırakmıştı. Ama gizemli Doğu'yu gerçekten ziyaret etmek istiyordu ve Wallis , yaklaşık iki yıl yaşadığı Şangay'a gitmeye karar verdi. 20'li yaşların ortasında . uluslararası casusluğun merkeziydi . Wallis'in burada da ilişkileri vardı , çıkma konusunda pek iyi değil . Ama Çin'e gitmesinin asıl nedeni aşk sanatını, daha doğrusu seks tekniğini incelemek . Şangay genelevlerinde , özel olarak eğitilmiş fahişeler aşk Tao'sunu uyguladılar: eşlerin cinsel enerjisini ve yorulmazlığını büyük ölçüde artıran teknikler. Wallis ilgi duyduğu şeyi aldı ve aynı zamanda " profilini bozdu". Şüpheli Şangay geçmişi daha sonra İngiliz kraliyet ailesini şok etti.

Bessie , 1926'da Amerika'ya döndü. Earl Spencer'dan boşanmak bir yıl daha sürdü . Ancak o zamana kadar , ikinci kocası olan tanınmış bir iş adamının oğlu olan komisyoncu Ernst Simpson ile tanışmıştı . Babası Simpson firmasının şubesi Londra'daydı ve kısa süre sonra genç çift İngiltere'nin başkentine taşındı . Simpsonlar , Ernst'in kız kardeşi aracılığıyla Londra'nın yüksek sosyete salonlarına girdi. O zaman, 1931'de Wallis , gelecekteki Büyük Britanya Kralı Prens Edward ile tanıştı.

O andan itibaren , Damocles'in her şeyi fetheden aşkın kılıcı İngiliz monarşisinin üzerinde asılı kaldı .

Doğal olarak Edward , Bayan Wallis ile sokakta değil , Leichertshire'da ortak arkadaşlarıyla bir partide tanıştı. O zamanki metresi Thelma Furness ile geldi ve ikinci kocası Simpson ile geldi.

Prens ve Bessie hemen birbirlerine ulaştılar . Daha sonra , " rüzgardan sanki hafif dağınık saçlarından, kalkık burnundan ve ona kimsenin ona bakmıyormuş gibi görüldüğü gözlerindeki garip, düşünceli, neredeyse hüznü ifade eden " etkilendiğini hatırladı . Figürünün zarafetine ve davranış kolaylığına övgüde bulunan adam , kendisine ve çalışmalarına olan samimi ilgisinden etkilendi . Yıllar sonra Edward şunları itiraf etti: “O zaman önemli bir keşifte bulundum: Bir erkekle bir kadın arasındaki ilişki entelektüel bir ortaklık niteliğinde olabilir . Ona olan aşkımın başlangıcıydı .”

Bessie'nin kocası çok geçmeden kendisinin ve prensin farklı ağırlık sınıflarına sahip olduklarını

fark etti ve nazikçe arka plana çekildi . Bayan Simpson , tahtın varisinin kır evi olan Fort Belvedere'yi sık sık ziyaret eden biri oldu, emrinde yatlar, uçaklar ve dünyanın en iyi otelleri vardı . Doğal olarak, ilişkileri entelektüel ve manevi yakınlıkla sınırlı değildi . 1988 televizyon yapımında Wallis'i oynayan aktris Jane Seymour'a göre , "Bessie ona gerçek bir erkek gibi hissettirdi."

Ocak 1936'da George V öldü. O gece Edward , Bessie'yi telefonla aradı ve ona üzücü haberi anlattı ve aceleyle ekledi: " Sana olan hislerimi hiçbir şey değiştiremez ." Ancak bundan hemen sonra görüşmeleri daha seyrek hale geldi. Ve şaşılacak bir şey yok: birçok acil mesele yeni Kral VIII . Edward'ın üzerine düştü .

Bayan Simpson , aşklarının sona erdiğini düşündü . Ama bir gün sosyete de onunla tanışan kral , evlilik hakkında konuşmaya başladı . Ona göre dava kapandı, tek soru zamanlama. Şimdi Wallis'e her zamankinden daha çok ihtiyacı olduğunu fark etti . Ancak evlilik olasılığına inanmıyordu . Önerine çok fazla engel çıkacaktı . İngiltere Kralı kendisine ait değildir ve kendisi ve hayatı üzerinde kontrol sahibi değildir . Ama o kelimeyi söylediğinde

"Eşim," diye tereddüt etti Bessie ve onun oldukça ciddi olduğuna inanmaya başladı .

Edward VIII , onunla sık sık sosyete de göründü ve bağlantıları hakkındaki söylentiler gittikçe arttı . Bayan Simpson'ın konumu belirsiz, daha doğrusu katlanılmaz hale geldi. Kocasına ne diyebilirdi? Sonunda , Edward VIII , Bay Simpson'a geldi ve açıkça şunu ilan etti: " Wallis yanımda durmazsa taç giyemem ." Bay Simpson, kendisinin karar vermesine izin verildiğini söyledi.

Seçiminin gelmesi uzun sürmedi . Ve onu buna ikna eden şey , bu birlikteliğin faydaları ya da Edward'ın cömert armağanları değildi . İkisi de birbirleri için yaratıldıklarını biliyorlardı . Sonunda Bessie kocasından boşanmaya karar verdi.

Boşanma davası on dokuz dakika sürdü. Ve kısa süre sonra The Times bir sansasyon yarattı: "Kral, Wallis ile evlenir ." Gazete , kraliyet kökenli olmayan bir kadın için kralı vuran ateşli bir aşktan bahsetti . Morganatik evliliklerin çeşitli tarihsel örnekleri anımsandı . Bununla birlikte, Avrupa kraliyet ailelerinin üyeleri için evlilik her zaman bir siyasi çıkar meselesi olmuştur ve hanedan evliliklerinin aşk için yapılması son derece nadirdir . Müstakbel eşlerin rolü için başvuranlar , en dayanıklı siyasi, askeri veya mali ittifakı sağlayabilen eşit kişiler arasından seçildi . Asaletin sıradan bir temsilcisiyle evlilik onaylanmamasına neden oldu , ona hor görüldü .

Bununla birlikte, tahtın varisi , kralın karısı rolü için uygun olmayan bir kadına aşık olabilir . Bu durumlarda , sözde morganatik evlilik sonuçlandı . Morganatik bir eş, kocasının unvanına, armasına veya mirasına sahip değildir ve çocukları miras haklarına sahip değildir. Gelin damadın solunda durduğu için bu tür birlikteliklere "sol taraftaki evlilik" de denir , genellikle olduğu gibi sağda

değil .

VIII . Edward'ın durumunda , kraliyet gücünün fanatikleri onun evliliğine karşı çıktı. İngiltere Başbakanı Stanley Baldwin de bunların arasındaydı . Kralı , imparatorluktaki hiç kimsenin Bayan Simpson ile morgan evliliğini kabul etmeyeceği konusunda uyardığında , Edward , "Hayır, hayır ve yine hayır!"

Sonra krala üç çözüm önerildi: evlenmeyi reddetmek ; hükümetin tavsiyesine karşı gelerek evlenmek ; tamamen vazgeçmek . Herkes çok geçmeden Edward için ikilemin - Wallis ya da taht - olmadığını anladı : kral tahttan çekilmeyi tercih ederdi ama sevgilisinden ayrılmazdı.

Gazeteler manşetlerle doluydu: "Aşk ya da taht", "Wallis kraldan feragat ediyor", " Krizin sonu", "Edward tahtta kalıyor." Son tahminin aksine , Aralık 1936'nın sonunda VIII . Edward tahttan çekilme yasasını imzaladı . Bu kanunu imzalama törenine kralın üç erkek kardeşi katıldı. Belgede şunlar yazıyordu : " Ben , VIII . _ _ _ "

İşin garibi, o sırada Cannes'da bulunan Bessie, kralın onarılamaz bir adım atmasını engellemeye çalıştı ama onu dinlemedi. Onu arayan Edward, belirleyici adımın atıldığını söyledi. Wallis'in hizmetkarlarından biri daha sonra onun açıkça "Beyinsiz aptal" dediğini iddia etti ve gözyaşlarına boğuldu.

Edward VIII 325 gün, 13 saat ve 57 dakika hüküm sürdü. Bundan sonra kendisine Windsor Dükü unvanı verildi ve eski kral anavatanını bir muhriple terk etti. Yelken açmadan önce, yeni kral George VI'ya - kardeşi - veda etti ve neredeyse bir maiyeti olmadan gönüllü sürgüne gitti. Yeni basılan Windsor Dükü, yeni bulduğu özgürlüğüne içtenlikle sevindi. Wallis ile telefonda görüştüktan sonra hizmetlilerin ifadesine göre "banyoda uzun süre şarkı söyledi" ve ardından düğün işlerini üstlendi.

Eski geleneğe göre, dükün karısı uygun ayrıcalıklara sahipti: "Majesteleri" unvanı, hanımların onu reveransla ve erkeklerin eğilerek selamlaması gerekiyordu. Bu, sonradan görme Amerikalıdan nefret eden birçok yüksek rütbeli insanı kızdırdı. Kabinenin baskısı altında kral, Wallis'i düşes unvanından mahrum etmek zorunda kaldı. Edward'ın ne unutabileceği ne de affedebileceği düşünülemez bir hakaretti. "Mükemmel bir düğün hediyesi," dedi acı bir gülümsemeyle ve düğün hazırlıklarını hızlandırmayı diledi.

Galler altından alyanslar satın alındı , şöminenin ahşap panelinde “Edward- Wallis -1937” yazısı yakıldı ve gelin ve damadın hatıra fotoğrafı çekildi . Fotoğrafçı onlardan mutlu görünmelerini istediğinde Bessie, "Biz her zaman mutlu görünüyoruz " yanıtını verdi.

Ayinin yapıldığı kale , Fransız kasabası Cande yakınlarında bulunuyordu. Birkaç misafir vardı -

aralarında on altı kişi vardı - Churchill'in oğlu Randolph, Rothschild'ler, Nantes'teki İngiliz konsolosu ve İngiliz büyükelçiliğinin birinci sekreteri . The Woman He Loved kitabının yazarı Ralph Martin, "Evet," diye yazmıştı , " harika bir düğündü, özellikle de damadın yalnızca altı ay önce Britanya İmparatorluğu'nun tahtını işgal ettiğini ve yarım milyar kişiye komuta ettiğini düşündüğünüzde ."

Ancak, VIII.Edward'ın zorla tahttan indirilmesinin nedenleri yalnızca iki kez boşanmış , kaba, sosyete bakış açısından bir kadınla evlenme arzusu ve " belgelerle çalışma" konusunda biraz tembellik miydi?

Sosyalist fikirlere duyulan tutku 20. yüzyılın başındaydı . modaya çok uygun. Geçmedi ve Prens Edward . 1926 grevi sırasında madencilerin yardım fonuna bile katkıda bulundu ve "radikal bir prens" olarak ün kazandı . Ancak bu, daha ziyade, genç bir adamın çok karakteristik özelliği olan "çelişki ruhunun" bir tezahürüydü . Eski kralı tanıyanlar onu siyasette tam bir muhafazakar olarak nitelendiriyor . Bu garip karışım, görünüşe göre, tahtın varisinin faşizme olan ilgisini belirledi . Büyük Britanya'nın sosyo -ekonomik sorunlarını gören Edward , " İtalya ve Almanya rejimlerinin deneyimlerine yakından bakmanın gerekli olduğuna" inanıyordu . Bu görüşleri, Hitler'le savaş tehdidinin her geçen gün arttığını anlayan genel halk için bir sır değildi.

Tahttan çekildikten sonra Edward ve Wallis , 1937'de Almanya'ya bir ziyarette bulundular ve burada Goering, Himmler, Hess, Goebbels ve son olarak Hitler tarafından kabul edildiler. Nazilerin , Büyük Britanya'yı yendikten sonra Edward'ı tahta geri döndürmeyi düşündüklerine dair kanıtlar var . Almanlar , 1939'da ailenin işgal altındaki Fransa'dan taşındığı Portekiz'de Windsor Dükü ve Düşesi'ni bile kaçırmayı planladı . Görev , kötü şöhretli Walter Schellenberg'e emanet edildi, ancak nedense görev tamamlanmadı.

Son zamanlarda gizliliği kaldırılan FBI dosyaları , Amerikan Wallis Simpson'ın bir Nazi ajanı olduğuna dair uzun süredir devam eden spekülasyonları destekliyor . Belgelerden birinde özellikle Joachim von Ribbentrop'un Londra'daki Alman büyükelçisi olduğu sırada Simpson'la yakın olduğu ve onu muhbir olarak kullandığı belirtiliyor . Görünüşe göre, bu, Windsor Düşesi'nin geçmişinden gelen diğer birçok gerçek gibi , kocası tarafından bilinmiyordu .

Mayıs 1945'te faşizme karşı kazanılan zafer, Edward ve Bessie'yi New York'ta buldu. Birlikteliklerinin onuncu yıl dönümü yaklaşıyordu . Dük , "On yıl geçti ama aşk geçmedi," dedi .

Sonra Paris'e geri döndüler . _ Wallis uygun konut aramaya başladı . "Kocam bir kraldı ve onun bir kral gibi yaşamasını istiyorum," dedi yarı şaka yarı ciddi . Bessie , Louis XV'in ünlü metresi Kontes Dubarry'nin malikanesini satın almayı bile düşündü , ancak istenmeyen çağrışımların ortaya çıkabileceğini hemen anladı . Sonra seçim, yakın zamana kadar Charles de Gaulle'ün ikametgahı

olarak hizmet veren eve düştü . Sevgiyle, çiftin bir yıldan fazla yaşadığı " yuvalarının " düzenlemesini üstlendi .

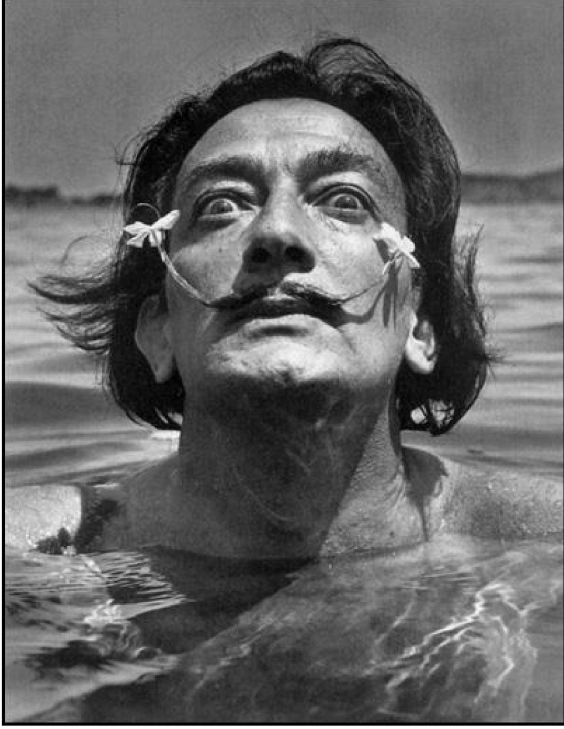
Şubat 1952'de Kral George VI öldü ve Dük cenazesine tek başına gitti. Yeğeni olan yeni Kraliçe II. Elizabeth , amcasını çok sevdiğini açıkladı , ancak ne kendisi ne de Wallis taç giyme törenine davet edilmedi . Ancak bu onları pek ilgilendirmiyordu.

Ebedi birlikteliklerinin, ilişkilerinin sırrı , Edward'ın kendini her zaman bir kıza aşık genç bir adam gibi hissetmesiydi. 1970 yılında, bir Beyaz Saray resepsiyonunda , Başkan Richard Nixon'ın kadeh kaldırmasına yanıt olarak, Dük şöyle dedi: "Büyüleyici, genç bir Amerikalı kadın benimle evlenmeyi kabul ettiğı ve otuz yıl boyunca benim sevgi dolu, sadık ve şefkatli arkadaşım olduğı için son derece şanslıyım ." Bessie de aynı şekilde hissetti. Ve dükün onu ne kadar takdir ettiğine dair sözlere şu cevabı verdi: "Pekala, ona neden aşık olduğumu şimdi anlıyorsun ."

Hayat ölçülü ve yavaş akıyordu. Dük en sevdiği golfü oynadı , çok okudu ve çok sigara içti . " Ondan bu kötü alışkanlığı bırakmasını kaç kez istedim !" Wallis şikayet etti . Sonunda kanser oldu . Ölüm onu korkutmuyordu, sadece sevdiğinden ayrılmaktan korkuyordu . Ölümünden sonra birlikte olabilmek için mezarlıkta iki yer satın aldı ve burada eşi ve zamanı geldiğinde kendisini gömmek için vasiyet etti . Ölümünden kısa bir süre önce Edward , Fransa'yı ziyarete gelen II . Elizabeth tarafından ziyaret edildi . Dük yatağından kalkmadı . Wallis , geçmiş şikayetler hakkında tek kelime etmeden kraliçeyi onurlu bir şekilde karşıladı . Ve kısa süre sonra gazeteler , 28 Mayıs 1972'de Windsor Dükü Edward'ın Paris'teki evinde öldüğünü bildirdi . Dük'ün cesedi askeri bir uçakla İngiltere'ye götürüldü . Kraliçenin kişisel uçağını verdiği karısı da buraya geldi . Buckingham Sarayı'na yerleştirildi ve öğle ve akşam yemeklerine davet edildi . Her zamanki gibi onurlu davrandı, özen ve ilgiyi minnetle kabul etti , ancak merhum kocasına bakma teklifini kategorik olarak reddetti : onu canlı hatırlamak istedi.

Cenaze günü , otuz beşinci evlilik yıldönümlerine denk geliyordu. Birisi mezarın başında şöyle dedi: " Aşk için bu kadar çok şey veren bir adam gerçek bir mucizedir." Canterbury Başpiskoposu methiye yaptı. Wallis ağlamadı, donup kaldı ve tabutun önünde başını eğdi . Ceset defnedilir defnedilmez kraliçeye İngiltere'den ayrıldığını söyledi .

Sun gazetesi, insan duygularının bu olağanüstü öyküsünü özetlercesine, " Büyük bir aşk öyküsü sona erdi, " diye yazmıştı , "sevgilisi için tacından ayrılan bir kralın biricik romantik öyküsü ."

Tam adı - Salvador Felix Jacinto Dali (d. 1904 - ö. 1989)

Bekar bir kadını idolü olarak seçen İspanyol sanatçı.

Dünya resim tarihinde, kadın ve erkek bedenlerini doğal hallerinde, yani dedikleri gibi, Adem ve Havva'nın kostümleri içinde ilhamla tasvir eden birçok sanatçı vardır. Ancak hepsi bir arada ele alındığında, insan vücudunun en mahrem bölgelerini, vizyonlarının çarpıttığı cinsel organlara kadar izleyiciye sunmaktan çekinmeyen Salvador Dali'nin yaratıcı hayal gücünün önünde kaybolur.

hayal gücünü asla estetik geleneklerle sınırlamadığını söylemek güvenlidir . Bu anlamda, daha sonra eleştirmenler tarafından hem mistik esrime hem de sürrealist anarşizm, Katoliklik ve monarşizm olarak adlandırılan mutlak ifade özgürlüğüne ve ayrıca Freudculuk ve Nietzscheizm'in fanatik genişlemesine ulaştı.

Daha da çarpıcı olanı , sanatçının aşkta sabitliğin klasik bir örneğini göstermesidir - tanrıçası, ilham perisi, dehası, "zamanımızın eşsiz mitolojik Tala'sı " olan bekar bir kadına olan aşk . Tala'nın böyle doğaüstü bir görüntüde görüldüğü çok yetenekli “Bir Dahinin Günlüğü” kitabında Dali'nin ilham perisine olan bağlılığını en azından okumaya değer : “ Bu kitabı DAHİM , muzaffer tanrıçam GALA GRADIVA , ELENA'm için adıyorum . TROJAN'IN, denizin yüzeyi kadar parlak, GALA GALATEA HUZURLU .

Ve bu kitaptan başka bir alıntı : “ Modern bir sanatçının hayatında olabilecek iki önemli olay vardır :

1. İspanyol ol
2. Adı Gala Salvador Dali.

Bütün Dali budur - tutkulu, aceleci, hırslı ve görünüşe göre sadece kendi "Ben" ini ve onun ayrılmaz parçasını - güzel Gala'yı doğrulamak için yaşıyor ve yaratıyor .

Salvador Felix Jacinto Dali, Katalan eyaletinin Figueres kasabasında noter Dali y Cusi'nin ailesinde doğdu. Oldukça zengin bir ailede, kendisini bir "dahi", "seçilmiş" ve "başlatılmış" olarak kabul etmek de dahil olmak üzere , kelimenin tam anlamıyla her şeye izin verilen, merhum ve çok arzu edilen bir çocuktü . Aslında, Salvador adı kulağa çok iddialı geliyor - " kurtarıcı".

Dali anılarında kendisini gerçek bir dahi çocuk olarak tanımlıyor: “ Üç yaşında aşçı olmak istedim, yedi yaşında Napolyon olmak istedim . O zamandan beri hırslım istikrarlı bir şekilde arttı ." Sanatçıya göre , beş yaşında harika bir peri masalı besteledi , yedi yaşında harika şiirler yazdı , on yaşında resim öğretmenini dahi oldu ve on dört yaşında genç ressam ilk kez bir sanat sergisine katıldı . ama nedense değil , tüm dünyada tek olarak avant-garde semt .

Daha o yıllarda, neşeli ve neşeli Dali-i-Kusi , oğlunun parlak dünyevi kariyerine inanıyordu ve dindar anne , onda cennetin kendisi tarafından bir teselli olarak kendisine gönderilen bir melek gördü . Erken vefat etti : Genç Salvador , onun öldüğü yıl henüz on altı yaşındaydı . Onun için annesinin ölümü , sevgili Dr. Freud'un ruhunda yaşadığı gerçek bir manevi felaketti . On yıl sonra, tam bir Freudcu , resimlerinden birinin üzerine şöyle yazdı : "Anneme tükürdüm." Psikanalizin inceliklerini pek anlamayan baba, bunun için oğlunu evden aforoz etmekte gecikmedi . El Salvador, ancak çok daha kavgacı insanları bir araya getiren İspanya İç Savaşı sırasında babasının sığınağına dönmeyi başardı .

1921'de Dali , bazı zorluklarla karşılaşmadan Madrid Güzel Sanatlar Okulu'na girdi . Fütüristler ve Kübistler, yani genç yetenekleri akademik çalışmalara şüpheyile yaklaştıran resimdeki avangart akımların temsilcileri onu cezbettiler . Modernizm tutkusu, Dali'yi Madrid Öğrenci Yurdu'nun yetenekli "altın gençliğine" yaklaştırdı . Abartılı ve hırslı genç adam , sanatta devrim yaratmaya kararlı öğrenci boheminin lideri oldu. El Salvador , özellikle geleceğin ünlü film yönetmeni Luis Bunuel ve şair Federico Garcia Lorca ile yakınlaştı . Genç sanatçı Bunuel'e biraz küçümseyici bir şekilde bakarken, Lorca'ya biraz hayranlık ve kıskançlık duydu - o aynı zamanda bir dahiydi.

, öğrenci numaralarından birkaç kez hapse bile girdi. Bir zamanlar bir grup genç Katalan milliyetçisi Figueres meydanında İspanyol bayrağını yaktı . Gelen polis, Dali'yi kışkırtıcı eylemin

olduğu yerde bir kül yığınının yanında tek başına dururken buldu. Cesur davetsiz misafir hemen tutuklandı ve bir gözaltı hücresine götürüldü . Salvador , davranışını sergileyerek arkadaşlarına, ona sempati duyan şehir sakinlerinin hücreyi kelimenin tam anlamıyla şampanya ve meyve ile doldurduğunu , böylece sonucun bir cezadan çok şenlikli bir pikniğe benzediğini söyledi.

Dali hapishaneden bir kahraman olarak çıktı, sokaktaki insanlar genç isyancının cesaretine hayran kalarak onu tanıdı. Şöhret onu memnun etti, ama korku daha az değildi. Sanatçı , herhangi bir ideolojik ve politik inanca sahip olmaktan sonsuza kadar pişmanlık duydu , çünkü kişi şu ya da bu şekilde onlar yüzünden acı çekmek zorunda . Ve Salvador'un şımarık ruhu hiçbir acıya dayanamadı .

Tek bir çıkış yolu vardı: hem dostların hem de düşmanların sınırlarını gıcıklemek, anarşizmi ve mutlak monarşiyi, milliyetçiliği ve dünya dehasını, Engizisyon ve psikanalizi yücelten her türlü saçmalığı taşımak . Ama bunu öyle bir şekilde yapmak ki, sonunda her şey, sorumlu tutulamayan ucuz bir komediye dönüşüyor .

1926'da Dali , başka bir skandal numarası nedeniyle Madrid Güzel Sanatlar Okulu'ndan atıldı , ancak geleceği çoktan belirlendi. Resimlerini , ünlü vatandaşlar - Joan Miro ve Picasso'nun kendisi tarafından himaye edildiği Paris'teki sergilere gönderdi . Bu arada Buñuel, sürrealist bir film yaratma fikrini tasarladı ve Dali'yi ortak yazar olarak davet etti . Huysuz ve hırslı gençler birlikte "Endülüs Köpeği" senaryosunu uydurdular - İspanya'nın güneyinden gelen ziyaretçiler Öğrenci Yurduna bu şekilde çağrıldı . Film Paris'te çekildi .

Endülüs Köpeği 1929'da gösterime girdi. Bir jilette kesilmiş bir göz, ölü eşekler ve böcekler, anormal cinsel eylemler ve filmin diğer tuhaf çevresi, halkta gerçek bir şok yarattı. Paris bohemi zafer kazandı - "Endülüs Köpeği" filmi, sinemada gerçeküstücülüğün ilk işareti ilan edildi. Dali, klasik sanatın genç eleştirmenleri, yazarlar Louis Aragon, Paul Eluard ve sanatçı Rene Magritte ile kısa sürede arkadaş oldu. Ve son olarak, gerçeküstücülük teorisyeni yazar Andre Breton ile tanıştırıldı.

Bu arada, Breton'da "uyanık rüyalar" adı verilen, şaman ritüellerini veya ruhani seansları anımsatan popüler akşamlar vardı. Dali, görünüşe göre gizlice kötü şöhretli Sürrealist grubun lideri olmayı umarak, onlara coşkuyla katıldı. Parisli arkadaşlarını, babasının bir evinin bulunduğu Cadaques'te kalmaları için içtenlikle davet etti. Paul Eluard, doğuştan Rus olan eşi Elena Dmitrievna Dyakonova ile bir keresinde sanatçıyı ziyaret etmişti. Sanatsal ortamda herkes ona Gala adını verdi.

O zamanlar Salvador, kadınlardan çok korkan, 25 yaşında kötü şöhretli bir bakireydi. 35 yaşındaki Gala'nın bir kocası, bir kızı ve uzun bir dizi kısa aşk ilişkisi vardı. Kazan'da doğdu, üniversitede derslere katıldı ve Fransız yazarların romanlarını Rusçaya çevirdi. Gala, gençliğinde sık sık İsviçre'deki bir tatil beldesinde dinleniyordu ve burada Şubat 1917'de kocası olan Eluard ile tanıştı

. ev hanımı olmayıp “cocotte gibi parlayacak, parfüm kokacak ve en moda manikür ile her zaman bakımlı ellere sahip olacaktı. Paul için örnek bir eş olmadığı gibi kızı Cecile Gala için de pek iyi bir anne değildi. Ancak, Birinci Dünya Savaşı'nın tüm dehşetinden sonra herhangi bir mantığa savaş ilan eden sürrealistlerin ilham perisi oldu. Eşlerin romanlarını yandan saklamamaları merak ediliyor. Üstelik Eluard, Gala'ya aşk maceralarını anlatmaktan ve onun hobileri hakkında anlattıklarını dinlemekten keyif alıyordu. Çantasında her zaman karısının çıplak bir fotoğrafını taşır ve gururla arkadaşlarına gösterirdi.

Salvador Dali, Gala'ya ilk görüşte aşık oldu. Ona mükemmel görünüyordu. Sert yüzünden değil, ince çocuksu vücudu ve kalçalarından etkilenmişti, Eluard'ın hakkında yazdığı gibi: "Ellerimde rahatça yatıyorlar." İlk görüşmeden sonraki akşam, Gala ve Salvador, ortaya çıkan duygu karşısında şok içinde zeytin tarlalarında dolaştılar. Sanatçının biyografi yazarları, Gala'nın "Küçük oğlum, birbirimizi asla bırakmayacağız!"

Yakında ayrılmaz hale geldiler. Dali bu kadına şiddetli bir güçle çekildi, ama aynı zamanda hayatını onunla birleştirmek için bayılmaktan korkuyordu. Gala'dan etkilenmesine rağmen uzun süre öpmeye bile cesaret edemedi. Ancak günler geçti ve Gala, Salvador'u tuhafıklarından kurtarmayı yavaş yavaş başardı. 1929'da Eluard'dan ayrıldı ve Dali ile evlendi. Çiftin onlarca kez evlilik töreninden geçmesi komik: sanatçı Gala ile tekrar tekrar evlendi, onunla çeşitli kiliselerin kemerleri altında birlikteliğini kutsadı ve dünyanın birçok ülkesinde evlilik kaydetti. Hatta sevgili kadınıyla evlenmek için onayını alan Papa ile bir görüşme bile yaptı. Bir sonraki evlilikten sonra ciddi bir yemin ettiler ve coşkuyla balayı gezilerine başladılar.

İlk başta, çift aşırı ihtiyaç içinde yaşadı. Bununla birlikte, sürekli para eksikliği gururlu sırları olarak kaldı: Gala ve Salvador, zengin insanlardan oluşan bir çevrede döndüler ve mutlu, zengin yeni evlileri yetenekli bir şekilde tasvir ettiler. Tecrit içinde yaşadılar, bohemleri uzak tuttular, kendileriyle sarhoş oldular ve "sanatsal" alışkanlıkları - uyuşturucular, sigaralar, yabancı bağlantılar - tanımadılar. Gala, sanatçıya zarif giyinmeyi, düşmanları tanımayı, fazla harcamamayı ve kendi sağlığına bakmayı öğretti. El Salvador'un sürrealizmde yolunu bulmasına yardım etti, onu çeşitli akımların ve akımların etkisinden vazgeçmeye zorladı, aile hayatlarının organizasyonunu devraldı ve kocasını resim dışında her şeyden kurtardı.

Yıllar sonra ilk kez bir İspanyol ressamın hayatı düzenli ve düzenli hale geldi. Gala neredeyse her gün dergilerin yazı işleri bürolarını ziyaret etti, salon sahiplerini, galerileri, patronları ve koleksiyonerleri ziyaret ederek onlara Dali'nin eserlerini tanımlarını teklif etti. Ona "hazinem", "tanrım", "altın tılsımım" demesine şaşmamalı. Onunla ilgili her şeye hayrandı: tenindeki şeftali tüyü, kulak memesindeki küçük ben ve uzun zamandır bir tanım aradığı ve sonunda bulduğu gözlerinin rengi - su altı ela. Yine de Gala, sanatçı için dünyevi, çekici, oyuncu, küstah ve şehvetli bir kadın

olarak kaldı. Şok edici Dali tek bir şeyle tahmin edilebilirdi - karısına aşk itiraflarında. “Gala'yı her geçen gün daha çok seviyorum...”, “Gala gittikçe güzelleşiyor...”, “Gala'nın bugünkü öpücüğü hayatımdaki en hassas ve güzel öpücüktü.” - sanatçı, evli yaşamlarının yarım asırdan fazla bir süredir bu sözleri tekrarlamaktan bıkmadı.

El Salvador, Gala'nın her zaman her konuda haklı olduğuna kesin olarak inanıyordu. Belki de bu güven, olağanüstü bir medyum yeteneğinden ilham aldı. Bu yüzden, kaderini Peder Dali'ye tahmin etti, ortak arkadaşlarının hastalığını ve ölümünü tahmin etti, 1914'te Almanya'ya savaş ilanının kesin tarihini verdi. bölünmemiş, kusursuz Gala'nın sadakatının sonsuza dek zaferi!" İlişkileri her zaman ideal olmuştur ve ruh halindeki bir değişikliğe veya kazalara bağlı değildir. Sanatçının en sevdiği birkaç modelden biriydi: “Gala Duası”, “İstakozlu Gala Portresi”, “Pencerede Gala Çıplak” - sanatçı, karısının Raphael güzelliğini tüm dünyayla cömertçe paylaştı. Dali, "Gala olmadan ne yaratabilirim ne de yaşayabilirim" diye itiraf etti. Ve devamı: “Yemin ederim ki hiç kimseyle sevişmedim. Gala, içinde çözülmek isteyeceğiniz tek yaratıktır.

İspanya'da iç savaşın patlak vermesi, eşlerin olağan yaşam akışını aniden değiştirdi. Dali taraflardan hiçbirini desteklemeyecek ve aynı zamanda ülkenin kirletildiğini ve harap edildiğini görmek istemiyordu. 1936'da Salvador ve Gala ,

Paris ve Almanlar Fransa'ya girince New York'a göç ettiler.

Dali, savaşın başlangıcından bu yana Avrupa'nın neredeyse tüm sanatsal entelijansiyasının taşındığı Amerika'yı severdi. Sanatçı sergiler düzenledi, ders vermeye davet edildi, kitapları yayınlandı ve çok para karşılığında tablolar satın alındı. Doğulu şeyhlerle lüks içinde rekabet eden bir idolün hayatını sürdürdü. Dali, demokratik bir toplumun diğerlerinden daha az olmamak üzere göksel varlıklara ihtiyaç duyduğunun gayet iyi farkındaydı. 20. yüzyılda Hollywood yıldızları, sporcular ve politikacılar kralların ve azizlerin yerini aldı. Bu Olympus'ta, derin inancına göre, sanatçı için bir yer olmalıydı.

Dali, amansız bir titizlikle hayatını kalıcı bir çekiciliğe dönüştürdü. Gala, yakutlar ve elmaslarla süslenmiş mekanik bir kalp sundu. Bu hediye, İtalyan fütürist şair Marinetti'nin ünlü kıtasını yansıtıyor: "Kalbim kırmızı şekerden yapılmıştır..." Dali derslere salonu karnabaharlarla dolu bir limuzinle geldi. Sanatçı, hayatının ortasında, zamanın çılgın bir ihtişamının görünümünü aldı.

Büyük Armada: omuzlara siyah bukleler, yanan gözler, bir münzevinin çökük yanakları ve en önemlisi - Velazquez'in otoportresinden ödünç alınan inanılmaz derecede bükülmüş bir bıyık - her zaman muzaffer bir şekilde ayağa kalktılar.

Dali, olağanüstü popülaritesinin olduğu yıllarda misafir ağırlamayı değil, onlara seyirci vermeyi

alışkanlık haline getirdi. Ziyaretçilere ya emirlerle asılı bir üniformayla ya da leopar derisinden yapılmış bir sabahlıkla ya da kar beyazı bir kuyrukla ya da antika bir şekilde - çıplak ve at sırtında çıktı. Sovyet besteci Aram Khachaturian'ı elinde bir kılıçla çıplak olarak kabul etti. Abartılı sanatçı, ünlü Kılıç Dansı'nın sesleriyle şaşkına dönen konuğun etrafında dörtnala koştu ve tek kelime etmeden salonun kapısının arkasında kayboldu. Görünüşe göre, Dali'ye göre, özellikle onurlu bir karşılama böyle görünmeliydi.

Salvador sadece ünlü bir İspanyol sanatçı olarak denizaşırı ülkelere gittiyse, 1948'de dünyaca ünlü bir yıldız olarak anavatanına döndü. Frankocu rejim onu olumlu karşıladı: O zamanlar Pireneler'de bu kadar üne sahip çok az kişi vardı. Ek olarak, Dali'nin yetkililerle belirli bir çelişkisi yoktu: Akıllara durgunluk veren ifşalarına dayanamayan Batı demokrasileriyle alay etmekten çekinmedi. Bana, burjuvazinin sadece her yerde değil, Sovyet Rusya'da da çifte çiçekler açtığına dair güvence verdi. Hürriyetin ıspanak gibi tatsız ve kemiksiz bir pislik olduğunu ilan etti.

Ancak bu, uluslararası tanınırlığına müdahale etmedi. Dünyanın en büyük yayınevleri tarafından görevlendirilen usta, İncil'den Marquis de Sade'a kadar klasikleri resimledi, kişisel müzelerini birbiri ardına açtı (çoğunlukla anavatanında ve ABD'de), kraliyet evlerinden ve sanattan çok sayıda ödül aldı. akademiler. Ve tüm bu yıllar boyunca, paha biçilmez kız arkadaşı her zaman yanında olmuştur. 1950'lerden beri Dali, gerçek bir Gala kültürü vaaz etmeye başladı. Ünlü dini alegorilerinde, sadece yeni zamanın Madonna'sının imajında \u200b\u200bilahi ilkenin kişileştirilmesi olarak ortaya çıktı, hatta Mesih tasvirinde bile, "Gal of Galatea Serene" nin tanıdık özellikleri ortaya çıkıyor.

70'lerin ortalarından beri. Dali'nin Parkinson hastalığı ilerlemeye başladı. Artık ciddi resimden söz edilemezdi: Sanatçının fırçasının altından çıkanlar onu tatmin edemezdi. Kocasının çılgın doğasını bilen Gala, itibarını kaderin değişimlerinden korumaya, ustanın kapasitesi ve solmayan yeteneği fikrini ne pahasına olursa olsun korumaya karar verdi. Manuel Baladas adlı biri, onun isteği üzerine Dali'nin bir dizi tablosunu ustaca taklit etti. Aldatmaca başarılı oldu - dünya hâlâ El Salvador'un yaratmaya devam ettiğine inanıyordu. Bu belki de Gala'nın kocasından mezara götürdüğü ve Dali'nin asla öğrenemediği tek sırrıydı. Aldatma, ölümünden sadece iki yıl sonra ortaya çıktı.

Son zamanlarda basında hem Gal'in hem de Dali'nin hayatlarının sonunda başka takıntıları olduğuna dair yayınlar çıktı. Özellikle, 1963'te , üç yıl sonra öldüğü İtalya'ya birlikte ayrıldığı sanatçının ünlü ilham perisinin yanında belli bir genç adamın görüldüğü yazılır . Ve 1973'ten beri , şarkıcı Jeff Fenholt'd'un onun sürekli arkadaşı olduğu iddia ediliyor. Dali'ye gelince, o da bu dönemde yalnız kalmadı. Tüm resmi etkinliklerde yanında Amerikalı şarkıcı Amanda Lear vardı (bu, transseksüel Alan Tap'ın cinsiyet değiştirme ameliyatından sonra kendisine aldığı isimdi). Ancak, şimdiye kadar tüm bu bilgilerin güvenilir belgesel kanıtları yoktur. Ve aslında ne hayatta ne de sanatta

ayrılmaz olan ve birbirleri olmadan var olmayan Gala ile Dali arasındaki ilişkinin tarihinde neyi değiştirebilirler?

1982'de öldü . Teselli edilemez Salvador, bu korkunç kayba büyük zorluklarla katlandı. Eşinin ölümü üzerine 1974'te Figueres'te yaptırdığı tiyatro-müzesinin kulelerinden birine çekilerek dış dünyayla bağlantısını tamamen kesti. Galasından yedi yıl kurtuldu ve 1989'daki ölümüne kadar pratikte kimseyi kabul etmedi ve kimseyi görmek istemedi.

Dali'nin karısına olan şiddetli sevgisi, birçok arkadaşı tarafından akıl hastalığının tezahürlerinden biri olarak görülüyordu. Elbette bu aşkın hikayesini herkes kendine göre yorumlayabilir. Ancak mutlu olan ve mutluluğunu tüm dünyanın önünde saklamayan efsanevi çiftin ilişkisini tesadüfen anlamak nankör bir iştir. Sanatçının “Dünyadaki en önemli şey Gala ve Dali'dir. İkimizi de çok seviyorum.” Ve kendine, resimlerine, bıyığına, bastonuna ve dehasına ciddi bir ilahi yarattı. Ve sevgili kadını, tüm çağlardan ve halklardan tek bir sanatçının kız arkadaşlarını büyütmediği bir kaideye yükseltti.

---

notlar

notlar

Bundan sonra ayetler S. Marshak tarafından çevrilmiştir.